

Giới thiệu Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)

Thể loại: Truyện Teen,Truyện Tình Cảm,Ngôn Tình,Truyện Tự Sáng Tác

Tai nạn vào năm 6 tuổi khiến toàn bộ trí nhớ bị xóa đi..

Lòng ích kỷ của những người đi trước khiến cuộc đời của một người thay đổi.

Ranh giới của tình yêu và sự hối hận là một khoảng cách dài khó có thể bù đắp.

Sự chân thành và những con người xuất hiện không đúng lúc tạo nên những mối nhân duyên đầy rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xa lạ

Kéttt

Xe dừng lại trước cửa một căn biệt thự 4 tầng sang trọng,quay mặt sang Bin,mẹ cậu bé gật đầu.Nằm gọn trong vòng tay Bin,nó thiếp đi trong vô thức,trên đầu còn có một miếng băng garo trắng quấn ngang.

_ Con đem em vào trong! Nhớ là chăm sóc con bé cẩn thận! Ba mẹ có chút việc.

Bà mẹ trẻ cẩn dặn,nhìn mẹ Bin khẽ gật đầu đẩy cửa bước xuống.Chiếc xe từ từ lảng bánh khuất xa tầm nhìn của Bin,cậu bé nhìn con người bé nhỏ trên tay mỉm cười.

_ Từ bây giờ! Em là em gái của anh!-Nhìn vào trong,cậu bé mỉm cười khi di quán gia vừa ra đến,người phụ nữ cúi đầu trước Bin một cách cung kính_Dì Lâm!-Bin cười.

_ Mời cậu chủ vào trong!

_ Dạ được!

Bin gật đầu rồi bước nhanh vào trong.

Nằm giữa căn phòng xa lạ nó cau mày,trong thâm tâm lại rất muốn biết đây là đâu?Sờ nhẹ lên trán,mặt nó đánh lại.Mọi chuyện thật khó hiểu,noi đây thật sự nó chưa từng nhìn thấy.

Cách

Tiếng động phát ra ở cửa,nó nghiêng đầu nhìn thẳng vào người đối diện.

_ Anh là ai?

Nhìn thấy cậu bé đứng trước mặt mình nó thắc mắc,Bin có chút buồn cười đặt tô cháo lên tủ đầu giường,quay sang nó nhướn mày.

_ Anh là anh 2 của em! Con bé này,cả anh cũng không nhận ra à?

Quả thật,một chút cũng không nhớ,đến nỗi mình là ai nó cũng chẳng có ấn tượng kia mà.Chỉ tay vào Bin,rồi nó chỉ tay vào mình chun mũi.

_ Vậy em là ai?Em tên là gì hả?

_ Anh là Vũ Thiên Minh,còn em là Vũ Khiết Như,ngoài ra,em còn có một người anh khác là Vũ Khải Nguyên! Rõ chưa nhóc-Ngồi xuống cạnh giường nó,cậu bé khẽ xoa đầu_Từ bây giờ,gọi anh là Bin.

Nhìn Bin nó gật đầu.

_ Vậy..em bao nhiêu tuổi?

Một câu hỏi ngu ngốc trong ngày, người trước mặt khẽ mỉm cười.

_ Em là cô bé 6 tuổi, còn anh lớn hơn em 2 tuổi, đã hiểu chưa? Còn giờ, mau ăn cháo nào!

_ Dạ được!

Nó cười tươi ngoan ngoãn làm theo lời Bin.

7 giờ pm

~Phòng khách~

Bịch

Tiếng động lạ ở phòng khách làm nó giật mình, từ trong bếp bước ra nó bắt gặp một cậu bé khoảng tuổi Bin đang đá mạnh vào Sofa, quần áo xốc xếch y như vừa mới đánh nhau. Chắc người đó là người mà Bin đã nhắc, nhưng trong tưởng tượng nó hoàn toàn không quen.

Cầm ly sữa trên tay nó chạy nhanh ra trước mặt cậu bé, nhìn thấy đứa bé trước mặt mình, Nike khẽ nhếch môi.

_ Con nhỏ kia, mày là ai vậy? Sao lại ở nhà của tao?

Nghiêng đầu nhìn Nike, nó như không hiểu, câu hỏi đó thực chất là ý gì?

_ Em là em gái của anh! Bin nói như vậy mà! - Nó ngây ngô đáp, bước đến trước mặt Nike đưa sữa ra _ Anh có muốn uống sữa không? - Nhìn ly sữa trên tay nó Nike bật cười.

Bóp

Xoảng

Bịch

Phập

Lực đẩy mạnh làm nó ngã xuống, lòng bàn tay ngay lập tức bị mảnh vỡ kia đâm sâu vào, máu không ngừng chảy, bản tính một đứa trẻ òa khóc, ngược lại nhìn máu Nike bật cười.

_ Em gái tao sao? Mày đang mơ hả?

Nike hừ mạnh rồi quay người bỏ đi, nhìn theo bóng Nike nó càng khóc lớn.

_ Khiết Như, em sao vậy? Đưa tay cho anh!

Nhìn thấy Bin nó mừng thầm, anh hướng mắt vào trong nhăn nhó.

_ Di Lâm em gái cháu bị thương, di mau đem hộp sơ cứu đến đây! - Bin luống cuống _ Không sao! Có anh 2 ở đây! - Nó khẽ gật đầu, tay lau vội nước mắt.

Kì thật, mọi thứ không hề quen thuộc, mà ngược lại là những con người xa lạ, dù nó đã từng gọi ba.

~Sáng hôm sau~

Phòng khách

_ Giờ này mới chịu dậy! Mày nghĩ mày là ai?

Vừa mới bước xuống dưới nhà, nó đã nghe thấy tiếng cảm rầm của Nike, nhớ đến chuyện tối qua nó im lặng bước sang phía khác, cố không muốn đối mặt Nike.

_ Con nhỏ kia, mày bị câm à? Bỏn thiếu gia, đang nói chuyện với mày đó!

Nó bỗng khựng lại, tay đặt lên bụng, hiện tại đang rất đói.

_ Em không muốn nói chuyện với anh! Em phải đi ăn sáng!

Quay lại Nike,nó đáp,cậu bé cười lớn bước đi lại phía nó tặc lưỡi.

_Ăn sáng hả?Mày có tư cách đó sao?

Bịch

Ngã xuống sàn nhà nó nhìn Nike khóc tức tưởi,là anh trai nhưng lại không hề giống nhau.Cậu bé cúi xuống nắm lấy tóc nó cười khẩy.

_Mày..

_Nike! Bỏ con bé ra!

Là giọng của Bin,nhìn thấy anh mình,Nike vội vàng buông tóc nó ra,vui vẻ đứng dậy.

_Khỉết Như,em có sao không?

Bin đỡ nó đứng dậy hỏi han,nhìn Bin nó khẽ lắc đầu,hướng mắt sang Nike là ánh mắt run sợ.

_Tại sao em lại làm như vậy?

Bin gất.

_Em thấy nó ngã,chỉ muốn đỡ nó đứng dậy thôi,ai biết,anh lại xuất hiện chứ!

Nike giải thích,về mặt đây thích thú.

_Nếu không muốn thì đừng tiếp xúc!Sau này,tránh càng xa càng tốt-Bin nhấn mạnh rồi quay sang nó mỉm cười _Đi theo anh!Đừng để bị Nike làm ảnh hưởng tâm trạng.

Gật gật

Bước theo Bin lên lầu nhưng ánh mắt ngây ngô vẫn nhìn lại phía Nike đau xót.

Nhìn theo bóng nó và Bin,Nike trừng mắt.

__ Công viên __

Cộp

_Sợi dây chuyền này...??

Đặt nghi vấn,người con trai khụy gối xuống khẽ nhặt lên,chưa kịp nhìn rõ thì đã có một bàn tay giật lấy.Quay sang người bên cạnh,anh khẽ cau mày,là một cô bé tầm 6 tuổi với mái tóc màu hồng buộc hai bên.Nhìn người con trai trước mặt,nó bất giác lùi lại.Shyz từ từ đứng dậy,giương mặt trầm ngâm tiến lại phía nó,thế là kẻ tiến người lùi cho đến khi nó đụng phải một chiếc chậu hoa lớn.

_Cô bé,đứng yên!

_Tại sao?

_Trên tóc của em có...

_Aaaaaa!!!

Anh chưa nói hết câu,nó đã hét lên,trong tình thế hiện tại Shyz đứng hình vì bị nó ôm chặt,nhìn xuống người đang ôm mình,anh đành mặt.Cái ôm đầu tiên của anh....???

_Được rồi! Chỉ là chiếc lá thôi.

Ngay lập tức nó buông vội anh ra,mặt mày nhăn nhó,người con trai kia khụy gối xuống nhìn lên nó mỉm cười.

_Sợi dây chuyền đó là của em sao?

Gật gật

_Giữ cho kĩ vào! Lần này có anh,nhưng lần sau sẽ không may mắn như vậy!

Gật gật

_ Em đến đây một mình sao?

_ Không có!

_ Vậy..

_ Khuyết Như!- Là giọng của Bin, câu hỏi người đối diện cũng dần bị cắt đứt, nhìn thấy ai kia Bin vội kéo nhanh nó ra _ Sao em lại tiếp xúc với người lạ? - Nó nhìn Bin khẽ lắc đầu. Shyz nhìn hai đứa trẻ trước mặt miệng méo xệch.

_ Bin ơi là Bin! Anh là người lạ à?

Nhìn kĩ người con trai Bin cau mày.

_ Shyz? Là anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lọ lem công chúa!

__ Nhà hàng __

Cộp

_ Xin mời quý khách!

_ Cảm ơn!

Anh đáp.

Nhìn người phục vụ vừa quay đi, Shyz nhìn sang hai đứa trẻ trước mặt mỉm cười. Nhìn thấy nụ cười của anh, nó méo xệch miệng.

_ Em là em gái Bin sao? Sao anh chưa từng gặp em nhỉ?

Ngồi đối diện Shyz, Bin cau mày, ông anh họ này thật phiền phức. Nó không nói chỉ khẽ gật đầu, cầm lấy đĩa gấp lấy thức ăn, ăn thật tự nhiên.

_ Nhưng mà..

_ Shyz! Thức ăn nguội hết rồi kia!

Bin nhắc nhở, quay sang Bin, anh miễn cưỡng gật đầu.

"Cái thằng này.. cứ thích chiếm lĩnh em gái"

_ Được rồi! Hai em mau ăn đi!

Gật gật

Nhìn sang Bin, nó vui vẻ gấp thức ăn bỏ vào bát cho cậu, người đối diện khẽ cau mày.

Biệt thự Vũ Gia

Chát

Nắm chặt hai bên váy nó nhăn mặt, cả gương mặt nóng ran vì cái tát của Nike. Đứng trước Nike nó không dám khóc to mà chỉ biết cố gắng che giấu giọt nước mắt của mình, điều này khiến cậu bé thích thú.

_ Ngoan lắm! Như vậy mới đúng chứ! Bỏn thiếu gia rất ghét con gái khóc nhè, nhất là mày đó! Đồ con nỏ bị ba mẹ bỏ rơi.

Bịch

Cái đẩy mạnh làm nó ngã dài trên sàn nhà, trong lòng đau đớn nhìn Nike bật khóc.

_Anh đang nói gì dạ? Em là em gái của anh mà! Hức hức

Nó ngây ngô nói.

_Người như mày mà là em gái của bọn thiếu gia sao? Tao thật không hiểu, tại sao đang yên đang lành mày lại chạy ra đường, có phải là âm mưu muốn vào nhà tao không? Nói! Bước đến cạnh nó, Nike khụy gối xuống đưa tay nắm chặt tóc nó nhấn mạnh _Mày muốn gì ở gia đình tao? -Nhìn Nike, nó lắc đầu.

_Em không có! A!

Giữ chặt tay Nike nó nhấn mặt, bàn tay ngày một xiết chặt tóc nó hơn, trong khi cậu bé vui vẻ thì nó phải chịu sự dày vò đau đớn.

Cộp

Cộp

Dừng trước cửa hàng thức ăn nhanh nó khẽ xoa bụng, kì thật, đang đói rồi. Hướng mắt nhìn những gia đình bên trong nó cười nhạt, tay lau vệt nước mắt, trông họ thật hạnh phúc biết bao?

_Ba! Mẹ!

1 tiếng trước

Bịch

Ngã quy xuống mặt đường nó nhìn Nike mặt lấm lem nước mắt, cậu bé nhìn nó cười khẩy.

_Biến mau khỏi nhà tao! Nói cho mày biết, mày không phải em tao, cũng không phải con gái nhà họ Vũ! Tao rất ghét bản mặt giả ngây ngô của mày, con nhỏ kia, khôn hồn cả đời này đừng để tao nhìn thấy mặt mày, nếu không mày biết tay tao!

Nhìn Nike vênh mặt, nó khẽ cúi mặt cắn chặt môi, lấy hết dũng khí ngược nhìn Nike mỉm cười.

_Em biết rồi! Em sẽ không trở về đây nữa! Hihi, tạm biệt!

Nói rồi, nó nhanh chóng chạy vụt đi. Hai tay lau vệt nước mắt, nhìn theo bóng nó Nike cười khẩy.

Trở về thực tại

_Con bé kia, mới nhiều đó tuổi mà đã muốn ăn cắp đồ rồi sao? Ba mẹ mày đâu hả?

Giọng gắt của một người phụ nữ làm nó giật mình, hóa ra khi đứng ở đây đã bị hiểu lầm, nhìn bà chủ cửa hàng nó khẽ cúi đầu.

_Cháu xin lỗi cô! Cháu không cố ý đứng ở đây! Cháu sẽ đi ngay mà!

Nó nghe răng cười trừ rồi quay người bỏ đi.

"Ai cũng xem mình là kẻ ăn cắp, tại sao vậy?"

Một bóng người con trai cao ráo lặng lẽ bước theo sau nó lắc đầu.

_Khuyết Như! Anh về rồi, anh có mua quà cho em! Em mau ra đây!

Cầm hộp quà trên tay Bin vui mừng gọi nó, ngồi chơi game ở Sofa, Nike cười khẩy.

_Con nhỏ nghèo nản đó sao? Đừng gọi nữa, nó đi rồi! Vậy cũng tốt!

Hướng mắt sang Nike, Bin cau mày.

_Ý em là sao? Em đã đuổi em ấy?

_Phải thì sao? Không phải thì sao? Giờ này chắc có lẽ đã chết đói ở đâu rồi! Em khuyên anh...

Quay lại phía cửa Nike cau mày,Bin hoàn toàn biến mất trong tích tắc,ném điện thoại xuống sàn nhà cậu bé tức giận.

Ào ào

Đi giữa màn mưa nó khẽ nhắm mắt,con đường phía trước thật sự rất dài,nhưng ngày càng không thấy rõ,rốt cuộc là rẽ hướng nào?

_Làm sao đây?Minh rất đói!

Bịch

Ngã dài xuống mặt đường nó ôm bụng,nước mắt hai hàng chảy lã chã,khuôn mặt lấm lem đất ở trên đường,hiện tại nó không khác nào một đứa đầu đường xó chợ,nghĩ đến Bin nó đau xót tột cùng.

_Anh Bin,em sắp chết rồi!

Nó cảm thán liên tưởng đến nụ cười của cậu,rất đẹp và cũng rất ấm áp.

Trước đó

_Đẹp quá!

Nhìn chú gấu teddy trong phòng nó mỉm cười đưa tay ôm lấy,Bin đứng bên cạnh khẽ lắc đầu.

_Sao này mọi thứ sẽ là của em!

_Thật sao?Như vậy thật thích quá!

_Còn nữa,em sẽ là công chúa nhỏ của anh!

Nhìn Bin,nở khẽ gật đầu,đưa tay ôm chầm lấy cậu.

Trở về thực tại

Cảm nhận vị đau rát của từng hạt mưa,nó cười lớn kèm theo tiếng khóc.

_Em là lọ lem! Mãi mãi không phải công chúa! Cũng không phải công chúa nhỏ của anh!

Cộp

Một bóng người cao lớn trước mặt đang cầm ô đập vào mặt,nhìn người trước mặt,nó cười nhạt rồi khép chặt mắt.

Ầm ầm

Ầm ầm

_Khiết Như,em ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hôn thê 6 tuổi!

Sáng hôm sau

Cách

Người vừa đẩy cửa vào là một chàng trai trẻ với khuôn mặt handsome, trên tay anh là tô cháo gà còn bốc khói,đặt nhẹ lên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ anh chợt mỉm cười.

Quay mặt lại phía cô bé đang ngủ say,người con trai chậm rãi bước lại.Ngồi xuống cạnh giường,anh đặt nhẹ tay lên trán nó thở phào,thân nhiệt cũng đã

hạ, không còn nóng như ngày hôm qua.

Cái đặt tay làm nó giật mình, đôi mắt đen láy mở ra nhìn anh rồi một môi cố ngồi dậy. Tựa lưng vào thành giường, nó đưa tay dụi mắt.

_Shyz? Sao lại là anh?

Nó hỏi, về mặt đầy phờ phạc. Người trước mặt nghe xong câu hỏi liền méo xệch, nếu không có anh, không biết nó đã ra sao rồi! =_ =!

_Sao không được là anh? - Anh nhướn mày, nó bất giác im lặng, tay đặt lên bụng, mặt đánh lại, nghe tiếng biểu tình của ai kia, anh cố nhịn cười. _Đói rồi đúng không? Anh đưa em đi rửa mặt, sau đó ăn cháo! - Nhìn Shyz, nó khẽ gật đầu.

Anh bế lấy nó rồi từ từ bước vào WC.

Biệt thự Vũ Gia

Hướng mắt vào tivi Nike cười lớn, vừa trông thấy Bin từ ngoài cửa bước vào cậu bé khẽ cười khẩy, nhanh chóng đứng dậy đi đến đứng trước mặt Bin, điệu bộ ngó ra ngoài xem xét.

_Bin! Con nhỏ đó đâu? Sao không theo anh về hả? - Nike nhướn mày, nhìn Nike, Bin im lặng. _Xem ra, anh cũng quan tâm đến nó nhỉ? Có phải thích nó không? hả? - Nike nói khích.

_Không liên quan đến em!

Xử lý xong cái bụng nó phì cười nhìn vào Shyz, anh bất giác có chút đứng hình, cảm giác trong lòng có gì đó rất lạ. Không thể nào anh lại thích đứa trẻ bé hơn mình 10 tuổi? Nhưng không thể phủ nhận nụ cười đó rất đẹp, ngay cả khi lúc nó thê thảm nhất. Đưa mắt sang Shyz, nó cau mày.

_Anh Shyz, anh làm sao vậy?

_Ờ ờ..anh..

Ai kia đột nhiên lấp bắp, điệu bộ như đang rất khó mở lời, nó khẽ thờ dài đứng dậy đi đến phía cạnh anh.

_Anh có ba mẹ không?

_Dĩ nhiên ai cũng có ba mẹ rồi! Nhóc này, em già ngốc à?

Kéo nó ngồi vào lòng anh khẽ xoa đầu, Ngược mắt nhìn lên anh nó lắc nhẹ đầu.

_Nhưng em không có! Nike nói, em bị bỏ rơi, vậy em là ai? Anh có biết ba mẹ em không? Em rất nhớ họ.

_Cái này..

Anh có chút khó xử, nhìn anh nó miễn cưỡng cười cười.

_Không sao đâu, anh đừng có như vậy! Cảm ơn anh vì bữa ăn sáng này, bây giờ, em phải đi rồi! Tạm biệt!

Rời khỏi người anh, nó cười tươi rồi đi nhanh đến phía cửa, nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn bước ra khỏi phòng, Shyz thờ dài bước theo sau nó.

_Ba! Con muốn chơi đu quay!

Giọng nói của một bé gái làm nó giật mình, đưa mắt về phía xa nó cười nhạt. Nước mắt cũng từ từ rơi xuống trong vô thức, khóe môi mím chặt, đứng lặng lẽ nhìn theo.

Cảm giác ngổn ngang và sự ganh tỵ đè nén, không phải ai cũng có ba mẹ sao? Tại sao chỉ riêng nó không có?

Cộp

Người con trai đứng phía sau khẽ thờ dài, anh đưa tay đặt lên vai nó rồi từ từ xoay nó lại phía mình, khụy gối xuống ngược nhìn lên nó, anh mỉm cười, một bàn tay rần rần đưa lên lau vội nước mắt. Tầm vóc của nó và anh nhờ cái khụy gối nên hiện tại rất cân bằng.

_Cô bé, khi em cười rất đẹp! Cho nên, không được khóc, không có ba mẹ cũng không sao, có anh là được rồi!

Áp nhẹ vào người anh nó khẽ gật đầu,từ từ buông nó ra,anh lém lỉnh nháy mắt.

_Như vậy,bé phải làm hôn thê của anh!

Nhìn người con trai trước mặt nó trở mặt ra, gương mặt hiện tại dờ khóc dờ cười.

_Hôn thê là gì?Có ăn được không?

Anh khẽ lắc đầu.

_Sau này em sẽ biết! Lúc đó,không được từ chối lấy anh đâu đó!

Shyz nhướn mày.

_Lấy anh để làm gì?Tại sao phải lấy anh?

_Vì anh thích em!Hỏi nhiều quá!-Anh xoa xoa đầu nó rồi đứng dậy,nhìn xuống bàn tay nhỏ nhắn kia anh khẽ giữ lấy_Đi thôi! Về ra mắt ba anh!-Nó ngu ngơ nhìn anh gật đầu.

Bước đi cùng Shyz,nó bỗng khựng lại,anh nhìn nó khẽ cau mày.Không lẽ,muốn thay đổi ý định?=_=!

_Sao không đi tiếp?

_Em.

_Nói anh nghe,là chuyện gì?

_Em mời chân! Công em được không?

Anh cười cười,dĩ nhiên đây là bổn phận của hôn phu rồi,còn phải đợi nó nhắc sao?Shyz gật đầu,anh ngồi xuống xoay lưng về phía nó nhướn mày.

_Nhanh lên!

_Dạ được!

Nó gật đầu rồi ngoan ngoãn leo lên lưng anh,hai cánh tay nhỏ nhắn choàng lấy cổ,gục đầu xuống vai anh,nó mỉm cười.

_Đi thôi!

Gật gật

Con người trước mặt từ từ di chuyển,còn nó chỉ việc ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Vết thương lòng

Đêm.

Ào ào

Ngồi hướng mắt ra cửa sổ Bin thờ dài,tay khẽ kháng gấp vội quyển sách lại.Bước xuống nhà,cậu bé bắt gặp ngay khuôn mặt của ba mẹ,liền có chút giật mình.Không phải hai người đang ở Luân Đôn giải quyết công việc sao?Nhìn thấy Bin,bà mẹ trẻ cau mày.

_Bin! Con là anh trai kiểu gì vậy?Con bé chỉ đến đây hai ngày đã bị Nike làm sợ hãi bỏ đi,con là anh hai,sao không biết ngăn cản em?

Đứng trước mặt mẹ,Bin cúi đầu.

_Xin lỗi ba mẹ,con sai rồi!

Cậu bé nhận lỗi,người đàn ông gấp tờ báo trên tay thờ dài đứng dậy bỏ lên phòng.Nhìn theo hướng ba,Bin nhắm mắt.

_ Vào phòng sách quý ngay cho mẹ!

_ Dạ mẹ!

Bin ngoan ngoãn gật đầu rồi bước nhanh lên lầu, Nhìn theo bóng dáng Bin, bà mẹ trẻ lắc đầu.

Cạch

Cánh cửa mở toang, người bên trong hướng mắt ra ngoài cười đều, hóa ra không chỉ Nike, mà ngay cả Bin cũng chịu phạt. Đóng nhẹ cánh cửa lại, Bin tiến lại bên cạnh Nike rồi quỳ xuống.

_ Không hiểu nổi đầu óc ba mẹ nghĩ gì nữa, chúng ta là con của họ, đáng lý ra, phải yêu thương, đàng này, chỉ vì một vụ tai nạn mà đem một đứa không ra gì về nhà! đúng là họ có vấn đề!

Nike không cam tâm mắng mỏ, quay sang em trai, Bin cau mày.

_ Em có im đi không? Con bé là vô tội, không biết bây giờ đang ở đâu! Còn em, thì luôn xem thường người khác, sau này, tuyệt đối đừng hối hận.

Bin gất, nhìn Bin, Nike cười khẩy.

_ Bỏn thiếu gia chưa từng phải hối hận, và mãi mãi cũng không hối hận- Nike nhướn mày _ Bọn nhà nghèo đó, không đáng! Anh là đại thiếu gia thì nên giữ chút sĩ diện, một đứa nghèo nàn, làm sao là em gái chúng ta- Bin khẽ thở dài nhìn điệu bộ khinh người của Nike, có lẽ ý nghĩ này, mãi mãi không thể nào thay đổi. Tiếng côn trùng giữa màn mưa vang vọng, mưa ngoài trời ngày một lớn, như thể muốn trộn đi những giọt nước mắt của những con người bé nhỏ.

Trong một căn phòng đầy gấu teddy, cô bé nhỏ cuộn tròn trong chiếc chăn ấm, bên cạnh là vị hôn phu từ trên trời rơi xuống. Ngước mắt lên anh, nó bắt gặp con người kia đang ngủ, trong lòng có chút buồn bã. Dụi dụi đầu vào ngực anh, nó cố gắng khép chặt mắt.

Bàn tay người con trai khẽ cử động, anh cẩn thận cho nó rời khỏi người mình. Đặt nó nằm ngay ngắn trên giường, Shyz tỉ mỉ đắp chăn, về mặt say ngủ khiến anh có chút đau lòng.

Chụt

Cúi người xuống, anh nhẹ nhàng đặt lên vầng trán nhỏ kia một nụ hôn rồi bước ra khỏi phòng. Khép chặt cửa, nó khẽ ngồi bật dậy, bước theo phía sau anh.

Chát

Sờ nhẹ lên mặt, anh im lặng, người đàn ông đối diện anh đang rất tức giận. Nhìn anh bị đánh, nó nấp sau cánh cửa nhìn mặt, trong lòng tự hỏi là tại sao?

_ Con đang làm cái quái gì vậy? Ở đâu ra một đứa trẻ không biết xuất thân, còn muốn nó làm hôn thê? Hạo Gia hét người cười rồi sao? Đầu óc con rối cuộc đang nghĩ cái gì hả?

Ông gất, nó đứng bên ngoài bắt giác đưa tay che miệng, cổ không phát ra tiếng nó đang sợ hãi. Nhìn vào ba, anh cười khẩy.

_ Bây giờ là tình hình gì đây? Trước giờ không phải ba không nghĩ đến thân thể hay sao? Nếu như vậy, còn mẹ con thì sao?

Chát

_ Đừng lấy mẹ con ra so sánh với nó, ít nhất mẹ con cũng tốt hơn nó gấp trăm lần, con xem, bản thân nó không biết mình là ai? Cha mẹ nó đâu hả? Một đứa như vậy đáng để con thích sao? - Khóe môi nó run rẩy khi nghe ông đề cập đến ba mẹ, hóa ra ai cũng như ai, thân thể sẽ quyết định được hạnh phúc một con người, còn những đứa trẻ như nó thì chỉ là vật bỏ đi _ HẠO DUY THÂN? Con có thể chấp nhận chờ đợi con bé lớn lên sao? Khoảng cách về tuổi tác và địa vị, có khiến con hạnh phúc không? - Người đàn ông tiếp tục dùng lý lẽ của mình để khuyên ngăn, Shyz nhìn ba lắc đầu như không tin vào tai mình.

_ Con nhìn lầm ba rồi! Ha ha!

Anh bật cười rồi quay người bỏ đi, nhìn thấy khuôn mặt lấm lem nước mắt của nó, anh bắt giác chết lặng. Nhìn Shyz nó mỉm cười, nụ cười của sự đau đớn khó lòng giải thích.

_ Khiết Như! Anh..

_ Ahiii! Em có sao đâu! Trời hôm nay thật đẹp đúng không? Nhiều sao thật đó!

Nó cười cười rồi nhanh chóng chạy đi, cái gì mà nhiều sao ở đây? Rõ ràng, hôm nay trời đang mưa mà.

_Ba vừa lòng ba chưa!

Anh nhún mạnh rồi quay người chạy nhanh theo nó. Rồi khỏi Hạo Gia giàu có, nó tiếp tục dầm mình giữa cơn mưa, mỗi hạt mưa đều rất nặng và rát, giống như ranh giới giữa thân phận và địa vị. Không có cha mẹ cũng không sao, có anh là được rồi, thật chất chỉ là lời ngụy biện. Người giàu và người nghèo mãi mãi không cùng một con đường, và... tình yêu của họ cũng như vậy.

Hạo Duy Thần! Cảm ơn anh!- Nó cười Vũ Thiên Minh, em cũng cảm ơn anh!

Chạy nhanh ra đường nó vung rộng hai tay, đôi hàng mi cong dần khép chặt.

Kétttt

Ràmmmm

Cơn mưa cũng dần dần ngưng lại, phía dưới mặt đường là những giọt máu tươi hòa theo những dòng nước mưa đang chảy xiết.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Biên kịch tiêu

9 năm sau

__Paris__

Nằm cạnh bên bờ biển là một tòa lâu đài cổ to, được thiết kế kết hợp giữa hiện đại và cổ điển với nhiều đường nét kì xảo, hầu như có đủ mọi tiện nghi.

Nhìn người con gái trước mặt đang cầm cúi tưới hoa, bộ dạng tận tụy làm anh mỉm cười, trong bất giác lên tiếng gọi.

_Khuyết Như!

Quay lại anh nó khẽ mỉm cười, nụ cười ấm áp và đầy ma mị.

TIÊU KHIẾT NHƯ (15 tuổi)

Nick name: Angel.

• Sau vụ tai nạn 9 năm về trước nó hoàn toàn được thay đổi số phận nhờ vào người đã lái xe đâm vào nó cũng chính là K.O, cháu ngoại tập đoàn K&K, sau này cũng chính là anh trai nó. Về vụ tai nạn, mọi người đều lầm tưởng rằng nó đã chết, nhưng thật ra nó nhờ K.O cho thông tin giả. Hiện tại nó là một biên kịch, được nhiều độc giả mến mộ.

• Sở hữu gương mặt baby và nụ cười ấm áp, đôi mắt đen láy cùng mái tóc màu hồng xoắn nhẹ ngang eo. Là cô bé nắm lun với chiều cao: 1m50.

• Là một cô bé với tính cách ngây ngô và đôi phần ngốc nghếch. Nhưng lại là người rất mạnh mẽ, kiêu ngạo và có chút cứng đầu.

• IQ: 399/400.

_Anh 2! Sao anh lại ở đây?

Nó khẽ hỏi, người con trai đó khẽ mỉm cười, cầm bàn tay nó lên rồi đặt vào trong thứ gì đó.

_Hộ chiếu? K.O anh muốn..

Ngước mắt lên nhìn anh nó bỗng khựng lại, nhìn thẳng vào nó, anh khẽ gật đầu.

_Đừng vậy! Em nên trở về đó!

TIÊU NHIÊN (25 tuổi)

Nick name: K.O

• Cháu ngoại tập đoàn K&K với xuất thân cao quý, hiện tại anh là chủ tịch theo bản di chúc của ông, vì vậy anh quyết định từ bỏ công việc làm bác sĩ mà bản thân yêu thích.

• Sở hữu gương mặt điển trai và nụ cười rạng rỡ, hình mẫu lý tưởng trong lòng các cô gái, nhưng trong hiện tại vẫn chưa có ai lọt vào mắt xanh của K.O. Body siêu chuẩn, chiều cao: 1m87.

• Anh là chàng trai điềm tĩnh và trưởng thành, không chú trọng vào xuất thân cũng như là địa vị.

• IQ: 400/400.

Giữ chặt hộ chiếu trong tay, nó khẽ thở dài. Quay sang hướng khác, khóe môi bắt gặp nụ cười nhạt.

_Em rất sợ, sẽ gặp lại bọn họ!

Người con trai phía sau đưa nhẹ tay xoay nó lại rồi nhìn thẳng.

_Em đừng lo! Học viện nghệ thuật đó anh đã sắp xếp cho em rồi, ngoài làm biên kịch ra, em có thể học âm nhạc mà em yêu thích. Về phần bọn họ, hãy để cho quá khứ xóa đi!

_Dạ!

Nó an tâm gật nhẹ đầu, hơn 9 năm có lẽ mọi thứ đều sẽ ổn. Đưa tay ôm chặt lấy K.O, đôi môi hồng nhạt bắt gặp nụ cười mỉm.

_Anh 2! Sau khi em trở về, anh phải có bạn gái có biết không?

Nghe những lời này, anh càng thêm trầm mặt, không phải là không muốn, mà là không thể bày tỏ, nói thật, anh đây cũng rất khó xử.

_Biên kịch Tiêu! Em đừng có như vậy được không? Bạn gái sao? Đợi em về rồi anh sẽ cho em biết!

Buông nhẹ anh ra, nó cau mày, nhìn gương mặt đang cười tươi kia càng khó hiểu.

_Là ai mà phải đợi em về? Thời gian sẽ khiến anh già đi đó, đến lúc đó đừng nói là do em!

Chóng hóng, nó nhướn mày.

Nó giả ngốc sao?

_Không nói nữa! Đi vào trong mau! Hôm nay là anh nấu!

Nắm lấy đôi bàn tay kia anh nhanh chóng kéo đi, bước đi theo anh, nó cười cười. Dù không biết bản thân là ai? Lúc nhỏ cũng đã chịu rất nhiều sự si nhục, nhưng không ngờ bản thân vẫn còn có cơ hội được yêu thương, được người khác chăm sóc và dành tất cả những gì tốt nhất cho mình, đây không phải là cố tích, nhưng lại là một thế giới cố tích tuyệt đẹp.

_Anh 2! Cảm ơn anh!

Cộc cộc

_Khiết Như! Là anh!

Là giọng của K.O, nó mỉm cười vội vàng kéo vali lại. Chạy nhanh đến gần cửa, đôi tay nhỏ nhắn cầm chốt cửa mở rộng cho anh.

_Anh 2! Sao anh lại không ngủ?

Một câu hỏi vớ vẩn, tất nhiên anh phải dành thời gian này ở bên cạnh nó rồi.

_Ngày mai em phải đi rồi! Anh không đành lòng, cho nên... muốn giữ chân em lại! - Anh nói lấy, dáng người ung dung bước vào trong, nhìn đồng hành lý đã được đem ra, anh thở dài. _Nhưng mà, ai kia đã chuẩn bị xong rồi, nghĩ xem, anh phải làm sao đây?

Phịch

Ngã lưng xuống giường nó, anh nhắm chặt mắt, nhìn người con trai trước mặt nó cười khi, tự lúc nào cũng ngã lưng nằm cạnh bên anh.

_Vậy.. em không đi nữa! Em không muốn học âm nhạc gì hết! Học ở đây cũng được mà!

_Không được! Thật ra, đến đó học chỉ là cái có thôi, anh muốn em tìm lại gia đình của em!

Hướng mắt sang K.O, nó thở dài.

Chương 6: Cảm giác kỳ lạ

*Tích tắc*Tích tắc*

Reng reng reng

Đưa tay tìm kiếm đồng hồ bên trên tủ đầu giường nó cau mày,đang là 5 giờ sáng sao?K.O lại cài đặt trước cho nó trước một tiếng,vì với nó thời gian chuẩn bị càng nhiều càng tốt.Quăng nhẹ đồng hồ sang một bên nó tiếp tục công việc ngủ bù.Người vừa đẩy cửa bước vào mặt nhăn nhó tiến lại kéo chăn nó xuống.

_Nhanh lên! Mau dậy cho anh!

Mở mắt ra nhìn anh,nó thờ dài ngồi nhanh dậy,đầu tóc hiện tại cứ rối tung lên,K.O có chút nực cười.

_Nè! Nghe anh hỏi,địa chỉ em đã ghi nhớ chưa hả?Nếu không,sẽ đi lạc đó!

Ngồi xuống cạnh nó,anh dò xét,dù không hiểu anh nói gì nhưng nó vẫn gật gật đầu.

_Em nhớ mà!Em đâu phải trẻ con!

Ai kia lớn tiếng khẳng định,người đối diện khẽ gật đầu đưa tay kéo nó vào người,làn môi kia đặt nhẹ nhàng lên mái tóc.

_Đến đó sẽ có người chăm sóc cho em,anh sẽ dành thời gian để bay sang đó! Nghe anh dặn,trong thời gian không có anh bên cạnh,em không được có bạn trai nghe rõ chưa?Ngoài việc học và điều tra thân thế,anh không cho phép em có bạn trai,có biết không?

Anh có cảm giác mất mát đi thứ gì đó,nghe cũng lạ,người muốn nó rời khỏi cũng là anh,người muốn giữ nó lại cũng là anh.Điều này thật khó lý giải,dù như vậy,anh vẫn không thể ích kỷ giành lấy đứa em gái này,nó cần biết được bản thân là ai?Anh không thể lúc nào cũng để nó sống trong đau đớn,có lẽ đây là một cách tốt nhất.Áp mặt vào người anh,nó khẽ gật đầu.

VIỆT NAM

Chen chúc giữa đám đông,cuối cùng nó cũng ra được bên ngoài,hai tay khẽ vang rộng ra hít thở bầu không khí trong lành trước mặt.Sau 9 năm nó mới quay lại nơi đau đớn này,nhưng cảm giác bây giờ là hoàn toàn khác.Nhờ K.O nó đã học được cách mạnh mẽ,hơn tất cả chính là khả năng thích ứng với mọi thứ,dù bản thân là ai không quan trọng,quan trọng nhất vẫn là niềm tin vào cuộc sống,nó đã từng thất bại khi đưa ra quyết định kết liễu đời mình,nhưng bây giờ thì không.

Cầm lấy tờ giấy trên tay nó cau mày,là ngôi biệt thự gần trung tâm thương mại,nếu từ đây đến đó sẽ mất 30 phút (K.O thật chu đáo,còn ghi gờ cả thời gian) nhìn ra đường nó bỗng thờ dài.

_Taxi đâu hết rồi?Mau ra đây!

Đứng giữa trời nắng chang chang nó lấy tay che mặt,không thể tin nổi giờ này không thấy bóng dáng một chiếc xe.

Bịch

_Ui dza!

Bị một con người nào đó đụng phải,trong giây phút sinh tử,tờ giấy trên tay nó bay ra đường.Lần này thê thảm rồi,chưa xem là ở đường nào kia mà,ở đây lại nhiều khu trung tâm thương mại như vậy.Nhìn tờ giấy bay ra xa,nó bất chấp chạy ra ngoài,tờ giấy gần kề ngay trước mặt,nó vội vàng chụp lấy.

_Không sao rồi!-Nó thờ phào.

Kéttt

Chiếc xe BMW màu xanh nhạt rất may mắn dừng kịp lúc,khoảng cách chỉ một sải tay làm nó suýt ngã người.

Cạch

Bước xuống xe là một chàng trai cực kỳ đẹp,nhìn con người đó nó có chút đứng hình,cảm giác khi nhìn anh ta rất quen thuộc.

Cách

Người bên cạnh bước xuống là một người con gái,đi cùng cả hai là một cô công chúa nhỏ khoảng tầm 3 tuổi,gương mặt rất cute.Hình như,họ là một gia đình thì phải,chăm chú nhìn vào người con trai trước mặt,nó có chút đau lòng.Kì thật,gương mặt đó..

_ Cô bé,em muốn qua đường cũng phải cẩn thận quan sát chứ! Như vậy,rất nguy hiểm

Người con trai nhắc nhở,nó nghe thấy khẽ gật đầu.

_ Cảm ơn anh!

Nó cúi đầu,đôi môi bất giác cười nhạt.Người con trai không nói gì thêm cùng cô gái bên cạnh đi vào một căn nhà hàng,nhìn theo họ,nó bất giác khó hiểu,có chút gì đó quen thuộc,nhưng lại có gì đó rất xa lạ.

_ Hôm nay mình bị sao vậy?

Gỗ gõ vào trán,nó tự nắn,nhắc mắt một đêm để đến đây,nên đầu óc có vấn đề.

Kéttt

Một chiếc xe taxi dừng lại trước mặt nó,nhưng lạ thay,người vừa bước xuống xe là một cô gái.Nhìn người trước mặt,nó bất giác đứng hình.

_ Khiết Như! Nhớ mày quá!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Couple nghịch ngợm

Ôm chặt cô gái trước mặt nó mỉm cười,không ngờ K.O lại nhờ Anny đến đón nó,còn dám dấu nhem đi địa chỉ của cậu ta.

_ Anny! Tao cũng rất nhớ mày,2 năm rồi!Tao rất muốn cùng mày quậy đó!

Buông nhẹ Anny ra,nó lém lỉnh nói,trong ánh mắt đầy rẫy sự gian tà.

PHONG VŨ DI (15 tuổi)

Nick name: Anny.

• Cô bạn thân duy nhất của nó từ khi sang Pháp với anh,thiên kim tiểu thư tập đoàn Phong Vũ.Hiện tại,Anny là một cô chủ nhỏ với quán cafe thú cưng của mình,ngoài ra,cả hai rất đam mê âm nhạc.

• Sở hữu ngoại hình dễ nhìn và nụ cười rạng rỡ,cô cũng là một cô nàng nắm lùn với chiều cao 1m50,đi cùng với nó sẽ là một couple nghịch ngợm.Đôi lúc,mọi người đều nhầm lẫn với mối quan hệ của họ =_ =!

• Là người vui vẻ và rất thích giúp đỡ mọi người,có chút bảo thủ,chính nghĩa và hay bênh vực người khác.

• IQ: 399/400.

Người trước mặt cũng khẽ gật đầu,trở về Việt Nam hơn hai năm,cuối cùng cũng có ngày gặp lại nó,dĩ nhiên phải quậy hết mình rồi.

_ Đồng ý!-Cô cười tươi,quay sang tài xế gật đầu,người tài xế hiểu ý bước lại thu dọn hành lý của nó bỏ vào cốp xe,nhìn sang cô,nó cười khi_Đi thôi! Có người muốn gặp mày,có lẽ đang rất gấp rút!-Ánh mắt của cô khiến nó đứng hình,là ai đang muốn gặp nó chứ?Ồ đây,còn có ai quen biết nó sao?

Biệt thự Phong Gia

Cộp..cộp

Cả đám người hầu nhìn cậu chủ của mình nhăn mặt,từ sáng đến giờ người con trai kia vẫn không thể đứng yên,cứ hết chuẩn bị thức ăn,rồi đến đi đi lại lại

phòng khách.

_Nè! Nhanh lên!Người ta sắp dài cổ rồi kìa!

Bị Anny lôi một mạch từ ngoài vào trong,nó chỉ biết im lặng đi theo cô bạn,dừng trước phòng khách,nó khẽ cúi người xuống thở phào.Hướng mắt về phía anh trai,cô nháy mắt rồi từ từ đứng sang một bên.

Cộp

Nhìn chiếc bóng phản chiếu dưới sàn nhà nó cau mày từ từ ngược lên trên,không thể tin được là một chàng trai cực kỳ đẹp,tầm vóc của nó hiện tại chỉ cỡ ngang ngực anh.

_Anh 2! Nói gì đi chứ! Đừng có nhìn như vậy!

Anny đứng bên cạnh bắt ngờ lên tiếng,còn nháy mắt cho anh cơ chứ,nhìn nó người con trai khẽ cười trừ.Kì thật,tại sao cả một câu chào hỏi cũng không thành tiếng.

PHONG VŨ AN (17 tuổi)

Nick name: Ken

- Con trai trưởng tập đoàn Phong Vũ,anh trai Anny.Có chút cảm tình với nó từ khi mới gặp,nhưng luôn giấu trong lòng,cô em gái dù có hồi thích thế nào cũng vô dụng.Hiện tại,anh là một nhà thiên văn học với thành tích thuộc dạng xuất sắc.

- Sở hữu khuôn mặt điển trai cùng một body hoàn hảo,ánh mắt luôn luôn thu hút,dù bất cứ hoàn cảnh nào,chiều cao:1m83.

- Thông minh hơn người nhưng lại rất ngốc trong chuyện tình cảm,là người sống theo cảm xúc,ngoài ra,có chút vấn đề ở thần kinh (đôi lúc hùa theo em gái và nó,nên cũng không được bình thường >>).

- IQ: 400/400.

Miệng cả đám đứng chứng kiến méo xệch,không phải chứ?kiểu này đi tỏ tình sẽ ra sao đây?=_=!

_Ken! Là anh á hả?Nhìn không ra nha,đúng là rất phong độ!

Nó không ngần ngại khen lấy khen để,người bên cạnh cười khỏ,phong độ kiểu này sao?Ken cười cười,mạnh dạn kéo nhanh nó vào lòng anh,ngay tức khắc cả đám người ở đấy há hốc.

_Chào mừng em đến với Phong Gia của anh! Hôm nay anh đã tự nấu ăn để đợi em.

Ai kia khoe mẽ,ngước mắt lên nhìn anh nó khẽ cười,nụ cười làm Ken sắp tan chảy.Anny trầm mặt,đưa tay kéo nó rời khỏi người Ken,khó coi tốt độ.

_Đừng có động tay động chân chứ,chưa gì mà đã...

Lườm Ken,cô nhanh chóng kéo nó vào trong,nhìn theo cả hai,anh cau mày.Thật không thể chịu được,ôm một chút sẽ xảy ra án mạng ư?

Sau bữa ăn,tụi nó lau nhanh đến trung tâm thương mại,người làm tài xế không ai khác ngoài Ken,ngồi hướng mắt lên phía anh nó quay sang Anny bật cười.

_Hai đứa có thể bảo bác Lưu lái xe kia mà,tại sao lại là anh?

Ai kia quay xuống cảm rằm,bọn nó nhìn nhau đánh mắt.

_Ken! Anh không muốn đưa bọn em đi thật sao?Sao lúc đầu,anh không nói trước?

Cô ngồi bên cạnh nén cười,nghe xong,Ken quay xuống nó nhẩn mặt.

_Làm gì có chứ!Anh rất sẵn lòng mà!

Nhìn anh,nó khẽ cười.

~Trung tâm thương mại~

_Đến đây đi!

Nó vui vẻ kéo cô đến chỗ bán những chiếc đồng hồ, toàn là đồng hồ couple à nga~. Bước theo sau hai cô bé là anh chàng đang cầm lấy những túi đồ linh tinh lác đác, không ngờ trẻ con lại phiền phức như vậy, chỉ mới dạo vòng quanh đã hết 3 đến 4 thẻ ATM của anh rồi =_ =!

_ Là đồng hồ couple sao? Được đó!

Cô vui vẻ nhìn nó rồi nhìn sang Ken nháy mắt. Hiểu ý, anh cười tươi giao đồng hồ lại cho cô, thẳng thừng đứng cạnh bên nó.

_ Nè nhóc, em thích cái nào hả?

Anh hỏi, nhìn một lúc nó mỉm cười nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ màu trắng trước mặt mình.

_ Em muốn cái đó! - Nó nói rồi quay sang cô _ Chúng ta chọn cái đó có được không? - Anny cười cười gãi gãi đầu, cô đâu có cơ hội đó chứ, tất cả đều trong tầm quyết định của Ken.

_ Thì..

_ Em biết mà, Anny đâu thích màu sắc đơn điệu đó, vậy đi, anh sẽ đeo cùng em!

Bị cắt lời, cô đành mặt, nhìn vào tay anh nó chỉ chỉ, Ken đã có một chiếc đồng hồ rồi còn gì. Quay sang Anny, anh chỉ bắt gặp em gái đang cười trêu mình liền lấy lại phong độ.

_ Đồng hồ này sao? Anh thích cái đó hơn! - Người con trai trước mặt nó cười tươi, quay mặt sang cô nhân viên _ Gợi lại cho tôi! - Về mặt anh hiện tại đây nghiêm túc, cô nhân viên nhìn anh khẽ gật đầu.

_ Trông hai người thật xứng đôi! Nhân dịp Valentine sắp tới, trung tâm chúng tôi có dành riêng cho các cặp tình nhân vé xem phim, mong là cô cậu thích!

Cô nhân viên nói, nó bắt giác chết đứng tại chỗ, Anny cũng không kém phần.

_ Chị ơi, nhưng em và anh ấy.. ừm ừm..

Nó định lên tiếng giải thích thì bị anh nhanh chóng bịt chặt miệng lại.

_ Cảm ơn cô rất nhiều! Chúng tôi nhất định sẽ rất hạnh phúc, phải không bà xã!

Nhìn xuống nó anh nhướn mày, vì bàn tay kia mà nó không thể giải thích, cô đứng bên cạnh đỡ khóc đỡ cười, thầm trách ông anh này hết thuốc chữa.

_ Hai người sắp kết hôn sao? Như vậy, thì chúc mừng!

_ Phải! Chúng tôi sẽ sớm kết hôn! Lúc đó, tập đoàn Phong Vũ sẽ gửi thiệp mừng cho cô, vì vé xem phim này mà khiến tình cảm chúng tôi thêm gắn bó!

Khẽ vỗ tay lên trán, Anny thờ dãi. Nhìn chăm chăm vào Ken, nó hóa đá.

Cộp

Cộp

Một cặp đôi khác cũng đứng lúc dừng cạnh bên nó, ngay lập tức bàn tay của Ken cũng từ từ rời ra, nhìn khuôn mặt khó coi của nó anh cười cười.

_ Giữ chút thể diện cho anh có được không?

Ghé sát tai nó anh nói, nhìn anh nó không nói gì chỉ hừ nhẹ.

_ Bà xã! Chúng ta chọn cái này có được không?

Giọng nói này..

Quay sang nhìn vào hai người bên cạnh nó có chút giật mình, là người con trai lúc sáng ở ngoài đường nhắc nhở nó đây mà, hóa ra người bên cạnh đứng thật là vợ của anh ta. Nhưng kì lạ, đối mặt với người con trai này, nó cảm giác rất quen thuộc, quen thuộc kể cả là cử chỉ nhỏ.

Cô gái trẻ bên cạnh anh mỉm cười chỉ tay về phía hai chiếc đồng hồ màu đen rồi quay sang anh gật đầu.

_ Duy Thần! Chúng ta chọn cái này đi!

Cái tên này...

"Hạo Duy Thần, là anh ấy? không thể nào.."

Nó chết lặng nhìn hai con người trước mặt cười nói vui vẻ,khóe môi có chút run run.

_Hạo..Duy Thần?Hức hức

Nhìn bóng nó chạy đi,Ken cau mày,người con trai khi nghe ai đó gọi tên mình bất giác quay lại.

_Khiết Như! Đợi anh!-Ken gọi vội theo rồi quay sang Anny gấp rút_Ồ đây để em giải quyết,anh phải đuổi theo con bé!-Cô nhìn anh gật gật,đưa mắt nhìn theo bóng Ken,Anny gãi gãi đầu.

_Khiết Như? Không thể nào..

Người con trai kia khẽ lùi về phía sau như không tin vào tai mình,cô vợ trẻ nhìn anh lo lắng.

_Anh làm sao vậy?Anh quen cô bé đó sao?

_Không có!

_Xong rồi! Chúng ta về nhà thôi!

_Ừm!

Shyz nhìn vợ khẽ gật đầu.

HAO DUY THẦN (25 tuổi)

Nick name: Shyz

• Năm năm trước anh vừa kết hôn với con gái tập đoàn tài chính Diêu Thị mà ba anh đã sắp đặt.Dù không yêu thương người hiện tại,nhưng để khóa lấp chỗ trống anh đã đồng ý kết hôn.Hiện giờ,anh là chủ tịch tập đoàn Hạo Gia,và là người cha mẫu mực với cô công chúa nhỏ 3 tuổi.

• Càng ngày nét điển trai ngày một trưởng thành,nụ cười và giọng nói đều rất ấm áp.Là mẫu người đàn ông hoàn hảo và là người cha tuyệt vời.Chiều cao:1m88.

• Tính cách anh hoàn toàn thay đổi trong 9 năm trở lại đây,nếu lúc trước là con người vui vẻ,thì bây giờ anh là người nhiều tâm sự nhất.

• IQ: 400/400.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sự tận tụy của anh em nhà họ phong

Ầm ầm

Tiếng sóng khẽ khàng vỗ vào bờ,chạm nhẹ bàn chân trắng muốt của nó,giày ở một nơi và người ở một nơi.Nhẹ nhàng khụy xuống con nước kia nó đắm chìm vào cảm giác quen thuộc,9 năm trước sau vụ tai nạn nó rất muốn biến mất,cho nên đã ra biển để tự chìm mình,nếu không có anh có lẽ nó đã chết.Còn bây giờ,một lần nữa cảm nhận vị lạnh này,không yêu Shyz tại sao lại đau lòng?Từng cho lời nói năm xưa là vớ vẩn,có sao vẫn tiếp tục hi vọng,rốt cuộc là nó đang nghĩ gì?

_Mình bị sao vậy?Đầu óc đúng là có vấn đề rồi! Chắc là dây thần kinh bị đứt thì phải!

Hướng mắt ra xa nó lẩm bầm,người con trai ở phía sau nhìn thấy,anh vội chạy nhanh lại.

_Khiết Như! Em đang làm cái gì vậy?

Là giọng của Ken,nó quay lại anh cười nhạt.

_Không có gì!

_Em còn nói là không có gì!Anh nói cho em biết,dây thần kinh em đúng là bị đứt rồi!

Ken lớn tiếng mắng nó,nhìn anh nó mỉm cười,phải,là toàn bộ dây thần kinh đều bị đứt,mặt Ken đánh lại,anh nhanh chóng lau nhanh về phía nó,mặc kệ là bản thân có ướt hay không?Đưa tay kéo nó đứng dậy,Ken cau mày,toàn thân của nó hiện tại ướt sũng,chiếc áo mỏng manh thấm đẫm nước khiến anh

rất khó chịu. Cởi áo vest trên người ra, anh nhẹ nhàng đưa cho nó.

_ Mặc nhanh áo vào cho anh! Hay là em muốn anh mặc cho em?

Cầm lấy chiếc áo vest, nó có chút do dự, nhưng sau đó vẫn quyết định mặc vào. Cơ thể bé nhỏ úm thử chiếc áo của anh rất vừa vặn, nhìn người con gái trước mặt ngoan ngoãn, Ken khẽ cười.

_ Nói anh biết, em quen biết người con trai đó sao? Còn khóc vì anh ta nữa?

_ Há?

Nó bất giác giật mình đưa đôi mắt đen láy vô hồn lên nhìn anh.

_ Rốt cuộc em bị sao vậy?

_ Em...

_ Là chuyện anh nói em là vợ của anh sao? Nếu vậy, cho anh xin lỗi! Anh biết sai rồi!

Lắc đầu

_ Được được! Không muốn nói thì không nói, chúng ta về nhà thôi! Anny đang đợi em.

Gật gật

Nó cúi xuống cầm lấy giày rồi bước theo sau Ken, mỗi bước chân ngày một chậm dần rồi dừng hẳn. Chán đi, cảm giác không còn sức nữa. Anh quay lại nhìn nó cau mày, đôi bàn tay khỏe mạnh khẽ đặt nhẹ lên bờ vai gầy nhỏ.

_ Em sao vậy? Đau chân sao?

Nhìn xuống bàn chân người con gái trước mặt, Ken lo lắng, nhìn Ken, nó bất giác xụ mặt. Dù không phải trẻ con, nhưng hiện tại tính cách của nó rất trẻ con, vừa muốn mạnh mẽ nhưng lại vừa muốn yếu đuối.

_ Mang giày vào nhanh lên! Nếu không, chân em sẽ đau đó!

_ Ken! Em rất muốn khóc!

Nó mè nheo, Ken đưa tay vỗ vào trán thở dài, có một đứa em đã rất phiền rồi, không ngờ người anh thích, còn trẻ con hơn cả em gái anh = _ =!

_ Được được được! Nếu muốn khóc thì cứ khóc, anh làm sọt rác cho em!

Anh nhướng mày, ngay lúc này nó như nhẹ nhõm, không hiểu sao lại không muốn khóc.

_ Em không khóc nữa, chúng ta về nhà đi!

Cầm lấy đôi giày trên tay nó lặng lẽ bỏ đi trước Ken, đưa tay chỉ theo con người trước mặt, anh cứng họng.

Con gái là nỗi phiền phức của con trai = _ =!

Phía bên này

Anh cũng thích biển và cũng từng thường xuyên đến biển, cảm giác của ngày xưa và hôm nay lại hoàn toàn khác. Anh có gia đình, có gánh nặng ở trên vai, hơn bao giờ hết là rất nặng.

Kì lạ, sau khi nghe cái tên ấy, quá khứ như một lần nữa trôi dạt về, không tiếp xúc quá lâu, không có nhiều kỉ niệm, vì một câu nói mà khiến anh dở khóc dở cười. Nếu người con gái đó còn sống, chắc chắn sẽ rất hận anh, hận vì sự khinh bỉ từ ba anh làm trái tim nhỏ bé bị trầy xước, sẽ hận anh vì lời hứa kia không thực hiện. Nhưng... không phải người đó đã biến mất 9 năm trước rồi sao?

Cầm lấy chiếc nhẫn ở trên tay, Shyz cười nhạt ném xuống biển, lời hứa đã không làm tròn, giữ lại vật này để làm gì?

Hắc xì

Tựa lưng vào Sofa, nó khẽ xoa xoa mũi, không phải chứ, chỉ mới ngâm nước biển một lúc đã bị cảm rồi sao? Đúng thật, quá tàn nhẫn.

_ Dạ dạ! Em biết rồi!

Tắt điện thoại,Anny cầm ngay ly trà rừng bước đến cạnh nó rồi đặt xuống bàn.

_Ai vừa mới gọi cho mày vậy?Còn thứ đáng sợ này là gì?Không phải muốn tao uống chứ?Ghê quá đi.

Người con gái trước mặt đứng hình,cô đã có lòng tốt muốn nó không bị viêm họng,vậy mà lại phũ phàng chê bai.Được lắm,từ từ cô sẽ ép nó phải uống thứ đáng sợ này.Ngã lưng xuống cạnh nó,Anny ừ ừ.

_Ông anh mày gọi chứ ai,gìờ này bên đó đã là 10 giờ đêm,vậy mà còn có thời gian quan tâm mày,đáng nề thật!

Hóa ra là K.O,nhưng kì lạ,tại sao không trực tiếp gọi cho nó mà lại là Anny?

Hắc xì

Lần thứ hai nó tiếp tục xoa xoa mũi,đầu óc hiện tại có chút choáng váng,nếu như bị bệnh,ngày mai làm sao có thể đi học đây?Ngày đầu tiên nhận lớp,không lẽ nó phải nằm ở nhà dưỡng bệnh!

_Không xong rồi!

Nó thở dài,người bên cạnh cười gian tà cầm lấy ly trà rừng đưa ra trước mặt nó.

_Uống này sẽ không sao!

_Tao không muốn uống thứ đáng sợ này đâu! Ghê quá à?Mùi của nó thật sự rất đáng sợ!

Nhìn cô,con người kia sợ hãi lắc đầu.Khóc môi Anny méo xệch,cầm lấy ly trà rừng trên tay đặt lên môi uống một ngụm rồi nhìn nó nhướn mày.

_Thử đi,đảm bảo trà rừng Phong tiểu thư pha không có vấn đề!

Gật nhẹ đầu nó cầm lấy ly trà rừng nhắm mắt.

Cộp

Nhìn thấy người con trai từ trên lầu bước xuống,nó cười cười nhanh chóng chạy nhanh về phía Ken.

_Ken! Uống thử đi!

Đưa tách trà rừng ra trước mắt anh nó mỉm cười,ngửi được mùi rừng,anh có chút khó hiểu.

_Là em pha cho anh sao?

_Phải!

Nó nghe rằng,chủ yếu đang muốn trốn tránh trách nhiệm sử lý ly trà rừng này (T Miu's K: Chị ấy thật gian manh).Ken vừa biết nó có lòng liền gật đầu,anh khẽ khàng đưa tay cầm lấy.

_Anh 2! Đừng..Haizz thôi rồi!

Cô thở dài vì kế hoạch ngăn cản thất bại,uống nốt ly trà rừng,anh cười tươi nhìn chăm chăm vào nó,cảm giác có chút là lạ.

Hắc xì

Sờ nhẹ lên trán nó,anh cau mày,nóng thật.Nhìn sang Anny rồi nhìn xuống ly trà rừng trên tay anh mới hiểu ra vấn đề = _=!

_Cái này..

Phong Vũ An! Anh đúng là dễ bị gạt!-Cô nhẹ giọng MAU LÀM LẠI LY KHÁC ĐƯA CHO NÓ UỐNG NGAY CHO EM!

Nhìn Ken,miệng nó méo xệch.

Đêm..

Trong một căn phòng sáng đèn,hai cô bé nằm trên giường khép chặt mắt.Vì nó bị cảm nên Anny tự nguyện đến chăm sóc,xem như đây là vị hôn thê bé nhỏ của cô,cũng có thể là thân đến mức không biết gọi là gì.

Cạch

Nghe thấy động tĩnh,cô mở to mắt hướng ra phía cửa,ngoài ông anh cô ra thì đâu còn ai khác.Nhìn sang gương mặt say ngủ kia,cô nhanh chóng ngồi dậy bước xuống khỏi giường đi lại phía anh.

_Phong Vũ An! Giờ này anh đến phòng nó làm gì? Ai đòi,con trai lại đến phòng con gái lúc nửa đêm!

Cô cau mày,người con trai trước mặt khẽ đưa tay chỉ vào trán cô nàng một cái rồi.

_Con bé này! Anh là đến thay ca cho em mà,không phải ngày mai hai đứa đi học sao?-Anh cười _Bây giờ,mau về phòng ngủ đi,để anh chăm sóc Angel-Bước nhanh vào phía trong,Ken đặt hai tay lên vai cô đẩy ra ngoài,bị đẩy ra cô đánh mặt.

_Anh 2! Không được..

_Biết rồi! Không được động tay động chân đúng không?Đi đi!Nhanh lên!

Ken phũ phàng xua đuổi,mặt Anny khó coi lùi thui rồi đi,nhìn theo bóng dáng kia anh mỉm cười cho cửa đóng lại.

Tiến đến cạnh giường nó là khuôn mặt đầy dịu dàng của anh,ngồi bên cạnh anh tỉ mỉ thay khăn lạnh.Ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ kia,anh có chút không thể kìm lòng,trong giây phút đó anh đã cúi khuôn mặt điển trai của mình xuống cạnh khuôn mặt nó.

Chụt

Làn môi anh khẽ khàng đặt lên mí mắt của nó kéo dài khoảng tầm 30s rồi rời ra,cảm giác này có chút lạ,dù anh đã từng ở bên rất nhiều cô gái nhưng ở bên nó cảm giác lại hoàn toàn khác,có lẽ đây mới chính là tình yêu.

_Ngủ ngoan! Anh ở đây với em!

Đứng bên ngoài Anny cau mày,không thể vào bên trong vì cửa khóa trái,cũng không biết bây giờ họ đang làm gì =_ =!

_Hehehe! Phong tiểu thư đã cài đặt camera ở trong! Ken! Ken! Ken! Anh chết chắc!

Sau một hồi tự mãn,cô nhanh chóng phi về phòng với tốc độ ánh sáng.

Về đến phòng cô chui tọt vô chăn ngồi hướng mắt vào laptop canh gác hành vi của Ken.

_Ngaoan lắm! Không động tay động chân!

Ai đó cười đắc ý,nhưng để khẳng định cô đành ôm cái laptop từ tận khuya đến bình minh ló dạng=_ =!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Học viện nghệ thuật yn

_Hai đứa mau xuống ăn sáng!

Nhìn lên trên lầu anh gọi lớn,nhưng đáp lại anh chỉ là một khoảng không vô hình.Quay sang di quản gia Ken bỗng thờ dãi.

_Phong thiếu gia,có cần tôi lên gọi hai tiểu thư xuống không?

Gọi sao?Để anh ra tay được rồi!

_Không cần! Để tôi tự gọi.

Làn môi anh khẽ cong trong tích tắc chạy nhanh lên lầu.

Dừng trước phòng cô,anh khẽ đẩy mạnh cửa.Một dáng ngủ khiến Ken suýt chết đứng,vừa ngủ vừa ôm máy tính sao?Còn là trong tư thế ngủ ngồi cơ chứ?=_ =!

_Vũ Di! Dậy mau lên! Em ngủ kiểu gì vậy?

Vừa nghe thấy tiếng anh,cô vội mở mắt,nhìn Ken,Anny cười cười.

_Anh đi gọi Angel đi,nó nặng hơn em!

Đôi mày anh khẽ trau lại tức tốc chạy sang phòng nó,đưa mắt theo bóng anh Anny bật cười,mau giấu laptop đi thôi.

Phòng nó

Cách

_Angel! Em.

Bước ra khỏi WC,nó nhìn Ken chăm chăm,kì lạ,sáng sớm anh hay hét lên như vậy sao?Nhìn người con gái trước mặt anh bất giác cứng họng,cả một chữ cũng không thốt nên lời,đôi môi căng mọng kia cười tươi bước đến cạnh bên Ken rồi tắt hân.

_Anh làm sao vậy?Sao vào phòng người khác mà không gõ cửa hả?

_Anh..anh..

Ai kia gãi gãi đầu,hôm qua là cô bé với gương mặt phờ phạc thì hôm nay nhìn nó rất xinh đẹp,nhất là trong bộ đầm babydoll màu trắng kia,cả mái tóc cũng được xõa dài ra,càng đặc biệt hơn nó lại đồng ý mang đôi giày búp bê mà anh đã cho người thiết kế.Nhìn lại trên tay nó,anh chợt khó chịu cầm lên,chiếc đồng hồ..

_Khỉết Như! Đồng hồ hôm qua đâu rồi?

Làm sao nó biết được chứ?Hôm qua chạy bán sống bán chết ra biển,rõ ràng nó đâu nhìn thấy chiếc đồng hồ nào=_=!

_Ồ đây!

Là giọng của Anny,trên tay cô đang cầm lấy hai chiếc đồng hồ,không những vậy còn có cả hai vé xem phim.Ken cười cười đưa tay ra trước mặt em gái nháy mắt.

_Đưa cho anh,nếu em muốn có chị dâu!

_Hai đứa em đeo mới hợp,anh đẹp đi.

_Thẻ ATM của em toàn bộ sẽ bị khóa,có tin không?

_Được! Đưa thì đưa!

Cô hẳn học trao vé xem phim và đồng hồ cho Ken,cầm lấy được thứ mình cần anh cười cười quay lại phía nó.

_Nghiêm túc mà nói,hai chúng ta đeo sẽ có ý nghĩa hơn,mau đưa tay ra cho anh!

Nó khẽ gật đầu đưa cánh tay ra trước mặt anh,người đứng bên cạnh cắn chặt môi lườm ông anh đạo mạo.

"Đáng ghét,Ken! Anh chờ đó"

__HỌC VIỆN NGHỆ THUẬT YN__

Nơi đây được chia ra thành 2 khối riêng biệt,một khối chuyên môn về mỹ thuật,khối còn lại chuyên môn là âm nhạc.Trong 2 khối lớn sẽ phân thành 2 khối nhỏ,lớp học bình thường và lớp học bao gồm học sinh ưu tú là những con nhà quyền quý trở lên,mỗi lớp sẽ chia ra thành 10 lớp khác nhau,giáo sư cũng là một người có thể lực.

Bên ngoài ngôi học viện được thiết kế thành một tòa lâu đài uy nghiêm kết hợp giữa phương đông và phương tây,đầy đủ mọi tiện nghi và dụng cụ để luyện tập.Khuôn viên được thiết kế chia thành hai bên,phía giữa là con đường dẫn vào trường,phòng tập luyện cũng sẽ được bố trí riêng biệt,đồng phục sẽ được chọn tự do.

Kitt

Hướng mắt nhìn ra ngoài cửa xe nó bắt gặp những con người bước vào trường,trông họ rất hào hứng,Anny nhìn sang nó mỉm cười.

_Này! Chúng ta vào trong đi! Biết đâu ở đây sẽ gặp được hoàng tử thì sao?

Cô bạn nó tròn mắt mơ tưởng về dáng mày râu của mình,Ken cau mày đẩy cửa bước xuống đi đến cửa xe nó mở rộng ra.Nhìn anh,nó khẽ gật đầu cầm lấy balô thò con mắt hồng nhợt bước xuống.

_Cảm ơn Ken! Anh thật chu đáo!

Nó cười.

"Biết anh chu đáo thì mau gả cho anh đi"

Ai kia trầm mặt, Anny bĩu môi tự mở cửa xe, trông chờ vào ông anh trọng sắc kia thì chỉ tội cô sẽ dài cổ.

Bước đến cạnh Ken và nó cô đưa tay cầm chặt cánh tay nó lẻ lười với anh.

_Tụi em đi đây! Anh ở lại vui về!

_Khoan đã!

Chặn ngang cả hai, anh dang rộng tay ra.

_Nghe anh dặn, hai đứa chăm chỉ học đặng hoàng cho anh, không được ngắm trai đẹp có nghe chưa? Nếu để anh biết, chân của hai đứa coi chừng đó!

Ken sợ mất cả hai đến quên hết lý trí, dùng kế uy hiếp để ràng buộc nó và cô. Anny khẽ thở dài, còn nó thì méo xệch miệng, tất yếu cũng giống như K.O, không muốn nó có bạn trai = _=! Quá đáng, quá đáng!

_Em biết rồi! -Cả hai lơ đãng đồng thanh

_Ngoan! Anh về trước đây!

Khẽ xoa đầu nó, anh nhanh chóng bước vào xe, đưa mắt nhìn theo anh, tay cả hai vẫy vẫy.

_Angel! Kế hoạch A bắt đầu!

Anny nhướn mày, nó nhìn cô gật đầu, khóe môi bắt giác khẽ cong.

Cộp

Cộp

_EB! Em đến đây học cùng anh là đã quá giới hạn rồi, với lại chưa vượt qua kì thi đó mà đã vào lớp đặc biệt để học, anh không sợ mọi người soi mói sao?

Ngước mắt lên nhìn chàng trai, cô gái e dè.

ĐẶNG DIỆP (15 tuổi)

Nick name: Ji

- Cô có xuất thân rất bình thường nhưng may mắn thay khi có ông anh họ giàu có, từ nhỏ đam mê âm nhạc cho nên, anh họ cô đã cho cô vào học viện nghệ thuật YN học cùng anh.

- Sở hữu gương mặt trái xoan và dáng người cân đối, khuôn mặt xinh xắn cùng mái tóc màu vàng đồng ngang vai, cô cũng là một cô nàng nắm lùn với chiều cao 1m50.

- Tính cách có chút nhút nhát, ngoài anh ra cô cũng rất ít tiếp xúc với ai trừ...(bí mật). Đối với bạn thân sẽ quấy hết mình.

- IQ: 399/400.

Người con trai đi cùng cô bắt giác dừng lại quay sang đứa em họ mình.

_Vậy..em muốn sao đây?

DIỄN BẢO (17 tuổi)

Nick name: EB

- Tam thiếu gia tập đoàn đĩa ốc Diễn Thị nổi tiếng được mọi người ngưỡng mộ, từ nhỏ đã có khiếu nghệ thuật, anh cũng là một trong những học viên xuất sắc ở học viện YN.

- Tầm vóc và body đều rất chuẩn, gương mặt điển trai và là hình mẫu trong lòng tất cả mọi người, ấy vậy lại rung động trước một người và người đó cũng có cảm tình với anh (T Miu's K: Ai nào? Chắc chắn không phải nữ chính). Chiều cao: 1m83.

- Anh là người nhạy bén, thông thạo về mọi lĩnh vực, thông minh và có chút si tình. Có gì đó vui vẻ và cũng có gì đó rất khó hiểu.
- IQ: 400/400.

_Em muốn vào học lớp bình thường, sau đó dùng khả năng của chính mình để vào lớp có một học sinh ưu tú là anh!

_Angel! Lại đây!

_Ờ!

Nó đáp lại rồi chạy nhanh lại phía cô, hóa ra con bạn thân của nó đã lắp đặt xong gậy selfie, bảo nó lại để làm vật trang trí.

_Đẹp đi! Chụp kiểu gì không thấy tao gì hết đó! Đáng ghét!

Để hai tay trước ngực nó quay về phía khác giật lấy, ai kia nhìn nó gãi gãi đầu kéo kéo nó lại, gương mặt khổ sở.

_Làm lại là được chứ gì! Chuyên mục selfie bắt đầu!

Cô hét lớn rồi cùng nó nhìn vào màn hình làm trò, đủ kiểu từ dễ thương đến kinh dị, cho đến bức này..

Nhìn vào màn hình có một khuôn mặt điển trai, cô và nó nhìn nhau cau mày rồi quay lại phía sau. What? Là một anh chàng cực kỳ đẹp. Hơ hơ, Anny có chút đứng hình, còn nó chột im lặng, cảm giác này rất quen thuộc. Nhìn vào ánh mắt người con gái trước mặt, anh cũng có chút động lòng, quen thuộc đến mức không còn biết rõ cảm giác này là gì, Anny đứng bên cạnh khẽ cau mày.

_Angel! Nhìn gì vậy? Mau đi thôi!

_Hả? Ừm ừm!

Nhìn sang cô nó bối rối gật đầu, trước khi đi cố gắng nhìn kỹ chàng trai trước mặt một lần nữa. Bóng cả hai dần khuất xa, anh lại tự trách sao không thể giữ lại, trong đôi mắt con người kia thật sự rất quen mà có lẽ anh đã từng gặp.

_Bin! Anh nhìn gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cuộc gặp gỡ định mệnh

VŨ THIÊN MINH (17 tuổi)

Nick name: Bin.

- Người thừa kế tập đoàn tài chính Thiên Tôn, người được ba anh tin tưởng lựa chọn kế nhiệm quản lý khi ông về già, anh trai Nike. Vào học viện để học cũng là muốn thực hiện ước mơ thay một người.
- Chàng bạch mã hoàng tử trong mộng của mọi đối tượng, vẻ bề ngoài trang nhã, lịch thiệp và có một nụ cười ấm áp. Body siêu chuẩn, chiều cao: 1m83.
- Anh dịu dàng là người không để tâm đến hay chú trọng một vẻ bề ngoài hoàn hảo. Yêu sự giản dị, đơn thuần và trong sáng.
- IQ: 400/400.

Nhìn người con trai đang bước đến, anh khẽ lắc đầu, cảm giác kia có lẽ là sai lệch.

_Lúc này em nhìn thấy 2 cô bé từ đây bước ra, có chắc là không có gì không?

Vẫn là thái độ móc họng này, nhưng so với 9 năm trước, Nike hoàn toàn là một con người khác.

VŨ KHẢI NGUYỄN (17 tuổi)

Nick name: Nike.

- Ông trùm tiêu tiền cho những buổi tiệc thâu đêm từ khi hiểu được mọi thứ, hối hận và đau khổ đè nén khi học được cách cảm thông, nhị thiếu gia tập đoàn tài chính Thiên Tôn. Không thích âm nhạc nhưng lại học âm nhạc và đặc biệt rất giỏi về mảng này.
- Điển trai và có ngoại hình chuẩn, nhà giàu và galant, nhiều cô gái đến rồi đi chỉ trong vòng một ngày. Body siêu chuẩn, chiều cao: 1m83.
- Anh hiểu thấu, kiêu ngạo và chẳng xem ai ra gì, trừ một người khiến anh phải dằn vặt từ ngày này qua ngày nọ, từ năm này sang năm khác, chỉ muốn thử cảm giác được tha thứ một lần.
- IQ: 400/400.

_Anh có cảm giác..con bé vẫn còn tồn tại! Nhưng..không biết chính xác!

Nhìn Bin, Nike cau mày.

"Người con trai lúc này rất quen thuộc, rốt cuộc dạo này mình bị sao vậy? Gặp ai cũng có cảm giác quen, không xong rồi, đây thân kinh của mình..."

Bất giác dừng lại nhanh như chớp nó cố chạy vụt đi, Anny đưa mắt nhìn theo gãi gãi đầu, rốt cuộc là nó bị sao vậy?

Hộc hộc

Trở về chỗ cũ nó xoay vòng quanh tìm kiếm, kì lạ, không nhìn thấy anh, ngấm lại một lúc nó chột thờ dài, nếu người đó là Bin thì nó sẽ làm gì? Ngốc thật!

_Mình bị điên rồi! Không nên nghĩ là anh ấy. Dù sao, cũng đã lâu như vậy, không ai còn chịu nhớ đến mình, cũng phải mà, không nghĩ thì tốt hơn!

Hít thở thật sâu nó quay lại, có chút bất ngờ khi một chàng trai lạ đứng trước mặt mình. Anh ta nhìn nó rồi mỉm cười, nụ cười kia làm nó có chút điều đứng. Lấy lại tinh thần nó lướt qua người anh, từ đâu đó một bàn tay giữ lấy cánh tay nó lại.

_Cô bé! Ở lại đây một chút được không?

Quay lại nhìn anh nó khó hiểu, nhìn anh ta có vẻ đạo mạo không thể nào là một tên sắc lang.

Ngồi trong lớp học cô chống cằm nhìn vào đồng hồ, không phải chứ nó chạy đâu mất rồi? Nhìn vị giáo sư già đang giảng bài Anny méo xệch miệng, nếu đổi lại là một anh chàng soái ca thì quá tốt.

Người ngồi bên cạnh nhìn cô cười cười, Ji viết vào tờ giấy rồi truyền qua cho cô. Nhận lấy, Anny từ từ mở ra xem.

"Cậu đang chờ soái ca à? Nếu vậy, để tớ giới thiệu cho! Ông anh họ tớ là một hot boy đấy"

Thông điệp được ai đó đọc xong, khóe môi cười tủm tỉm, từ khi nào lại có một người chủ động giới thiệu người yêu cho cô thế?

Tranh thủ vị giáo sư không để ý cô nhanh tay truyền giấy qua cho Ji.

"Được thôi! Tớ không có ý kiến! Xin giới thiệu tớ là Phong Vũ Di, cứ gọi là Anny được rồi"

Ji đọc xong mỉm cười hồi âm lại cho Anny.

"Tớ là Đăng Diệp, cứ gọi là Ji"

....

Thế là cuộc truyền giấy qua lại của hai cô nàng liên tục diễn ra. Vị giáo sư già quan sát lặng lẽ cả hai cau mày.

_Hai em đang khinh thường tôi sao?

Tiếng găt kia làm cả hai con người giật mình giấu nhẹm tờ giấy ra phía sau cười trừ.

_Hai em.

_Giáo sư! Em đến trễ!

Hộc hộc

Đứng trước cửa phòng học nó thở dốc cắt ngang lời vị giáo sư, người đàn ông và Anny tròn mắt nhìn về phía nó.

Nó đã chạy bán sống bán chết mới thoát khỏi con người kì lạ kia, giờ lại nhìn thấy những ánh mắt đáng sợ này = _ =!

_Em._Chỉ về phía nó _Em-Chỉ về phía Anny_ Và cả em-Chỉ về phía Ji_Ra ngoài đứng hết tiết ngay cho tôi!-Ông giáo sư phũ phàng lên tiếng, nhìn sang Anny nó mở miệng không nên lời.

_Thưa giáo sư, tại sao chứ? Thầy có biết tui em là ai không hả?

Anny lấy thân thế uy hiếp.

_Tôi mặc kệ 3 em là ai, mau ra ngoài đứng cho tôi, nếu như muốn học ở đây!

_Thầy...

Anny cứng họng, nó thở dài bước đi ra ngoài hành lang đứng chịu phạt, nhìn nó như vậy Anny và Ji cũng tự nguyện đi theo.

Tại tên đó... tất cả tại tên đó!

_Haizzzz

Đặt hai tay lên lưng căng gân thượng nó thở dài, hướng mắt nhìn xuống dưới khuôn mặt kia có chút buồn bã.

Cộp

Nghe tiếng bước chân ở phía sau nó từ từ xoay người lại, là người hại nó ngày đầu tiên đã chịu phạt, là người hại nó đến trễ! Không ai khác ngoài anh ta.

_Thiên thần nhỏ! Anh hại em bị phạt đúng không?

TÂN KHÁNH HUY (17 tuổi)

Nick name: Paul.

- Đại thiếu gia tập đoàn Diamond nổi tiếng được người người kính trọng, cháu họ theo giai cấp của Shyz, có chút cảm tình với nó. Ngoài ra, anh còn là ông chủ một cửa hàng thời trang xứng danh.

- Khuôn mặt lẫn ngoại hình đều rất hoàn hảo, điển trai và có nụ cười tỏa nắng, đặc biệt là chiếc răng thô đáng yêu. Hình mẫu soái ca cho các cô nàng. Chiều cao: 1m83.

- Là người vui vẻ, bá đạo và liều lĩnh. Lúc nào cũng muốn theo đuổi một cách nghiêm túc một người con gái, nhưng chưa bao giờ duy trì được lâu (lần này quyết tâm □).

- IQ: 400/400.

Nhìn Paul nó không nói gì lạnh lùng bỏ đi. Anh tiếp tục công việc mặt dày đưa tay nín giữ nó lại, lần này là giữ chặt cổ tay kia.

_Giận anh sao cô bé? Nếu vậy cho anh xin lỗi có được không? -Nó trầm tư gặt gặt tay anh ra _Anh có quà tặng cho em! Em đoán xem là thứ gì? -Paul lên tiếng dụ dỗ, đưa mắt nhìn anh nó tròn mắt.

_Tôi không biết!

Anh mỉm cười lùi từ phía sau ra trước mặt nó một đóa hoa hồng, trông chúng còn rất tươi. Nhìn thấy hoa hồng nó khẽ cười đưa tay sờ nhẹ vào chúng, đúng thật nó rất thích hoa hồng.

_A!

Nó giật mình rút vội tay ra, nhìn vết máu trên ngón tay mặt nó khẽ nhăn lại, máu giống như câu chuyện 9 năm trước. Lùi lại phía sau cả người nó run rẩy khựng xuống ôm lấy đầu.

_Thiên thần nhỏ! Em làm sao vậy?

Anh luống cuống khựng gổ xuống cạnh bên nó ôm chầm, bàn tay rắn chắc khẽ kháng vuốt nhẹ lên mái tóc nó an ủi.

_Hức hức!

_Đừng sợ! Anh ở đây!

Nó sợ hãi vội vàng nhắm chặt mắt lại,một hình ảnh đáng sợ hiện hữu trong đầu.

Cách

Hướng mắt nhìn vào trong,cô gái nhỏ nấp sang một bên quan sát.

Chát

Bịch

Ngã xuống sàn nhà người đàn bà nhìn lên chồng mình tức giận,đôi mắt oán hận đến tận cùng.

_Cô là một con đàn bà không biết xấu hổ!Tôi nhất định phải giết chết cô!

_Anh có giỏi thì giết chết tôi,dù sao tôi cũng phải li dị với anh!

_Được!-Người đàn ông nhấn mạnh rồi cầm lấy chậu hoa hồng ở bên cạnh dơ lên cao_Cô đi chết đi!

_Ba..đừng mà!

Trở về thực tại

Nó giật mình đẩy vội Paul ra hoảng hốt chạy vụt đi,nhìn theo bóng nó anh bất chấp lao theo một mạch.

Chạy được một lúc nó bỗng khựng lại,đưa tay sờ nhẹ lên đầu rồi ngã xuống bất động.

Cộp

Một bóng dáng người cao ráo cúi xuống nhấc bổng nó lên,kèm theo đó là một cái lắc đầu.Nằm gọn trong vòng tay người con trai kia,nó khẽ khàng khép chặt mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cô gái chúng ta cùng theo đuổi

_Cái gì? Mất tích? Anny! Anh 2 không thích em đùa như vậy đâu đấy!

Người vừa nghe điện thoại không ai khác ngoài Ken,sau khi cô đã nói rõ cho anh,anh hoàn toàn không tin việc nó đột nhiên mất tích.Quay sang hai người bên cạnh cô thở dài,mặt Paul ngay tức khắc đánh lại.

_Rõ ràng là không tìm được,em đâu có đùa!

_Ồ yên đó! Anh cho xe đến chỗ em!

_Dạ được!

Cô ậm ừ đồng ý rồi tắt điện thoại,đưa mắt nhìn Paul,cô khẽ trau mày.

_Người gặp bạn tôi cuối cùng là anh,tại sao bạn tôi lại đột ngột chạy đi,việc này anh giải thích sao đây?

Người đối diện cô méo xệch miệng ra,nếu anh biết thì quá tốt rồi!Còn phải suy nghĩ lý do sao?

Ji khẽ vỗ vai Anny mỉm cười,cô dù chỉ mới gặp và cũng có trò chuyện với nó,dù chỉ một lúc nhưng lại có cảm giác rất thân.

_Ji! Em chạy đi đâu vậy?

Là giọng của EB,cô quay lại nhìn anh họ mình vẫy vẫy tay,kéo theo cái nhìn của người bên cạnh,nhưng ngay lúc này mặt Anny khó coi hơn bao giờ,càng không có tâm trạng ngắm trai.

Đứng trước mặt cô em gái EB khẽ gật đầu,quay sang cả hai người còn lại có chút thắc mắc.

_Paul? Sao mày lại ở đây?

Anny hóa đá khi cả hai người biết nhau,nhưng không có tâm trạng hỏi thăm,bây giờ cô phải chờ Ken đến,mà ông anh này kì thật,nói mất tích mà cứ không chịu tin.

_Tao tìm.

_Anny!

Giọng nói của Ken cắt ngang lời của Paul,ngay lúc này ở đây lại xuất hiện 3 tên trai đẹp,nhưng mọi người một việc riêng.

_Anh 2!

_Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?Chị dâu tương lai của em đâu rồi hả?

What? What? Paul nghe xong những lời này anh như không tin vào mắt và tai mình,nó có hôn phu hay tên này mạo nhận? (T Miu's K: Em đánh chính chị ấy còn độc thân ạ =_!).

Hai chữ chị dâu này..khiến Anny nhăn mặt,không biết đang ở đâu còn làm chị dâu được sao?

_Ồ..em em..-Cô gái đầu _Anh hỏi anh ta đi,tất cả là tại anh ta làm vợ tương lai anh chạy mất đó!-Chỉ chỉ sang Paul,anh nhìn Ken cau mày,cả hai nhìn nhau rồi cười cười.

Bịch

Paul nhăn mặt sau cái đấm của Ken,máu từ khoe môi cũng đang rỉ ra,được thể Ken tóm lấy cổ áo Paul nhếch môi.

_Cái thằng chết tiệt! Mày đã làm gì con bé hả? Trả vợ tương lai lại cho tao!

Bịch

Lần này là đến lượt Ken bị Paul trả thù,cả hai cứ đánh qua đánh lại với nhau,cả ba người bên cạnh trầm mặt.

_Cái gì là vợ tương lai của mày chứ! Phong thiếu gia áo trắng vừa thôi,là người tao theo đuổi thì đúng hơn!

_Tao không cho phép!

_Tao thích!

_.....

_Haizzz..thôi rồi!-Cả ba không biết từ khi nào đột ngột rất ăn ý.

~Ở một nơi~

Đưa mắt nhìn quanh nó cau mày,mùi hương trên chiếc gối kia nhẹ nhẹ,cảm giác như được quay về một nơi quen thuộc mà rất lâu nó chưa hề đến.

Một tấm lưng của một người con trai xoay về phía nó,dáng người cao ráo khiến nó có chút giật mình,khẽ ngồi dậy nó đưa tay chạm vội vào chiếc áo anh.

_Anh là ai?Rốt cuộc anh muốn gì?Ở đây là đâu? Anh đã làm gì tôi hả?

Người trước mặt từ từ xoay lại,gương mặt đó...

Trợn tròn nhìn anh ta nó như không thể tin vào thể lực mắt của mình,không thể làm anh ta là người ở vườn hoa,người có đôi mắt và cảm giác tiếp xúc quen thuộc.

Anh im lặng trước câu hỏi kia,bàn tay rắn chắc kéo nó áp nhanh vào ngực của mình,mỗi cái vuốt ve đều rất chu đáo khiến nó cảm thấy khó hiểu.

_Anh cho rằng cả đời này không gặp được em,nhưng không ngờ anh vẫn còn có cơ hội tìm ra em lần nữa!Khỉet Như,em vẫn còn sống tại sao lại nói dối mọi người?Em có biết Shyz và anh tuyệt vọng lắm không?

Người ấy là Bin sao?vậy có nghĩa căn phòng này...Phải,chính xác là của anh ấy,thế ra,nó lại trở về nơi này sao?Không,không thể ở lại đây,nó đã tự hứa với Nike sẽ không quay lại thì tuyệt đối phải giữ lời,nó không muốn bị cảm giác khinh thường từ 9 năm trước được lặp lại.

Đẩy anh ra nó nhanh chóng bước xuống giường,một mạch chạy ra phía cửa.

Cạch

Cộp

Người vừa đẩy cửa vào là một chàng trai,ánh mắt đỏ..vẫn không thay đổi! Hóa ra có anh ta chờ sẵn ở bên ngoài cho nên Bin không giữ nó lại mà để nó chạy ra.

Nike đóng cửa từ từ bước đến cạnh nó,nó nhìn Nike sợ sệt lùi về phía sau.Một đôi bàn tay ấm áp từ phía sau giữ chặt qua người nó,cả khuôn mặt Bin gục xuống đôi vai gầy nhỏ kia tìm cảm giác.Nó có chút lạnh người vì so với ngày trước cái ôm này là sự chênh lệch quá lớn,vì không còn là trẻ con nên chẳng bao giờ nó dám ôm tùy tiện.

_Anh làm gì vậy?Bin buông em ra!

Cầm lấy đôi bàn tay kia nó cố gỡ nhưng vô dụng,người con trai kia vẫn giữ chặt cương quyết lắc đầu.Nhìn người đối diện trước mặt,không kìm lòng nó bật khóc,đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt,cái tát..lời sỉ vả..nó vẫn còn nhớ rất rõ,chỉ mới hai ngày ở đây mà nó đã chẳng ra người,ma không ra ma,một đứa đầu đường xó chợ mà Nike đã ban phạt,nó hận dù có chết nó cũng hận.

_Khiết Như! Là em thật sao?

Nike đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt nó lấp bắp,anh không tin như chẳng tin vào mắt mình.Một làn nước nóng ran thấm đẫm vào tay anh,người con gái trước mặt đang khóc,ừ thì là đau quần quai.

Bin ngay lúc này anh buông vội nó ra,nhìn bàn tay đặt lên mặt mình,nó hận không thể lấy dao đâm Nike được.

_Hic! Anh lấy bàn tay bẩn thỉu của anh ra ngay khỏi mặt tôi! Nhị thiếu gia,anh có thói quen xấu này từ khi nào vậy?Một đứa tầm thường và nghèo nàn như tôi,anh tốt nhất đừng chạm đến,nếu không thân phận của anh sẽ bị ảnh hưởng đó!Hic

Bàn tay người con trai từ từ rời khỏi khuôn mặt mịn màng đó,anh quay sang phía khác che giấu sự đau đớn của mình.Quay sang Bin,nó vội vàng lau sạch nước mắt.

_Dù em còn sống thì đã sao?Em không còn là một con nhỏ ngốc nghếch dễ bị bắt nạt nữa,không phải là một đứa tầm thường và nghèo nàn nữa,cũng không phải một đứa lang thang đầu đường xó chợ,em có gia đình,có anh 2,hơn nữa em còn là một biên kịch,bây giờ mọi thứ trước kia không còn quan trọng,Shyz đối với em có cũng được mà mất cũng chẳng sao!

Con người này nó rất muốn mình đảm nhiệm,là người mạnh mẽ nuốt hết nước mắt vào trong,thế nhưng mọi lời nói lại khiến nó co thắt lại,nghet thở và không còn có sức lực.

_Em nói dối!

Nike gất.

_Nói dối thì đã sao?Tôi đúng là một chuyện trước kia cũng không hề quên,cách anh sỉ nhục tôi và miệt thị tôi,anh nói tôi không nên trở về đây,nếu không sẽ không tha cho tôi.Còn bây giờ thì sao hả?-Nó cười khẩy_Là ai tự ý đem tôi về đây?Nhị thiếu gia,cho đến bây giờ anh vẫn xem thường tôi,tôi mãi mãi không tha thứ cho anh!Hức hức

Đẩy mạnh Nike nó nhanh chóng chạy ra ngoài.Nhìn theo hướng nó,Bin cau mày quay sang Nike.

_Em đã nói như vậy với con bé sao?

_Phải! Là một lúc nông nổi em đã tự tay giết chết một người rồi,con bé rất hận em! Cả một lời xin lỗi em cũng không có cơ hội để nói.Anh nói xem,em phải làm sao đây?

Gương mặt cả hai sau khi đánh nhau xong cực kì bầm dập,hơ hơ,đẹp trai không muốn cứ muốn người ta bôi thuốc cho!

Nhìn anh trai và Paul cả ba người lần lượt cau mày,cái căn phòng y tế nồng nặc mùi sát khí,chuyện này không liên quan đến EB và Ji nhưng vì hai tên này lại có liên quan,vì họ lại là bạn thân với nhau = _=!

_Hai người lờm nhau đã chưa?Cứ gặp nhau là đánh,thích chào hỏi kiểu này sao?

Anny lên tiếng chỉ trích,hai người nhìn nhau rồi lờm cô.

_Em im lặng một chút đi!-Cả hai đồng thanh,ngay tức khắc Anny trầm mặt,im lặng thì im lặng!

_Nghe tao hỏi,người khiến hai đứa bây đánh nhau là ai vậy?

EB lên tiếng hỏi han.

_ Tiêu Khiết Như!-Cả bốn người bắt giác đồng thanh,cái tên này..EB khẽ cau mày.

_Cháu ngoại tập đoàn K&K sao?

_ Good!-Đồng thanh.

_Thảo nào...

Anh đang nói bỗng dừng lại,Anny nhìn sang cả bốn người còn lại gật gật đầu.

_Bất cóc sao?-Cả bọn hét lên.Thế là chủ đề bàn tán của họ xoay quanh cách trao đổi con tin của bọn bắt cóc.Đứng bên ngoài phòng y tế nó khó hiểu,lý do nó trở lại là muốn lấy lại balô và cũng để báo bình an.

_Thử đoán xem,bọn bắt cóc sẽ đòi bao nhiêu tiền chuộc hả?

Anny xoa xoa cằm

_Ai bị bắt cóc sao?

Nó bước vào hỏi,cả đám bắt giác đứng hình trừ Anny đang tập trung suy nghĩ.

_ Là mày chứ ai..hả?

Quay lại nhìn nó cô tròn mắt,không phải đang bị bắt cóc sao?

Người đứng trước mặt cả 5 tiến lại môi cười nhạt,nhìn vết nước và đỏ trên mắt nó,Ken cau mày.Quay sang Ken và Paul nó suýt chết đứng,họ bị nông nổi gì thế?

_ 2 người..

_Bọn anh..đùa tí á mà!-Cả hai nạn nhân gãi gãi đầu,còn ba người bên cạnh đánh mắt.

_Ừm!

_Sao mày biết tụi tao ở đây?Rốt cuộc mày bỏ đi đâu vậy?

Anny hỏi.

_Bác bảo vệ nói mày ở đây cho nên tao mới đến,lúc này chỉ đi dạo thôi!

Nó cười cười đưa tay lấy balô bên cạnh cô đeo lên vai rồi quay người bỏ đi.Dáng vẻ này khiến cả đám rất khó hiểu.

_Trông rất lạnh lùng thì phải!

EB từ đâu cảm thán.

_Không phải! Bình thường Angel không như vậy,chắc chắn là có chuyện gì đó!-Anny giải thích.

_Đúng đó EB,em cũng thấy vậy!

Ji tiếp lời.

_Được rồi! Anny chúng ta về nhà đi!

Nhìn Ken,cô khẽ gật đầu vẫy vẫy tay với Ji.

"Lấy anh để làm gì?Tại sao lại lấy anh?"

"Vì anh thích em!Hỏi nhiều quá"

Ngắm lại nó cười nhạt đưa mắt nhìn sao ở trên trời,không ngủ được vì khi ngủ những hình ảnh đáng sợ lại hiện ra.

Rung rung rung

Cầm lấy điện thoại nó vội vàng bắt máy,đích thực là số điện thoại của Tiêu Nhiên.Giờ này có lẽ là thời gian được nghỉ trưa của anh ấy.

_K.O! Em nghe!

Người con trai bên kia hít rõ một hơi dài rồi chột cười,tiếng cười ảm áp khi những lúc nó lạnh.

_Nè! Giờ này còn chưa ngủ sao?Con sâu ngủ như em phải ngủ từ sớm chứ!

Anh nói móc,nhìn vào đồng hồ trên tay nó đánh mặt,12 giờ khuya rồi,thảm thảm

_Anh đó là anh gọi cho em mà! Ở đây đâu phải 12 giờ trưa chứ!

_Xin lỗi nhóc! Anh quên mất!

Ông anh này =_=! Tận tâm đến kiểu này!

_Không sao! Nhưng K.O này..

Nó ngáp ngừng.

_Nói! Nhớ anh sao?

_Phải! Rất nhớ anh! Nhớ đến không ngủ được,hmm,sức hấp dẫn của chủ tịch Tiêu quả là có khác,thật sự rất mãnh liệt.

Nó cười lớn,nhưng thật ra nó muốn nói chuyện khác.Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?Tại sao nó lại ở nhà họ Vũ?Chuyện này chỉ nhà họ mới biết được,nó rất muốn hỏi anh có nên tiếp tục hay không?Nhưng..lại chuyển nhầm chủ đề khác.

_Nịnh anh vừa thôi cô nương! Bây giờ mau ngủ đi! Anh không làm phiền em! Ngủ ngoan!

_Ngủ ngoan!

Cuộc gọi đã kết thúc ~

Nó thờ dãi vờn vai một cách mệt mỏi,người ở phía sau đúng lúc vừa dừng bước,anh khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh nó trên chiếc ghế dài.

Nhìn thấy Ken nó khẽ trau mày,tài bám đuôi cũng giỏi thật.

_Ở đây làm gì vậy?

_Anh không ngủ được!

Ai đó đáp,khóe môi nó méo xệch.

_Em cũng không ngủ được!Chán thiệt đó!

_Tao cũng không ngủ được!

Lại một người ra góp vui,nó thì cười cười còn Ken thì trầm trọng,muốn anh có người yêu mà cứ thích phá đám kiểu này =_=!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chiếm đoạt không thành

_Hức hức

Cộp

Dừng lại trước phòng thí nghiệm nó khẽ cau mày đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa vào,đúng thật là có người,không những một mà là hai.Không nhầm thì người đó là..

_Cô như vậy là sao đây?Đến phút này còn giả vờ thanh cao với tôi sao?

Người con trai đưa tay chống lên tường nhìn đối diện vào cô gái đang khóc nhéch môi,bộ dạng anh ta cực kỳ đôn mật.

_Em xin anh mà,hức hức! Nó là con của anh!

Đôi chân nó bắt giắc lùi lại phía sau,cả người như không còn sức,nó không hề nghe lầm.Người bên trong nghe thấy tiếng động lạ vội vã hướng mắt ra,trông thấy ánh mắt từ người con trai nó nhanh chóng quay người,nhưng chưa gì đã bị anh ta tóm được.Bàn tay rắn chắc xiết lấy cánh tay trước mặt kéo nó quay đầu về phía mình,đối mặt với Nike,nó chỉ càng thêm căm ghét.

Thế nhưng,khi biết là nó anh lại rất vui và có chút khó xử,câu chuyện lúc này có lẽ nó đã nghe,và có thể sẽ càng căm ghét anh.

_Buông ra! Anh làm cái trò gì vậy?

Nó vùng vằng khỏi cánh tay bạo lực kia nhưng vô dụng,Nike mạnh dạn kéo nó vào lòng anh giữ chặt.

Cảm giác tim đập nhanh anh khẽ cười,làn môi mỏng manh đặt lên mái tóc hồng thơm mùi hương dầu ả tìm kiếm thứ gì đó quen thuộc.

Vòng tay ra phía sau nó đánh mạnh vào như thể không muốn anh ôm lấy.Nike biết ngược lại anh mặt dày giữ lấy nó chặt hơn.

Người con gái đứng chứng kiến bật khóc,cô nhìn Nike bằng ánh mắt căm hờn rồi chạy vụt đi.

Một lần nữa anh bắt chập từ từ ôm chặt lấy nó xoay vòng người vào trong phòng thí nghiệm rồi đóng chặt cửa,nghe tiếng động từ cánh cửa nó giật mình đẩy đẩy Nike ra.

Bịch

Áp sát vào tường anh khẽ cười,nhìn thấy nụ cười kia nó nhanh chân chạy về phía cửa,kì thật,toàn bộ đều bị khóa.

_Sao lại..

_Anh nhớ em! Nhớ đến phát điên rồi!

_A!

Một vòng tay lòn qua vòng eo nó giữ chặt,khuôn mặt điển trai kia ngày một gục xuống vai nó khép chặt mắt.Cảm nhận được sự nguy hiểm nó vội vàng gỡ đôi bàn tay đó ra,nhưng vẫn không được.

_Anh làm cái trò gì vậy?Buông ra!

_Anh nhớ em! Rất nhớ mùi hương dầu này!Nhớ làn nước mắt nóng ran của em khi anh buông lời mắng chửi,thậm chí là khuôn mặt mịn màng của em.Khiết Như! Tha thứ cho anh có được không?Đừng để cả đời này anh phải sống trong đau khổ,có được không?

Một lần nữa nó lấy hết sức lực gỡ tay anh ra,người con trai kia thấy nó như vậy nên anh đành buông vội.

Rời khỏi vòng tay kia nó quay người lại áp sát vào cánh cửa,cố gắng giữ khoảng cách thật an toàn với Nike.

_Tôi không có gì để nói với anh!Dù anh có nói gì đi nữa cũng vô dụng thôi! Tôi tuyệt đối không tha thứ cho anh! Tôi phải để anh sống không bằng chết!

Nó gất,khóe môi hiện tại có chút run run.Nike khẽ lắc đầu,bước chân anh ngày một di chuyển đến cạnh nó,cả cơ thể hiện tại nóng như lửa đốt khi nhìn vào người con gái trước mặt.

Ép sát vào cánh cửa nó sợ hãi,mỗi bước chân anh càng làm nó thấy áp lực.

Vì để giữ chân nó à không,phải nói là bảo vệ nó Ken đã tận dụng mọi quyền hạn của mình uy hiếp ông hiệu trưởng ngôi học viện này,cũng chính là bạn thân của ba anh để anh được vào đây với thân phận là học sinh ưu tú lớp đặc biệt.Vì anh cũng được coi là một nhân tài về cảm thụ âm nhạc.

Giờ giải lao anh tranh thủ tìm nó và Anny,nhưng kì thật,chi thấy cô em gái và người bạn mới quen của cô là Ji,còn nó thì đột nhiên biến mất.

_Angel đâu rồi hả?Không đi cùng em sao?

Mặt Ken đánh lại sau câu hỏi của người vừa mới bám theo anh.Cứ thích tranh giành quyền được yêu như thế cơ à?

Anny nhún vai lắc đầu,nó đã đi thì ai giữ chân được nó chứ!

_Angel nói nó phải đến phòng luyện đàn vì sắp tới có cuộc thi piano!

Cô đáp.

_Sao lúc này hỏi em,em nói không biết hả?

Ken cau mày,hơ hơ nói xong Anny mới biết cô bị hố,lần này cô lại không giữ lời hứa được rồi.

_Tại Angel có dặn em,nếu như anh có hỏi thì cứ nói không biết! Hihi

Nhìn anh trai cô gãi gãi đầu,nghe xong,Paul bật cười.

_Nếu vậy Phong thiếu gia mày..nên bỏ cuộc thì hơn đấy! Có khi..sẽ không đau khổ!

Hướng mắt sang Ken,Paul nhướng mày,điều bộ này chính là khiêu khích.Hai cô gái đứng đối diện méo xệch miệng lặng lẽ kéo nhau đi.

_Có muốn đi tìm nó không thì bảo?

Anny quay đầu nói vọng lại,gạt bỏ sự tức giận qua một bên,Ken và Paul nhanh chóng bước theo sau hằng mong sẽ không để đối phương đạt được thỏa nguyện.

Sợ hãi bao quanh tâm trí nó,mỗi cái bước chân của anh là những điều mà nó bắt được trong kí ức còn sót lại.Lúc đó những bước chân kia tiến lại dần đích thị là ngàn lời miệt thị và khinh rẻ,còn bây giờ thực chất là gì đây?

Cơ thể nó chạm vào cánh cửa như chẳng còn đường lui,không thể lùi tiếp cũng chẳng thể chạy ra ngoài.

Người đứng trước mặt khẽ khàng chống hai tay lên cánh cửa vừa đủ bao trọn thân hình bé nhỏ trước mặt.Anh tin chắc,có thể nào nó cũng không chạy được,vì người con gái kia yếu ớt đến nhường nào.

Nhìn hai cánh tay anh rồi đến nhìn vào mặt anh,khuôn mặt rất đẹp và cũng rất đáng ghét,đôi mắt kia khẽ tròn tròn khi nhìn vào tai của Nike.

"Chiếc khuyên tai đó..."

_Khuyên tai của anh...?

Đúng vậy,nó đã từng nhìn thấy,không những một mà hình như còn những người khác đều có giống như vậy,cả vị trí đeo cũng rất chính xác.

_A!

Nó khẽ giật mình khi bàn tay Nike gian manh lòn qua eo của mình,anh không trả lời câu hỏi của nó mà phớt lờ ngay lập tức.

_Tha thứ cho anh có được không?

_Anh muốn tôi tha thứ mà dùng cách hạ lưu này sao?Thật ra,anh muốn làm gì tôi?

Khóe môi nó run run đưa hai tay chống vào ngực anh đè nén sự sợ hãi khi con người kia có cơ để chạm đến.

_Cơ thể anh đang thêu chấy vì em! Nó không thể kìm hãm cảm xúc của anh,chỉ rất muốn chạm vào người của em,ôm chặt lấy em!

_Tôi cảm anh có ý nghĩ điên rồ đó,anh đã làm như vậy với bao nhiêu người rồi hả?Cô gái kia cũng là nạn nhân của anh đúng không?-Nó gắt _Anh có thấy là mình quá đáng không?Anh không sợ gặp quá báo hả?-Đai nghiêng nó mắng,người con trai trước mặt nó cười khẩy,bước chân tiến đến nó khiến bàn tay chống vào ngực anh kiệt sức.

_Bọn họ chỉ yêu tài sản của nhà anh,nếu họ muốn lên giường miễn phí tại sao anh lại do dự?Có món mồi ngon trước mặt,lý nào anh lại từ chối mà không phục vụ nhu cầu sinh lý của họ?-Nike nhướng mày,nhìn anh nó khẽ lắc đầu như không tin vào tai mình _Còn em,anh là thật lòng!-Thái độ của anh ngày một thay đổi,ánh mắt và lời nói có chút mê hồn.

_Anh xem người khác như một món đồ chơi để anh lợi dụng sao?Đúng là vẫn không thay đổi,tôi thấy rất kinh tởm anh!Hic hic.

Nhìn người con gái đang khóc anh cau mày kéo nhanh về phía mình rồi ép mạnh vào tường,đục vọng trong con người anh lại thêu đốt.Tay cời mạnh chiếc áo vest xuống một bên,nhìn vào Nike nó run rẩy.

Tháo nhanh cả vạt ra,anh tiếp tục thoát nhanh những chiếc cúc áo trên người mình một cách nhanh chóng,cơ ngực săn chắc lấp ló sau chiếc áo thả cúc kia khiến nó giật mình.

_Anh muốn làm gì?Tôi sẽ hét lên đó!

Giương mặt hoảng loạn của nó khiến anh thích thú,kéo nhanh về phía mình anh đẩy nhẹ nó xuống Sofa.

_A!

Ngã xuống Sofa nó chưa kịp ngồi dậy thì đã bị con người kia giữ chặt, hai tay anh chống xuống Sofa nhìn nó trừng trừng.

_Vũ Khải Nguyên! Anh..hức hức

_Em gọi tên của anh sao? Em chịu gọi tên của anh thật sao?

Không xiết vui mừng anh cười trong hạnh phúc, ngược lại con người kia đang cố gắng đẩy anh ra trong muôn ngàn sợ hãi.

_Anh là một tên xấu xa và bỉ ổi, anh dùng cách này không thấy quá đáng hả? Tôi ghét anh! Tôi ghét anh!

Liên tục đánh vào ngực anh nó nghẹn ngào, con người kia nhanh chóng nắm lấy hai cổ tay nó rồi áp mạnh xuống Sofa.

Chạm nhẹ khuôn mặt xuống vùng cổ nó, anh cắn nhẹ rồi nhổ ra, chiếc lưỡi dài của Nike lần lượt liếm sạch mùi vị ngọt lịm ở cổ, mùi hương dầu tây mà anh rất thích.

Nó bắt lực nhìn Nike trừng mắt, hai hàng nước mắt lặng lẽ trào ra.

_Anh...hức hức!

Rầm

_Vũ Khải Nguyên! Em đang làm cái quái gì vậy? Bỏ con bé ra!

Hành động của anh dừng lại sau tiếng giận dữ của ai kia, khẽ quay về phía Bin, Nike chỉ thấy khuôn mặt kia đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Rubik nhiều màu

Dừng trước phòng thí nghiệm cả bốn nhìn nhau cau mày, cánh cửa phòng ngay lúc đấy lại mở toang. Nhìn sang cả ba, Ken chủ động xông vào.

Anh kéo Nike sang một bên ánh mắt rực lửa gật gật đầu.

_Thằng khốn! Mày đang làm cái trò gì vậy?

Bịch

Sờ nhẹ lên môi, Nike cười khẩy nhìn thẳng vào Bin, nó nhanh chóng ngồi dậy nhìn cả hai mặt trắng bệch.

_Có chuyện gì vậy?

Ken chết đứng khi nhìn thấy áo vest và cà vạt của ai đó nằm dưới sàn nhà, quay sang con người bên cạnh anh trừng mắt.

Áo của Nike không cài cúc, người bên cạnh là Bin đang rất giận, nhìn người con gái sợ hãi ngồi ở Sofa, mặt anh đan lại đưa tay nắm lấy cổ áo Nike kéo về phía mình.

_Mày đang làm cái gì vậy? Con bé mà mày cũng dám đụng tới!

Bịch

Cú đâm thứ hai trong ngày, Nike nhìn Ken như mất kiên nhẫn, cả đám chứng kiến chết lặng. Bin tiến đến cạnh nó đưa tay kéo nó đứng dậy rồi ôm chặt. Áp vào lồng ngực anh, nó bật khóc thành tiếng.

Đưa mắt nhìn sang Paul, Anny cau mày. Rốt cuộc họ quen biết nhau sao?

_Có anh ở đây! Không sao đâu! Không ai làm gì được em hết! Ngoan!

Không khí xung quanh hiện tại đầy căng thẳng, Ji quay sang Anny thờ dài.

Ôm chặt gấu teddy nó khẽ tựa lưng vào thành giường sợ hãi, dù đã không sao nhưng thật sự rất sợ. Cái ôm và cái vết cắn nhẹ ở vùng cổ vẫn khiến nó ớn lạnh. Anh ta đúng là rất hạ lưu!

Cạch

Người bước vào là Ken, nhìn anh nó vội vã nằm ngay ngắn xuống giường nhắm chặt mắt, người con trai kia khẽ khàng đóng cửa rồi tiến lại.

Khụy gối xuống dưới, anh đưa tay vuốt nhẹ nhàng mái tóc nó cười khi.

_Em còn sợ lắm sao?

Nó im lặng xiết chặt gấu teddy, anh thở dài rồi cúi mặt mình xuống cạnh khuôn mặt nó hôn nhẹ lên má.

Mở mắt, nó vội vàng đẩy anh ra, cả người nhanh chóng ngồi dậy ôm lấy gấu teddy bước xuống giường, né cái nhìn của người trước mặt.

_Được rồi! Anh không như vậy nữa! Mau lên, lại đây với anh!

Ken đứng dậy đi về phía nó gật đầu, nhìn anh nó im lặng lùi lại đến cạnh cửa sổ.

_Khỉết Như! Em..

Cạch

_Anh 2! Anh tạm thời đi ra ngoài được không? Anh làm người ta sợ rồi kìa!

Cô vừa bước vào đã hét lên, nhìn Anny anh nhăn mặt, cô nhanh chóng đặt chiếc khay chứa thức ăn lên bàn rồi quay lại nhìn Ken.

_Ra ngoài! Không được vào đây nữa, nghe chưa?

_Em..

_Không em anh gì ở đây hết! Mau đi ra ngoài! Nhanh lên!

Đưa tay đẩy đẩy anh ra ngoài, cô đóng nhanh cửa rồi khóa chặt lại. Quay sang nó, cô nhanh chóng tiến lại kéo nó về phía mình mỉm cười.

_Không sao! Có tao ở đây rồi!

Ai kia tự tin nói, nó nhìn cô khẽ cười nhạt.

_Tao đói!

Bộ dạng xoa xoa bụng của nó khiến cô bật cười kéo nhanh nó lại phía bàn ăn. Ngồi xuống đối diện cô, nó đưa tay lấy đĩa gấp thức ăn bỏ vào bát của mình.

Đứng bên ngoài Ken lắc đầu.

__ Biệt thự Hạo Gia __

Phịch

Ngã xuống Sofa ở phòng khách Paul thở dài đưa mắt nhìn lên trần nhà. Cảm xúc hiện tại hỗn độn đến khó tả khi nghĩ về nó, không ngờ hoàn cảnh của nó thật sự đáng thương đến mức đó.

Cộp

_Anh! Anh!

Nhìn lại phía sau Paul mỉm cười, người trước mặt là Shyz và con gái nhỏ của anh. Ngồi xuống đối diện Paul, Shyz nhướn mày.

_Cháu làm sao vậy? Bộ dạng này là đang thất tình sao?

Ai kia lên tiếng nói móc, miệng Paul méo xệch đứng dậy kéo cô công chúa nhỏ bên cạnh anh về phía mình.

_Trúc Thi! Em có thấy anh Paul giống người thất tình không, hả?

Anh cười cười,cô bé nhỏ nhìn anh gật gật rồi chạy nhanh sang Shyz,mặt Paul khó coi gãi gãi đầu,giống lắm hay sao?

Giữ chặt đứa bé trong tay mình,lần môi Shyz khẽ cười.

_Cả Trúc Thi cũng gật đầu,xem ra,Paul nhà ta đang thất tình thì phải! Nói xem,là ai khiến cháu của Hạo Duy Thần này say mê vậy?

Đưa mắt nhìn Paul,anh hỏi.Người trước mặt anh cười cười.

_Cô bé ấy là một cô bé rất đặc biệt,vừa lạnh lùng nhưng lại rất trẻ con.Vừa kiêu ngạo nhưng lại rất gần gũi.Vừa bé nhỏ khiến người khác phải bảo vệ,nhưng lại rất mạnh mẽ.Vừa có cảm giác rất bình thường nhưng lại rất bí ẩn.Nói chung,cô bé đó giống như một khối rubik nhiều màu cần phải khám phá!

Sau khi nghe xong những lời này Shyz bật cười,có vẻ con người này khá thú vị nhỉ? Thật sự làm anh liên tưởng đến cô bé năm đó,ừ thì rất đặc biệt và cũng rất khó quên.

_Cô bé đó thật sự đặc biệt đến vậy sao?

Người con trai đối diện Paul trầm tư hỏi,nhìn thái độ của ông chú họ,anh cau mày.

_Thật sự rất đặc biệt.Cả thân phận cũng rất đặc biệt.Vừa giống lọ lem nhưng lại rất giống công chúa! Dù lúc nhỏ không được hạnh phúc,nhưng .lại là người rất hạnh phúc.

Khỏe môi Paul cười tươi khi nhắc về ai đó,người đối diện Paul cười nhạt đưa tay đặt nhẹ lên lồng ngực trái của mình.Tự dưng lại cảm thấy thiếu một cái gì đó,kì thật,anh cũng không thể hiểu.

_Hôm nào rảnh có thể để chú gặp người đặc biệt của cháu được không?

_Dĩ nhiên là được rồi!

CỘp

Một cô gái trẻ từ trong bếp bước ra nhìn cả ba trước mặt mỉm cười,đứa bé vừa thấy mẹ đã vội chạy đến.

_Hai người mau vào trong đi,hôm nay có món mà anh và Paul rất thích.

Đình Đình cười tươi nhìn thẳng vào chồng và Paul,đối mặt với vợ anh cười nhạt.

_Màu sắc của Rubik thật đẹp nhỉ?Sao không giống như cuộc sống của mình?Chỉ hai màu đơn điệu,chính xác là u buồn và ảm đạm.Kì thật,không thể hiểu được!

Cô bé trong chiếc đầm ren trắng đứng nhìn ra biển lắm lắm,trên tay là khối rubik nhiều màu đang xoay về đúng vị trí.Mái tóc màu hồng nhạt xoa dài phất phơ trong gió,lần môi căng mọng khẽ mỉm cười.

Người con trai ở phía sau cũng đang dần tiến lại đến cạnh bên nó nhưng khoảng cách rất xa.Hướng mắt về nơi cuối trời anh thở dài trong một môi,quay sang người con gái đang cầm khối rubik kia anh khẽ lắc đầu.

_Khiết Như! Mày phải cố lên! Không được là một đứa trẻ yếu đuối như lúc trước nữa! Màu sắc của rubik chính là tính cách sau này của mày,không phải là hai màu đơn điệu như lúc trước có nghe không?

Hướng mắt ra ngoài xa xăm nó hét lớn,người bên cạnh nhìn sang nó bất giác đứng hình,quá khứ ngủ quên một lần nữa khơi dậy.Không nhằm người con gái đó..

_Khiết Như!

Lời nói phát ra từ phía sau khiến anh giật mình,là Bin sao?

Quay lại nhìn người vừa gọi mình nó mỉm cười rồi chạy nhanh lại phía Bin.

Người con trai bên cạnh mỉm cười trong nước mắt,có thật đây là sự thật không?Nhưng..năm đó không phải...

_Tại sao anh biết em ở đây?

_Vì anh luôn ở bên cạnh em,dù bất kể ở đâu,anh cũng sẽ cố gắng tìm ra em-Bin cười xoa nhẹ đầu nó _Chuyện của Nike,em đừng sợ,sau này nó sẽ không làm gì em nữa đâu!-Lời nói người con trai chắc nịch,nhìn anh nó cúi mặt cười nhạt,đôi mắt bỗng bắt gặp dừng lại ở chiếc khuyên tai.

Chiếc khuyên tai hình ngôi sao màu đen được thiết kế rất đặc biệt, cả vị trí bấm cũng rất giống nhau, không chỉ một lỗ mà rất nhiều lỗ bấm. Cả Ken cũng như vậy, không hề khác một điểm nào.

_Bin! Khuyên tai của anh sao rất giống với Ken vậy? Cả Paul nữa?

Nó thối đấy.

_Vì bọn anh là bạn thân cho nên.. đây là phong cách riêng của nhóm, khuyên tai này chỉ có duy nhất do nhà thiết kế của bọn anh đã tạo ra!

Anh giải thích, nhìn Bin nó khề gặt đầu. Hóa ra bọn họ đều là bạn thân của nhau, thảo nào đều giống nhau như vậy.

_Hi.. em hiểu rồi!

Đôi môi người con gái trước mặt anh khề cười, ngay tức thì người con trai ở bên cạnh tiến lại.

Quay sang đối diện người con trai đó nó bắt giác lùi lại về phía sau, thả lỏng khối rubik xuống bờ cát trắng. Tại sao lại là Shyz?

Shyz cúi người xuống nhặt khối rubik lên rồi đứng dậy nhìn thẳng vào nó.

_Tại sao lại để anh gặp được em trong hoàn cảnh này? Tại nhà hàng anh đã có cơ hội tại sao anh lại không nhận ra em? Ở trung tâm thương mại cái tên đó khiến anh nhớ đến em, tại sao anh vẫn không đuổi theo em?

_Ahihi! Anh nhận nhầm người rồi! Tên có thể giống nhau mà!

Lấy lại bình tĩnh nó nói, khề áp sát vào Bin đưa tay ra phía sau giật giật áo anh.

_Đừng vậy Shyz! Một cái tên không thể hiện được là con người đó! Hiện tại anh đang có một gia đình hạnh phúc, anh đừng để vợ anh phải buồn phiền vì anh!

Mím chặt môi nó quay người về phía sau cố gắng để hít thở bầu không khí trước mặt, nhưng mãi vẫn xuôi theo một cảm giác. Cảm giác bị nghẹt thở đến vô ngần.

_Phải rồi! Anh đúng là có một gia đình hạnh phúc! Cô ấy cũng rất tốt với anh, còn có cả con gái của anh nữa!

Người con trai đó cười, quay lưng về phía anh nó lau vội nước mắt rồi chạy vụt đi. Nhìn theo sau, Bin khề thờ dài.

_Phải! Con bé là người anh yêu thương, là người bị ràng buộc bởi câu nói vớ vẩn, là người bị ba anh khinh miệt, anh vừa lòng chưa hả?

Lùi lại phía sau Bin nói rồi từ từ bỏ đi, cầm chặt khối rubik nhiều màu trên tay anh cười trong nước mắt.

Ánh hoàng hôn trên biển dần dần xuất hiện, u ám và ảm đạm đến xiết bao. Người con trai khụy xuống hai tay xiết lấy những hạt cát đầu đốn, anh đã làm gì sai sao? Hay năm năm trước đã lựa chọn một con đường lệch hướng?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Người cầm ô

_Con bé này! Mau nghe điện thoại cho anh! Có biết trời sắp mưa không hả? Thật là..

Đứng ngoài khuôn viên Ken cau mày, anh liên tục gọi điện cho nó nhiều lần nhưng vô dụng.

Đứng từ trong nhìn ra, Anny thờ dài bước đi lại phía Ken chạm nhẹ vào người anh. Quay sang cô, anh vội vàng tắt điện thoại.

_Anh 2! Hay chúng ta đi tìm nó đi, trời sắp mưa rồi kìa, nó lại không mang theo ô!

Cô cho ý kiến, nhìn em gái anh khề gặt đầu.

Ào Ào

Mưa rồi sao?

Xiết lấy đôi bờ vai thon nhỏ nó nhấn mặt,cả cơ thể hiện tại phát run lên.Lần nào cũng vậy,lúc nào nó thê thảm nhất cũng là trời mưa,không muốn mang hai màu sắc kia cũng không được.

Cắn chặt môi nó tìm kiếm điện thoại bên trong người,nhưng ngốc thật,nó đâu mang theo chứ!

Xen kẽ giữa màn mưa đôi chân nhỏ nhắn tiếp tục bước vội,mỗi bước đi lạnh lẽo đến điên người.

Kitt

Cạch

Mở nhẹ ô ra,người con trai bên trong xe nhanh chóng bước xuống đường,khẽ khàng đóng cửa anh từ từ quay người lại.

Bịch

_A!

Nhìn xuống người con gái vừa đâm sầm vào mình,người con trai kia khẽ đưa bàn tay giữ chặt nó.

Cảm nhận hơi ấm kì lạ nó giật mình từ từ lùi lại phía sau,ngước nhìn anh khuôn mặt nó đỏ bừng vì ngại.Anh ta thật sự có chút gì đó rất đẹp,nhưng lại rất lạnh lùng.

Người cầm ô tiến lại gần phía nó đưa ra che chắn tận tâm cho người con gái trước mặt mình,nhìn anh nó cười nhạt.Tên này bị điên rồi sao?Nó đã ướt nhem thế kia còn muốn che cho nó!

_Cầm lấy ô này rồi mau về nhà đi! Con gái mà lại ra ngoài giờ này sao?Còn dầm mưa nữa!

Người con trai kia nhắc nhở,anh tận tâm cầm lấy bàn tay nó lên rồi đặt nhẹ chiếc ô vào.

Giữ lấy ô nó nhìn anh khẽ gật đầu,nhưng chưa xong,chiếc áo trench coat màu đen kia cũng được người con trai đó cởi ra,rồi lạnh lùng khoác lên người nó.Chạm nhẹ khuôn mặt vào ngực anh ta,nó khẽ giật mình.

_Áo này em giữ lấy! Có cơ hội hãy trả cho tôi! Mau về nhà đi!

Anh lạnh lùng bước nhanh qua đường,nhìn vào theo bóng dáng kia nó bất gặp anh ta ghé vào một căn nhà hàng sang trọng.

_Đúng là một con người kì lạ! Rốt cuộc anh là ai vậy? Thích thương hại người khác sao?

Nhìn lại chiếc áo choàng trên người mình nó thờ dài,mùi hương này thật đặc biệt.

_Khuyết Như! Em đang ở đâu vậy?

_Angel! Mày đang ở đâu?

Là giọng của Ken và Anny,quay về phía sau nó bắt gặp hai con người kia đang tìm kiếm.

_Ken! Em ở đây!

Nhìn về phía cả hai nó cười cười.

Dầm cả một cơn mưa anh trở về nhà với bộ dạng say khướt,cả cơ thể điều ướt đầm chẳng còn lấy chỗ khô.

Paul vừa nhìn thấy anh cau mày lập tức chạy nhanh lại.

_Shyz! Chú làm sao vậy?

_Không sao! Chỉ là tuyệt vọng một chút thôi!

Anh cười nhạt.

_Ý của chú là gì hả?Tuyệt vọng cái gì chứ?Chú có vợ đẹp con ngoan,vậy mà tuyệt vọng sao?

Paul gất.

_Nhưng đó không phải là vợ con của chú!-Anh hét lớn_Cô ta..không phải! Mãi mãi cũng không phải!-Giọng Shyz đau khổ đến tột độ,người đối diện

anh khẽ nheo mày,chú anh đang nói gì vậy chứ?

Từ trên lầu nhìn thấy anh Đình Đình vội vàng chạy xuống.Bắt gặp người con gái trước mặt anh cười khẩy.

_Anh say rồi để em đưa anh lên phòng!

Cô nói,đưa tay đỡ lấy anh nhưng bị Shyz gạt mạnh ra,hành động của anh khiến Paul có chút khó chịu.

_Cô đừng giả vờ mèo khóc chuột ở đây nữa!Tôi không thể sống trong lừa dối khi vợ con của tôi không phải là của tôi!

_Nè Shyz! Chú uống nhiều quá rồi đứng không?Mau lên! Để cháu đưa chú lên phòng!

Anh đỡ lấy Shyz rồi từ từ bỏ đi,nhìn theo anh Đình Đình thờ dài.

Cộp

Một bóng người đàn ông từ ngoài bước vào trong,đứng ở phía sau cô người đàn ông lắng giọng.

_Hai đứa kết thúc đi! Đứa bé cần một người cha thật sự,không phải là một người cha trên danh nghĩa! Nhà họ Hạo bị cô làm hoen ố rồi!

Sau khi tắm rửa xong,nó chui tọt vô chăn trùm kín lại,lạnh sắp chết người ta rồi!

Người vừa bước vào nhìn nó đánh mặt,tiến lại cạnh giường,Ken ngồi xuống đối diện con người kia làm bộ mặt nghiêm túc.

_Nghe anh hỏi,chiếc áo choàng đó là của ai hả?Còn chiếc ô kia nữa?

_Em không biết! Anh ta rất kỳ lạ!

Nó đáp,người đang run lên khiến anh bật cười đưa tay xoa nhẹ đầu nó.

_Anh thấy em lạnh vui lắm hả?

Người con gái kia cau mày,người con trai trước mặt khẽ lắc đầu đưa tay choàng qua người nó giữ chặt.

Cách một lớp chăn nhưng anh vẫn ngửi được mùi hương đầu rất rõ,trợn tròn mắt nó đưa tay đẩy đẩy anh nhưng bất lực.Chết tiệt,ôm chặt thế muốn giết chết người sao?

Anh im lặng giữ lấy con người trước mặt như một thói quen giữ chặt một vật vô giá của mình.Ừ thì nó có đẩy hay đánh anh cũng được,miễn anh chưa chết là được rồi.

_Ken...em không thờ được!Thả ra! Thả ra!

Bịch

Bịch

Vòng tay ra phía sau nó liên tục đánh mạnh vào người anh,mạnh với nó riêng với Ken thì không hề có cảm giác.Đúng thật là con gái,yếu đuối đến đau lòng mà.

Xiết chặt hơn,anh không quan tâm ngày mai anh sẽ như thế nào,đã mặt dày thì phải dày cho trót.

Bịch

Bịch

Tiếp tục đánh anh nó nhắm mắt,con người này từ lúc nào mặt dày đến vậy,cả lương tâm cũng tàn nhẫn vô cùng.

_Ken..em không thờ được!Ken..

_Được được! Anh thả lỏng có được không?

Không khí được quay trở lại nó thờ lấy thờ để,người con trai kia vẫn tiếp tục nhiệm vụ sưởi ấm của mình.

_Thả em ra! Em muốn đi ngủ!

Bịch

Bịch

Màn đánh thứ ba trong ngày,Ken mặt dày xiết chặt nó một lần nữa.

Cạch

Oáp

Tiếng ai đó ngáp dài ngáp ngắn đứng tựa cửa trau mày,tiến đến phía Ken,cô kéo kéo áo anh.

_Anh 2! Làm ơn cho em ngủ! Đừng để em nửa đêm còn đi canh chừng anh chứ!

Cô dụi dụi mắt nói,nghe thấy cô anh méo xệch miệng quay lại.

_Đi về phòng mau lên! Em thích làm bóng đèn đến vậy à?

Cô trằm mặt tiếp tục kéo kéo áo Ken.

_Đi về phòng ngủ ngay cho em! Em không cho phép anh xiết chặt Angel như vậy,chưa thấy ai mặt dày như anh vậy á!

Quay sang em gái,anh cau mày buông nó ra,cô gái trong tay anh hiện tại ngủ ngon lành.Nó không thể chờ được anh buông ra,nên đành bất chấp ngủ thiếp.

Nhìn thấy khuôn mặt say ngủ này Ken mỉm cười,còn miệng Anny méo xẹo.

_Anh 2! Đi về phòng cho Angel ngủ! Nó mệt cả ngày hôm nay rồi! Anh như vậy là rất tàn ác!

_Được rồi! Đợi một chút!

Anh cau mày quay sang cô.

Quay lại nó là khuôn mặt đậm chất dịu dàng,đặt nhẹ con người kia xuống giường,Ken tận tâm đắp chăn cẩn thận.

_Chưa thấy ông anh nào như anh,chỉ biết lo cho người mình thích,còn em gái không ra cái gì hết!

Anny ganh tỵ.

_Vậy mau đi kiếm một anh đi! Ở đó mà cảm rằm,hừ!

Anh hừ nhẹ rồi đứng dậy quay đi,nhìn lại nó Anny nhanh chóng cúi xuống.

_Baby ngủ ngon!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nỗi lòng người tri kỷ

~Sáng hôm sau~

__Lớp A__

Đây là loại lớp bình thường loại A,được tập trung lựa chọn những thành phần có khiếu âm nhạc nổi trội.

Một trong tiêu chí để được vào lớp học ưu tú chính là phải vượt qua bài kiểm tra về piano và violon,hầu như học sinh được chọn đều rất ít người.

Hướng mắt lên phía trên nó cau mày,nhìn những phần kiểm tra kia mặt ai kia khề đành lại,không biết phần kiểm tra này nó có qua được không?

Cộp

_Giáo sư! Phiên ông dừng lại một chút!

Hướng mắt ra cửa ông giáo sư già gật đầu,ngay lập tức nhiều ánh mắt hướng nhanh về chàng trai vừa lên tiếng.

Không những một mà là cả sáu người,nhìn anh chàng vừa nói kia cả đám xì xào còn nó thì chết đứng.

Là người cho nó mượn ô và áo choàng,chiếc khuyên tai..và năm con người bên cạnh đều rất giống nhau,không lẽ..

_Đẹp trai quá!

_Trai lớp đặc biệt quả là có khác!

_...

Đưa mắt sang nó Anny kéo kéo tay,rõ ràng đây là dùng sắc đẹp để đả kích tinh thần kiểm tra của người ta mà.

Quay sang cô nó có chút giật mình,hai người bên cạnh nháy nháy mắt.

_Tập trung kìa! Mấy tên này chuyên dùng sắc đẹp để khiến người khác sụp đổ!Mày đừng vì mấy tên này mà bỏ qua cơ hội vào lớp đặc biệt.Đến đó rồi từ từ ngắm!

Nó nghe xong khẽ cười cười.

Sáu con người uy nghiêm bước vào trong dưới sự ngưỡng mộ của nhiều người.Ngồi ở hàng ghế sau,năm con người lần lượt nghiêm túc trừ Nike đang chăm chăm vào một nơi.Anh nhìn nó rồi khẽ mỉm cười,mùi vị ngọt ngào của dâu tây khiến anh rất nhớ.

Quay xuống nhìn cả cả sáu,nó bắt gặp nụ cười ấm áp của Bin,Ken và Paul.

Đáp lại ba người cũng là một nụ cười,nó cười tươi rồi từ từ xoay người lên.Bắt gặp nụ cười kia,Nike có chút thất vọng,ai cũng có trừ anh sao?Có lẽ là vì chuyện hôm qua.

_Mày quen cô bé đó sao?

Chàng trai bên cạnh quay sang hỏi Nike,có vẻ như cô bé này khiến anh có chút thích thú.Người bên cạnh anh khẽ cười nhạt.

HẠO THY NHẬT (17 tuổi)

Nick name: Korean.

- Con trai trưởng tập đoàn KB,cháu họ Shyz,anh họ Paul.Hiện tại anh vừa là hội trưởng hội học sinh vừa là một Tổng tài đạo mạo,có chút ấn tượng với nó ngay lần gặp gỡ đầu.
- Sở hữu gương mặt handsome cùng ngũ quan hoàn hảo,điểm đặc biệt là nốt ruồi nhỏ dưới mí mắt anh.Body siêu chuẩn,chiều cao: 1m83.
- Là người ít nói nhưng dùng hành động nhiều,lạnh lùng nhưng mang một trái tim ấm áp.Có chút kiêu ngạo và sở hữu một tài năng xuất sắc,cực kỳ 18+.
- IQ: 400/400.

_Phải nói là biết rất rõ là đằng khác!Vì cô bé này,tao đã sống không bằng chết!

Nike đáp.

Khóe môi Korean khẽ nhếch lên nhìn thẳng về cô bé có mái tóc hồng trước mặt.Ừ thì nó còn nợ anh một thứ.

_Rất bình thường không có gì đặc biệt!

Ai kia phũ phàng nói,quay sang anh Nike cau mày.Thật là không đặc biệt ư?Nhưng mùi dâu tây đó..kì thật khiến anh sa ngã.

Từng vị trí ngồi được di chuyển,nhìn theo bóng dáng những con người từ từ đứng dậy nó lấy làm lo lắng.

Đúng là một ngôi học viện kì hoặc,sao cứ phải dùng cảm xúc của bản thân để tạo là một đoạn nhạc cơ chứ,lớp đặc biệt đúng ư như cái tên của nó,đặc biệt có vấn đề ở thần kinh.

_Mời em Đăng Diệp!

Tiếng ông giáo sư đồng đặc gọi Ji,nhìn sang Ji,nó và Anny khẽ gật đầu.

_Ji à? Có lên!

Tại nó nháy mắt với cô,Ji mỉm cười rồi từ từ bước lên ngồi vào trước cây đàn piano nhập tâm tạo ra một đoạn nhạc.

Giai điệu phát lên khiến mọi người và vị giáo sư già kia gật gù đầu.Đúng nhỉ?trông giai điệu này thật sự rất thu hút mọi người,vừa nhẹ nhàng vừa uyển chuyển.

Đoạn nhạc kết thúc ngay lập tức được rất nhiều người vỗ tay,trong đó người vỗ tay hào hứng nhất không ai khác ngoài tụi nó.

Đằng Diệp đứng ở trên nhìn xuống phía dưới cúi nhẹ đầu,sáu con người ở phía sau vẫn giữ nét mặt bình thản.

_Tiếp theo mời em Phong Vũ Di!

Là Anny,nhìn cô nó cười khi rồi gật đầu,lần này lại là nó và Ji cố vũ nồng nhiệt.

Phong thái ung dung và tràn đầy năng lượng của Anny khiến nó và Ji bật cười.Với tính cách của cô chắc chắn sẽ tạo nên một đoạn nhạc vui nhộn.

Đúng vậy,con người kia cực kỳ tự tin về khả năng chơi đàn của mình,giống như Ji cô đều được mọi người ủng hộ,trong đó có anh trai của cô là Ken.

Trở về vị trí cạnh nó cô mỉm cười,có vẻ hai người bạn này đã vượt qua một cách mỹ mãn,bây giờ chỉ còn lại một mình nó,cảm xúc của bản thân chính là..

_Sau cùng mời em Tiêu Khiết Như!

Nhìn vị giáo sư già nó khẽ gật đầu rồi bước lên phía trước,văng vẳng ở phía sau là tiếng reo hò khích lệ của cả hai cô nàng,riêng sáu con người kia vẫn im lặng.Mặt ai nấy đều rất suy tư.

_Biên kịch Tiêu! Tôi đã từng biết em giỏi thế nào về biên kịch,cũng như tôi mong em có thể hoàn thành tốt đoạn nhạc của mình.Đừng để tôi phải thất vọng về người mà tôi đã rất ngưỡng mộ.

Nó tròn mắt nhìn vị giáo sư trước mặt,ông ấy ngưỡng mộ nó sao?không thể ngờ được!

Khẽ vỗ vai nó ông gật đầu,quay xuống phía dưới nó khẽ mỉm cười rồi uyển chuyển ngồi vào trước cây đàn piano.

Cảm xúc hiện tại của bản thân chính là dùng những sự tổn thương và sỉ nhục,dùng sự đau khổ của bản thân tạo nên những nốt trầm.

Chạm nhẹ vào những phím đàn nó hồi tưởng lại những gì đã xảy ra,đôi mắt khép hờ trong vô thức.Nhưng đâu đó lại không bỏ dở những phím nào.

Không khí im lặng nhường chỗ cho giai điệu kia trầm uất,người ở ngoài ngồi học viện khẽ lặng yên.

_Ai đàn mà hay quá vậy?

_Thật sự là rất hay!

_Hay thật đó!

_....

Clap..Clap

Tiếng vỗ tay phát ra từ những con người có mặt.Ai nấy cũng nhanh chóng đứng lên.

Dừng lại nó cười nhạt đứng dậy quay xuống dưới cúi nhẹ đầu.Hai hàng nước mắt từ khóe mi chọt rơi xuống.

Dùng tâm quyết,dùng cảm xúc của bản thân,cuối cùng nó cũng làm được.

Quay lại vị giáo sư nó khẽ mỉm cười,nụ cười gượng gạo đầy mệt mỏi.Ông im lặng,hầu như ai cũng im lặng,nhìn thẳng vào sáu con người ở hàng ghế cuối,vô thức nó thờ dãi.

_Giáo sư! Không còn gì khác,em về trước được không?

Nhìn ông nó hỏi,người đàn ông kia bất tri bất giác gật đầu.

Bước nhẹ xuống cạnh bàn của mình,nó nhẹ nhàng cầm lấy balô rồi quay người bỏ đi.

Nhìn theo phía nó cả đám cau mày,người con gái này thật là lạ.

_Ngày mai các em sẽ có kết quả!Còn bây giờ,chúng ta được nghỉ!

Chưa đợi ông nói hết câu,cả đám đã lập tức chạy theo nó trừ Koren.Anh tiến lại cạnh vị giáo sư kia rồi thì thầm điều gì đó.Người đàn ông trước mặt anh không đáp chỉ khẽ gật đầu.

_A!

Vừa mới bước xuống thì nó nhanh chóng đã bị lôi vào một căn phòng,lực kéo khá mạnh nên bất giác chạm mạnh vào người con trai.

Đang lúc mơ hồ thì cánh cửa đột ngột khép lại,nhìn người con gái trong vòng tay mình,anh nhẹ nhàng áp sát vào tường.

Cảm giác quá khứ một lần nữa trở dậy,nó đưa mắt nhìn kĩ vào người con trai không đổi bất ngờ,tại sao lại là Shyz?

_Em đang muốn hỏi tại sao anh lại ở đây đúng không?Được! Anh đến đây là vì em,là vì lời hứa khiến anh đau lòng buộc anh phải đến đây!

Lời hứa đó!

Chính xác là một lời hứa vô vị,không có căn cứ,đơn giản chỉ là một câu nói đùa,quá trẻ con để tin lấy.

Đưa hai tay đẩy anh ra nhưng nhanh chóng bị anh áp chặt,bàn tay cũng ngày một giữ lấy chiếc eo nhỏ nhắn từ người anh yêu.

_Buông em ra! Anh bị điên rồi!

_Đúng vậy,anh bị điên rồi!

_Em không đùa với anh,dù năm đó em không chết,như 9 năm nay mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi,anh có hạnh phúc của anh,em có con đường của em,hai chúng ta không còn là trẻ con nữa.Lời hứa đó vốn dĩ là một lời buộc miệng từ anh,em càng không nghĩ bản thân mình cho là đúng.Vì em không yêu anh,em không yêu anh!

Nhìn anh nó lấy can đảm hét lớn,ừ có một chút đau nhĩ? Có vẻ giả vờ mạnh mẽ không giống rồi.Nhưng thôi kệ,phụ thuộc vào người đối diện tự khắc nhận ra.

Anh đau lòng khi nghe những lời này,nhưng đầu đó lại mỉm cười trong hạnh phúc.Không yêu anh sao lại khóc vì anh,khi anh cố tỏ ra mình hạnh phúc thì nó lại cố gắng bỏ chạy,không yêu anh tại sao lại gặp được anh,không những một mà là 3 lần.Vì đó là duyên phận.

Bàn tay của anh đặt ở eo nó chậm chậm kéo nó áp vào người mình mặc cho nó phản ứng kịch liệt.

_Anh không tin! Dù thời gian đã trôi qua,nhưng .nhìn vào ánh mắt em,anh vẫn cảm nhận được cảm giác của 9 năm về trước.Dù có bao nhiêu năm nữa,anh vẫn sẽ yêu em! Yêu em.và yêu em!

Dùng sức đẩy mạnh anh ra nó nhắm mắt,thật sự mà nói là điều không dễ dàng.Sức của nó và anh không hề cân xứng.

Rời khỏi con người kia anh có chút luyến tiếc,nhìn vào nó chỉ thấy ánh mắt rất đau lòng.

_Sau này đừng chạm vào người em,em cấm anh!Chúng ta nên giữ khoảng cách! Em không muốn mình trở thành kẻ thứ ba phá hoại gia đình của anh,cũng như sau này,chúng ta là hai người lạ,rõ chưa hả?

Nó gắt rồi quay người đi,nhưng lại đứng sững vì một cánh tay không an phận giữ lấy.

Bịch

Áp mạnh vào tường nó nhắm mắt nhìn Shyz,anh đang làm cái trò gì vậy?Người con trai đó chống nhẹ hai tay lên tường cạnh dưới eo nó giữ chặt.Nhìn anh,nó bất giác rung mình.

_Chúng ta không thể kết thúc,có chăng mọi cản trở đã kết thúc rồi!

_Anh đang nói gì vậy?A!

Làn môi người đối diện khê khàng đặt lên cổ là lướt làm nó giật mình,nói anh chạm đến là một nơi rất nhạy cảm.

Đưa hai tay chống vào ngực anh nó co ro người lại,thật sự mà nói đây là điều ác mộng.

_Hương dẫu này..vẫn không thay đổi!

_A!

Rùng mình khi vết cắn nhẹ từ anh,nó từng nghĩ anh không phải là hạng người đó,nhưng bây giờ thì anh lại là con người đó.

_Nếu anh còn như vậy em sẽ tự hủy hoại bản thân có nghe không?Anh muốn em chết đúng không?Được!

Anh dừng lại từ từ rời khỏi vùng cổ kia,nhìn nó Shyz khê lắc đầu.

_Anh xin lỗi!

_Anh đã có gia đình tại sao không an phận làm một người chồng tốt,một người cha tốt chứ?Đúng là đàn ông đều giống như nhau! Luôn cố gắng làm người khác đau khổ!Hức hức.

Bắt gặp nó bật khóc,hai tay liên tục đánh vào ngực anh.Shyz đứng yên cho nó đánh hả lòng mới lên tiếng giải thích.

_Người anh yêu là em! Người anh muốn cưới là em! Người sinh con cho anh,mãi mãi chỉ có em!

_Anh bị điên hay sao vậy hả?Mọi thứ đã chấm dứt rồi! Chấm dứt từ năm năm trước.Cái ngày anh quyết định kết hôn với người khác!

_Đó là trên danh nghĩa! Thật chất anh chưa hề chạm vào người của cô ta,thậm chí là chuyện đó!

_Vậy đứa bé thì sao hả?Nó là con của ai hả?

Nhìn nó giận dữ anh mỉm cười,chỉ ít là nó đang cảm thấy ghen.

_Năm đó bọn anh bị ép phải kết hôn,trước khi kết hôn anh biết Đình Đình đã có thai với một người khác.Vì để củng cố địa vị và làm tròn lời hứa,cũng chính là để quên em,anh đã hợp tác với cô ấy diễn một vở kịch này.Em có biết tại sao bọn anh lại vào trung tâm thương mại mua đồng hồ đôi không? Chính là để mọi người thấy được bọn anh hạnh phúc.

Nó im lặng quay mặt sang phía khác,đúng thật không thể chấp nhận được.

Người con trai tiến đến gần chiếc bàn đồ cầm lên trên tay là giấy gì đó đưa cao trước mặt nó.

"Đon li đi..."

_Anh đã từng hứa,sau năm năm sẽ trả tự do lại cho mình,cho nên..

_Cho nên anh đã li dị sao?Anh không có tình cảm cũng phải nghĩ cho con bé chứ! Dù gì người thân thiết với nó cũng là anh,không phải sao?

Anh chưa nói hết nó đã cướp lời anh,nhìn người con gái anh khẽ lắc đầu.

_Em sai rồi! Anh sẽ đưa em đến đây!

Cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn anh nhanh chóng kéo nó đi,cảm giác này..rất giống lúc nhỏ.

_Đó không phải là Khiết Như sao?Sao con bé lại đi cùng..mà người đó..

Ken trầm tư nhìn vào người con trai kia cau mày,câu nói cũng không hoàn chỉnh.

Mặt Paul và Bin chết lặng,cả hai anh đều hiểu được vấn đề.

_Đáng ghét!

Paul tức giận rồi nhanh chóng bỏ đi.

__ Sân Bay __

Hướng mắt vào trong rồi nhìn sang Shyz,anh đang rất vui thì phải.Đúng thật có chút kỳ lạ.

_Em nhìn xem! Họ như thế mới là một gia đình hoàn chỉnh,anh không muốn bản thân bị ràng buộc bởi một người không thuộc về mình.

Chỉ tay về ba người trước mặt anh nói,đưa mắt nhìn họ nó như hiểu lời của anh.Người đó là người con gái nó từng gặp hai lần,bên cạnh là người đàn ông lạ,đứa bé kia là kết tinh tình yêu của họ sao?Như vậy có nghĩa,người con trai này không nói dối ư??

_Cô bé à? Gã cho anh có được không?Làm vợ của Hạo Duy Thần anh! Làm mẹ của các con anh! Anh chờ em đã 9 năm rồi! Anh rất sợ cảm giác khi mất đi em! Mau lên,đồng ý gã cho anh!

_Em..

"Không được! Tiêu Khiết Như! Mày đã quên mày là vì ai mà tuyệt vọng muốn tự tử hay sao?Là vì ai hả?Đúng! Là nhà họ Hạo khiến mày trở nên như vậy,lòng khinh thường của người giàu có dành cho mày không nhớ sao?Mày về đây không phải để yêu thương,mày phải tìm lại gia đình"

Nhìn Shyz con người kia phũ phàng lắc đầu.

_Anh quên rồi sao? Là ai khiến em phải chạy ra đường tự để xe đâm vào hà? Là ai khiến em không còn đường lui. Nếu không có Tiêu Nhiên làm gì có người đứng ở đây hà? Em không yêu anh! Em chỉ hận anh thôi! Hận cả nhà họ Hạo của anh! Lấy ai cũng được, chỉ duy nhất nhà họ Hạo!

_Khiết Như..

_Ai cũng có tư cách gọi tên em, chỉ duy nhất những người nhà các người. Nghèo khổ thì có tội hà? Không có cha mẹ ở bên cạnh là lỗi của em sao? Em căm thù các người! Tuyệt đối không tha thứ!

Nghiến chặt răng nó nói rồi nhanh chóng chạy đi, nhìn theo bóng dáng kia, Shyz đau hơn bao giờ hết.

Nó đã rất tuyệt tình!

Sau bao nhiêu chuyện thì có lẽ đây là lần anh đau nhất..!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đoạn phím trắng

Dời mắt nhìn theo bóng người con gái chạy đi Shyz cười nhạt.

_Anh sụp đổ rồi em à!

Cộp..cộp

Một bóng người dừng trước mặt anh với khuôn mặt trầm ngâm, nhìn vào đứa con trai, ông Hạo khẽ lắc đầu.

Ông làm gì thế này? Mọi việc đã đi quá xa khiến không thể kiểm soát. Chính tay ông đã đẩy con trai mình vào tầm bi kịch do lòng ích kỷ của riêng ông và sau đó là lòng hối hận không thể nào bù đắp.

_Ba xin lỗi! Hai con mất con bé một lần nữa rồi! Nếu có thể.. hãy theo đuổi như cách con đã làm. Ba! Tuyệt đối không ngăn cản.

Sự xuất hiện của ông Hạo khiến anh dở khóc dở cười, liệu pháp này có chắc chắn không?

Hình ảnh anh bị lấn lem trong mắt người con gái anh yêu, sau mọi thứ lại trở về vạch xuất phát, là bắt đầu một hành trình mới, xóa sạch vết thương khiến con người kia hoàn chỉnh. Thế nhưng, anh lại không dám chắc vào khả năng của mình. Vì.. nó chỉ hận anh! Hận anh rất nhiều là đằng khác!

Hộc..Hộc

Rời khỏi sân bay nó liên tục chạy với nhiều km trong ngày, chết tiệt cứ thích hành hạ bản thân.

Dừng trước nhà thờ nó cúi người thờ dốc, kì thật, trước giờ nó chưa từng đến đây.

Bước chậm rãi vào trong, con người kia nhìn những hàng ghế dài bỏ trống thờ dài.

Đứng trước mặt thánh ala nó khẽ khàng nhắm chặt mắt chấp tay cầu nguyện.

Cộp..cộp

Một con người khác cũng đứng cạnh nó nhắm chặt mắt, vô tri vô giác cười nhếch môi. Dù tiếng động rất lớn nhưng người con gái đó không hề hay biết có người đứng bên cạnh mình.

Cầu nguyện xong nó mỉm cười, khẽ quay đầu thì nụ cười kia tắt hẳn. Người đứng bên cạnh thật trùng hợp, không ai khác ngoài người cầm ô.

Khoảng cách rất gần nên cũng cho nó nhìn kĩ mặt anh hơn, nốt ruồi dưới mắt kia có chút thu hút nó. Khẽ đỏ bừng mặt, nó nhanh chóng xoay người đi.

Bạch

Anh dùng tay mình để giữ chặt tay nó giữ lại, tay còn lại đặt yên trong túi quần.

Cảm nhận hơi ấm từ bàn tay nó từ từ xoay người lại,nhìn Korean nó đâm ra khó hiểu.Anh ta muốn gì ở nó sao?

_Áo của tôi?

Ba chữ này mà anh ta cũng nói được!Đúng là cực kỳ keo kiệt,chỉ có một chiếc áo mà cũng đòi nó ngay lúc này!

_Có cơ hội tôi sẽ trả cho anh! Buông tay tôi ra đi! Ở trước mặt chúa mà anh dám động tay động chân như vậy à?

Không hiểu sao anh lại không muốn buông,nếu buông ra là có nghĩa không còn có để giữ nó lại.

Đã từng nói nó không có gì đặc biệt,nhưng kì thật,đoạn nhạc kia phát lên khiến anh đâm ra hứng thú về cô gái đa tính cách này!

_Tôi không phải là một người keo kiệt đòi em chỉ vì một chiếc áo.Nhưng mà..lại không muốn..có một người con gái khư khư giữ áo của mình!Như vậy..thì rất khó coi!

Giọng nói có chút đùa cợt nó,đưa tay nắm lấy cánh tay anh nó cố đẩy ra nhưng bất lực,chỉ nghe thấy tiếng cười khẩy từ anh.

_Tôi nói tôi sẽ trả mà! Anh như vậy là sao hả?-Nó cúi _ Còn nữa,ở đây là đâu mà anh dám nắm tay tôi hả?Anh có biết như vậy là..A!

Đôi mắt người con trai kia nheo lại kéo nó gần sát người anh,đối mặt với anh nó bắt ngờ cứng họng.

_Là gì hả?Nói rõ ràng cho tôi biết! Nếu không..tôi tiếp tục làm những việc còn hơn như vậy!-Đôi môi nó khẽ run nhìn Korean chăm chăm,lời lẽ cũng chui tọt đầu mắt.Hướng mắt về thánh ala anh khẽ nhếch môi rồi quay lại nó _Tôi nghĩ chúa rất không ngại nếu tôi làm gì em đâu!-Gương mặt đó thật đáng sợ.

_Tôi..

Nhìn người con trai khoe môi kia lấp bắp.

_Ồ..Anh 2! Anh đang làm gì vậy?

Ken im lặng chú tâm nhìn vào hai con người được khắc bằng gỗ mỉm cười.Gương mặt kia khiến Anny đâm ra khó hiểu.

Bước cạnh lại Sofa cô ngồi xuống cạnh anh đưa tay lấy nhanh con người gỗ đó thích thú.Rất đẹp là đằng khác,nhưng sao cứ giống ai kia..

_Con bé này trả cho anh!

Anh cau mày,Anny cười cười đưa cho Ken khẽ nháy mắt.

_Là anh cho người làm sao?Rất giống với Angel đó! Đúng là trọng sắc!

Ken cười tươi đưa hai con người gỗ được điêu khắc tỉ mỉ lên trước mặt cô nhưong mày.

_Thấy sao hả?Rất giống có đúng không?

_Đúng vậy! Vậy còn của em đâu!

Xò tay ra trước mặt Ken cô chờ đợi.

Anh cười cười rồi lùi ở phía sau ra một con người gỗ khác,đấy là dành cho cô.

_Anh 2 em đâu keo kiệt đến mức đó! Tìm một người rộng lượng như vậy không có đâu!

Nhìn ai kia tự tin cô ôm đầu.

_Khoác lác quá đi! Nhưng không sao! Cảm ơn anh vì món quà!

_Nè..con bé chưa về sao?

Anny méo xệch,phải nói là Ken giả ngốc hả?Câu hỏi này anh hỏi bao nhiêu lần rồi ==!

_Chưa có về! Hay anh đi tìm nó đi! Chắc bị anh nào bắt cóc rồi! Haizz..Ken ơi Ken! Anh mất vợ là cái chắc!

Nhìn anh trai cô cười cười,điệu bộ cực kỳ gian tà.Nghe xong,Ken cau mày đưa hai con người gỗ lại cho cô với vẻ lúng túng.

_Anh mất vợ! Em cũng sẽ không có chị dâu! Giữ kĩ cho anh đó!

_Anh 2! Nè..

Cô chưa kịp nói gì hết anh đã chạy vụt đi,cầm lấy 3 con người gỗ trong tay Anny cười cười.

_Angel! Ken rất thật lòng với mày! Cho nên..mày phải yêu thương anh ấy có biết không?Một tên gốc nghèo!

Người con trai đó từ từ đưa tay vòng qua eo nó giữ chặt,bây giờ không chỉ một mà là hai tay.

Bao trọn thân hình nhỏ nhắn trong vòng tay,anh từ từ di chuyển đến bờ tường vững chắc áp mạnh nó vào.

Cái hành động ám muội kia khiến nó giật mình,đưa tay đặt lên cánh tay kia đẩy đẩy.

_Cái tên này! Tôi không quen biết anh! Anh đừng có làm càn!

_Hừ!

Anh hừ nhẹ rồi cúi khuôn mặt điển trai xuống nhìn vào nó,sao lại vậy?Tại sao anh lại có hứng thú muốn thân mật với cô bé này?À không,là từ cái nhìn đầu tiên mới đúng!

_Sức hấp dẫn của em có chút thu hút tôi!Kì thật,là ngay hôm trời mưa đó!-Anh khẽ nhếch môi_Có một cô gái đã không biết nhìn đường đâm vào người tôi,cũng bói lẽ đó..tôi bị mùi hương đầu này quyến rũ!

Khuôn mặt nó thì đỏ lên còn người con trai kia rất bình thản,thậm chí không hề thấy ngại miệng,chắc do..anh ta đã tiếp xúc với rất nhiều người.

_Anh bị điên rồi đúng không?Cả những lời không biết xấu hổ này cũng nói ra được! Tôi nghĩ..anh tìm nhầm người rồi!

Nó cúi mặt xuống nói,hai tay bám chặt tay áo anh chờ cơ hội đẩy ra,còn anh đang chống hai tay lên phía tường,chuẩn bị cơ hội công kích.

Nhìn lại tay áo mình bị người con gái kia giữ chặt,làn môi Korean bỗng dưng cười.

_Em giữ chặt như vậy,sợ tôi chạy mất sao?

Ngước nhìn lên người con trai nó lắc đầu,không phải,rõ ràng không phải như vậy!

_Anh hiểu lầm rồi! Tôi không có ý đó!

Nó bối rối giải thích,hai cánh tay cũng từ từ rời ra thả lỏng xuống.

Nếu có thể nó rất muốn chạy khỏi đây,nhưng lại bị đường,chả còn một lối thoát.Người con trai kì lạ này,thật sự rất đáng sợ.Anh ta rất giống với Nike,nhưng có gì đó hơn hẳn.

Anh nhìn nó rồi từ từ cúi xuống,va chạm nhiều người nhưng lần này lại có gì đó rất thú vị.

Hai chiếc mũi chạm vào nhau khiến người con gái kia giật mình,tự bao giờ mặt nó nóng ran đến vậy.

_Anh..

_Hừ! Bất cứ người con gái nào cũng đều nói như vậy,nhưng sau khi cảm nhận được khoái cảm,họ đều muốn nhiều hơn! Tôi nghĩ..em cũng không hề khác họ!

Lời lẽ sắc bén như dao cứa vào tim nó,anh ta luôn nghĩ tiêu cực đến thế sao?Rất giống,thật sự rất giống!

_Anh..đồ hạ lưu!Sao anh cũng giống như Nike vậy?Tôi cứ nghĩ anh là một người tốt! Là người rất tốt bụng khi nhắc tôi dưới mưa! Là một người biết thương xót người khác! Nhưng không ngờ,anh cũng là hạng người đó! Rất hạ lưu và đốn mạt!

Nó hét,kèm theo là nước mắt.

Người con trai kia trừng mắt nhìn vào người vừa mắng mình,nếu là một cô gái khác,anh sẽ giết chết ngay lập tức.Nhưng với cô bé này,anh chỉ muốn hưởng thụ cái khoái cảm chết người đó.

Một tay giữ chặt đầu nó anh cúi xuống,tay còn lại chống chặt lên tường hôn lấy hôn để khoe môi kia.

Hành động mạnh bạo như thể muốn nhào nát làn môi nó.

Đưa tay ra phía sau nó liên tục đánh vào con người anh,rất nhiều lần nhưng vẫn không thể làm gì được.

Chiếc lưỡi kia lẩn sâu vào trong hút đi hết những ngọt ngào ở trong đấy,đôi mắt khẽ khép chặt cuốn lấy chiếc lưỡi kia.

Nó im lặng thả lỏng hai tay xuống lặng lẽ để nước mắt trào ra.Không phản kháng,vì có thể cũng sẽ vô dụng.Cứ vậy,nụ hôn kia kéo dài.

_Hừ! Thật sự rất ngọt!

Anh bá đạo khẳng định,sau khi nụ hôn kết thúc nó như chết lặng.

Đưa tay sờ nhẹ lên môi,con người kia hận không thể giết chết anh.Nước mắt cũng ngày một giàn giụa.

Anh đưa tay cầm lấy bàn tay nó giữ chặt kéo xuống dưới,khóe môi khẽ nhếch lên.

_Hình như tôi quá mạnh bạo thì phải! Làm thiên thần nhỏ sợ hãi rồi!

_Hức hức! Tôi ghét anh! Đồ bỉ ổi! Hành động của anh không khác nào một tên cường đạo! Anh không thấy quá đáng hả?

Bịch

Bịch

Đưa tay đánh mạnh vào ngực anh,nó không ngừng bật khóc.Người con trai kia hừ lên một tiếng rồi đưa tay giữ chặt hai cổ tay kia áp mạnh vào tường.

_Anh muốn gì nữa đây?

Nó gất.

_Chúng ta tiếp tục đi!

Chạm nhẹ lên môi vào môi nó anh mím chặt rồi từ từ rời ra,cứ vậy lặp đi lặp lại nhiều lần.Con người này, khiến anh có chút muốn chiếm hữu nhưng lại không nỡ ra tay.Chỉ nhìn nước mắt kia,anh lại muốn đùa cợt.

Kết thúc màn khóa môi anh từ từ buông nó ra,đăm đăm nhìn vào anh nó run rẩy không cất thành lời.

_Em là người đầu tiên dám lớn tiếng mắng tôi! Nụ hôn này chính là hình phạt cho kẻ không biết phép tắc!

Lau sạch nước mắt của con người kia,anh lạnh lùng quay người đi.

Vừa ra đến cửa đã bắt gặp Ken,Korean khẽ trau mày.

_Mày đi đâu đây thằng kia?

Ken hỏi.

_Chúng ta cùng một mục tiêu!

Khẽ nhếch môi con người kia ung dung bước ra ngoài.Mặt Ken trầm ngâm chạy nhanh đi vào trong.

Nhìn thấy nó đang khóc,anh vội vàng chạy lại.Bắt gặp Ken,nó vô cùng khó xử.

_Em làm sao vậy?Sao lại khóc?

_Ken! Hức hức!

_Nói anh nghe có chuyện gì vậy?

Anh luống cuống hỏi,nhìn anh nó càng khóc to hơn.

_Em muốn trở về Pháp!Em không muốn ở đây nữa! Em không muốn,hức hức!

_Được rồi! Anh đưa em trở về Pháp!

Kéo nó vào lòng,anh khẽ đưa tay vuốt nhẹ đầu,đôi mắt phút chốc đỏ rực.

"Korean.."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Tiêu nhiên! em gái anh sẽ về với anh

__Tại sân bay__

Một đêm co ro trong căn phòng lớn nó đã suy nghĩ rất nhiều lần,phải,chính xác là rời khỏi.

Nó ghét cảm giác này,cảm giác khi nhìn thấy anh ta cưỡng hôn nó.

Ghét cảm giác khi nhìn vào Nike,và ghét cảm giác đối mặt với Shyz.Nó sẽ trở nên không kiên định và giết chết họ mất!

Có mặt từ sớm ở sân bay nó nhìn chăm chăm vào đồng hồ,chỉ mới 5 giờ 30 phút.

Nghĩ lại Ken và Anny nó thờ dài,bỏ đi không từ mà biệt đúng là có chút có lỗi.Nhưng nếu cho họ biết,họ sẽ không cho nó đi.

Lôi điện thoại từ trong túi áo khoác ra nó bấm gọi cho anh.

__Anh nghe! Em sao vậy? Ở đó có tốt không?

Anh hỏi,gì này bên Pháp là 5 giờ 30 chiều,có lẽ anh đang ngắm hoàng hôn ở biển. Vì trong điện thoại nó đã nghe rõ ràng tiếng sóng đang vỗ vào bờ.

__Tiêu Nhiên! Em gái anh sẽ về với anh!

Nó không cho anh phản đối hay là không liền tắt ngay nguồn điện thoại.Bỏ nhanh vào túi áo,nó phì cười bước nhanh vào trong.Nhưng không quên quay đầu nhìn lại nơi đau khổ này một lần nữa.

__Tạm biệt mọi người!

Biệt thự Phong Gia

Cầm lấy bức thư trên tay Ken run rẩy,anh biết nó sẽ lựa chọn cách tiêu cực này,tại sao góc nghề không cần nó lại.

Anh còn một món quà muốn tặng cho nó,anh phải dành thời gian để bên cạnh nó,tất cả bị Korean phá hỏng rồi.

Cách

__Anh 2! Có chuyện gì vậy?Angel đâu rồi?

Quay sang em gái anh bức dọc đưa bức thư rồi lập tức chạy nhanh đi.

Nhìn vào tờ giấy trên tay cô đánh mặt.

Nội dung:

"Ken! Anny! Xin lỗi hai người nha! Em thấy cuộc sống ở đây không phù hợp với mình,cho nên đã quyết định về bên cạnh Tiêu Nhiên.

Trước giờ em đã quen cảm giác có anh 2 ở bên cạnh,dù ở đây hai người đã rất tốt với em

Tính cách của em là kiêu ngạo,không thể chịu bất cứ đả kích gì,cho nên,luôn chọn cách tiêu cực nhất,đó là,để mọi người không biết về sự ra đi của em

Ken này! Cảm ơn anh trong những ngày qua đã chăm sóc cho em! Em cảm thấy rất hạnh phúc,nhưng mà..đôi lúc sự dung túng của anh sẽ chịu hư con nít đó!

Còn Anny này! À không,hôn phu dễ thương của tao,tao không thể hoàn thành lời hứa học lớp đặc biệt với mày rồi! Nhờ mày nói với Đằng Diệp,tao cũng rất thích chơi chung với nó.

Có cơ hội nhớ sang Pháp với tao có biết không?

À quên! Tao không muốn làm người không có uy tín,trong chiếc hộp ở trên tủ đầu giường có một chiếc áo choàng,cũng nói thêm đó là của người cầm ô,hình ảnh chàng trai rất biết cách thương người đó mà tao đã nói.Cũng chính là tên hôm bữa trong tiết kiểm tra khả năng âm nhạc của mình lên tiếng nói với giáo sư,chiếc áo đó là của anh ta.

Nhờ mày trả lại có được không? Nói với anh ta làm người đừng nên hạ lưu như vậy!

Còn nữa, nói với Bin rằng tao rất nhớ anh ấy! Số điện thoại tạm thời tao sẽ không dùng đến nữa, mỗi ngày sẽ cố gắng online với mày và Ji.

Còn một điều này, không được nói cho ai biết bất kỳ một thứ liên quan đến tao!

Mà nói cũng không sao! Vì tao và anh 2 còn một nơi rất đặc biệt!

Thôi đấy! Bao nhiêu đây thôi!

Cầm khăn lau nước mắt giùm em đi chị, cứ khóc nhè như trẻ con!

Kí tên: Angel"

Không ngoài dự đoán cô liền bật khóc, đúng là một biên kịch có khác, chỉ là một bức thư mà khiến Phong tiểu thư mạnh mẽ khóc rồi.

__ Sân bay __

Mọi thứ xung quanh anh như chao đảo, cũng không biết rõ cảm xúc của bản thân. Anh đang đau, thật sự rất đau.

Chuyến bay cũng đã khởi hành rồi còn gì, cô bé này khiến anh phải đau từ ngày này sang ngày khác.

Cầm điện thoại định gọi cho nó nhưng Ken chợt khựng lại, anh bị sao vậy? Yêu quá hóa ghét rồi sao? Làm gì có người mở điện thoại khi đang bay chứ!

Tất cả là tại một người! Vì người đó mà người anh yêu chạy mất.

__ Lớp A1 __

Đây là lớp đặc biệt!

Lớp chứa nhiều học sinh nam ưu tú!

Không những thực lực mà còn rất đẹp trai!

Chung quy được gọi là "lớp học mỹ nam", hiện tại chỉ gồm 8 chàng trai có mặt trong lớp trừ Ken.

Ngày đầu tiên chuyển từ lớp bình thường sang lớp đặc biệt của hai cô nàng khá buồn bã, nếu có nó thì đã không như thế.

Bước vào căn phòng đầy mỹ nam cả hai nhìn nhau rồi thở dài, gương mặt cả đám trầm ngâm chờ đợi người con gái cuối cùng xuất hiện. Vì trong thông báo sẽ có 3 người.

_Nè! Khiết Như đâu rồi hả?

Paul nhón nháo hỏi han.

_Đúng vậy! Học sinh Tiêu đâu rồi? Sao không đến cùng hai em?

Vị giáo sư từ ngoài bước vào trong lên tiếng, nhìn ông Anny đánh mắt.

_Bạn ấy trở về Pháp rồi thưa giáo sư! Chắc sẽ không quay lại!

Ji đứng bên cạnh nói thay Anny. Nghe xong, cả đám im lặng. Có một người tự khắc hiểu lý do tại sao, vì anh làm thiên thần nhỏ sợ hãi rồi!

_Được rồi! Hai em vào chỗ ngồi đi!

_Dạ!

Cả hai gạt đầu rồi từ từ di chuyển tìm chỗ ngồi, chỗ của Anny là cạnh Ken, còn Ji là cạnh EB.

Lướt sang Korean cô cau mày, đúng, nhìn kĩ rất đẹp, nhất là nốt ruồi nhỏ ở dưới mắt. Có chút gì đó cảm giác rất mê hồn, nhưng cũng là nguyên nhân khiến bạn cô bỏ đi.

_Phong tiểu thư! Cô có biết nhìn chăm chăm vào một người, sẽ khiến người khác hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta không?

Cô hóa đá tại chỗ, mặt hiện tại đỏ bừng bừng, anh đẹp tới chỉ ngắm thôi tại sao lại hiểu lầm cơ chứ!

_Anh là nguyên nhân khiến bạn tôi bỏ đi,được rồi cứ chờ đó!

Hừ nhẹ một tiếng cô ngồi vào chỗ cạnh anh mình,kì thật đến giờ Ken vẫn chưa đến.

Kéttt

Dừng trước tòa lâu đài lộng lẫy giữa 12 giờ đêm nó cau mày,không hiểu sao chuyến bay này nhanh hơn lần trước,thật đáng khâm phục.

Đang khó hiểu thì có một bàn tay mở cửa xe cho nó,mà người đó không ai khác ngoài anh.Hóa ra anh là đang đợi nó về,nhưng sao gương mặt có vẻ không hoan nghênh lắm.Nói cách khác là vừa vui vừa giận.

Bước xuống xe nó đưa tay ôm chầm lấy anh 2,mới có mấy ngày mà nó cứ ngỡ mấy năm vậy.

K.O đứng yên hướng mắt sang tài xế,người đàn ông kia gật nhẹ đầu mở cửa xe đem tất cả hành lý nó vào trong.

_Sao em lại trở về đây?

Từ từ buông anh ra nó cười nhẹ,rốt cuộc nên nói là tại sao?Nói với anh lý do hoang đường đó sao?

_Em nhớ anh 2! Cho nên mới quyết định trở về! Sau này sẽ không về đó nữa!

Nhìn người con gái trước mặt anh cười xòa,anh biết rõ nó nói dối nhưng vẫn chấp nhận.

Cúi người xuống lòn qua đôi chân anh nhấc bổng nó lên,nằm gọn trong vòng tay K.O,đôi môi nó mỉm cười.

Đưa hai tay đặt lên vai áo anh,con người kia ngoan ngoãn để Tiêu Nhiên bế vào.

Cạch

Cho nó ngồi yên lên giường,anh khẽ khàng khụy gối xuống nhìn lên trên.

Anh đúng là có cảm giác vừa vui vừa giận khi nó đột ngột trở về đây.Nhưng có lẽ,niềm vui chiếm hữu tâm trí anh nhiều nhất.

Đùng đưa chân nó nhìn anh cười cười,trong đầu lại nảy ra một ý định.

_Anh 2! Em muốn có chị dâu!

Nhìn anh nó tròn mắt,người con trai kia cương quyết khước từ.

_Nhưng anh lại không muốn!

_Tại sao?Rất tốt mà,sẽ có một người chăm sóc và hết lòng yêu anh!

Trong khi nó khó hiểu thì một con người đã đường đường chính chính nhóm dậy,đưa tay giữ chặt cổ nó,anh kiss nhẹ lên trán.

Đối với nó đây là hành động rất bình thường nên không có phản kháng,nhưng hôn lâu như vậy nó cảm thấy lạ lạ.

Anh vốn dĩ là người hoàn hảo,bên cạnh đó lại là người rất dịu dàng,nếu như có người ở bên cạnh thì sẽ khiến anh hạnh phúc.

Anh đấu tranh nội tâm gay gắt,đôi lúc cứ muốn vượt xa tình anh em,nhưng nếu làm vậy sẽ khiến nó chạy mất.Không còn cách nào khác,anh đành dùng thân phận của người anh trai dành hết tình yêu cho em gái mình.

Từ từ rời ra khỏi vầng trán kia anh cười nhạt,hai tay vẫn chống xuống nệm nhìn thẳng vào cô bé với mái tóc màu hồng.

_Nếu anh đồng ý kết hôn nghĩa là đồng ý trói buộc bởi một người.Anh không thể đồng ý với em được.Nhưng nếu như người đó là người khiến anh cười,khiến anh đau,khiến anh yêu sâu đậm thì anh sẽ đồng ý trói buộc.Vì có ở bên cạnh người mình yêu mới thật sự hạnh phúc!Có hiểu không nhóc?

Anh nhướng mày rồi nhẹ nhàng xoa đầu nó,nhìn K.O con người kia gật gật.Chiếc môi ngay tức khắc chạm nhẹ vào trán anh rồi xa dần một cách nhanh chóng.

Tiêu Nhiên khẽ đứng lặng,tự bao giờ anh cảm thấy chưa đủ,đưa tay kéo nó đứng dậy anh làm theo bản năng áp nó vào tường.Nhìn anh trai,nó chun mũi,anh hôm nay làm sao thế?Thích nói chuyện kiểu này cơ à?Lại không cho nó đi ngủ!

_Tiêu Nhiên! Anh làm sao vậy?Em rất buồn ngủ! Em muốn đi ngủ!

Anh sao vậy?Anh đang làm gì vậy?Tại sao?Rốt cuộc là tại sao?

K.O trầm ngâm nhìn người con gái dụi dụi mắt trước mặt đau lòng,kéo nó nhanh vào người anh giữ chặt.

_Đúng rồi! Em gái anh cần ngủ rồi!

Bế nó đặt ngay ngắn lên giường,anh tiện tay tháo bỏ giày nó ra rồi kéo chăn đắp kĩ.

_K.O ngủ ngoan!

_Angel ngủ ngoan!

Bước lại phía đèn ngủ anh điều chỉnh lại độ sáng vừa phải sau đó bước ra khỏi phòng.

Đưa mắt nhìn lên trần nhà con người kia ủ dột,ở đây Ken cũng giống như anh,mỗi khi nó ngủ đều tận tâm điều chỉnh lại đèn.

Cũng không biết giờ này họ đang làm gì nhỉ?

Khuyết Như nhờ tôi trả lại cho anh!-Nhận lấy chiếc hộp nhỏ màu hồng nhạt xinh xắn được buộc ruy băng tỉ mỉ làn môi người con trai cười nhẹ,đúng thật,cô bé kia yêu màu hồng phát điên rồi Còn nói với anh một câu!-Anny nói thêm,thốt ra câu này hơi khó,đúng là có Angel mới chửi được như vậy.

Anh im lặng hướng mắt về phía cô chờ đợi câu trả lời,nếu là mắg anh thì cũng đủ hiểu cô bé kia thế nào rồi.

Trầm tư cô suy nghĩ,nếu nói ra có bị anh ta quăng xuống dưới không nhỉ?Chọn điểm nào không chọn,lại đi chọn sân thượng==!

_Ờ ờ không có gì!

Cô gãi gãi đầu.

_Vậy sao?

Ai kia nhấn mạnh lại câu hỏi của mình.

"Phong Vũ Di mày không được không có phong độ như vậy! Mày chết,anh ta cũng đâu được yên,sợ gì chứ"

_Thật ra thì..

_Bạn cô bảo tôi làm người dùng nên hạ lưu như vậy có đúng không?

Anny nhìn Korean tròn mắt,cái tên này đi làm thầy bói sẽ kiếm được nhiều tiền lắm đây! À không không,như thế cô có bị anh ta cho bay như chuồn chuồn giấy không nhỉ?

_Hihi..sao anh biết?

_Về mặt của cô nói lên tất cả!

Con người kia lạnh lùng bỏ nhanh đi,đưa mắt nhìn theo Anny ám ức.

_Nếu đây không phải là sân thượng anh sẽ biết tay tôi!

_Mà nè..chuồn chuồn giấy nghe cũng thú vị đó!

Nhìn con người trước mặt cô cười trừ,lần này thảm bại rồi,anh ta đọc được suy nghĩ của cô.

"Có vẻ như em rất thích màu hồng thì phải?Cô bé mang mùi hương dầu tây?"

Anh không lưu luyến cũng không yêu nó,nhưng thời khắc vĩnh hằng đó buộc anh phải nghĩ đến.

Thiên thần nhỏ mang hai màu sắc bảo vệ sao?Thật muốn tìm hiểu nhiều hơn một chút.Nhưng cơ hội này thật sự khó nhỉ?

Sợ anh đến mức bỏ đi không từ mà biệt sao?Một câu chuyện buồn cười!

Anh hừ nhẹ rồi nhập tâm vào những phím đàn,lạnh lẽo và cô độc.

Cộp..cộp

Âm thanh này?Ken xiết chặt nắm tay rồi đẩy mạnh cửa vào trong.

Người con trai trước cây đàn piano khẽ nhếch môi tiếp tục công việc của mình,giai điệu cứ âm u ai oán chìm đắm trong chết chóc.

_Hạo Thy Nhật! Mày dừng lại ngay cho tao!

Có người gọi cả tên lẫn họ anh bằng giọng điệu này sao?Cũng có chút bản lĩnh,không tồi cho lắm.

Anh dừng lại từ đứng dậy quay lại phía sau,hình ảnh người con trai trước mặt là Ken,anh lắng giọng.

_Gi đây?

_Tại sao mày lại làm như vậy?-Anh gắt,Korean phất chốc im lặng,hóa ra là chuyện của cô nhóc đó _Mày có biết con bé là người như thế nào không hả?
-Nhìn Ken,anh cười nhạt.

_...

_Dù mày có chạm vào bất cứ ai riêng con bé tuyệt đối không được!

_Mùi vị ngọt lịm ở đầu lưỡi sao?Thú vị đấy!

Khỏe môi Ken cười trong đau đớn,anh tại sao lại nói lý lẽ với tên lạnh lùng này chứ! Điên thật rồi!

_Bây giờ người tao yêu chạy mất rồi! Mày vừa lòng chưa hả? Nhà họ Hạo của mày cũng rất giỏi khiến người khác chạy trốn đó!

Ken cười khẩy lùi lại phía sau rồi từ từ xoay người đi,anh đưa mắt nhìn theo Ken cau mày.Nhà họ Hạo là ý gì?

_Nói!

Người ở phía trước anh bắt giác dừng lại khẽ xoay lại nhìn vào Korean.

_Sao hả?Tao nói đúng quá rồi phải không?

Ken nói khích.

_Con bé đó có liên quan gì đến nhà họ Hạo của tao?

Quay sang Ken anh trừng mắt,người con trai kia khẽ bật cười.

_Được!

Ầm ầm

_Khiết Như! Tại sao em lại bỏ đi?

Nhìn ra ngoài khơi anh hét lớn,tìm đau quặn thắt đến liên hồi.Tại sao vậy?Là anh có lỗi hay sao?Người đứng sau anh khẽ thở dài tiến nhanh lại.

_Anh 2!Lại nhớ con bé sao?

Quay sang Nike,Bin im lặng.

_Đúng vậy! Em cũng nhớ con bé!

_Nhờ là dùng hành động đó sao?Có lẽ..người khiến con bé bỏ đi là vì em đó!

Đay nghiến anh nói,người con trai bên cạnh Bin cười nhạt.Phải,là anh đã sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đường chân trời

Phải chi ta có thể một lần thôi em hơi

Hoán đổi cho nhau để em biết anh yêu em thế nào?

Để cho em sẽ biết niềm đau anh phải gánh!

Khi cứ yêu em đâu biết tim em nay đã nguội lạnh!

Phải đâu anh yếu đuối bởi vì yêu em thôi

Nước mắt anh rơi giữa đêm khuya vắng,anh điên mất rồi!

Ngày qua anh vẫn sống,nụ cười anh vẫn hé

Nhưng em biết không?

Anh chưa bao giờ thấy lòng bình yên!

...

Clap clap

Tiếng vỗ tay làm anh khẽ giật mình,quay lại phía sau thì bắt gặp ngay khuôn mặt của Paul.

Người con trai từ từ khép chặt cánh cửa,rồi bước đến tựa lưng vào cây đàn nhìn anh cười nhạt.

_ Tâm trạng chú không ổn thì phải! Liên quan đến cô bé ở học viện YN sao?

Thật ra,Paul vẫn đang rất khó hiểu về mối quan hệ của nó và Shyz,điều đặc biệt hơn,Shyz lại không hề biết người Paul si tình là nó.

Anh trầm ngâm một lúc rồi đứng dậy.Tiến về phía tủ đầu giường anh lấy vội bức ảnh lên xem.

Việc kết hôn trên danh nghĩa kia khiến anh rất khó khăn để tìm ra chính con người mình,nhưng sau năm năm người anh yêu cũng hoàn toàn trở lại.

Là một thiên thần mang hai màu cánh đặc biệt,tượng trưng giữa đơn thuần và hiu quạnh.

Paul cau mày nhìn vào trong bức ảnh,kì thật,trước giờ anh chưa từng nhìn thấy.Có lẽ là vì cuộc hôn nhân,nên Shyz đành giữ nó lại một góc riêng.Hóa ra chú của anh cũng có rất nhiều tâm sự.

_ Thật ra con bé là người mà chú rất yêu!Cô bé mà cả đời này chú mong có thể cưới làm vợ.Vì cô bé này,chú đã đau khổ và cũng rất hạnh phúc!

Quay sang Paul anh trân thành nói,khỏe môi còn mỉm cười.Nhìn vào bức ảnh một lần nữa Paul cố gắng giữ bình tĩnh.

_ Là cô bé ở học viện YN hôm đó sao?Con bé..cũng yêu chú chứ?

Bắt gặp Paul đang ấp úng,anh có chút thắc mắc.Thằng cháu này từ bao giờ học cách lúng túng thế kia.

_ Phải! Chính xác là con bé!

Anh gật nhẹ đầu.

Lùi lại phía sau anh như không tin vào tai mình.Không đúng! Họ quen biết khi nào chứ?Là 9 năm về trước sao?

_ Tiêu..Khiết Như?

Anh khó khăn khi nhấn mạnh 3 từ này,nghiêm túc mà nói thì hoàn toàn không muốn đó là sự thật.

_ Đúng vậy! Cháu quen biết con bé?

Người con trai kia có chút khó hiểu hỏi anh.

_ Ồ không! Chỉ biết một chút thôi!-Anh cười cười_ Cháu có chút việc! Không làm phiền chú nghỉ ngơi!-Nói xong,Paul nhanh chóng bỏ đi.Đóng chặt cánh cửa anh khẽ thở dốc.

Dự định của anh,liệu pháp theo đuổi một người nghiêm túc của anh,tại sao người đối đầu không ai khác mà là chú anh? Ngoài Bin,Ken,Nike ra thì còn

thật nhiều vật cản.

Cộp

Một bóng người lạnh lùng hướng mắt lên phía em trai trầm ngâm.

Nhìn thấy Korean,Paul lấy lại tinh thần bước xuống đối diện.

_Anh trai! Sao anh lại đến đây?

Một câu hỏi khiến ai kia có chút buồn cười,đây cũng được xem là nhà của anh,tại sao lại không thể đến?

_Có một chút việc cần nói với Shyz! Mà nè..hình như em không được ổn lắm?

Anh cười cười,lời lẽ có chút gai nhọn.Biết rõ câu trả lời mà vẫn thích hỏi.

_Không có gì! Nhưng mà..có một chút!

_Nói xem! Là vì cô gái nào?

Đưa tay chỉnh chu lại cà vạt,anh lạnh lùng hỏi.Người con trai kia bất giác thở dài.

_Thiên thần nhỏ!

Đôi mày Korean khẽ trau lại,hình ảnh anh hôn nó và bị nó mắng lại hiện ra.

Mùi vị ngọt lịm của hương dâu đó sao?

Cô gái này từ lúc nhỏ đã khó hiểu,khi trưởng thành càng không thể hiểu được sao?Thiên thần nhỏ mang hai màu cánh?

_Thú vị đấy!

Lướt qua con người Paul,anh đường hoàng bước vào phòng Shyz mà không cần gõ cửa.

Tâm trạng đang rối rắm mà còn gặp phải một ông anh không có lòng thương người này!

Thoạt nhiên thật bẽ tắc!

Bầu trời đêm thật đẹp..

Bước chân cả hai con người đang đi dạo cùng nhau,không hiểu sao EB lại bị Ji chơi xỏ.Thế là anh phải đi với Anny cả buổi tối!

Tiếng bước chân ngày một đều đặn,nhưng lời nói không hề thốt câu nào.

_Nè anh /em.

Cả hai bỗng dừng đồng thanh,nhìn anh Anny cười gượng gạo.Mặt cô đang đỏ bừng bừng.Hừ! Lần đầu tiên đi cùng một người con trai lạ,đặc biệt có chút gượng ngừng.Dù cô rất mạnh mẽ,không hề biết cảm xúc của trái tim.

Thường xuyên giống nó mơ về một đáng mày râu chân chính,thế nhưng khi gặp vẫn thích bỏ chạy thật nhanh.

Anh cũng vậy!

Lần đầu tiên có chút ấn tượng nhưng không phải con người này! Mà là một con người mạnh mẽ,vì anh đã có một cô em họ yếu đuối rồi.

Còn có cả một thiên thần nhỏ mà Paul hay nhắc đến,cũng là một con người mau nước mắt.

Hai con người ở phía sau cau mày,không ai khác ngoài Ken và Ji.

Anh không có tâm trạng vậy mà còn phải làm ông may,chuyện tình cảm của anh chưa đi đến đâu nữa kia là.

Cô cũng vậy,người cô chờ đợi vẫn chưa quay lại,nhưng thấy cả hai có vẻ hợp nhau nên luôn cứ thích giúp người.

_Nè Ken! Bọn họ như vậy tới khi nào đây?Em buồn ngủ lắm rồi!

Cô khóc ròng.

_Anh cũng đâu kém em! Không ngờ Phong tiểu thư nhà anh lại có ngày học được tính cách của Angel!

Ý nói là thời khắc này Anny mới là một mỹ thụ thật sự.

Người ở phía trước nghe loáng thoáng liền quay lại phía sau, bắt gặp hai con người kia cô và EB dở khóc dở cười.

_Hai người..

Cô cứng họng.

_Ji.em.

EB cũng không khác gì với cô!

Hai con người còn lại méo xệch miệng.

Kế hoạch bị thất bại hoàn toàn!

_Khiết Như! Tại sao em không tha thứ cho anh? Rốt cuộc là tại sao?

Anh hét lớn khi bước vào nhà, cả người đều nồng nặc mùi rượu.

Anh điên rồi!

Vì con người kia anh sắp điên rồi!

Đến và đi là bao cô gái nhưng người ở lại trong trái tim chỉ có một!

Người bị anh khinh miệt!

Người bị anh làm tổn thương và rồi tự làm bản thân mình tổn thương!

Giống như một đường chân trời vậy!

Tuy rất gần ngay trước mắt nhưng lại không bao giờ chạm đến được. Anh dùng mọi thủ đoạn, xin lỗi, thậm chí là muốn chiếm đoạt nó.

Thế nhưng, vẫn không tài nào làm được!

Anh rất đau, thật sự rất đau!

_Thiếu gia à? Cậu say lắm rồi! Để tôi cho người đưa cậu lên phòng!

Di quân gia lên tiếng. Nhìn đi, anh khẽ đẩy mạnh ra.

_Tôi muốn Khiết Như! Tôi chỉ muốn Khiết Như! Cả đời này tôi chỉ muốn Khiết Như!

Nike hét lớn, nhìn thấy em trai Bin thờ dài ra hiệu cho di quân gia lui vào trong.

Vừa trông thấy Bin anh cười khẩy đưa tay nắm chặt lấy áo của con người trước mặt.

_Trả Khiết Như lại cho em! Trả con bé lại cho em đi! Em muốn con bé! Anh có biết khi hiểu được mọi thứ em đã rất đau khổ không? 9 năm nay em phải sống ra sao hả?

Hình ảnh một play boy kiêu ngạo ngay lúc này hoàn toàn biến mất, không phải là anh xấu xa qua đường với nhiều cô gái, mà là để khóa lấp niềm đau của bản thân.

Xiết chặt lấy áo Nike, Bin không đổi giận dữ. Nếu không phải là em anh, có lẽ anh đã giết chết Nike lâu rồi.

_Em còn dám lớn tiếng với anh? Là ai không biết phép tắc đuổi con bé bỏ đi hả? Lòng kiêu ngạo của em và sự khinh thường đó là liều thuốc độc có biết không? Là chúng ta nợ con bé, không phải con bé nợ chúng ta!

Bịch

Anh điên rồi!

Đánh vào đứa em trai để nó tỉnh ra là cách duy nhất. Ngã xuống sàn nhà Nike cười lớn, có chút gì đó mặn và tanh ở đầu lưỡi.

Cúi xuống nắm lấy cổ áo Nike, Bin ghen ngào.

_ Là ai đã nói không hối hận? Là ai luôn cho bản thân là đúng hả? Có bao giờ em chịu nghe lời của anh không? - Anh gắt. Con bé đi thật rồi, em đòi cái gì hả? Tự hỏi lại mình đi, một chút tư cách gọi tên con bé em cũng không có! - Lời nói này khiến con người kia mỉm cười. Phải rồi! Anh làm gì có tư cách, cả tư cách yêu cũng không có. Lên phòng mau lên! Bao nhiêu đây đủ rồi! - Dù như thế nào anh cũng không thể bỏ đi đứa em trai này, đánh và mắng bao nhiêu lần thì cũng không thể buông bỏ.

~Nước Pháp xinh đẹp~

Lần đầu tiên trong đời nó chịu hạ quyết tâm chạy bộ với K.O, chạy dọc cả khu thành phố nó như không còn sức lực.

Sao lại vậy chứ? Chạy cả buổi sáng giờ lại đến buổi chiều. Nhưng với K.O điều rất thoải mái.

Bị anh bỏ một khoảng nó nhăn mặt bước khập khiễng theo sau. Không ổn, chân bị trật rồi.

_ Tiêu Nhiên! Em không chạy được nữa đâu! Huhuhu!

Nghe thấy tiếng ai kia đang khóc anh vội vàng quay đầu lại. Nhìn thấy em gái đang ngồi khóc rống, anh cau mày tiến lại thật nhanh.

_ Có sao không? Đứng là ngốc mà!

_ Em đau chân mà anh còn chửi em?

Anh cười cười đưa tay xoa nhẹ đầu nó.

_ Chạy có bao nhiêu đây mà em đã khóc rồi! Sao này..anh không gả em đâu!

What? Bị đau chân có liên quan đến chuyện này sao??

_ Tại sao?

_ Em có biết khi em bị đau chân thì anh cũng sẽ đau. Nếu gả em đi anh phải làm sao đây? Đồ ngốc!

Cốc nhẹ vào trán nó anh mỉm cười, nhìn K.O nó khẽ bật cười. Anh đưa tay xoa xoa cổ chân nó một cách dịu dàng. Hừ! Thật ra nó cũng không muốn gả anh đâu! À không, là để anh kết hôn mới đúng.

_ Sao rồi? Đờ đau chưa hả?

_ Em vẫn còn đau lắm, chắc là không chạy cũng không đi tiếp được!

Ai kia nè neho, nhưng thật ra chân nó đã bớt đau rồi, chỉ là..muốn giống như lúc nhỏ.

_ Anh sẽ công em về nhà có đúng không?

Ý đồ đen tối xuất hiện, người con trai kia khẽ gạt đầu từ từ xoay lưng lại. Bám chặt vào cổ anh nó cười khúc khích.

Anh từ từ đứng dậy rồi di chuyển, giữ chặt chân của người con gái kia anh lắc đầu.

_ Sao giống như em đang giả vờ vậy tiểu thư Tiêu?

_ Em bị đau chân thật mà!

Nó vờ nhăn nhó, Tiêu Nhiên khẽ bật cười xốc nó lên nằm gọn trên lưng.

_ Tiêu Nhiên! Ở bên cạnh anh 2 rất an toàn! Em không muốn tìm kiếm gia đình của em nữa! Nếu như họ cần em thì đã tìm 9 năm trước rồi! Em nghĩ..họ không nhớ đến em!

Gục đầu lên vai anh nó buồn bã.

Anh cười nhạt quay mặt lên nhìn ai kia.

_ Dù ra sao thì ở đây luôn là nhà của em! Anh là anh 2 của em! Ông của anh cũng là ông của em! Mãi mãi không thay đổi! Nhưng mà..

Đang nói anh bỗng khựng lại, nó khẽ trau mày thắc mắc.

_Nhưng sao chứ?

_Nhưng mà..cân nặng của em nên thay đổi đi! Nhẹ thật đấy!

_Tiểu Nhiên! Anh dám chê em nhẹ sao?

Cấn nhẹ vào tai anh nó trả thù,con người kia không hề gì chỉ mỉm cười thích thú.

_Cấn nhâm chỗ rồi cô bé!

_Hứa? Vậy chỗ nào mới đúng?

_Má của anh! Mau lên!

Chụt

Nó cười tươi hôn một cái rồ lên má anh,chao ôi thật mịn màng và có chút ngọt ngọt.

_Anh 2! Em đổi ý rồi! Anh đừng kết hôn nhé!

_Được được! Anh chiều em!

...

Ánh hoàng hôn dần hiện ra,bao trùm một không gian thoáng đẵng.

Hai người bọn họ vẫn tiếp tục nói chuyện phiếm với nhau.

Ở Việt Nam là thời khắc bình minh gần ló dạng.

..

Chúc mn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đó là luật

2 tháng sau

Nằm giữa trung tâm thành phố là một căn biệt thự lớn,bên ngoài mang hình dáng những chú mèo hello kitty rất đẹp,với diện tích 2000m² và đầy đủ mọi tiện nghi.

Ông chủ căn biệt thự này cũng rất tận tâm nhĩ?Chắc hẳn đang có một mưu đồ xấu xa!

...

__6 giờ am__

Cách

Bước vào căn phòng đầy thú nhồi bông,người con trai nhìn ngắm cô bé với chiếc đầm màu hồng nhạt trên người mỉm cười.Đã bao lâu anh không cười rồi nhĩ?Kể từ ngày đó!

Ngồi xuống cạnh nó,anh đưa tay kéo chăn đắp cẩn thận rồi cúi người đặt lên vàng trán bóng nhẵn một nụ hôn.

Ngày hôm nay là một ngày trọng đại,nhưng có một người đang trong tình trạng ngủ rất say.

Anh rời khỏi phòng nó rồi ung dung bước xuống nhà,sau đó cho tất cả người hầu lui đi.

~Một lúc sau~

Anh vừa rời đi được một lúc thì nó tỉnh lại,nhìn quanh căn phòng nó ngồi bật dậy,gãi gãi đầu.

Không nhớ gì hết vậy nè!

Sau một đêm lại bị mất trí nhớ nữa sao?Căn phòng này thật là lạ,tường cũng được K.O làm mới sau một đêm sao?

Khẽ nhéo má nó nhăn mặt,đau thật,vậy chắc không phải mơ rồi!

_Chắc phải đi khám dây thần kinh của mình rồi! Không ổn!

Một lúc lằm bằm,nó bước xuống giường nhanh chóng chạy vào WC làm vệ sinh cá nhân.

~15 phút sau~

Bước ra khỏi WC với chiếc áo sơ mi trắng cùng với chiếc váy xếp li màu đen,người con gái kia ngồi trước gương cau mày.

Sao lại vậy?

Toàn bộ vật dụng đều được anh thay đổi sau một đêm sao?

Xoa dài mái tóc màu hồng ra,nhìn vào gương người con gái khẽ cười,còn cố gắng làm mặt hề với bộ dạng khó coi nhất.

Đã bao lâu nó không chú ý đến nhan sắc rồi! Không thể chịu đựng được,mặt nó sau hai tháng cứ mồm mỉm ra.

_Ú rồi! Ú rồi! Không ổn! Không ổn! Tiêu Khiết Như,mày sắp trở thành con mèo ú rồi!

Sau một lúc kêu trời oán đất nó đứng dậy,lê đôi dép bông ra khỏi phòng.

Lao nhanh ra khỏi căn phòng,nó chạy ừa xuống phòng khách.

Woa~vừa mới đến cầu thang đã ngửi được mùi của thức ăn rồi.Đưa tay xoa xoa bụng,nó lém lỉnh chạy nhanh vào bếp.

What???

Một bóng người con trai cao ráo đang tận lực nấu ăn,trên người còn mang một tạp dề màu xanh nhạt.Kì thật,không giống Tiêu Nhiên,nhưng lại có gì đó rất quen thuộc.

Bước chậm rãi đến phía anh,con người kia khẽ đưa tay chạm vào áo chàng trai lạ.Cảm nhận được có người đang trêu chọc,anh cười tươi,quay lại nó làm bộ dạng lạnh lùng.

"..."

Anh ta...

Không thể nào???

Trợn tròn mắt như không tin vào mắt mình,bàn tay cũng bắt giắc từ từ rời khỏi chiếc áo anh.Nhưng không hiểu sao người đối diện đột ngột giữ chặt,anh cũng kéo nó lại gần hơn.

Đặt nhẹ bàn tay rắn chắc lên cổ anh khẽ bước thêm một bước,nhìn hành động của anh,nó bất ngờ chôn chân tại chỗ.

Một bước kế tiếp,anh dừng lại.Cánh tay còn lại buông bỏ cánh tay đang cầm xuống,lòn nhẹ nhàng qua vòng eo,anh khẽ cười.Nụ cười nhếch môi đầy ẩn ý.

Nhìn xuống bàn tay người con trai đang từ từ bao trọn eo mình,nó đánh mặt.Cơ bản không thể cử động vì quá bất ngờ.

Anh hừ nhẹ một tiếng,rồi nghiêng đầu chạm nhẹ cánh môi của mình vào môi nó mút một lúc rồi nhả ra,sau đó lại tiếp tục liếm nốt mùi vị ngọt lịm trên khóe môi căng mọng đó.Mỗi thao tác đều rất điêu luyện.

Tìm nó đập loạn xạ lên vì vừa sợ vừa bất ngờ,người con trai này,tại sao lại xuất hiện ở đây?Ai đã cho anh ta biết nó đang ở đây kia chứ? Không thể nào là K.O! Chẳng lẽ...(T Miu's K: Đang rất ngây thơ,cứ tưởng mình đang ở Pháp ⇒ _ _=)!

Đôi mắt nó trợn tròn khi người con trai tiếp tục công việc hôn mình,sống lưng hiện tại rất lạnh,lí trí cũng bắt đầu quay trở lại ngày hôm đó.

Hai bàn tay đặt ở eo người anh nó run sợ đẩy ra.Rời khỏi cánh môi kia,Korean khẽ trau mày.Hừ! Anh chả muốn mọi chuyện bị gián đoạn như thế.Thì ra,sau hai tháng nó vẫn giữ nguyên ý định phản kháng lại anh.

Mặt nó trắng bệch khi nghĩ về hành động của anh, hai tháng trước và bây giờ có chút khác lạ.

Lúc đó, anh ta giống như một con hổ đói, còn bây giờ lại rất dịu dàng, tạo cho người khác cảm giác không thể đề chừng.

_Sao anh.. lại ở đây? Rốt cuộc tôi đắc tội với anh hả? Hay kiếp trước có lỗi với nhà họ Hạo các người?

Nhìn anh, nó vừa giận vừa lúng túng hỏi. Cổ họng cứ như nghẹn ứ không thể cất một câu.

Người con trai kia không đáp đi nhanh về phía nó, sợ hãi nó cứ vậy lùi lại phía sau.

_A!

Chạm nhẹ vào bàn nó nhăn mặt, tiếng bước chân người đối diện đứng lúc dừng theo. Con người trước mặt anh đang run rẩy, anh cũng biết nó sợ anh, nhưng anh vẫn mặc kệ làm theo bản năng của mình.

Hai tháng không gặp kể từ ngày đó khiến anh rất khó chịu, con người thứ hai trong anh lại bắt đầu xuất hiện.

Anh khát máu và khát những gì thuộc về nó, chung quy rất muốn đánh đổ tất cả chiếm hữu con người này. Nhưng chả hiểu sao? Những giọt nước mắt kia và lời lẽ phi nhũ khiến anh có chút lay động. Thâm tâm nửa muốn nửa dừng.

Sợ hãi, nó không ngừng run lên, cứ như sắp không thở được. Rốt cuộc có phải là anh ấy đã nói với anh ta không?

_Anh muốn làm gì nữa đây? Tôi đã giấu mọi thông tin về tôi, tại sao anh vẫn cố chấp tìm kiếm tôi chứ? Anh 2 tôi đâu rồi hả?

Lấy hết can đảm nó hét, không được khóc, lúc này không thể khóc.

_Quên nói với em, ở đây là Việt Nam! Từ giờ trở về sau, nơi đây sẽ là nhà của chúng ta!

Chúng ta?

Nghĩa là sao?

Tại sao chỉ một đêm nó lại quay về nơi này?

Không thể nào! Tiêu Nhiên đã hứa rồi kia mà!

Không lẽ nào..

Hôm đó

Cộc cộc

Nghe thấy tiếng gõ cửa, nó nhanh chóng chạy ra. Nhìn thấy K.O, đôi môi kia có chút mừng rỡ.

_Anh 2! Vào trong đi!

K.O gạt đầu tiến sâu vào, đóng cửa lại nó quay sang anh thì bắt gặp khuôn mặt có chút buồn bã, trên tay đang giữ lấy ly sữa tươi.

_Anh mang sữa cho em sao? Vậy em không khách sáo!

Đưa tay lấy ngay ly sữa trên tay anh nó mỉm cười đưa lên môi.

_Khiết Như! Em..

Anh đột nhiên hét lên làm nó khó hiểu, nhìn lại ly sữa nó chun mũi liếm trọn mùi vị ngọt thơm ở trên môi cười cười.

Sữa là bạn của nó, nên chỉ mới 5s đã xử lý xong rồi. Đặt lại lên bàn nó vui vẻ ôm chầm lấy anh, người con trai xiết chặt nó đau lòng.

_Em buồn ngủ quá K.O!

Áp vào lồng ngực anh nó dụi dụi đầu, người con trai kia chỉ cười nhạt, hôn nhẹ lên tóc nó.

_Em cứ ngủ! Sẽ không sao đâu!

Trở về thực tại

_Sao chứ? Không thể nào! Trong sữa có thuốc ngủ sao? Rốt cuộc anh đã làm gì tôi hả??

Nó như không tin vào những gì đã diễn ra, không thể nào K.O lại bán đứng nó. Anh đã hứa không mang nó trở về đây, làm sao có thể giao nó cho anh ta kia chứ!

_Phải! Trong sữa đúng là có một lượng thuốc ngủ! Tôi đã nói với anh ta sẽ tìm ra người thân của em! Cho em cuộc sống hạnh phúc. Nhưng mà, nếu nói chuyện đàng hoàng với em, em có chịu theo tôi về đây không? - Anh gật _ Nếu tôi muốn làm gì em, sẽ đường đường chính chính!

Tại sao..

Người cuối cùng sai vẫn là nó kia chứ?

Đã rất muốn tránh mặt, tại sao vẫn muốn nhấn chìm nó chết mới thôi!

Ích kỷ..

Các người đều ích kỷ!

_ Vì tôi sợ hãi khi nhìn thấy anh! Khi nhìn thấy nhà họ Hạo các người. Tôi cũng không muốn có liên hệ anh nghe rõ chưa?

Nó hết.

Korean im lặng, đôi mắt hiện lên những tia đỏ rực của máu. Anh rất giận và thật sự rất giận. Đứa trẻ này, khiến anh phải phát điên, nhưng đồng thời cũng rất đặc biệt!

_ Em không muốn liên hệ với chúng tôi? - Anh nhắc lại _ Được! Tôi sẽ cố gắng làm cho nó có liên hệ! - Khóe môi nó khẽ hở ra lộ ra chiếc răng thô trắng tinh nhìn vào con người trước mặt, như vậy là ý gì?

Cảm nhận nguy hiểm nó từ từ di chuyển khỏi con người kia, nhưng mới bắt đầu đã bị chặn lại.

Bịch

Chạm nhẹ vào con người anh nó như một phương hướng, mùi hương trên cơ thể này có chút gì đó rất ma mị.

_ Sao hả? Em có muốn bỏ chạy nữa không? Tôi sẽ tạo cho em cơ hội để bỏ chạy?

Đẩy mạnh anh ra nó nhìn lên lấy lại dũng khí rồi gạt đầu khẳng định.

_ Anh rất giỏi bám theo tôi đó! Nhưng mà.. tôi sẽ không sợ anh! Tôi phải trở về với anh tôi!

Lần thứ hai nó bị con người kia kéo lại, làm sao anh có thể dễ dàng cho nó đi, trong khi anh đã cho người tìm nó suốt hai tháng.

Cô bé này cũng rất giỏi bốc hơi! Người để anh tìm kiếm lâu như thế chắc chỉ có nó.

Thấy cổ tay đang bị giữ chặt nó nhấn nhá gạt mạnh ra, kết quả chỉ tội nó chịu đau đớn.

_ Em thật cứng đầu! Làm ơn hiểu lý lẽ một chút! Tôi không muốn ra tay với em, đừng nên để tôi mất kiên nhẫn!

_ Là ai không hiểu lý lẽ hả? - Nó hét _ Anh đã dùng thủ đoạn còn làm chuyện không biết xấu hổ? Ai mới là người mất kiên nhẫn với ai đây? - Đôi môi nó run lên, nuốt trọn những giọt nước mắt vào.

Tại sao anh lại có chút khó chịu vậy?

Tại sao cô bé này khi gặp anh luôn sợ hãi và khóc thét kia?

Trầm lặng, anh không nói gì cũng không đáp, tâm trạng bây giờ thật bất an.

Cầm cánh tay mịn màng Korean trừng mắt tiến lại đến cạnh nó.

_ A!

Giật bắn người khi cơ thể nó một lần nữa chạm vào người Korean, cái va chạm rất nhẹ. Buông lỏng cổ tay nó ra, anh vòng tay qua eo giữ chặt.

Ghé sát vào tai nó anh khẽ phả làn hơi nóng ẩm, cảm nhận được hơi thở kia nó lạnh người.

_ Tôi không có thói quen nhận sai trước mặt người khác! Nhất là.. người đó rất không thích tôi - Anh nhấn mạnh, về ám chỉ nó _ Hôm nay là Valentine! Tôi chỉ muốn nói với em một câu! Bé con! Valentine vui vẻ! - Di chuyển đến vàng trán nó anh kiss nhẹ, không định được bản thân nó đứng lặng nhìn anh đang hôn mình rồi rồi ra.

_ Đủ chưa hả? Tên hạ lưu! Anh chỉ biết bắt nạt người yếu hơn mình sao?

_Em nói lại một lần nữa xem!

Anh kiên nhẫn chờ đợi câu nói tiếp theo.

_Anh là đồ hạ lưu! Một tên không có tình người! Tôi rất ghét anh,rất ghét anh!

_Mắng rất tốt đó cô bé! Tôi rất thích em!

Korean nở một nụ cười tà ý quay lại phía sau,tháo nhanh tạp dề trên người ra.

Anh đang tạo cơ hội cho nó bỏ chạy,và đúng thật nó đã bỏ chạy.

Ra tới cửa căn biệt thự,nó bất ngờ khi nhìn thấy nhiều người đứng canh gác,quả thật anh ta đã tính rất kĩ.

_Các người mau tránh ra có nghe không?

Nhìn những tên vệ sĩ nó gất,nghe xong hầu như tên nào cũng trưng một gương mặt ra nhìn nó.Rất giống chủ nhân,không có tình người.

_Thưa tiểu thư! Tôi chỉ làm theo lệnh!Trừ khi Hạo Tổng cho phép!

Như sụp đổ hoàn toàn nó lùi lại phía sau một bước,không phải nó sẽ trở thành tù nhân của Korean chứ?

_Cô bé à? Tôi không tốt với em sao?

Người phía sau vòng tay qua người nó kéo sát về phía mình,cảm nhận một cơ thể ấm kia nó bán loạn.

_Thả tôi ra!

_Được! Nhưng...với một điều kiện!

Áp mặt xuống cổ người con gái kia anh hôn nhẹ,sau đó phát ra câu nói này.Mùi hương này,từ đầu đã rất quyến rũ,quyến rũ đến chết người.

Nó miễn cưỡng gật đầu dù biết trước,không có lợi cho mình.

_Ngoan lắm! Chỉ cần em nghe lời của tôi là được! Còn bằng không..tôi sẽ khiến em đau khổ!

Anh tiếp tục đặt nụ hôn cuối lên cổ nó rồi từ từ thả lỏng ra,nhưng không hề buông tay,y muốn con người kia quay lại.

Nó lấy hết can đảm quay lại,nhìn vào làn môi đỏ của anh,con người kia có chút giật mình.Anh ta cái gì cũng đẹp,riêng tính cách không hề đẹp chút nào.

_Trả điện thoại cho tôi!

_Tôi quăng nó rồi!

_Anh..

_Dễ bị gạt đến vậy sao?Ngốc thật!

_Anh cần một người thông minh thì mau thả tôi ra!

_Đáng tiếc,tôi thích một cô bé ngốc!

_A!

Cả cơ thể hiện tại nằm gọn trong vòng tay anh,áp mặt vào ngực của Korean,nó nghe rõ tim anh ta đập mạnh.

Qt Qt

Đôi chân mày thanh thú của anh nhíu lại,hừ! Anh biết nó dối từ lâu rồi.Vậy mà cứ muốn bỏ trốn.

Còn nó thì đánh mặt,thể diện đều bị cái con dối phá hoại.Đường đường là một biên kịch cùng với tài năng học nhạc xuất sắc ở Pháp,lại không thể chịu đựng mà rêu lên.

...

Thức ăn đã được cả đám người hầu dọn lên,trên bàn còn có rượu vang nữa,chắc không cho nó uống chứ??

_Hạo Tông! Tiêu tiểu thư!

Một tốp người nhìn nó và anh cúi đầu,tầm khoảng 10 người.

Nhìn lại mình đang ở trong vòng tay anh,nó nhẩn mặt.Quay sang người hầu,Korean khẽ gật đầu.

Cô người hầu kia mỉm cười rồi nhẹ nhàng kéo ghế,tất nhiên là lúc anh đặt nó ngồi xuống rồi.

Đặt con người kia ngồi ngay ngắn vào ghế nhưng anh vẫn chưa rời ra,một tay lòn qua vai nó,tay còn lại đặt lên phần trống của ghế.Khuôn mặt rất gần làm nó chết lặng,nhiều người như thế nó không tin hấn dám làm gì.

_Anh đừng có làm càn đó! Ở đây có rất nhiều người!

Đúng vậy,nói đúng ý anh rồi.Càng nhiều người biết mối quan hệ của anh và nó thì càng tốt.Nhưng nó lại làm tường,bản thân sẽ an toàn.(T Miu's K: Anh thật thủ đoạn)!

Quay lại phía sau anh nhìn cả đám người hầu của mình,tặc lưỡi.

_Các cô thấy sao nếu tôi cho Hạo Gia một nữ chủ nhân?

_Vậy thì tốt quá!-Đồng thanh.

Quay lại nhìn ai kia anh cười nhếch,còn nó thì tròn tròn mắt.

Không đúng,nó nghe lầm rồi!

Hạo Thy Nhật! Anh ta có vấn đề!

_Mắt em đã to rồi đừng làm cho nó to nữa!

Korean cảm thán,sau đó đứng dậy trở về vị trí của mình,lần môi cứ nấp mờ ẩn ý.

~Cửa hàng Cafe thú cưng~

Cộp

Cộp

Nghe tiếng bước chân đang bước vào,Anny gục mặt xuống bàn thở dài.Chẳng đối ngoại vì với người ở phía sau.

_Hôm nay cửa hàng không có bán! Mời quý khách về muộn!

Cô phũ phàng lên tiếng,người ở phía sau bỗng bất giác mỉm cười.

_Tôi không mua cafe! Nhưng tôi lại muốn mua trái tim của cô chủ!

Giọng nói này..

Cô cau mày đứng dậy quay về phía sau,xem ai lại không biết điều đến tán tỉnh.

Một phút đứng lặng khi người đó là người cô mong chờ,2 tháng ở học viện kể từ ngày cô nói thích anh.

Cứ nghĩ anh sẽ tránh mặt cô mãi mãi,nhưng không ngờ hôm nay trâu lại đi tìm cộc.

Hừ! Giả vờ cũng giỏi lắm! Đợi ngày Valentine mới chịu tỏ tình.

_Đến đây làm gì?Trái tim ai đâu mà bán?

Nói xong cô tự mắng,cứ muốn tỏ ra dịu dàng nhưng không hiểu sao lại thành ra như vậy.

EB mỉm cười bước đến cạnh cô lúi từ phía sau ra một đóa hoa hồng tặc lưỡi.

_Hoa hồng này rất đẹp! Nếu như cô gái tôi muốn tặng không thích,thôi vậy,tôi sẽ mang tặng người khác!

Anh nói khách,vừa định quay người đi thì ai kia đột ngột kéo anh lại.

Mấy người đứng bên ngoài miệng ai nấy đều méo xệch.

_Tiến độ chậm chạp!

Nike thở dài.

Nhìn EB cô nhanh chóng giật lấy hoa hồng trên tay anh cười e thẹn.Ngu sao không nhận!Nhưng như thế hơi mất mặt một chút.

_Cũng không tồi!

Cô cảm thán.Cả đám đứng chứng kiến lác đác,có ai được tỏ tình lại vậy không?

_Hai đứa này..chán thiệt!

Ken nhún nhó.

_Phong Vũ Di! Cô có đồng ý làm bạn gái của tôi không?Có đồng ý sau này làm vợ của tôi không?

Người con trai này từ bao giờ bá đạo vậy,cả tương lai cũng vạch sẵn rồi.Nhấn cũng được anh chuẩn bị một cách chu đáo.(T Miu's K: Giỏi >"<)!

Cả đám đứng bên ngoài nhìn nhau nhưóng mày,rồi từ từ đẩy cửa bước vào trong.

Nhìn những con người trước mặt, gương mặt nữ nhân kia đỏ bừng bừng.Sao lại vậy?Không phải chỉ cô và anh sao?Cả đám FA này đến không thấy GATO à?

_Haizzz..có cần tính toán kỹ lưỡng vậy không,Diên thiếu gia?

Đề hai tay trước ngực Paul nói móc.

_Mày muốn làm em rể của tao đến vậy sao?

Ken nhưóng mày,anh đang cực kỳ ghen tỵ với couple này!

_Hay là đánh nhanh thắng nhanh nhĩ?

Nike cười cười,trong câu nói có chút hàm ý.

_Anny! EB! Dù như thế nào em cũng ủng hộ hai người!

Từ nãy đến giờ chỉ có câu nói của Ji làm cả hai người kia ưng ý nhất.Nhìn Ji,Anny gãi gãi đầu.

Không gian tĩnh lặng vì hai người còn lại điều im lặng,không ai khác ngoài Bin và Shyz.Hai tên này nhìn nhau chỉ cười nhạt.

_Xin hỏi cô Phong Vũ Di,cô có đồng ý hay không?Nếu không,thì nhường cho những người khác nữa chứ?

Màn nói khích của anh bắt đầu.Người cầm đóa hoa hồng cười tươi gật đầu lia lịa.

_Sao hả?Là không đồng ý sao?

Anh đang đợi chờ câu trả lời,không phải là một cái gật đầu đơn giản này,nhưng con người kia lại rất ngại.

_Em..đồng ý!

_Sao?Bọn anh nghe không rõ!

Cả đám hét lớn.

_Em nói là em đồng ý!

Ken đưa mắt nhìn đứa em gái mỉm cười,cuối cùng em gái của anh cũng tìm được một người xứng đáng.

Không gian ngay tức khắc thật náo nhiệt trừ một người đang quay đi,sau đó là một người khác.

Anh nghệt thờ..

Anh sụp đổ..

Anh hoàn toàn mất phương hướng..

Anh tìm em.

Anh chờ em.

Và rồi..

Anh tuyệt vọng!

Ngồi ở phòng khách nó ôm lấy gối cau mày,sao anh ta có thể từ Pháp đem nó về đây chứ?Thật sự sắp phát điên rồi!

Bây giờ nó thật giống tù binh,ở ngoài từ đầu đến cuối điều có người canh gác,bữa ăn cũng phải ăn đúng bữa.Điện thoại cũng bị anh ta giữ>"<.

Cộp

_Tiểu thư! Đây là điện thoại mới của cô mà Hạo Tổng đã chuẩn bị!

Cô người hầu dâng cho nó chiếc hộp nhỏ được buộc ruy băng cẩn thận với điệu bộ cung kính.

Nhận lấy nó thờ dài,là chiếc điện thoại màu hồng y như cái của nó,nhưng bên trong điều thay đổi hoàn toàn.Hừ! Anh ta quá đáng! Không cho nó liên lạc với bên ngoài luôn sao?

_Trả cho anh ta,tôi muốn điện thoại của tôi!

Người trước mặt nó cương quyết lắc đầu.

_Hạo Tổng đã căn dặn,dù cô muốn hay không vẫn phải nhận nó!

_Nhưng tôi không phải là tù binh của anh ta! Anh ta không có quyền làm như vậy!

Nó hét.

_Đó là luật thừa tiểu thư!

Cãi không lại,nó im lặng cắn chặt môi.Cô người hầu khẽ cúi đầu rồi lui nhanh vào trong.Ở ngoài đây nó khóc ròng ở đây thả chết còn sướng hơn.

_Tiểu Nhiên! Cứu em! Em không muốn ở đây đâu! Hức hức!

Người ở bên trong nhìn ra lắc đầu,ngoài việc làm theo lệnh,họ cũng không có phận sự xen vào chuyện riêng của Korean.

Tóm lại là làm theo luật!

Và đó là luật!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Xiết chặt tôi một lúc! trời sẽ sập 2 sao?

_Em cũng thấy nơi này thú vị sao?

Người ở phía sau Shyz cười nhạt,rồi bước đến cạnh anh,thờ mạnh ra.

Những vòng đu quay vẫn cứ xoay tròn theo tiếng nhạc.Đã bao lâu anh không đến đây?Đã bao lâu anh chỉ vui đầu vào công việc?Đã bao lâu anh không nhớ đến những trò chơi trẻ con này?

_Chỉ là lúc nhò thôi! Còn bây giờ...chúng thật vô vị!

Bin đáp.

Shyz quay sang Bin cười cười, vỗ nhẹ vai người con trai kia, anh lắc đầu. Có lẽ lứa tuổi của anh cũng đã vô vị rồi chẳng?

Bên ngoài

_Anvert! Nhanh lên! Tôi muốn chơi đu quay! Mau lên!

Đưa tay kéo người con trai kia vào trong, nó quyết lời bằng được, mặc cho anh ta nhăn nhó. Hừ! Tên vệ sĩ nào cũng khó xoi hết! Ngoại trừ tên dễ sai dễ bảo này!

Sao vậy?

Anh ta thật nặng. .kéo không đi gì hết tron!

Anvert cười cười nhìn cô nhóc đang thờ lầy thờ ờ vì kéo mình, đúng là chịu không nổi cái tính trẻ con này!

Lý nào, ông anh bà con xa của anh lại khẩn khẩn chiếm hữu!

_Tiểu thư! Cô đừng phí sức của mình nữa! Tôi đưa cô trở về nhà!

Cầm lấy tay nó anh kéo nhanh đến cửa xe, nhìn thấy cửa xe đã được anh mở ra, nó kiên quyết lắc đầu.

_Anvert! Trong đám vệ sĩ chỉ có anh là người tốt, nếu đã đưa tôi đến đây thì để tôi vào trong chơi một chút, có được không?

Người con gái kia ủy mị nói, đưa ngón tay trở lên, nó đo lường mức độ thương người của anh.

Người con trai kia nhìn vào trong rồi miễn cưỡng gật đầu.

_Chỉ một chút, có đúng không?

Quay lại nó anh nhướn mày, con người kia tròn xoe mắt gật gật, rồi chạy nhanh vào trong. Nhìn theo, Anvert cau mày. Cùng lúc..

Rung..rung..rung

Anh dừng lại lời vội điện thoại ra, hai chữ to ùng đập vào mắt làm anh tròn tròn.

"Anh họ"

Sau một lúc đắn đo suy nghĩ, anh cũng quyết nhắc máy.

_Anvert! Cậu đang ở đâu vậy?

Thanh âm có chút âm đạm phát ra từ đối phương, gãi gãi đầu, anh cười khỏ.

_Tôi vẫn đang làm tròn nhiệm vụ của mình! Anh yên tâm!

Người ở trong xe ở phía xa khẽ nhếch môi rồi tắt máy, đẩy mạnh cửa, Korean nhanh chóng đi lại phía Anvert.

Nhìn màn hình vừa kết thúc cuộc gọi, anh thờ dài. Ông anh này của anh nổi tiếng không được bình thường, dù là trong vấn đề gì cũng như vậy. Nói một hai câu sẽ tắt máy ngay, chủ yếu tiết kiệm lời.

Cộp

_Rốt cuộc ai là chủ của cậu đây? Tôi hay là con nhóc đó?

Thôi chết, lần này anh thảm rồi!

Quay lại nhìn Korean, Anvert khẽ cúi đầu. Vẻ mặt lo lắng.

"Tôn Mạn Nam! Mày chết chắc rồi!"

_Anh họ! Tôi xin lỗi!

TÔN MẠN NAM (17 tuổi)

Nick name: Anvert.

• Đường đường là một đại thiếu gia giàu có, nhưng chỉ sau một đêm ăn chơi, anh đã đẩy số phận mình trở thành tấm bi kịch. Em bà con xa của Korean. Vì để thăng em học cách ngoan hơn, anh không ngại hà khắc.

• Sở hữu gương mặt kute và một body hoàn hảo, ánh mắt biết cười, khiến người đối diện say đắm. Chiều cao: 1m83.

• Anh vui vẻ, ham chơi và có chút bốc đồng. Song đó, lại là người rất tinh tế, tỉ mỉ và chịu khó chịu đựng.

• IQ: 400/400.

...

Korean hừ nhẹ ném cho anh ánh mắt giết người, rồi ung dung bước vào trong. Nhìn theo bóng anh họ, Anvert lắc đầu.

Bên trong

_Bin! Shyz! Sao lại là hai người?

Đối mặt với cả hai con người kia, nó có chút giật mình, khóe môi run rẩy.

Bước nhanh về phía nó, Shyz như không tin vào mắt mình, người con gái anh đợi, rốt cuộc cũng chịu xuất hiện rồi sao?

_Khiết Như! Tại sao bây giờ em mới chịu xuất hiện? Có biết anh tìm em rất khó khăn không?

Ôm trọn lấy ai kia, anh khôn xiết vui mừng, nhịp tim đập nhanh đến vô kể. Áp mặt vào lồng ngực Shyz, nó đưa tay đặt nhẹ lên eo anh đẩy ra. Căn nguyên của chuyện này cũng ít nhiều liên quan đến anh, nó không thể bị cưỡng vào một lần nữa.

Anh không buông mà xiết chặt, làn mi cong vô thức khép hờ. Bin đứng bên cạnh cười nhạt, anh nên làm gì đây? Kéo nó ra khỏi Shyz và cho anh ấy một đám? Hay là nhường chỗ cho cả hai?

_Hạo Duy Thần! Anh nên giữ chút thể diện cho mình được không vậy?

Hề nó đẩy ra cũng là lúc anh lại xiết chặt, như chẳng muốn buông bỏ con người này một lúc nào.

_Đối với em thể diện của anh từ lâu chỉ là hình thức, anh không quan tâm mọi người nghĩ gì, điều anh nghĩ là làm sao để có thể yêu em nhiều hơn lúc trước!

Vì con người này, anh tình nguyện làm một kẻ mặt dày và không có lòng tự trọng. Thiết nghĩ, đó lại chỉ là một hình thức.

_Shyz! Anh nên bỏ con bé ra thì hơn!

Anh không thể đứng nhìn cho nên quyết định lên tiếng, Shyz gạt nhẹ đầu rồi buông nó ra.

Rời khỏi vòng tay kia, nó thở phào. Quay sang Bin, người con gái kia cười mỉm.

_Rốt cuộc hai tháng qua em đã ở đâu vậy hả? Em có biết bỏ đi không từ mà biệt sẽ khiến mọi người lo lắng không hả?

Hai tay giữ chặt hai bên tay nó, Bin gắt. Anh lo lắng và cũng sắp phát điên lên.

_Em..A!

Bị một bàn tay lạ kéo về phía sau nó giật mình, ngược mắt lên nó như hoàn toàn sập đổ. Là anh ta..??

Xiết lấy cổ tay người con gái trước mặt mình, anh rực lửa. Lý do khiến anh cho người dám sát nó, chính là không cho cơ hội gặp Shyz. Nếu không, mọi thứ sẽ hoàn toàn biến mất.

Nguyên nhân làm nó đau khổ không phải là vì Shyz sao?

Vậy nên.. chuyện này phải kết thúc!

Đau đớn nó nhắm mắt, đưa tay còn lại đánh vào ngực anh.

Người con trai kia giật dử giữ lấy cánh tay đang đánh mình, hừ một tiếng.

_Korean này/cháu đang làm gì vậy? Bỏ con bé ra! - Cả hai đồng thanh.

Anh im lặng cúi đầu xuống nhìn vào con người kia trừng mắt.

_Tiêu Khiết Như! Em thật quá đáng, dám chạy đến đây?

_Thả tôi ra!

Nó vùng vẫy.

_Tôi là người tìm thấy em,là người duy nhất khiến em hạnh phúc.Nghe rõ cho tôi,tôi là người duy nhất!

Buông lỏng một tay nó ra,anh thẳng thừng kéo nhanh nó đi.Quay lại nhìn hai con người phía sau,nó nhăn mặt.

_Bin! Shyz!

_Khiết Như!-Cả hai đồng thanh gọi.

_A khoan đã! Hai người bình tĩnh một chút!

Vừa định đuổi theo nhưng cả hai liền bị Anvert chặn lại,nhìn người trước mặt cả hai cau mày.

_A! Hạo Thy Nhật! Thả tôi ra!

_Ngoan ngoan đi theo tôi,em còn giấy giữa,tôi nhất định giết chết em!

Nhìn bàn tay bạo lực kéo mình vào trong nó ảm ức không nói nên lời,khóc mi uơn uớt.

Bước vào phòng khách,anh vẫn không có ý định buông tay.Cả đám người hầu nhìn anh và nó e dè cúi đầu.

_Hạo Tổng! Tiêu tiểu thư! Hai người đã về!

Tất cả mọi người đồng thanh,nhìn lại những con người trước mặt,anh khẽ gật đầu,hậm hực lôi nó lên phòng.

Cạch

_A!

Rời khỏi bàn tay kia nó nhìn cổ tay nhăn mặt,căn phòng này là..

Rầm

Cánh cửa đóng sầm lại,nhìn lại anh nó nhanh chóng lùi lại phía sau,cho đến chạm nhẹ vào chân giường.

Anh tiến gần lại với gương mặt đầy tức giận,mỗi bước chân làm nó khẽ lạnh người.

_Rốt cuộc anh đưa tôi vào đây làm gì hả?

Bộ dạng sợ hãi kia khiến anh càng giận,khoảng cách hiện tại thu hẹp chỉ còn 1 centimet.

Đặt tay lên eo ai kia,anh từ từ vòng qua kéo nhanh nó lại chạm vào người mình,khuôn mặt Korean hiện tại ghé sát vào tai nó,cẩn nhẹ rồi nhả ra.

_Im lặng một chút đi! Em hỏi nhiều quá đó!

_Anh..

_Mau lên! Xiết chặt lấy tôi! Đó là cơ hội của em,nếu không đừng hối hận! Tôi không chắc...sẽ không làm gì em đâu!

_Được!

Ám ức,nó đưa tay vòng qua eo con người trước mặt giữ lấy nhưng không chặt lắm.Đôi chân mày thanh tú kia trau lại,ánh mắt đỏ rực lên.

_Xiết chặt tôi một lúc,trời sẽ sập hay sao?

Anh ta bị điên rồi!

Gật đầu nó khẽ kháng xiết lấy anh,sao lại như vậy chứ?Anh ta thích ép buộc người mà.

Gương mặt nó áp trọn vào lồng ngực kia khó xử,mùi hương này thật sự rất đặc biệt.

Người con gái kia ngoan ngoãn khiến anh mỉm cười,làn môi đỏ mọng đặt nhẹ lên cổ nó hôn nhẹ.

_Cô bé! Em đúng là một cô bé ngoan!

Rùng mình,nó mạnh bạo đẩy anh ra,chạy nhanh về phía cửa.Đây là cơ hội để nó bỏ trốn,nhất định phải rời khỏi đây!

_A!

Ôm trọn người con gái từ phía sau anh cười nhếch,đặt nhẹ khuôn mặt điển trai lên vai nó,Korean hôn nhẹ.

_Thả tôi ra! Anh làm cái trò gì vậy?

Nó tiếp tục vùng vẫy nhưng bất lực,vuốt nhẹ mái tóc buông dài kia,anh đưa tay kéo nhẹ sang một bên.

Chiếc cổ nờn nà sau lớp tóc hồng khiến anh thích thú,khẽ nghiêng đầu về phía trước anh cẩn thận hôn lấy.

Sợ hãi nó nhắm mắt,con người thật sự rất hạ lưu,tiếng nấc nghẹn khiến anh dừng lại.

_Em đang khóc?

Anh cau mày,đưa tay xoay nó lại.

Đối diện anh,nó càng khóc lớn hơn.Đưa tay lau nhẹ nước mắt trên mi kia,anh khẽ khàng cúi xuống bế chặt nó,để ngồi yên lên giường.

Khụy gối xuống cạnh bên chân nó,anh cau mày.Nhìn Korean,nó sợ hãi.

_Anh muốn làm gì tôi hả?Hức hức.

_Em nói nhiều quá đó!Đi ngủ,muốn mang giày luôn sao?

Nó chết lặng khi nhìn thấy Korean cởi giày của mình,cả giày của anh ta cũng được thoát đi.

Nhóm người dậy,nhìn người con gái kia,anh hừ nhẹ.Đưa hai tay giữ chặt hai cánh tay nó,anh kiss nhẹ lên trán,rồi rời ra.

_Đi ngủ!

_Không được! Tôi phải về phòng của tôi!

_Ở đây cũng là phòng của em,nằm xuống!

Anh gắt,nhìn Korean nó lắc đầu.

_Không được! Tôi không thể ngủ một giường với anh!

_Ngủ chung giường với tôi,trời sẽ sập hay sao? Hay là..em sợ tôi làm gì em?

_Tôi..

Nó lấp bắp.

_Nằm xuống! Tôi hứa sẽ không làm gì với em!-Anh khẳng định,nhìn anh nó miễn cưỡng gật đầu.Ngã lưng xuống giường anh,nó từ từ kéo chăn đắp lên người_Ngoan lắm nhóc!-Lần môi kia khẽ nhếch lên,cởi nhanh áo vest và cà vạt đặt lên bàn.

Hoảng loạn nó nhanh chóng ngồi bật dậy.

_Anh nói sẽ không làm gì mà?

Anh đánh mặt,thoát đi dài chiếc cúc áo trên người lộ ra cơ ngực săn chắc sau lớp áo.Bước nhanh về phía giường anh chống hai tay xuống nệm,áp sát gần khuôn mặt nó.

_Tôi không thể đi tắm hay sao?

Mặt nó đỏ lên nhìn chằm chằm vào người đối diện,rồi cúi mặt.

_Tôi cảnh cáo em,khi tôi trở lại nếu không nhìn thấy em,tôi nhất định sẽ đánh gãy chân em!

Quay người đi vào trong,anh nhanh chóng đóng chặt cửa.Hướng mắt theo bóng người con trai đó,nó tức giận.

_Hạo Thy Nhật! Anh là một tên biến thái! Tôi ghét anh!

Nó hét.

Cạch

Con người kia từ cửa hướng mắt ra nhìn nó nhếch môi, hai tay để trước ngực thách thức.

_Sao hả? Muốn tấ chung với tôi sao?

_S..sao???

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Một phần kí ức

Đưa mắt nhìn sang Korean, nó thờ phào. Anh ta đang ngủ rất say, hoàn toàn không để ý đến việc nó còn thức.

Phải nói, gương mặt khi ngủ của anh thật sự rất đẹp, đẹp hơn cả là nét hoài bão hồn nhiên, nốt ruồi nhỏ này, ngay từ đầu đã rất thu hút nó. Còn có cả, những câu nói anh ta phát ra, dù khiến nó luôn luôn phải đầu hàng.

Phải! Nó cực kỳ ghét cảm giác bị người khác nắm được lợi thế!

Lấy hết can đảm phủ bỏ chăn, đặt nhẹ bàn chân bé nhỏ xuống sàn nhà.

Cúi người xuống cầm lấy giày, nó cẩn thận tiến đến phía cửa, đứng vậy, nó đang muốn bỏ trốn, ra khỏi anh, ra khỏi nơi vô vị này!

Cạch

Ra được rồi!

Cuối cùng nó cũng ra khỏi phòng anh!

Bước nhẹ nhàng xuống từng bậc thang, nó khẽ tròn tròn khi nhìn thấy phòng khách sáng đèn, nhưng kỳ thật, không có một ai.

_Tiêu Khiết Như! May mắn lắm rồi, cả ông trời cũng không phụ lòng mày!

Đảo mắt xung quanh một lần nữa, nó tức tốc chạy nhanh ra ngoài.

...

Xào xào

Gió đang thổi..

Bầu trời đêm u ám điên cuồng..

Bước chậm rãi ra ngoài vườn hoa, nó cũng khá giật mình khi dừng lại.

Nửa đêm 12 giờ lại chạy ra đây? Rõ ràng nó muốn chạy khỏi tay anh kia mà.

Xoa xoa thái dương, con người kia khẽ quay đi, nhưng không hiểu sao đột ngột quay lại.

Vạt váy trắng dài của nó đang mắc vào gai của cành hoa hồng, trùng hợp thay, ngay từ đầu nó cũng đã rất thích.

Cúi người xuống từ từ tháo nhẹ vạt váy ra khỏi ngọn gai kia, nó nhắm mắt. Một giọt máu tươi vô thức chảy ra. Nhìn vết máu đang rỉ ra, khóe môi ai kia vô cùng hoảng loạn.

_Ba ơi? Chảy máu rồi! Như vậy có chết không?

Cô bé nhỏ ngược lên nhìn vào ba mẹ máu, người đàn ông trẻ kia nhìn con gái cười xòa.

Ông cúi người xuống cạnh con, lấy vội khăn giấy lau sạch, sau đó dán vào một lớp băng keo cá nhân.

Máu ngừng chảy,cô bé nhìn ba mỉm cười,trong vô thức lại phong tặng cho ông là người hùng bậc nhất.

_Ba là người hùng số một trong lòng con,thấy không? Máu hết chảy rồi!

Dáng vẻ ngây ngô này khiến ông lắc đầu.

_Ba không phải người hùng duy nhất trong lòng con đâu,sau này..nhất định sẽ có một người hùng thuộc về riêng con,có khi..là rất nhiều người!

Nhìn ba,cô bé gái tròn mắt.

_Nhiều người hùng xuất hiện để bảo vệ con sao?Họ có giống như ba ngày hôm nay không?

Ông gật đầu,lấy kéo cắt nhẹ đi một cành hoa hồng đưa ra trước mặt nó.

_Hoa hồng rất đẹp nhưng lại có nhiều gai nhọn,chính xác là để bảo vệ bản thân mình,con vừa là loài hoa này,nhưng đồng thời lại mang một loài hoa khác!

Đưa tay cầm lấy cành hoa hồng trong tay,nó đứng dậy bước theo ba đến những loài hoa khác.

Dừng trước một đám hoa cánh trắng,nó cau mày.Trong chúng thật lạ làm sao?Cúi người xuống chạm nhẹ vào hoa,nó vô tình đau xót khi những cánh trắng kia đều phát tán theo con gió.

Nhìn lại chỉ còn thân cây,quay sang ba,nó cúi mặt.

_Đây là hoa bồ công anh,nếu con không chạm,nó cũng sẽ bị gió cuốn đi thôi! Tuy là một loài hoa yếu ớt,nhưng linh hồn của nó thật sự rất mạnh mẽ,Khiết Như! Đây là loài hoa tượng trưng cho tính cách thứ hai của con.Ba mong,sau tất cả,con mãi là một Đồng Khiết Như mạnh mẽ!

Nhìn ba,nó gật nhẹ đầu,khẽ đưa tay móc gáo.Người phụ nữ đứng từ xa quan sát cau mày.

_Hai cha con các người ăn hoa mà sống hay sao?Yêu hoa hơn cái gia đình này hả?

Nhìn mẹ rồi nhìn sang ba,nó và ông cùng mỉm cười.

Bà lúc nào cũng vậy! Cũng hay câu gắt!

Trở về thực tại

Bạch

Một giọt nước trong suốt từ trên rơi xuống thấm đẫm vào đất,những hình ảnh trong tim thức lại ủa về! Người đó là ba của nó,mẹ của nó,nó cũng đã nhận biết được khuôn mặt của bà,thật sự rất đẹp.

_Đồng Khiết Như..??Là tên của mình sao?Sao mình không nhớ gì hết!Đau đầu quá!

Đặt hai tay lên đầu nó nhấn mặt,hiện tại đầu đau giống như búa bổ.Những hình ảnh không rõ ràng cứ hiện ra rồi lại vụt mất,tâm trí miên man đau đớn tột cùng.

_Bồ công anh! Hoa hồng đầy gai nhọn..?Mình không nhớ gì hết!-Liên tục đánh vào đầu,nó nấc nghẹn_Sao mình lại vô dụng như vậy?Sao mình lại vô dụng như vậy?Hức hức!

Một tiếng thở dài từ người con trai làm nó giật mình,đưa mắt nhìn lên,nó bắt gặp khuôn mặt đang trầm lặng.

Là anh ta..

Anh vờ ngủ để đánh lừa sự suy đoán rằng nó sẽ bỏ chạy,nhưng cuối cùng câu trả lời cũng để anh biết được.

Nó hoàn toàn không đặt niềm tin ở nơi anh!

Đã bao giờ anh tức giận và điên loạn vì một người?Đã bao giờ dóc tâm chỉ để tìm kiếm một người lâu như vậy?

Nhưng không sao..hoa hồng có gai anh vẫn cầm,bồ công anh yếu ớt anh sẽ cố nắm!

Khụy gối xuống cạnh bên nó,anh đưa tay lau nhẹ nước mắt,rồi đưa tay kéo nó đứng dậy.

Giữ lấy hai cánh tay yếu ớt kia,Korean im lặng kéo nhẹ cô gái nhỏ vào người mình.

Không xiết lấy anh,cũng không đẩy anh ra.Mà là,cố gắng khép chặt mắt.

Không gian dần rơi vào tĩnh lặng, người con trai vẫn im lặng giữ chặt cô gái nhỏ trong vòng tay, mặc kệ trời đang se lạnh!

Sáng hôm sau

Im lìm trong chiếc chăn, cô gái nhỏ gối đầu lên vòng tay ấm áp. Người bên cạnh nhìn vào đồng hồ trên tay, anh cau mày. Xem ra, hôm nay anh không cần phải đến công ty rồi!

Nghiêng người quay sang đối diện ai kia, người con trai từ từ kéo nó sát vào mình, vừa đủ để môi anh và trán nó chạm nhau. Hai bàn tay anh, ngày một bao trọn thân hình trước mặt.

Đặt nhẹ tay vòng qua eo anh, nó mơ hồ xiết chặt. Đầu liên tục dụi dụi vào cơ thể Korean, tìm hơi ấm. Người con trai kia đang khép chặt mắt, nhưng hành động này khiến anh trau mày, phát ngôn một câu.

_ Tiêu Khiết Như! Em thật xấu tính!

Mơ màng nghe thấy, nó nhún mắt rụt nhanh tay lại. Đôi mày anh một lần nữa trau đi, mạnh mẽ giữ lấy tay nó, đặt lại lên eo mình. Đỉnh kèm một đường cong hoàn hảo!

...

_ Mẹ ơi? Hôm nay là sinh nhật của con, mẹ không muốn ở nhà ăn mừng sao?

Cô bé nhỏ nắm lấy vạt áo người phụ nữ tròn mắt, sinh nhật lần thứ 6 của nó, ngày nó tròn 6 tuổi, sang năm sau nó sẽ được đến trường.

Người phụ nữ nhìn đứa con gái hần học.

_ Có cha mày được rồi! Nói với tao làm gì? Mau bỏ bàn tay mày ra khỏi áo tao!

Nó nhìn mẹ cười gượng từ từ buông lỏng khỏi vạt áo bà, trong lòng có chút thương tổn.

Nó luôn đặt câu hỏi, tại sao mẹ của mình luôn lạnh lùng với mình, và hầu như, bà chưa bao giờ yêu thương nó, dù chỉ một.

Trước khi đi bà không quên ném cho nó ánh mắt hình viên đạn rồi lên một chiếc xe lạ. Chúng hình như rất đắt giá, so với thu nhập nhà nó thì không bao giờ có được. Nhưng thật khó hiểu, tại sao bà lại lên chiếc xe đắt tiền này?

Qua khe cửa, nó nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt, ông ta còn quay lại nhìn nó cười khẩy, rồi cho xe chạy đi.

Một đứa trẻ bất lực khi nhìn mẹ mình rời đi cùng người đàn ông kia, trong bất giác lại cúi gằm mặt thở dài.

Cộp

_ Con gái! Con đang làm gì ở đây vậy?

Quay lại ba nó cười nhạt.

_ Không có gì đâu ba!

Nhìn theo bóng dáng chiếc xe dần khuất xa, người đàn ông nhìn lại đứa con gái, xoa nhẹ đầu.

Làm sao đây?

Ông phải nói sao đây?

Nói với nó, nó không có mẹ, người đàn bà kia hoàn toàn không xứng đáng với cương vị của mình!

Ông phải nói sao đây?

Nói với nó, cuộc hôn nhân của ba mẹ nó đã hoàn toàn tách ra, nói cả hai chỉ là trên danh nghĩa. Vốn dĩ, hai người đã đi hai hướng, sắp tới nó chỉ có ba!

_ Khiết Như! Ba hỏi con, nếu giữa ba và mẹ, con phải chọn một, con sẽ chọn ai?

Câu hỏi này..

Nhìn ba, cô bé nhỏ khẽ lắc đầu.

_ Khiết Như chọn cả hai! Vì ba và mẹ là người Khiết Như yêu nhất! Sao có thể chọn lựa được chứ! Đúng không ba?

Người đàn ông trước mặt nó cười nhạt, gật gật đầu. Hôm nay là sinh nhật của nó, dù cả thế giới không cần đứa trẻ này, riêng ông cũng không thể nào làm vậy!

Khép chặt cổng lại, ông cùng nó bước vào trong nhà.

Nhìn quanh căn phòng nhỏ, cô bé với mái tóc màu hồng mỉm cười, chung quanh đều được ba nó trang trí rất tỉ mỉ. Có rất nhiều hoa mà ba nó đã tự trồng, hai ba con rất giống nhau, lẫn tính cách và sở thích.

Đặt chiếc bánh kem lên bàn, ông từ từ kéo nó ngồi xuống.

Đối diện ba, cô bé nhỏ thích thú nhìn vào chiếc bánh sôcôla trên bàn mỉm cười. Nó biết, để có được một chiếc bánh kem to như thế, ba nó đã rất vất vả khi chăm sóc vườn hoa, sau đó chào mời khách.

Nghĩ lại, đôi mắt kia ươn ướt. Cay đắng ở khóe môi, nó nhìn ông quệt ngang dòng nước mắt.

_ Con gái! Sinh nhật vui vẻ!

_ Cảm ơn ba!

Nó cười tươi chấp tay cầu nguyện, hàng mi động nước vẫn đang dần chảy ra.

Cầu nguyện xong, cô bé nhỏ thối nhanh đi những ánh đèn đang cháy. Hướng mắt sang ba là ánh mắt biết cười.

_ Con gái! Con đã cầu nguyện gì vậy? Nói cho ba biết có được không?

Ông dò xét, nhìn ba nó khẽ lắc đầu.

_ Con không nói có được không? Sau này... ba nhất định sẽ biết! Lúc đó..

Cộp

Cộp

_ Chủ nhà đâu, mau ra đây cho tôi!

Tiếng gọi của ai đó, làm câu nói của nó dừng lại, bên ngoài hình như có tiếng nói của rất nhiều người.

_ Khiết Như! Con đừng sợ! Để ba ra xem sao.

Ông trấn an đứa con gái bé nhỏ, sau đó đẩy cửa bước ra bên ngoài.

Không an tâm, nó cũng bước sau ông với điệu bộ lén lút.

...

Trước mặt ông là một người phụ nữ cùng một người đàn ông giàu có, bên cạnh còn có cả một đám người mặc áo đen.

_ Cô muốn gì đây? Không biết xấu hổ còn dám đưa tình nhân của cô về đây sao?

Nhìn vào người phụ nữ kia, ông mắng.

Bà cười cười lòi trong từ phía sau ra một số giấy tờ và bút, đặt nhẹ lên bàn.

"Đơn li dị"

_ Đồng Khởi Minh! Tôi chịu đựng anh đã quá đủ rồi, sớm muộn cũng cần một kết thúc! Tại sao không phải là bây giờ, tôi đi đường tôi, anh đi đường anh!

_ Như vậy, còn Khiết Như thì sao? Con bé cần một gia đình hoàn chỉnh, cô không thể vì con bé hay sao?

Ông gất.

Người phụ nữ kia cười khẩy, bước đến trước mặt ông khẽ lắc lắc đầu.

_ Tôi sẽ mang con bé đi, cho con bé một gia đình hoàn chỉnh, anh không cần phải lo. Việc của anh bây giờ, chính là mau ký tên vào đơn li dị này!

Khởi Minh nhìn vợ cười lớn, ông có điên mới làm như vậy.

_Tôi có thể kí tên lên đây,nhưng con bé tôi tuyệt đối không giao cho cô!Người như cô,không xứng đáng làm mẹ người khác!

Khỏi Minh gất lớn sau đó cúi xuống kí vào đơn li dị đặt trên bàn.Đứng chứng kiến toàn bộ,nó bật khóc chạy đến phía ông lắc đầu.

_Ba..đừng kí mà! Đừng kí!Hức hức.

Nhìn thấy đứa con gái ông cười nhạt,đáng tiếc mọi thứ đã quá trễ.

Đứng dậy quay sang người phụ nữ kia,ông đưa vội đơn li dị cho bà.

_Tôi đã làm theo lời cô kí chúng rồi!Bây giờ,tôi muốn cô cùng đám người này rời khỏi nhà của tôi!Sau này,chúng ta cắt đứt quan hệ!

Ông tức giận khẳng định,nhìn sang đám người bên cạnh bà như ong mày,rồi bỏ đi.

_Mẹ..đừng đi có được không?

Bám chặt tay bà nó lắc đầu,Ngọc Anh thở dài quay lại nhìn đứa con gái giả vờ cười.

_Khiết Như! Mẹ cũng rất muốn mang con đi,nhưng ba con cương quyết không đồng ý!Mẹ cũng đâu còn cách nào khác.

_Mẹ có thể ở lại đây với Khiết Như mà!

Nó ngây ngô nhìn vào bà nói.

_Con gái!Con muốn mẹ sống trong ngôi nhà mục nát cùng một con người chỉ biết yêu hoa hay sao?-Nhìn mẹ,nó run rẩy_Buông tay mẹ ra mau lên!-Giọng nói của người phụ nữ ngày một nhạt dần.Cô bé nhỏ cương quyết lắc đầu,không buông bỏ.

_Mẹ..đừng đi mà!

_Buông ra! Sao mày cứng đầu quá vậy?

Bịch

Ngã xuống sàn nhà nó nhắm mắt,đổ lấy nó ông đau lòng.Nhìn theo bóng dáng bà cùng người đàn ông kia quay đi,nó cố gắng gượng dậy chạy theo sau,còn ông thì chết lặng.

_Đừng đi mà mẹ! Hức hức!

Bịch

_A!

Ngã nhào xuống đất nó khóc lớn tiếng hơn,những vết xước trên tay ngày một xuất hiện rõ.

Ngồi vào xe người phụ nữ im bất,dù nhìn thấy nó ngã,nhưng trong vô thức thấy đối rất bình thường.

Con người bên cạnh nhìn sang bà cười cười.

_Con gái của em đang ngã kia,sao không đến đỡ nó đi! Trông con bé rất thương mẹ thì phải!

_Chúng ta đi thôi,mặc kệ nó!

Bà lạnh lùng lên tiếng,người đàn ông kia hướng mắt lên tài xế gật đầu.

Chiếc xe dần lảng bảnh,cô bé nhỏ gượng dậy cố đuổi theo,nó biết đây là cơ hội cuối cùng có thể khiến bà quay lại,dù chân rất đau nhưng vẫn cố đuổi theo.

Trên xe

Nhìn qua kính chiếu hậu,vị tài xế cau mày.

_Chủ tịch,con bé vẫn đang cố đuổi theo xe chúng ta thì phải!

Vị tài xế nói,nghe xong,người đàn ông kia cười khẩy.

_Con gái em cũng thật kiên cường nhỉ?

Ông nói móc.

_ Tài xế, cho xe chạy nhanh hơn đi!

Một lần nữa bà lạnh lùng lên tiếng, người tài xế gật nhẹ đầu cho xe chạy với vận tốc cao.

_ A! Hức hức.

Bịch

Sụp đổ hoàn toàn nó dừng lại khựng gổ xuống mặt đường đầy đau đớn, làn nước trắng mờ che đi tầm nhìn trước mặt.

Đau! Nó thật sự rất đau!

_ Mẹ à...chúc mừng sinh nhật Khiết Như đi! Hôm nay là sinh nhật của con mà!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tổn thương sâu sắc!

Thả hồn vào cái ánh nắng ảm áp của buổi chiều, cô bé nhỏ một mình độc bước trên con đường tấp nập của thành phố.

Mỗi bước chân đều đau như dao cắt, bao nhiêu bất hạnh hình như đều dừng lại ở nó, nghèo khổ không sao, nó muốn có một gia đình hạnh phúc như bao đứa trẻ khác.

Được đến trường, được đi chơi cùng ba mẹ, được yêu thương và được bảo bọc.

Được cùng hát mừng bài ca sinh nhật với ba mẹ, được thưởng thức những món ăn dân dã một cách bình thường. Nhưng sao? Điều này thật khó quá!

_ Mẹ nhìn xem, trông nó cứ giống như một đứa ăn mày vậy! Ah! hi.

Đôi chân nhỏ bắt giắc dừng lại hướng mắt về phía người đang nói mình, ừm là hình ảnh hai mẹ con đang nhìn vào nó miệt thị.

Trông họ dường hoàng thế kia, tại sao lại có tài khinh người như vậy?

Đôi môi kia bắt giắc mỉm cười đánh đổ sự yếu đuối sắp bộc phát ra.

_ Đồng Khiết Như! Mày phải cố lên!

Bịch

_ A!

Sờ nhẹ lên trán nó nhăn mặt, lúc này không biết là thứ gì đã phi vào mình. Mờ đôi mắt đen tròn ra, nó ngây ngô nhìn đám nhóc tầm 8,9 tuổi đang cầm quả bóng cau có.

_ Các anh thật quá đáng! Sao có thể đá bóng ngoài đường chứ?

Nhìn chung quanh xe đang chạy, nó đành mặt, chung quy chỉ muốn tốt cho con những con người này.

Cả bốn con người trước mặt cười khẩy, duy nhất một người chỉ nhìn nó bằng cặp mắt lạnh tanh, trông cậu bé kia rất thu hút nó.

"Nốt ruồi đó....??"

_ A!

Một cậu bé đưa tay chỉ vào trán nó, làm nó giật mình. Suýt ngã, nhưng may mắn thay người con trai với mái tóc màu tím than giữ lại kịp.

Nhìn cậu bé kia, đôi môi kia bắt giắc mỉm cười. Nhưng thoạt nhiên, cậu bé ấy buông vội làm nó ngã xuống.

Bịch

_A!

Chống hai tay xuống mặt đường,con người kia nhìn cả đám trước mặt mếu máo.Một cậu bé khác đưa tay kéo nó dậy cười nhếch.

_Chà!Con nhà ai đây?Một đứa như mày cũng muốn dạy đời tui sao?

Cậu bé kia phì báng,nhìn con người đó,nó liên tục lắc đầu.

_Em không có ý đó!

_Vậy là ý gì đây?

Cậu bé với mái tóc màu tím than nghiêng đầu hỏi,nhìn cậu bé nó im lìm.

_Nói nhiều làm gì!Korean..chơi một chút đi!

Nhìn những con người này nó đánh mặt,người có tên là Korean cười nhếch đưa tay nhận quả bóng từ tay cậu bé với mái tóc màu vàng.

Ném nhanh quả bóng ra giữa đường,cậu ta nhìn nó nhưong mày.

_Ra nhặt đi!Đừng để bọn thiếu gia thấy không thoải mái!

_Nhưng..

Nhìn ra ngoài đường nó sợ sệt,thật quá đáng,nhiều xe như vậy muốn nó nhặt làm sao đây?

_Nhanh lên!

Cậu bé với mái tóc màu vàng đẩy mạnh nó ra,quan sát kỹ một lần nữa,nó cố gắng chạy nhanh ra dòng xe đang chạy.

_Mình nhặt được rồi!

Cầm lấy quả bóng trên tay nó mỉm cười đứng dậy,vừa quay mặt lại nó bất giác đứng chết lặng.Quả bóng trên tay dần dần rơi xuống.

_Cẩn thận!

Kéttt

Rầmm

Bịch

Ngã xuống mặt đường nó khó nhọc thở ra,một bóng dáng người phụ nữ cúi xuống đỡ nó nằm gọn trong lòng mình.Chung quanh là nhiều người đang vây lấy trừ cả đám gây chuyện.Cả 5 chỉ đứng ở phía xa.

_Cháu có sao không vậy?

_Cháu...

Gục mặt vào lòng người phụ nữ kia,nó khề khàng để cánh tay ở trên người rơi xuống.

Trở về thực tại

_Không!

Hộc hộc

Ngồi bật dậy,con người kia đưa hai tay bắm lấy chân thờ dốc,mồ hôi cũng ngày một xuất hiện nhiều.

Quay sang bên cạnh nó khá bất ngờ khi người con trai kia hoàn toàn biến mất,cậu bé trong giấc mơ đó rốt cuộc có phải là anh ta không?

_Korean! Người hại tôi quên hết tất cả,có phải là anh không?Người khiến tôi bị người khác xem thường,có phải là anh không?

Nó thần thờ nuốt trọn những giọt nước mắt vào trong,nắm tay cũng dần dần xiết chặt.

Cạch

Đưa mắt nhìn con người đang đẩy cửa vào,con người kia nhìn anh trừng mắt.Nó nhớ rồi,nó biết tại sao mình lại xuất hiện ở nhà họ Vũ.Nó cũng biết tại

sao 9 năm qua nó lại trở thành một đứa trẻ không ba mẹ.

Và nó cũng biết,người khiến nó trở nên như vậy là ai?

"Korean! Chính là anh"

Cầm lấy gối ở bên cạnh,con người kia ném mạnh về phía anh.Người con trai nhận kịp,khẽ trau mày!

Anh đã nói sẽ không làm gì nó,vậy bây giờ nó đang điên cái gì?

_Tiểu Khiết Như! Em uống nhầm thuốc hay sao vậy? Muốn tôi phải lớn tiếng mắng em,em mới thấy vui đúng không?

Rũ bỏ chăn,nó hần học bước đến trước mặt anh day nghiêng.

_Phải!Tôi uống nhầm thuốc rồi,bấy lâu nay đối mặt với kẻ thù mà tôi không hề biết!Còn ngu ngốc cho anh là một người hiểu lý lẽ!Tôi đúng là một đứa ngốc nhất trên đời này.

Korean hừ nhẹ ném nhanh chiếc gối trên tay nằm gọn lên giường.Nhìn thái độ người con trai trước mặt,nó chỉ hận không thể đâm anh ta một nhát.

Chỉ vì sự kiêu ngạo của anh ta mà khiến nó suýt mất mạng,đúng nhĩ? Dù trời có sập thì tính cách bọn nhà giàu vẫn vậy!

Vẫn xem sinh mạng người nghèo là cỏ rác!

...

Không gian tràn ngập mùi nguy hiểm khi hai con người chỉ từng mắt nhìn đối phương.Nó rất tức giận,và anh cũng rất giận.

_Em nói đối mặt với kẻ thù là ý gì?

Cuối cùng anh cũng chịu mở lời,đính kèm câu hỏi là một ánh mắt thiếu kiên nhẫn.

Ngay lúc này chỉ nhìn anh,nó cũng đã rất khó chịu,không thể nào trả lời một cách vô bổ như thế này!

Lướt sang con người anh,nó không ngờ cánh tay mình bị giữ chặt.Đối phương kéo nhanh về phía mình,đôi mày kia trau lại.

_Không muốn cũng phải trả lời!

_Tôi không muốn nói chuyện với anh!Càng không muốn anh chạm vào người tôi!Năm xưa,anh đã quên mất cô bé vì lòng kiêu ngạo của anh mà đi nhặt bóng hay sao?Kết quả thì sao hả?Cả ba tôi là ai tôi cũng không biết! Bây giờ thì sao đây?Anh dùng thủ đoạn ép tôi về nơi này,có phải muốn tôi tự tay giết chết anh không?

Vừa gạt tay anh ra nó vừa nói hết những gì trong lòng,cảm giác thật nhẹ nhõm.

Người con trai xiết chặt cánh tay nó im lặng.

"Ra nhặt đi!Đừng để bốn thiếu gia thấy không thoải mái!"

Là vì câu nói này hay sao?

Hừ! Bí mật bị phơi bày nhanh đến vậy sao?

Năm xưa,anh cũng đã bảo nó cẩn thận rồi còn gì? Chỉ là anh không kịp gạt bỏ lòng tự tôn kéo nó thoát khỏi chiếc xe đó!

Hai tháng khi nó rời khỏi,anh mới thật sự biết được nó là cô bé năm xưa,có chút bất ngờ hơn,người anh muốn cướp khỏi tay Shyz lại là người anh suýt hại chết.

Đây là mối quan hệ gì đây?Thật sự rối rắm!

(T Miù's K: Không rồi cũng thành rồi @@).

_Hạo Thy Nhật,anh mau buông tay tôi ra!

Nhìn người con gái đang vùng vằng,anh trau mày đưa bàn tay còn lại giữ chặt một bên tay nó.

_Trí nhớ của em cũng không tệ,nhưng sao lại quên mất việc tôi đã lên tiếng cảnh báo em?Là ai trong bệnh viện một ngày một đêm chăm sóc em?Là ai vì em mà trong lòng đầy hối hận suốt 9 năm hả?Là ai không ngại đối mặt với tất cả bảo vệ em?Là ai cho người điều tra em suốt hai tháng?Là ai vì muốn ở bên cạnh em mà không ngại làm một kẻ để em ghét?Là ai cả làm tổn thương em cũng chưa từng?Tôi đã từng chiếm đoạt em chưa?

Nhìn Korean,nó dờ khóc dờ cười.

Anh nói hay như vậy nếu trở thành một luật sư thì giỏi nhỉ?

Anh ta có thể không vì lòng kiêu ngạo của mình ném bóng ra ngoài,thì làm gì có việc ngày hôm nay nó đối mặt với anh ta.Cũng đâu phải trải qua nhiều đau đớn như vậy!

_Tiêu Kiệt Như!Tôi cho người canh giữ em là muốn tốt cho em,nếu như để em chạy mất,tôi sẽ không thể có kiên nhẫn tìm kiếm thêm hai tháng nữa!Bây nhiêu đây là quá đủ rồi!

Nghiêng đầu xuống cạnh môi nó,anh mút nhẹ,mỗi lần như vậy hầu như rất lâu anh mới rời ra.

Chống vào ngực Korean nó nhăn mặt,con người này muốn dồn nó vào đường cùng.Phải! Anh không chiếm đoạt nó,nhưng hành động này là gì?

_Ừm ừm..

Nó giãy giụa một cách mãnh liệt,sau đó chỉ tội khoảng cách ngày một thu hẹp hơn.

Di chuyển bàn tay đến vùng eo,anh kéo nhanh cô gái nhỏ vào người mình,tay còn lại lòn qua vai cố gắng để anh gần hơn với nó.

Bị bao trọn trong vòng tay chặt chẽ,hơi thở ngày một khó khăn,nó đưa tay ra phía sau anh đánh mạnh.

Cộc cộc

Có tiếng người gõ cửa,con người kia mừng thầm đánh tiếp tục vào tấm lưng to như muốn nhắc nhở,có người tìm anh,mau thả tôi ra!

Trái lại sự mong đợi là,nó rùng mình khi anh tiếp tục di chuyển nó đến một nơi khác.

Chạm nhẹ vào chân giường anh từ từ đổ dồn nó xuống nệm,tư thế ám muội đến tột cùng.Hành động hôn của anh,vẫn như thế tiếp diễn cho đến khi cả hai không còn thở được.

Buồng nhẹ hai cánh tay bị anh áp sát xuống ga giường,con người kia nhìn cô gái ở dưới thân mình cười mỉm.

Đưa tay sờ nhẹ lên môi,nó nhìn anh trừng mắt,sau đó dùng tay đẩy mạnh anh ra khỏi người mình.

_A!

Lực tác dụng ngược làm nó giật bắn người,anh ta lại muốn làm gì nữa đây?

Chống tay xuống nệm,Korean khẽ nhếch môi đưa tay vuốt nhẹ vào khuôn mặt nó mỉm cười.

_Cô bé của tôi! Tôi chắc chắn không làm tổn thương em,nhưng đôi lúc sẽ như ngày hôm nay,một hình phạt đáng yêu đúng chứ?

Cúi đầu xuống cắn nhẹ vào cánh môi kia,anh từ từ rời ra một cách chậm chạp.Nhìn sang chiếc cổ nõn nà,Korean khẽ đưa tay kéo lớp tóc dài nó sang một bên.

_Anh muốn làm gì?

Nó hoảng loạn.

_Chỉ là..tôi muốn để lại một thứ ở đây!

Cộc cộc

_Hạo Tổng! Bữa sáng đã chuẩn bị xong!Anh có dùng ngay không?

Là tiếng của người hầu,hướng mắt ra ngoài cửa rồi nhìn lại nó,anh nhếch môi.

_Tất nhiên là phải dùng rồi!

Nụ cười này..

Nó nhăn mặt khi làn hơi nóng ảm phà vào cổ mình,tiếp sau đó là một cái hôn thật rõ.

_A! Hạo Thy Nhật! Anh...A!

Đưa tay xiết chặt lấy tấm lưng anh,cô gái nhỏ nức nở,anh ta đang cắn nó sao?Rất giống một loài vampire chuyên hút máu người khác.

Người bên ngoài gãi gãi đầu quay nhanh người đi,tiếng hét đó làm cô xanh mặt.(T Miu's K: Chỉ cần thôi mà =•_•=)!

Rời khỏi con người kia,anh từ từ kéo nó đứng dậy áp vào cơ thể mình,tư chất dịu dàng lúc này lại xuất hiện.

_ Có đau không?

Đưa tay sờ lên cổ nó nhăn mặt,rất may mắn không có nọc độc =)),nếu không nó die rồi!

_Anh để tôi cần thử xem có đau không?

Nó cúi.

_Vậy sao?Hôm nào chúng ta sẽ thuật tập!

Đẩy anh ra khỏi người,nó đưa tay chỉ thẳng vào mặt cảnh cáo.

_Tôi không phải là nói đùa với anh!Anh chạm vào người tôi đã là quá đáng rồi,đằng này anh lại..

Gạt ngón tay nó đi,anh trở về con người cũ.

_Tôi khẳng định với em một điều rằng,mọi chuyện tôi làm điều có lý do của mình,là tôi muốn tốt cho em!

_Cái gì là muốn tốt cho tôi?Muốn tốt cho tôi mà giám sát tôi?Không cho tôi được tự do,đó là tốt cho tôi sao?-Nó hét,sau đó từ từ hạ thấp giọng _Anh làm rồi,những việc anh làm cho tôi,chỉ là..tồn thương thôi,anh..cũng giống như lúc đó.Thời điểm anh ném bóng ra ngoài đường,sau đó bảo tôi nhặt,thì đã định sẵn,chúng ta..là kẻ thù!Tôi mãi mãi hận anh!

Đẩy mạnh anh một lần nữa nó chạy nhanh ra khỏi phòng,dùng tay bôi đi vết hôn mà Korean đã để lại.

Anh ta,thật sự xấu xa!

...

_S..sao??

Sự xuất hiện của những con người kia làm nó giật mình,đôi mắt tròn tròn như không tin vào điều vừa nhìn thấy.Hai người biết thì cả đám biết luôn sao?(T Miu's K: Cũng không tôi!!).

Đang đứng lơ ngơ thì có một con người chạy đến ôm chầm lấy nó,đưa bạn thân này,thật giỏi làm người khác lo mà.

_Mày đó! Về Việt Nam sao không nói tao biết,có biết mọi người rất nhớ mày không?

Buông nó ra,cô trách móc.Nhìn cô,nó cười cười cho qua.

_Tiêu Khiết Như! Em thật quá đáng!

Ken nằng đưa tay kéo cô gái nhỏ sang một bên,gương mặt đầy tức giận.

_Em.

Nó lấp bắp.

_Thiên thần nhỏ!Em không biết mình rất nhẩn tâm hay sao?

Lần này là Paul,nhìn người con trai này,nó tròn tròn mắt.

Con người này..

Chính là anh ta..

_Anh còn dám nói tôi nhẩn tâm sao?Lúc đó là ai đẩy tôi ra ngoài đường nhặt bóng hả?Là ai mới thật sự nhẩn tâm?Hức hức!

Lớn tiếng hét lên,con người kia bật khóc,đưa tay kéo nó sang một bên,Bin cố gắng dỗ dành.

_Nhóc à?Em đang nói gì vậy?

Nhìn Bin,nó run run,đưa tay xiết chặt hai bên áo anh,về mặt thành khăn.

_Bin! Nói em biết,lúc em bị tai nạn sau đó đã xảy ra chuyện gì hả?Hức,tại sao ba em không đến đón em,vậy hả Bin?

Cả đám nhìn nhau tròn tròn mắt. Trong bất giác, anh im lặng, lẩn tránh câu trả lời.

"Mình phải làm sao đây?"

_Angel mày nhớ hết rồi sao?

Anny luống cuống hỏi, quay sang cô nó ghen ngào.

_Phải! Tao biết tại sao tao lại bị xe của nhà Bin đâm vào, và tao cũng biết... người khiến tao trở nên như vậy... là ai!

Quay sang Paul, nó cảm phần. Con người kia nhìn nó lắc đầu.

_Khiết Như à, anh.. anh thật sự..

_Là Paul sao? -Anny và Ji đồng thanh nhìn chăm chăm vào anh, hướng mắt sang những người còn lại, nó cười lớn, rồi khụy xuống nấc nghẹn.

_Hóa ra các người biết hết rồi sao? Vậy mà vấn đề tôi trở thành một con ngốc, tin tưởng các người, hức hức!

Ngước mắt lên nhìn vào những con người trước mặt, giọng nó khàn khàn. Shyz thở rồ một hơi dài, khụy nhẹ gối xuống cạnh bên nó.

_Anh không thể nói với em, vì một trong những người ở đây điều có liên quan đến chuyện em bị tai nạn, anh rất sợ nếu như nói thì em sẽ kích động, càng không muốn, em hận bọn anh-Đưa tay kéo con người kia đứng dậy, anh vòng tay ôm trọn nó vào lòng, giữ chặt hơn bao giờ hết _Nhà họ Hạo của anh liên tục làm em tổn thương, Khiết Như, cứ cho là anh ích kỷ, không muốn mất em đi. Những gì nhà họ Hạo anh thiếu em, anh nhất định sẽ trả!

Dùng tay đẩy mạnh anh ra, nó lùi lại phía sau mấy bước gật gật đầu.

_Được! -Nó nhún mạnh _Vậy anh trả cho em 9 năm ở bên cạnh ba em đi, trả cho em một Đồng Khiết Như mạnh mẽ, trả cho em một con người chưa từng có suy nghĩ ngốc nghếch vì những lời si nhục của ba anh, trả cho em một cuộc sống bình yên đi, một cuộc sống hoàn toàn không có anh, không có những con người này, anh trả cho em đi, trả lại tất cả cho em đi! Hức hức!

Lau vội nước mắt, nó nhanh chóng chạy đi, nhìn theo bóng dáng kia, Shyz chết lặng.

_Đề em đuổi theo con bé!

Nike lên tiếng rồi tức tốc chạy theo, anh cũng không biết rõ hay sao? Chính anh cũng là một nguyên nhân tiêu cực.

Cả đám còn lại nhìn nhau thờ dài, đứng trên cầu thang nhìn xuống, Korean trầm mặt.

_Khiết Như!

Hộc hộc

Nắm lấy được tay nó anh vội vàng kéo con người kia quay lại mình, đối mặt với Nike, nó gồng mình gỡ bàn tay anh ra, nhưng vô dụng.

_Vũ Khải Nguyên!

Nó trừng mắt hét lớn tên anh, người con trai kia gật gật đầu, buông lỏng cánh tay nó một cách chậm chạp. Không chần chừ, cô gái nhỏ hất văng cánh tay anh ra xa rồi nhanh chóng chạy đi.

_Rời khỏi đây em sẽ đi đâu hả? Người thân của em còn hay sao?

_Sao?

Đôi chân nhỏ bất giác dừng lại xiết chặt hai nắm tay quay về phía Nike, cười khẩy.

_Anh đang điên cái gì đây? Tôi dĩ nhiên là còn ba tôi, ông ấy nhất định là đang chờ tôi về!

Bước nhanh về phía nó, anh im lặng lắc đầu. Trong vô thức đưa bàn tay rần rần lên mi mắt nó, lau vội dòng nước trắng đang chảy.

_Ông ấy không chờ em đâu, người chờ em là anh, anh mãi mãi chờ em nhận câu xin lỗi này! Khiết Như, để anh dần vật 9 năm là đủ lắm rồi, đừng để anh chờ nữa! Anh hoàn toàn không đủ kiên nhẫn để chờ lâu hơn. Vì anh biết... giới hạn của chính mình!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Khái niệm tình thương

_Cái gì? Anh dám làm như vậy sao?

Cả căn phòng khách bị Anny và Ji làm náo động, tiếng hét của họ làm cả đám cau mày trừ hai con người đang thần thờ.

Cộp

Bảy cặp mắt ngồi ở phòng khách đâm đâm hướng về người vừa bước xuống, không ai khác ngoài gương mặt lãnh đạm đó.

Nhìn thẳng vào Shyz, ánh mắt Korean chậm lại, đứng vậy, anh thật sự đang ghen tỵ và cũng rất hận người chú họ này.

_Nè tên gây chuyện! Bạn tôi bị anh hại mà trở nên như vậy, bây giờ anh tính sao đây?

Anny cau mày, đi đến trước mặt anh quát lớn, EB thờ dài đứng dậy, tiến về phía Anny kéo cô sang một bên.

_Em bình tĩnh một chút được không?

_Nhưng mà..

_Anh biết Angel là bạn thân của em, em lo lắng và muốn đòi lại công bằng là dĩ nhiên, nhưng mà.. chúng ta tự để người trong cuộc giải quyết!

Anh khuyên ngăn, cô nhìn EB cứng họng, nếu để người trong cuộc giải quyết không biết khi nào mới xong!

Không gian rơi vào hỗn loạn, mỗi người một góc đứng trưng mắt nhìn nhau. Đám người hầu cả mang nước ra cho Korean, cũng không dám.

Cộp

Cộp

Tiếng bước chân này..

_Khiết...Haizzzz!

Tám con người nhìn ra ngoài cửa lên tiếng rồi thờ dài, người xuất hiện ngây ngô nhìn cả đám, cứ nghĩ anh sẽ được chào đón chứ!

_Mọi người làm sao vậy?

Anh hỏi, tám gương mặt im lặng phớt lờ câu hỏi của ai kia.

Cau mày, Anvert bước nhanh vào trong bếp. Nhìn đám người hầu đang run cầm cập, con người kia thờ dài.

_Đưa nước đây! Các cô đứng là..

Giật lấy khay trên tay cô người hầu, Anvert cười cười bước ra phía phòng khách.

Gương mặt họ vẫn không thay đổi, chỉ có mặt anh là thay đổi liên hồi, vì đi từ khó coi đến cười gian xảo.

Đặt mạnh khay lên bàn, anh quan sát một lần nữa, cả đám vẫn không giật mình, cũng như không phản ứng gì khác.

_Nè..

Anvert hét lớn, đôi mày Ji khẽ trau lại quay sang anh khó coi.

_Nghe rồi, sao cứ hét hoài vậy?

Nhìn cô, anh cười cười.

_Bọn họ làm sao vậy? Hình như thiếu thiếu một nữ nhân thì phải!

Ai kia xoa xoa cằm, Ji trầm mặt lấy vội mấy tách cà phê đặt lên trước mặt mỗi người, sau đó gật nhẹ đầu.

_Đúng rồi! Thiếu Angel!

_Ồ.

Anh hồ hững đáp lại cô một tiếng, đưa mắt nhìn lại cả đám, Anvert méo xệch miệng. Cô bé bướng bỉnh đó, có sức hút đến vậy sao? Nhưng tại sao, anh không cảm nhận được?

Một con người vô hồn trở về với bộ dạng suy sụp, chỉ tầm mấy phút mà trông Nike thật thê thảm.

Áo vest của anh đâu? Giày của anh đâu? Chắc hẳn cả đám đều thắc mắc!

Ngồi phịch xuống Sofa, con người kia lấy vội tách cà phê uống một hơi dài, điệu bộ vừa thê lương thấy rõ.

Chín cặp mắt nhìn vào Nike cau mày, khi đi là hai, giờ chỉ còn một, có lẽ cuộc đàm phán với nó đã thất bại.

_Con bé đâu, tại sao không theo em về hả?

Nhìn Bin, Nike cười nhạt.

...

Trước đó

Nghe thấy những lời Nike, khuôn mặt nó trầm lặng gặt mạnh bàn tay anh một cách phũ phàng. Nó không muốn nhận sự thương hại từ anh, từ bàn tay đã từng đánh nó, từng lời nói phát ra từ anh, và tuyệt đối không ngu ngốc nghe lời xin lỗi không có giá trị. Nói cách khác, không muốn nhìn thấy anh, dù một khắc nhỏ.

_Ba tôi mãi mãi chờ tôi về, ông ấy tuyệt đối không bỏ rơi tôi, anh nghe rõ chưa? - Nó gất, nước mắt từ khóe mi cũng ngày một ào ạt. Còn việc xin lỗi tôi, anh đừng phí công nữa, Vũ Khải Nguyên, không phải anh rất kiêu ngạo hay sao? Đường đường là nhị thiếu gia, tại sao điều này anh không biết? 9 năm trước đã là như thế, thì hôm nay cũng như vậy! - Từng lời lẽ điều muốn thêu chấy anh, phải, anh là người rất kiêu ngạo, là người không khuất phục trước ai, nhưng sao bây giờ lại yếu đuối như một đứa con gái vậy? _Tôi với anh là hai thế giới khác nhau, mối quan hệ tình cảm cũng không, gia đình cũng không, thì đừng bao giờ dùng sự thương hại rẻ tiền của anh đi quan tâm người khác. Đồng Khiết Như tôi, dù có chết ở ngoài đường cũng không nhận bất cứ thứ gì từ anh!

Đay nghiến nó khẳng định rồi nhanh chóng bước đi, chết tiệt, bàn chân không giày chà sát dưới mặt đường này của nó, sẽ đi được bao lâu đây?

Nhớ lời ba, nó cố gắng mỉm cười đưa tay lau vội nước mắt, không được khóc, ba nó đang chờ nó về. 9 năm rồi, chắc ông ấy nhớ nó lắm, chắc hẳn đang chuẩn bị những món ăn nó thích đợi nó.

"Ba! Con về rồi, chỉ một chút nữa thôi"

Mạnh mẽ được một lúc, con người kia xiết chặt hai nắm tay nhấn mặt, nhìn xuống mặt đường, nước mắt nó cứ rơi là chảy.

Là máu ư?

Đúng vậy, máu từ chân nó thấm đẫm trên từng bước chân, tâm trí hiện tại chỉ biết đau và rát.

_Không được! Mày phải mạnh mẽ, không được để anh ta nhìn thấy mày yếu đuối, con gái của ba, tuyệt đối không được yếu đuối!

Cần chặt răng, người con gái bé nhỏ tiếp tục bước vội, bây giờ nó không có gì hết, điện thoại không có, tiền cũng không.

Lúc nhỏ là dùng đôi chân này chạy đi, thì bây giờ phải trở về như vậy. Dù là không một ai cần nó, nhưng ba nó mãi mãi không bỏ rơi đứa con gái ngốc nghếch này của ông.

Đúng vậy! Tuyệt đối không từ bỏ!

Vết máu trên mặt đường khiến trái tim người đối theo chết lặng, anh rất muốn như lúc nhỏ có thể lớn tiếng mắng nó. Đúng là một con người ngốc đến mức hết thuốc chữa, nó không biết bản thân là đứa cứng đầu thế nào sao? Tiêu cực thế nào sao? Bị tổn thương lại đem bản thân ra chút giận, rốt cuộc anh nên vui hay nên buồn?

_A!

Nó giật mình khi một con người từ phía sau vòng qua cơ thể nó giữ chặt, ôm trọn con người kia, Nike rất mực đau lòng.

_Đừng tự hành hạ bản thân em có được không? Anh thừa nhận anh là một tên kiêu ngạo, anh thừa nhận lúc nhỏ anh rất ghét em, anh thừa nhận lúc đó anh

muốn em biến mất. Anh thừa nhận là anh sai, là anh sai có được không? Hức!

Bạch

Một giọt nước mắt nóng ran chạm nhẹ vào làn môi nó, tiếng nấc của anh, nó cũng nghe không lẫn vào đâu. Con người này cũng biết đau, cũng biết rơi lệ sao?

Vùng vẫy một cách quyết liệt, nhưng nó không ngờ, con người kia lại xiết chặt hơn lúc đầu.

_Anh rất sợ địa vị của mình trong lòng ba mẹ bị lung lay, anh sợ mất đi một thứ gì đó rất quý giá ở trên đời khi em xuất hiện. Anh rất sợ, bản thân là một người quan trọng lại bị một cô bé từ đâu xuất hiện cướp mất, cho nên, anh luôn luôn cầu gắt với em, thậm chí anh chưa từng nghĩ, mình... lại yêu em!

Nước mắt từ khóe mi nó trong vô thức rơi xuống, cả cơ thể hầu như xuôi theo trạng thái hỗn loạn, đôi mắt to tròn ngày một mở to hơn. Không phải, anh ta bị điên rồi!

_Khiết Như! Dù em không cần anh nhưng đừng xa lánh anh, mọi thứ trước kia không quan trọng. Dù em là Tiêu Khiết Như hay Đồng Khiết Như, anh vẫn yêu em. Dù em là một lọ lem hay là một công chúa, anh cũng vẫn yêu em.

Cô gái nhỏ trong vòng tay anh im lặng, mọi thứ càng ngày càng phức tạp hơn thì phải, nó không hiểu gì đang xảy ra trước mắt mình. Con người kia từ từ buông nó ra, Nike xoay nhẹ người trước mặt về đối diện mình.

_Anh mặt dày lắm đúng không? Là một con người hoàn toàn khác trong kí ức của em đúng không? Vũ Khải Nguyên xấu xa trong mắt em thay đổi lắm đúng không?

Nhìn anh, nó gồng mình gạt tay anh ra, cố gắng xoay người đi nhanh chóng.

Bịch

_A!

Khụy xuống dưới mặt đường, con người kia nhắm mắt, người bên cạnh sốt sáng cúi xuống cạnh ai kia.

Nhìn vào bàn chân đầy vết máu, anh đau đớn bế trọn nó vào lòng bước lại phía băng ghế đá.

_Khiết Như! Có đau không?

Một câu hỏi thừa thãi, tất nhiên là rất đau rồi, nếu không đau, tại sao nó lại khụy xuống chứ?

_Thả tôi xuống! Tôi là đứa chịu đau rất giỏi, anh lo lắng cái gì chứ? - Nó cười khẩy _ Cái tát của anh mạnh như vậy, tôi còn chịu được, huống hồ là bàn chân đầy vết xước, cả xe tôi cũng dám đâm đầu vào, tôi còn sợ bản thân bị đau sao?

Đặt nó ngồi ngay ngắn lên ghế, người con trai kia khụy gối xuống cạnh chân nó tháo vớ giày thể thao trên chân mình ra. Nhìn hành động của anh, nó vô cùng khó chịu.

_Vũ Khải Nguyên, anh đừng giả vờ nữa có được không? Tôi không cần sự thương hại giả dối của anh, tôi cũng có lòng tự trọng của mình.

Nó gắt, nhìn lên nó anh lắc đầu.

_Anh không phải thương hại em, anh là thật lòng khi biết cảm giác lo lắng cho một người, yêu thương một người là như thế nào, đau đớn vì người đó là như thế nào. Và cũng chính người đó khiến anh hạnh phúc như thế nào! Cho anh cơ hội chăm sóc em có được không?

_Không đời nào!

Lời thật lòng đôi lúc rất khó lọt tai, anh cũng biết trước điều này, nên cũng không mấy kích động.

Mặt dày quan tâm nó, Nike cẩn thận mang giày của mình vào chân ai mỉm cười, một hành động dịu dàng hiếm gặp.

_Xong rồi! Đây là lần đầu tiên anh mang giày cho một người, Khiết Như, nói anh biết, em có còn đau không?

Ngước mắt nhìn lên con người kia, nụ cười anh phút chốc hiện hữu, một trái tim đầy thù hận anh làm sao có thể cười cho qua đáp lại.

Nó im lặng cúi người xuống tháo giày ra, nhưng may mắn Nike đã giữ lấy bàn tay nó kịp, anh lắc đầu.

_Đừng tháo nó ra, em xem nó là anh có được không? Cứ mặc xác chà đạp nó cho hả giận, chứ đừng hành hạ chính mình có được không?

Rút tay lại, nó không nói gì, một bàn chân đặt nhẹ xuống rồi đến bàn chân thứ hai.

_Đã đủ rồi, anh đi được rồi đó! Sau này...tôi và các người mãi mãi không gặp lại! Tôi muốn trở về là chính mình, nói một cách khác là bắt đầu một cuộc

sống mới,tôi không cần thứ gì nữa hết,tôi chỉ cần ba tôi!

_Nhưng ông ấy..

_Anh lại muốn nói ông ấy không cần tôi sao?Anh thật bi ối đó,ba tôi mãi mãi cần tôi,tôi phải nói bao nhiêu lần nữa đây?

Cắt ngang lời anh,con người kia một mực khẳng định.Nike rõ ràng không thể nói chuyện đàng hoàng với nó ngay lúc này,chẳng nhẽ anh lại nhẫn tâm để nó chứng kiến.

_Khiết Như,em muốn sao cũng được,anh sẽ để em về gặp ba của mình,với một điều kiện,để anh đưa em về đó có được không?

Giữ chặt hai cánh tay nó,anh thành khẩn,nhìn tay anh,con người kia vội vã gạt ra.

_Không cần! Tôi tự đi được!

_Được! Anh tôn trọng quyết định của em,nhưng mà..còn một điều nữa,anh mong em sẽ không từ chối!

Không muốn kéo dài thời gian,nên nó miễn cưỡng gật đầu.

Cởi chiếc áo vest trên người ra,anh bước thêm một bước choàng qua người cho nó.

_Hứa với anh,dù như thế nào em cũng phải thật mạnh mẽ có biết không?

_Tôi không cần phải hứa với anh!

Tự bao giờ mỗi câu nói kia điều khiến anh,đau lòng đến vậy?

Đồng Khiết Như! Em khiến anh càng không muốn rút lui!

...

Trở về thực tại

Cả đám nhìn nhau thờ dài một cách mệt mỏi,đúng thật,một kẻ cứng đầu dù có bị thương sắp chết vẫn luôn nói là mình ổn đây mà.

_Ừa? Korean và Shyz đâu rồi?

Anny hoảng hốt nhìn quanh,không đúng cả Ken,Paul và Bin cũng không thấy.

_Bọn họ..không phải chứ?

Anvert hét lên,năm người còn lại nhìn nhau dờ khóc dờ cười.

Cộp

Dừng trước cửa hàng bán hoa,người con gái trong chiếc đầm trắng im lìm,ánh nắng chói chang vào buổi trưa làm nó phải đưa tay che mắt.

_Chắc chắn ba đang ở bên trong chờ mình!

Vừa mới quay mặt lại thì..

Ào

Một làn nước lạnh từ đầu khiến cả người nó ướt sũng,nhìn lại trên người đầy nước,cô gái nhỏ hướng mắt vào trong tròng mắt.

Chàng trai lạ nhìn nó cũng tròn trĩnh,tay buông vội vật gây án xuống,về mặt đầy nghiêm trọng.

_Anh..

_Xin lỗi cô bé,em có làm sao không?

_Anh..

Nó vẫn cứng họng nhìn chằm chằm vào anh,còn ai kia chỉ biết gãi gãi đầu.

...

Chúc m.n đọc truyện vui về!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhỏ cứng đầu...???

_ Cuối cùng cũng chịu hạ sốt! Tất cả là tại mấy cái tên không biết thương hoa tiếc ngọc đó!

Đặt tay lên trán nó, cô lẩm bẩm, lúc này cũng không biết là đang mắng ai, là cái tên giữa trưa nắng rất tạt nước vào người ta, hay là cả đám tập đoàn mỹ nam dưới nhà. Hừ! Thật không thể chấp nhận được!

Kéo chăn phủ kín lên đũa bạn thân, mặt Anny ảo não thấy rõ, nếu sau khi nó tỉnh lại, nhìn thấy mình trở về nhà Korean, không biết nó sẽ phản ứng như thế nào?

_ Vậy đi, tao sẽ bảo vệ mày bằng mọi giá!

Cách

Nghe thấy tiếng động của cửa cô cau mày quay lại, khẽ thở phào khi người đó là Ji. Xém nữa, cô giết nhầm người tốt rồi!

_ Nè Ji, mấy tên đó sao rồi hả?

Ji méo xệch miệng bước đến đặt cháo, thuốc và nước lên tủ đầu giường, rồi lấy ghế ngồi xuống đối diện Anny.

_ Bọn họ muốn lên xem Angel ra sao, nhưng mà.. tao không đồng ý! Một người còn được, đằng này..

Người con gái trước mặt Anny cười khổ, cả câu nói cũng không hoàn chỉnh, nhưng người đối diện lại hiểu rất rõ vấn đề.

"Cả tập đoàn chứ gì!"

Anny nghĩ thầm rồi tự thở dài.

Mơ màng xiết chặt lấy chăn, người con gái trên giường nhắm mắt, cả cơ thể nó hiện tại đau ê ẩm, đầu lại nhức đến vô cùng.

_ Ji, Angel tỉnh lại rồi kìa! Mau thông báo với bọn họ! - Anny luống cuống _ À mà không được, đừng nói thì tốt hơn - Người ở bên cạnh cô chết lặng, hiện tại Ji cũng không biết mình nên làm gì.

Đưa đôi mắt to nhìn vào hai cô bạn, khuôn mặt nó đánh lại, không đúng ở đây là đâu? Sao nó lại ở đây kìa chứ?

Khép chặt mắt rồi từ từ mở ra một lần nữa, cô gái nhỏ nhìn lại chung quanh mình, phải, là căn biệt thự của Korean.

_ Angel, mày có muốn ăn gì không?

Ji hỏi han, nhìn cô nó lắc đầu, đưa hai tay chống xuống nệm cố ngồi dậy. Anny thấy vậy, cô cẩn thận đỡ nó rồi kê cao gối, để ai kia tựa lưng vào.

_ Anny! Tại sao tao lại ở đây?

Người đối diện nó cười cười quay sang Ji nhướn mày, Ji hiểu ý đổi vị trí ngay với cô.

_ Chuyện này không quan trọng, quan trọng là sức khỏe của mày, mày có biết mày ngủ bao lâu rồi không? - Ji cau có, cầm lấy ngay tô cháo thổi nguội _ Mau lên! Há miệng ra! - Nhìn nó, cô nhướn mày.

Nó im lặng đưa tay đẩy nhẹ tô cháo trước mặt mình ra xa, tính cách cứng đầu lại vô tình bộc phát.

Quay sang Anny, Ji lắc đầu. Cô không thể nào nói lý lẽ với con người này, dù chỉ một.

_ Tiêu Khiết Như! Mày muốn tao giết chết mày đúng không?

Anny hét lớn, tiếng hét này sẽ vang vọng đến phòng khách, như vậy mấy tên đó sẽ nhanh chóng lên dạy dỗ cô bạn thân kiêu ngạo này.

Và đúng như dự định..

Cả đám ở ngoài nhanh chóng đẩy mạnh cửa xông vào,nhìn những con người kia,đôi mắt nó đậm đậm căm phẫn.

Quay sang Anny,nó hận không thể bước xuống giường đến cắn chết cô.

_ Có chuyện gì vậy?-Đồng thanh trừ EB,anh đang bước sang phía Anny cười cười.

_ Phong Vũ Di,em cũng giỏi lắm!

Anh nháy mắt,nhìn anh cô cười thâm,không thể nào phát ra tiếng động,vì như thế kế hoạch sẽ thất bại.Ji nhìn sang Anny và EB cười khò.

Không gian chìm đắm trong nguy hiểm,mười một cặp mắt nhìn nhau trùng trùng.

Để kết thúc mọi thứ,con người ở trên giường lạnh lùng kéo chăn trùm kín mít từ đầu đến chân.Trong chiếc chăn nó như muốn nghẹt thở,nếu cả đám không rời khỏi,nó cũng sẽ bị chết ngạt.

Cộp

Cộp

...

Tiếng bước chân của ai đó bắt giác đi về phía nó,trong chiếc chăn với độ dày tầm cỡ này,nó cũng không đoán được là ai.

Dùng hân,phía bên trên chiếc giường,nó cảm nhận được một cơ thể đang ngồi xuống,sức nặng từ đầu áp sát xuống người nó.

Chiếc chăn bị kéo ngay xuống,khoảng cách giữa người đối diện và nó rất gần,chạm mặt Korean,con người kia chỉ muốn nghiền nát anh cho hả giận.

Căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người,nhìn vào cô bé đang trùng trùng mắt nhìn mình,anh cũng rất tức giận.

Đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt nhợt nhạt,người con trai có chút vô hồn,ừm anh vừa giận cũng đồng nghĩa đau lòng.

Lần đầu tiên cảm nhận được một người có sức quan trọng đặt ở cõi lòng mình,cũng đồng thời nửa phần trách nhiệm và ray rứt dè nén.

Anh có lỗi với cô gái này,nhưng vì lòng kiêu ngạo kia,anh không thể nào nói lời xin lỗi.

So với anh,nó cũng cùng một con người đó,lòng tự trọng cao ngất ngưởng,dù có thể thâm vẫn luôn tỏ ra là mình ổn,thế nhưng phía sau từ ổn là muôn vạm vết thương.

_ Tránh xa tôi ra,đừng dùng bàn tay này chạm vào người tôi.Anh có biết,anh như vậy rất bi ối hay không?

Bàn tay kia dừng lại,đôi mắt anh trở nên đỏ rực,sự quan tâm này là sai hay sao?

_ Làm sao đây?Tôi lại không muốn tránh xa em ra,ngược lại,rất muốn ở bên cạnh em là đằng khác!

Lời nói đầy nhõn nhơ,nhưng trong thâm tâm,anh rất muốn nói một câu dịu dàng.

_ Tại sao lại đưa tôi về đây?Tôi đã nói..

_ Không muốn nhìn thấy chúng tôi,cả đời này cũng không muốn gặp lại,em muốn bắt đầu một cuộc sống mới,có ba của em,đúng vậy không?

Cắt ngang lời nó,Korean nói một mạch,nhìn anh nó cười khẩy,đúng thật,là những lời lẽ này.

_ Phải,tại sao anh không để tôi tội nguyên chứ?Ba tôi ông ấy đang đợi tôi,anh như vậy không thấy bản thân mình ích kỷ hả?

Nó gắt,khỏe mi ngắn nước,người con trai trước mặt nó cười nhạt.

_ Đúng vậy,là tôi ích kỷ,không nờ nhìn thấy em ngất ở ngoài đường,không muốn nhìn thấy em vì chúng tôi mà tự hành hạ bản thân,không muốn vì tìm ba mà trở nên như vậy,nếu đứa con gái ông ấy yêu quý nhất về nhà với bộ dạng này,ông ấy sẽ thấy vui sao?

Quay mặt sang phía khác nó im lặng,tại sao nó không nghĩ đến điều này?Nhưng..chỉ dài bước chân nữa,nó có thể bước vào gặp ba,tại sao anh ta lại đưa nó trở về?

_ Anh..

_ Phải,tôi có thể để em vào trong gặp ba em,nhưng tôi lại không làm vậy,như thế tôi sẽ hại chết em,nếu như Hạo Thy Nhật tôi,mất đi một đối thủ cãi nhau,thì cuộc đời này,sẽ không còn ý nghĩa nữa!

_Tại sao lại là hại chết tôi?Anh nói rõ đi!

Đưa tay bám chặt hai tay áo anh,nó chờ đợi câu trả lời,người con trai nhìn xuống hai bên tay áo mình cau mày.

Nếu lúc đầu tôi có thể xiết chặt em,như em đang xiết chặt tôi,thì đã không khiến em trở nên như ngày hôm nay đúng không?

_Đồ cứng đầu,tại sao nhất định luôn tìm hiểu một lý do không đáng trả lời vậy hả?

Anh cúi,nó càng xiết chặt tay áo anh chờ đợi,chờ đợi một câu trả lời thỏa đáng.

_Tôi cứng đầu thì sao?Anh nói rõ ràng đi chứ?Tại sao lại hại chết tôi?

Nó hét.

_Đồng Khiết Như,tôi nói cho em biết,đừng nghĩ em đang bị thương mà tôi không dám làm gì em,tôi không giỏi chịu đựng một đứa cứng đầu,suốt ngày chỉ muốn biết một câu trả lời vớ vẩn!

Người con trai này..

Khỏe môi nó run run buông vội tay áo anh,nuốt trọn nước mắt quay sang phía khác.

_Anh đi đi,đừng quan tâm đến tôi nữa!-Người con gái thần thờ xua đuổi anh,con người ở bên cạnh nhìn thấy nước mắt nó,nhưng không thể làm gì khác,anh không muốn rời đi,cũng không muốn nói thêm một lời nào.Quay sang người đối diện,nó trừng mắt,bây giờ giận càng thêm giận_Hạo Thy Nhật,tôi nói là anh đi đi rồi mà,phải đó,tôi là một đứa cứng đầu,một đứa trẻ con,một đứa ngốc nghếch,một đứa không hiểu lý lẽ,anh vừa lòng chưa hả?Hức hức!-Tiếng hét nhỏ dần rồi từ từ biến thành tiếng nấc,hai bàn tay yếu ớt đang cố đẩy anh ra.Anh trừng mắt đưa tay kéo mạnh nó áp sát vào người mình,con người kia vẫn đánh vào lưng anh cho đến khi kiệt sức.

_Hức hức!

_Phải,em là một đứa cứng đầu,nếu như so với nhiều đứa trẻ khác,có lẽ em là đứa cứng đầu nhất trong lòng tôi,phải,em là một đứa trẻ con trong thâm tâm tôi rất ghét,phải,em là một đứa ngốc nghếch luôn làm những việc điên rồ nhất từ trước đến giờ.Phải,em là một con người không hiểu lý lẽ,lòng tự tôn của em,rất giống với tôi.Vậy nên,tôi càng phải đánh gục em.Đồng Khiết Như,tôi chưa từng muốn nhìn thấy em khóc,cũng chưa từng muốn em chịu tổn thương,những việc tôi làm,dù đúng hay sai điều là vì em,vì muốn tốt cho em.

Tự bao giờ,anh lại nói nhiều như vậy,trước giờ,anh ít khi phải nói hay giải thích bất cứ chuyện gì mà mình làm.

Nhưng sau cơn mưa lúc đó,cô gái phức tạp này đã khiến anh thay đổi,cãi nhau với nó nhiều hơn,tức giận khi không có nó nhiều hơn,đau khổ và dằn vặt nhiều hơn,cũng chính nó khiến con người anh hoàn toàn biến đổi.

Kiệt sức,cô gái nhỏ gục đầu vào người anh thiếp đi,nhìn lại tô cháo ở trước mặt,Korean cau mày.

Từ sáng đến giờ cả một bữa ăn nó cũng không ăn hoàn chỉnh,giận anh và sụp đổ đến mức quên cả bản thân chưa ăn gì luôn sao?

Phải,một cô bé ngốc!

Buông nhẹ nó ra,anh cẩn thận đặt ngay ngắn xuống giường,kéo chăn đắp lên người ai kia,làn môi anh chạm nhẹ vào mí mắt.

_Nếu em có thể không biết bản thân mình là ai...thì quá tốt!

Tôi đó...

Kitt

Từ ban công hướng ra phía cổng,khỏe môi Korean khẽ cong,biển số xe và những con người quen thuộc đây mà,tốc độ hành động cũng đáng nể thật.

Cười khẩy một tiếng,anh quay sang cô gái đang ngồi trên xe lăn khẽ khụy gối xuống.

_Gương mặt như thế là còn giận tôi sao?

Đưa nhẹ bàn tay chạm vào khuôn mặt nó anh nói mớ,nhìn xuống bàn tay đang chạm vào mặt mình,nó nhanh chóng gạt ra.

_Tôi không giận anh,mà là tôi ghét anh,tôi hận anh,tôi căm thù anh,tôi muốn giết chết anh!Anh nghe rõ chưa hả?

Nó hét,rồi tự đẩy xe vào trong phòng,nhưng ai đó đã nhanh chóng kéo lại.

Đi đến trước mặt con người bướng bỉnh kia,anh nhếch môi rồi từ từ cúi người xuống.

_Được! Cứ cho là em muốn giết chết tôi,nhưng mà..em có thể ra tay khi bản thân đang bị thương như thế này hay không?-Anh nói khịch_Nếu muốn giết chết tôi,thì phải mau chóng khỏe lại,tôi không muốn thừa cơ hội,ăn hiếp kẻ thù của mình-Mỗi lời anh thốt ra,hầu như đều khiêu khích nó,nhưng thực tế anh đang muốn nó cố gắng phấn chấn lại,chỉ có điều,cách này,anh phải đảm nhiệm vai phản diện.

_Tôi không muốn nói chuyện với anh!

Đưa hai tay đẩy anh ra,con người kia vô tình thất bại khi bị anh giữ lại.

_Không nói chuyện với tôi cũng được,nhưng..cũng phải ăn một bữa,đàng hoàng chứ?Hôm nay,chắc chắn sẽ rất đồng vui!

Trùng mắt nhìn anh,nó đâm ra khó hiểu.

_Anh có thể cho người mang thức ăn lên cho tôi mà?

Điều bộ đầy kênh kiệu,phải,nó phải mau chóng khỏe lại,nó muốn trở về tìm ba với một con người khỏe mạnh.

Người con trai trước mặt cười khẩy.

_Tôi không rảnh đến mức phải cho người mang thức ăn lên cho em,không phải,em rất mạnh mẽ hay sao?Chân bị thương mà vẫn cứng đầu chạy,tôi nghĩ trên đời này,chắc chỉ có em!-Korean nhướng mày_Nếu đói thì tự xuống mà ăn,tôi đường đường là Hạo Tổng,làm sao có thể bế em xuống dưới-Cười trừ chọc nó xong,anh nhanh chóng quay người bỏ đi,cẩn chặt môi,nó quay sang phía khác hậm hực.

Anh ta thật vô tình mà!

_Nhỏ cứng đầu,có muốn đi ăn hay không?

"Nhỏ cứng đầu..??"

Quay lại nhìn anh,nó cau mày,đây cũng là một cái tên gọi hay sao?

Bước nhanh về phía nó,Korean im lặng cúi người xuống,xoay lưng về phía ai kia,anh tự đắc.

_Nhanh lên,muốn tôi công em xuống nhà hay để em lăn cầu thang xuống hả?

Nó cứng họng không nói nên lời,anh ta thật là khôì hài thì phải?

Ot Ot

_Nhanh lên,không thôi tôi sẽ đi đó!

_Tôi biết rồi mà!

Nó hần học cho người xuống bám chặt vào cổ anh,người con trai kia cười khẩy giữ lấy hai bên chân nó đứng dậy xốc nhẹ.

_Nhỏ cứng đầu,nghe cũng không tồì nhĩ?

Quay sang đối diện khuôn mặt nó,ai kia nhướng mày,kèm theo một đường cong quyến rũ.

_Tôi không muốn nói chuyện với anh!

_Vậy sao?Vậy tôi sẽ để em lăn từ cầu thang xuống dưới phòng khách!

_Hạo Thy Nhật,anh..

_Tên của tôi không phải để em gọi,đừng có gọi lung tung.Nếu không muốn lăn cầu thang xuống,thì nên ngoan ngoãn một chút!

Cách

Đưa tay đẩy mạnh cửa ra,con người kia từ từ bước xuống từng bậc thang với điệu bộ kiêu ngạo.

Gục đầu xuống vai Korean,lần môi kia khề cong,da thịt anh ta rất mềm mại,nếu cắn ở đây thì sẽ như thế nào?

"Anh từng cắn tôi,đến bây giờ vẫn còn đau,để xem..tôi trả thù anh thế nào?"

Cắn mạnh vào vùng vai anh,nó đâm ra thích thú,người con trai đứng lúc vừa bước xuống phòng khách cau mày.

Anh không đau vì nó cắn,mà là nước bọt của nó ướt đầm áo anh,một con người chú trọng việc ăn mặc như Korean,thì tất nhiên là rất giận.

_ĐỒNG KHIẾT NHƯ! EM ĐANG LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY???

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Theo tôi về nhà !

Sau khi bị tiếng gất của anh tra tấn,cô gái nhỏ chỉ biết cười trừ,nhìn vào hung thủ,anh hận không thể quăng nó xuống biển,cho cá ăn ngay lập tức.

_Em khiến tôi phát điên đó!

Anh cảm thán một câu rồi đặt nó xuống,quay lại nhìn ai kia,gương mặt Korean đờ đờ sát khí.

_Tôi chỉ cần anh một chút,anh đã lôi cả tên lẫn họ tôi ra hét,vậy lúc anh cần tôi,sao anh không nghĩ đến điều này.Anh đâu phải là con...

Con gì??

Mặt nó tái nhợt đi sau câu nói chưa hoàn chỉnh,sau lúc nào cũng vậy,cũng là không chừa đường lui cho mình vậy a~

Anh cau mày liên tưởng đến con gì đó,đúng là chỉ có những kẻ không biết điều mới dám nói mà không cần suy nghĩ.

_Ý em..tôi là con đó sao?

Gật gật

Con người kia ngây ngô gật gật,nó không ngờ sự ngây ngô này khiến anh cực kỳ giận dữ.

Đưa tay giữ chặt cánh tay kia,Korean nhíu mày kéo nó lại gần sát phía mình.Ánh mắt nó chậm lại,đăm đăm quan sát hành động của anh,nhăn mặt.Anh ta muốn cắn nó nữa sao???

_Không được cắn!

Con người kia bỗng hét lên khi khuôn mặt anh cúi xuống cạnh vùng cổ,sau tiếng cảnh báo này,anh càng nên biết rõ không thể cắn,mà là dùng một hành động đáng yêu khác.

_Được!

Làn môi anh khẽ cong rồi khỏi chiếc cổ nỡ nà đó,nhưng ánh mắt lại dừng lại ở một địa điểm ướt át chết người.

_Anh..anh muốn làm gì?Tôi đói rồi,tôi muốn đi ăn!

Nó lấp bắp,anh tiếp tục cười nhếch đưa ngón tay sờ nhẹ lên đôi môi ai kia ưng lòng.Phải,một địa điểm khiến anh không thể rời mắt ngay từ đầu.

_Chúng ta tất nhiên phải ăn rồi,nhưng trước tiên,dùng món khai vị trước đã.

Di chuyển bàn tay đến phía sau nó,anh giữ chặt,tay còn lại xiết lấy cánh tay kia tránh hành vi phản kháng,thường ngày.

Nhìn xuống cánh tay đang bị giữ,nó nhăn mặt,không xong rồi,lần này lại bị kẻ thù cưỡng hôn một lần nữa sao?

_Buông ra,tôi sẽ hét lên đó!

Người con gái lên tiếng cảnh cáo,nhưng hình như chẳng làm động tâm anh.Nếu là điều anh muốn,thì trước mặt bao nhiêu người,vẫn có thể ra tay.Hướng hồ,ở đây là nhà riêng của anh,cần biệt thự dành riêng cho một người.

Màu sắc điều tập hợp những điểm nhỏ nhất nhất,những gì nó thích,hầu như anh chưa từng không để ý.

Cũng rất muốn thốt lên một câu dễ nghe,ở đây là nhà của em,ngôi biệt thự đứng tên của em,và những thứ thuộc về em điều đặt ở đây!

_Tùy em..đúng lúc ở đây có cả những con người mà em không muốn gặp!Muốn một trong số đó nhìn thấy,cũng là một ý kiến hay!

_Anh...

Nó cứng họng,thâm tâm không hề muốn chuyện này xảy ra,không muốn cứ bị anh cưỡng hôn,không muốn chạm vào cơ thể anh quá nhiều,không muốn để bản thân vướng phải,một duyên tình oan khuất.

Những gì anh suy nghĩ và nó khác nhau,khi nghĩ đến những gì nó trải qua cùng Shyz,khóe mắt anh càng thêm căm hận.

Đây không thể giải thích là biểu hiện của gì?Là ghen?hay thật chất,anh đang chứng minh bản thân mình nắm được thứ người khác có?

_Em đang sợ để Shyz nhìn thấy,sợ chú ấy sẽ đau lòng,sợ bản thân em khó lòng giải thích mối quan hệ giữa chúng ta,tất cả mọi thứ chỉ để cho tôi biết một điều,tình cảm giữa em và Shyz rất sâu đậm,đúng không?

Đay nghiến anh quát,lần môi nó khẽ run,quay mặt sang phía khác che giấu đôi mắt đỏ hoe của mình.

_Nếu đã như vậy,tại sao em không bắt đầu lại cùng Shyz hả?Hai người không phải rất yêu nhau hay sao?

Người trước mặt nó tiếp tục gắt,nhìn Korean,con người kia không tìm được nước mắt,lắc đầu.

_Đừng khóc,cũng đừng giải thích gì hết,tôi không phải là gì của em,những lời giải thích đó,hãy dành cho Shyz,nếu như,em thật sự yêu chú ấy!

Di chuyển bàn tay lên khuôn mặt nó,anh lau vội,trong ánh mắt kia,nó nhìn thấy được một Korean rất lạnh lùng.

_Đây là lần cuối tôi lau nước mắt cho em,cũng là lần cuối tôi chạm vào người em,từ giờ trở đi,em muốn làm sao cũng được.Ở lại đây cũng được,rời khỏi đây cũng được.Đồng Khiết Như,tôi và em,sẽ trở thành hai người của hai thế giới khác nhau.Nếu em được hạnh phúc,thì xem như..tôi cũng hạnh phúc!

Ôm trọn con người trước mặt vào lòng,anh cố gắng xiết chặt,chạm vào người Korean,nó vô hồn để nước mắt rơi xuống.

_Hình như,tôi nói nhiều quá thì phải,một con người như tôi,từ khi nào lại lảm nhảm vậy?Tôi muốn nói với em một câu,thời điểm tôi buông em ra,cũng chính thức,mọi chuyện giữa tôi và em đã xảy ra điều biến mất,tôi không có tư cách để giữ chân một con người không thuộc về mình,những gì tôi làm cho em,cứ coi như,là tôi phí công của mình làm một chuyện vô bổ đi.

Khép chặt mắt,con người kia lẳng lặng thờ dài,nó im lặng,cô hống hiện tại ghen đáng.

Buông con người kia ra,anh cười nhạt rồi quay người bỏ đi theo hướng lên phòng.Đưa mắt nhìn theo,nó hận không thể chạy đến đánh chết kẻ vô tình đó.

_Hạo Thy Nhật!Hức hức-Lớn tiếng gọi anh,nó bắt ngờ òa khóc,con người kia ngay phút chốc cũng dừng lại,nhưng không quay đầu_Ngay từ đầu tại sao anh không để tôi ở lại cửa hàng bán hoa của ba tôi,anh có thể để tôi ngồi ở ngoài đường,có thể không đưa tôi về đây,có thể không quan tâm tôi,có thể không giảng đạo lý cho tôi,có thể không cần thiết làm tất cả cho tôi,tất cả là tại anh,tại anh tự ý đem tôi từ Pháp trở về đây,tại anh khiến tôi nhớ lại mọi thứ,tại anh khiến tôi phải hận anh,tại anh khiến tôi thê thảm như thế này,tại anh,tất cả là tại anh!

_Phải!-Quay lại nó anh lớn tiếng khẳng định _Là tại tôi,là tại tôi không có gì làm nên mới đem em trở về đây,là tại tôi tự cho mình là một người kiêu ngạo có thể đánh bại mọi thứ,nhưng bây giờ tôi sai rồi,em không đáng để tôi làm vậy!

Lùi lại về phía sau,con người kia im lìm để nước mắt rơi lã chã,con đối kia tự bao giờ không còn cảm nhận được.

_Nếu đã như vậy,thì tôi cũng không cần nói nhiều với anh,cứ như anh nói đi,sau này..tôi và anh là hai người của hai thế giới khác nhau.Tôi sẽ không ở lại đây,tôi cũng sẽ không trở về với Shyz,vì tôi..không đáng được như vậy,hức hức!

Lùi lại phía sau mấy bước,con người kia lau vội nước mắt chạy đi.Nhìn theo từng bước chân khó nhọc kia,mặt Korean đanh lại.

_Tồn thương em là điều tôi không muốn,nhưng mà..tôi buộc phải làm vậy!

_Hạo Thy Nhật! Tại sao anh lại làm như vậy với nó chứ?Chân nó ra nông nổi đó,bây giờ ở ngoài đường trời sắp mưa,anh không thấy đau lòng hả?

Anny đứng sau gắt lớn,nhìn lại cô,anh im lặng,cũng đúng,anh quá vô tình.

_Nếu như anh không muốn tồn thương nó,thì ngay từ đầu đừng mang nó về đây,nếu bạn tôi xảy ra chuyện gì,tôi nhất định không tha cho anh!

Cô hẳn học nói rồi nhanh chóng chạy đi,khóe môi kia bất giác cười nhạt.

_Lại bắt đầu mưa!-Nhìn lên bầu trời âm u,guang mặt nó biến đổi_Đồng Khiết Như,mây thật sự rất thê thảm!-Con người kia nhìn xuống những dòng xe đang chạy ở phía dưới cầu hét lớn,tiếp sau đó là tiếng thờ dài.

_Mưa đi,mưa lớn lên đi,đứa nào lùn thì chết chìm thôi,mây chính là một đứa chết đầu tiên đó con ngốc!

Những lúc thâm trầm nhất,nó điều chữa trị vết thương bằng cách điên điên khùng khùng này,không ai hiểu được tâm trạng của nó,cũng như nó chưa bao giờ hiểu được mình.

Phải,bây giờ lại giống một kẻ lang thang không ai cần nữa rồi!

Hướng mắt vào đồng hồ trên tay,gương mặt ai kia đánh lại,9 giờ pm rồi sao?

_Không xong rồi,bây giờ đi đâu đây?Có ai nói cho tôi biết không?

Sau khi cãi nhau một trận với Korean,nó đâm ra tự kỉ,nhìn vào những ánh đèn xa xăm,đôi môi ai méo xệch.

_Cả nhà cũng không thể về,nếu ba thấy mình như vậy,sẽ rất không vui,thôi thì,mình định cư ở đây luôn vậy!

Bám chặt vào lang cang,con người kia thở ra một tiếng rồ.Cứ như thế này,không sớm cũng có người đưa nó vào bệnh viện mất thôi.

Cộp

Cộp

...

Nghe thấy tiếng bước chân nó vội vàng quay đầu về phía trước mặt,nhìn thấy anh,nắm tay ai kia trong vô thức xiết chặt.

Cắm phẫn con người này đến tột cùng,cắm phẫn con người này đến thấu xương.

_Hạo Thy Nhật,anh muốn sao đây?Muốn tôi nhảy từ đây xuống dưới,anh mới vừa lòng hả?

Nó gắt,con người kia bước đến cạnh nó im lặng,từ phía sau lôi ra một chùm bóng bay nhiều màu sắc rất to.

_Giờ đây?Muốn tôi thả bóng bay với anh sao?Anh quá trẻ con rồi đó!

Cô gái nhỏ trước mặt anh hừ nhẹ,rồi bước khập khiễng lướt sang người anh.

_Có muốn chơi trò chơi trẻ con này không?Dù sao,tôi cũng muốn biết,dùng cách trẻ con để dỗ dành trẻ con sẽ như thế nào?

Bất giác dừng lại,nhưng không quay đầu,con người kia cười nhếch.Lúc này là ai cãi nhau long trời lở đất với nó,nói nó không đáng một xu,bây giờ lại đến đây dỗ dành,có phải xem nó là con nít thật không?

_Tôi không cần anh giả vờ làm người tốt trước mặt tôi,đầu của anh có vấn đề hay sao?Là ai nói,tôi không xứng đáng,bây giờ là ai mặt dày chạy đến đây,bảo tôi chơi trò chơi vớ vẩn này?

Quay lại anh,nó nghiêng đầu mắng nhiếc.Người trước mặt nó im lặng bước đến cạnh ai kia,gỡ chùm bóng bay lên cao rồi buông ra.

Bay giữa màn đêm là khung cảnh bóng bay tuyệt đẹp,ngước mắt nhìn theo,khóe môi nó vô thức mỉm cười.

_Những gì tôi đã nói với em xem như những quả bóng bay này đi,cứ mặc nó bay về phương trời lạ,ngay bây giờ,trước mặt em,tôi sẽ rút lại những gì tôi đã nói,em xứng đáng,hoàn toàn xứng đáng với tất cả những gì tốt đẹp nhất.Khiết Như,tôi không thể nói lời xin lỗi với em một cách hoàn chỉnh,vì nó thật sự rất khó nói.Em biết rõ,lòng kiêu ngạo của tôi,nếu tôi đã hạ mình đến đây,nói những lời này,thì em cũng nên biết rõ,em là người rất quan trọng trong lòng tôi,trong lòng tất cả mọi người.Theo tôi về nhà có được không?

Nó im lặng,quay người sang phía khác.

Nãy giờ đứng ở đây nói những lời điên khùng,có lẽ anh ta cũng đã nghe,cũng đã biết,nó là đứa thâm trầm như thế nào.

Trở về đó rồi lại bị anh ta nói khó nghe hay sao?Nếu vậy thì ở đây còn tốt hơn.

_Không! Tôi không theo anh về!

Đối mặt với Korean,nó khẳng định,điều bộ cực kỳ quyết tâm.

Hắc xì

Xoa xoa mũi,nó đánh mặt,không ngờ cả một chút tôn nghiêm cũng bị hủy hoại.Thấy ai kia như vậy,anh cười nhếch cời áo khoác choàng qua người cho nó.

_Tôi từng nói đây là lần cuối chạm vào người em,đúng,là lần cuối nếu như một ngày nào đó tôi chết.Nếu như tôi còn tồn tại,thì em đừng hòng tôi bỏ qua cho em,áo của tôi đang chờ em về giặt.

_A!

Bế chặt con người kia trong tay, gương mặt anh vô cùng thích thú, ngược lại nó đang khó chịu vì cổ họng có chút đau rát. Chắc tại, cả ngày hôm nay nói quá nhiều, cộng thêm nó đang bị cảm.

_Cổ họng đau sao?

_Liên quan gì đến anh!

_Cả ông trời cũng muốn thay tôi phạt em, cho nên em mới bị đau họng, vậy đi, ít nói lại, có lẽ trời sẽ không mưa nữa. Vì lúc nào, em chạy ra ngoài, hầu như sau đó đều có mưa.

_Anh..khụ khụ!

Sau câu nói của anh là tình trạng con người kia ho sặc sụa, tên này đi làm thầy bói chắc chắn rất nhiều tiền=_=!

_Nè..ngủ một chút đi, nhìn em không ổn thì phải, nếu cảm thấy khó chịu thì cứ nói với tôi!

_Bây giờ anh bế tôi, tôi thấy rất khó chịu đó.

_Sao cũng được!

Anh mặt dày không đặt nó xuống mà bước tiếp đi, nhìn lên khuôn mặt kia nó thờ dài, đôi mắt ngày một khép lại.

Người con gái đứng tựa lưng vào xe cười khẩy khi nhìn thấy anh, cuối cùng tên này cũng có lúc coi được.

_Sao hả? Nếu mất một người quan trọng với mình, tôi nghĩ có khi, anh sẽ trở thành một con người cô độc nhất thế kỷ XXI này!

Nhìn anh, Anny trêu chọc, tay mở rộng cánh cửa xe để anh đặt nó vào, sau đó đóng chặt.

_Cô cũng biết điều đó! Vậy thì lái xe đi!

_Cái gì? Xe của anh, tại sao tôi phải lái?

Cô chóng hong hết lớn, người con trai nhìn Anny cười khẩy.

_Tùy cô, nếu cô muốn giờ này đón taxi về.

_Ờ..được rồi, lái thì lái! Anh nhớ chăm sóc tốt cho bạn tôi đó!

_Tất nhiên!

Bước vào ngồi cạnh nó, anh để ai kia tựa đầu vào người mình, người ở phía trên nhìn xuống hừ nhẹ.

"Được lắm, được lắm, anh cứ chờ đây! Sau này khi đám cưới tôi, anh nhớ đi một phong bì to là được!"

...

Cuối cùng cũng được giải quyết =_ =!

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Đi nhằm phòng! nhằm phòng của em rồi!

_Tiêu Nhiên! Bọn em ở đây!

Hướng mắt về phía hai con người đang vẫy tay, gương mặt ai kia bắt gặp mỉm cười. Hóa ra hai đứa nhóc này, bí mật đến đón anh như trong kế hoạch.

Nhận lấy vali từ K.O, Ken quay sang tài xế đưa vợ cho ông, rồi gật đầu.

_Bác đem hành lý ra ngoài xe trước,sau đó chờ bọn cháu! Bọn cháu sẽ ra ngay!

_Dạ thưa Phong thiếu gia!

Người đàn ông cúi đầu rồi nhanh chóng quay đi,khi bóng ông dần xa,Anny quay sang K.O cười lém lỉnh.

_Anh họ,anh nói xem,lần này anh đến đây có phải là vinh dự của tụi em không?

Cô nhướn mày,trong lời nói có chút trêu ghẹo,ông anh này đâu có nhiều thời gian đến mức đến đây,nếu không phải vì kế hoạch kia,chắc chắn không bao giờ anh có giờ rảnh.

_Hai đứa có thấy đây là một niềm vinh dự hay không?Chứ thật ra,anh thấy hai đứa rất biết cách hành hạ người khác!

Đặt hai tay trong túi quần,con người đạo mạo trước mặt nói móc,anh mất thời gian bay đến đây,đáng ra phải được nghỉ ngơi,nhưng không ngờ,hai cô cậu này,lại cản đường chặn lối.

_Không đúng,đây chỉ là một cái cớ,nói thật,Tiêu Nhiên nhà ta,chỉ nghĩ đến em gái thôi,đời nào,anh lại có lòng tốt bay về đây thăm tụi em?Đúng chứ?

Đi một vòng quanh K.O,khuôn mặt Ken hiện rõ sự chăm chọc,còn con người còn lại khẽ mỉm cười.

_Xem nào,bây giờ em cũng muốn ganh tỵ với em gái của anh sao,chàng trai?

Đặt tay lên vai Ken,anh cười nhếch,quang cảnh xung quanh nồng nặc mùi sát khí khiến Anny trau mày.

_Được rồi,chúng ta mau về nhà thôi,hai người chiếm hết cả một buổi sáng rồi đấy!

Cả hai hướng mắt nhìn vào Anny thờ dài,tự bao giờ,cô em gái này trở nên nghiêm túc vậy?Lại yêu quý từ thời khắc nữa kia?

Biệt thự Pink

Cuộn tròn trong chiếc chăn,con người kia trở mình sang bên phải rồi lại sang bên trái,cứ vậy cho đến khi mệt mỏi.

Đưa mắt lên trần nhà,nó khóc không ra tiếng,chân bị đau khó đi lại được,còn cổ họng vì bệnh mà không thể cất lời.Chẳng lẽ,nó phải dùng khẩu hình =_=!

"Làm sao đây?Bây giờ cứ như người tàn phế,huhuhu,rốt cuộc nên làm gì đây?"

Cách

Gương mặt này..

Ngoài cái tên vào không biết gõ cửa thì còn ai khác,mà nếu anh có gõ cửa,nó cũng đâu nói được gì!

"Chán thiệt,không nói được gì hết"

_Sao đây?Em không hoan nghênh tụi vào đây à?Hay thật tẻ,rất muốn tụi vào đây?

"Độ điên và độ tự ki của anh ta thật cao,xem như tụi sợ anh đi,đồ mặt dày!"

Miệng nó méo xệch quay ngay sang phía khác,ai kia cười nhếch tiến lại phía nó ngồi xuống cạnh giường.

_Tụi quên mất,có một cô bé đang bị viêm họng cấp độ nặng,làm sao đây?Không có ai cãi nhau với tụi,đúng thật,có chút buồn bã thì phải?

Đưa tay sờ nhẹ vào khuôn mặt nó,anh chọc tức,phải,dùng là có chút gì đó không quen.Bình thường cứ gặp nó đã sắp chém giết nhau,bây giờ lại không nghe được giọng nói kia,anh lại cảm thấy đầu óc trống trải.

Gạt mạnh tay anh ra,nó cố gắng ngồi dậy tựa vào thành giường,nếu như nói được thì tốt quá! Ông trời thật bất công,sao anh ta không bị viêm họng,để xem còn kiểu ngạo vậy không?

_Lườm tụi em hết viêm họng sao?

_Kệ tụi!

Thốt ra hai từ này,ai kia đánh mặt,muốn nói chuyện cũng không xong,nó với Korean y như là hai người bất đồng ngôn ngữ!

_Không đùa với em,tôi về đây là lấy một số hồ sơ,nhưng..không hiểu tại sao lại vào nhầm phòng,không xong rồi,bây giờ..tôi phải làm sao đây?

Nó hừ nhẹ lấy gối ném vào Korean,một lý do cực kỳ nhầm nhứ,phòng anh ta và phòng nó là cách nhau một tầng lầu,lý nào lại vào nhầm.Có chẳng chi muốn xem,nó chết hay chưa??

Chịu một chiếc gối phi vào mặt,người con trai kia cau mày,đưa tay kéo nó nằm ngay xuống giường,khỏe môi anh ngày một cười thỏa mãn.

_Vào nhầm phòng là vào nhầm phòng,em còn dám ném gối vào mặt tôi,nếu khuôn mặt này của tôi bị làm sao,có phải,em dùng thân để đền đáp không? Chịu trách nhiệm,cả cuộc đời tôi về sau??

Đưa hai tay chống vào ngực anh,nó nhăn mặt,nhìn lại hai cánh tay bé nhỏ này,Korean không ngại áp mạnh xuống,thế là có người bỏ cuộc chịu thua.

"Tên điên này..anh ta chưa uống thuốc hay sao?Hay thật chất,không có sợi thần kinh nào?"

_Nếu ngày nào cũng đi nhầm phòng của em,chắc sẽ thành thói quen mất,cô bé của tôi,em nên biết một điều,việc đi nhầm phòng của tôi,sẽ biết em còn sống hay đã chết đó!

Từ từ rời khỏi người nó,anh đưa tay kéo ai kia ngồi nhanh dậy,áp mặt vào con người anh,nó ngấm lại câu nói.

"Hóa ra..tôi bị như thế anh rất hả hê"

_Mau lên,tôi đưa em đi rửa mặt!

Nhấc bổng con người kia trong vòng tay,khỏe môi anh cười nhếch.Đi nhầm phòng nghe cũng rất thú vị,với ai thì anh không biết,nhưng với cô bé này,chắc chắn là đang rất phát điên,chỉ có điều không thể nói ra được!

Một lúc sau

Ngồi trên Sofa,nó cau mày nhìn Korean nói chuyện qua điện thoại với đối tác,không ngờ tên này có thể chịu đựng nhiều cuộc điện thoại tới tấp như vậy =_=! Chả buồn cho nó cứ ở yên một chỗ nhìn đĩa trái cây ngon lành kia.

_Được! Tôi nhất định sẽ cho bên tập đoàn ông một câu trả lời sớm nhất!Nè..em ngồi yên một chút có được không?

Vì hành động giật giật áo của nó khiến cuộc nói chuyện của anh không đi đến đâu,người bên cạnh thì muốn ăn trái cây,còn đối tác bên kia đang thắc mắc là ai mà khiến Korean phát điên như vậy!

_...

_Chỉ là một con nhóc không biết điều,chuyện này ông không cần bận tâm,hơn nữa,con nhóc này đang bị viêm họng,dù có tức giận tôi,cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến cuộc đối thoại của chúng ta!

"Anh dám! Được..."

Tiếp tục công cuộc giật giật áo,người con trai kia hừ nhẹ quay sang nó cau mày.

_...

_Được! Tôi giải quyết chuyện riêng một lúc!

Thần thưng tắt điện thoại,anh không cần nhìn mà đặt ngay xuống bàn.Nhìn vào khuôn mặt kia,nó chớp chớp mắt.

"Anh ta nổi điên rồi,có khi sẽ cắn người!"

_Bây giờ là sao đây?Em muốn tôi phát điên lên thì em mới vui hả??Hay là muốn..

Chỉ chỉ

Hướng mắt theo ngón tay nó,Korean khề thờ dài,anh bận bịu đến mức quên rằng nó chưa ăn gì,còn nữa,ai lại để mấy thứ đồ ngọt giết người này ở đây.

_Khiết Như!

Anh khề gọi tên nó,mặt ai kia biến sắc,lần đầu tiên có người gọi tên nó dịu dàng mà lạ thường như cái tên này,vì người bình thường gọi nghe thấy rất êm tai,còn Korean gọi,nó lại cảm thấy như sắp rơi xuống 18 tầng địa ngục.

"Sao anh không gọi cả tên lẫn họ của tôi cho dễ nghe,cứ gọi kiểu này,tôi sẽ đi sớm!"

_Tôi trình trọng thông báo,kể từ hôm nay trở đi,em không được ăn bất cứ thứ gì có hại đến cổ họng cho đến khi khỏe lại,nếu không..tôi tuyệt đối không tha thứ cho em!

Từng câu từng chữ điều rất chắc nịch,nhìn Korean,ai kia khề xoa bụng.

_Tôi đói!

_Cổ họng đau thì đừng nên nói nhiều,ở yên đây,tôi sẽ quay lại!

Đưa mắt hướng theo nam nhân kỳ lạ kia,mặt ai đó méo xệch,anh ta thay đổi thái độ còn nhanh hơn cả chong chóng,không thể đoán được lúc nào vui lúc nào buồn.Lúc nào không bình thường,và lúc nào trở nên rất nghiêm túc!

Cộp

Tiếng bước chân này...

Trợn tròn mắt nhìn vào đáng vẻ phi phàm kia,nó như không tin vào thị lực cao ngất ngưỡng của mình.

"Anh 2"

Cố gắng đứng dậy,nó nhìn anh mỉm cười,rất muốn lớn tiếng gọi K.O,nhưng không tài nào cất giọng.

_Khuyết Như,anh đã biết em bị viêm họng,cho nên không cần nói,nghe anh nói là được rồi!-Người con gái trước mặt anh,ngoan ngoãn gật đầu.Đưa tay đặt lên bờ vai bé nhỏ kia,anh khề khàng cúi người xuống_Nói anh biết,Korean có tốt với em không?Nếu không,anh sẽ...

_Sẽ đánh tôi và đòi lại công bằng cho cô em gái bướng bỉnh,cứng đầu của anh sao?

Đặt cháo và nước lên bàn,con người kia nhìn K.O nhưong mắt,phải,chính xác là ý này!

Đói mặt hai con người đằng đằng sát khí,nó lại một lần nữa nhăn mặt,đói mà cũng không được ăn,quá đáng,quá đáng!

_Hai người vừa phải thôi chứ,không thấy bạn tôi đang đói à?Đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc!

Cô xen vào cắt ngang không khí âm ảm,bước đến cạnh nó cô ngồi xuống,rồi đưa tay kéo tô cháo về phía mình.

_Nè..ngồi xuống! Mặc kệ bọn họ!

Nó mỉm cười rồi từ từ ngồi xuống bên cạnh cô,cả hai con người nhìn thấy Anny đút cháo cho nó cau mày.

_Mau đưa cho tôi/anh!

Không phải,là ba thì đúng hơn=_=! Vì Ken cũng có phần,mới ăn được một muỗng đầu tiên nó đã bị cả 3 làm sặc sụa.

_Anny! Đưa cháo cho anh! Mau lên!

_Được rồi K.O!

Cô đáp rồi đưa cho anh,sau đó bước sang phía Ken,hai cặp mắt nhìn vào cô đỏ rực,tình thế hiện tại,K.O đang chiếm thế thượng phong.

_Tình cảm anh em cũng tốt lắm!

Korean nói móc.

_Không phải ai đó nói cần nghỉ ngơi hay sao?Còn có tâm trạng chăm sóc em gái cơ à?

Mặt Ken méo xệch,đứng chứng kiến Anny cười khỏ,không cần phải nói móc nhau mới vui chứ?K.O vẫn im lặng,anh tiếp tục nhiệm vụ chăm sóc em gái của mình,còn nó vẫn vui vẻ ăn.Thầm nhủ,cháo ai nấu ngon thật!

_Cháo là do tôi nấu,ăn cũng phải để chủ nhân đút chứ?Sao lại..để khách ra tay rồi!

K.O dừng lại quay sang Korean cau mày,cũng rất giỏi trong việc nói móc người khác thì phải,nhưng không sao,cần phải để chủ nhân tội nguyện vậy!

_Nếu đã vậy,có lẽ tôi không nên chiếm lĩnh bệnh nhân đặc biệt này thì phải,đúng không Korean?

Quay sang ai kia,K.O nhưong mày,kèm theo đó là một nụ cười nửa miệng.Phải,Korean cũng đáp lại anh,bằng một nụ cười như thế,sau đó đến phía K.O thay thế vị trí.

_Nè Tiêu Nhiên anh..

Ken cứng họng,nhìn vào cậu em họ anh nhưong mày.

_Không được manh động,việc của chủ nhà,chúng ta là khách,không được có ý kiến!Nghe này Ken,chúng ta mau đi thôi.

_Được rồi!

Ken khẽ gạt đầu rồi bước cùng K.O lên lầu,không gian ở lại chỉ còn 3 người,hướng mắt nhìn vào nó,anh cười nhếch.

_Hình như ở đây vẫn còn một bóng đèn thì phải,không thấy ở đây rất không thoải mái à?

_Đi thì đi! Anh nhớ đó,có chuyện gì với Angel,tôi sẽ băm anh ra!

Cô hẳn học lên tiếng rồi ngay tức khắc bỏ đi,đưa mắt nhìn theo,nó bất giác thờ dài.

Cốc

_A!

Bị anh cốc vào trán,con người kia cau mày,cái tên này cứ thích hành hạ người khác!

_Lo tập trung ăn vào,khi ăn không được thờ dài nghe rõ chưa?

"Mình sắp phát điên rồi...."

Nhìn Korean,nó miễn cưỡng gạt đầu rồi ngoan ngoãn ăn từng muỗng cháo.Khóe môi anh bất giác cong khi nhìn vào người con gái này,nếu từ đầu đã như thế này thì quá tốt.

_Khiết Như!

Khụ khụ

Anh vừa dứt lời thì nó đứng lúc ho sặc sụa,đã bảo đừng gọi tên nó như thế rồi mà,ai gọi cũng thấy bình thường,nhưng khi vào tay Korean,nó thấy rất áp lực (T Miu's K: Tác giả còn thấy áp lực nữa là...đáng sợ)!

"Nói đi..đừng gọi tên tôi nữa"

Nó nhìn anh chờ đợi câu nói đến mức toát mồ hôi,còn ai kia im lặng lấy khăn lau mồ hôi cho nó.

_Ko..rean!

Người đối diện bất giác dừng lại,ánh mắt chăm chăm nhìn vào cô gái đang gọi khẽ tên mình.

_Có chuyện gì?

_Tôi...khát nước!

Sao vậy?Sao giống con nít mới học nói quá vậy,thật,không biết khi nào nó mới khỏe lại.

_Không những nước mà thuốc cũng phải uống,dù em không thích cũng phải uống,không cần biết có đắng hay không cũng phải uống!

_Anh...

_Tôi sẽ nghe lời của anh,nói nhanh lên!

Mặt nó biến sắc nhìn chăm chăm vào Korean,không sớm nó cũng sẽ bị tên này hại chết!

_Không..

_Thật không?Có thật là không uống không?

_Tôi..

_Không lặp lại nhiều lần,uống hay không?

Gật gật

Nhắm mắt gạt đầu là cách nó làm hiện tại,còn ai kia thì cười đắc ý.

Cộc Cộc

Nghe thấy tiếng gõ cửa nó mỉm cười, chắc chắn là K.O, phải, chắc chắn là K.O!

Chống nhẹ hai tay xuống nệm, con người kia từ từ cho chân đặt lên sàn nhà, chậm chậm đứng lên.

Cạch

Chưa đi được đến đâu thì cánh cửa đã toang mở, nhìn người đối diện, nó không nổi giận mình. Không phải K.O, mà là..

Khép nhẹ cửa, người con trai đạo mạo bước chậm chạp về phía nó và dừng hẳn.

_Shyz!

Sờ lên cổ họng nó nhăn mặt, cứ như thế này không biết bao giờ mới trở lại bình thường. Cầm lấy bàn tay kia, anh nhanh chóng kéo mạnh về phía mình, phải, anh chưa từng nghĩ, một khắc cũng không thể quên cô bé này.

Anh trân trọng và yêu đến mù quáng!

Xiết chặt cô bé nhỏ trong vòng tay, anh cố gắng giữ chặt hơn bao giờ hết. Ngược lại nó rất muốn đẩy anh ra, nhưng không tài nào chống cự.

Di chuyển chiếc môi đặt lên mái tóc buông dài, khuôn mặt Shyz biến đổi, tiếng thở dài ngày một nặng hơn.

_Anh luôn nghĩ..nếu như giữa chúng ta không còn rào cản, thì em sẽ có thể ở bên cạnh anh, nhưng bây giờ hình như điều anh nghĩ, là bản thân lại quên mất những tổn thương mà em đã chịu đựng. Cứ cho là anh ích kỷ, chỉ nghĩ cho bản thân anh, vì ai trong thế giới của tình yêu, cũng đều là ích kỷ như vậy. Khiết Như, em có biết khi anh muốn em trở thành hôn thê của anh là anh đã trăn trở rất lâu hay không? anh chưa từng có ý nghĩ sẽ yêu một cô bé kém hơn mình về tuổi tác như vậy, nhưng cách suy nghĩ này hoàn toàn bị biến đổi, nếu như..có thể quay ngược thời gian, có lẽ anh sẽ ước, mình..không gặp em! Vì như thế..anh sẽ không đau khổ, sau này..cũng có thể mỉm cười chúc phúc em, một cách chân thành nhất!

Từ từ buông lỏng nó ra, Shyz đưa hai tay giữ chặt hai cánh tay của nó mỉm cười.

_Cô bé à? Anh không thể cắt đứt tơ tình với em, anh cũng không nỡ tự tay làm tổn thương người mình yêu một lần nữa, em xứng đáng có được một hạnh phúc riêng cho mình, bên cạnh một người hoàn toàn thuộc về riêng em, không có bất kỳ ai, có thể xâm chiếm. Nhưng..hình như, một nửa tương lai đó, không phải là dành cho anh!

Ngước nhìn lên anh, khóe mi ai ngăn nước, anh đang lợi dụng việc nó bị viêm họng để nói những lời đã kích này hay sao?

_Hạo..Duy Thần! Em..ghét anh lắm!

Người con trai trước mặt nó cười xòa, đưa tay lau vội nước mắt kia, rồi thở rõ một hơi dài.

_Có muốn anh đưa em đi ra vườn hoa không? Có khi tâm trạng em sẽ tốt hơn! Với lại, chân của em cũng nên đi lại một chút!

Gật gật

_Anh chịu thiệt công em vậy! Mau lên!

Xoay lưng về phía ai kia, anh cười cười, cô gái nhỏ khẽ ung lòng hạ thấp người, choàng tay qua cổ anh.

_Duy Thần! Đi thôi!

Nhìn thấy nó thốt trọn tên Shyz, người con trai bên ngoài trừng mắt, người đứng phía sau chàng trai kia, cũng bắt gặp thờ dài.

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

T Miu's K: Hai người này là ai vậy? =_ =!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sự chân thành sau lớp người phản diện

__ Vườn hoa __

Bám chặt vào cổ anh,nó vô thức gục đầu xuống cạnh khuôn mặt Shyz,phùng má,cảm giác này thật giống như lúc đó,vẫn là mùi hương nhàn nhạt này.

Khẽ quay sang nhìn con người đang thần thờ kia,anh cười nhạt rồi khẽ xốc nhẹ nó lên,mỗi bước chân đều rất chậm chạp.

Phải,anh rõ ràng muốn kéo dài thời gian,vì như thế có thể công nó lâu hơn một chút!

_Shyz! Thà..em xuống!

Đưa mắt nhìn quanh khu vườn rộng,nó quay sang Shyz nói khẽ,con người kia có chút ngang bướng,không chịu thỏa lòng.

_Một chút nữa,có được không?Anh muốn công em thêm một chút,chỉ một chút thôi!

_Nhưng..

_Khiết Như,nghe anh có được không?

_Ừm!

Nó ngoan ngoãn gật đầu bám chặt vào cổ anh một lần nữa,một chút nữa so với anh chắc hẳn là một thời gian dài.

Ồ yên trên lưng con người kia, gương mặt nó đánh lại,anh nói sẽ cho nó tập đi lại kia mà,sao cứ muốn cho nó thành kẻ chỉ biết dựa vào người khác vậy?

_Dạ chào chủ tịch!

Nhìn đám người làm vườn trước mặt anh gật nhẹ đầu,sau đó đặt ngay nó xuống dưới thảm cỏ xanh,rồi nhanh chóng đứng dậy.

Cô nhóc ở phía sau bám chặt tay Shyz,vì nếu nó buông ra,có khi sẽ ngã xuống ngay lập tức,thế mà trong lúc thê thảm thì lại y như superman=_=!

_Phiền đi chuẩn bị cho tôi một ly trà rừng có được không?Nhớ là không được quá nóng,cũng không được quá nguội,nhiệt độ phải vừa ấm có biết không?

"Anh ấy vẫn rất chu đáo với mình..Duy Thần,nếu như 9 năm trước chúng ta không gặp nhau thì tốt quá,em cũng không phải vừa yêu vừa hận anh,đúng không?"

Ngước lên nhìn con người kia,nó từ từ buông lỏng hai bàn tay mình ra khỏi tay anh,không đứng,phải là buông ra ngay từ đầu.

_Dạ được thưa chủ tịch!

Bóng dáng con người kia quay đi,anh đưa mắt sang những người còn lại,như hiểu ý,bọn họ cũng nhanh chóng rời đi.

Quay lại nhìn nó anh mỉm cười,nụ cười này là chân thành và đầy ấm áp,khung cảnh cả hai đứng đối mặt nhau giữa những đám hoa hồng càng trở nên tuyệt đẹp.

Đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc kia,gương mặt Shyz biến đổi khi nhìn thấy một chiếc lá,9 năm trước,cũng là vì chiếc lá này mà cái ôm đầu tiên của anh bị đánh cắp,không những vậy,toàn bộ những kí ức về cô gái này,đều ở lại trong trái tim của anh.

Một vị trí quan trọng qua nhiều năm,một con người trong hoàn cảnh thê thảm nhất vẫn rất đẹp,phải,nó là một khối rubik nhiều màu,một thiên thần mang hai màu sắc bảo vệ,một cô bé giống như lọ lem,nhưng không phải là lọ lem.

Ngắm nhìn chiếc lá trong tay anh,khuôn mặt ai kia cũng bắt gặp nụ cười nhạt,tự hỏi trong lòng,đây có phải là sự trùng hợp?

_Khiết Như,năm đó đã có một cô bé vì sợ hãi nên đã ôm chặt lấy anh,kết quả,anh lại để cô bé đó đau khổ bởi vì một câu nói đùa vớ vẩn nhất.Nhưng mà,khi anh nhớ về câu nói đó,thì anh biết được một điều,đó không phải là vớ vẩn!

Đưa tay đặt lên bờ vai nhỏ bé kia,anh cúi người nói một cách nghiêm túc,gọng điệu có chút nhàn hạ.

Nó nhìn Shyz rồi thở dài,bây giờ không thể nói được những gì mình nghĩ,nếu so với lúc nhỏ,có lẽ bây giờ nó thê thảm hơn nhiều.

Di chuyển bàn tay lên chiếc cổ trắng nõn nà của ai kia,Shyz vô thức bước gần hơn để làn môi của mình chạm vào trán nó,sau đó khép chặt mắt.

Anh đã mất rất nhiều thời gian để bỏ lỡ cái gọi là một cuộc tình nghiêm túc,nếu như có thể,vẫn muốn có thể ở bên một người,tay trong tay với họ.

_Shyz! Anh..

Nghe tiếng gọi khẽ của nó, anh từ từ rời ra, nhìn xuống khuôn mặt ai kia, anh cười nhạt.

_Anh xin lỗi, bản thân lại đi xa giới hạn của mình rồi, nhưng mà..

_Chủ tịch, trà rừng của cậu, cậu có muốn dùng ngay không?

Tiếng của di lâm vườn cắt ngang câu nói của anh, quay lại người đứng ở phía sau, Shyz khẽ gật đầu.

Quay lại người con gái trước mặt, anh nhường mày sau đó quay người bỏ đi lại phía chiếc bàn đặt ở đằng xa, rồi tựa lưng vào chờ đợi.

_Khiết Như! Em thử đi lại anh xem!

Nhìn xuống dưới chân, ai kia hướng mắt về phía Shyz gật đầu, hóa ra anh đang muốn nó tập đi, dù sao nó cũng cần phải vận động!

Phía xa

Hai khuôn mặt lãnh đạm đứng quan sát cau mày, không ai khác ngoài một Hạo Tổng phi phạm và một chủ tịch Tiêu đạo mạo, họ nhìn về người con gái đang bước đi khó nhọc kia, rồi bắt giác cùng thờ dài.

_Ngay từ đầu nếu tôi không ngốc nghếch cho con bé về đây, có lẽ mọi chuyện đã không xảy ra, kì thật, cứ vương phải nhà họ Hạo các người, cô em gái tôi thương yêu nhất, điều chịu tổn thương thì phải! Tôi đang nghĩ..

Đưa mắt sang Korean, mặt Tiêu Nhiên trở nên cực kỳ hàm ý, người bên cạnh đưa tay chỉnh sửa cà vạt cười khẩy.

_Cứ thử đưa con nhóc đó đi xem, tôi không tin không tìm được hai người!

_Haizzz..thế lực của Hạo Tổng là tìm người suốt hai tháng mới gặp hay sao?

_Không phải là vì tôi không tìm ra, chỉ là tôi có lòng tốt, để con bé gần anh 2 là anh thêm một chút. Hạo Thy Nhật tôi, cũng được xem là rộng lượng chứ?

Lời lẽ đầy sắc sảo của Korean khiến K.O có chút kháng phục, đúng là một con người kiêu ngạo, dù ở hoàn cảnh nào cũng không để bản thân mình mất mặt, nếu như để em gái anh ở bên cạnh một con người kiêu ngạo, liệu có tốt hay không?

_Suy cho cùng, quyết định của tôi vẫn không thể để con nhóc vương vào nhà họ Hạo của cậu, sau khi sinh nhật con bé kết thúc, có lẽ người làm anh như tôi phải ích kỷ rồi nữa rồi!

Korean im lặng hướng mắt về phía xa cười khẩy, không đúng, tên này chắc chắn sẽ không làm vậy, nhưng nếu không làm vậy, bí mật kia sẽ mau chóng bại lộ. Lúc đó..

Bịch

_A!

Chống hai tay xuống thảm cỏ xanh mướt, nó cúi đầu nhấn mặt, kỳ lạ, chỉ cách mấy bước là có thể chạm đến Shyz, tại sao chỉ đến đây nó đã ngã. Còn lúc cãi nhau với Korean, không phải nó đã chạy như một kẻ điên bị truy đuổi sao?

"Đồng Khiết Như, sao mày lại vô dụng vậy?"

_Hức hức!

Cả ba con người cau mày chạy nhanh lại phía nó, người gần nhất là Shyz, anh có thể chỉ mấy bước chân đã chạm đến nó, nhưng người đầu tiên kéo nó đứng dậy lại là Korean!

_Em có sao không vậy? - Cả ba con người trước mặt nó lần lượt đồng thanh, đưa tay lau vội nước mắt, con người kia lắc đầu.

_Khiết Như, anh xin lỗi, chân em như vậy, anh không nên bắt em đi đến anh bằng một khoảng cách xa!

Quay sang Shyz, nó khẽ lắc đầu.

Rõ ràng là rất gần với tầm mắt, tại sao không bước đến được, còn người dù ở rất xa, nhưng bất cứ hoàn cảnh nào cũng xuất hiện, rốt cuộc là tại sao chứ?

_Còn nói là không sao, nếu như không sao, vậy lý do gì khiến em lại khóc hả?

Korean gật lớn, trong ánh mắt hình như rất giận, Tiêu Nhiên cau mày đưa tay kéo nó sang phía anh.

_Korean, cậu đang hét lên với một cô bé mít ướt có biết không? Còn như thế, thì đừng trách tôi! - Anh nhường mày, trong câu nói có một kẻ hồ, chỉ người trong cuộc mới hiểu rõ, quay sang nó, anh mỉm cười _Anh 2 biết là em rất đau, nếu muốn khóc thì cứ khóc, không có ai dám ăn hiếp em đâu! - Một cách dễ

dành đáng yêu khiến nó phải bật cười,đưa tay bôi đi nước mắt kia,K.O quay sang Korean cười khiêu khích_Đây mới gọi là đồ dành,một người kiêu ngạo như cậu,nên học cách kiên nhẫn thì hơn,đúng không em gái?~Quay sang nó,anh như rồng mây,con người kia nhìn anh khẽ gật đầu_Đi thôi,hình như,có người đã chuẩn bị trà rừng cho em gái anh,ít nhất cũng phải uống một ngụm,để tỏ rõ thành ý chứ!

Giọng điệu này...

Tiêu Nhiên cũng biết đùa quá thì phải,rõ ràng anh biết nó không thích uống trà rừng,nói đúng hơn là sợ hãi.

Nó còn nhớ,lúc ở nhà Anny như thế nào,lúc đó còn có Ken thế mạng,nhưng tình hình này..xem ra không tránh khỏi!

_Theo tôi biết,thì có một người rất sợ mùi vị của trà rừng,nhưng kì thật,cổ họng ai kia trùng hợp bị viêm.Nói xem,có phải em đang muốn một trong số chúng tôi thay thế?

Gật gật

Nó nhìn Korean ngoan ngoãn gật đầu không cần suy nghĩ,phải công nhận một điều,anh ta cũng biết nhiều về nó!

_Em không thể như vậy,nếu như vậy khi nào mới nói chuyện được đây?

_Đúng vậy!Dù anh 2 có thể chịu theo em bất cứ là điều gì,riêng về sức khỏe thì không được!

...

Thế là nó bị giảng đạo hồi lâu,người đứng bên cạnh cười nhếch một cái,sau đó cầm lấy cánh tay kia kéo nhẹ về phía mình.

_Với một đứa trẻ cứng đầu,tuyệt đối không thể dùng lời lẽ để nói chuyện!Mà là..-Anh dừng lại đưa mắt về phía xa_Shyz!-Người bên cạnh khẽ mỉm cười,rồi nhanh chóng xoay người bỏ đi,dừng trước chiếc bàn nhỏ,anh lấy ngay ly trà rừng,rồi quay lại phía ba con người trước mặt.

_Anh..muốn???

Chỉ chỉ tay vào ly trà rừng trên tay Shyz,nó tròn tròn mắt nhìn người đang cười.

_Phải!-Anh nhấn mạnh_Đồng Khiết Như,tôi hỏi em,có phải người em ghét nhất là tôi không?Có phải người em muốn cãi nhau nhất cũng là tôi không?Có phải em rất muốn bản thân trở nên khỏe mạnh không?Nếu như vậy,đó là một cơ hội tốt để em có thể chứng minh,con người mạnh mẽ của mình! Nhưng không uống cũng không sao,điều đó chứng tỏ,em là một đứa con nít chỉ biết khóc nhè,ngoài việc dựa dẫm vào người khác,thì không biết làm gì hết!

Từng lời lẽ điều là đã kích nó,thoạt nhiên đây cũng được coi là một lời thật lòng,nhưng trong lời nói luôn luôn có một khe hở,đôi khi chỉ là lớp vỏ nguy trang của sự chân thành,nhưng lại là chọn nhầm vai diễn.

_Anh..

_Tôi nói không sai chứ,bên cạnh đó,em còn rất nhát gan,chỉ một ly trà từng nhỏ thì đã muốn cong đuôi bỏ chạy! Đây thật chất,không phải người tôi từng quen biết,tôi..thật sự nhìn lầm em!

Đường cong từ khóe môi hoàn hảo kia hiện hữu,để yên hai tay trong túi quần,con người cao ngạo kia từ từ bỏ đi.

_Được! Tôi khiêu chiến với anh!

Giật lấy từ trên tay Shyz,nó đưa lên môi uống một hơi dài,sau đó dùng tay lau đi những gì còn đọng lại trên miệng.Hai con người bên cạnh đánh mặt,từ khi nào cổ họng kia hét lên 6 từ rõ ràng và lưu loát vậy?

Người con trai vẫn tiếp tục bước đi,hầu như chưa bao giờ quay đầu lại,vì anh biết con người kia đã bị lời đã kích của anh,mà uống sạch ly trà rừng.

_Vai diễn này,tôi làm rất tốt đúng không?Cô bé nhỏ,nếu không đã kích em,chắc chắn tính cứng đầu của em,không bao giờ khuất phục.Vì em..và tôi..là cùng một loại người!

...

Chúc mn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thời khắc dưới bóng bay

Vì giờ đây tay em không thể nào níu lấy yêu thương anh trao về đây!

Gọi thầm tên anh trong bao nghĩ suy,nỗi nhớ như muốn vỡ òa!

Lặng thầm mình em nơi đây vẫn cứ mong chờ anh sẽ quay về!

Nhưng làm sao khi khoảng cách đã quá xa!

...

Cộp

Bước xuống cầu thang,gương mặt ai kia nhìn nó thờ dài,cô có nên cắt đứt bệnh tự kỉ của nó không nhỉ??Suốt ngày cắm đầu vào laptop,điện thoại,truyện tranh,sau đó là ăn uống,tiếp theo là ngồi một chỗ viết thiên tình sử bi đát,kết quả làm cả tập đoàn mỹ nam đạo mạo kia,điều trở thành nạn nhân của trò cút bắt,một người đi trốn và cả đám đi tìm =_ =!

_Angel! Bớ Angel!

Im lìm trong chiếc tai nghe màu hồng nhạt,cô gái nhỏ hướng mắt vào laptop với điệu bộ chăm chú,phải,hình như trong laptop nó luôn chứa một kho tàng bí mật,mà hầu như chưa một ai xem được bên trong là gì!

Tiếng hét của cô chẳng làm động tâm ai,vì một khi chú tâm dù trời có sập xuống cũng vậy,cô bạn thân này của cô,nổi tiếng ngầy thơ mà,dù có chết cũng sẽ không biết tại sao!

_Nè..làm gì vậy?

Quay sang thủ phạm giật lấy tai nghe ra khỏi tay,nó cau mày,con người bên cạnh cười tươi rói,ngồi ngay xuống cạnh nó.

_Ừa? Mày nói chuyện được rồi hả?

Miệng nó méo xệch đưa tay sờ nhẹ lên trán Anny,tiếp đến đặt lên trán của mình,không xong,trán nó nóng hơn Anny =_ =!

_Tao có bị cảm đâu mà không nói được chứ?Nếu muốn biết lý do tại sao,thì đừng nên hỏi sẽ tốt hơn,nếu không,tao cắn chết mày!

Con người đối diện nó đánh mặt,cô cũng có nghe phong phanh là có người vì tức mà chịu oan uổng uổng hết ly trà rừng,cô còn đang nghĩ nó có linh nghiệm như vậy không,không ngờ chỉ uống một chút mà ai kia đã nói chuyện lại được ^^!

_Tao hiểu mà,hìhi.

"Chị hiểu cung mà,tất cả phải cảm ơn tên mặt lạnh kia,nhờ vậy..chị biết được,cung vẫn còn có một đối thủ"

Nụ cười của cô bất giác khựng lại khi nhìn vào laptop của nó,là tranh nó tự phác họa ra sao,ừm đúng là một gia đình rất đẹp.

Nhìn thấy Anny hướng vào laptop mình,nó khẽ cau mày đóng nhanh lại,xiết chặt vào người,về mặt có chút lúng túng

Khóe mắt cô vươn ướn nhìn sang khuôn mặt ủ dột kia,hóa ra con người lạnh lợi mà cô quen biết lại có nhiều nội tâm đến vậy!

_Angel! Đó là ba mẹ của mày sao?Trông họ và mày rất hạnh phúc!

Một giọt nước mắt tinh khôi rơi nhẹ xuống chiếc đầm trắng ướt một khoảng,không phải,đó chỉ là hạnh phúc ở trong trí tưởng tượng nó thôi,riêng hiện tại thì cái gọi là gia đình,đâu còn mà hạnh phúc.

_Tài vẽ phác họa của mày cũng rất tốt đó,sao không chọn làm một họa sĩ manga hả?

...

Con người bên cạnh im lặng,nó im lặng và hoàn toàn im lặng,im lặng để biết được bản thân mình đang nghĩ gì,một gia đình hạnh phúc chỉ vờn vờn 6 năm

_Chân mày đã đỡ chưa?Có muốn đi ra ngoài không?Ji đang ở bệnh viện để chăm sóc Tyo,không biết,tâm trạng nó sao rồi nữa?

Nghe đến cái tên mà Anny nhắc,nó hiểu kỳ quay sang cô chớp mắt liên tục.

_Tyo là ai?Sao Ji lại phải chăm sóc?

_Bạn trai của nó,muốn biết thì mau theo tao ra ngoài,dù gì,mấy tên này cũng bận việc ở công ty,chúng ta nhân cơ hội đi chơi thì có sao!

_Vậy còn Tiêu Nhiên,anh 2 tao đâu?

Anny nhìn nó gãi gãi đầu,không được nói,tuyệt đối không được nói,đây là bí mật quốc gia cơ mà!

_Ồ anh ấy hả?Chắc là đang đi đâu đó,có khi là..đi tìm một nửa của mình thì sao?

Cô nhướn mày,nhìn Anny,nó cười nhẹ.

__Bệnh viện Zeus__

Ngồi cạnh bên giường bệnh của anh,người con gái bắt gác thờ dài,cô đưa tay vuốt dọc khuôn mặt đó một lúc rồi dừng lại.

_Tyo! Anh ngủ lâu lắm rồi,dậy có được hay không?Chúng ta còn một lời hứa kia mà!

Anh im lặng trong tình trạng mê man,nếu không phải vì cứu cô,thì làm sao anh đang nằm ở đây chứ?

_Định Thiên,anh dậy có được không?

Cạch

Quay đầu lại phía cửa,Ji bắt gặp khuôn mặt của Eun,đúng,cô gái được xem là hôn thê tương lai của Tyo,Liên Tinh Trúc!

Nhìn thấy cô bé đang nhìn mình,Eun vội vàng khép chặt cửa,Ji lau vội nước mắt đứng dậy,đối mặt với Eun.

Ji đúng là có chút ganh tỵ với Eun,vì chị ta rất dễ gần,hơn nữa,lại rất xinh đẹp,so với Eun,cô hoàn toàn không xứng với người con trai này,dù một chút.

Quan sát cô bé trước mặt,Eun mỉm cười,phải,cô cũng phải ngưỡng mộ con người này nữa là,người có thể khiến vị hôn phu cô yêu say đắm,người có thể cùng anh trải qua rất nhiều khó khăn,từ sự phản đối của gia đình,người khiến anh ta nằm bất động suốt hai tháng,quả thật,một tình yêu đẹp,nhưng..cô không thấy thú vị chút nào!

_Em là Đặng Diệp,người mà Tyo rất yêu?

_Phải!

Ji khẽ gật đầu,môi cười nhạt.

_Chắc em cũng biết rõ chị là ai rồi chứ?

_Ừm! Em biết,chị là vợ tương lai của anh ấy,mẹ anh ấy cũng đã từng nói với em!

Ji tiếp tục cúi đầu che giấu đôi mắt đang đỏ của mình,người trước mặt cô cười nhếch rồi bước lại ngồi cạnh giường Tyo.

_Nếu em đã biết,tại sao còn nặt dầy ở lại đây chứ?Không thấy,nơi đây,không cho kẻ thứ ba xuất hiện hay sao?

Lời lẽ nhẹ nhàng nhưng lại đâm sâu vào tâm lý người khác,phải,chính xác là đã kích!

Khóe môi Ji run run khi nhìn Eun cúi xuống hôn nhẹ vào môi người cô thích,một cảm giác như dao đâm chạy dọc tim,niềm tin hình như đã đặt nhầm chỗ,đến giờ cô mới hiểu được một điều,không thể đánh giá một con người qua khuôn mặt thánh thiện đó,thật chất,Eun hoàn toàn không phải là một con người đơn giản.

_Em cũng thích xem cảnh người khác ân ái lắm hay sao,Đặng Diệp?

Quay lại người phía sau, Eun cười nhếch,nước mắt Ji hơn bao giờ hết thì nhau chảy ra,cô không nói được một lời,chỉ nhanh chóng chạy vụt đi.

Quay lại nhìn vào người con trai đang nằm trên giường,khuôn mặt Eun hiện rõ sự tà ác.

_Hân Định Thiên,anh chờ xem,người anh yêu nhất sẽ tuyệt vọng như thế nào?sẽ đau khổ như thế nào?

Đưa tay vuốt ve khuôn mặt điển trai kia,lần môi người con gái mỉm cười rồi tắt hẳn.

Bịch

_A!

Cả ba con người không hện mà ngã xuống,kỳ lạ,từ sau việc ở vườn hoa,đây là lần thứ hai trong ngày nó ngã.

_Nè..ai lại..

Anny định mắng ai lại không có mắt,nhưng khi nhìn lại con người trước mặt,cô lại suyt nữa điếng người.

Từ từ đứng dậy phui sạch quần áo,nó nhìn sang Anny,còn Anny thì nhìn sang nó,cả hai lần lượt đánh mặt.

_Ji..tại sao mày khóc vậy?Không phải có chuyện gì xảy ra chứ?

Nó nhìn cô hỏi han,con người kia nhìn vào cả hai lắ đầu,Anny cau mày kéo Ji ngồi nhanh xuống ghế.

_Chắc chắn là có chuyện,mau lên,nói tao biết là ai ăn hiếp mày?Tao sẽ giết chết người đó!

_Là..

Tại sao phải nói cách xa mỗi người một phương!

Vùi tròn tất cả những dẫu yêu đã không còn vương!

Từng giọt nước mắt thấm mi cay!

Người đâu biết em đây!

Vẫn yêu vẫn ngóng trông hoài nơi đây!

...

Tiếng nhạc chuông điện thoại của Ji khiến câu nói bỏ dở,nhìn vào màn hình hiển thị,cô thờ dài,đưa vội cho Anny.

_Nghe đi!

_Điện thoại là của mày mà,sao bảo tao nghe chứ?

Anny nhăn nhó,người đối diện cô chỉ chỉ vào tên được lưu trong danh bạ,sao chứ?Là EB của Anny đây mà?

Không chán chừ,cô giật lấy ngay điện thoại không cần từ chối,quay sang bên cạnh,Ji có chút bất ngờ khi không nhìn thấy nó.

_Kỳ lạ,rõ ràng mới ở đây mà!

Ji ngó nghiêng ngó dọc lắ bắ,quay sang nhìn cô bạn đang nắ cháo điện thoại với EB,bất giác cô thờ dài.

_Anh ta sao lại bước ra từ phòng này?

Nó lắ bắ rồi bước chậm rãi đến phía Nike,người con trai từ từ khép chặt cửa,đôi mắt mang một màu buồn ảm đạm.Phải,anh sắp chết rồi!

_Vũ Khải Nguyên! Anh làm gì ở đây vậy?

Giọng nói này..

Xiết chặt hồ sơ bệnh án trên tay,anh quay lại nhìn vào người con gái cười nhạt.

_Anh mới là người hỏi em,sao em lại ở đây?

_Tôi hỏi trước,anh mau trả lời đi!

_Anh..

Nike cứng họng,không tài nào nói nên lời,đưa mắt nhìn xuống thứ gì đó mà anh đang cầm,nó bất giác cau mày,là hồ sơ bệnh án sao?

_Nike,anh có vấn đề về tim mạch hay sao?Sao lại bước ra từ đây?

Đưa mắt nhìn nó,anh có chút đứng hình.

_Không phải là của anh,hồ sơ bệnh án này là của bạn anh,vì bạn cho nên muốn anh đến lắ,trả lời cho anh biết,tại sao em lại ở đây?

_Tại sao tôi phải nói cho anh biết chứ!-Nó vênh mặt_Hon nữa,nhìn vẻ mặt của anh rất lạ,tôi không tin là không có chuyện gì,mau đưa cho tôi xem,rốt cuộc có phải là anh..

_Em im ngay cho anh,sao lúc nào cũng muốn biết chuyện không liên quan đến mình vậy?Em rõ ràng không tha thứ cho anh,tại sao cứ muốn biết đến việc riêng của anh,Đồng Khiết Như,em như vậy là sao đây?

Lời nói của nó bị tiếng quát tháo của Nike im bật,đôi môi nhỏ khẽ run rồi mím chặt,nước mắt không muốn cũng phải rơi vội.

_Là tôi nhiều chuyện có được chưa?Là tôi rảnh đến mức đi theo anh để bản thân bị anh nói khó nghe như vậy,là tôi ngốc nghếch,được chưa hả?

Lau vội nước mắt nó bực dọc bỏ đi,đưa mắt nhìn theo từng bước chân khó nhọc của ai kia,Nike bỗng cúi gằm mặt.

_Xin lỗi em,xin lỗi em nhiều lắm!

Tối đó..

Nếu em vẫn còn yêu người cũ xưa..thì anh sẽ để em đi!

Đến nơi em cần tìm lại dấu yêu,bao năm lạc mất!

Tháng năm dài ở cạnh với em...rồi người cũng vội bước đi!

Hãy luôn nhớ rằng...

Sau lưng em vẫn là anh!

...

_Chân còn đau thì đừng đi lung tung,không biết bây giờ là mấy giờ hay sao?

Ghi chặt với tai nghe,con người đạo mạo kia tự bao giờ khép chặt mắt,hai tay vẫn để yên trong túi quần,hòa theo một đoạn nhạc u sầu.

Người ở phía sau khẽ giật mình khi người trước mặt biết là mình,vừa nghe nhạc mà cũng nghe được tiếng bước chân sao?

Từ khi trở về đây,nó không nghĩ mình lại thức khuya như vậy,có khi gần đến 2,3 giờ sáng mới chợp mắt.

Lôi từ phía sau ra một chùm bóng bay nhiều màu sắc ra,nó cười tươi bước đến cạnh con người lạnh lùng đó im lặng.

Hướng mắt xuống những ánh đèn lấp lánh kia,đôi mắt ai long lanh nét quyến rũ,gió nhẹ nhàng thổi qua làm mái tóc kia bồng bềnh,những sợi tóc mai cũng ngày một rũ xuống khuôn mặt.

Korean thở dài rõ một tiếng rồi quay người bỏ đi,đưa tay vén những sợi tóc mai đi,nó cau mày.

_Thả bóng bay với tôi đi!

Con người trước mặt không biểu hiện gì,chỉ bất giác dừng lại.

_Thả bóng bay với tôi đi!

Anh im lặng phũ phàng bỏ đi,miệng nó méo xệch từ từ xoay người lại nhìn xuống những ánh đèn.

_Đồ đáng ghét! Tôi cực kỳ ghét anh,cái tên xem người khác không ra gì!

Đưa tay cảm chùm bóng bay giờ lên cao,nó từ từ buông ra,muốn bay đi đâu thì bay,bởi vì ai cũng xem nó là không khí hết.

Người ở phía sau im lặng khẽ khàng đưa tay nắm lấy chùm bóng bay kia,bất giác nhếch môi.

Ngước nhìn lên chùm bóng bay vẫn đứng yên,con người kia cau mày từ từ xoay người lại,góc nghiêng hoàn hảo của Korean đập ngay vào mắt,phải,dưới ánh trăng càng tôn thêm nét đẹp của anh.

Một nét đẹp yêu nghiệt!

_Đồng Khiết Như,tôi chỉ thử lòng kiên nhẫn của em một lúc,em đã lên tiếng mắng tôi,có phải..tôi nên phạt em không?

Trợn tròn mắt nhìn vào người con trai,ai kia đánh mặt,không phải chứ?tên này lại đến giờ phát bệnh nữa rồi sao?

_Tôi..A!

Cảm giác rung mình khi một bàn tay anh lòn qua eo nó kéo sát về phía mình,tay còn lại anh vẫn giữ yên chùm bóng bay tuyệt sắc.

_Không phải em muốn thả bóng bay hay sao?Mau lên,lấy bóng từ tay tôi,có khi tôi sẽ không làm gì em!

_Tôi không muốn thả nữa,anh mau buông tôi ra,nhanh lên,buông ra!

Nó giãy giụa,vì hành động này anh có thể dễ dàng kéo nó sát vào người,từ từ áp nhẹ vào lang cang.

_Cơ hội cuối,muốn tôi làm gì em,hay là muốn tôi và em cùng thả bóng bay?

Đưa mắt sang chùm bóng bay trên tay Korean,nó đưa tay với lấy,ngược lại anh càng để lên cao.

_Korean! Anh...

Đưa tay kéo nó áp vào lang cang một lần nữa,con người kia từ từ nghiêng đầu xuống cạnh môi nó,rồi cười nhếch.

_Cô bé à?Em thua rồi!

...

Bong bóng từ tay người cầm tỏa ra trên bầu trời,mỗi quả bóng bay đều mang một màu sắc riêng biệt,con gió mạnh cũng ngày một kéo đến,cuốn chúng bay đi,về một phương trời lạ!

...

T Miu's K:

Tác giả đang ngồi ngắm bóng bay <3 ngắm luôn hai người bên cạnh:")

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Vương bận tơ lòng

_Anny! Nhanh lên,lúc nãy tao nghe Bin nói là nhà hàng này,hình như là phòng...

Thời khắc quan trọng nó lại quên mất số phòng=_=! Còn ai kia vì tính hiếu kỳ của nó mà bị lỗi y như trẻ em bị ngược đãi=_=!

_Angel oi Angel! Mặc kệ anh ấy đi hẹn hò với ai đi,mày không phải là trẻ con,không được cái gì cũng muốn biết hết!

Đặt hai tay lên vai ai,Anny chứng tỏ mình là một người lớn,trông khi cô bằng tuổi nó.Ngước nhìn lên cô,khuôn mặt nó biến đổi,tính hiếu kỳ ngày càng tăng,nếu không biết Bin hẹn với ai làm sao nó ngủ ngon được,thế là ý nghĩ vẫn rất quyết tâm!

_Bỏ đi,chúng ta về nhà!

Nó cười cười,ai kia gạt đầu rồi quay đi,thừa cơ hội,con người ở phía sau cô,lùi lùi vài bước rồi chạy vào trong.

_Nè Angel tao...

Chết đứng

Anny ngay tức khắc đứng hình,con bạn thân của cô vẫn cứng đầu hết thuốc chữa!Đang thờ dài thì có một bàn tay đặt lên vai,làm ai kia giật mình,đưa mắt về phía sau,Anny có chút bối rối.

_Bảo Bảo Ca Ca!

Nhìn thấy EB,ai kia gãi gãi đầu, gương mặt hiện tại đỏ như quả gấc.

Bên trong

Sau một lúc vò đầu bứt tóc, con người kia cũng nhớ được số phòng, là phòng VIP 105, vừa định đưa tay đẩy vào thì có một bàn tay chặn nó lại, nhìn người con trai kia, nó cau mày.

_ Cô bé, em không được vào bên trong, nếu như chưa có lệnh của cậu ấy! Như vậy.. không tốt lắm!

_ Nhưng mà.. anh ấy là anh của em mà!

Nó ngây ngô nhìn anh phục vụ đáp, chàng trai kia bán tính bán nghi, nhưng nhìn cô gái này, anh có chút ấn tượng.

_ Em là cháu ngoại tập đoàn K&K, nhưng rõ ràng, người ở bên trong là..

Ai kia xoa xoa cằm.

_ Vũ Thiên Minh cũng là anh trai của em, chỉ là em chưa kịp thay vào họ anh ấy, hihi.

Nó cười cười, cuối cùng cũng không biết là mình đang trả lời cái gì nữa = _=! Thôi cương không được thì như vậy.

_ Được rồi! Anh tin em!

Chàng trai kia nói rồi quay người bỏ đi, hướng mắt nhìn theo bóng anh, mặt ai kia méo xệch.

"Phải tin ngay từ đầu mới đúng"

_ Còn Bin nữa, có bạn gái khi nào vậy?

Bịch

Vừa mới quay lại nó cũng không biết là ai đã đứng ra để nó đâm vào, kết quả là hường trọn mùi hương rất dịu dàng từ người đối diện.

Nhìn xuống cô bé nhỏ trong vòng tay, khóe môi anh mỉm cười, còn nó thì đứng hình, khi cảm nhận được bàn tay ai đang vuốt nhẹ lên mái tóc.

_ Nhóc con, em dám theo dõi anh sao? Còn nói với phục vụ, anh là anh trai của em, nếu phục vụ không thông báo cho anh, có phải là em đã phá hỏng việc của anh hay không hả??

Là Bin sao?

Là Bin?

Nó cười khỏ từ từ lùi lại phía sau rồi khỏi vòng tay anh, nhìn chàng trai đạo mạo kia, gương mặt ai đó cực kỳ lúng túng.

"Tất cả là tại anh ta...aaaaa"

_ Hihi Bin à? Người bên trong là ai dạ??

Kéo anh sang một bên, cô gái nhỏ hướng mắt vào trong văng, là một cô gái đang thưởng thức cafe, trông chị ta rất đẹp, cả phong thái cũng rất đường hoàng, nếu đi cùng Bin, sẽ rất xứng đôi.

"Vậy là.. mình lại mất một người anh nữa rồi, sau này.. bất cứ thứ gì mình muốn, cũng sẽ không được chịu đựng như lúc nhỏ, tình cảm cũng sẽ bị chia ra, nhưng không sao, ai rồi mà không có hạnh phúc chứ, mình phải chúc phúc cho Bin"

Điểm đi nước mắt, nó quay sang Bin cười tươi, nhưng có gì đó vẫn đỏ hoe ở hốc mắt.

_ Bin à? Chúc mừng anh, em về trước nha!

Cười khi một tiếng, cô gái nhỏ nhanh chóng lướt qua anh, một cảm giác sát thương, người con trai nhận lấy, phải, nó hiểu lắm anh thật rồi!

Cộp

_ Bin! Em không muốn đi theo giải thích cho con bé sao hả?

Quay lại người con gái ở phía sau, khóe môi Bin khẽ cười nhạt.

_ Không sao đâu! Khi về em sẽ nói rõ với con bé!

_Nè..rất cuộc hai đứa bây bị sao vậy?Một đứa thì ù rữ,một đứa thì mất đồ hoe,cuối cùng là có chuyện gì hả?

Giọng Anny thánh thót vang lên,hai người ngồi bên cạnh ôm chặt gối im lặng,trong đó nó là thề lương nhất,cả nước dàu nó yêu thích hàng ngày cũng không thèm uống.

Ngược lại Ji cũng vậy,từ sau khi ở bệnh viện trở về,cô điều im lặng,im lặng và im lặng.

Về phần Anny,cô cực kỳ phát điên,hỏi cũng không trả lời,dụ dỗ thế nào cũng không trả lời >"

_ Chắc điên mất thôi!

Vỗ vỗ vào trán dài cái,cô thờ dài,hai người bên cạnh cũng vô thức thờ dài theo.

Cộp

Nhìn thấy Bin,Anny cười tí mắt chạy nhanh lại phía anh,hướng mắt về phía Bin,miệng nó méo xệch,trong phút chốc gục mặt xuống gối.

_Bin! Làm ơn đi,anh giải quyết chuyện này giúp em có được không?Một mình Ji,em đã phát điên rồi,bây giờ cả Angel cũng vậy,như thế em biết phải làm sao đây?

Cô than thở,anh thờ dài một cái rồi gật đầu.Bước về phía ai kia,Bin nhanh chóng khụy gối xuống nhìn lên nó.

_Khiết Như! Anh có chuyện muốn nói với em! Nói chuyện một chút với anh,có được không?

Con người kia vẫn im lặng gục mặt xuống gối không màng thế sự,Anny méo xệch miệng,đưa tay lay lay Ji.

_Ji! Chúng ta đi lên phòng đi,để tao kêu người giải quyết này,à không,là giải quyết nỗi buồn của mày!

Cô cười cười,nhìn Anny,Ji khẽ ưng thuận,xém nữa là nói sai mất rồi=_=!

Không gian còn lại hai người,anh nhìn nó,còn nó thì đang nhìn gối,thà nhìn gối chứ không nhìn mặt anh.

_Khiết Như! Em hiểu lầm anh rồi,anh thật sự không phải..

_Em muốn đi ngủ,không muốn nói chuyện với anh,anh đừng nói chuyện với em!

Đứng ngay dậy,nó quăng gối sang một bên rồi bỏ đi,đưa mắt nhìn theo,Bin thờ dài.

_Anh xin lỗi vì đã không nói rõ ràng với em,cô gái ở trong nhà hàng,không phải là bạn gái của anh! Kelly chỉ là chị của anh! Nếu như khiến em hiểu lầm thì cho anh xin lỗi! Khiết Như,anh...anh...

Nó khựng lại khẽ quay đầu về phía Bin,hình như anh muốn nói gì đó thì phải,nhưng không hiểu sao,khi nó quay đầu lại thì anh có vẻ rất lúng túng.

_Anh làm sao?

_Anh..

_Em không phải là giận vì anh có bạn gái,mà chỉ cảm thấy rất khó chịu thôi,em cũng rất muốn chúc phúc cho anh một cách đàng hoàng,nhưng mà..em không làm được.Em xem anh như Tiểu Nhiên,điều muốn anh hạnh phúc,nhưng mà..em lại sợ..mình mất đi một chỗ dựa,không còn có ai xem em là người quan trọng,anh hiểu không?

Phải,nó có một chút ích kỷ,đơn giản nếu mất đi một người thì nó sẽ mất đi một phần tình thương.

Không ai xem nó là tâm điểm duy nhất,nên nó luôn rất sợ,sợ mình bị bỏ rơi,cái quá khứ kia,đã khiến nó biến thành người mà mình từng ghét!

Một người ích kỷ,chỉ nghĩ cho mình!

Bước đến cạnh phía ai kia,anh cười xòa,rồi gật đầu,hai bàn tay cũng kéo nhanh con người trước mặt,về phía mình.

_Anh biết..em luôn coi anh là anh trai,muốn anh có được hạnh phúc,nhưng anh cũng biết được,em sợ không ai quan trọng em,tình cảm cũng sẽ bị chi phối.Cho nên..cả cuộc đời này,anh..sẽ không kết hôn,sẽ..là người quan trọng em,sẽ..xem em là người quan trọng nhất,đặt ở trong lòng mình,có được không?

Đau!

Anh có chút gì đó rất đau ở đáy lòng!

Phải!

Chỉ xem anh là anh trai thôi!

Mãi mãi là anh trai thôi!

Không phải là gì khác!

Cổ họng nghẹn đắng, đôi tay kia từ từ đẩy anh ra khỏi người mình.

_Xin lỗi Bìn! Nếu anh làm vậy, em sẽ hận anh, anh không thể chỉ nghĩ cho cảm nhận của em, anh cũng phải nghĩ cho mình đi chứ, nếu anh không kết hôn, vậy ba mẹ anh, anh không sợ hay sao?

_Không! Đó là quyết định riêng của anh, cô bé à? Anh cũng giống như em thôi, điều ích kỷ, điều nghĩ cho mình, và cũng mong người khác hiểu cho mình, đúng không?

Gật gật

Hai con người ở trên lầu nhìn xuống thờ dài, nhìn sang Ji, miệng Anny méo xệch.

Đêm vắng lối cho ta tìm một lối đi!

Dẫu không còn... trái tim say sưa động lại!

Chuyện gì rồi cũng qua.. nỗi buồn còn lại với ta!

Phải giấu mình, để yêu thương đằng sau!

...

Bài Rap này..

Nhìn cô gái nhỏ đang tựa vào Sofa khép chặt mắt, anh khẽ thờ dài, thì ra, cô bé mà anh quen biết, thuộc tuýp người yêu nhạc Rap, vì ở Rap, mới có thể giải tỏa được cảm xúc của bản thân.

Anh cũng như vậy, và hầu như những người anh quen biết đều như vậy, cả thể loại nhạc cũng giống nhau, và.. hơn cả là.. thích cùng một con người.

Đây là duyên phận hay là nút thắt xiết chặt họ lại vào nhau? Cùng yêu, cùng đau và cùng làm tổn thương một cô gái!

Nhưng..

Đích đến cuối cùng vẫn là tình cảm và lý trí!

_Khiết Như! Sao em lại ngủ ở đây hả?

Ngồi xuống nhìn vào khuôn mặt ai kia, Nike khẽ hỏi, nhưng.. đáp lại anh chỉ là một khoảng lặng vô hình.

_Được rồi, cứ ngủ thật ngon, nhưng mà.. phải để anh xiết chặt em, một lần đó! Khi tỉnh dậy, không được nổi giận với anh, có biết không?

Con người kia im lìm, tay giữ chặt chiếc điện thoại, và nhạc vẫn còn đang bật.

Khóe môi anh cười nhạt đưa tay kéo nó áp sát vào người mình, tiện tay tắt ngay bài Rap đang phát.

_Cô bé nhỏ, anh cứ cho bản thân là một người trên vạn người, có thể sai khiến mọi thứ, nhưng mà.. có một thứ, anh không thể sai khiến được, đó là.. ngừng việc yêu em, đôi lúc, anh lại tự đặt câu hỏi cho mình, rốt cuộc điều anh theo đuổi có phải là đúng, và cũng từ đó, anh biết được, con người hoàn toàn không thể dứt ra, cái gọi là vương bận. Trước giờ, cứ cho anh là một người không biết rõ về tình yêu, thứ anh biết được là hưởng thụ những gì mình đang có, và cũng chưa từng nghĩ, sẽ.. yêu lấy, một người biết rõ, không thuộc về mình! - Quay sang con người đang ngủ say kia, tay anh bất giác dừng lại ở khuôn mặt nó, ánh mắt ánh lên tia đượm buồn, tại sao lúc nhỏ anh lại không quan sát kỹ, cô bé này? _Ngủ say như vậy, không sợ anh làm gì em sao? Con gái gì đâu, y như con sâu ngủ! - Nhéo nhẹ vào mũi ai kia, Nike mắng yêu, nếu so với Bìn, có lẽ anh không phải là một người dịu dàng, cũng không giống như Shyz, để lại dấu ba chấm trong lòng cô gái nhỏ, anh chỉ là anh, một con người mà nó đây rất hận!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Gọi nhầm người =_!=

Bóp

Xoảng

Tiếng đồ vỡ phát ra từ trong bếp khiến nó cau mày, đưa tay dụi mắt, cô gái nhỏ chột ngồi ngay dậy.

Vén nhẹ sợi tóc mai sang một bên, đôi mắt kia bắt gặp dừng lại chiếc áo được khoác lên trên mình.

_Vũ thiếu gia, tay cậu chảy máu rồi! Cậu có làm sao không??

Hướng mắt về phía có tiếng hét lên vừa rồi, nó ngờ nghệch lăm bầm lại 3 chữ đầu tiên được cất.

_Vũ thiếu gia...???

Nhìn lại chiếc áo một lần nữa, đôi mày kia khẽ nheo lại, phải, chính xác là của Nike, vì nó có khả năng nhận biết mùi hương trên cơ thể mỗi người.

_Là của Nike sao? Anh ta làm gì trong bếp vậy? Còn khoác áo cho mình nữa? Kỳ lạ, hôm nay sẽ có bão hay sao?

Miệng ai kia méo xệch cầm lấy chiếc áo vest của anh, rồi đứng dậy, đi nhanh vào trong, nó khẽ tròn tròn khi nhìn thấy tay anh đầy máu.

Trên sàn nhà là những mảnh vỡ của thủy tinh, những giọt máu tươi cũng hòa lẫn vào trong sữa.

Giật bắn người, nó khẽ lùi lại phía sau, giống lắm, rất giống lúc đó, máu của nó cũng hòa lẫn với sữa, chỉ là.. mảnh thủy tinh đâm sâu hơn thôi.

Ngược nhìn người con gái trước mặt đang run rẩy, Nike hận anh không thể đứng dậy, tim của anh đột nhiên đau đốn đến ngàn lần.

_Tiểu tiểu thư, ở đây toàn là mảnh vỡ của thủy tinh, cô mau ra ngoài đi, nếu không sẽ bị thương đó!

Tiếng người hầu đúng lúc nhắc nhở, nhìn cô người hầu kia, nó gật nhẹ đầu, rồi nhanh chóng quay đi.

_Khuyết..Như!

_Vũ thiếu gia, thuốc của cậu!

Nhận lấy thuốc, Nike cố gắng đứng dậy, nhìn theo bóng dáng kia, khóe môi ai, bắt gặp cười nhạt.

_Được rồi! Tôi không sao đâu! Cô mau dọn dẹp mọi thứ ở đây đi, vết thương này, để tôi tự xử lý là được!

_Dạ! Thưa cậu!

Anh khẽ gật đầu, rồi bỏ đi, cơn đau quái đản này hình như cũng biết anh là kẻ tội đồ, nên cứ muốn bám riết.

Muốn anh chịu đau đốn ở trái tim, chịu sự dày vò đến sống không bằng chết, muốn anh hiểu được cảm giác bị mảnh thủy tinh đâm vào là như thế nào? Dù vết thương sẽ lành, nhưng mà, nỗi sợ hãi khi lặp lại, vẫn rất dai dẳng.

_Anny! Có nên vào hay không??

Đứng trước cửa phòng bệnh, Ji quay sang Anny do dự, nếu vào trong nhờ gặp người nhà của Tyo thì cô phải đối mặt với họ như thế nào? Còn nếu gặp Eun, cô lại càng không muốn, nhưng nếu không vào, lại càng không được!

Người bên cạnh không đáp mà trực tiếp đẩy cửa phòng bệnh vào.

Cạch

Cô tròn tròn mắt lên nhìn thẳng vào hai người đối diện không cất thành lời, còn Ji đứng phía sau Anny khó hiểu.

_Mày làm sao vậy?

Cô hỏi khẽ, người ở phía trước cười trừ, từ từ khép cửa lại. Quay về phía sau mình, cô bối rối.

_Hihi..chắc chúng ta đi nhầm phòng rồi!

_Làm sao có thể chứ! Rốt cuộc mày nhìn thấy gì hả? Có phải Định Thiên xảy ra chuyện gì không?

Ji lúng túng hỏi,còn mặt Anny thì biến sắc.

_Cái tên chết tiệt đó thì xảy ra chuyện gì chứ! Anh ta vừa tỉnh lại thì đã..nè Ji đừng..

Cạch

_Định..

Ji khựng lại không kịp thốt trọn vẹn tên anh,người đứng phía sau Ji đánh mặt,nếu cô có thể kéo Ji đi thì tốt rồi.

Eun từ từ lấy chiếc môi của mình ra khỏi môi anh,quay lại nhìn về hai cô bé trước mặt,cô cười khẩy.

_Ủa? Ji,em đến thăm chồng sắp cưới của chị sao?Thật trùng hợp,chị có thứ này,muốn gửi cho em!

Lời nói này..

Nghe bên ngoài có vẻ là người rất tốt,nhưng ẩn trong câu nói lại là hàm ý bao trùm.

Chồng sắp cưới?

Nghe thật nặng nề!

Nhìn người con trai đang nhìn mình,cô cười trong nước mắt,anh ta là do cô chăm sóc suốt hai tháng,người vì cô chịu đựng nằm ở đây,người không màng sự trắc trở từ sự phản đối gia đình,bảo vệ cô?

Nhưng sao..hôm nay thật xa lạ?

Đi đến phía bàn,Eun cầm lấy thứ gì đó,rồi tiến lại đến trước mặt Ji đưa cho cô.

_Một tuần sau,chị và Tyo sẽ kết hôn,mong lúc đó,em sẽ đến dự!

Nhận lấy tấm thiệp mời từ tay ai,khóe môi Ji giật giật,bàn tay cũng đang run rẩy vô ngần.

_Một..t..tuần sau??

_Đúng vậy! Chị cũng không ngờ,anh ấy đồng ý lấy chị,em nói xem,chuyện này có đáng mừng không?

Đứng bên cạnh,Anny cau mày,đưa tay giật lấy tấm thiệp mời trên tay Ji,gió lên cao và xé toạc chúng.

_Đáng ghét! Chị đúng là quá đáng! Cuối cùng tao cũng hiểu lý do mấy ngày nay mày như vậy,cái thứ như chị rất hợp với anh ta đó,mới tỉnh lại thì đã không nghĩ đến người cũ!-Giữ những mảnh giấy vụn trong tay,Anny cười nhếch,vứt lên không trung,chúng bay lên cao rồi từ từ rơi xuống_Ji! Đi thôi,tao không tin trên đời này không có trai đẹp!-Đưa tay kéo lấy tay Ji,nhưng người bên cạnh cô cương quyết không đồng ý.

_Đợi tao một lúc,dù sao..người ta đã có thành ý như vậy,nếu tao không chúc mừng,có phải..là không nể mặt không?

Nhìn lại Anny,cô cười tươi che giấu sự yếu đuối của mình,người đứng bên cạnh là Eun,cười nhếch.

Bước đến đối mặt Tyo,Ji khẽ mỉm cười,nhưng sau đó không hiểu sao,không kiềm được nước mắt.

Hít thở thật sâu cô đưa tay tháo chiếc lắc trên tay đặt vào tay anh,cố gắng giữ nét mặt bình thản.

_Hi! Định Thiên! Trả cho anh,chúng ta từ nay trở đi là hai người xa lạ,em cũng không nên giữ thứ này ở bên cạnh,đúng không?-Cô như rồng mảy_Một tuần sau,là anh đã kết hôn,nói thật,em không biết phải tặng quà gì cho hai người nữa,ở đây,chỉ có một lời chúc duy nhất,đó là..-Cổ họng Ji bắt đầu nghẹn lại,khi đưa mắt nhìn sang Eun_Chúc hai người,bách niên giai lão,vĩnh kết đồng tâm! Sẽ mãi mãi..hạnh phúc! Hức hức!

Chạy nhanh ra khỏi phòng,Eun hướng mắt nhìn theo cười khẩy,Anny dù rất giận,nhưng cô chỉ biết bất lực nhìn Ji chạy đi.

_Chị đúng là đồ phù thủy mà!Tôi sẽ chống mắt lên xem,hai người hạnh phúc được bao lâu!

Hắn học cô mắng rồi quay đi,Eun khẽ bật cười,quay sang người con trai nằm trên giường,cô nhanh chóng tiến lại.

_Cô là một con rắn độc!

_Bây giờ anh mới biết hay sao?Có quá muộn không vậy?

Ngồi xuống cạnh giường anh,Eun đưa tay vuốt dọc khuôn mặt anh thỏa chí,phải,cô sắp có được con người này rồi!

_Tôi thật sự nhìn nhầm cô,nếu không phải vì Ji,tôi tuyệt đối không kết hôn với cô!

_Hahahaha!-Cô cười lớn _Hàn Định Thiên ơi Hàn Định Thiên,nếu không phải anh ép tôi,tôi đâu dùng người anh yêu,để làm điều kiện trao đổi! Nếu anh ngoan ngoãn kết hôn với tôi,tôi sẽ không ra tay với nó,còn nếu không,anh chờ nhận xác nó đi!

_Cô..

Hộc Hộc

Cúi người xuống chống vào hai đầu gối,con người kia thở lấy thở để,ngốc thật mà,giữa cái nắng gay gắt buổi chiều lại chạy ra ngoài,lại quên không mang theo điện thoại nữa chứ >"

Ngước lên nhìn ánh mặt trời,nó đưa nhẹ tay lên che chắn,nhưng kì thật,nhìn qua khe hở của ngón tay,nó lại bắt gặp ánh mặt trời này rất đẹp,thật sự rất đẹp!

_Ji à? Đợi tao với!

Là giọng của Anny..

Cô đang đuổi theo Ji băng qua đường,nhìn thấy nó,Anny lại vẫy vẫy tay.

Bịch

_A!

Chạy nhanh đến phía Ji,nó đưa tay kéo cô đứng dậy,người bên kia cũng đứng lúc chạy sang,đối mặt với cả hai,đôi mày kia cau lại.

_Nè..sáng giờ,hai đứa bây đi đâu vậy?Lớn rồi,còn chơi mấy trò đuổi bắt này hay sao?

Cốc

Vừa mới hỏi xong,nó bị Anny cốc nhẹ vào trán,mặt ai kia bực dọc đến muốn nhào nát Anny.

_Mày..

_Xin lỗi,xin lỗi! Tao không cố ý,chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi!

Cô nhìn nó xuýt xoa,còn Ji,mặt mày đầy ứ rừ!

_Uống bia đi ha! Tao thất tình rồi!

_What???

Cả hai người đối diện hét lên,đưa mắt sang Anny, gương mặt nó ngơ ngác.

9:00pm

Ở một nơi..

Nằm dài lên bàn,ba con người với tình trạng say khướt,gương mặt có chút ửng hồng khi có chút bia vào.

Đây là lần đầu tiên nó uống bia đến quên cả bản thân rất ghét chúng,còn hai người bên cạnh hầu như cũng vậy!

_Không xong rồi! Ken mà biết tao uống bia là sẽ giết chết tao mất!

Anny than thở,Ji khẽ thở dài gồng mình ngồi dậy uống tiếp,nhìn thấy Ji như vậy,nó cau mày đưa tay giật lấy từ tay cô.

_Đừng uống nữa! Sẽ say chết người đó!

_Nhưng..

_Không nhưng gì hết,chúng ta về nhà thôi!

Dù có chút say,nhưng nó không say đến mức quên chuyện về nhà,hai người đối diện thờ dài,Anny đưa tay kéo nó ngồi xuống.

_Muốn về thì phải gọi người đến đón chứ!

Anny lúi độn thoại ra rồi gọi cho ai đó,trong lúc cô gọi,nó và Ji gục mặt xuống bàn.

_Ken à? Đến đón em,Ji và Angel đi!

Đầu dây bên kia chỉ phát ra tiếng hừ nhẹ,sau đó là..

Tút tut

_Nè Ken..anh từ lúc nào phũ phàng vậy?

Cô lớn tiếng mắng,nhưng khi nhìn vào màn hình thì bỗng nhiên chợt tỉnh hẳn,không xong,người cô gọi không phải là Ken,mà là..

_Hai đứa dậy mau lên! Sắp có án mạng rồi!

_Cái gì vậy?Đề yên cho tao ngủ!-Hai người còn lại đồng thanh rồi gục xuống bàn ngủ thiếp.

_Nè...haizzz...không xong rồi!

Tình trạng hiện tại,cô cũng gục mặt xuống bàn,gọi cho ai không gọi,lại gọi nhầm cho Korean!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Phải chi quá khứ có thể lặp lại! anh sẽ yêu em bằng một cách khác

_Vào đây ngay cho anh! Hôm nay,em quá lảm rồi! Anh nhất định phải phạt em!

Bị lôi đi một mạch từ ngoài vào trong,Anny chỉ biết chấp nhận số phận,bao nhiêu sai trái điều đổ dồn vào người cô.Vì sau khi gọi nhầm số,cô liền tỉnh hơn so với hai đứa còn lại.Trông khi hay người kia được hai đảng mỹ nam công,thì Anny lại bị lôi như trẻ em bị bạo hành =_=! Lần trước là nó,bây giờ tới phiên ông anh yêu dấu của cô,nói thật,cuộc sống này không còn công lý nữa rồi =_=!

Cả đám mỹ nam ở phòng khách vừa nhìn thấy cả hai anh em nhà này,liền lắc đầu.

Bên ngoài

_Korean! Uống với tôi đi!

Bám chặt vào cổ anh,nó mơ hồ nói lảm nhảm,sao khi uống xong nó chỉ nhớ người đến đón nó là Korean,nên suốt dọc đường về,luôn lôi tên anh ra nói miết.Người con trai kia dù rất khó chịu nhưng vẫn không nói gì,vì anh có một quan niệm,không muốn nói chuyện với kẻ say!

_Korean,anh có nghe tôi nói hay không?

_Uống cái đầu của em! Vào phòng tôi nhất định sẽ cho em biết tay!

Câu nói này...

Nó khề cau mày,đưa tay nghịch tóc anh để trả thù,nói cách khác,anh cũng đang rất muốn quăng nó xuống,nhưng có vài lý do không thể.

_Korean! Tại sao anh lại tên Korean vậy hả?

Sức kiên nhẫn điều có hạn,anh cũng được coi là một người có kiên nhẫn hơn Ken rất nhiều lần,con bé này,khi say nhây kinh khủng!

_Korean! Anh đang khinh thường lời của tôi hả?Hỏi không trả lời gì hết tron! Tôi không thềm nói chuyện với anh!

_Tốt nhất em im lặng từ bây giờ đến sáng mai cho tôi,nếu không .tôi nhất định khiến em phải hối hận!

Im re

Anh thờ phào cuu mạng nó vào trong,phải,cô bé này chỉ sợ khi đe dọa,nếu để anh nhìn thấy tình trạng này một lần nữa,có lẽ cũng không ngại giết chết con người này!

Đặt chân vào phòng khách,anh liền nhận ngay ánh mắt hình viên đạn từ mấy con người còn lại,nhất là Tiểu Nhiên!Em gái của người ta,mà cứ muốn đi đón cho bằng được =_ =!

_Korean! Đưa con bé cho tôi!

_Phiền!

Anh cảm thán một chữ,rồi đi thẳng lên lầu,đưa mắt nhìn theo,K.O đánh mặt.

“Cái thằng này..???”

_EB! Em thất tình rồi! Huhuhu

Lại một cặp anh em khác..

Nghe đến hai chữ thất tình mặt cả đám méo xệch,họ cũng thất tình đấy thôi=_ =!

_Được được! Đi ngủ là được chứ gì!

_Sao cũng được!

Cô đáp rồi gục mặt lên vai anh,nhìn sang Anny,đôi mày EB trau lại,anh đang cố gắng ra hiệu cho cô rời khỏi.

_Em cũng đi ngủ đây! Ở đây cũng không ai quan tâm em hết!

Nói xong ai kia nhanh chóng chạy vụt lên phòng,ở lại sẽ chỉ có con đường chết,thôi thì cứ chùn vậy!

_Con bé này...

Phòng nó

Đặt ai kia nằm ngay ngắn lên giường,anh khẽ thờ dài đưa tay kéo chăn phủ kín lên người nó,cả ngày đã bận đến quên ăn uống,bây giờ lại có thêm một nỗi lo.Dù anh là superman thì cũng không thể không nghỉ ngơi được!

Ngồi xuống cạnh giường ai,anh khẽ khàng cúi người xuống cạnh khuôn mặt nó,kiss nhẹ!

_Korean! Đưa tôi đi gặp ba tôi đi,tôi rất nhớ ông ấy! Không phải,anh đã hứa rồi hay sao?Khi tôi khỏe lại,sẽ đưa tôi đi gặp ông mà!

Nhìn con người đang mê sảng,anh bắt giác lắc đầu,đổi vị trí chỗ ngồi,anh đưa tay kéo nó vào lòng,rồi ậm ừ một tiếng.

Tựa lưng vào thành giường ai,anh ôm trọn cô gái nhỏ trong lòng,đôi mắt cũng ngày một khép chặt.

Trong phòng đèn vẫn sáng,vì cô gái anh biết cực kỳ sợ bóng tối,anh cũng biết điều này,cho nên luôn điều chỉnh lại đèn lúc nó không để ý!

Ừm! Là một sự quan tâm lặng lẽ!

_Khiết Như,tôi sẽ thay ông ấy ở bên cạnh em! Những gì người khác có được,em sẽ có nhiều hơn họ. Từ tình yêu và lòng nhẫn nại,sự chân thành cho đi cũng sẽ không đòi hỏi,vì tôi nợ em,cho nên..sẽ dùng cả đời còn lại để trả! Cô bé nhỏ,tôi..thích em!

Hôn nhẹ vào mái tóc buông dài,khỏe mỗi Korean bắt giác cười nhạt.

Ba từ tôi thích em so với anh rất khó khăn để nói,vì là con người kiêu ngạo,nên anh hiểu rõ xuất phát điểm là gì!

Trước giờ chưa từng phải mất công tìm kiếm và quan tâm một người,cãi nhau với người đó và thậm chí làm tổn thương họ.

Sau đó lại dùng sự uy quyền của mình để kéo người đó trở về,đơn giản không thể nói ra một lời xin lỗi.

Anh kiêu ngạo nhưng lại mong một con người ngoan ngoãn ở bên mình,nhưng hình như số phận không cho anh được vậy!

Người anh thích là một cô bé cực kỳ phức tạp,cả nội tâm và thân phận,là người đặc biệt nhưng đôi lúc lại rất đơn giản!

...

Sáng hôm sau

Vườn hoa

_Di Phương à? Cho cháu một ít hoa hồng,có được không??

Bước đến cạnh người làm vườn,nó cười tươi,đi làm vườn nhìn cô bé trước mặt gật đầu,bà đưa tay lấy giỏ từ tay nó,rồi dặn khẽ.

_Tiểu thư muốn cắm hoa hay sao?Nếu vậy,cứ cho người làm là được rồi,nếu Hạo Tổng và chủ tịch biết được,chắc chắn sẽ rất không vui.Đôi tay này của cô,không thể để gai của hoa hồng đâm vào được,nếu không..sẽ có người đau lòng!

_Hả??

_Thì là...

Khụ khụ

Là tiếng ho nhẹ của ai đó..

Đưa mắt về phía sau,nó và đi bắt gặp ngay khuôn mặt khó coi của chàng Hạo Tổng!

_Hạo Tổng! Cậu đến thật đúng lúc,tiểu thư đang muốn cắm hoa,không biết..ý của cậu như thế nào?

Làn môi người đối diện khẽ nhếch lên,đưa tay giữ chặt cánh tay nó kéo về phía mình.

_Được rồi! Đi cứ đi làm những gì nên làm,tôi cũng sẽ làm những gì nên làm!

Trong câu nói này..

Nó như hiểu được một hàm ý khác,ở chung với mấy tên không bình thường,cho nên mỗi câu thốt ra đều đi đến nghĩa khác = _ =!

Đi làm vườn nhìn nó và anh khẽ cúi đầu rồi nhanh chóng quay đi,đưa mắt nhìn xung quanh,ai kia tìm kiếm người cầu cứu!

_Đồng Khiết Như! Đừng tìm nữa,ở đây không ai để ý nếu tôi làm gì với em đâu,ngoại trừ mấy tên không biết điều đang đi công tác!

Ặc,đi công tác hết rồi sao?Sao anh ta còn ở lại kia chứ? Nhưng..hình như vẫn còn vài người thì phải,để tính xem.

K.O hình như cũng đi luôn rồi! Ở đây còn lại tôi,em và hai cô bạn thân của em! Nghĩ xem,nếu tôi làm gì em,họ có đến kịp không?-Đề hai tay trước ngực,anh nhướn mày,ngay tức khắc,nó chết lặng Gương mặt của em khi giận,đúng là rất khó coi-Anh tiếp tục đá kích,những người làm vườn lâu lâu lại ngó qua xem,sao đó lại quay về việc của mình.

_Hạo Thy Nhật...

_Đúng rồi! Đó là tên của tôi,em muốn đổi thành bà Hạo hay sao?

_Anh..

Nó cứng họng đưa tay chỉ thẳng vào mặt anh,phải,cái tên này đúng là không được bình thường mà,không xong,không có bệnh tim cũng sắp có rồi!

_Nếu em giận tôi,mặt của em,nhất định sẽ có nếp nhăn,như vậy...không tốt lắm!-Đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt nó,anh trầm hẳn,dừng lại ở khóe môi ai,đôi mắt anh lại ánh lên một hào quang kỳ lạ,hôm đó ở trên sân thượng,cô bé này đã chạy khỏi anh rồi còn gì,kết quả nụ hôn đó vẫn chưa hoàn thành.Nhìn thấy Korean,gương mặt nó trắng bệch,nhanh chóng gạt tay anh ra_Khiết Như,em..

_Anh đừng có dở trò này với tôi,tôi không phải là hạng người đó,anh muốn hôn là có thể hôn! Tôi nói cho anh biết,anh ngủ thì ngủ,chứ đừng có nằm mơ!

Lườn anh một cái,nó chạy thực mạng vào trong,hướng mắt theo bóng dáng kia,khóe môi anh ẩn hiện một đường cong tà đạo!

_Rõ ràng là..em đang khiêu khích tôi!

Bên trong

Chạy nhanh vào phòng khách,con người kia cúi người thờ đốc,không xong rồi,cả căn biệt thự trống không!

_Chị Henry! Hôm nay là chủ nhật,sao chỉ có một mình Korean ở nhà?Anh của em đâu rồi hả?Còn mọi người khác nữa?

Vừa thấy cô người hầu,nó đã hỏi tới tấp,nhìn cô bé trước mặt,chị người hầu cười tươi.

_Họ...

_Henry!-Một giọng trầm lãnh đậm nhấn mạnh tên cô người hầu,quay lại phía sau,nó đứng chôn chân tại chỗ,tên này không phải là người_Cô đi làm việc của mình đi,đừng nên nói nhiều với con nhóc này,chuyện ở đây,cứ để tôi giải quyết!

_Dạ thưa Hạo Tông!

Cô cúi đầu,rời nhanh chóng lui đi,bước lại cô bé đang nhìn mình chăm chăm,Korean cười nhếch,đưa hai tay giữ chặt lấy vai nó.

_Korean! Anh không được..

_Chuyện đó do em quyết định sao?Cô bé nhỏ,lúc ở trên sân thượng,là ai đã đẩy tôi ra,rồi chạy đi?Bây giờ..-Đôi mày kia khẽ nheo lại,bàn tay cũng đang lòn qua mái tóc bông bênh kéo nó sát về phía mình,tay còn lại xiết chặt vòng eo nhỏ nhắn.Nghiêng đầu xuống cạnh môi ai,người con trai khẽ cười khi_Khiết Như,em đừng sợ..đây không phải là lần đầu tiên,tôi hôn em,nói cách khác,tôi đang tạo cơ hội để cho em thích nghi.Kĩ thuật hôn của em..thật sự quá kém!-Chạm nhẹ vào môi anh,nó đâm ra chét lạng,hai bàn tay ngay tức khắc không thể cử động,nước mắt cứ rơi trong vô thức,đầy đường như là một sự si nhục lớn,khi người biết rõ không nên chạm,lại chạm môi mình.

Cảm nhận được vị mặn của gì đó,người con trai khẽ dùng hân,bình thường cô bé này sẽ đẩy anh ra,nhưng hôm nay lại không như vậy!

Từ từ rời khỏi chiếc môi ai,anh đưa tay lau nhẹ nước mắt nó,ánh mắt có chút gì đó biến đổi,rõ ràng người anh không muốn tổn thương nhất là nó,nhưng không hiểu tại sao,luôn liên tục làm tổn thương.

_Đừng khóc nữa! Tôi đền cho em,có được không?

_Hức! Anh điên hay sao?Dù có đền,tôi cũng sẽ chịu thiệt,tôi không ngốc như vậy!

Đẩy mạnh anh ra,con người kia uất ức chạy đi,nhưng vừa mới quay đầu,đã bị ai kia kéo lại,xiết chặt vào lòng.

_Buông tôi ra!

_Đồng Khiết Như!-Vì tình trạng giấy gựa kia,nên anh phải gắt lớn,kết quả làm nó sợ hãi,nên im bất_Ngoan lắm,cô bé ngốc!-Đặt nụ hôn thật dài trên mái tóc ai,anh cũng không hiểu sao,sự dịu dàng của mình lại xuất hiện_Tôi sẽ đền cho em một gia đình hạnh phúc,một con người hoàn toàn để em thống lĩnh,một tương lai hoàn toàn mới mẻ,một phần tình thương nhiều hơn lúc trước,gấp ngàn lần,nơi đó có ba,có mẹ,và có..tất cả người yêu thương em,có được không?-Nó im lặng,đưa tay đặt lên hai bên eo anh,đẩy mạnh ra.

_Ý anh là sao hả?Tôi chỉ có ba thôi,mẹ tôi cũng có một gia đình khác rồi,bà ta làm gì nhớ đến tôi?Tôi không cần anh đền bù thứ gì hết,cách duy nhất,hãy để tôi bình yên,có được không?-Khóe môi kia run run,khi nhìn vào anh_Anh và những người liên quan đến nhà anh,đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!Sau khi,tôi gặp ba tôi,tôi sẽ cùng ông ấy và K.O trở về Pháp.Ồ đó,mới là gia đình của tôi! Anh có hiểu hay không?

_Tôi hiểu thì đã sao?Em đang điên cái gì vậy hả?Ba em không trở lại,mãi mãi cũng không thể trở lại,em đừng ảo tưởng nữa?

Anh gắt,nhìn Korean,nó tròn tròn mắt như không tin vào tai mình.

_Korean! Rốt cuộc anh đang nói gì vậy?

_Được! Để tôi nói cho em biết,ba em 9 năm trước đã...

_Korean!-Là giọng của Shyz,hướng mắt ra cửa chỉ thấy Shyz lắc đầu,trong bất giác,Korean im lặng,suýt nữa là anh,hại chết nó rồi_Khiết Như! Em đừng nghe những lời khi giận của Korean,ba em rất khỏe,chỉ là..bây giờ..ông ấy đang ở một nơi rất xa,nơi đó..chắc cũng đang nhớ đến em!-Bước đến cạnh nó,Shyz đồ dành,anh biết nói dối là sai,nhưng đây sẽ là một lời nói dối thiện chí.

_Có thật không?Vậy khi nào ông ấy mới trở về thăm em vậy Shyz?Anh không được gạt em đâu đó!

_Khiết Như,anh..-Nhìn thấy dáng vẻ ngây ngô của nó khi hỏi,khiến anh có chút đau lòng,bản năng mạnh mẽ lại phút chốc sắp khóc,gọng nói cũng khàn đi_Anh..nói thật mà,cả đời này,Hạo Duy Thần anh..sẽ không bao giờ gạt em,sẽ không bao giờ gạt em!-Shyz cười cười trấn an nó,nước mắt của anh cũng không hiểu khi nào,rơi vội xuống!

_Vậy..tại sao anh lại khóc?

Đưa tay kéo nó vào lòng,anh giữ chặt hơn bao giờ hết,sự dằn vặt và đau khổ,tình yêu cũng chia ra thành nhiều nỗi đau,khiến anh chẳng thể điều chế

được cảm xúc.

Hiện tại anh như một con điều bị đứt dây,cũng có phần giống như bóng bay đang bay lơ lửng,khi bị người cầm vút bỏ.

Anh rất muốn có thể tua ngược về quá khứ,bắt đầu lại tất cả thì có lẽ mọi thứ đã quá tốt,cô bé nhỏ mà anh yêu,cũng có thể trở về bên cạnh anh.

Một cách đường hoàng,chứ không phải sự tách trở từ nhiều con người khác!

_Khuyết Như! Phải chi quá khứ,có thể lặp lại,anh nhất định,sẽ yêu em..bằng một cách khác! Không để em chịu đựng,và gặm nhấm tổn thương từ gia đình anh,sẽ cho em,một gia đình hoàn mỹ,chỉ..một mình em,là nữ chủ nhân,của..riêng anh!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

T Miu's K:

Broken heart????

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Người đồng ý cúi xuống dưới chân em để buộc lại dây giày

Rung..rung..rung

Buông lỏng nó ra,anh đưa tay lấy điện thoại,nhìn lại màn hình,Shyz cau mày,là số của Korean!

Đưa mắt ra ngoài khuôn viên,anh bắt gặp ai kia đang nhìn anh cười nhếch,quay lại nó,Shyz khẽ mỉm cười.

_Khuyết Như,đừng khóc nữa! Bây giờ..anh có việc phải ra sân bay,ở nhà ngoan ngoãn,có biết không,hả?

Gật gật

_Được rồi! Anh phải lên lấy một số tài liệu,có lẽ hai hôm sau,anh mới có thể trở về,trong thời gian này..-Hướng mắt ra ngoài khuôn viên,rồi nhìn vào nó,anh căn dặn_Korean sẽ chăm sóc em,em chỉ cần tuân theo hai nguyên tắc là được,một là không được đi lung tung mà không hỏi,thứ hai,hạn chế thức khuya cho anh,nhớ chưa hả?-Nhìn Shyz,ai kia khẽ gật đầu,lần mỗi người đối diện cười cười,rồi quay người trở lên phòng.

Hướng mắt theo bóng anh,khuôn mặt ai kia trầm lặng,kì thật,hình như đối với Shyz,nó lại có cảm giác rất lạ,không phải là yêu nữa,mà là sự cảm kích,nói cách khác,rất giống như đối với Tiêu Nhiên!

_Shyz à? Nói em biết đi,rốt cuộc là sao hả?

_Woa~ đẹp quá đi!

Ngó ra ngoài cửa xe,cả ba cô nàng tròn mắt,dọc đường đi luôn cứ reo hò,người ở bên cạnh lắc đầu,có lẽ anh đã sai lầm,khi cho ba cục nợ này đi chung==_=!

Một mình ai kia đã sắp phát điên,huống hồ lại có thêm hai người khác,lần này xem như là anh đã nể mặt lắm rồi!

_A!

Ngước lên nhìn Korean, gương mặt nó đánh lại,hiện tại cả phần thân đang áp vào người anh,còn con người kia thì giữ rất chặt.

_Korean,anh..

_Sắc mặt em không tốt,ngủ một chút đi!

_Nhưng..

_Tôi nói không tốt là không tốt, mau ngủ đi!

Nó phùng má rồi ngoan ngoãn khép chặt mắt, hai người ở phía sau và cả tài xế điều im bất, không ai muốn bị quăng xuống đường, nên đành nuốt trái đắng!

Đưa mắt nhìn xuống cô bé đang ngủ, khỏe môi ai kia khẽ mỉm cười, dừng lại ở mái tóc ai, anh đưa tay vuốt nhẹ.

_Joy! Cậu điều chỉnh lại máy lạnh ở nhiệt độ vừa phải cho tôi, sau đó, cho xe chạy chậm lại! Từ bây giờ đến nơi, tôi muốn Angel được ngủ ngon!

_Dạ! Thưa Hạo Tổng!

Anh chàng tài xế khẽ gạt đầu rồi làm theo lệnh, đưa mắt nhìn lên hai con người trước mặt, Anny méo xệch.

_Ji à? Mày không bị ảnh hưởng bởi cái tên giành chăm sóc Angel chứ?

Quay sang người bên cạnh, cô hỏi, con người kia nhìn Anny, khẽ lắc đầu.

Trong lòng cô, đúng là có chút ganh tỵ với nó, và cũng ganh tỵ với Anny, hai cô bạn thân của cô, hình như điều có một thiên thần hộ mệnh bên cạnh, còn cô phải cố gắng chờ đợi hạnh phúc đến phiên mình!

Có khi là một quá trình trải qua nhiều giai đoạn!

Bởi lẽ... hạnh phúc không dễ tìm!

Người yêu thương mình lại càng khó!

Người quan tâm, bảo vệ mình lại là một vấn đề khác!

Còn người cùng mình bước vào thánh đường, cũng có thể là một người khác!

Chúng không cố định ở một người, cũng giống như hai con người, ở trước mặt cô, có khi họ sẽ ghét nhau cả đời, cũng có khi họ sẽ khiến một trong đôi phương phải sụp đổ dưới chân.

Cũng có khi, giữa họ và những người còn lại là một kết thúc mở!

Không ai đoán trước được số phận, chỉ có thể lặng lẽ tiếp nhận nó!

Hạnh phúc sau ánh bình minh, cũng có thể là sau ánh hoàng hôn!

Đôi lúc là người ở lại bên ta sau 12 giờ đêm, chính là người mà ta cần giữ!

...

Cứ ngủ say như một đứa trẻ sau khi được ăn no, nó có thói quen này, cũng không phải là muộn, mà là từ rất sớm!

Người bao trọn ai kia khẽ lắc đầu, lúc này là ai còn tỏ ra không nghe lời anh, vậy mà, khi gục vào người anh, thì lại ngủ ngon như vậy!

Đúng thật, một con người kỳ lạ!

_Korean! Khoác áo cho Angel đi! Anh chăm sóc bạn tôi kiểu này hay sao? Trông khi anh biết ở Đà Lạt khí hậu rất lạnh, mà anh còn ngược đãi bạn tôi à?

Anny nói móc, quay xuống nhìn ai đang phát ngôn, đôi mày anh chột cau lại, đúng là tụi con gái, trang bị điều rất kỹ lưỡng, từ găng tay, áo choàng và khăn len, trông khi cô bé ở bên cạnh anh, lại là một con người hậu đậu.

Chỉ biết chờ người khác nhắc nhở mới chịu làm theo!

_Joy! Dừng xe lại cho tôi! Tôi có chuyện cần làm, khi cậu dừng xe, nhớ cẩn thận một chút!

Hai người ở phía sau nhìn nhau cười cười, cái tên này, từ khi nào dịu dàng đột xuất! Xoay hơn cả chong chóng nữa chứ!

Kitt

Xe dừng hẳn giữa đường, như hiểu ý, Joy bước xuống xe, đi đến phía anh mở rộng cửa.

Bế chặt cô bé trong tay bước ra khỏi xe, người con trai từ từ đặt nó xuống dưới đường, cho cả cơ thể áp vào người mình, sau đó mới chịu đánh thức.

Hai người còn lại nháy mắt bước nhanh xuống xe, mang theo bên mình là những thứ cần thiết cho nó.

_ Khiết Như, dậy mau lên! Tôi có chuyện muốn nói với em!

Ai kia mơ màng mở mắt ra nhìn anh, nó tự hỏi mình đang ở đâu thế??

_ Tới rồi hay sao??

_ Không phải! Vì ở đây rất lạnh, cho nên..ai đó muốn mày trang bị kĩ lưỡng ấy mà!

Anny lên tiếng cướp lời anh, sau đó chỉ thấy gương mặt người đối diện hằm hằm. Từ từ để nó xa mình, anh hướng mắt về hai người còn lại nhường mày.

_ Nè..sao hai đứa bây y như sát ướp Ai Cập vậy? Từ trên xuống dưới kín mít hả?? Không thấy nóng hả??

Nhìn bộ dạng ngây ngô của nó, cả bốn nhìn nhau đờ ra, con bạn thân của cô không có khái niệm về trời lạnh là phải mặc nhiều áo hay sao ấy??

_ Giống lắm hả?-Đồng thanh!

_ Phải rồi! Dù trời lạnh thì đã sao, sức đề kháng của tao rất tốt, chỉ cần một chiếc áo pull, quần short jean và giày thể thao là đủ!-Ai kia hùng hồn khẳng định, cả hai cô bạn thân của nó cười cười. _Đi thôi!- Vừa mới bước đi thì đã bị kéo lại, nhìn lại người đó, nó cau mày, anh ta cũng không khác gì hai cô bạn của nó, điều kín hơn chữ kín!

_ Tôi sẽ chống mắt lên xem, sức đề kháng của em, còn bây giờ, đứng yên một chỗ đi!

_ Tại sao?

_ Dây giày của em, bị bung ra rồi! Nếu không buộc lại, thì biết làm sao đây?

_ Vậy sao?

Nhìn xuống dưới chân, ai kia cau mày, phải rồi, đúng như lời Korean nói, nhưng sao anh ta cứ thích quan sát những điều nhỏ nhặt vậy chứ??

_ Vậy mới nói, em là một cô bé hậu đậu!

Khụy gối xuống dưới chân ai, con người kia lạnh lùng buộc lại dây giày, cả bốn người còn lại mắt chữ A mồm chữ O.

_ Trời! Hạo Tổng cũng biết buộc dây giày cho người khác hay sao? Không xong rồi, mau đưa tao vô bệnh viện khám nào!

Anny luống cuống kéo kéo tay Ji, phải, cô thật sự quá bất ngờ, một con người như vậy, lại đi buộc dây giày cho một người như vậy??

_ Có cần thông báo toàn quốc không nhĩ?

Joy xoa xoa cằm, đi theo anh lâu như vậy, mới biết được, anh còn có đặc điểm này!

_ Hay là tổ chức party đi ha!

Ji cho ý kiến, mặt anh đanh lại, còn nó thì hóa đá, chân cũng đang run bần bật, tên này biết buộc dây giày cho nó a!

_ Các người nói đủ chưa hả? Có cần tôi cho ba người ở lại đây ngắm phong cảnh hay không? Nghe nói, ở đây vào buổi chiều cũng vui lắm đó!

Ai kia cười khẩy đưa tay kéo nó nhanh vào xe, đưa mắt nhìn theo, miệng cả ba méo xệch!

Trong lòng tâm niệm một câu, hãy chờ đấy!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

T Miu's K:

Anh ta biết buộc dây giày...??? (Bất ngờ, bất ngờ:"))

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Yêu là điều không chối bỏ! để hướng về nơi lối nhỏ

_Hạo Tổng! Phong tiểu thư! Đằng tiểu thư! Cuối cùng mọi người cũng đã đến!

Cả đám người hầu đứng thành một hàng dài ở phòng khách cúi đầu,nhìn tốp người trước mặt,anh âm ừ một tiếng.

_Tiểu tiểu thư,cô ấy...

Nhìn lên cô bé đang gục đầu ở trên vai mình,anh mỉm cười,sau đó lại làm bộ mặt nghiêm túc,khi quay lại đám người đối diện.

Nụ cười này,anh không thể nào để họ nhìn thấy!

_Có lẽ là quá mệt,nên ngủ một chút thôi!-Anh đáp _Các cô mau đi làm việc của mình đi-Quay sang Ji và Anny,là ánh mắt lãnh đạm _Còn hai người cần gì,cứ nói với bọn họ!-Nói xong,con người kia nhanh chóng bỏ đi,hướng mắt nhìn theo,hai cô nàng lắc đầu,lúc thì lạnh,lúc thì nóng >

...

06:00 am

Cuộn tròn trong chiếc chăn,cô gái nhỏ say giấc, trên người vẫn dính dính chiếc áo trench coat màu đen from dài của ai kia,cả khăn choàng cổ cũng được quấn quanh một cách tỉ mỉ,tóm lại,mọi thứ cần thiết đều có đủ trên người nó.

Nghiêng người nhìn vào cô bé bên cạnh,anh mỉm cười,trong bất giác lại đưa tay vuốt dọc theo độ hoàn hảo của khuôn mặt,dung mạo đúng thật,rất yêu kiều.

_Khiết Như,em có lạnh không?

Di chuyển bàn tay lên mái tóc dài kia,Korean khẽ cúi xuống,hôn nhẹ vào trán nó một cái rồi,mùi hương này..quả thật ma mị!

Cộc Cộc

Người đứng bên ngoài cau mày,không ai khác ngoài Anny,cô liên tục gõ cửa,nhưng bên trong đều vọng lại một khoảng không vô định.

_Khiết Như,mày thức chưa vậy?Tao vào đó nha! Nè..vào thật đó!

Nghe tiếng hét của cô,giương mặt anh trầm trọng,rời khỏi vầng trán mịn màng kia,Korean rũ bỏ chăn,bước xuống,đi về phía cửa.

Cạch

_Hả?

Cô tròn mắt khi nhìn thấy Korean,hướng mắt sang cô bạn thân đang ngủ say,Anny cũng hòng chỉ tay vào anh.

_Phong tiểu thư,cô như vậy là sao đây?

Đề yên hai tay trong túi quần,anh cao ngạo nói móc,ngay tức khắc,Anny nhanh chóng thu ngón tay cô về,chóng hong.

_Tôi mới là người hỏi anh,anh làm gì bạn của tôi rồi???Nếu không nói,tôi giết chết anh!

_Buồn cười! Tại sao tôi phải giải thích chuyện riêng tư của mình,trong khi,tôi và cô không có liên quan?

Điều bộ khinh thường người của ai kia khiến cô phát điên,nhưng khi quan sát lại thì đúng là không có vấn đề gì,quần áo cả hai rất chỉnh chu,chắc do,cô suy nghĩ quá nhiều!

_Được! Cứ cho là không có chuyện gì giữa hai người,nếu tôi biết được,sẽ không tha cho anh-Cô cảnh cáo _Còn nữa..

_Đù rồi! Cô nói nhiều quá đó,chuyện cần nói tôi sẽ nói,ra ngoài đi!

_Ồ..anh..

Rầm

Đẩy ai kia ra khỏi phòng,anh nhanh chóng đóng mạnh cửa,còn người ở bên ngoài,xiết chặt hai nắm tay,hừ nhẹ.

_Chờ đó Hạo Thy Nhật!

Bên trong

Đặt từng bước chân về phía ai, anh khẽ mỉm cười, nhìn sang chú gấu teddy màu hồng nhạt trước mặt, anh nhẹ nhàng đặt vào trong tay nó, tay còn lại để nó xiết chặt thú nhồi bông.

_ Ngủ ngoan! Cô bé ngoan!

Cúi xuống vén nhẹ sợi tóc mai rũ rượi kia, người con trai đường đường nở nhẹ nụ cười mình, nụ cười tưởng chừng cả đời này, anh không thể cười với bất kỳ ai.

Thế nhưng... lại bị thống lĩnh bởi một người con gái nhỏ, hậu đậu và kiêu ngạo hơn cả anh!

Ừm! Đó là duyên phận! Hay định trước, anh phải trả nợ cho cô bé này??

...

10:00 am

_ Chào buổi sáng mọi người!

Chạy nhanh xuống phòng khách, con người kia cười tươi như hoa tháng mười, nhưng sau khi nhìn thấy mặt Korean, nụ cười kia tắt hẳn.

Đúng là một tên tham công tiếc việc, đã nói đi đến đây để chơi, mà còn nấu cháo điện thoại với đối tác >

_ Sáng cái đầu của mày!

Anny cau có phi ngay cái gối vào mặt nó, cả đám đứng bên cạnh và nạn nhân há hốc mồm, tốc độ của Korean nhanh thật, khoảng cách xa như thế mà vẫn có thể đến kịp.

Giữ chặt chiếc gối trong tay, con người kia mặt hầm hầm, quay lại nhìn vào thù phạm, anh lờm không thương tiếc.

_...

_ Ông Luru! Phiền ông gọi lại sau, tôi phải quyết chuyện nội bộ một chút!

_...

_ Ừm!

Cắt điện thoại, ai kia quay sang nó trầm lặng, đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt ai, anh thờ phào.

_ Không sao rồi! Tôi ở đây! Không có ai có thể làm tổn thương em, Đồng Khiết Như, có thể tránh, sao em chỉ biết đứng nhìn hả?

Nó đơ ra, cái tên này sao hôm nay lạ thế không biết, bình thường nó và Anny vẫn thích ném gối nhau mà!

_ Korean! Anh yên tâm đi, tôi biết là anh sẽ đến kịp, cho nên... muốn thử khả năng của anh! Không ngờ, anh lại rất nghĩa khí! Tuyệt tuyệt!

_ Cô im ngay cho tôi! - Quay về phía Anny, ai kia gắt lớn, cả đám bên cạnh che mặt, trong đó nó bị tiếng gắt này, làm giật mình, anh ta ăn nhằm thuốc nổ hay sao? _ Từ bây giờ về sau, đừng có thử thách lòng kiên nhẫn của tôi kiểu này nữa, nếu không, đừng trách tôi - Đứng phía sau anh, nó phùng má, tên điên này, sao cứ muốn làm người ta tăng xông mới chịu vậy?

_ Ồ.. Hào Tổng đẹp trai, xin lỗi, xin lỗi!

Cương không được, Anny chuyển thành nhu, đưa mắt sang nó, cô cầu cứu.

_ Korean! - Chạm nhẹ vào tay anh, nó lên tiếng gọi khẽ, anh ta đang phát bệnh, nếu không nhờ, chắc nó cũng sẽ bị giết rồi bị quăng xuống biển thôi. Quay lại người ở đằng sau, anh cũng không hiểu tại sao, con giận đều tan biến. _ Anh bị sao vậy? Chuyện này rất bình thường mà, tôi với Anny vẫn thường như vậy, sao anh lại nổi giận chứ? - Thấy thái độ của Korean, cả đám đứng bên cạnh chứng kiến, cười cười.

_ Em.

Nhìn bàn tay anh giờ lên cao, con người trước mặt anh nhắm chặt mắt, anh ta muốn đánh nó hay sao? Những con người còn lại cũng tròn tròn mắt.

Chạm nhẹ vào mái tóc kia, bàn tay anh vuốt nhẹ, làm sao đây? Làm sao có thể đánh nó được, trong khi, anh cũng không muốn chiếc gối kia, ném vào khuôn mặt của nó!

Phải, là sự trân trọng điển hình, xuất phát điểm là trọng tâm!

Tiếng thờ phào phát ra đồng loạt từ người hầu đến hai cô nàng làm họ cứ tưởng.

_Khuyết Như! Tôi đưa em ra ngoài đi dạo!

Khẽ mở mắt nhìn anh,nó ngơ ngác,ừm là đi dạo với Korean sao?Chắc chắn hôm nay sẽ là một ngày dài nhất trong tháng!

_Dạo??

_Phải! Đi thôi!

Di chuyển bàn tay xuống cạnh bàn tay nó,anh giữ chặt rồi kéo đi,nhìn những con người còn lại,nó cầu cứu.

_Đi dạo vui về!-Cả đám đồng thanh!

Phịch

Ngã lưng xuống Sofa,Anny đưa mắt nhìn lên trần nhà thờ dài.

_Tôi cho Ken quá đi,anh hai oi..

Bịch

Con người bên cạnh ném mạnh gối vào mặt cô,nhận lấy,Anny cau mày,quá khur lại lặp lại rồi à?

_Đi dạo luôn đi chứ! Ở đây làm gì?

Ji nhưong mày,ai kia gật gật đầu hướng mắt ra ngoài phía cửa.

_Ê! Đi theo bọn họ đi!

_Hehe! Cũng không tồi!

_Khoan đã! Tính thêm tôi nữa chứ!

Joy ở bên cạnh nháy mắt,cả đám người hầu còn lại cũng nhìn nhau cười cười,họ cũng vạch ra một mưu đồ đen tối,thế nhưng..bộ phim này,họ không được xem rồi!

_Hahahaha! Hạo Tổng đẹp trai,anh chờ đó! Anh sẽ thấy sự lợi hại của tôi! Khi dám cướp người mà không hỏi!

...

Chúc m.n đọc truyện vui về!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Dở khóc dở cười

Trên xe

Ôm chặt gấu teddy,con người kia mặt mày ủ rũ,thình thoảng lại đưa mắt sang cái tên vừa mới bắt cóc mình,à không,là anh ta có lòng tốt tặng gấu teddy to đùng,và nói đưa nó đi dạo mới đúng!

Trải qua bao con đường,chiếc xe Rolls-Royce Dawn màu đen của ai kia vẫn chạy,tốc độ có phần chậm,vì anh đang có một dự định riêng của mình.

_Gấu teddy,cưng có biết chúng ta sẽ đi đâu không?Còn nữa,cái tên bên cạnh,đến giờ phát bệnh rồi hay sao?Trông anh ta cứ như muốn ăn tươi nuốt sống chị!

Đưa gấu teddy ra trước mặt nó ngây ngô nói,người bên cạnh vừa nghe xong,liền lắc đầu,đúng là điên hết thuốc chữa!

_Đúng rồi! Trông anh ta rất giống một tên đạo tặc hái hoa,chị hãy cẩn thận!

Màn thoại một người hai vai của nó bắt đầu,vừa nghe đến bốn từ “đạo tặc hái hoa”,gương mặt Korean đờ đờ sát khí,phải,anh đang rất muốn hái hoa!

Kéttt

Xe thắng gấp làm nó đâm đầu về phía trước,nhưng may mắn có thắt dây an toàn,nếu không,ngày này năm sau,sẽ là ngày nó hi sinh oanh liệt = _ =!

Nhìn sang con người bên cạnh đang tháo dây an toàn ra,mặt cô gái nhỏ biến sắc,càng bất ngờ hơn,khi Korean ghé sát gần người mình.

Chiếc xe taxi ở đằng sau cũng dừng lại đột ngột,họ nhìn về viễn cảnh trước mặt há hốc mồm.

_Đồng Khiết Như! Em nói cái gì mà đạo tặc hái hoa,nói đến khó nghe như vậy?Phải chăng..em cũng muốn..tôi làm gì em??

Lời lẽ đầy ám chỉ của anh,khiến nó rùng mình,xiết chặt gấu teddy hơn,con người kia nhắm chặt mắt,đầu lắc lắc.

_Anh hiểu lầm ý của tôi rồi,tôi không có ý đó,không có,thật sự không có!

Lần môi người đối diện khẽ cong,đưa tay khẽ vuốt dài theo đường lối của mái tóc,cúi xuống cạnh vầng trán ai,anh kiss nhẹ.

Ba con người ở phía sau tròn mắt ngày một to hơn,khung cảnh anh hôn nó,vẫn không thể nào rời khỏi tầm mắt họ.

_Em còn nói sai,tôi nhất định không tha cho em đâu,coi như,đây là hình phạt thứ nhất,rõ chưa hả?

Giọng nói trầm cùng làn hơi ấm phả vào cổ nó,con người kia có chút sợ sệt,gật gật đầu.

Thu người về chỗ của mình,anh cười nhếch thắt dây an toàn lại,sau đó cho xe chạy,lúc này ba con người ở chiếc xe phía sau,cũng bắt giác thờ phào.

Đưa mắt nhìn sang Korean,miệng nó méo xệch,đúng là một tên đạo tặc hái hoa,đội lốt soái ca mà = _ =!

_Korean!

_Sao?

_Đi ra biển chơi nha!

_Sáng em chưa ăn sáng,mà muốn đi ra đó! Không được,tôi đưa em đi ăn!

_Nhưng..

_Không nói lần thứ hai,muốn đi thì em tự đi,còn nếu,đang ở trên xe tôi,thì mọi thứ do tôi quyết định!

_Anh..

_Cảm ơn anh! Nói mau lên!

Nhìn Korean,nó cứng họng,cứ bị anh ta lấn lướt như thế,đến bao giờ nó mới dành được phần thắng đây?

_AAAAAA! TUYỆT QUÁ!

Chạm nhẹ bàn chân mịn màng vào làn nước xanh của biển,nó reo hò,còn người ở phía sau chỉ im lặng quan sát.

Âm thanh của những ngọn sóng cứ khẽ xô vào bờ,nghe thấy,có chút gì đó ảo não.

Đưa tay vén đi sợi tóc mai,cô gái nhỏ quay lại nhìn anh cau mày,từ khi rời khỏi nhà hàng,anh ta điều không nói với nó câu nào hết,không nghe được tiếng của anh,nó cũng thấy có gì đó không quen.

_Korean! Anh làm sao dạ?Bị cảm hả?Nếu vậy,chúng ta trở về biệt thự đi!

Từ khi nào cô bé trước mặt anh lại biết lo lắng cho anh đến vậy?Còn dám bỏ lỡ cơ hội vui chơi của bản thân hay sao?

Trầm lặng hướng mắt ra ngoài khơi,khóe môi ai kia chỉ thấp thoáng,một đường cong hoàn mỹ.

_Không sao!

_Có thật không?

_Ừm! Tại sao,tôi phải nói dối em?

_Được rồi!

Nó cười cười,rồi quay trở lại nhìn về nơi xa xăm,phải,nó đang chờ hoàng hôn xuất hiện.

_Korean! Anh có thích hoàng hôn không?

_Không!

_Tại sao?

_Tôi thích em hơn!

Ặc, gương mặt nó biến sắc,từ hồng hào chuyển sang xanh nhạt,tên này,mới đến biển mà đã bị cảm rồi!

Cắn chặt môi,con người trước mặt anh quay lại cau mày,kì thật,chàng trai kia khi lạnh lùng rất đẹp,ánh mắt đượm buồn thu hút,cộng thêm phong thái đường hoàng,lãng tử của anh!

Để yên hai tay trong túi quần,ai kia nhìn vào nó có ý cười,nhưng trên khuôn mặt thực chất vẫn lạnh tanh.

Chăm chăm cặp mắt ở trên người Korean,mặt ai kia có cảm giác nóng bừng,lần đầu tiên trong đời,nó có can đảm ngắm ai lâu như vậy,ngoại trừ K.O và Shyz!

“Minh lại bị làm sao vậy?Đồng Khiết Như,mày không được như vậy!”

Cúi gầm mặt,cô gái nhỏ tự trấn an,nhưng mọi thứ càng sa ngã,khi một cánh tay không an phận,kéo nó vào lòng.

Mùi hương này...

Áp trọn thân hình bé nhỏ vào người anh,nó cảm nhận nhịp tim đang đập loạn xạ,chết tiết,anh ta đúng là một tên đạo tặc hái hoa!

_Korean! Buông ra!

_Khiết Như! Em im lặng một chút được không? Chỉ một chút,không mất nhiều thời gian đâu! Tôi chỉ ôm lấy em,một chút thôi!

Hai bàn tay yếu ớt đặt ở eo anh từ từ buông lỏng xuống,vuốt nhẹ lên mái tóc ai,anh cười nhạt.

...

Ba con người ở phía xa nhìn nhau mặt đỏ bừng bừng,cảnh tượng này,khiến ai đó cười e thẹn,riêng hai người đang ở bên cạnh thờ dài.

_Anny! Chúng ta về biệt thự đi,ở đây hết chuyện rồi! Mau lên!

Ji đưa tay kéo Anny,nhưng ai kia cương quyết khước từ.

_Không được! Nếu tên đó làm gì Khiết Như thì sao? Không được! Không được!

_Nhưng.Korean hình như không muốn làm tổn thương Angel,chắc chắn sẽ không làm gì nó đâu,chúng ta không thể phá hỏng chuyện của người khác được!

Cô lên tiếng khuyên ngăn,một lần nữa,con người bên cạnh lắc đầu,đã anh hùng phải anh hùng cho trót.

_Mặc kệ anh ta! Bảo vệ người quan trọng hơn,mau lên! Đi đến đó chơi!

_Ê Ê! Không được!

Joy và Ji đồng thanh,vì tiếng hét này,mà nó giật mình đẩy mạnh Korean ra,nhìn về phía ba con người kia,nó dờ khóc dờ cười.

_Không xong rồi!-Đồng thanh!

Quay lại phía sau,gương mặt Korean cau lại,còn nó thì chỉ muốn độn thổ ngay lập tức,hình tượng và sĩ diện đều bị Korean phá hỏng.

_Này Joy! Hoàng hôn hôm nay đẹp quá đi! Có đúng không?

Anny cười khổ khi thốt lên câu này,rõ ràng cô biết bản thân sắp bị xử,nhưng không thể nào bỏ chạy!

“Phong Vũ Di..oi là Phong Vũ Di! Lần này,mày thê thảm rồi..”

_Phong Vũ Di! Cô chết chắc rồi!

Nhìn thẳng vào người vừa mới nhấn mạnh tên mình,ai kia cười không thành tiếng,phải,cô chết chắc thật rồi!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Người ngoại lệ

_Cái tên Hạo Thy Nhật chết tiệt! Nếu không phải là vì Khiết Như,tôi tuyệt đối không chịu thua với anh! Đúng là..hiếp người quá đáng mà!

Vừa nhìn thấy Korean ở ngoài khuôn viên,mặt cô một lần nữa biến sắc,nhắc người,người xuất hiện =_=!

Khép nép kéo hành lý lướt ngang mặt ai kia,sống lưng cô có gì đó lạnh lạnh,hai người ở ngoài cổng nhìn vào chỉ biết cười cười,vì Anny,mà họ cũng bị tổng khứ về một mạch.

_Phong Vũ Di,cái tính cách này của cô,nên thay đổi là tốt nhất,nếu một ngày nào đó,Khiết Như cũng không giúp được cô,thì tôi sẵn sàng nhờ người chuẩn bị..

Đang nói thì người con trai kia khề khựng lại,về sau thì Anny hiểu rất rõ,là cổ quan tài đắt tiền nhất dành cho cô đây mà!

_Hừ!-Cô hừ nhẹ,rồi quay lại lườm anh_Được rồi! Cảm ơn anh trước,đúng là cái đồ..đồ..

Bị ám ảnh bởi ánh mắt kia,cô gái nhỏ im bật,còn nói nữa,chắc Ken không thể gấp lại cô lần cuối mắt,mà tên này cũng không biết thương sót người khác,trời đã tối thế kia,mà vẫn cương quyết đuổi cô về!

Nhìn lại đồng hồ trên tay,giương mặt Korean đầy thích thú,ngược lại gương mặt Anny cực kỳ khó coi.

_Nè Korean...

_Sao?

_Để tôi ở lại đây đi mà,chuyện tổ chức sinh nhật,không phải..bọn họ lo hết rồi sao?Anh sao có thể không biết thương hoa tiếc ngọc,mà bảo tôi về giờ này chứ?Năn nỉ đó,làm ơn đi Korean! Tôi không muốn xa Angel đâu!

Giọng điệu lúc mắng anh và bây giờ thật khác,anh còn đang nghĩ,là ai nhập vào cô gái này? Thảo nào là bạn thân,không một ai bình thường hết =_=!

_Không nói lần thứ hai! Nếu lời nói của tôi lúc này lúc khác,thì cả đám nhân viên của tôi,cần gì phải tuân lệnh của Hạo Tổng này?-Để hai tay trước ngực,ai kia nhướn mày_Hon nữa,cô phá hỏng chuyện tốt của tôi,chỉ bảo trở về là tôi đã nể mặt lắm rồi,hay là..cô muốn..

_Được rồi! Được rồi! Tôi đi là được chứ gì,Khiết Như giao cho anh,nếu nó có vấn đề gì,tôi sẽ giúp anh chuẩn thị cổ quan tài thật đắt tiền!

_Vậy sao? Để xem là ai chuẩn bị cho ai?

Người con trai trước mặt cô cười nhếch,nhìn Korean,ai kia hần học kéo vali đi,mới đến một lúc đã bị đuổi về,đúng là không còn công lý!

_Anny! Mày đi đâu dạ?

Khỏe môi ai kia cười tươi khi nghe giọng nói trẻ con của nó,chắc chắn sẽ có người nể mặt nó mà giữ cô lại,thậm chí là nhận lỗi với cô thôi.

Bước đến cạnh Korean,con người kia nhìn anh cau mày,không lẽ,lúc đó anh ta muốn nói chuyện riêng với Anny,là muốn Anny rời khỏi đây??

1 tiếng trước

_Hi! Anh muốn xử lý tôi làm sao vậy?

Cô cười cười nhìn vào con người uy nghiêm trước mặt,anh không nói gì,chỉ đưa mắt nhìn vào Joy,rồi gật đầu.

_ Tiêu tiểu thư! Chúng ta qua phía bên kia xây lâu đài,có được không??

_ Sao không thể ở đây?Tôi muốn biết,Korean nói gì với Anny mà!

Bướng bỉnh,nó cương quyết lắc đầu,một bàn tay khác đưa tay nắm lấy cánh tay ai kia,cười mỉm

_ Khiết Như,qua đây đi! Chắc chắn,Korean sẽ biết cân nhắc,sẽ không làm gì Anny đâu!

Ji đổ dành,nhìn cô rồi nhìn lại Anny,nó miễn cưỡng gật đầu,sau đó,đi cùng cô và Joy sang phía khác.

...

Quay người nhìn về phía xa xăm,người con trai trong bất giác trầm lặng,còn người ở phía sau mặt mày đầy nét khó coi.

_ Ở..Korean..anh..

_ Ngày mai là sinh nhật của Khiết Như,chắc cô không quên điều này chứ?

_ Tôi không quên!

_ Tốt! Vậy cô mau trở về đi!

_ Sao chứ? Anh không muốn tôi mừng sinh nhật với nó hay sao? Anh có biết..

_ Tôi bảo cô trở về thì cứ trở về,đừng nói nhiều nữa!

Quay về phía cô,anh gắt,nhìn Korean,khóe môi ai kia méo xệch,anh ta bị điên thật rồi.

_ Được rồi! Về thì về! Nhưng mà..còn Khiết Như thì sao?Anh không muốn mừng sinh nhật của nó hả?

_ Tôi tự có sắp xếp của mình,nếu cô muốn tốt cho Khiết Như,thì nội trong đêm nay,trở về đó đi!

Quay theo nhìn bóng dáng con người kia,Anny tức trào máu,cô cũng không ngờ,ở trên đời này,lại có loại người thứ hai,giống nó như vậy =_ =!

Trở về thực tại

_ Tao..

_ Đồng Khiết Như! Tôi nói em biết,có người thấy không khỏe,cho nên..muốn về trước thôi,tôi đã có nói,nhưng..cô bạn thân của em,tự cho mình là thông minh,nếu đã như vậy,thì cứ mặc kệ cô ta! Ngày mai,tôi sẽ đưa em về!

Chỉ chỉ

Bị Korean chặn họng,ai kia chỉ biết chỉ chỉ tay,há hốc mồm,rõ ràng là ai đã bảo cô trở về,bây giờ lại đổ hết tội cho cô??

_ Có thật không? Anny?

Quay về phía cô,nó hỏi,ai kia bất giác cứng họng,không thể thốt nên lời,mà nếu có giải thích,cũng sẽ bị Korean cướp lời thôi!

_ Em đã thấy chưa?im lặng,có nghĩa là đúng như lời tôi đã nói,ngày mai,tôi sẽ đưa em về,còn bây giờ..đi ngủ thôi!

Cúi xuống vuốt nhẹ làn tóc ai,anh nói,con người kia đứng nhìn,mà tức trào máu.

_ Korean! Anh..được lắm! Sau khi anh trở về,tôi sẽ không tha cho anh! Tuyệt đối không tha cho anh!

Cô hét rồi kéo vali bỏ đi,hướng mắt nhìn theo bóng dáng cô bạn thân,grong mặt nó trầm hẳn,bộ dạng Anny như vậy,không khỏe chỗ nào?

_ Korean! Nói mau,là anh gạt tôi đúng không?Thật chất,Anny rất khỏe,chỉ là anh..

Chỉ tay vào mặt anh,khóe môi kia bất giác khựng lại,không được manh động,bây giờ chỉ còn lại một mình,nếu bị mưu sát,thì sẽ không hay!

Gạt nhẹ ngón tay kia xuống,anh cười nhếch,xem ra,vật cản trở của anh trong đêm nay cũng đã được dẹp bỏ,những tên còn lại chắc cũng sẽ rất phát điên.

_ Không nói chuyện với anh nữa,tôi đi ngủ trước đây!

Vừa mới quay đầu đi,cánh tay nó đã bị ai kia giữ lại,con người kia cười khi một tiếng,thu hẹp khoảng cách cả hai bằng một cái ôm

Xiết chặt thân hình bé nhỏ trước mặt,anh khẽ cúi đầu xuống nhìn cô bé trong vòng tay mình,kiêu khích.

_Korean! Anh muốn sao đây?

Ngước mắt lên nhìn anh, gương mặt nó biến đổi, nếu biết trước, đã chạy theo Anny cho xong rồi!

Ai kia im lặng, chạm nhẹ chiếc cằm của mình lên đầu ai đó, có ý cười, trong vô thức hàng mi cong khép chặt.

_Buông ra! Có nghe không? Tôi sẽ hét lên đó! Lúc đó, cả thế giới này sẽ biết, anh là một tên xấu xa!

Vẫn im lặng

_Hạo Thy Nhật! Buông ra!

Vẫn im lặng

_Anh là đồ xấu xa! Hức hức!

Khóc rồi, nó òa khóc như một đứa trẻ bị giành mất kẹo, còn ai kia chỉ im lặng, xiết chặt nó vào lòng hơn, làn môi cũng ngày một đặt nhẹ lên mái tóc.

_Em là trẻ con hay sao? Sao cứ khóc hoài như vậy? Tôi không làm gì em kia mà!

Giọng nói trầm ghé sát cạnh tai nó, sau đó tự động buông lỏng ai kia ra, xoay nhẹ về phía mình.

Đôi mắt đỏ hoe của con người kia khiến anh không khỏi bật cười, tiếng nấc nhẹ vẫn còn lưu động lại, mỗi thanh âm đều lắng nghe rất rõ.

Lặng lặng đưa tay bôi vội nước mắt kia, người con trai học cách dịu dàng lên từng chút, mỗi câu từ anh thốt ra, dù đúng hay sai, thì điều là vì một người.

Vì muốn tốt cho một người!

Dành riêng cho một người!

Trao tặng niềm tin và làm điểm tựa cho một người!

_Ngoan! Không được khóc, nước mắt của em, sẽ nhấn chìm tất cả, có biết hay không?

_Là anh quá đáng với tôi trước! Trong một thời khắc nhất định, anh không thể chạm vào người của tôi!

Gạt hai tay anh ra, cô gái nhỏ chạy nhanh vào nhà bán sống bán chết, ngấm lại câu nói vớ vẩn kia, tự khắc, khoe môi ai lại khẽ cười.

_Em sai trăm trọng rồi..cô bé à?

Biệt thự Pink

Cột

Hướng mắt về phía trước mình, người con trai khẽ lắc đầu, chàng trai kia vẫn trầm lặng đưa những ngón tay lướt nhẹ lên phím đàn piano, hồi tưởng

Là anh đã tự tay đẩy cô bé đáng thương ra ngoài đường, là anh vì sự hiếu thắng của bản thân, để vọng tưởng chiếm hữu.

Bây giờ nhìn lại, vẫn có gì đó không thể chối cãi!

Bản thân giống như một người không có đủ tư cách bảo người khác tha thứ, con người trước mặt anh, nhìn vào anh bằng một cặp mắt lạnh lùng!

...

_Paul! Anh làm sao vậy?

Anh giật mình, khẽ quay lại người phía sau cười cười, rất may mắn, người đó là Anvert, nếu một trong số những người còn lại, có lẽ đã bị nhận ra.

_Ồ không có gì!

_Tân Khánh Huy! Anh tưởng em là một thằng ngốc à? Rốt cuộc tại sao lại mù quáng vậy? Người ta đã không để ý đến anh, tại sao, anh vẫn không rút ra được một bài học?hả?

Hướng mắt nhìn thật kĩ vào Anvert, ai kia bất giác mỉm cười, thằng em trai này, khi nào lại biết nói đạo lý như vậy?

_Chuyện của anh,em đừng bận tâm!

Lướt ngang qua Anvert,anh nhanh chóng tiến thẳng lên phòng,cũng không mong muốn,minh sẽ quay đầu lại.

_Được! Là chuyện của anh,nhưng mà..em phải nhắc cho anh nhớ,Koren,Shyz,Nike,Ken,Bin,đều thích cô bé tên Angel gì đó,nhưng rồi thì sao hả?Họ đã có một kết cuộc rõ ràng chưa?-Người ở phía trước Anvert bất giác dừng lại,anh biết rõ điều này,nhưng không hiểu sao,vẫn luôn trốn tránh_Năm đó,là anh đã đẩy con bé ra,anh có thể hối hận,có thể muốn dành tất cả tình yêu của mình để bù đắp,bọn họ cũng như vậy,vậy em hỏi anh,không lẽ cả đời này,các người cứ như vậy hay sao?-Anvert tiếp tục gất,năm đó,chính anh cũng là người có mặt ở đấy,phải,anh cũng có một phần trách nhiệm,khi chỉ biết đứng nhìn.

_Vậy em nói cho anh biết đi,nói anh phải đứng trước Khiết Như,nói anh yêu con bé,nói tất cả mọi người ở đây đều yêu con bé,sau đó,muốn con bé lựa chọn hay sao?

Paul lớn tiếng quát,nhìn anh trai,Anvert bất giác thở dài,hôm nay,anh cũng thấy mình kỳ lạ,tự dừng lại muốn nhắc chuyện ngày xưa!

_Được rồi! Em là có lòng tốt muốn khuyên anh,nếu thật lòng yêu một người,thì nên bày tỏ với người đó,cảm xúc thật của mình!

_Em sai rồi! Yêu một người không nhất thiết phải bày tỏ với người đó,chỉ cần hằng ngày được nhìn thấy,người đó là đủ rồi! Huống hồ,anh lại là một thành viên của nhà họ Hạo,cả Shyz,là người Khiết Như yêu nhất cũng không có thể lập lại quá khứ,thì làm gì,anh có đủ tư cách,để bảo con bé tha thứ cho hành động của mình!

_Thật là..

Khẽ chóng hong,người con trai trước mặt Paul thở dài,càng nói thêm thì mọi thứ càng rối,cái gì mà yêu một người chỉ cần nhìn thấy họ là hạnh phúc chứ? Thật,chi là lời ngụy biện đơn thuần.

_Tâm trạng thật phức tạp! Tiêu Nhiên,bây giờ em muốn mất trí nhớ một lần nữa! Nhưng mà..phải nhớ được anh 2,không muốn nhớ đến những người không đáng nhớ,như bây giờ! Em có thể trốn tránh họ,nhưng mà..em không thể trốn tránh trái tim mình,em không phải là một người cứng rắn,thế nhưng..luôn luôn cho mình cái quyền cứng rắn,khi đứng trước họ.Ngày mai là sinh nhật thứ 15 của em,cũng không biết,có ai nhớ không nữa?Không nhớ đến cũng không sao,chắc chắn,anh 2 sẽ nhớ mà,có đúng không?-Nhìn ra cửa sổ,nó lắm lắm,10 giờ đêm rồi,vẫn không thể nào ngủ được,gia như có thể gặp lại ba thì quá tốt,nhưng mà..chỉ nghe Shyz nói,ông đang ở rất xa,rất cuộc là nơi nào đây?_Không biết,ba có nhớ sinh nhật của con không?Chứ hiện tại,Khiết Như,đang rất nhớ ba!

Tiếng thở dài giữa màn đêm mang âm điệu trầm uất,bây giờ,nó mới phát hiện ra,minh cô độc như thế nào?

Cạch

Tiếng cửa..

Quay lại phía sau,nó bắt gặp khuôn mặt điển trai của Korean,khi thấy anh,không hiểu sao lại có chút sợ sệt!

_Bây giờ vẫn chưa ngủ? Muốn ngày mai sẽ trở thành con gấu trúc hay sao?

_Kệ tôi! Liên quan gì tới anh!

_Em.

_Ra ngoài đi! Tôi muốn đi ngủ rồi!

Bước đến phía anh,nó đưa tay đẩy đẩy,kết quả,chi tội nó thờ không ra hơi.

Đưa hai tay giữ chặt hai bên cánh tay ai,Korean cười nhạt,để nó ngồi xuống giường,anh khẽ khàng khụy gối xuống,đưa mắt nhìn lên trên.

_Khiết Như? Em đang nhớ ba em sao?-Con người kia trọn mắt nhìn anh,không nói nên lời_Nếu để,trong ngày quan trọng nhất của em,gặp được người thân của mình,em sẽ hạnh phúc,có phải vậy không?-Anh hỏi tiếp.

Gật gật

_Vậy..em phải hứa với tôi một chuyện?

_Được!

_Đó là..ngủ thật ngon! Trong giấc mơ,phải nghĩ về những điều tốt đẹp nhất,nơi đó,sẽ là một thế giới cổ tích tuyệt đẹp,một tòa lâu đài uy nghiêm,và những,con người luôn muốn em mỉm cười,vì nụ cười của em..thật sự khiến người khác..hạnh phúc!

_Có thật không?

_Ừm! Tôi sẽ không gạt em!

Người con trai trước mặt khẽ gạt đầu,có thể đây cũng được coi là một lời nói dối thiện chí chứ? Một lời nói dối chân thành?

Khẽ đứng dậy xoa đầu ai kia,anh thoáng chút xiêu lòng vì nụ cười ngây ngô đó,nụ cười này..thật sự rất đẹp!

_Tôi sẽ tin anh! Bây giờ,tôi sẽ ngoan ngoãn đi ngủ! Tạm biệt!

Đứng dậy quay người đi,nó khẽ giật mình,khi một bàn tay kéo mạnh nó vào lòng,đôi tay rắn chắc kia,cũng ngày một xiết chặt.

_Korean..

_Sau này..khi mọi thứ em biết được,dù nó là đúng hay sai,thì cũng không được vì vậy mà tuyệt vọng,phía sau em,vẫn còn rất nhiều thứ tuyệt đẹp,chờ đợi em.Có cả một người ngoại lệ luôn chờ em,anh ta là một tên kiêu ngạo,anh ta là một người độc tài,anh ta cũng được xem là..một kẻ xấu xa! Nhưng..anh ta không phải là một người máu lạnh,cũng không phải là..một người chỉ biết dùng sự uy quyền của mình,để ép buộc em,vì đó..hoàn toàn là một lớp vỏ ngụy trang ở bên ngoài!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Người ngoại lệ (part 2)

Nhìn xuống cô gái nhỏ trong tay mình,khóe môi ai bất giác cười nhạt,nghe anh huyền thuyên một lúc,mà đã ngủ mất rồi sao?

Hôn lên làn tóc thơm mùi dầu tây,làn mi cong im lìm khép lại,phải,anh thật sự không thể chối cãi cảm xúc của chính mình!

Là người ngoại lệ trong cuộc đời nó,chỉ khi thay đổi thói quen của một người nhiều lần,ta sẽ biến thành một phần ngoại lệ của đối phương!

Xuất hiện không đoán trước,và phá vỡ mọi nguyên tắc của họ.

Nhưng..cũng chính họ,lại là một phần ngoại lệ của chúng ta!

Ừm! Là một người ngoại lệ!

...

Sáng hôm sau

Cộp

_Korean! Anh có biết..hôm nay là ngày gì không dạ?

Ôm chặt gấu teddy trong tay,nó nhìn người con trai đang để hành lý vào cúp xe,hỏi khẽ.

Ai đó vừa nghe thấy câu hỏi này,liền đóng vội cúp xe,quay mặt về phía ai kia,khí chất anh,toát lên vẻ lạnh lùng.

_Là một ngày rất bình thường,không có gì đặc biệt,mau lên! Chúng ta về nhà thôi!

Xụ mặt xuống nhìn vào gấu teddy,nó miễn cưỡng gạt đầu,sau đó bước đến mở cửa xe.

Ngồi vào trong,giương mặt ai kia biến dạng,hỏi anh ta có ích lợi gì,dù sao,anh ta cũng đâu quan tâm khi nào là sinh nhật nó chứ?

Gặm nhấm nỗi buồn,nó quên mất việc thắt dây an toàn,còn người vừa bước vào,đưa mắt sang ai kia,cổ che giấu nụ cười hiện hữu.

_Nè..thắt dây an toàn mau lên,nếu xảy ra án mạng,tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu!

Hừ nhẹ một tiếng,nó bực dọc thắt dây an toàn,tiếp theo sau,lại một mình,gặm nhấm nỗi buồn không tương.

Anh không nói gì, chỉ cho xe lăn bánh, thỉnh thoảng lại đưa mắt sang cô bé ở bên cạnh, có vẻ như, hôm nay ai đó rất buồn!

_ Có muốn tôi cho mượn bờ vai để tựa vào hay không? Hình như, em đang oán trách tôi điều gì đó, thì phải?

Đưa mắt sang anh, nó lườm, ai cần mượn bờ vai của anh ta, đúng là.. tự cho mình là nhất!

_ Tôi không thèm nói chuyện với anh!

_ Tùy em!

_ Hừ!

Quay mặt trở về hướng cửa sổ, ai đó khẽ kháng khép chặt mắt, ngay lúc này, dù trời có sập xuống, nó cũng sẽ mặc kệ!

Mặc kệ là ai sẽ đỡ....

Tiếng thở dài từ người con trai ngày một ảo não, anh cũng không biết rõ, là vui hay nên buồn?

Là thấy cô bé này ngây thơ, hay thực chất là một đứa ngốc nghếch??

Biệt thự Pink

_ Được rồi! Tôi sẽ nhanh chóng thu xếp để trở về đó, trong thời gian sớm nhất! Trong thời gian, tôi không có ở Pháp, mọi chuyện ở tập đoàn, nhờ cậu lo liệu vậy!

_ ...

_ Ừm!

Cộp

Nhìn thấy Tiêu Nhiên, nó cười tươi rón rén lại gần, vòng tay xiết chặt ở phía sau anh, cô gái nhỏ lém lỉnh.

Đưa mắt xuống hai cánh tay bé nhỏ kia, khóe môi K.O ẩn hiện nụ cười ấm áp, anh biết ngay chỉ có nó, mới dám làm như vậy khi anh nói chuyện! Nếu là người khác, thì chắc chắn bị đem ra ngoài vũ trụ rồi = _ =!

_ Ôm anh không cần trả tiền hay sao?

Bướng bỉnh, nó xiết chặt lấy K.O, chỉ đối với Tiêu Nhiên, nó mới dám lộ diện độ dày của gương mặt ^^! Vì..ôm anh, không sợ bị người khác đánh ^^! Anh cũng được coi, là một con gấu teddy với chiều cao 1m87 sống, muốn ôm hay muốn làm gì cũng tùy ý! Cho nên..cứ thế mà ôm!

_ Tiêu Nhiên thân mến! Anh 2 có biết hôm nay là ngày gì không? Hằng năm, đến ngày này, anh đều đưa em đi chơi, còn mua rất nhiều quà cho em. Anh còn nói, anh là một con gấu teddy lớn, nếu như..em buồn, sẽ có thể chúc giận lên anh, còn nói..

_ Khiết Như!

Cầm lấy hay bàn tay nó, anh gỡ ra, rồi từ từ xoay người lại, lời nói của nó, vì hành động của anh, mà đứt quãng.

_ Sao hả? Anh hai không nhớ sao?

Đôi mắt đen láy long lanh nhìn vào anh thất vọng, bình thường, K.O sẽ không như vậy, những lời nói đùa, cũng sẽ rất nhiều, nhưng..hôm nay thì lại không!

_ Anh thật sự..-K.O khựng lại, ánh mắt có chút ưu phiền, nhìn vào Tiêu Nhiên, con người kia vô thức cúi mặt _ Anh thật sự muốn chúc mừng sinh nhật của em, Khiết Như, sinh nhật vui vẻ!-Ngước mắt lên nhìn anh, nó khẽ tròn tròn, giọng điệu anh, thay đổi 360 độ.

Khóe môi người đối diện mừng rỡ không nói nên lời, riêng con người suýt dọa chết người ta, cười tươi rói.

_ Em gái ngoan của anh! Làm sao..anh có thể quên sinh nhật của em, trong khi, anh trở về đây, hoàn toàn là vì em!-Đưa tay lau nhẹ nước mắt ai, chàng soái ca kia đường hoàng nói khẽ _ Không chỉ anh 2 nhớ sinh nhật của em, mà thực tế, những người quan tâm em, cũng muốn tạo cho em, bất ngờ. Chỉ là..không thể nói trực tiếp với em thôi!-Ngay bây giờ, nó chỉ biết im lặng và khóc như một đứa trẻ, khi nhìn vào anh trai, hóa ra là ai cũng muốn tạo bất ngờ cho nó!

_ Đừng khóc nữa, có được không? Hôm nay là ngày quan trọng, nhân vật chính, phải xinh đẹp nhất, có biết hay không?hả?

Gật gật

_ Huhuhu huhuhu

Vừa mới đồng ý,con người kia đã khóc nức nở lên,nhìn thấy ai kia,K.O khẽ lắc đầu.

_Được rồi! Là Tiêu Nhiên sai khi làm Khiết Như khóc,anh sẽ đánh tên Tiêu Nhiên đáng chết đó,Khiết Như ngoan,không được khóc nữa!

Kéo ai kia vào lòng anh dỗ dành,lần môi cứ thế cười mẫn nguyện,anh cũng không biết sao,cách nuông chiều em gái,lại ngày một sến súa =_=! Dù đó,có phần là bản chất của anh =_=!

Cộp

Nhìn cặp anh em trước mặt,khóe môi Anny méo xệch,anh em nhà người ta điển hình kia,còn anh em nhà cô,có khi nào được vậy!

Từ từ buông K.O ra,nó cười cười lau sạch nước mắt,bây giờ,tâm trạng có phần ổn định hơn lúc đầu.

_Anny! Chuyện còn lại,anh giao cho em!

_Ok!

Cô nháy mắt với anh,sau đó bước về phía nó,đứng trước cô bạn thân,Anny cười gian tà.

_Cô gái! Em đổi cách cười giùm anh,định dọa chết,em gái anh hả?

Quay lại Tiêu Nhiên,Anny cau mày,cái tên anh họ này,cứ thích bói móc cô=_=!

_Tiêu Nhiên chết tiệt,đội giải quyết vấn đề của Khiết Như xong,em sẽ không tha cho anh!

_Được thôi! Cố gắng làm cho tốt!

Anh nhướn mày,sau đó,hướng mắt về phía nó mỉm cười.

_Bọn em đi trước đây!

_Ừm!

Hai bóng dáng dần khuất xa,khóe môi ai bất giác cười nhạt,anh có khá nhiều nỗi lo lắng bí mật ngày càng nhiều,nỗi lo sợ ngày càng tăng!

Phòng nó

Đứng trước cửa phòng tắm, gương mặt ai kia sốt sáng,thình thoảng lại chóng hong đi tới đi lui,cô đang rất tò mò về chiếc đầm trắng mà Korean đã cho người thiết kế cho nó!

_Khiết Như! Mày ngủ luôn rồi hả? Sắp một tiếng đồng hồ rồi!

Cô nhăn nhó,và vẫn tiếp tục hành trình đi đi lại lại của mình.

Cộc Cộc

Tiếng gõ cửa...

_Là ai vậy?

_Thằng anh của em!

A! Hóa ra là Ken..

Cô méo xệch bước về phía cửa mở khê,chỉ vừa đủ để Ken nhìn thấy mặt của cô!

_Sao đây? Đến đây làm gì?

Con người ở ngoài ngó vào trong,nhưng tội không nhìn thấy người cần thấy,ngược lại,vật cản đường luôn luôn chặn lối vào!

_À! Em biết rồi! Anh có mưu đồ xấu xa!

_Xấu xa cái đầu của em,anh là anh hai của em đó! Ăn nói cho cẩn thận!

Anh cảnh cáo,ai kia cười tươi như hoa tháng mười,là anh hai nên cô mới biết rõ,anh trai mình xấu xa bao nhiêu phần trăm ^^!

_Nếu muốn gặp Angel thì miễn bàn,con gái nhà người ta,ai cho anh gặp tùy tiện!

_Phong Vũ Di,em.

_Vấn câu nói cũ,không anh em gì hết,mau lên,một chút cũng sẽ gặp,anh căng thẳng cái gì chứ!

_Em.

Ai kia vẫn cứng họng,anh rất muốn là người đầu tiên được nhìn thấy nó,nhưng..khi gặp Anny là lại bị cản đường=_=!

_Anny!

Là giọng của ai đó..

Vừa biết là nó,cô vội vàng đóng chặt cửa,dùng cách cuối cùng là khóa trái ^^! Người ở bên ngoài,khẽ đánh mặt,cô em gái này của anh,cần được anh dạy dỗ đây mà!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!:D

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Anh! người trước mặt em là

_Anh hai! Mở bịt mắt ra được chưa? Em không thấy gì hết đó!

Giữ chặt bàn tay cô gái nhỏ kéo đi,K.O làm người dẫn đường tận tụy,nơi anh đưa nó đến là một nơi rất xa lạ,lối vào phải bước lên từng bậc thang rất nhiều lần.

Khẽ khựng lại,anh đưa mắt quay sang nhìn đứa em gái mỉm cười,bất kể là trang phục nào được nó mặc vào,cũng điều rất đẹp,kể cả là không cần phải dùng chút phấn trang điểm,thì con người anh biết điều không khác gì một thiên thần.

Thiên thần mang hai màu sắc bảo vệ!

_Khuyết Như,anh hỏi em,một chuyện có được không? Nhớ là phải trả lời thành thật! Lúc đó,anh hai mới mở bịt mắt cho em!

Ặc,Tiêu Nhiên lại muốn dờ trò gì đây?

Suy nghĩ một lúc,con người kia khẽ gật đầu,buộc phải đeo bịt mắt,nên nó cũng không biết đây là đâu?Chỉ biết từ biệt thự Pink đến đây,là nó và anh đã trải dài qua rất nhiều con đường=_=!

_Em sẽ trả lời thành thật mà!

_Được!-Anh nhấn mạnh,sau đó xoa nhẹ vào đầu nó,cười khi_Hmm..nếu như,để em gặp lại ba của mình,nhưng..ông ấy có phần rất khác,ví dụ như,thay đổi về tính cách,địa vị cũng được thay đổi đi một chút,trong con người,cũng sẽ không như lúc nhỏ em biết,em có chịu gọi ông ấy là ba không?-Trong lời nói của anh,có chút lo lắng,thật sự mà nói,đây là một cách rất mạo hiểm,nhưng nếu..có thể khiến cho sinh nhật nó trở nên hoàn mỹ,thì anh và những người còn lại,chấp nhận mạo hiểm,dù kết quả ra sao?

Đôi lúc,lời nói dối cũng là một cách khiến người khác hạnh phúc,huống hồ người đó..là một người đặc biệt,nằm ở một vị trí quan trọng trong lòng tất cả mọi người!

Những điều vụn vặt của họ,cũng khiến ta hạnh phúc!

Bởi lẽ..một khái niệm về người đặc biệt là một điều không dễ tìm,hi sinh,mạo hiểm vì họ,cũng là một điều rất xứng đáng!

Chạm một khác, gương mặt kia có phần biến đổi,nó không hiểu rõ ý của anh,thời gian dài sẽ khiến con người thay đổi sao?

_Em.

_Chủ tịch Tiêu! Tiêu tiểu thư! Cuối cùng hai người cũng đã đến,mọi người đang chờ hai người ở bên trong!

Lời nói của nó bị tiếng một người hầu làm đứt quãng, quay sang cô người hầu, Tiêu Nhiên khẽ gật đầu.

_Tôi biết rồi! Phiên cô lên thông báo cho bọn họ biết trước, một tiếng!

Con người trước mặt anh cúi đầu rồi bước nhanh theo hướng lên lầu, quay trở lại nó, Tiêu Nhiên khẽ thở dài, sau đó, dùng tay tháo đi bịt mắt ra.

_Khiết Như, chúng ta đi gặp ba em, chắc chắn, ông ấy rất muốn mừng sinh nhật, với con gái mình. Hơn nữa, còn có rất nhiều con người khác, đang đợi em!

Gật gật

Nhìn vào K.O đôi môi nó khẽ cười, ngay bây giờ, nó rất hồi hộp, sau bao nhiêu năm, cuối cùng cũng được gặp lại ba!

Khoác tay anh bước lên từng bậc thang của tòa lâu đài, nó những tưởng mình trở thành cô dâu nhỏ, đang được người thân đưa vào lễ đường, có chút gì đó lưu luyến và có chút gì đó lo sợ!

Thình thoảng đưa mắt sang ai kia, anh lại cười nhạt, kế hoạch này, anh thật sự rất sợ, sợ hơn bao giờ hết!

Chỉ vì... đây hoàn toàn là một lời nói dối! Bắt nguồn từ sự thành tâm!

Trong một căn phòng.

Những người hầu tất bật với công việc chỉnh đốn lại căn phòng dành cho buổi tiệc, nhiều đến mức, có cả hàng trăm người! Vì ông chủ của họ, cực kỳ yêu quý sự hoàn hảo, cho nên, bằng mọi giá cũng không có một lỗi nhỏ!

Cạch

Cộp

_Xin chào Hạo Tông!

Nhìn thấy anh vừa bước vào, cả đám người hầu lập tức ngừng tay, quay lại cúi đầu. Con người kia đảo mắt nhìn quanh căn phòng rộng, rồi chậm rãi bước đến nhìn chăm chăm vào chai rượu vang, cau mày!

Tại sao trên bàn lại chỉ có rượu vang?-Giọng nói trầm vang lên từ con người trước mặt, cô người hầu ở phía sau khẽ cúi đầu, không xong rồi, cô quên mất việc anh đã căn dặn, nữ chính buổi tiệc hôm nay, không uống được rượu vang Cô xem lời nói của tôi, là trò đùa hả?- Quay mặt về phía con người kia, anh quát, tất cả những người còn lại đều im bật.

Vài con người vừa bước vào nhìn cả đám cúi mặt là biết có chuyện rồi, đưa mắt sang ai kia, Paul gãi gãi đầu.

Anh trai! Có chuyện gì từ từ nói, không cần phải quát lên như thế!- Anh trấn an, rồi quay sang cả đám người hầu Các người cứ làm công việc của mình, nhớ là, không được có sai sót!-Paul căn dặn, cả đám ở trước mặt khẽ gật đầu, khép nép bỏ đi!

_Tao biết mày đang rất lo lắng, nhưng mà... có K.O ở đó với Khiết Như, chắc sẽ không sao đâu!

Bìn lên tiếng, nhìn vào Bìn, Korean giữ vững nét mặt bình thản, nhưng trong lòng dậy sóng.

Anh không biểu hiện ra bên ngoài sự lo lắng, cũng không có nghĩa là anh không lo lắng, mọi thứ ngay bây giờ, đúng là sắp chuyển biến theo chiều hướng khác!

_Ừm! Chắc chắn sẽ không sao!

Ai kia khẽ gật đầu rồi quay người bỏ đi, đưa mắt nhìn theo ai kia, gương mặt những người còn lại ừ ừ!

_Chắc chắn sẽ không sao đúng không? Em thật sự lo quá!

Ji quay sang 7 con người trước mặt hỏi, về mặt có chút e ngại, mấy tên này, cứ thích tạo sự hồi hộp cho cô!

_Em yên tâm đi, ông ấy hứa sẽ giúp chúng ta thì sẽ giúp, chỉ có điều..

Đang nói bỗng dưng Ken khựng lại, 6 cặp mắt hình viên đạn lập tức hướng vào anh!

_Sao hả?-Đồng thanh.

_Mọi người cũng biết rồi đó, Khiết Như đâu phải là một đứa ngốc, nếu con bé biết được, người đó không phải ba của nó, chắc chắn chúng ta sẽ chết chắc! Hơn nữa..

_Sao nữa đây?-Lần này chỉ có Anny và Ji,vì mấy người còn lại điều biết rõ mồn một.

_Ờ thì..mà thôi đừng có hỏi anh!

Ai kia trốn tránh bằng việc chùn là thượng sách,5 chàng soái ca còn lại,cũng kiếm cơ bỏ đi,nếu ở lại chắc cũng không qua khỏi ==!

_Khiết Như! Chúng ta đến nơi rồi!

Dừng lại trước cửa một căn phòng uy nghiêm,người con trai từ từ quay sang nó lên tiếng,tròn xoe cặp mắt vào K.O,nó có chút bối rối.

Sau 9 năm ba đã trở thành một người giàu có rồi sao?Còn có cả một cơ ngơi sang trọng,trở thành một người trên vạn người rồi sao? Là một trong những con người trong giới thượng lưu danh tiếng?

_Tiêu Nhiên à?Em..

_Em đừng lo! Có tụi anh ở đây mà!

Giọng nói này..

Quay về phía phát ra giọng nói,nó bắt gặp hình ảnh điển trai của Shyz,anh đang cười với nó,một nụ cười ấm áp đến nhường nào!

_Khiết Như,em từng nói,người mà em muốn gặp nhất là ba mình,tại sao,có cơ hội,em lại không muốn?Hơn nữa,ông ấy rất muốn mừng sinh nhật với em! Em có biết khoảng thời gian 9 năm kia,ba em..chắc chắn cũng như em,điều muốn nhìn thấy con gái mình trưởng thành,ngược lại,em cũng muốn biết,ba mình giờ ra sao mà,đúng không?

Mím chặt môi,nó nhìn lên anh trai gật đầu!

_Lời K.O nói không sai! Đây là một cơ hội tốt,em từng nói,nếu không có ba,thì sinh nhật sẽ không trọn vẹn.Nhưng bây giờ,hoàn toàn khác lúc trước,em có thể mừng sinh nhật với ba,được trò chuyện với ông ấy,được làm nũng hay mong muốn mọi thứ điều được,không những vậy,hằng năm luôn luôn được ông ấy nói câu,sinh nhật vui vẻ,con gái của ba là xinh đẹp nhất,em có muốn được như vậy không?

Đôi mắt to tròn hướng về Shyz gật gật,nước mắt cũng vì lời nói của anh,mà chảy ra.

Cúi xuống lau nhẹ nước mắt ai,Tiêu Nhiên mỉm cười.

_Được rồi! Tại Shyz làm em gái anh khóc,anh nhất định sẽ không tha cho Shyz!-Anh đỡ dành_Bây giờ,mở cửa rồi bước vào trong thôi!-Cầm chặt chốt cửa,K.O khẽ nhướng mày.

Cô gái nhỏ đứng cạnh hai chàng trai khẽ gật đầu,nhìn sang Shyz,Tiêu Nhiên cũng hiểu ý bằng một cái gật đầu,sau đó,đẩy mạnh cửa vào trong!

Trước mặt nó là một người đàn ông trung niên lịch lãm,ông đang đứng hướng mắt ra ngoài cửa sổ,về bề ngoài tao nhã và cực kỳ sang trọng!

Quay lại hai người ở phía sau mình,nó vô cùng bối rối!

_Anh! Người trước mặt em là...

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Dấu chấm câu hoàn hảo !

Nắm chặt cánh tay anh,cô gái nhỏ ngờ nghệch về người đàn ông trước mặt,không trong trí nhớ của nó,ba nó không phải như vậy,cảm giác khi nhìn thấy ông,thật xa lạ!

Đưa mắt sang Shyz,Tiêu Nhiên có chút khó xử,về mặt của nó cũng khiến anh đủ biết,diễn biến tiếp theo sẽ càng khó khăn hơn,vì cô bé anh biết,tuy có chút ngây thơ,nhưng không phải một con người,hoàn toàn không biết phân biệt,linh cảm của tình thân!Cũng như,nghe theo một chiều hướng nhất định,khi

bản thân không chắc chắn.

Cười khi một tiếng,Shyz kéo nó về phía mình,nói tiếp với biểu hiện vui vẻ của anh,là một cái vuốt ve yêu mị.

Chạm nhẹ bàn tay rần rần chắc lên mái tóc ai,anh có cảm giác cảm xúc lúc ban đầu,chưa hề phai nhạt,vì..tim vẫn còn đập rất nhanh,lí trí thấp thoáng bóng hình luôn hiện diện!

Thiết nghĩ,chi muốn được xiết chặt ai đó,một lần,dù cho,bản thân anh,là một kẻ si tình triệt để!

_Ngốc à? Ông ấy là ba của em,có biết không? Không phải,cả ba,em cũng không nhận ra chứ?

Lắc lắc

_Anh Shyz,ông ấy không phải..

_Em nhìn xem,có phải hay không?

Chưa nói hết câu,nó đã bị Shyz chặn lại,đầu ai kia khẽ gật gật,rồi từ từ xoay lại nơi ông.

Đôi mắt đen láy tròn tròn nhìn vào người đàn ông,thật,gióng hệt trong tưởng tượng của nó,khuôn mặt rất ưu tú,không khác gì một thư sinh trẻ tuổi.

Đứng hình

Thường những người giàu có,thì khi nhìn họ sẽ không đoán được tuổi,có khi,còn trẻ hơn so với mức bình thường,những người nó gặp qua,điều thuộc tuyền người như vậy!

_Bác à? Cháu đưa con gái,bác đến rồi!

Về mặt Shyz trang trọng khi trình bày với người đàn ông kia,còn nó ngay lập tức im bật,kì thật,khuôn mặt rất giống,độ tuổi có vẻ đúng thật là ba,nhưng..không có một chút gì gọi là quen thuộc,hay tại,đã 9 năm,nó mới gặp lại ông? Cho nên,có chút lạ lẫm chăng?

_Khiết Như! Cuối cùng con cũng đến!

Thanh âm này..

Phải,là giọng nói này..

_B..ba!

Nhìn thẳng vào ông,đôi mắt nó ngẩn lẹ,giọng nói ngày nào,vẫn ấm áp đến thế sao? Đúng,là ba của nó rồi!

_Ba à? Là ba thật sao? Hức hức!

Tiếng nấc nghẹn ngào từ kẻ thiếu tình thương,nó chờ đợi ngày này đã là 9 năm rồi,cuối cùng ông trời vẫn không phụ lòng nó,vẫn cho nó gặp lại ba!

Những con người đúng lúc xuất hiện cười nhạt,có vài người nước mắt sắp rơi,ừm là vui giùm nó,nhưng cũng đang chua xót giùm nó!

Khái niệm của kẻ thiếu tình thương từ ba mẹ là niềm khao khát cháy bỏng,họ cũng hiểu rõ,nên chả bao giờ muốn dập tắt ngọn lửa đang sôi sục kia,chi việc,cố gắng thực hiện ước mơ bé nhỏ!

_Phải! Ba là ba của con! Mau lên,đến đây!

Gật gật

Cười tươi trong nước mắt,cô gái nhỏ chạy nhanh đến ôm chầm lấy ông,khoé mi mờ che phủ bằng hàng nước trắng,thấm đẫm vào áo người trước mặt.

Tìm cả đám đau như dao đâm vào,họ cũng không hiểu tại sao,chỉ cảm thấy,ngay lúc này,thật khó thờ!

...

Từng người lẳng lặng bỏ đi trả lại không gian yên tĩnh chỉ có hai người,nó buông vội ông ra,đưa tay lau sạch nước mắt còn sót lại.

_Ba à? Rốt cuộc,năm đó tại sao ba không đến đón Khiết Như? Và tại sao,đến hôm nay,ba mới lại xuất hiện? Còn nhiều thứ,Khiết Như muốn hỏi? Ba à? Con..

_Được rồi!-Ông lên tiếng cắt ngang lời nó,bằng một cái gật đầu _Hôm nay là sinh nhật của con,chúng ta tạm thời gác chuyện này,qua một bên,có được không?Sau khi,sinh nhật kết thúc,ba sẽ..trả lời,những câu hỏi,mà con thắc mắc,có chịu không?-Ông đồ dành,nhìn vào ba,nó ngây ngô gật gật lia lia _Đi thôi con gái!

_Dạ được!

Nó cười tươi đưa tay nắm chặt tay ông bước ra khỏi phòng, quay lại nhìn vào nét mặt hồn nhiên kia, người đàn ông mang nhiều phiền não! Nếu có được, một đứa con gái ngoan ngoãn như thế thì quá tốt, nhưng... ông lại không thể, nói bất cứ thứ gì, ngoài làm tròn bổn phận một người ba tốt!

“Đồng Khiết Như, cuối cùng mày cũng gặp được người ba mà mày mong chờ rồi, sinh nhật năm nay, nhất định sẽ mỹ mãn!”

Ngước đôi mắt trong veo nhìn vào ba, nó mỉm cười, nụ cười này, mới thật sự là trọn vẹn từ trước đến giờ.

Chỉ khi, ở bên cạnh người mình thương yêu, mới thật sự tìm được nụ cười mà ta đã đánh mất!

Phải, đích thực là cảm giác này..!

Tối đó..

_AAAAAAAAAAAAA!

Hướng mắt ra ngoài xa, nó hồ hởi hết lớn, cảm giác được chút bỏ tâm sự, thật sự rất nhẹ nhõm.

Hít thở bầu không khí sương đêm se lạnh kia, cô gái nhỏ bám chặt vào lang cang mỉm cười, một sinh nhật hoàn mỹ cũng đã được diễn ra!

Quan trọng nhất, không phải là quà tặng, mà là có ba và nhiều người khác ở bên cạnh, như thế là quá đủ rồi!

Cộp

Dừng lại..

Con người ở phía sau bắt giác cười khi, cô bé trước mặt đúng là đang rất vui vẻ, có lẽ đây là lúc, con người trước mặt anh, lại trở về như lúc ban đầu!

Trẻ con và không lo toan phiền muộn!

Phải, hoàn toàn ngây ngô trong thế giới riêng của mình!

...

Hòa lẫn vào làn gió nhẹ kia là mái tóc dài buông thả, mỗi đường nét khuôn mặt, điều ẩn hiện sau những sợi tóc đang bay, góc nghiêng, càng tôn thêm nét hoàn hảo!

Dáng vẻ ung dung bước về phía ai, anh dường như không để nó biết được, có một người ngoại lệ bước đến không gian yên tĩnh của mình, một cách chậm chạp và nhẹ nhàng đến lạ!

Vẫn mãi mê đuổi theo một thứ gì đó gọi là xa xăm, cô gái nhỏ hồn nhiên cười hạnh phúc, người ở phía sau chỉ lẳng lặng cười khi, sau đó lại phát ra tiếng chầm chọc.

_Giờ này lại đứng ở đây hết, người ta không biết, còn nói em mới trốn trại đó!

Đôi mày kia cau lại, từ từ quay lại phía sau, đáng chết, lại là tên Korean không biết điều đó!

_Nè..muốn bỏ đi như vậy sao?

Vừa mới quay đầu, đã bị con người kia giữ chặt cổ tay, nhìn xuống cổ tay, gương mặt nó biến dạng.

_Muốn sao đây?

_Lời lẽ cực kỳ khó nghe, tôi không thể chấp nhận! Mau lên, nói đằng hoàng lại!

_Anh..

_Sao đây? Em là đang trách tôi, không tặng quà sinh nhật cho em, nên mới không muốn nói chuyện với tôi sao?

Ngước lên nhìn anh, nó lườm bằng nửa con mắt, cũng không rõ nữa, nhưng thôi, mặc kệ anh ta!

_Ai cần quà của anh! Tôi không thèm đâu! Mau buông tay ra! Nếu không, tôi cho anh bay từ đây xuống dưới đó!

Nó cảnh cáo, ai kia nghe xong cố giữ nét mặt bình thản, đưa tay kéo nó về phía mình, lẳng lặng nở một nụ cười duyên mãi, chỉ khi, như thế, nó sẽ không

nhìn thấy anh đang cười!

_Korean..buông ra!

Anh không phải là một kẻ ngốc, làm sao có thể buông ra, khi bản thân không muốn chứ? Cô bé này, cứ muốn làm anh phải phát điên lên, thì mới chịu nghe lời!

_Ồ đây rất lạnh! Em không muốn tôi sưởi ấm hay sao? Hơn nữa, tôi rõ ràng cho em cơ hội đẩy ra! Nhưng kết quả thì sao hả?-Ghé sát tai nó, anh cười khẽ _Không phải, em vẫn không có cách đẩy ra hay sao?-Hơi thở nóng phả vào cổ làm nó giật mình, bàn tay kia cũng ngay một di chuyển đến đỉnh đầu vuốt nhẹ _Khiết Như! Tôi là thật lòng muốn quan tâm em, vẫn câu nói cũ, bất kể là chuyện gì tôi làm, điều có lý do của mình, cho nên..tự khắc, em sẽ hiểu!-Thanh âm trầm lặng phát ra từ anh, cô gái nhỏ bám chặt áo anh, ngu ngơ ngẫm lại, lý do của anh ta, chính là lợi dụng nó thì có __=!

_Anh..là đồ xấu xa!

_Chỉ xấu xa với mình em thôi!

_Anh..

_Tôi xấu xa thì đã sao? Không phải, em vẫn đang xiết lấy, một tên xấu xa hay sao? Xem ra, kẻ xấu xa này, là thuộc về mình em!

_Đồ điên!

_Nếu tôi điên, vậy em đang nói chuyện với ai đây? Thường thì, những người điên, mới hiểu được cách nói chuyện của nhau, Đồng Khiết Như, em thuộc loại người nào?

_Hạo Thy Nhật! Tôi ghét anh!

_Có yêu thì mới có ghét, em là ghét hay yêu?

_Anh..

_Không nói nhiều! Em có biết, nói nhiều sẽ tốn bao nhiêu calo hay không? Mau dành thời gian để ngủ đi, tôi không rảnh đến mức, đấu khẩu với em!

Nó hừ nhẹ, lòn tay ra phía sau Koren đánh không thương tiếc, thế nhưng, sức khỏe của ai kia, được bác sĩ công nhận một điều, là yếu ớt, do vậy..chỉ khiến anh, cảm thấy rất bình thường!

“ Đồng Khiết Như, quà sinh nhật của em, tôi nhất định sẽ tặng, chỉ khi..đợi lúc em ngủ say! “

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

T Miu's K:

Hai kẻ điên đấu khẩu với nhau:P

Trông giống như trẻ con cơ đấy=))

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lời hứa từ một kẻ lạnh lùng

_AAAAAAAAAAAAAAAA!

Tiếng hét phát ra từ người bên cạnh, khiến anh cau mày, may mắn là phòng cách âm tốt, nếu không, chắc chắn, đã xảy ra chuyện!

Khẽ cất hàng mi cong lên, người con trai quay sang cô bé đang ngồi nhìn chăm chăm mình, cười nhếch, sau đó, mạnh bạo đưa tay kéo nó nằm xuống bên cạnh mình, cho đầu ai kia cẩn thận gối lên cánh tay anh, rồi từ từ khép chặt mắt.

Đắm đắm mắt vào người con trai ở đang xiết lấy mình, gương mặt nó biến sắc, đi một vòng lớn, cuối cùng cũng trở lại nhà Korean, căn phòng này, cũng là của anh ta!

Ngần cân treo sợi tóc,cô gái nhỏ không thể nào cử động,khi bị anh xiết chặt,cả khuôn mặt,hầu như áp trọn vào cơ ngực rắn chắc kia,bồn bệ nó,bao vây bởi mùi hương ma mị.

_Korean! Buông ra,có nghe không?

_Em sợ người khác không biết,đêm qua em ngủ ở phòng tôi hay sao?Mà hét lớn tiếng như vậy?

Phốt lờ câu hỏi kia,anh làm nó bất giác cứng họng,bàn tay ai,ngay tức khắc cũng dừng việc đẩy anh.

Xiết lấy áo Korean,cô gái nhỏ khẽ chau mày,khi bản thân đang cảm nhận được hơi ấm,phát ra từ người đối diện!

Rất ấm,và cũng rất êm dịu!

_Vậy mới là Khiết Như ngoan ngoãn,bây giờ chỉ mới 5 giờ sáng,em chịu khó,ngủ thêm một chút nữa đi! Tôi đã hứa,thì chắc chắn sẽ giữ lời,không làm gì,tồn hại đến em!

Khép chặt đôi hàng mi,nó buông vội nơi áo người trước mặt,đây là lời đảm bảo an toàn!

Ôm trọn lấy ai,khỏe môi anh cười mỉm,bản năng lại đưa tay vuốt đều đặn lên mái tóc dài,chạm rãi nhưng lại nâng niu.

Chạm một lúc,anh đưa mắt nhìn lại cô gái nhỏ trong tay mình,dọc tìm có chút khó tả,không,chi là có chút nhói thôi!

Biết nó đã ngủ say,người con trai lại trở về với lớp vỏ bọc ban đầu, gương mặt biến đổi sau những lần đấu khẩu,lạnh lùng và trầm lặng hơn tất cả.

_Khiết Như! Khi tôi rời khỏi đây,có lẽ..người tôi nhớ nhất,sẽ là..em!

Cho nó rời khỏi người mình,anh tận tâm đặt nó nằm lên gối,sau đó,từ từ lấy tay ra,một phần chấn ở trên người anh,cũng được ai kia,phủ kín lên người nó.

Cô bé anh quen biết,thuộc tuýp người rất dễ bị cảm,do vậy,làm sao anh,có thể không quan trọng nó có ấm hay không?

Cúi đầu xuống cạnh làn môi ai,anh thẳng thừng hôn trộm không cần hỏi,phải mất một tuần,anh mới có thể trở về,không lý nào,anh lại không hôn tạm biệt!

_Nơi đó sẽ là một nơi rất lạnh,nhưng tôi không sợ điều đó,tôi chỉ sợ..bản thân,lại trở thành con người,tôi từng rất ghét!

...

Ánh mắt vẫn duy trì đều đặn nhìn về cô gái nhỏ đang ngủ, trước khi bỏ vào WC, gương mặt vẫn như thế, không có gì thay đổi, nhưng..nhịp tim, hình như, đã..thay đổi rất lâu rồi!

Tiếng lòng,cũng được xoay vòng theo một chiều hướng khác!

Đã từ lâu không còn là việc quyết định của anh!

Lời đảm bảo được vạch ra,rồi cũng tự bản thân anh phủ nhận!

Không! Không thể tách ra, chỉ thời khắc quá lâu, lý trí vẫn còn, tồn đọng điều gì đó!

Thời gian sau hai tiếng..

Choàng tỉnh giữa căn phòng rộng,nó mơ màng xoa xoa thái dương,không thể tin được,lại thấp thoáng nhiều câu nói kỳ lạ!

_Tên điên đó! Đâu rồi ha??

Đảo mắt xung quanh,khỏe môi nó méo xệch,khi phát hiện ra,ở trên tủ đầu giường,có bức tâm thư.

Burong về phía trước,cô gái nhỏ cảm lấy rồi lăm bằm,chết tiệt,chữ viết anh ta,đẹp mê ly luôn cơ chứ!

Nội dung:

Tôi đang cực kỳ thắc mắc,một mặt em nói không muốn ôm chặt tôi khi ngủ,nhưng tại sao,khi ngủ em lại cứ muốn bám chặt tôi?

Cô bé à? Đừng phát điên lên khi đọc chúng chứ! À quên mất,vốn dĩ,chúng ta đã rất ngứa mắt nhau,cho nên,mọi thứ tôi làm cho em,điều khiến em chán ghét! Không sao,Hạo Thy Nhật tôi,cũng không thích tính toán với một con nhóc như em!

Thời gian tôi không có để cãi nhau với em,em nên chú tâm vào viết kịch bản của mình,nội dung,tôi cũng đã giúp em sửa lại,viết gì mà cứ lung tung cả lên,tôi không hiểu tại sao,em có thể trở thành một biên kịch xuất sắc cơ đấy? Có lẽ,những con người đó,mất bọn họ,có vấn đề hết rồi!

Còn nữa,sợi lắc chân ở cổ chân em,thích chứ? Là quà sinh nhật,tôi tặng cho em,nó mang một ý nghĩa sâu sắc,mà tốt nhất em đừng nên hiểu!

...

Dừng lại..

Nó đưa mắt nhìn xuống cổ chân mình,phải,là một sợi lắc chân,có hình chú mèo hello kitty tuyệt đẹp,nhìn sơ qua cũng biết,là đồ rất đắt tiền,hon nữa,còn là một nhà thiết kế của Korean thiết kế,đúng là..một tên rất trọng sĩ diện!

_Phải,tôi rất thích nó! Nhưng không có nghĩa,tôi sẽ thích tên chủ nhân,đáng ghét như anh!

Cảm thán một câu,nó cảm lấy bức tâm thư đọc tiếp,cái tên này,bình thường ít nói,nhưng cũng nói nhiều ghê!

Tiếp theo:

Đừng nghĩ tôi không biết em đang nói gì về tôi,tuy chúng ta cách nhau một vòng trái đất,nhưng mà..mọi thứ về em,tôi điều nắm rất rõ!

Bất kể,em có bỏ chạy,tôi cũng sẽ tìm ra em,một tuần,một tháng,thậm chí là một năm,tôi cũng sẽ không bỏ cuộc!

Do vậy,bản thân em nên ngoan ngoãn một chút,đừng có tìm cách mà chống đối lại tôi!

Vẫn là câu nói cũ,bất kể tôi làm chuyện gì,cũng sẽ có lý do riêng của mình,em cũng đừng vì vậy,mà cho rằng,tôi không dám làm gì em!

Đồng Khiết Như,bao nhiêu đây,có lẽ là đủ lắm rồi,tôi chỉ muốn nói với em một câu,khi em ngủ..thật sự..rất đáng yêu!

Kí tên: Korean!

...

Đọc xong, gương mặt nó biến dạng,cảm xúc ở trong lòng,cứ hỗn độn lên!

Không biết,anh ta là thể loại người gì? Có vẻ,nghe biên kịch,nó nên nhường lại!

Cả kịch bản,anh ta cũng sửa lại giùm nó,ngoài mặt nói nó làm cho mọi thứ lung tung,nhưng hóa ra,anh ta vẫn còn biết khẳng định tài năng của nó!

Không nói bằng miệng cũng không sao,không nói lời dễ nghe cũng không sao,nó biết bản thân giỏi và mọi người công nhận là được rồi!

_Nhưng mà..anh đi đâu vậy hả? Không nói tiếng nào hết,chỉ giỏi học,không từ mà biệt giống tôi!

Đặt chúng sang một bên,nó ba chân bốn cẳng bước xuống giường,dùng tốc độ ánh sáng phi vào WC vsen,thậm mong có thể đến kịp!

Dưới nhà

Nhìn đồng hồ sách,Anny cau mày,chi tiêu tháng này ở cửa hàng của cô,cứ tăng vùn vụt, khiến mắt cô hoa hết cả lên!

_Ủa? Khiết Như,mày làm gì chạy y như ma đuổi vậy?

Ji và Anny nhìn bộ dạng chạy xuống từ cầu thang của nó,lấy làm lạ.

Thắng gấp,con người kia cúi người thờ hì hục,sau đó,vẫy vẫy tay,chạy ra ngoài một cách bí ẩn.

Cô nhìn Ji,Ji nhìn cô,ngay tức khắc,cả hai chớp chớp mắt.

_Sân bay??-Cả hai không hẹn mà hét lên,những người hầu ở bên trong,nhìn nhau gãi gãi đầu.

__Sân bay__

Chen chúc giữa dòng người tấp nập kia,nó mơ hồ tìm kiếm một bóng hình quen thuộc,tên chết tiệt,sau không nói tiếng nào,đã bỏ đi rồi?

Xoay vòng,cô gái nhỏ đặt tay lên trán nhăn nhó,chúng cứ quay cuồng,thật sự rất chóng mặt.

_Korean chết tiệt! Anh đi đâu vậy hả?Ai cãi nhau với tôi đây? Đúng là một tên xấu xa!

Lầm bầm một mình,rồi bất giác thờ dài,sau bây giờ lại cảm thấy rất choáng ngợp,không thể hiểu nổi,Korean đi rồi,nó sẽ yên ổn,mới đúng chứ??

Cộp

Một con người ung dung đứng ở phía sau nó, cười nhếch, anh cũng có thể mỉm cười một cách hạnh phúc, nhưng không, anh lại không làm được!

Chạm nhẹ bàn tay lên đôi vai yếu ớt kia, anh chờ đợi, con người đó quay lại.

Và..

Kết quả đúng là nó quay lại, vừa nhìn thấy anh, nó hận không mang theo dao, để đâm anh chết ngay tức khắc!

Xuất hiện không đoán trước, bỏ đi lại âm thầm, có lẽ, anh ta là bản sao của nam chính trong kịch bản của nó, đúng là, chỉ tội người ta phát điên.

_Tôi tưởng, khi nhìn thấy tôi, em sẽ ôm tôi chứ? Không ngờ, em lại chỉ muốn, cầm dao đâm tôi?

Lời lẽ đầy khiêu khích..

Đưa cặp mắt to tròn nhìn anh, nó thăm khâm phục tài suy đoán đó, đúng là, nó rất muốn cầm dao đâm anh, như thế, sẽ không có ai làm nó phát sốt!

_Ai thèm ôm anh chứ? Đồ điên!

_Vậy sao? Không phải, em đến đây là vì muốn được ôm tôi, trước khi đi hay sao?

_Đồ mặt dày! Anh tự tin quá đó!

Tôi không tự tin, thì ai tự tin đây?-Giữ chặt bên vai ai, làn môi anh khẽ nhếch, nhìn xuống hai tay đang ở trên vai mình, đôi mày nó khẽ chau lại Đồng Khiết Như, nếu em muốn trả lại sợi lác chân đó, thì tôi nói cho em biết, vô dụng thôi! Ngoài em ra, nó không thuộc về bất kỳ ai hết, vì đó..cần chìa khóa để mở, thế nhưng..chìa khóa này, lại ở chỗ của tôi! Nếu một ngày nào đó, tôi không cần em, thì..lúc đó, tôi sẽ lấy lại!

_Vậy..khi nào anh không cần?

Ngờ ngẩn, nhưng đây sẽ là một câu hỏi ngờ ngẩn dễ thương, nếu một nửa quan trọng đã được lựa chọn, anh có thể không cần sao?

Ngốc, không đời nào, người tặng lại lấy lại, thứ mình đã tặng!

_Một ngày nào đó, em sẽ biết được, câu trả lời! Còn bây giờ, mau trở về nhà đi, tôi sắp bay rồi!

Rời khỏi bờ vai kia, anh có chút tiếc nuối, lòng ích kỷ lại chiếm hữu, nếu như, anh có thể mang cô bé này theo thì quá tốt, nhưng lại sợ, nó không thể chịu đựng khi ở một mình!

Vì..vốn dĩ, anh đã rất bận!

_Hạo Tổng! Chúng ta đi thôi!

Là giọng của Joy..

Hành lý của Korean, cũng đang ở chỗ anh ta, nó lại có một ý nghĩ điên rồ, là cướp người, nhưng khi, ngẫm lại, thì đúng là một chuyện ngốc nghếch!

Được rồi!-Anh gật đầu, quay sang cô bé nhỏ nhắn, nụ cười nhếch môi lại chiếm giữ Mau lên! Trở về nhà đi!-Giọng nói lạnh lùng, lại phát ra, xiết chặt nắm tay, nó hận học bỏ đi_ Khiết Như!

Dừng lại..

Cô gái nhỏ từ từ xoay lại phía người đang gọi mình, một mực bảo nó về, bây giờ, lại gọi nó lại, đúng là quá đáng!

Từng bước chân tiến về phía ai, anh cảm nhận mình đang踱 bước trên những ngọn gai chết chóc, chúng xuyên thấu, và muốn bào mòn trái tim anh!

_Có chuyện gì sao?

_Phải! Có một chuyện, tôi muốn làm từ khi em xuất hiện rồi! Đó là..

Đưa tay kéo nó nhanh vào lòng, làn mi cong người con trai khép chặt, độ hoàn hảo của gương mặt, càng khiến mọi người xung quanh chao đảo!

Đứng chứng kiến, Ji, Anny và Joy thờ dài, bọn họ, lại được xem phim miễn phí rồi!

_Korean..

Được rồi!-Con người kia buông nhẹ nó ra, ánh mắt vẫn chăm chăm vào người đối diện, cười nhạt Tôi đi đây!

Quay người bỏ đi,nó đưa mắt nhìn theo thâm trách,vẫn cứ thích ôm miễn phí đến vậy sao?

_Korean!

Sau tiếng gọi của nó,là hình ảnh một người con trai dừng lại,khóe môi anh lẳng lẳng,tạo một đường cong.

_Khi anh trở về,phải mua quà cho tôi có biết không? Cái ôm ngày hôm nay,phải được tính bằng thật nhiều quà! Nếu không,tôi nhất định không tha cho anh!

Người trước mặt che giấu nụ cười khi quay đầu lại,anh rất muốn nói một câu “ Cô bé! Em thật đáng yêu! “ nhưng không hiểu sao,không thể cất thành lời.

_Im lặng có nghĩa là đồng ý! Nếu như,tôi không nhìn thấy quà,thì anh đừng có nhìn mặt tôi! Hạo Thy Nhật chết tiệt,tôi nói là tôi sẽ làm đó!

Nó cảnh cáo,con người ở đối diện cười khi,nụ cười của sự trêu ghẹo.

_Tôi hứa với em!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Rung động !

Hướng mắt về phía trước mình,làn môi kia khẽ cười,cuối cùng,anh ta cũng chịu hứa,xem ra,vẫn còn chút lương tâm!

Tiếng loa phát lên phá tan bầu không khí yên lành,bóng dáng người trước mặt,cũng ngẩng một khuất xa tầm nhìn nhỏ!

Đôi mắt mất trong veo theo anh,làn mi cong khẽ khàng khép,rồi mở ra một lần nữa,anh bước đi,và cũng không quay đầu.

Nếu anh quay đầu,cũng đồng nghĩa,anh không thể rời khỏi cô bé này,cũng có khi,anh ích kỷ,mang nó đến bên cạnh anh!

Nhưng..ngay bây giờ,anh lại,không thể ích kỷ!

_Hạo Tổng! Tôi nhìn ra được,anh rất thích con bé đó! Nói một cách khác,là rất khó khăn,để dứt ra!

Quay sang người bên cạnh,làn môi ai kia cười nhếch,đi theo anh lâu như vậy,mới thấy Joy cũng có ngày hiểu anh,một phần.

_Cứ cho là vậy đi!

Năm con chữ ngắn gọn được anh nhả ra,sau đó là ung dung bước đi về phía trước,người dõi theo,ngay lúc này,cũng lập tức quay đầu,nó chờ anh,mang quà về cho nó,và cũng chờ anh,về cãi nhau với nó!

_Khuyết Như!

Ngước nhìn hai cô bạn thân trước mặt,cô gái nhỏ có chút giật mình,hóa ra,nó âm thầm theo dõi nó sao?

_Korean chỉ đi giải quyết một số công việc ở Luân Đôn thôi,mày đừng căng thẳng như vậy!

Ji lên tiếng,nó nhìn cô bữu môi.

_Ai thêm căng thẳng chứ!

_Có thật không?-Hai con người kia như rồng mây,người ở trước mặt hai cô nàng,cười khỏ _Tao thấy thật nghi ngờ!-Lại đồng thanh,nhìn chăm chăm vào hai cô bạn thân,khóe môi nó,néo xệch.

Đầu óc của họ,thật là phong phú biết nhường nào = _=!

_Thưa chủ tịch! Tiêu tiểu thư và hai người bạn của cô ấy,đang chờ ông ở phòng khách! Ông và thiếu gia,có muốn xuống ngay hay không?

Bên trong

Hướng mắt nhìn vào ba,người con trai bất giác im lặng,anh cũng có biết qua về danh tiếng của nó,nhưng việc làm này của ba anh,khiến anh không mấy hài lòng!

Điều này! Thật quá đáng!

Ông trầm lặng khi quay sang đứa con trai mình,dù ông đã giải thích,nhưng..cũng không đủ khả năng,thuyết phục anh!

_Zack à? Ba..

_Đủ rồi! Con sẽ trực tiếp nói rõ với con bé,việc ba được bọn họ nhờ vả,nói con bé sau này,đừng xuất hiện trước mặt chúng ta!

Người con trai tên Zack đứng dậy, gương mặt đầy sát khí bước xuống nhà,cả cô người hầu vừa nhìn thấy anh,cũng nhanh chóng lui sang phía khác.

Ông hết cách,hoàn toàn không có cách!

Phòng khách

Ji và Anny nhìn nó rồi nhìn nhau nhẩn mặt,họ cũng quen biết cậu thiếu gia nhà này,anh ta thuộc dạng kĩ tính và khó thương lượng! Bí mật này,sớm muộn cũng sẽ bại lộ,lúc đó,cả Tiêu Nhiên cũng sẽ bị nó khai trừ,huống hồ là hai cô!

Không nỡ đánh đổ niềm hy vọng của nó,nhưng cả hai lại rất sợ,sợ hơn bao giờ hết,tài ăn nói cũng sẽ có giới hạn!

_Chết rồi! Bây giờ làm sao đây?

Anny bối rối lẩm bẩm.

_Yên tâm! Trước khi đến đây,tao có thông báo cho bọn họ,chắc sẽ không sao đâu!

Ji nhanh trí đáp,nghe xong,Anny vừa mừng vừa lo,làm sao có thể bịt miệng cái tên công tử nhà họ Phó này chứ?

Quay sang hai cô bạn thân,đôi mày nó chau lại,họ bị gì,như có chuyện giấu nó vậy? Đúng là rất kỳ lạ!

_Nè..

_Hà?-Cả hai giật mình đồng thanh.

_Hai đứa bây làm sao vậy?Sao cứ như,có chuyện giấu,không cho tao biết vậy?hả?

_Ồ ờ..đâu có đâu! Hi

Cười cho qua,hai cô nàng trước mặt bối rối,cả tập đoàn mỹ nam hùng hậu đâu rồi? Thời khắc quan trọng lại không thấy một người,hại cô và Ji không ngừng lau mồ hôi hột=_=!

Chăm chú nhìn vào đồng hồ trên tay,nó chau mày,không phải chứ,đã trưa rồi hay sao? Đúng là..thời gian không chờ cho một ai cả!

Cộp

Cộp

Tiếng bước chân này..

Đôi môi kia cười thật tươi hướng về phía cầu thang,nhưng ngay tức khắc tắt hẳn,còn cả hai khi thấy Zack,tim như muốn nhảy ra ngoài!

Khẽ đứng dậy,đôi đầu với người con trai có gương mặt nghiêm khắc kia,sống lưng nó,có gì đó lạnh lạnh,ngoài Korean ra,đây là lần thứ hai nó có cảm giác lạnh!

Về mặt xinh xắn cùng chiều cao khiêm tốn của cô bé trước mặt anh,khiến ánh nhìn đầu có chút động lòng,phải,ở trong tạp chí đã xinh,gặp trực tiếp,lại càng không thể chối cãi.

Nhưng như thế,không có nghĩa anh đã từ bỏ ý định của mình,vi..không ai muốn ba mình,lại đồng ý làm một trò vớ vẩn!

Giúp người?

Không có nghĩa phải bao bọc họ suốt cả đời! Dù gì, bí mật cũng sẽ có lúc được phát giác!

Tại sao, không chọn lúc, chúng chưa đi quá xa tầm kiểm soát của mình!

...

Bước đến trước mặt ai, anh bắt gặp hai người phía sau đang lạ lẫm, anh cũng biết ý nghĩ của họ là gì, nên cũng không ngại phớt lờ!

_Anh là ai vậy?

Nó từ tốn hỏi, kể cả giọng nói cũng rất giống với trẻ con, anh đứng là, không thể phủ nhận, nhịp tim mình đang loạn xạ!

_Em.

_Tại sao, anh lại ở đây?

Cô gái nhỏ tiếp tục hỏi Zack, nhìn vào ánh mắt kia, anh có chút đứng hình, chết tiệt, anh không phải là loại người này, tại sao, với cô gái phức tạp kia, anh lại.

_A! Khiết Như, Khiết Như!

Anny hí hửng đưa tay kéo nó sang phía mình, đây là cơ hội tốt, hướng hồ, tên đó lại đứng hình trước bạn thân của cô!

_Gi vậy hả?

_Anh ta là..Phó Tính Lâm, con trai nuôi của ba mày đó mà, tên thường gọi là Zack, do vậy, anh ta cũng được xem, là anh hai của mày!-Cô giải thích, nhìn Anny, nó ngây ngô gật đầu, về phần chàng trai kia, anh bắt giác cứng họng _Phải không Ji?-Quay sang Ji, ai kia hỏi.

_Ồ..đúng là như vậy! Hihi

Ji cười cười, dù sao, lỡ đắc tội rồi, cô cũng không ngại hy sinh vì chính nghĩa!

Quay trở lại phía Zack, nó khẽ cười, nụ cười đầy thân thiện, khiến ai kia có chút rung động, phương hướng hiện tại, dần rơi vào hỗn loạn!

Phải, là cảm giác của rung động trước một người xa lạ, phải, là người đầu tiên, bước vào tầm mắt của anh!

_Phải, anh là con trai nuôi của ba em, gọi anh là Zack được rồi!

Trợn mắt

Hai con người ở phía sau bỗng trợn mắt, không ngờ, anh ta nổi tiếng là kĩ tính, cẩn thận, nhưng hôm nay, lại để lộ đuôi hồ ly của mình rồi?

Theo lời đồn thổi thì anh ta không thích tiếp xúc với con gái, thậm chí, ai đến gần, sẽ bị đá văng ra, thế nhưng, lại có người, có tài năng đánh gục con người này!

_Khiết Như! Tuyệt!-Đồng thanh.

Quay lại nhìn vào Ji và Anny, nó chớp chớp mắt, tự dưng, họ lại khen ngợi nó???

_Gọi anh là anh 3, có được không? Vì..anh 2 là dành cho Tiêu Nhiên!

Hướng về người trước mặt, cô gái có giọng nói trẻ con khê hời, âm điệu cứ đưa người khác vào một nơi không có lối ra!

_Anh 3 sao?-Anh lặp lại câu hỏi, nó nhìn thẳng vào anh, ngây ngô gật đầu _Anh hoàn toàn không muốn, làm anh 3 gì đó của em, nghe thật sự, vớ vẩn!-Zack phủ phàng.

Phùng má ra, cả ba con người có mặt im lặng, sao lại thành ra, ý định bị ruồng rẫy thế này??

Ánh mắt cô gái nhỏ khê ưu phiền, thế ra, không ai muốn làm anh của nó, ngoại trừ Tiêu Nhiên!

_Ồ Khiết Như, anh..

_Không sao đâu! Em hiểu mà!

Lòng tự tôn bị đánh đổ, nó không ngại quay người bỏ đi, ba cặp mắt nhìn theo, có hai người cau mày, còn một người có chút nhói nhói, lần đầu tiên gặp một người, và cũng làm tổn thương một người!

Đúng là, ngay từ đầu, anh có vụng ý cất bỏ hy vọng của nó, nhưng khi..anh tiếp xúc, thì càng khẳng định, cô bé này, phải nói là rất ngây thơ!

Chỉ nhìn vào trong ánh mắt,anh lại càng không nỡ,thế nhưng,ngay lúc này,chỉ vì một câu nói nhỏ,anh lại..

_Phó Tính Lâm! Anh cũng quá nhẫn tâm rồi,dù anh không có ý định nói ra,cũng đừng,dùng hành động này,để tổn thương bạn thân tôi chứ?

Anny hùng hồn hét lớn,cả tên lẫn họ cũng gọi,cô cũng không biết,mình đang ở địa bàn ai hay sao?

_Con mắt nào của cô thấy,tôi muốn làm tổn thương con bé hả? Chỉ là..

_Chỉ là..anh là rung động,không phải muốn làm anh trai Khiết Như,có đúng không?-Ji cắt lời_Hơn nữa,anh cũng không có ý nghĩ muốn tổn thương bạn của tôi,nhưng mà..ngay lúc ban đầu gặp mặt,anh không thể,nói rằng,bản thân thích Khiết Như,cho nên..tôi hiểu rõ,anh là đang nghĩ gì-Ji cười cười,cô cũng không hiểu tại sao,mình lại đoán được suy nghĩ qua ánh mắt của người khác_Nếu đã như vậy,kịch bản này,anh nhất định phải cùng chúng tôi diễn,Phó thiếu gia,mong anh chịu thiệt một chút,tiếp tục giả làm con nuôi của ba anh!

Hướng mắt vào Ji,Zack khề khàng gật đầu,cả hai ngay tức khắc thờ phào,cuối cùng người khó giải quyết nhất,cũng đã giải quyết xong! Nhưng..con người cho là dễ giải,mới thật sự đáng sợ!

Biệt thự Pink

Trở về căn biệt thự rộng lớn,nó thờ dài,ngồi phịch xuống Sofa,nhìn thấy đĩa trái cây trên bàn,ai kia cười tươi kéo lại.

Cầm lấy quả táo và dao,cô gái nhỏ tròn mắt suy ngẫm,nếu nó tách vỏ thì khi nào sẽ được ăn??

Đúng là ngớ ngẩn thật!

Cả trái cây,cũng không biết tách vỏ!

_Mình phải đi nhờ chị Henry mới được!

Vừa mới đứng dậy thì..

Con dao trên tay tự dưng rơi xuống,nhưng may mắn ai kia đã giữ lại kịp!

Chóp chóp mắt

_Điều luyện ghê!

Nó trở mắt khen ngợi,nhìn người con gái đang khen,khỏe môi Nike mỉm cười,đây là lần đầu tiên,anh nghe nó khen anh ^^!

_Khiết Như,em muốn ăn gì,cứ nói với Henry,hoặc là bọn anh,là được rồi!

Bầu môi

_Trà đây! Tôi tự biết làm mà,ai cần anh giúp chứ,tránh ra một chút đi!

Giật lấy dao từ tay anh,nó nhanh chóng ngồi xuống nhìn đắm đuối vào quả táo,đúng là mạnh miệng mà,giờ phải tách làm sao??

Người đối diện mỉm cười,thẳng thừng ngồi xuống cạnh nó quan sát,có vẻ,anh cần phải ra tay!

_Đưa đây cho anh! Nếu không,tay em sẽ bị thương đó! Như vậy..

_Như vậy..anh sẽ vui,có đúng hôn?

_Anh..Anh không có ý đó,anh chỉ sợ,em bị thương,Khiết Như,anh..

_Đừng nói nữa!-Lớn tiếng cắt ngang lời anh,nó bực dọc ném ngay táo và dao xuống sàn nhà,còn bản thân thì đứng dậy,nhìn chăm chăm vào Nike,con giận tăng đến đỉnh điểm_Nếu sợ tôi bị thương,tại sao lúc đó,anh không nhận sửa từ tôi? Nếu sợ tôi bị thương,tại sao,anh lại đánh tôi? Nếu sợ tôi bị thương,tại sao,anh lại để tôi một mình dầm mưa,khi bản thân rất đói hả? Nếu sợ tôi bị thương,tại sao,anh lại đuổi tôi đi,còn nói rõ,cả đời này,đừng để anh gặp lại tôi,để người khác xem tôi như là kẻ đầu đường xó chợ,hả? Vũ Khải Nguyên,tôi có thể tha thứ cho anh,nhưng mà..khi nhìn vào anh,tôi lại không làm được! Nếu có thể,tôi sẽ chọn cách giết chết anh,nhưng anh biết rõ,hức hức,tôi không làm được mà,hức hức!-Khụy gối xuống sàn nhà,nó cúi mặt khóc nức nở,còn con người kia,che giấu đau thương,cúi xuống,cẩn thận xiết chặt lấy ai.

_Anh xin lỗi! Là anh sai khi làm em khóc,là anh sai,là anh đáng chết có được không?Em đừng khóc nữa! Khiết Như,lúc nhỏ là anh không tốt,là anh chỉ đặt bản thân lên hàng đầu,hại em..phải chịu uất ức,hại em phải đau khổ,tất cả là tại anh! Tất cả là tại anh!

...

Ăn sau một play boy là một trái tim đầy vết rạn,anh không còn là người của lúc trước,có thể ở bên cạnh,một lúc nhiều người!

Mà là..cần một người ở bên cạnh!

Sai lầm lớn nhất của anh,chính là tổn thương người mình yêu! Và cũng từ sai lầm này,anh không có chỗ đứng nào,trong một trái tim nhỏ!

Chỉ hận anh!

Và..

Mãi mãi không muốn nhìn thấy anh!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!<3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Trùng hợp ! Bọn anh chỉ tình cờ !

Hộc Hộc

_Nè hai đứa,Khiết Như đâu rồi hả?

Ba cặp mắt nhìn thẳng vào người vừa xuất hiện,méo xệch miệng,còn chàng trai kia,cúi xuống thờ lấy thờ để.

Anh đã có thể đến đây an toàn,là may mắn lắm rồi ^^!

_Giờ này mới chịu đến,anh hai à? Anh có khoa trương quá không?

Chóng hong,Anny cau mày,Ken vừa lấy lại tinh thần,đâm đâm mắt vào đứa em gái,nhăn nhó!

_Phong tiểu thư,tôi hỏi người đâu? Không phải,là muốn khoe thành tích lái xe vượt đèn đỏ của tôi với cô,cho nên..nói mau!

Trợn mắt

Ông anh cô lái xe vượt đèn đỏ??

A! Chuyện này mà đồn ra ngoài,đúng là mất mặt,đặc biệt nếu để ba cô biết,thì xong...!!

_Lúc này..bla bla bla

_Zack! Mày..Thật là..

Ken cứng họng,sau đó,quay người bỏ đi,hướng mắt nhìn theo,Anny trầm mặt,có lẽ lần này anh lại lái xe vượt đèn đỏ nữa chẳng??

_Ồ anh hai,đợi em với! Anh không được lái xe vượt đèn đỏ,nếu không..ba giết chết anh!-Cô nói với theo,rồi quay sang Ji gấp rút _Minh về nhà Korean thử đi,có khi Angel ở đó!-Nhìn Anny,Ji gật gật đầu _Zack! Chuyện này là do anh gây ra,nếu bạn tôi có chuyện gì,tôi không tha cho anh!-Trước khi đi,cô không quên cảnh cáo,người con trai trước mặt Anny,khẽ tắc lưỡi.

_Vậy đi,tôi đi cùng hai người!

_Cũng được!-Đồng thanh.

Như vậy,cả hai không cần tốn tiền đi taxi,hơn nữa,lại được mỹ nam đưa về! Đúng thật là một công đôi chuyện!

Cộp

Đặt nhẹ ly sữa tươi và trái đĩa trái cây lên tủ đầu giường,Tiêu Nhiên hướng mắt vào đứa em gái đang ôm chầm gấu teddy,cười nhạt!

Nếu nó cứ như thế, làm sao anh có thể an tâm trở về Pháp đây? Đã đến đây rất lâu, nhưng hình như... mọi chuyện càng tệ hại hơn thì phải!

Rõ ràng anh muốn nó có một sinh nhật trọn vẹn, sau đó, âm thầm đưa nó trở về bên cạnh mình!

Thế nhưng, giữa đường lại xuất hiện nhiều con người cản trở, họ yêu nó, như anh cũng yêu nó!

Thật sự, mọi thứ quá đổi rồi rắm rồi!

...

Tựa lưng vào thành giường ai, anh để cô gái nhỏ nằm gọn trong lòng mình, bao trọn cả thân hình, bởi vòng tay rắn chắc.

Hơn cả, là để chiếc cằm anh, chạm nhẹ vào mái tóc mềm mại của nó, đôi mắt kia, cũng ngày một im lìm.

_ Khiết Như, anh hỏi em, ở đây... em có vui không? Có hạnh phúc không? Có thật sự thoải mái hơn, khi ở bên cạnh, anh không?

_ Anh hai, em cũng không biết nữa!

Tiếng cười khi phát ra từ người phía sau, tiếp đó là cúi đầu hôn nhẹ vào làn tóc nó, một cái rờ, niềm vui anh đã cho, đương nhiên không thể nào lấy lại.

Chỉ có điều, anh rất sợ, bản thân anh, cũng sẽ bị khai trừ!

...

_ Tiêu Nhiên! - Nghiêng người sang một bên, nó đưa mắt nhìn anh với điệu bộ gian tà, còn ai kia đang ngo ngoe, anh cũng không thể đoán được tâm trạng của nó, một khắc trước là buồn, một khắc sau lại vui _ Cúi xuống! Em có chuyện muốn nói với anh! - Khẽ nháy mắt, cô gái nhỏ lém lỉnh, ai kia cũng ngây ngốc cúi xuống, cạnh ai.

Khuôn mặt nó áp sát gần tai anh, khóe môi bất giác cười nhếch mép, lâu rồi không hôn anh, hôm nay nhất định phải hôn.

Chụt

Chạm nhẹ làn môi vào khuôn mặt mịn màng kia, nó không nỡ rời đi, cho nên kéo dài tầm 30 giây nhỏ, cảm nhận được một làn môi khác chạm vào mình, anh bất giác đứng lặng!

Đối với nó, anh là anh trai, nên việc hôn má của nhau là rất bình thường, nhưng mà... anh lại..

Là suy nghĩ từ một kẻ yêu em, không phải là người anh gương mẫu, tất nhiên, anh biết điều đó là không thể.

Do vậy, từ lâu đã cố gắng xóa bỏ ý nghĩ này, thế sao, khi không còn là cảm giác anh em, mà là cảm giác ở bên cạnh người mình thích, thì đúng là, anh không thể rũ bỏ ý nghĩ, anh thật sự rất cần nó!

Rời ra khỏi giường mặt anh, nó vui vẻ tung chân bước xuống giường, nhưng vừa mới đứng dậy, đã bị anh giữ chặt cổ tay, giữ lại.

_ Anh hai, anh làm sao vậy?

Quay lại anh nó hỏi, K.O chậm rãi đứng dậy, đôi mắt ưu phiền hướng thẳng vào nó, cất lời.

_ Nếu anh không phải là anh hai trên thực tế của em, em.. có yêu anh không?

_ Há?

_ Anh muốn nói..

Cộc Cộc

Tiếng gõ cửa..

Buồng vội cổ tay nó, anh bước vội về phía cửa, rõ ràng là có thể biết được câu trả lời, nhưng lại bị phá hỏng, có lẽ, anh không có đủ can đảm để hỏi một lần nào nữa!

Cạch

_ Ủa? Là anh sao K.O?

Người đó là.. Anny, bên cạnh còn có cả Ji.

_ Anh mang sữa và trái cây cho Khiết Như, hai em tìm con bé, có chuyện gì sao?

_Em cũng là mang thức ăn đến mà,còn có bím bím mà Angel rất thích nữa,sao hả? Anh họ có muốn ở lại không?

_Anh..-Nhìn về phía nó rồi quay lại phải hai cô bé trước mặt,anh cười nhạt _Không! Anh không nên phá hỏng chuyện của ba đứa,bây giờ,anh ra ngoài trước!

_Tạm biệt Tiêu Nhiên!-Cả ba vẫy vẫy tay,người con trai khẽ gật đầu,rồi lướt sang hai người còn lại,anh cũng không quên nhiệm vụ của mình,là khép chặt cửa!

...

Tiếng cười đùa trẻ thơ khiến trái tim anh như bị ai đó bấu chặt,rất đau và cũng rất ngột thở.

Đưa tay xiết lấy chốt cửa,người con trai nửa muốn đẩy vào,nửa muốn đứng bên ngoài gõ cửa một cách đường hoàng,hoặc có thể dùng cách cuối cùng,quan tâm âm thầm và lưu giữ một nụ cười trong trí nhớ!

Nhưng..

Mỗi lời nói của nó đều ẩn hiện quanh quần bên cạnh anh,người ngoài cuộc được tính bằng năm,không phải là một thời khắc nhỏ!

_Nike! Em làm gì ở đây vậy?

Là giọng của Shyz sao?

_Ồ không có gì!-Quay lại nhìn Shyz,anh cười nhạt,cùng lúc xuất hiện,anh cũng không biết nên nói gì _Anh đến đây tìm Khiết Như sao?Con bé..

_Anh không phải..chỉ là..tình cờ thôi!

Con người kia cũng như anh,cũng không muốn đối phương nghĩ rằng mình có cùng quan điểm với nhau,là cùng đến vì một người!

Có về..

Cứ cho là trùng hợp!

Cộp

Tiếng bước chân này..

Quay lại ở phía sau,cả hai bắt gặp ngay khuôn mặt đang bối rối của Bin,ngay lúc này,con người kia chỉ biết đứng lặng!

_Đừng nói,anh cũng là tình cờ đến đây,gióng như Shyz? Em nói không sai chứ?

Nike nhướn mày!

_Ồ..chỉ đi ngang qua thôi!

_Này! Làm gì đông vui vậy?

Lần này là Ken,cả ba người trước mặt đưa mắt sang Ken,cười khỏ!

_Trùng hợp đến vậy sao? Cả 4 người đều có mặt ở đây? Thảo nào..

Paul vừa xuất hiện,cũng vội lên tiếng,nhưng câu nói,có chút đứt quãng!

Phải công nhận một điều,không gian bây giờ thật choáng ngợp,ba người còn lại ở phía xa quan sát,cau mày! Nhất là Tiêu Nhiên,anh mới rời khỏi một lúc,đã có nhiều người đến trước phòng nó,xếp hàng rồi?? Thật là..

Cạch

Trợn mắt

Bịch

Buồng vội bịch sữa trên tay,nó nhìn vào năm người đối diện hóa thạch,sau lại hện nhau đứng nói chuyện ở đây?

_Trùng hợp! Bọn anh chỉ tình cờ!

Đồng thanh,cô gái nhỏ vẫn ngo ngắc gãi gãi đầu,khóe môi cười gượng gạo,nếu là trùng hợp,tại sao lại phản ứng như vậy?

...

Chúc mn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Người đó.. là em !

05:00 am

Reng reng reng

Đưa tay tìm kiếm đồng hồ báo thức,cô gái nhỏ đánh mặt,là tên nào không có khái niệm về thời gian vậy? Không biết,chưa qua 6 giờ,thì không được tính,là sáng hay sao?

_Đừng có reo nữa! Ôn ào quá đi!

Giữ chặt đồng hồ báo thức hello kitty trong tay,nó tắt vội,giương mặt ngay lúc này,khó coi đến lạ,người dám chơi khăm nó,chỉ có một người duy nhất..!

_Hạo Thy Nhật! Tôi sẽ nghiền nát rồi quăng anh cho cá ăn! Hãy đợi đấy!

Định ném đi,nhưng không hiểu sao nó lại không nỡ,dù sao,đồng hồ báo thức cũng đâu có tội,người không biết điều,chỉ có mình chủ nhân của hình ảnh đáng yêu này thôi,lý nào,nó lại không hiểu lý lẽ như vậy!

Rung rung rung

Điện thoại? Điện thoại?

Vì để tránh bị làm phiền khi ngủ,nó đã không ngại cài im lặng ^^!

Hướng mắt về chiếc điện thoại nằm ở bên cạnh,con người kia cầm lấy cau mày,mới nhắc thì đã gọi!

_Sao đây? Nhắc máy nhanh như vậy,em là đang nhớ tôi sao? Nói một cách khó nghe là..em đang phát điên vì đồng hồ báo thức ở bên cạnh,hại em.không thể ngủ ngon,tiếp sau đó là..ngủ xem,mắng tôi như thế nào?Đúng chứ?

Vừa mới nhắc máy đã nghe giọng khiêu khích của anh,nó đâm ra tự ki,tên điên này,đã nói anh ta đi làm thầy bói sẽ được nhiều tiền lắm mà,lần này,Korean trở về,nó nhất định sẽ góp ý!

...

_Korean! Anh đang ở biển hả?

Khẽ ngồi dậy tựa lưng vào thành giường,cô gái nhỏ ôm trọn gấu teddy trầm lặng,anh ta đang ở biển,cái nơi anh ta thường nói là nhàm chán,không có gì thú vị cả! Nhưng..lý nào,lại đến đó,hon nữa,tiếng sóng vỗ vào bờ kia,nó không hề nghe nhàm!

_Ừm! Tôi tò mò về cảnh hoàng hôn vào buổi chiều,để xem,nó có gì đặc biệt,tại sao,em lại thích?

_Vậy..anh đã hiểu ra vấn đề chưa? Tôi nghĩ,một con người lạnh lùng như anh,chắc không biết,thế nào là lãng mạn!

Cô gái nhỏ tự tin cảm thán,người con trai ở bên kia chỉ vọng lại tiếng cười khi,sau đó,di chuyển nhẹ nhàng lên từng làn cát trắng,anh đứng là không thích biển,nói một cách khác,chỉ vì không có nó lại nhải,nên tâm trạng có chút không quen,hon nữa,nếu bằng lòng thích một cô bé trẻ con,thì chúng ta phải học cách,yêu luôn sở thích của họ!

Hoàng hôn ở anh là bình minh ở nó,hai con người chỉ cách nhau một lúc,nhưng có lẽ,người nhớ đến đối phương,chỉ có anh!

Đương nhiên,khái niệm si tình anh không có,chỉ là..khoảng cách sẽ khiến trái tim anh bị bào mòn!

Không thể diễn tả cảm xúc thành lời,chỉ khi gọi điện chọc tức nó,anh mới có được một niềm vui thật sự!

Ngủ cũng lạ,chỉ thể hiện cử chỉ quan tâm,nhưng những lời ngọt ngào,anh không thể cất,có lẽ,sống thật với bản chất,thì sẽ tốt hơn bao giờ hết,vì đó,không cần tạo nhiều lớp vỏ bọc khác nhau!

Phải,anh không phải là loài ốc mượn hồn,có thể sống,nhờ vào lớp vỏ của một loài sinh vật khác!

...

_Vậy sao? Tôi lại không nghĩ vậy!-Korean phủ nhận _Đôi lúc,em nên hiểu một điều,hai từ lãng mạn,không nhất thiết nằm ở vẻ bề ngoài,hoặc qua sở thích của một người.Cái em cần quan tâm,chính là..cảm giác khi ở bên họ,cách họ chăm sóc em,và không muốn làm tổn thương em!-Anh triết lý_Nhóc con à? Em ngốc thật!-Lời lẽ đầy trêu ghẹo,phát ra từ nơi xa xăm ngàn dặm,cô gái nhỏ bất giác đứng hình!

Anh ta gọi nó là nhóc con?? Cả triết lý cũng diễn thuyết cho nó nữa,nhưng kì thật,triết lý này chỉ có ở Korean!

_Được rồi! Tôi phải trở về biệt thự đây,em..

_Tôi biết rồi! Hôm nay,tôi sẽ chạy bộ cùng với mọi người,điều này,anh không cần nhắc!

Từ bao giờ cô bé anh quen biết hiểu anh như vậy? Nhưng cũng tốt,đó là lý do,anh phá hoại thời gian ngủ của nó,nhưng nếu là,ở bên cạnh anh,có lẽ,anh sẽ không làm vậy!

_Em biết như vậy là quá tốt,tôi không cần thiết phải nói nhiều lời với em,Đồng Khiết Như,tạm biệt!

_Tạm biệt!

Tút tut

Cả hai cùng lúc tắt máy,cùng lúc cau mày về đối phương,và cùng lúc làm công việc của mình!

Huych Huych

Tiếng ai đó đang chạy..

_Anh Bin! Có muốn đua không?

Quay mặt sang người bên cạnh,nó thách thức,chàng soái ca bên cạnh,hướng mắt sang mỉm cười.

_Anh không đua với nhóc con em đâu,vì anh biết,em sẽ thua!

_Hừ! Lại là trò này! Lần nào Tiêu Nhiên cũng nói như vậy,bây giờ,cả anh cũng nói như vậy! Hai người chê khả năng chạy của em hay sao??

_Không phải! Mà là..sợ em mệt thôi,như thế không phải tốt hơn sao? Đúng không?

Anh nhường này,nhìn Bin,nó khẽ gật đầu,sau đó,tiếp tục đấu tranh với cái nắng ầm áp buổi sáng,cùng cả một tập đoàn mỹ nam mỹ nữ còn lại!

...

_A! Là bánh Gato sao?-Nhìn vào người vừa mới đặt bánh lên bàn,nó tròn mắt,con người kia,chỉ lẳng lặng cười trù,rõ ràng nó nói đến đây ăn bánh gato do anh làm mà,sao lại quên mất vấn đề rồi??

_Là ai nói với anh,muốn đến đây ăn bánh miễn phí hả? Giờ lại dờ bộ mặt ngây ngô này nhìn anh! Tiêu Khiết Như,em..

Chống hai tay lên bàn,người con trai trước mặt nhìn nó cau mày,đường đường là một ông chủ tiệm bánh kem nổi tiếng,lại mắc mưu một cô bé chỉ mới 15 ==_=!

_Em làm sao chứ? Anh là bạn của Shyz,cũng như là bạn của em,hon nữa,là ai nói,em có thể đến ăn miễn phí bất kỳ lúc nào hả?

Lè lưỡi trêu anh,con người kia thích thú,rất may,đây là ở trong bếp,nếu không,anh cũng không biết phải ứng xử như thế nào với khách hàng của mình!

_Aiss..con bé này..

_Endy! Khi anh giận,đáng yêu ghê đó!

Chóp chóp mắt

_Em..

_Em biết rồi,em sẽ ăn miễn phí từ đây đến cuối đời,cho nên,anh phải biết,giữ chân một khách hàng quan trọng như em!Có biết không?

Cách nói này là nó học theo Korean,đúng lúc có thể sử dụng,nhưng không chắc chắn,nó có bị anh quăng ra ngoài đường hay không??

_Em.

_Ông chủ! Ở bên ngoài có hai cô bé muốn đòi người,có nên..cho bọn họ vào hay không??

Hướng mắt về cậu nhân viên,anh quay lại nó cau mày,không đúng,bọn nhóc này,đã chuẩn bị âm mưu tấn công tiệm bánh anh từ trước,lần nào cũng dùng đúng một chiêu! Còn anh,lúc nào cũng xiêu lòng!

_Được rồi! Cho bọn họ vào đi!

_Dạ!

Đợi con người kia bỏ đi,nó nhanh chân chạy đến phía Endy lay lay tay anh,một cách nũng nịu.

_Endy! Em làm anh giận hả?

Chóp chóp mắt

Ai kia thờ rõ một hơi,nhìn xuống cô gái nhỏ lắc đầu,đỉnh kèm một nụ cười nhọt nhọt!

_Không có! Anh là đang chịu một chút áp lực từ gia đình,họ muốn anh,trong vòng một tuần,phải cho họ một câu trả lời!

Trợn mắt

_Không lẽ..họ muốn anh kết hôn?Nhưng với ai mới được chứ?

Nó nắm bắt thông tin nhanh gọn,con người kia phút chốc gật đầu,ánh mắt kì dị nhìn đậm đậm vào nó.

_Người đó..là em!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Phương trình vô nghiệm !

_What???

Mở to đôi mắt nhìn vào Endy,giương mặt ba cô nàng biến dạng,chắc chắn là nó nghe lầm rồi,hoặc người đối diện uống nhầm thuốc...!! Đối tượng anh kết hôn,không thể nào là nó được,vì anh và nó chỉ quen biết không lâu! Làm sao có việc,biết mặt ba mẹ anh mà ưng ý nó chứ??

Phi lý! Phi lý!

Đưa mắt nhìn vào 3 đứa nhóc,khóe môi Endy bắt giác mỉm cười,có cần phải khăn trương vậy không? Anh chỉ đùa thôi mà!

_Trình Huy Bảo! Anh đang nói cái gì vậy hả?

Quả là Anny,ai đụng tới bạn cô,hầu như cô điều hết cả tên lẫn họ người ta,hon nữa,lại không quan tâm ở đây là địa bàn ai quản lý =_ =!

Lau nhanh mồ hôi,nó chỉ tay về phía mình,rồi chỉ tay vào Endy trầm mặt,không đúng,không thể nào!

Cười

Anh nhìn Anny rồi bỗng bật cười,nếu anh phải kết hôn với nó,không phải,anh sẽ trở thành daddy và anh trai kiêm luôn chức bảo mẫu,sau đó mới là chồng hay sao? Nếu được lợi như vậy,anh thà không làm =_ =!

_Ba đứa không phải rất thông minh hay sao? Sao cả một lời nói đùa,cũng tin vậy hả?-Anh nhướn mày,nghe xong,mặt ai kia càng thê thảm,vâng,là anh

nói đùa,nhưng xem chút nó đột quy rồi_Được rồi! Không đùa nữa,nhưng mà..-Khựng lại,anh đưa tay kéo nó về phía mình,vừa đủ giữ khoảng cách an toàn,bàn tay đều đặn vuốt nhẹ lên mái tóc_Là anh đùa,em đừng để trong lòng,hơn nữa,em cũng nên biết một điều,nếu cứ thích ăn miễn phí,sẽ có ngày,anh bắt cóc em,thì lúc đó..sẽ có khối người đau lòng-Ai kia nhắc khéo,nhưng nó không hiểu,mà có hiểu cũng sẽ xem như không hiểu ^^!

Miệng hai người đối diện méo xệch,có giỏi thì bắt cóc,nếu một ngày nó mất tích,người đầu tiên cô tìm,nhất định sẽ là Endy!

_Anh làm em giật mình,nếu em phải kết hôn với anh,không phải,sẽ trở thành chuột bạch hay sao? Chuyện tốt như vậy,em không dám làm đâu!

_Hahahaha hahahaha

Hai người đứng bên cạnh cười rom rả,đúng là..không thể tin được,một soái ca đẹp trai như vậy,lại bị nó phũ phàng!

_Đủ rồi! Đủ rồi! 3 đứa đến đây,không phải vì muốn ăn bánh Gato do anh làm hay sao?Nếu còn như vậy,thì anh sẽ..

_Không được! Không được!

Cả ba đồng thanh,sau đó,liều mạng bảo vệ chiếc bánh Gato sôcôla ở trên bàn,nhìn vào 3 đứa,anh khẽ tắc lưỡi!

_Không sao! Nhưng mà..

_Sao hả?-Đồng thanh,chống hai tay xuống bàn,mặt Endy chuyển sang nghiêm túc,nhìn chăm chăm vào cả 3,nhướng mày!

_Hmm..sau này,khi 3 đứa trở thành 3 con mèo ú,thì lúc đó..đừng có trách anh không nhắc trước nha! Ha ha

_Anh..được lắm!-Đồng thanh.

...

Hình như nhìn vào mấy cô nhóc này,anh lại cảm thấy rất thú vị,nhất là cô bé lấm điều kia,dù chỉ quen biết không lâu,nhưng..ở con người này,lại rất thú vị!

_Trình thiếu gia,chào cậu!

Giọng nói lạt cắt ngang bầu không khí nồng nặc,nhìn con người vừa mới xuất hiện,Endy nhanh chóng bước về phía anh ta,đưa tay giật giật áo Anny,cả ba như hiểu ý nhìn nhau nhướn mày,muru đồ đen tối,chạy quanh ngang đầu nó!

Chạm nhẹ ngón tay vào chiếc bánh kem,nó hùng hөн để tay ra phía sau,chầm chậm đi lại cạnh Endy cười cười,tất nhiên,phải trả thù rồi!

_Dạ được! Tôi hiểu rồi!

Người con trai kia cúi đầu rồi nhanh chóng quay đi,khẽ quay người trở lại,anh xem đứng hình vì nhìn thấy nó,hai người ở phía sau,chỉ lẳng lặng nén cười.

_Em làm gì đứng sau anh vậy hả?

_Endy! Em có chuyện muốn nói với anh,anh cúi xuống một chút có được hông?

Phớt lờ câu hỏi anh,nó cười tươi hời hợt,ai kia cảm nhận được có gì đó lạ lạ,nhưng không hiểu sao,vẫn cúi xuống,vì anh biết,chiều cao hạn chế của cô bé này!

Kề cạnh khuôn mặt mịn màng của Endy,khóe môi ai cong lên,sau đó,dùng tay có dính bánh kem,trét nhẹ lên một bên má của anh,cười khúc khích.

_Ngốc à? Anh bị lừa rồi! Ahaha

Chạy nhanh về phía hai cô bạn thân,nó ngấm nhìn người con trai đưa tay lau đi bánh kem,đanh mặt,anh biết ngay mà,đúng là..mấy đứa nhóc này,chỉ giỏi nhất là chọc phá,người lương thiện = _=!

_Tiêu Khiết Như...

Chấn động

Hai tay ôm mặt,cả ba con người đứng chịu trận,người thê thảm nhất là nó,không xong rồi,lần này không còn mạng trở về!

_Trình Huy Bảo,anh đừng có làm bậy đó!Nếu không,em không tha cho anh!

Anny cảnh cáo,ai kia quay sang lườm cô,sau đó,kéo nó về phía mình,khóe môi cười gian tà.

_Cô bé? Em biết mình đã sai hay chưa?

_Em không sai! Anh mới là người sai!

_ Còn mạnh miệng!

_ Anh là người lớn, không được ăn hiếp trẻ con, có biết không?

_ Chịu thừa nhận mình là trẻ con rồi hay sao? Nếu là trẻ con, thì phải chịu phạt! Mau lên, lấy khăn, lau mặt cho anh!

Cắn chặt môi, nó quay lại phía sau quơ lấy hộp khăn giấy chìa ra cho anh, đòi nào, nó lại đi lau mặt cho anh chứ?

Nhìn xuống hộp khăn giấy và gương mặt không thỏa hiệp của nó, Endy cau mày!

_ Biên kịch Tiêu! Lau mặt cho anh, nhanh lên, vẽ mặt điển trai này, làm sao có thể dính bánh kem được chứ? Đúng không?

Ai kia nhìn nó như rống mày, bấu mỗi một cái, cô gái nhỏ lấy ngay một miếng khăn giấy, đưa lên khuôn mặt anh, lau nhẹ, điệu bộ, không cam lòng!

_ Xong rồi! Được chưa hả?

_ Tốt! Lần sau, đừng có như vậy nữa!

_ Hừ!

Nó hừ nhẹ, sau đó, đặt lại hộp khăn giấy lên bàn, một chàng trai vừa bắt gặp viễn cảnh kia, chau mày!

Khụ khụ

A! Là Shyz?

Gương mặt anh cực kỳ khó coi, còn Endy chỉ bắt gặp cười cười, hai người còn lại méo xệch miệng, về phần nó thì tròn mắt!

_ Mày làm gì vậy thằng kia? Muốn bắt nạt trẻ con trước mặt tao à?

Để hai tay trước ngực, người con trai nhìn Endy như rống mày, ai kia nhìn sang nó rồi nhìn lại Shyz, cười khẩy.

_ Làm sao đây? Trẻ con nên nghe lời người lớn, tốt nhất, ai đó nên dạy lại, cô bé này, thì hơn! Phải không nhóc? - Kéo nó về phía mình, anh choàng qua vai cúi xuống như rống mày, trong vòng tay này, gương mặt ai kia thê thảm. _ Nếu đã đến, thì chúng ta cùng thưởng thức một chút bánh Gato nào, nhất là em đó, nếu không ăn hết, anh sẽ không tha cho em!

_ A!

Chạm nhẹ khuôn mặt vào nơi ngực rắn chắc của Shyz, nó bàng hoàng nhăn nhó, hai tên này, cứ lòi qua kéo lại hay sao?

Cảnh tượng kia, không khỏi khiến hai cô nàng khó chịu, trước mặt họ, mà dám động tay động chân!

_ Nè..

_ Anny! Anny! Bình tĩnh!

_ Bình tĩnh cái gì chứ? Shyz.. anh ta..

Chỉ chỉ

_ Tao biết! Nhưng mà..mày cũng biết rồi, Shyz yêu Angel mà đúng hông? - Nhìn Ji, Anny khẽ gật đầu. _ Có thể, anh ấy rất muốn ở bên cạnh Khiết Như, nếu như, chúng ta ngăn cản, thì đúng là không phải lẽ, nói tóm lại, chúng ta không có quyền tước đi hạnh phúc của người khác, cho dù..mối tình của họ, có phần khác người bình thường! - Ji giải thích, trong chuyện tình cảm, có vẻ cô là người hiểu rõ nhất, nên cũng không mấy xa lạ, khi nhìn thấy Shyz muốn kéo nó về phía mình. _ Endy! Chúng ta ra ngoài đi, nhanh lên!

_ Ừm!

Anh gật đầu rồi cùng cả hai bước ra khỏi phòng, trước khi đi, anh không quên đóng cửa cẩn thận!

...

_ Duy Thần! Buông em ra!

Đã bao lâu, nó chưa gọi tên anh một cách trọn vẹn như vậy? Cảm xúc với anh, liệu đã tan biến chẳng?

Nghe lời ai, anh từ từ cho nó ra khỏi mình, nhưng hai bàn tay vẫn xiết chặt hai bên cánh tay nó, ánh mắt long lanh bởi một lớp nước mờ nhạt.

_Trả lời cho anh biết đi,làm sao..để không nhớ em? Làm sao..để không nghĩ về em? Làm sao..để có thể hàng ngày đối diện em,nhưng trái tim không loạn nhịp? Làm sao..để có thể,chúc phúc em,một cách đường hoàng? Làm sao..không mong mòi,và muốn xiết chặt lấy em?

_Em..

_Nếu như lúc bắt đầu,người sai là anh,thì..cứ để,anh sai thêm một lần nữa,dù mãi mãi là sai,anh cũng đồng ý! Vì anh..thật sự rất cần em!

_Không được! Anh không được như vậy! Không được! Không được,anh có hiểu không?-Nó quá lớn _Em từng nói,yêu ai cũng được,ở bên cạnh ai cũng được,ngoại trừ nhà họ Hạo anh ra! Em biết,anh không thể dứt bỏ tình cảm với em,nhưng mà..không gì là không thể,một ngày nào đó,anh cũng sẽ tìm được hạnh phúc của mình,anh đừng hoang phí thời gian nữa,có được không?

Cổ họng nghẹn đắng,nó chống chọi sau bao nhiêu lần nghĩ suy,thông suốt rồi,và cũng không học cách lụy nữa!

Di chuyển bàn tay lau vội nước mắt trên khuôn mặt ai,lần môi anh thấp thoáng nụ cười nhạt,anh không làm được,anh thừa nhận,bản thân là một kẻ si tình!

Anh không thể buông bỏ một người anh đã từng nắm,nhấn định hôn anh có thể vút vì nhầm tưởng nó không còn tồn tại,nhưng cảm xúc của chính mình,anh không thể vút bỏ,cũng không thể nào không nói ra,vì giấu kín trong lòng,có khi,anh sẽ phát điên mất!

“ Yêu anh lần nữa..có được không? “ là câu nói,anh rất muốn nói ngay lúc này,nhưng lại rất sợ,nhận được một câu trả lời tàn nhẫn,có lẽ..anh chỉ có thể,thở lộ bao nhiêu đây thôi!

Đương nhiên,không muốn trôi theo một hướng đi không có lối thoát,cho dù,anh có cố gắng thế nào,bài toán anh làm,điều là vô nghiệm!

...

Từ từ buông vội cánh tay ai,Shyz khẽ cười,sau đó quay đầu,đưa mắt nhìn theo bóng dáng anh,nắm tay nó,vô hồn xiết chặt!

Sai lầm không phải ở anh,mà là,cả hai gặp nhau không đúng lúc!

Dù có gặp đúng lúc, thì đã sao?

Người đầu tiên rút lui,vẫn sẽ là nó thôi..!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Anh sợ..!

“ Shyz! Thích em,anh có hạnh phúc không? Có cảm thấy,thoải mái hơn không? Từng là hai người xa lạ,vì cố gì,lại quyết định gặp nhau? Đến cuối cùng,hình như..vẫn trở về vạch xuất phát! “

Dòng suy nghĩ chạy quanh trong đầu nó,phía trước mặt là con sóng to,ở phía sau là những thứ cản chân chằng chịt,không có lối đi,cũng như,nó lại một lần sụp đổ,có thể,không còn tình cảm với Shyz,nhưng ..nó cũng đã từng,rất thích anh,thích anh rất nhiều là đằng khác!

Chỉ là...bị tổn thương,nên mới chịu hiểu ra,một phần,nó không giống những người khác,từ thân thế và con người,xoay quanh những mối quan hệ,lại càng phức tạp!

_Đồng Khiết Như! Mày phải cố lên!

Hướng mắt ra ngoài trùng khơi,con người kia lớn tiếng hét,tâm trạng lúc đầu,có thể hùng hồn,nhưng sau đó,lại lặng lẽ!

Giống như..con diều bị đứt dây,lúc đầu,có thể bay rất cao,còn lúc sau,lại rơi từ không trung xuống,rất đau,và cũng rất chua xót!

...

Tiếng thở dài nhẹ nhàng phát ra từ người ở phía xa,dường như,nó chỉ có một nơi duy nhất thì phải,chôn vùi vào biển,và tìm kiếm một chút dư âm ở nơi này?

Chậm rãi bước về phía ai,anh khẽ đưa tay chạm nhẹ vào cánh tay yếu ớt,cảm nhận được hơi ấm kia,nó giật mình xoay người lại.

Người đó..

Nếu là K.O,có phải tốt hơn không?

Nếu là Bin,có phải thoải mái hơn không?

Nếu là Endy,có phải là nó được xả giận hơn không?

Nếu là hai cô bạn thân của nó,có phải là nhất rồi không?

Đằng này lại là..Paul,một trong những con người,khi gặp,nó rất khó chịu!

_ Lần đầu tiên anh gặp em,là lúc,anh hại em bị giáo sư phạt,lúc đó..anh cảm thấy bản thân rất có lỗi với em.Sau đó,vẫn cố gắng,tìm cách theo đuổi em,nhưng mà..anh lại không ngờ,phía trước mình,còn có rất nhiều thứ cản trở.Bất kể,anh có làm thế nào,em cũng điều không muốn nhìn thấy anh,lý do đó,anh là người hiểu rất rõ! Cho nên..-Nhìn sâu vào trong ánh mắt kia,khóe môi anh mỉm cười_Anh càng mặt dày,không muốn bỏ cuộc,có thể..người cuối cùng ở lại trong trái tim em là anh,nhưng bằng một cách khác,anh là một tên ngốc khờ lụy,nhưng không sao,em vẫn là người duy nhất,anh thật lòng thích,cả đời này..biết quan trọng một người-Khẳng định,người con trai đường hoàng nói thẳng,bàn tay vô ý thức,di chuyển đến khuôn mặt hồng hào của ai kia,ù ị!

Chân thành nhưng khờ lụy!

Lụy trong hạnh phúc,đó là thứ anh muốn tìm,cho dù,dự kiến được tính bằng năm,nhưng kì thật,mối quan hệ xoay vòng này,anh lại có cảm giác,bản thân sa ngã hơn bao giờ hết!

Đặt bàn tay lên bàn tay Paul,con người kia phũ phàng gạt bỏ,ánh mắt vô định,kèm theo nét mặt không hài lòng!

_Anh nói nhiều như vậy,rốt cuộc muốn nói gì đây? Sai lầm lớn nhất của anh,chính là dùng lời lẽ giả tạo này thốt ra trước mặt tôi.Có thể,anh là thật lòng? Nhưng mà..tôi không hề cảm nhận được,người từng đẩy mình ra ngoài đường,sau đó quay lại nói thích mình? Anh không thấy buồn cười hả?

_Đúng là buồn cười,đúng là vớ vẩn,đúng là anh ngốc nghếch,nhưng mà..anh là thật lòng,thật lòng..thích em!-Xiết chặt nắm tay,đôi mày kia chau lại,anh ta có vấn đề ở thần kinh hay sao? Bất kể là khi anh quay đầu đi,hay bằng lòng quay lại,thì người duy nhất xuất hiện trước mắt anh,không ai khác,ngoài em.Là anh sai,khi đánh đổ mọi thứ ngay từ đầu,là anh sai,khi không biết trân trọng một tình yêu nghiêm túc.Nhưng mà,có một cô bé đã từng nói với anh,nếu anh không biết trân trọng người ở bên cạnh mình,thì anh chính là thằng ngốc.Em nói xem,nếu anh không theo đuổi em,có phải,câu nói này,rất đúng hay không? Khiết Như,anh..

_Đù rồi!-Nó cắt ngang,đôi mắt đầy tà khí nhìn vào anh_Tôi về đây! Anh đừng làm phiền tôi nữa!-Lạnh lùng bước qua người ai,cô gái nhỏ như biến thành một người khác,một bàn tay dài đưa ra,gỡ lấy cánh tay người vừa đi vội,mỉm cười khi.

Khựng lại..

Nó đưa mắt nhìn về phía anh tức giận,sức chịu đựng có giới hạn,không lẽ,anh ta muốn nó chết thì mới vui?

Từ từ quay mặt lại nơi nó,anh mặt dày kéo mạnh ai về phía mình,ôm trọn thân hình ai,anh như kẻ thiếu tình thương tầm cỡ!

_Đừng bỏ mặc anh! Cũng đừng rời khỏi đây,có thể..ngay lúc này,anh mới biết,mình là thật lòng thích em,hay là anh đã thích ngay từ trước,cũng không còn quan trọng.Quan trọng nhất,vẫn là..vị trí em,tồn tại trong lòng anh..có phải không?

_Haizzzz..sao lại chán vậy? Không có ai để cãi nhau hết,phải chi có tên mặt lạnh ở đây,thì tốt quá..!

Một tay chống cằm,một tay khuấy đều tách cafe,Anny lèm bèm,không xong,cô lại nhắc đúng tên một người,không nên nhắc! Bình thường đối chọi với anh ta rất vui,nhưng khi không có ai cãi vã,cô lại có cảm giác,mình không còn đối thủ tranh đấu,một mất một còn nữa!

Ting..ting..ting

SMS? SMS?

Chăm chăm vào màn hình điện thoại,cô ngưng ngay việc khuấy cafe,chà,mới nhắc,đã có người chịu không nổi,muốn dùng SMS để mắng cô,thay vì gọi điện =_=!

Nội dung:

“ Cô đừng điên nữa có được hay không? Nếu rảnh rồi không có gì làm,nên đi học lại cách cư xử! Tên của tôi, không phải là tên mặt lạnh,cho nên,đừng có tùy tiện,mà gọi quen miệng “

Khẽ bĩu môi,ai kia đảo mắt quanh phòng khách tìm camera,kỳ lạ,anh ta có tài suy đoán uyên bác vậy à??

“Anh mặt lạnh thì tôi gọi là mặt lạnh”

“Được! Tôi vừa mới đặt lịch hẹn ở bệnh viện cho cô, là khoa thần kinh đấy! Thật khó hiểu, tại sao..EB lại chịu được cô? “

“Anh mới cần đi khám! Vậy tôi hỏi anh, tại sao lại chịu được tính cách trẻ con của Angel?”

Trợn mắt

_Tên mặt lạnh chết tiệt, sao anh dám Offline trước tôi...??

Người bên trong vừa mang hai đĩa bánh kem ra, cau mày, suốt ngày cứ ôm điện thoại Online, sau đó lại hết lên, vì người ta Offline trước = _=!

_ Là ai làm mày điên vậy?

_ Ai?

_ Ai?

_ Ngoài tên đó thì còn ai? Chắc chắn, tao phải đi khám dây thần kinh thật rồi!

_ Vậy cũng tốt! Mắc công anh hai tao, đi khám trước mày! Nghĩ cũng tội!

_ Mày..hừ!

Hừ nhẹ một tiếng, ai kia kéo phần bánh Gato về phía mình, là bánh do Endy làm, lý do gì, cô lại phí phạm ^^!

Người đối diện nhìn chằm chằm Anny méo xệch miệng, có cần khoa trương vậy không? Thấy thức ăn là vồ như hổ đói! = _=!

Đặt hai tay ở vùng eo anh, nó cau mày đẩy vội, nhưng số lần tách ra, kém cỏi không biết chừng!

Người con trai kiên trì giữ chặt cô gái nhỏ, nếu anh buông ra, anh lại rất sợ, sợ nó sẽ chạy mất, lúc đó, anh phải mòn mỏi đi tìm.

Gặp mặt thường xuyên, nhưng anh chưa từng ôm chầm lấy nó, chỉ có thể làm người ở bên vệ đường, quan sát một cô gái ở đằng sau!

Anh cho rằng, mình là một người có thể nắm giữ được trái tim nhiều người, nhưng... vẫn có một nghịch lý tồn tại, anh vốn dĩ là kẻ ủy mị suốt murót dưới chân cô gái này!

Nói một cách khác, là một dòng sông lênh đênh không có điểm đến!

Cũng có thể là một con thuyền không tìm được, bến để neo đậu, cứ xoay vòng, rồi đến lúc cũng lạc lõng!

...

Vuốt nhẹ lên mái tóc mềm, người con trai ngược mắt về phía xa đau xót, còn nó, vẫn không thể nào chống đối lại anh!

_ Tân Khánh Huy! Anh..

_ Anh xin lỗi Khiết Như!

Bịch

_ A!

Ngất lịm trong vòng tay anh, hai bàn tay ai cũng ngày một buông lỏng, từ từ cho nó rời ra một khoảng, Paul cười nhạt, cúi xuống nhắc bóng nó lên!

_ Khiết Như! Dành chút thời gian, cho anh... được chứ?

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Anh sợ (part 2) !

_Được! Tôi biết rồi! Cậu cứ như vậy mà làm!

_...

_Ừm!

Tắt vội điện thoại,anh nhìn về người trước mặt cau mày,em gái anh,tại sao lại ở chỗ Paul,hơn nữa,còn đang ngủ rất ngon?

_Paul? Con bé bị sao vậy hả?

Bước về phía ai,anh nghiêm giọng,con người nọ chỉ lẳng lặng mỉm cười,nụ cười đầy miễn cưỡng,anh đã cho người lái xe vòng quanh thành phố,chỉ để được ôm trọn nó vào lòng,cũng đã có suy nghĩ,muốn cướp nó khỏi tay Tiêu Nhiên.

Nhưng mà,anh không làm được,có thể là ngu ngốc,cũng có thể dùng cách khác để miêu tả,là anh đang cao thượng!

_À! Khiết Như không sao! Chỉ là..buồn ngủ một chút thôi,cho nên..tôi mới công con bé,anh đừng vì thành kiến với tôi,mà hiểu lầm,những việc tôi đối với Khiết Như,vì chúng ta,đều cùng một điểm đến mà! Không phải sao?

_Cứ cho là cậu muốn bù đắp lỗi của mình,nhưng mà..đừng vì vậy,mà tự cho mình cái quyền được ở bên cạnh con bé.Bất kể,là cậu có tốt đến đâu,cũng chưa chắc con bé sẽ thấy cảm động.Tính cách của Khiết Như,tôi là người hiểu rõ nhất!

Phải,đúng là anh không thể phủ nhận luận điểm của K.O,anh ta nói đúng,về phần cố chấp,có lẽ nó là người duy nhất không khiêm nhường!

Có thể mạnh mẽ phản bác những thành tâm từ người đối diện,và cũng sẽ không cảm động,trừ khi bản thân cho rằng mình cần phải cảm động trước ai!

...

_Ừm! Tôi hiểu ý anh! Thế nhưng..cho tôi đưa Khiết Như lên phòng con bé được không?Tôi không muốn,phải xem con bé là một món đồ,có thể đẩy qua đẩy lại.Yêu một người,chính là phải trân trọng họ,huống hồ..tôi và anh..

_Được rồi! Tôi tạm thời tin tưởng cậu là thật lòng,nhưng..tôi cũng cảnh cáo cậu trước,Khiết Như,là người tôi quan trọng,bất kỳ tổn thương nào,cũng sẽ ảnh hưởng đến tôi,cho nên..nếu cậu thích con bé,thì..tuyệt đối,nên dùng cách chính đáng! Còn bằng không,tôi sẽ không tha cho cậu!

Anh cướp lời,giao huấn một lúc nhiều từ,ừm một phần không muốn Paul nói ra từ anh cũng yêu nó,cũng giống như cậu ta,sợ mất nó như thế nào?

Anh cũng rất ghét hai từ “anh sợ”,nhưng người ta chưa kịp thốt,anh đã nghĩ đến rồi!

Suy cho cùng,lập luận này,anh là người cố chấp..! Cố chấp,không muốn nói rằng,mình cũng sợ giống ai kia..!

_Ừm! Tôi hiểu rõ điều này!

Thăm lặng quan sát bóng dáng người vừa đi,tâm trạng anh,ngay tức khắc trầm hẳn,anh phải làm gì đây?Có nên nói cho nó biết,sau ngày mai,anh sẽ rời khỏi không?

_Anh cũng sợ như bao người khác! Chỉ là..lòng tự trọng không cho anh thốt ra,có thể..người duy nhất và cuối cùng hiểu được anh ở hiện tại,chỉ có..em thôi!

07:00 pm

Không gian yên ắng xuyên tạc những ánh sáng,của đèn phòng,cô gái nhỏ mơ màng tỉnh dậy,đôi mắt đầy gánh nặng mở ra,một cách khó nhọc!

Quen thuộc đến lạ thường,nhưng..nó không nhớ rõ tại sao mình lại ở đây? Ở phía sau gáy lại đau ê ẩm,thật sự..lúc đó..??

Đôi mắt kia ngày một mờ to hơn khi nhớ lại điều này,là Paul? Anh ta..?? Không thể nào?

Cạch

Cửa phòng..

Khẽ chống hai tay xuống nệm,con người kia cố gắng tựa lưng vào thành giường,tay quơ lấy gấu teddy ôm vội!

Không phải? Không phải?

Y phục nó không hề xốc xệch,vấn đề đó,không thể xảy ra! Không thể nào...!

Tâm hồn bây giờ của nó là 3 dấu chấm tiếp diễn,cũng có thể miêu tả rằng,một trang giấy trắng không có một khái niệm in lên!

Nghi vấn vẫn không thể giải bài!

Cơ bản là trống rỗng!

...

_Khiết Như? Em dậy rồi sao?

Paul? Paul? Là Paul?

Nhìn chăm chăm vào anh,nó đánh mặt xiết lấy gấu teddy,sợ ư? Phải,không biết rõ ràng,nó vẫn sẽ sợ hãi...!!

_Anh...??

_Ừm! Chuyện đó..hoàn toàn không như em nghĩ,anh không thể nào..

Lời giải thích có phần đứt quãng,nhưng nó cảm thấy rất an toàn,nó và anh ta,hoàn toàn không thể nào..!

...

Ngồi xuống cạnh bên nó,bàn tay anh bắt gác đưa lên chạm nhẹ vào khuôn mặt kia,cười nhẹ! Anh chỉ muốn ở bên cạnh nó thôi,còn những vấn đề khác,anh cũng không mấy quan trọng!

Dù..

Anh cũng là một người đàn ông!

Nhưng..

Anh biết rõ,một người đàn ông tốt là khái niệm như thế nào?

Làm sao? Có thể tổn thương người mình yêu nhất..!

Nhìn xuống bàn tay Paul,nó vội vàng gạt ra,anh ta cũng thích va chạm vào người nó hay sao?

_Anh tránh xa tôi ra! Tôi không muốn nhìn thấy anh! Nói cách khác,đừng liên quan gì hết! Cho dù..anh tốt thì đã sao? Lúc nhỏ,anh không tốt!

Gắt lớn,con người kia mạnh bạo lấy gấu teddy đánh vào người Paul,nhưng sơ xuất lại bị anh cản lại,hai cánh tay lập tức ờ yên!

_Em bình tĩnh một chút có được không? Khiết Như,trên thế giới này,không ai không từng phạm sai lầm,không ai không muốn người mình tổn thương tha thứ cho mình.Không ai không muốn bù đắp cho họ bằng một cách hoàn hảo,em nghĩ lại đi,sai lầm duy nhất của anh,chính là đẩy em ra,nhưng mà..mãi mãi về sau,anh sẽ không làm vậy! Sẽ không làm như vậy!

...

Lý lẽ của kẻ chân thành!

Nội tâm của người từng có lỗi!

Anh sai,nhưng..anh biết hối hận!

Biết yêu thương và trân trọng một con người,vì anh..sợ sẽ mất đi họ..rất sợ mất đi họ..!

_Cơ bản là lòng kiêu hãnh của em,em không thể tha thứ cho anh,vì..như thế,lòng tự trọng của em,sẽ bị phai nhạt,nguyên tắc và tính cách cố chấp kia,cũng sẽ bị anh đánh đổ.Nhưng em có biết,em không gạt bỏ được tàn dư đó,em sẽ là người đau khổ nhất hay không?Khiết Như,nghe anh,có được không?

_Buông ra!

_Anh không buông! Nếu có thể,anh sẽ mãi mãi không buông,không muốn nhúng nhường cho một ai cả,vì anh rất cần em! Em có hiểu điều đó hay không?

_Anh đừng nói nữa, mau đi ra ngoài ngay cho tôi!

Nó giật lớn, cổ họng hiện tại, đau đến mức nghẹn lời, từ từ buông vội cánh tay ai, Paul đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc nó, gật gật đầu một cách miễn cưỡng.

_Được rồi! Anh sẽ đi mà! Em đừng như vậy..có được không? Anh sẽ ra ngoài!

Khẽ đứng dậy xoay người đi, người ở bên ngoài cũng nhanh chóng rời khỏi, anh không muốn để Paul biết sự có mặt của mình, càng không muốn, để cả hai biết, anh đã nghe!

Cầm chặt chốt cửa, anh khẽ khàng quay lại nơi nó cười nhạt, chọn cách ra ngoài chỉ là, anh muốn cho nó một lý do để yên tĩnh, không muốn, vì anh mà nó không vui!

...

Rũ bỏ chăn, ai kia đi về phía cửa, vừa mới định chạm vào, thì đã có một bàn tay từ bên ngoài tác động, nhìn anh, con người kia, bắt giác giật mình.

_B..Bin?

_Sao em lại đứng ở đây? Có biết rất nguy hiểm hay không? May mắn là không sao, nếu không, anh phải làm sao đây?

Khép chặt cửa, Bin tuân ra một tràn, ngược nhìn anh, nó bất ngờ hóa đá, anh ấy..??

_Em..định khóa trái cửa, vì..như thế, sẽ không ai có thể vào! Nhưng không ngờ..người đó lại là anh..!

_Em đề phòng cả anh hay sao?

_Không có! Chỉ là..

_Anh hiểu em đang nghĩ gì mà! Khiết Như, điều em lo lắng là không sai, nhưng mà..ở đây, tuyệt đối an toàn! Em có thể yên tâm! Bởi vì..có anh!

Cười khi một tiếng, Bin đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nó, sau đó, lùi từ phía sau ra, nhiều quyền sách bắt mắt, màu sắc cũng đủ biết..là truyện tranh dành cho thiếu nhi..!

_Sao hả? Người lớn, có còn thích đọc truyện tranh không?

Anh gọi nó là người lớn..??

Đúng vậy!

Nó từng khiêu nại với anh về vấn đề này..!

...

Cầm lấy những quyển truyện tranh trong tay, nó cười tươi đi về phía giường, ngồi phịch xuống ngắm nghía, còn người đối diện chỉ lẳng lặng mỉm cười!

Bước về phía ai, anh im lặng khụy gối xuống, ánh mắt vẫn mong lung ngược khẽ lên trên.

_Có một người từng hỏi anh, khi bản thân biết quan trọng một người, vậy đó là cảm giác gì? Anh không hiểu, cho nên..muốn hỏi, một nhà biên kịch giỏi như em! Vậy..Vũ Thiên Minh anh hỏi Đồng Khiết Như em, đó là cảm giác gì? Em..có thể trả lời cho anh biết, có được không?

Cạch

Tiếng đẩy cửa khe khẽ từ ai đó hướng vào trong, ánh mắt anh có chút khó tả, phải, anh lại chậm một bước rồi!

Chăm chú vào chàng trai kia, nó có chút buồn cười, không phải anh rất giỏi hay sao? Đường đường là một hoàng tử dịu dàng, bản chất lại nội tâm, vậy mà còn phải hỏi nó chuyện đơn giản này à?

_Bin à? Người bạn của anh là ai vậy hả? Nói em biết đi, em sẽ đi đánh cho anh ta tỉnh ra, đúng là một tên ngốc mà!

_Ngốc??

_Phải đó!

_Vậy..anh hỏi em câu này, cũng có được tính là ngốc không?

_Dĩ nhiên là..có rồi! Anh là đại ngốc!

Nó cười tươi,còn ai kia bắt giác chết lặng,anh không buồn vì câu nói của nó,mà chỉ cảm thấy mình đúng là ngốc thật!

Người ở bên ngoài trông thấy,chỉ lặng lẽ lắc đầu,anh hoàn toàn hết cách với nó rồi!

_Khiết Như! Người đại ngốc,mới là em đó!

K.O khê cảm thán,sau đó tăng thêm tiếng thở dài,rõ ràng,Bin đang gợi ý cho nó,nhưng người ngốc thì luôn luôn giả ngốc!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

T Miu's K:

=> Chân lý! Chân lý!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Lập luận tổn thương người !

Cách

Mở toang cửa phòng anh,con người kia lém lỉnh cho đầu mình vào trước,sau đó,dùng tầm nhìn xa vờ vờ đảo quanh,chà,anh hai yêu dấu của nó chạy đâu mất rồi?

_Tiêu Nhiên,anh hai đâu rồi?

Im lặng..

Im lặng..

Một chút rung mình với không gian kia,nó cau mày khép vội cửa,nhưng với điệu bộ rất nhẹ nhàng,vì nó muốn tạo bất ngờ cho anh! Nói cách khác là hù dọa K.O đấy mà!

Nghiêng đầu

Bước chậm chậm về phía tủ đầu giường,cô gái nhỏ cầm lấy thứ gì đó lên xem,rồi trợn mắt,không thể nào..chuyện đó..??

_Minh không tin!

Cách

Cửa phòng tắm..

Nhìn thấy gương mặt khó coi và thứ ở trên tay ai,anh nhanh chóng tiến về phía nó giật lấy,vì sơ xuất,cho nên,nó không thể cướp lại anh!

Đâm đâm mắt ở nơi người con trai,nó bắt gặp ánh mắt anh rất lạ,là ưu phiền,nhưng.. lại có gì đó,khó để nói ra,nói thẳng là anh đang rất lo lắng!

_Khiết Như,ai cho em tự ý đụng vào đồ của anh hả? Từ khi nào,em lại không hiểu phép tắc? Em không biết,đồ không phải của mình,không được xem hay sao?

Trăm sự cũng vì sợ nó biết anh phải trở về Pháp đột ngột,nhưng không hiểu sao,lời dễ nghe lại biến thành lập luận tổn thương người!

Hộ chiếu anh cũng chuẩn bị rồi?

Cũng không hề nói với nó một lời,rốt cuộc anh có còn xem nó là em gái hay không?

Ánh mắt long lanh bởi hàng nước mờ mờ,khóe môi cũng run đều sau những câu nói anh,K.O khác rồi! Không giống như lúc trước nữa,người dạy nó không biết phép tắc không phải là anh hay sao? Người dạy nó phải cứng cỏi và kiêu ngạo,không phải là anh hay sao? Người duy nhất đứng ra bao che khi nó phạm lỗi không phải là anh hay sao? Người từng nói,nếu là thứ của anh,cũng sẽ như là của nó,dù bất kể như thế nào,cũng phải nhớ điều này,không phải là anh hay sao?

_Hức hức! Em ghét anh!

_Khiết Như! Em nghe anh giải thích có được không?

Tan vờ..

Mọi thứ vờ vụn rồi..

Anh biết rõ nó không chịu đựng được lời chỉ trích,tại sao,anh lại tự tay phá hỏng,mọi quan hệ tốt đẹp này?

...

Đặt vội hộ chiếu ở nơi vị trí cũ,K.O nhanh chóng đuổi theo ai!

Anh hy vọng!

Mình không mắc sai lầm một lần nữa!

...

Phòng khách

Nhìn thấy ai kia tức tưởi chạy đi,giương mặt cả đám ngó ngàng,càng bất ngờ hơn,khi người vừa xuất hiện lại là K.O!

_Nè nè nè! Dừng lại một chút!

Vừa mới đến phòng khách,Tiêu Nhiên đã bị Ken chặn lại,thằng em trời đánh này,không thấy anh đang gấp rút hay sao?

_Lại chuyện gì nữa đây? Có gì nói sau đi,anh phải đuổi theo Khiết Như,gải thích cho con bé hiểu,mọi chuyện chỉ là anh tức giận nhất thời!

_Đợi một chút! Rốt cuộc là có chuyện gì hả?

Ken cố chấp,trong lúc anh hỏi han,thì có vài con người đã không chờ được đi mất,nhìn theo mấy bóng dáng kia,K.O rất muốn xử Ken ngay lập tức.

_Anh họ à? Anh nói rõ ràng đi,cái gì mà tức giận nhất thời,còn giải thích,nghĩa là sao hả? Em nghe mà không hiểu gì hết á?

Đến phiên Anny,cô đang rối tung rồi mù đây này,sáng sớm chủ nhật,mà đã có chuyện không vui rồi!

_Nhìn thái độ của Khiết Như,hình như rất căng thẳng,tóm lại,anh rất thương con bé,không lý do gì,lại tức giận mới đúng chứ? Rốt cuộc là sao vậy?

_Còn nữa..

_Hai đứa đủ chưa? Nếu cứ hỏi như vậy,đến khi nào,anh mới trả lời được đây?-Anh cúi,hai con người trước mặt,bất giác cúi đầu,thấy rồi,chuyện này rất căng thẳng. Khiết Như,nhìn thấy hộ chiếu của anh rồi!-K.O hạ giọng,giọng nói đầy tâm trạng đau thương! _Đêm qua,anh định nói với con bé,nhưng vì..lúc đó,anh hoàn toàn không có cơ hội,hơn nữa,Bin cũng đang ở cạnh Khiết Như,anh thấy con bé rất khó khăn để vui vẻ,càng không muốn,để con bé biết anh phải trở về,cho nên..anh quyết định,ngày mai sẽ âm thầm rời khỏi,nhưng mà..-Bước về phía trước,anh bất giác thở dài,Ken nhìn Anny,rồi nhìn lại K.O khó sở!

_Chỉ có vậy thôi sao? Tại sao..

_Lúc anh nhìn thấy con bé xem hộ chiếu,anh đã rất giận,sau đó không kìm chế,anh đã tổn thương Khiết Như,nói con bé,không biết phép tắc,nhưng mà..đó không phải lời thật lòng của anh! Anh..

Cướp lời cô,anh cố gắng giải bài,nhưng ở đây,lúc lại hiểu được,lúc lại đứt quãng,nhìn thấy Tiêu Nhiên như vậy,Ken có chút hối lỗi,bất kể là không liên quan anh,nhưng thời khắc anh cần K.O,thì chuyện này,cũng đã ảnh hưởng rất nhiều!

_Anh yên tâm đi! Đợi tìm được Khiết Như,chúng ta sẽ từ từ giải thích,có khi..con bé sẽ hiểu cho anh! Hơn nữa..dù có như thế nào,hai người vẫn là anh em,con bé,không thể nào không thừa nhận,anh là anh của nó!

_Phải đó anh họ! Em chơi thân với Angel từ nhỏ,cho nên,rất hiểu tính nó,sẽ không giận anh được lâu đâu!

Anny tiếp lời,ai kia khề quay lại hai con người ở phía sau,gật gật đầu,sẽ không giận lâu đâu,là câu nói dễ nghe,nhưng..không dễ làm,nếu người đó là nó!

Cứng đầu và cố chấp song hành!

Kétttt

Đứng lặng nhìn chiếc xe chỉ 1 centinet đâm vào mình, gương mặt nó trắng bệch, còn người vừa dừng đúng lúc, hốt hoảng chau mày! Nếu anh không dừng kịp, không phải đã xảy ra án mạng rồi sao?

Cạch

_ Khiết Như, em có sao không hả?

Chạy về phía nó, điệu bộ Zack hốt hoảng, còn nó, chỉ nhìn anh lắc lắc đầu, nhịp tim cứ đập loạn xạ, suyt nữa, nó không xong rồi!

_ Em làm gì mà chạy y như ma đuổi vậy? Hơn nữa, còn khóc? Nói anh biết, có chuyện gì vậy hả?

Im lặng..

Cả cơ thể nó đang run lấy bầy, cổ họng cũng nghẹn ngào, cả một câu đơn giản cũng vì nỗi sợ chặn lại, không phải, nó quen với cảm giác này rồi sao?

Anh tự cho mình cái quyền ôm chầm nó vào lòng, bàn tay đều đặn vuốt ve lên làn tóc, từng cơn run, anh điều cảm nhận được từ nó, chắc chắn nó cũng đang sợ lắm!

_ Không sao rồi! Không nói cũng không sao, anh đưa em về gặp ba có được không? Ông ấy, đang muốn gặp con gái cưng mà!

_ B..ba?

_ Phải đó! Là ba của em!

Từ từ để nó rời khỏi người mình, anh cố gắng dỗ dành một đứa trẻ, nghe nhắc đến ba, nó tự khắc gật gật đầu, tay nắm vội tay anh!

...

Con đường thênh thang.. và tấp nập xe cộ qua lại, hình bóng nhỏ nhắn, quả thật không dễ tìm..!

Họ chia nhau ra để dõi mắt nhìn quanh, nhưng.. hình như kết quả mong lung xa thẳm, con người kia, cũng biến mất một cách bí ẩn!

_ Khiết Như, em bỏ đi đâu vậy hả?

Hai tay khẽ chóng hong, gương mặt Nike nào nê, thoát tiên, nơi ngực trái đau vội vợi, không xong rồi, anh quên mang theo thuốc! Hơn nữa, nếu để Bin biết, thì một ngày nào đó, nó cũng sẽ biết!

Nhưng kỳ lạ!

Anh phải vui khi nó biết chứ?

Vì nếu như vậy!

Không phải, nó sẽ thấy anh như thế rất xứng đáng hay sao?

Xứng đáng.. với những gì anh gây ra cho nó!

_ Minh.. không được! Không..

Khụy xuống dưới mặt đường, gương mặt anh biến dạng, đau không thể diễn tả, kì thật, anh sắp không xong rồi sao?

Nếu như vậy? Lỗi lầm của anh, ai sẽ trả đây?

Anh muốn! Minh là người ở lại trong trái tim của nó, anh muốn mình là người duy nhất có được nụ cười của nó!

Anh muốn, mình là bờ vai vững chắc để nó tựa vào, một vòng tay ấm áp vào những khi đông lạnh!

Chứ không phải.. chung tay cho một người nào khác..!

...

Ngất lịm ở bên vệ đường, người con trai vô hồn khép chặt mắt, nét mặt thanh tú kia, hòa lẫn vào ánh nắng của mặt trời!

_ Được rồi Khiết Như, không phải em đã an toàn rồi hay sao? Nói chuyện với anh, có được không?

Ôm chặt lấy gối,nó im lặng hơn bao giờ hết,còn ai kia,đang lúng túng muốn được nghe giọng nói ai!

_Phó thiếu gia! Tiêu tiểu thư! Mời hai người dùng nước!

Cộp

Nhìn hai thứ thức uống khác nhau,anh nhìn lại người hầu gập đầu,cô cũng gập nhẹ đầu,sau đó,lùi gót vào trong!

Cafê? Sữa?

Hai loại thức uống khác nhau! Hai con người ngồi cạnh bên,nhưng tính cách trái chiều! Anh muốn nó nói chuyện với mình,ngược lại,nó đang đợi ông xuống!

_Xin lỗi Khiết Như,đúng lúc,ba em vừa có công việc đột xuất,cho nên..đã ra ngoài! Anh vì sợ em một mình ở ngoài,không còn cách nào khác,đành phải nói dối em! Cho anh xin lỗi!

Anh giải thích một cách từ tốn,nghe đến đây, gương mặt nó đanh lại,sao trên đời này,ai cũng muốn gạt nó hết vậy? Bộ mặt của nó,ngốc nghếch đến độ,ai cũng muốn trêu chọc hay sao? Cả người nó tin tưởng cũng gạt nó,cả người nó coi như là tốt,cũng gạt nó!

Có lẽ..nó ngốc thật!

Xiết chặt chiếc gối trong tay,nó cố nén cơn giận,nhưng không hiểu sao,càng kìm chế,đôi mắt lại cay cay!

_Nói đi..tôi ngốc đến vậy sao?

Đang yên đang lành,con người kia bắt giác lên tiếng,quay sang anh,là khuôn mặt cực kỳ khó coi.

_Em không ngốc,chỉ là..

Bịch

Ném nhanh gối xuống Sofa,nó đứng ngay dậy,người con trai cũng ngày một đứng nhanh theo,về mặt anh đầy nét khó xử!

_Tôi không ngốc! Nhưng là đũa dễ bị gạt! Nếu như vậy,có khác gì ngốc hả? Các người luôn như vậy,nói một đằng nhưng lại làm một nẻo,tôi thật sự..hức hức,nhìn lắm các người hết rồi! Huhuhu!

Gồng mình hét lớn,con người kia tức tốc chạy vụt đi,hướng mắt nhìn theo,Zack thở dài! Chỉ là một câu nói,nó đã như thế,nếu như,bí mật đó không giữ được,có phải cô bé này,sẽ làm chuyện khờ dại hay sao?

_Rốt cuộc mình phải làm gì đây?

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Người ngang qua và những hồi ức đẹp !

_Mình..?? Tại sao..??

Đặt đầu chăm hồi trong đầu,anh nhìn quanh căn phòng một nhọc,có chút gì đó khác lạ hơn lúc ban đầu,hình như những cơn đau của anh,cũng đã được không chế thì phải!

_A!

Khẽ tựa lưng vào thành giường,Nike dùng mắt quan sát một lần nữa,anh biết nơi đây là đâu? Nhưng..lại quên mất việc,ai đã đưa mình đến! Có thể là một người qua đường tốt bụng,cũng có thể là một trong số bọn họ hay chăng? Dù thế nào,anh cũng phải biết người đã đưa mình vào bệnh viện,vẫn mong rằng,người đó không phải Bin,nếu không,anh lại khó lòng giải thích!

Cạch

Tiếng động ở cửa..

Hướng mắt về nơi xa,Nike chau mày quan sát,chỉ một bước nữa thôi,anh sẽ biết được người đó là ai?

Cộp

Gương mặt này..

_B..Bin?

Không ngoài dự đoán,người đã đưa anh đến đây là Bin,trông thấy ai kia,tâm trạng Nike bấn loạn! Còn phần Bin,anh rất muốn đánh chết thằng em ngốc nghếch này!

_Thằng nhóc này! Em biết rõ bản thân có bệnh,tại sao lại không nói với anh?

Vừa mới bước vào,Bin đã tuôn ra một tràng trách phạt Nike,trăm sự cũng là vì lo lắng quá độ,nên cũng không mấy để ý đây là đâu!

Nhìn chằm chằm vào Bin,lần môi ai khẽ cười nhạt,chết tiệt,sao lại cười ngay lúc đầu sôi lửa bỏng này chứ?

_Xin lỗi Bin,em sợ anh lo lắng! Hơn nữa..

_Bây giờ anh biết thì không lo lắng hả?

Anh cướp lời gắt lên một cách trắng trợn,riêng con người kia,chỉ im lặng trước lời nói của anh!

_...

_Em yên tâm! Chuyện này anh chưa nói với ba mẹ,nhưng mà..em cũng đừng chủ quan,một chút sơ xuất,sẽ khiến em,mất mạng đó!-Bin căn dặn,rồi ngồi xuống bên cạnh ai kia _Vũ Khải Nguyên,coi như là anh xin em,chúng ta là anh em,dù như thế nào cũng phải nói rõ với anh,nếu như hôm nay anh không biết,có phải em định giấu anh cả đời hay không?-Người trước mặt Bin khe khẽ lắc đầu,khi anh biết mình đang mang căn bệnh này,anh hoàn toàn sụp đổ,làm gì có thể nói ra,bản thân anh sắp chết chứ?

_Bin à? Khiết Như đâu rồi hả?

Anh lơ đi câu hỏi bằng việc quan tâm một người,căn bệnh này không quan trọng bằng việc anh phải tìm nó,nhất định phải tìm được nó!

_Em tự lo cho mình đi,Khiết Như đã có bọn họ tìm rồi! Chắc không lâu,sẽ tìm được!

_Được rồi! Em sẽ nghe lời anh!

_Thằng nhóc này,phải nghe lời anh ngay từ đầu mới đúng,nếu không..không có những chuyện hôm nay!

Ai kia nhắc khéo,nghe đến đây,con người nằm trên giường chỉ lẳng lặng cười trừ,phải,nếu nghe lời Bin ngay từ đầu,có phải tốt hơn không?

_Hức hức!

Cắm đầu chạy đi,nó quên mất việc ở phía sau luôn có một người đuổi theo mình,Shyz cũng được coi là những người có kiên nhẫn nhất từ trước đến giờ,vì anh không muốn,mình là người bỏ cuộc!

Bịch

_A! Hức hức!

Nhìn xuống nơi đầu gối đang rướm máu,con người kia càng khóc to hơn,nó cũng không biết đây là lần thứ mấy bị ngã nữa? Nhưng nó biết,khi nó ngã,hầu như là lúc nó thê thảm đến khôn cùng!

Ngay bây giờ nó rất giận Tiêu Nhiên,anh từng nói sẽ ở lại với nó,nhưng chưa được bao lâu,lại trở về!

Nhưng điều làm nó buồn nhất,không phải là anh mắng nó không biết phép tắc,mà là anh không hề nói trước việc mình đi!

Nói một câu thì trời sẽ sập hay sao?

...

_Tiêu Nhiên! Em ghét anh! Em ghét anh! Em ghét anh!

Dùng tay đánh xuống mặt đường,nó không nghĩ đây là chuyện ngu ngốc,vết máu ngày càng nhiều,tim nó như co thắt lại!

Khẽ khụy gối trước mặt ai kia,nơi ngực trái anh như tê liệt,nó tự hành hạ mình,cũng giống như có con dao nhọn đâm vào anh!

Anh đau..

_Em thấy vui không khi làm mình bị thương vậy hả? Tay bị trầy? Chân cũng bị trầy? Em không vui,thấy bất mãn,tại sao không nói rõ ràng! Em không thấy mình quá đáng hả?

Ngước lên nhìn Shyz,nó im lặng xiết chặt nắm tay,đau sắp chết rồi,tại sao lại ngốc như vậy? Cái tính tiêu cực này,khi nào mới loại bỏ hoàn toàn đây?

_Khiết Như,không phải trước giờ,K.O rất thương em hay sao? Anh nghĩ,hai người là anh em,thì không nên vì hiểu lầm nhỏ mà cãi nhau như vậy,khi em chạy đi,có biết mọi người lo lắng cho em hay không? Anh biết,em rất buồn,nhưng mà..những người quan trọng em,còn buồn và đau lòng hơn em! Trong đó..có cả anh!

Giọng nói trầm đi theo mỗi giai đoạn,bàn tay rắn chắc cũng vô ý chạm nhẹ lên khuôn mặt kia,anh lau đi những giọt nước mắt,và xua đi những ý nghĩ đại khờ!

_Về nhà với anh,có được không?

_Không muốn!

_Anh biết rồi,chân của em đang bị thương,như vậy đi,anh sẽ cố em,như lúc nhỏ,được chứ?

Lúc nhỏ?

Là khoảnh khắc đó sao?

Là lúc nó cần người an ủi,thì một vị hôn phu từ trên trời rơi xuống,người đó cho nó hy vọng về một cuộc sống tốt đẹp,người đó khiến nó không nghĩ mình là một đứa không ai cần,người đó cho nó nụ cười,cho nó nước mắt,cho nó một con người mạnh mẽ,nhưng cũng chính người đó,đẩy nó từ thiên đường,rơi xuống địa ngục,và cũng người đó lại vực dậy sức sống cho nó một lần nữa!

Người đó..hiện tại là một người ngang qua,người ngang qua để lại bao hồi ức tốt đẹp,cũng như những thương tổn không bao giờ lành!

Anh là người ngang qua,và nó cũng là người ngang qua..!

Suy cho cùng là những bước ngoặt trong cuộc đời,không tránh khỏi,anh cũng được xem là người in rõ trong trí nhớ nhất!

Phải,là một hồi ức đẹp!

...

_Em có thể nói không được sao?Ngay lúc này,anh là nhất rồi! Em có quyền từ chối ư? Có thể đẩy anh ra,sau đó lại bỏ chạy hay sao? Hạo Duy Thần,anh xuất hiện rồi lại cho em từ hạnh phúc đến đau khổ,rồi một lần nữa đưa tay kéo em lên! Rốt cuộc..hức,là tại sao vậy? Nói em biết,có được không?

_Anh..

_Nếu như..em nói bản thân không còn cảm giác với anh,anh có tin không? Nói em không yêu anh nữa,mà là thay vào một vị trí khác,anh có tin không? Nếu em..um um..um..

Shyz không có kiên nhẫn chờ nó nói hết câu mà trực tiếp cưỡng hôn,còn nó cố phản kháng nhưng bất lực!

Đây là lần đầu tiên anh hôn người mình yêu,gần nhau,nhưng hình như khoảng khắc luôn cách trở!

Dùng hành động không quan mình này,không phải là cá tính của anh,nhưng mà..để mọi người chứng kiến,cũng được xem là quan mình rồi chứ?

...

Hai bờ môi chạm vào nhau,nhưng thực tế cô gái kia đang phản kháng kịch liệt,riêng người con trai lại cố gắng dung hòa!

Đặt nhẹ nhàng bàn tay nơi khuôn mặt ai,Shyz nghiêng đầu mút nhẹ làn môi căng mọng,tay còn lại giữ chặt cánh tay ai,khung cảnh thơ mộng kia,càng khiến mọi người chao đảo!

_Um um..

Kiên trì giữ lâu,anh không biết rằng nó đang khó khăn tột độ,cả dòng tộc Hạo Gia này,có thói quen hôn không hôn hay sao?

Anh tạo vỏ bọc mạnh mẽ chỉ là để nó xem thôi,càng đúng hơn là để mọi người nhìn thấy,nhưng sau tất cả,anh cũng là một con người bình thường!

Sĩ tình và nhu nhược đấy thôi!

Có thể không dễ buông bỏ một người từng nắm,dù họ là một người ngang qua,nhưng mà..hồi ức tốt đẹp kia,anh vẫn sẽ cố gắng lưu giữ!

Bắt luận đoạn đường sau này khó đi hơn,nhưng không sao,đi trên chính đôi chân mình là được!

...

Hoang mang,người chứng kiến đau lòng tốt độ,anh thừa nhận bản thân rất đau,nắm tay vô hồn cũng đang xiết chặt!

Giận ư?

Không phải!

Mà thực tế đang ghen!

Người hôn cô gái kia,người ở bên cô gái kia,rõ ràng phải là anh chứ?

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48: Đạo diễn đại tài !

Trở về cùng Shyz,nó như một đứa sau con chiến tranh còn sống sót,mặt mũi lấm lem,còn tay và chân được băng bó kĩ càng! Chỉ là chưa phải trở thành sát uớp Ai Cập thôi,nhưng nếu còn một lần nữa,chắc mọi người đã phải nhận xác nó rồi =_ =!

Gục đầu xuống vai anh,nhịp tim ai hỗn loạn,anh đã hôn nó,còn hôn rất lâu,Korean cũng vậy,cũng đã từng hôn nó,nói thật,cảm giác có gì đó chênh lệch! Nhà họ Hạo,có thói quen xấu này từ khi nào?

_Trời đất! Angel mày làm sao vậy?

Vừa mới bước vào phòng khách nó đã nghe văng vẳng tiếng Anny,cô nhìn nó bằng đôi mắt hốt hoảng,còn bộ dạng,thì cuống khờn cùng! Về phần Ji,cô cũng bất ngờ hóa đá,khi đi còn rất lạnh lặn kia mà,sau chỉ vài tiếng đồng hồ,lại như một phé phẩm vậy?

...

Đặt nó xuống sàn nhà,Shyz cẩn thận để nó ngồi vào Sofa,sau đó,dùng khăn giấy lau sạch vết nước còn đọng lại,đây là lần thứ mấy,anh lau nước mắt cho nó từ khi bắt đầu trở về? Ai từng nói,mình muốn làm một công chúa xinh đẹp,không phải mang gương mặt lợ lem,mọi thứ,nó quên thật rồi sao?

_Đội Tiêu Nhiên trở về,em phải nói xin lỗi với cậu ta,có biết không? Anh biết,em làm được mà,đúng chứ?

_Không muốn!

Vấn câu trả lời cộc lốc ban đầu,phải,cô gái này khi nản lòng thì tất cả điều bỏ mặc,thậm chí người đó là một phần quan trọng như thế nào!

...

Lon ton từ trong bếp đi ra,Ji nhìn sang Anny rồi gạt đầu,âm mưu của họ là muốn tra tấn nó bằng thức ăn và sữa!

_À Shyz! Ở đây giao lại cho tụi em được rồi,lúc này,cậu trợ lý của anh có đến đây,hình như là có chuyện quan trọng muốn nói với anh,nhưng mà..điện thoại của anh đã khóa máy,cho nên..mới nhờ tụi em chuyển lời giùm!

Anny tường thuật,nhìn vào cô rồi nhìn về phía nó,anh miễn cưỡng gạt đầu,giao cho hai cô nhóc này chăm sóc,đúng là anh không an tâm! Nhưng mà..có lẽ,Tiêu Nhiên cũng đang trở về,chắc chắn sẽ không có chuyện gì mới đúng!

_Được rồi! Vậy Kiệt Như giao lại cho hai đứa,nhớ là..-Khựng lại một chút,anh bước đến cạnh Anny_Chăm sóc con bé cẩn thận,nhất định đừng để cả hai anh em nhà họ xung đột,nếu..Kiệt Như không muốn xin lỗi,thì em phải nói với Tiêu Nhiên,nhẹ nhàng một chút,nếu không muốn,con bé trở thành xác

ướp Ai Cập!-Lời lẽ đầy quan tâm,nhưng về sau làm cô rung mình,hóa ra,vết thương kia là thương tổn mà nó tự hành hạ!

_Em biết rồi! Anh yên tâm!

_Ừm!

Khẽ quay người bỏ đi,cô nhìn theo bóng Shyz thờ dài,một kẻ si tình không muốn tổn thương người mình thích,nhiều kẻ nội tâm không dám thổ lộ nỗi lòng,còn một người luôn vì tính cố chấp của ai kia,mà hạ mình xin lỗi!

Dù đúng hay sai,anh luôn là người cúi thấp,hạ bệ cầu may!

...

_Há miệng ra! Chị dứt cung ăn!

Nhìn đôi mắt Anny chớp chớp nó và Ji cau mày,cô bạn thân của hai người có vấn đề về mắt hay sao? Cả thái độ cũng xưng hô một cách ngọt ngào!

_Ghê quá đi! Hay để tao dứt cho,mày cứ như vậy,Angel không chết đói,cũng bị mày hại chết đó!

Quay sang Ji,cô đánh mặt,lâu lâu người ta mới học cách dịu dàng,không ngờ lại bị cho là mưu sát người khác,rốt cuộc có còn công lý hay không? Hay có lẽ,tính cách dịu dàng này,không phù hợp với cô?

_Vậy mày làm đi!

_Ừm!

_Khoan đã! Để anh làm là được rồi!

Giọng nói này..

Đưa cặp mắt to tròn về phía anh,nó bắt gặp trầm trọng,riêng hai con người kia,chi lẳng lẳng mỉm cười,người cần xuất hiện,cuối cùng cũng xuất hiện!

Đặt bước chân về phía ai,K.O cau mày nhìn vào đầu gối và tay nó,lại là vì giận anh,cho nên,mới làm ra những chuyện này hay sao?

Nó hận không thể đứng dậy bỏ đi,nó hận không thể dùng tay ném gối thẳng về phía anh,nó hận bản thân ngu ngốc đi tin lời anh,hóa ra anh chỉ muốn lừa dối nó!

_Ồ Ồ..Ji! Ji! Tao có chuyện nhờ mày,lên phòng với tao có được không?

Không gian căng thẳng,cô lên tiếng rút lui,người còn lại nhìn Anny phối hợp.

_Đúng lúc,tao cũng đang muốn tìm mày tư vấn vài thứ,mau lên!-Cô cười cười,rồi quay lại phía nó và anh_Hai người từ từ nói chuyện,bọn em lên phòng trước!

_Được rồi! Hai đứa đi đi!

_Nề..

Đưa mắt về hai bóng dáng đang chạy thực mạng kia,khóe môi ai méo xệch,bạn thân gì đâu,ngay lúc này lại bỏ rơi nó!

Ngồi xuống bên cạnh ai,anh đưa tay định vuốt nhẹ lên tóc nó,nhưng thoáng chút,cô gái nhỏ đã cố tránh xa anh!

_Khiết Như,em..

_Không muốn nói chuyện!

_Được! Nghe anh nói,có được hay không?

_Không muốn!

_Anh hai không phải không muốn nói với em,chỉ là..anh hoàn toàn không có cơ hội,bất kể là em có giận,có không muốn nói chuyện với anh,nhưng mà..nghe anh giải thích có được không?-K.O thành khẩn,hai bàn tay cũng nắm một giữ chặt tay ai _Anh sợ khi em biết sẽ không thể chấp nhận,phải,anh từng hứa sẽ ở lại với em,nhưng mà..công việc cũng cần anh,thế nhưng..người suốt đời suốt kiếp,anh quan trọng nhất vẫn là em,nếu như có thể,anh sẽ để em trở về bên anh,bên cạnh một mình Tiêu Nhiên anh,không cho bất kỳ ai giành lấy,vì anh rất sợ,sợ hơn bao giờ hết! Em có hiểu điều này hay không?-Chăm chú nhìn vào hốc mắt kia,nó bắt gặp im lặng,nỗi đau có chút gì đó được xoa dịu,nó không muốn giận anh,nhưng mà..lại không thể gạt bỏ quan niệm trong lòng _Khiết Như,anh..

Rung..rung..rung

Là điện thoại của anh?

Buồng vội cánh tay ai, anh đưa tay tìm kiếm điện thoại, nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, tâm trạng anh càng thêm rối rắm. Sao phải là ngay lúc quan trọng này chứ? Lần thứ hai anh không có cơ hội nói ra, đúng thật là... số phận đang trêu chọc anh sao?

_ Là Seven gọi cho anh, có đúng hôn? - Nhìn lại phía nó, anh khẽ gật đầu. Em suy nghĩ kĩ rồi, em không muốn làm anh khó xử giữa công việc và tình thân, cho nên... anh cứ trở về Pháp, nếu có thời gian, nhớ đến đây thăm em là được! - Đưa tay kéo ai về nơi mình, anh vòng tay ra phía sau xiết chặt, cô gái nhỏ, anh rất thích em, là câu nói anh muốn hét thật to, để cảm nhận nỗi lòng!

_ Nếu không có em, anh phải sống sao hả? Mỗi ngày chỉ đối mặt với bốn bức tường lớn, anh lại sợ, có khi anh sẽ tự kỉ mất, lúc trước... khi để em trở về đây, là một quyết định sai lầm của anh, vì muốn em tìm được gia đình, anh đã cố chấp nhận, nhưng mà... cảm giác có em, anh đã quen thuộc rồi, bây giờ... thật sự là rất khó! Cuối cùng... anh cũng hiểu được cảm giác của Korean và những người còn lại, thì ra... anh cũng giống như họ!

Đặt kết luận, người con trai từ từ để nó ra xa mình, còn ai kia nhìn anh tròn mắt, câu nói đó là có ý gì?

_ Tiêu Nhiên, em muốn hỏi..

_ Angel! Angel! - Giọng Anny cắt ngang câu hỏi của ai kia, quay lại nhìn cô, nó chau mày khi người đối diện đang giữ điện thoại của mình, còn bộ dạng đang thờ lầy thờ ơ. Nè... tên mặt lạnh gọi cho mày! - Nhận lấy điện thoại từ tay Anny, K.O tận tâm đưa cho nó, còn ai kia nhìn anh gật đầu, tay phải bị thương, cũng ảnh hưởng đến khả năng lấy đồ của tay trái = _ =!

_ Sao đây? Anh là đang đi du lịch có đúng không? Nếu vậy, quà của tôi, anh tính làm sao hả?

Quà??

Người bên đây đòi quà, còn người ở nơi xa đắm đuối mắt vào laptop chau mày, chiếc xe Lamborghini màu xanh nhạt, vẫn theo tốc độ chạy thẳng!

Anh chỉ hứa, chứ đâu có nói sẽ mua, nó đang căng thẳng cái gì chứ?

_ Đồng Kiệt Như, trí nhớ của em, quà là không tệ, nhưng mà... hình như tôi quên mất rồi, em nói xem, tôi hứa lúc nào vậy?

_ Lúc... - Có một cặp mắt nhìn chằm chằm vào nó chớp chớp, trước mặt Anny và Ji là quá đủ mất mặt rồi, không thể nói ra trước mặt anh, Korean đã bàng quang ôm nó. Lúc ở sân bay, anh đã hứa với tôi, với tất cả bàn dân thiên hạ trên thế giới, đã đủ chưa hả? - Anny đứng đối diện che miệng cười, còn Tiêu Nhiên, gương mặt vẫn lạnh tanh!

_ Vậy... họ cũng nhìn thấy, cách em luyên tiếu tôi, có đúng không? Hả? - Tiếng cười kia làm ai đó xanh mặt, không đúng, không được nổi giận ngay lúc này. Đồng Kiệt Như, như vậy cũng đủ rồi!

Tám con chữ ngắn gọn được anh thốt ra, tiếp theo sau là tiếng cuộc gọi đang ngắt, nó cũng không thể đoán trước được con người này, lúc lạnh lùng, lúc lại ấm áp!

Sân thượng

12:00 pm

Cái thời gian đáng lẽ là mọi người đã say giấc, nhưng không, ở đây cả đám đang tất bật thay nhau nướng bắp mỡ hành, còn một số người thì chuẩn bị thức uống, riêng ai kia ngồi chống cằm quan sát!

Nó bây giờ y như người tàn phế, chân đau, tay cũng đau, may mắn vẫn còn một tay để chống cằm, nếu không, chắc khó coi lắm!

_ Ấy! Quên mất, Kiệt Như như vậy, làm sao ăn đây ta? Bắp anh nướng thơm như vậy mà! Đúng không mấy đứa?

_ Phải! - Đồng thanh.

Quay sang cả đám, Tiêu Nhiên cất giọng, cả tập đoàn lăm điều kia ngay tức khắc đồng thanh, anh lại muốn nó bỏ chạy nữa mới vui sao? Người ta mới làm lành, mà lại đi bới móc!

_ Nghĩ cũng tội thật, phải làm sao đây Tiêu Nhiên? Hay là... em ăn giùm phần của Kiệt Như, có được không?

Một cặp anh em họ ăn ý đây mà..

Ai kia nhìn chằm chằm vào Anny lườm nguyền, chắc phải bảo Anny đi nhập hộ khẩu vào nhà họ Tiêu mới được, giống y như Tiêu Nhiên = _ =!

Những người còn lại nghe thấy chỉ mỉm cười, không đúng, phải là hét lên chứ, sau đẳng này, nó lại im lặng? Chẳng lẽ..

“Được lắm! Nhớ mặt các ngời,ta không chấp nhất làm gì “

...

Một phút trôi qua, gương mặt nó không hề biểu cảm, chỉ duy nhất ánh mắt trong veo vẫn hướng về cả hội đồng mỹ nam mỹ nữ kia! Đáng ghét, 12 giờ đêm đi ăn bắp nướng mỡ hành, có nhầm lẫn hay không? Ngay lúc này, lại chỉ để nó nhìn, quả là độc ác!

_Này! Giận tao hả?

Im lặng

_Khiết Như, anh hai chỉ đùa mà!

Vẫn im lặng

_Cho bọn anh xin lỗi!

Vẫn im lặng

_Bây giờ em muốn anh hai làm gì? Anh sẽ làm để chuộc lỗi, có được không?

Rung cảm

_Là hai nói đó, đừng có hồi hận!

Lạy chúa, cuối cùng nó cũng chịu nói chuyện, chăm chú nhìn vào ai, Tiêu Nhiên khẽ gật đầu, còn nó cười lém lỉnh.

_Bây giờ, Khiết Như muốn anh làm gì?

Chóp chóp mắt

_Tiêu Nhiên, tách hạt bắp cho em, có được không? Em nghĩ, đây không phải là điều quá đáng chứ? Anh hai làm được mà, có phải vậy không mọi người?

Ồ Ồ...-Cả đám cười cười, riêng K.O rất bình thản, anh đã lường trước chuyện này từ khi quyết định, đưa ra đề nghị rồi, chỉ là không ngờ, nó đến nhanh như vậy =!=

_Tiêu Nhiên! Anh chết chắc rồi! Hehe

Ken cười gian tà, riêng người lúc này hùa theo đang tìm kiếm tám bia đỡ đạn, cô không muốn mình tách hạt bắp đâu, càng không muốn, mình bị làm gì đó!

_Anny...mày cũng có phần mà, mau ra trình diện cái nào!-Nó nhấn mạnh từng chữ, sau đó quay sang Ken nhướn mày _Anh Ken, chuẩn bị máy quay giùm em, có được không?-Ai kia nhìn nó gật gật đầu _Hehe! Một chút em nói sao, mọi người phải làm như vậy, có biết không? Ai cãi lời, chúng ta sẽ cắt đứt quan hệ!-Nó nhìn xung quanh đe dọa, cả đám nhìn nhau, miệng méo xệch, riêng ai kia lại cười toe toét _Vừa mới nói đã không hợp tác gì hết rồi, đạo diễn như em, có phải quá thất bại rồi không?

_Dĩ nhiên là không rồi! Hihi.

Đồng thanh.

Vì không muốn phật lòng ai kia, cả đám đành hợp tác một cách vui vẻ, đương nhiên kịch bản, cũng không phải một kịch bản tồi, mà là...một kịch bản quái dị, do chính nó biên soạn và kiêm đạo diễn!

Còn những con người kia phải gật bỏ lòng tự trọng, mà diễn trọn một thước phim đúng nghĩa 12 giờ! (T Miu's K: Định nhất ma người ta a~)!!!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Quà của em sao? tính vào tôi là được rồi !

06:00 am

Cạch

Hướng mắt về phía chiếc giường kia,K.O đâm ra bật cười,đi kèm bên cạnh là cái lắc đầu nhẹ,nhẹ,sau đó,từ từ khép chặt cửa!

Cộp

Cộp

Từng bước chân đi về nơi nó,anh làm tròn bốn phận cúi xuống kéo chăn lên,khi ngủ nó lại có thói quen tung chăn thì phải,từ nhỏ đến lớn đều như vậy,còn anh bất kể thời điểm nào,cũng là một phần tận tụy ở cạnh,có lẽ..anh cũng đã dần quen với cảm giác lo lắng này!

_ Khiết Như,đã đến giờ,anh ra sân bay rồi! Có thời gian,anh nhất định sẽ đến thăm em,có biết không? Còn nữa..những người còn lại,sẽ thay anh,chăm sóc cho em.Giống như anh..thương yêu em,em phải ngoan và nghe lời bọn họ,hiểu không hả?

Khụy gối xuống bên cạnh giường nó,anh nói rõ một lúc nhiều lời,làn môi cũng vô thức đặt lên vầng trán nhỏ nhắn kia,kiss nhẹ,tầm khoảng 30s,sau đó,mới chịu rời ra.

_ Anh đi đây!

Lặng lẳng đứng dậy,K.O khẽ quay người đi,trong lòng có chút gì đó khó tả,nói đúng hơn là luyến tiếc khôn lường!

_ Tiêu Nhiên! Anh không được đi-Tung vội chặn,con người kia đặt đôi chân xuống sàn nhà một nhọc,mỗi bước đi về anh,điều đau đớn ngàn lần.Người ở phía trước bất ngờ quay lại chau mày,đã bị thương vậy mà còn cố gượng _ Tiêu Nhiên,hức hức,anh đừng đi mà,em đổi ý rồi,không muốn anh hai đi đâu,hức hức-Ôm chặt lấy anh,cô gái nhỏ òa khóc,nhìn xuống ai kia,anh có chút do dự,rất muốn xiết chặt lấy nó,nhưng lại muốn đẩy nó ra khỏi mình.

_ Khiết Như,sắp trễ giờ rồi,em có biết hay không? Là ai nói với anh,anh nên trở về đó hả?

_ Hức hức! Em là muốn làm anh trễ giờ,có biết hay không? Hả? Tiêu Nhiên,hôm qua là em nói sai,là em không sáng suốt,hức hức!

_ Khiết Như,anh..-Khựng lại một lúc,anh đưa tay vòng qua tấm lưng nhỏ giữ chặt _Được rồi! Đừng khóc nữa,anh sẽ ở lại với em một tuần nữa,có được không?Lúc đó..em không được như hôm nay ngăn cản anh nữa,được chứ?-Dụi đầu vào nơi ngực anh,nó gật đầu lia lịa,về phần K.O,lại bất giác mỉm cười,ít ra người quan trọng cũng đồng ý giữ chân anh,dù chỉ khoảng một tuần!

_ Thật là thoải mái quá đi,không có Korean,đúng là bầu trời trong xanh hơn hẳn,uống cafe không đường,mà vẫn cảm thấy ngọt! Hahahaha hahahaha!

Cầm tách cafe trên tay,cô vui vẻ lon ton ra phòng khách,anh ta đi một tuần y như đi một năm vậy,không khí quả thật rất tuyệt à nha!

_ Vậy sao?

Giọng nói này..

Quay về phía trước mặt,Anny bất giác hóa đá,đi một tuần kia mà,sao tự dừng lại trở về rồi? A! Chắc do cô tưởng tượng thôi,nếu có về làm sao nhanh vậy,không lẽ..thời điểm anh ta gọi cho bạn thân của cô,đang là lúc,Korean ra sân bay! Như vậy...???

Cộp

Cộp

Đề hai tay ở yên trong túi quần,đáng người ung dung đi lại phía cô,mỗi bước chân tiến dần,cô y như người rơi từ chín tầng mây xuống!

_ Ô..là anh hả? Hi hi! Có muốn uống một chút cafe không? Nói cho anh biết,là cafe thượng hạng đó,có biết không? Hả?

Cô giả ngốc,ai kia hướng xuống tách cafe chau mày,nói nhảm,vật dụng ở đây cũng có hạ cấp hay sao? Cô ta quá xem thường anh rồi,hay thực tế chỉ đang có ý thoát thân nhỉ?

_ Phong Vũ Di, tôi đã bảo cô không biết cách nói chuyện rồi mà!-Korean cảm thán,sau đó bước ra phía sau,xoay lưng về nơi cô đang đứng _Sao hả? Ở đây,từ sáng đến giờ, cô chưa ăn gì có đúng không? Có muốn tôi cho người,đưa em gái yêu quý của Ken,đi ăn sáng không? Hả?

Cảm nhận sống lưng lạnh lạnh,khóe môi cô cười trừ,hóa ra anh ta cũng có giả tâm muốn mưu sát cô,thật..không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết!

_ Tôi cảnh cáo anh..

Sét đánh ngang tai

Mặt Anny tối sầm nhìn ai kia đang tiến thẳng lên lầu, không thể chấp nhận được, anh ta không xem cô ra cái gì cả, nhưng may mắn, về sau cô chưa thốt ra!

_Đồ thần kinh!

_Phong tiểu thư, cô có thói quen, mắng người khác ở sau lưng từ khi nào vậy? Hơn nữa, lại là Hạo Tổng của tôi?

Joy ư?

Quay lại phía sau, cô như muốn giết chết người vừa nói, hóa ra người thân cận Korean, cũng mắc bệnh giống anh ta, thích bới móc người khác!

_Hừ! Anh ta chẳng là cái gì hết, tôi thích thì tôi mắng thôi! - Ai kia vênh mặt _Không phải anh muốn mang hành lý lên phòng anh ta sao? Mau lên, đi đi! Nếu không, nợ của anh ta, tôi sẽ tính hết vào anh! - Chăm chăm vào Anny, Joy bất giác mỉm cười, nghe mà rất muốn bật cười, một cô nhóc với chiều cao 1m50 muốn so đo với anh sao?

_Ồ! Nghe cũng rất thú vị, hèn Phong tiểu thư ở phòng tập Judo lúc 5 giờ!

_Nè...-Chỉ tay theo bóng người kia, khoe môi cô méo xệch _Tôi có nói là đánh nhau với anh đâu? Hơn nữa, tôi làm gì biết Judo hay Karatedo chứ? Thật là..

Cộp

_Phong Vũ Di! Nếu không biết Judo hay Karatedo, thì..anh sẽ huấn luyện cho em, nhưng với một điều kiện..

Thanh âm quen thuộc vang lên ở phía sau, khoe môi ai bất giác mỉm cười, từ từ xoay người lại gật gật đầu, nhờ EB huấn luyện cho cô là được rồi!

_Đồng ý! Bất cứ là điều gì cũng được, trừ gả cho anh ngay bây giờ!

_Nhưng..anh đang muốn em gả cho anh ngay bây giờ! Sao hả?

EB nhướng mày, anh đang nói một cách nghiêm túc, còn ai kia chỉ khê khàng đặt tách cafe xuống bàn, sau đó tỉ mỉ xoắn tay áo!

_Được! Em giúp anh tỉnh lại, là được chứ gì?

...

Người trên lầu đưa mắt nhìn xuống cảnh tượng kia cười cười, nếu cô có được một chút hạnh phúc của hai người bọn họ, thì quá tốt rồi!

Phòng nó

_Tiểu thư, em phải cẩn thận một chút, đừng để vết thương bị thấm nước, nếu không..sẽ không tốt, có biết không? Dù là một chút vết trầy xước nhỏ, cũng không được có, con gái đừng nên có sẹo là tốt nhất!

_Hi! Cảm ơn chị Henry! Em sẽ không để bị thương lần nào nữa hết, hihhi!

Nhìn người vừa trị liệu vết thương ở chân và tay cho mình, nó cười khi một cách ngoan ngoãn, còn người được cảm ơn rồi rít kia, cũng đáp lại y rằng nụ cười đó!

_Nếu không còn gì khác, chị đi làm việc của mình! Em cố gắng đừng đi lại lung tung!

_Em biết mà! Tạm biệt chị Henry!

_Ừm! Tạm biệt em!

Cạch

Nhìn thấy Korean, Henry khê cúi đầu, hướng mắt về hành động của cô, nó đâm ra khó hiểu!

_Chị Henry! Có ai ở đó sao?

_Là..

_Cứ nói là không có ai với con nhóc đó, sau đó, cô mau đi ra ngoài, mọi chuyện còn lại, để tôi giải quyết!

Lời nói của cô bị ai kia chặn lại, cười khi một tiếng, Henry quay lại nơi nó lắc đầu, sau đó bước ra ngoài một cách nhanh chóng!

...

Tựa lưng vào thành giường,con người kia khẽ thở dài,tay vẫn định ninh xiết trọn gấu teddy,hàng mi cong thoáng chút im lìm!

Cách

Bỏ ngoài tai tiếng cửa được đẩy vào,nó không quan tâm người đối diện đang đặng đặng sát khí,nội dung câu chuyện anh cũng có nghe qua,cho nên,cực kỳ không vừa ý!

_Đồng Khiết Như!

Kề cận bên tai một giọng nói quen,nó giật mình mở vội mắt,người con trai kia từ lúc nào lại gần hơn,so với mức bình thường.

Cả một tiếng bước chân,nó cũng không hề nghe thấy,tiếng đẩy cửa vào,nó cũng không cảm nhận được,hơn nữa,có người ngồi bên cạnh mình,lý nào nó lại không biết?

Anh ta..??

_Em ngạc nhiên đến mức không thể nói nên lời hay sao? Hay thực tế,đang cố che giấu sự vui mừng,thông qua một ánh nhìn kỳ lạ?

Đưa tay trái khẽ bẹo má mình,nó bất giác cau mày,chưa ngủ đã mơ rồi sao? Anh ta làm gì trở về nhanh như vậy?

_Korean! Là mơ có đúng hông?Anh đang ở Luân Đôn mà,người ở trước mặt tôi,là ảo ảnh của anh,đúng hông?

_Điên thật!

_Vậy là phải rồi! Tôi đã rất khó khăn để có được một giấc mơ đẹp,tự dưng,anh lại xuất hiện cản trở cuộc gặp gỡ soái ca của tôi,cả gương mặt của anh ấy,tôi cũng chưa nhìn kịp nữa! Đúng là..đồ khó ưa!

Nhìn bộ dạng ngây ngô kia,anh lập tức chau mày,không đúng,nó không được dạy dỗ,thì không biết 2 chữ ngoan ngoãn được viết như thế nào?

_A! Anh muốn làm gì?

Burong về phía trước,anh bao trọn thân hình ai bằng cách chống hai tay xuống nệm,còn nó cứ lúng túng khôn cùng,giấc mơ này, sao cứ giống như thật vậy?

_Làm những chuyện cần làm! Em không biết điều đó hay sao? Em đã chạm vào lòng tự ái của tôi,đó là lý do em phải trả giá cho câu nói của mình! Đồng Khiết Như,em không thể trách tôi!

_Tôi không muốn! Anh như vậy không thấy mình rất bi ối hay sao? Tôi đã làm gì anh chứ? Còn nữa,quà của tôi,anh tính sao đây?

_Quà của em sao? Tính vào tôi là được rồi!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Điểm dừng chân tuyệt đối !

Cười nhếch một cái,Korean khẽ kháng nghiêng đầu xuống cạnh môi nó,ai kia đúng lúc phản ứng nhanh,cho gấu teddy làm thế thân,còn mình thì quay mặt sang phía khác lánh nạn! Anh ta muốn cưỡng hôn nó sao? Không có cửa đâu!

...

Thứ mềm mại chạm nhẹ vào khuôn mặt, khiến ai kia chau mày,đây dường như là một sự sỉ nhục lớn,mà nó đang thách thức lòng kiên nhẫn của anh,thách thức với tất cả mọi thứ anh dành cho nó!

Có thể không quan tâm anh nghĩ gì,cũng có thể phản kháng mọi việc anh đã làm,nhưng lòng kiên nhẫn,nó là người duy nhất không thể!

_Đồng Khiết Như! Em muốn dùng gấu teddy tôi tặng cho em,để nó làm thế thân của em hay sao? Em sai trăm trọng rồi,cô bé à?

Đưa tay giắt lấy con thú vô tri kia,Korean nhanh nhẹn ném sang một góc giường,bắt ngờ nhìn lại anh,nó đâm ra lúng túng,bây giờ,anh ta muốn giống như câu nói..cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng sao?

_Anh..đừng có làm càn đó!

_Vậy sao?

Thu hẹp khoảng cách hơn,anh áp sát khuôn mặt anh tuần mình đến gần nó,bàn tay cũng vô thức chạm nhẹ nhàng vào chiếc môi,mà anh cho là một món hời khiêu khích! Mỗi câu từ thốt ra ở làn môi này,điều là con dao nhọn đâm thẳng vào tim anh,cho dù là một chút sướt mướt!

Đặt nhẹ hai tay lên khuôn ngực ai,cô gái nhỏ khẽ nhăn mặt,đã bị thương lại gặp một tên không biết điều,không sớm thì muộn,nó cũng chết sớm thôi!

_Chuyện em bị thương,tôi đã có nghe nói,đương nhiên cũng biết mức độ thương tổn của em,nếu muốn không thể cử động nữa,thì cứ tiếp tục đây! Tôi không có ý kiến!

_Anh..

_Hình như,em rất thích khiêu khích lòng kiên nhẫn của tôi thì phải?-Korean nheo mắt,từ từ di chuyển bàn tay lên mái tóc của nó _Lòng kiên nhẫn của tôi dành cho em,cũng sẽ có giới hạn,không phải vì em là người quan trọng,mà tôi sẽ nương tay! Cho nên..em nên ngoan ngoãn một chút!- Tiếp tục công đoạn mấy ngày qua bỏ lỡ,anh trực tiếp cường hôn,còn nó,chỉ biết tròn tròn,nhìn con người kia thỏa vọng!

...

Giữ chặt sau gáy ai,anh theo tốc độ nghiêng đầu tiến thẳng,mỗi giai đoạn đều rất nhẹ nhàng,anh không muốn nó có cơ hội đẩy mình ra,càng không muốn,làm cô bé kia sợ hãi mà chạy mất!

Bao trọn bởi thân hình cùng nụ hôn kéo dài của anh,nó hiện tại rất khó khăn để thở,cho dù có đẩy anh ra,nhưng tay nó lại không đủ sức! Vì vốn dĩ,có đây cũng bằng thừa,cuộc đối đầu này,nó là người thua thiệt!

...

Chạm chạm rời khỏi chiếc môi ai,anh đưa tay bôi vệt hôn còn đọng lại,mỗi cái chạm kia,điều khiến nó lạnh người!

Đây là lần thứ mấy anh hôn nó?

Là lần thứ mấy không nói trước một lời?

Làm nó sợ hãi và uất hận từ lần này đến lần khác,còn anh lại dịu dàng xen lẫn lạnh lùng từ lần này đến lần khác!

Con người này..điểm dừng chân của anh ta là ở đâu?

Tính cách bộc phát này,khi nào mới dừng lại,nó không hiểu gì về anh ta,phải,nó hoàn toàn không hiểu gì cả!

...

Đưa tay lau vệt nước mắt ai,anh thẳng thừng im lặng,sau mỗi lần anh hôn nó,thì đi kèm luôn là những giọt lệ xao lòng,chẳng lẽ..anh không tốt?

_Khiết Như..

_Korean..tôi không muốn! Tôi không muốn đâu,anh đừng..hức hức!

Liên tục lắc đầu,nó nhìn anh một cách run sợ,riêng ai kia chỉ kịp phát ra tiếng thở dài,trong mắt nó,anh xấu xa đến vậy sao?

Cạch

_Ủa? Korean,anh cũng ở đây sao?-Tiếng ai đó phá tan bầu không khí căng thẳng,nhìn về phía ai kia,giương mặt Ji đánh lại _Có chuyện gì xảy ra với Angel,vậy Korean?Tại sao nó lại khóc? -Đóng vội cửa,ai đó đi về nơi anh,quay sang Ji,anh từ từ đứng dậy.

_Chỉ là sơ ý chạm vào vết thương thôi,cho nên..bạn thân của cô mới khóc nhiều như vậy! Nếu cô đã đến,vậy ở lại đỡ dành cô bạn thân mót ướm này đi!

Lạnh lùng lướt qua ai,anh đi thẳng về phía cửa,thời điểm cửa khép dần,tim anh như bấu chặt!

_Được rồi Angel! Đừng khóc nữa-Cô đỡ dành,sau đó ngồi xuống cạnh nó _Nói thật với tao có được không? Korean,không tổn thương mày chứ?-Cô hỏi tiếp,nhìn cô nó áp ứng.

_Tao..

_Nhìn thái độ của mày,tao biết đã xảy ra chuyện,nhưng mà..tao tin rằng,Korean không hề muốn tổn thương mày,cách duy nhất của một người thật lòng

yêu ai đó,điều họ muốn là thể hiện tình cảm,nhưng mà..bản thân của anh ta,không phải là một con người thích thể hiện,cho nên..việc như vậy,rất bình thường!

_ Nhưng mà anh ta..

_ Cường hôn mày sao?-Cô nhướn mày,sau đó bật cười,còn nó đỏ bừng mặt,sao cái gì,Ji cũng biết hết vậy? _Ngốc quá! Vì anh ta thích mày,cho nên phải cường hôn thôi,đường đường là một biên kịch nổi tiếng,vậy mà chuyện này cũng không biết nữa,thật là..-Ji khề chau mày,ai kia nghe thấy liên cú mặt,không thể nào,tuyệt đối không thể nào!

_ Nhưng mà..

_ Tao biết rồi! Mày muốn nói anh ta không thích mày chứ gì?-Tiếp tục cắt lời,ai đó làm chuyên gia bói toán_Nếu muốn biết,thì đi hỏi đi chứ? Korean không phải là người xấu,chỉ là..vì lòng tự tôn quá cao thôi,nhưng mà..người làm anh ta có thể gạt bỏ lòng tự tôn qua một bên,chỉ có..một mình mày!-Triết lý nhân sinh,ai kia nhìn cô tròn mắt,những vết nước lấm lem,cũng phớt chốc khô dần,nó là một biên kịch,chuyện tình cảm nhân vật nắm rất rõ,nhưng tại sao chuyện của mình,lại là do người khác đốc thúc? Kịch bản này,nó được đóng vai gì?

_ EB! Anh mạnh tay thật đó! Chỉ là huấn luyện thôi mà,cứ y như rằng,muốn mưu sát em vậy!

Xoa xoa lưng,Anny chau mày,biết vậy ngay từ đầu đã không nhờ EB dạy Judo cho cô,còn để anh được lợi xem cô là kẻ thù,xuống tay không hề nhân nhượng nữa chứ =_ =!

Nhìn ai kia mặt thâm thẫm,những con người vừa đến bật cười,hóa ra Phong tiểu thư cũng có lúc thâm lương như vậy?

_ Anny! Em có sao không? Anh đúng là có hơi mạnh tay,cho anh xin lỗi!

_ Không tập nữa đâu,em về chơi với Angel đây! Anh tự lo liệu đi!

Phớt chốc trẻ con,tính cách giận dỗi cô bộc phát,người ở phía trước,chỉ khề kéo tay người,mặt mày đầy khó xử!

_ Anh biết lỗi rồi mà! Em đừng trẻ con nữa,có được hay không?

_ Cái gì?-Anny hét lớn,hai tay chống hông,cả đời này,cô ghét nhất ai gọi mình là trẻ con,vậy mà hôm nay lại có người không biết sống chết_EB! Anh là không muốn sống nữa,có đúng không?-Nhìn ai kia,giương mặt anh biến dạng,sự thật luôn mất lòng mà =_ =!

_ Ồ thì..

_ Em trẻ con điều đó có gì sai chứ? EB cũng là nói những gì mình đang nghĩ thôi! Đúng không hả,em rể tương lai?

Cướp lời EB, Ken khề nhướn mày,anh không biết mọi thứ đang căng thẳng hay sao? Mà còn muốn châm dầu vào lửa??

_ Anny..anh..

_ Em biết ngay mà,anh lúc nào cũng xem em là trẻ con hết,đáng ghét! Sau này đừng nhìn mặt em nữa!

_ Ồ nè..Anny..anh..

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng kia,EB quay sang Ken lườm nguýt,riêng ai kia chỉ lớn tiếng bật cười! Couple này, dễ thương hơn anh nghĩ..!!!

_ Tức chết đi được! Dám nói mình là trẻ con! Đúng là không biết sống chết là gì mà!

Chóp chóp

Nhìn sang Ji rồi nhìn lại Anny,mặt nó ngơ ngác,cái gì mà trẻ con,còn không biết sống chết,rốt cuộc là chuyện gì vậy nhỉ?

Phịch

Hắn học ngã lưng xuống Sofa,cô không quan tâm có hai cặp mắt đang nhìn mình,bây giờ trông cô,cứ như người ngoài hành tinh vậy ^^!

_ Ai vừa mới chọc giận mày sao?-Ji và nó đồng thanh,quay sang hai người bên cạnh,cô bất giác chau mày,tâm trạng quả thật không tốt,nếu còn nói ra chắc chắn chỉ phát điên_Oh! Thì ra là vậy!-Cả hai không hẹn tiếp tục đồng thanh,bốn chữ kia vừa phát ra,nội tâm cô như bị nhìn thấu từng mảnh mọt! (T Miu's K: Thật đáng sợ a~)!

_ Thôi bỏ đi!-Cô cắt đứt câu chuyện,quay sang nó là nụ cười hồn nhiên,nhưng tà khí bủa vây nơi khóe miệng_Sao hả? Korean có thực hiện lời hứa ở sân bay với mày không?Anh ta gấp rút về như vậy,chắc chắn cũng là gì đấy,thật là ngưỡng mộ quá đi!-Giương mặt nó có chút khó coi khi nhắc về người

từng thử,anh ta làm gì nhớ lời hứa đó chứ?Vừa mới về,đã đã kích thích thần nó rồi!

_Ừm Ừm! Tao lên phòng trước nha!

Cười gượng một cái,con người kia từ từ đứng dậy,đầu gối có chút đau,nên cứ khập khiễng lên lầu.Ở phía sau quan sát Ji khẽ thờ dài,chắc tại phần đốt thúc của cô,hình như thành kiến về anh ta,nó không thể gạt bỏ!

_Nè Ji..bộ có chuyện gì hả?

_Ồ..làm gì có chứ! Tại nó..ờ mà..tao..

Cô rồi tung khi giải thích,nếu như để Anny biết,có phải mọi thứ sẽ rắc rối hơn không?Cái tính thích đòi lại công bằng của ai kia,làm gì có việc nói lý lẽ chứ?

_Cái gì mà rối rắm thế? Nói mau lên,có chuyện gì đang giấu tao đúng không? Mây và Angel có chuyện gì hả?

_Thật ra thì..Tao..tao buồn ngủ! Buồn ngủ quá đi mất! Thôi..không nói nhiều nữa,tao lên phòng trước đây!

_Hả? Hả?-Chỉ chỉ tay theo ai kia,giương mặt Anny khó tả _Gi vậy trời? Tự dưng bỏ đi hết tron,tao biết nói chuyện với ai đây?-Khẽ chóng hong,ai kia chau mày,sao ai cũng phũ phàng với cô hết vậy?

...

Cách

Đẩy nhẹ cửa vào trong,nó bỗng tròn tròn nhìn con người trên chiếc giường rộng lớn,ừm anh ta phong độ,cũng rất đẹp trai,phong thái lãng tử,nhưng bao biện nghiêm túc!

Chậm lại một giây,cô gái nhỏ đưa mắt quan sát chung quanh một lần nữa,không lý nào nó lại đi nhầm phòng,thế còn người trước mặt là như thế nào?

Khẽ cất hàng mi cong lên,anh hướng mắt về con người kia lắc đầu,đây đương nhiên là phòng của nó,lý do gì,lại ngờ nghệch như vậy?

_Đồng Kiệt Như,em đang giả ngốc trước mặt tôi sao?

Cho laptop sang một góc giường,anh từ từ đặt chân xuống sàn nhà,sau đó tiến thẳng đến nơi người đang đứng,không hổ danh là ngốc,cả phòng của mình,cũng ngẫm nghĩ lâu,đến mức độ này sao?

Quay mặt lại nơi anh,nó đắm ra câu gắt,người giả ngốc là anh ta mới đúng!

_Tại sao anh lại ở đây? Anh muốn tôi phát điên lên,thì anh mới vui hả? Còn cho đây là phòng làm việc của mình nữa,anh đúng là quá đáng mà! Hức hức!

Suốt mướt khóc to,người con trai trước mặt trầm tĩnh,phải,anh vừa muốn đây là phòng làm việc của mình,cũng vừa muốn đây là điểm dừng chân tuyệt đối! Do vậy,mặt dày và nước mắt của ai kia,chính là bước khởi đầu!

...

Chúc mn đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Hai chàng! một nàng! trong một phòng !

_Giương mặt của em,khi khóc khó coi thật đấy!-Ai kia cười khẩy,di chuyển từng bước chân đến nơi người,xiết chặt nắm tay,nó nhìn anh âm ỉ _Thật ra..tôi thích em cười hơn,có biết không?-Giọng nói bỗng trầm đi,nơi khoe môi ai bao quanh bởi làn môi khác,anh cẩn thận hơn,và cũng rời khỏi nhanh hơn!_Hình phạt nhỏ,nếu như..em còn khóc!-Trơ mắt để anh cường hôn,nó đắm ra áp ứng,tên điên này,có vấn đề ở thần kinh hay sao?

_Anh..A!

Vòng tay qua cơ thể ai,anh cảm nhận được nhiều sự rung cảm,là nhịp tim của nó pha lẫn chút vị ngọt ở môi! Cô gái này,là người đầu tiên cho anh cảm giác ngọt lịm ở đầu lưỡi,chút luyến tiếc khôn nguôi,và nỗi day dứt không lời!

Lòng tự tôn của anh,quá thật nên có một người phá vỡ thì đúng rồi!

...

Những lần cưỡng hôn,nó là người thua cuộc! Dù phản kháng,vẫn là nét vẽ vô hình!

Bức tranh này không hề có màu sắc,thứ tồn tại duy nhất,là giọt nước trắng tô đều thôi!

_Korean..buông tôi ra đi!

Từ từ di chuyển hai bàn tay đến eo anh,nó dùng sức đẩy ra,nhưng trái lại,con người kia càng xiết chặt,nơi khoe môi cũng bắt ngờ hôn nhẹ lên làn tóc!

Người trước mặt dần buông ra,cô gái nhỏ tìm được bầu không khí thoáng đãng,chỉ vờn vờn vài giây,nó lại trong vòng tay người đối diện!

Phân da thịt chạm vào nhau,đôi mắt ai long lanh màu nước nhạt,anh ta muốn làm gì nó sao,còn cố không cho nó cử động?

_Anh..muốn làm gì hả?

Hướng con người nhìn vào ai kia,nơi bờ môi người đối diện thấp thoáng nụ cười khẩy,dĩ nhiên là..

_Dĩ nhiên là..đi ngủ rồi! Em luôn thích hỏi vớ vẩn,như vậy sao?

09:00 pm

Tựa lưng vào thành giường,người con trai trầm ngâm hướng mắt vào laptop,thình thoảng lại quay sang nhìn vào cô bé bên cạnh! Ở phòng nó,có lẽ là địa điểm làm việc lý tưởng của anh,chỉ một câu đe dọa,là có được một tiểu nha đầu ngoan ngoãn! Nhưng..tiểu nha đầu ngoan ngoãn này,trong việc đào tạo,đúng thật là hơi khó! Vì nó rất cứng đầu!

Người làm anh phân tâm và xao lãng công việc là nó,nhưng một phần khác,lại tô điểm cuộc sống của anh!

Kỳ lạ..đây dường như là một nghịch lý luân hồi!

Anh không thích trẻ con,nhưng lại cho anh gặp phải một người trẻ con!

Nó không muốn gặp anh,nhưng lại luôn là người bị anh giữ chặt!

Đây ứng với một câu nói rằng,những gì bạn ghét,sau này sẽ thuộc về bạn! (T Miu's K: Ghét của nào trời trao của đó a~)!!!

...

Cho laptop lên tủ đầu giường,người con trai ung dung ngã lưng xuống bên cạnh ai,khỏe môi có chút cười mỉm,anh nghĩ mình nên ở đây thì tốt hơn!

Nghiêng người sang đối diện ai kia,bàn tay anh vô thức di chuyển lên làn tóc,mỗi cái vuốt ve đều rất nhẹ nhàng,anh biết,khó khăn lắm mới thuyết phục nó ngủ,mà không để phòng anh,không lý nào,anh lại muốn nó thức giấc,chỉ vì một lý do nhỏ!

...

Nhìn điệu bộ xiết chặt gấu teddy của Angel,Korean bắt gặp chau mày,con nhóc này,người đáng ra nó nên giữ chặt,phải là anh mới đúng chứ? (T Miu's K: Anh có chán mà,muốn đi làm sao người ta giữ ~)!!!

_Đồng Khiết Như! Coi như là tôi chịu thua em,về mặt gục ngã trước đối phương,có lẽ..em đã là người thắng!

_Vậy là..anh nhận thua,có đúng như vậy hông?

Đôi chân mày anh biến đổi khi nghe được câu nói này,nhưng sau đó lại khẽ thờ phào,chỉ là nó nói trong lúc say ngủ thôi,nhưng kỳ lạ,cả trong mơ,nó cũng muốn anh là người thua cuộc =_!=!

_Tôi không ngờ,em lại là loại người này!

Cộc Cộc

Chau mày

Mang bộ mặt hành sự đi về nơi cánh cửa kia,Korean như biến đổi thành con người khác,ngoại trừ Tiêu Nhiên,thì không còn ai muốn chống đối lại anh!

Cạch

Lườm

Không gian rơi vào căng thẳng khi có hai cặp mắt nhìn chăm chăm vào nhau, Tiêu Nhiên thì khó coi, còn ai kia khó chịu = _ =!

_Anh / Cậu..-Đồng thanh, trên chiếc giường to, cô gái nhỏ khẽ chau mày, ai lại không biết điều, hét lớn tiếng như vậy chứ?

_Tôi hỏi cậu, bây giờ là mấy giờ, tại sao cậu lại ở phòng của Khiết Như?

Hướng mắt xuống đồng hồ, nơi làn môi người trước mặt cười nhếch, bộ dạng này, có ý muốn chọc tức Tiêu Nhiên!

_9 giờ 10 phút không thiếu không thừa! Anh không biết điều này hay sao?-Ai kia như rồng mây, còn K.O trăm mắt_Kỳ lạ, bây giờ cũng đã khuya, anh đến đây làm gì?-Ai kia gặng hỏi, ngay lúc giờ, K.O bối rối! Anh nên nói là nhớ nó, hay nói anh muốn làm tròn bổn phận chăm sóc nó đây, hay phải nói, vì đề phòng cả đám còn lại..??

_Đương nhiên, là vì bảo vệ em gái tôi rồi, cậu nghĩ thử xem, ở đây dù an ninh rất tốt, nhưng mà..lòng người không thể nào đoán được. Hơn nữa, em gái tôi, lại còn rất xinh đẹp, cậu nói xem, có nên..để phòng không?

Đề hai tay trước ngực, ai đó khẽ như rồng mây, anh nói ít, mong ai kia sẽ hiểu nhiều ^^!

Hiểu rõ câu nói anh, người đối diện có ý cười, người nên đề phòng, phải là anh mới đúng, làm sao để đến lượt Tiêu Nhiên!

_Vậy sao? Tôi nghĩ lại rồi, chỉ một mình tôi cũng đủ bảo vệ em gái anh, không cần chủ tịch Tiêu, phải đích thân ra mặt! Thật ra..tôi cũng không an tâm lắm, khi có người luôn tranh thủ thời cơ!

Hai tay để yên trong túi quần, người con trai nhìn K.O đáp lại, cả phong thái lẫn nét mặt không hề lung túng một chút nào, điều này làm cho người đối diện nao núng!

_Em gái là của tôi, không cần Hạo Tổng cậu bận tâm! Nếu muốn bảo vệ, tôi nghĩ cậu nên tìm một đối tượng khác!

_Đối tượng tôi đã có! Đúng lúc lại là em gái anh! Cho nên..tôi cũng có một chút bổn phận! Anh nói đúng chứ?

_...

Thế là màn đối thoại đêm khuya của hai chàng trai kéo dài, nằm trên giường, nó mơ màng choàng tỉnh!

Ai lại đấu khẩu giờ này vậy? Lại còn rất thâm thúy, mỗi câu đều là nói móc nhau!

Ngồi dậy tựa lưng vào thành giường, cô gái nhỏ tròn mắt nhìn về phía cửa, hình như là Korean và K.O thì phải?? (T Miu's K: 3 chúng ta, có cùng một chữ K, bọn anh nhỉ?)!!

Dụi mắt

_Hai người ồn ào quá đi! Không muốn cho em ngủ hay sao? Đúng là quá đáng mà!

Dừng ngay cuộc đối đầu, hai con người đi nhanh về phía nó, tốc độ cực nhanh, khiến ai kia giật mình!

_Khiết Như! Sao em không ngủ tiếp?-Đồng thanh, nhìn chăm chăm vào cả hai, nó đâm ra ngờ ngác, là ai đấu khẩu không cho nó ngủ? Là ai nửa đêm vào phòng người ta? Là ai không biết điều này? Là ai? Là ai? (T Miu's K: Là em a~)!!!

_Hai người làm gì ồn ào quá vậy hả? Không muốn ngủ, cũng phải cho người khác ngủ chứ? Ai lại nửa đêm, đi đấu khẩu với nhau?

Nó lên tiếng trách phạt, hai đáng nam nhân khẽ nhìn nhau rồi cười khẩy, dĩ nhiên người khó coi vẫn là người ở trên giường!

_Không nói thì không nói, cứ ở đó nhìn nhau đi! Đáng ghét!

Tự động nằm xuống chiếc gối kia, nó đưa tay kéo chăn phủ kín lên người, thao tác có hơi khó khăn, nhưng cũng hoàn thành tốt!

_Khiết Như, anh..-K.O cứng họng, đưa mắt sang ai, anh khó coi tột độ_Vậy đi, cậu ra ngoài, tôi sẽ ở đây với con bé!-Anh cho ý kiến, về phần con người kia, chỉ lẳng lặng khẽ cười!

_Tiêu Nhiên! Chuyện này không được! Tôi không thể không đề phòng người khác! Dù anh là anh của con nóc này!

_Nếu cậu đã biết tôi là anh của Khiết Như, thì nên đổi lại cách suy nghĩ của mình, lý lẽ của cậu, có phần độc tài rồi đấy!

_Anh không phải là đàn ông hay sao? Nếu anh là một người đàn ông, tôi cũng cần phải đề phòng! Vấn đề ở đây là..-Khựng lại một lúc, người trong chăn chỉ nghe thấy tiếng bước chân của ai kia, còn về sau nó không thể biết được. Ghé sát gần tai K.O, nơi làn môi người độc tài cười nhếch_Anh vốn dĩ không xem Khiết Như là em gái, do vậy..tôi không thể không đề phòng, người cho là thân thiết, cũng không có nghĩa họ không yêu, chính em gái của mình! Tiêu Nhiên, chúng ta không thể không đấu, có đúng không?

_ Cậu biết điều này sao?

Đứng ngược chiều với nhau, người ở bên, khẽ đưa tay chỉnh chu lại cổ áo, nụ cười nhếch trên môi, thoáng phút chốc tắt dần!

_ Ánh mắt của anh, nói lên tất cả!

...

Chúc mn đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tùỳ phận !

07:00 am

Rảo bước trong vườn hoa, người con trai đứng trước đám hoa hồng châu mày, anh từng nhớ có người đã nói với anh một câu rằng, linh hồn của cô ấy được đặt trọn vào loài hoa này, về bề ngoài dù rất đẹp, nhưng khi chạm vào, mới thật sự đau đớn, phần trăm thương tổn là rất cao! Quả thật, đúng là như vậy!

_ Rất cuộc..thì ở hoa, có gì đặc biệt? Tại sao..em lại thích chúng chứ? Thật là..

Khẽ khụy gối xuống cạnh loài hoa kia, anh đưa tay vuốt nhẹ lên từng cánh nhỏ, mùi hương ngào ngạt, vẫn lẳng lặng tỏa đều, tiếng những người làm vườn, cũng thay nhau cất vôi!

Hạo Tông của họ, cũng thích thưởng ngoạn hoa sao?

Phía bên này

Cầm chiếc giỏ to, nó cùng với Ji tung tăng lướt trên từng thảm cỏ, cả dụng cụ cắt hoa, cũng chuẩn bị kĩ càng!

_ Angel! Mày định sẽ cắt hết vườn hoa của Korean thật sao? Mà đem giỏ to như vậy hả?

Quay sang nó, cô lo ngại, riêng ai kia chỉ lẳng lặng mỉm cười, phải rồi, nó đang định làm như vậy! Cái tên độc tài và kiêu ngạo đó, sẽ biết sự lợi hại của nó ngay thôi ^^!

_ Vườn hoa của anh ta rất rộng mà, mày lo gì chứ! Hơn nữa, là tao muốn tự bó hoa đem đến chỗ ba, ông ấy trước đây cũng là một người rất thích hoa, cho nên..tao muốn tạo bất ngờ cho ông ấy! Hi

Cười tươi một tiếng, con người kia nhanh chóng chạy đi, đưa mắt nhìn theo, gương mặt Ji đánh lại, cô phải làm sao đây? Ba của nó ở hiện tại, không thích gì mấy hoa hồng, thậm chí ông còn có thành kiến với chúng, nhưng nhìn nó như vậy, cô lại không có cách nào nói ra, rốt cuộc thì phải làm gì đây?

_ Không được! Mình phải đi thông báo với bọn họ, nếu không..chắc chắn sẽ xảy ra chuyện! Đúng vậy, mình phải đi nói với bọn họ!

Nhìn về nơi nó một lần nữa, cô tức tốc chạy nhanh đi, về phần tốc độ, tăng hơn cả dự định!

...

...

Đập vào mắt ai kia là hình ảnh phía sau người hoàn mỹ, cả góc độ nghiêng cũng thu hút chết người, nhưng với nó thì tuyệt đối không, ngoài Bin và Tiêu Nhiên ra, anh ta không đẹp tí nào hết!

Nhắc đến mới nhớ, đêm qua ai đó và ai kia đã hại nó rất thê thảm, cả bầu không khí trong lành, cũng vì đề phòng mà chịu thiệt!

Nó phải ở trong chiếc chăn với độ dài tầm cỡ trong một đêm, cứ tưởng là không nhìn thấy được bình minh rồi chứ? Thế mà Korean lại có tâm trạng thường hoa = _ =!

...

Cảm nhận có người đang mắng mình, con người kia từ từ đứng dậy, xoay về phía ai kia, đôi mắt khẽ nheo dần!

Nó muốn cắt hết vườn hoa của anh để trả thù sao? Đúng là...tính cách trẻ con!

_Đồng Khiết Như / Hạo Thy Nhật..

Không khí trở nên căng thẳng thay vì tự nhiên,những người làm vườn đứng ngó nghiêng xem kịch,anh sẽ dùng lời lẽ để giết nó,hay nó sẽ dùng kéo để đâm anh??

_Bây giờ là tình hình gì đây? Tôi đến đây là để cắt hoa,không phải muốn ngắm gương mặt đáng ghét của anh!-Nó vênh mặt,sau đó lướt sang người anh,có phần va vào người đối diện,rõ ràng là muốn kiểm chuyện đây mà _Cắt hết hoa của anh luôn,ahhi-Dù tiếng khẳng định rất nhỏ,nhưng ai kia vẫn nghe mồn một!

Cười nhếch một cái anh đưa tay kéo nó lại phía mình,vì hành động khá bất ngờ,nên nó đành buông vội giò!

Vòng tay giữ chặt qua eo ai,anh không quan tâm có bao nhiêu cặp mắt nhìn mình,càng nhiều người nhìn,thì chứng tỏ chuyện này sẽ có kết quả tốt,do vậy,cứ để họ nhìn!

_Khiết Như! Em đúng là không xem tôi ra gì! Nhưng tại sao..lại luôn nói,trong mắt tôi,chỉ có duy nhất một mình tôi,còn những người khác..họ không là gì trong mắt tôi cả? Câu nói này..có nên sửa lại rồi không?

Có một người từng mắng anh là kiêu ngạo,trong mắt chỉ có riêng một mình mình,nhưng mà..cắt sâu thì mới biết,cũng có người học theo cách của anh,tính cách cũng không thua gì cả!

Lực xiết ngày một chặt hơn,con người kia ngước mặt nhìn lên anh chau mày,đồ cao kều,làm nó phải mõi cổ =_!=!

Nhìn xuống nơi ai,lần môi anh duy trì nụ cười nhếch,in hắng rồi,nên rất khó để thay đổi!

_Hạo Thy Nhật! Tôi không có đùa với anh,nếu anh để tôi thoát được,tôi nhất định sẽ dùng kéo đâm chết anh!

_Ngốc!-Anh cười Nếu em đã nói như vậy,thì làm sao,tôi có thể buông ra,trong khi..người tôi đang ôm,có ý định giết chết chính chồng tương lai của mình!-Ba chữ “chồng tương lai” làm nó trợn mắt,sáng sớm anh ta chưa uống thuốc sao? Độ điên còn nặng hơn cả nó,nếu nó 9,chắc Korean đã 10 rồi!

_Korean! Tôi nghĩ..anh nên đi kiểm tra xem có thiếu mất sợi dây thần kinh nào không,sau đó..hà nói chuyện với tôi! Tôi sẽ không chấp nhất một người không có đủ sợi dây thần kinh hoàn chỉnh! Hơn nữa,cả IQ cũng có vấn đề!

Mặt anh tối sầm sau từng giai đoạn,cái gì mà thiếu mất dây thần kinh,còn bảo anh đi kiểm tra lại,IQ của anh là bằng MAX,không phải là MIN,nó đang điên cái gì chứ?

...

Từ từ buông nó ra,anh mạnh tay xoay nó lại đối diện mình,độ phân giải của gương mặt,rất vô cùng không ổn!

_Đồng Khiết Như! Người thiếu mất dây thần kinh,chính là em,không phải tôi nghe rõ chưa? Nếu em còn nói sai,tôi sẽ không tha thứ!

Anh lớn tiếng khẳng định,sau đó,hắn học quay người bỏ đi,thoát khỏi con người kia,nó vừa mừng vừa sợ! Nói anh ta không mất dây thần kinh nào,nó sẽ là người đầu tiên phản đối!

_Sao hả? Con bé định làm như vậy sao?

Tiếng hét thất thanh từ cả đám mỹ nam hùng hậu,thay vì hét lên như những con người khác,Anvert lại phun hết ngụm nước vừa uống vào người Paul,hại ai kia mang bộ mặt hình sự!

_Tôn Mạn Nam! Em..

_Ồ xin lỗi Paul,em chỉ sợ ý lần này thôi mà!

Anvert cười cười,còn mặt Paul đanh lại,thằng em chết tiết này,có cần bảo Korean trả về nhà họ Tôn hay không?

_Em nhớ mặt anh đó!

Chỉ tay về phía ai,anh hắn học bỏ lên lầu,sáng ra đã được ban phước rồi,không biết hôm nay là nắng hay mưa,có khi..núi lửa sẽ phun trào =_!=!

...

Căn phòng khách khá trầm lắng sau màn đối đầu của Paul và Anvert trôi qua,họ nhìn nhau,sau đó thờ dài!

_Nè..mọi người chỉ định ở đây thờ dài thôi sao? Nói gì đi chứ!

Anny đốc thúc,ai bày ra thì phải có cách giải quyết mới đúng chứ? Nhắc mới nhớ,cô cũng có phần hợp tác mà!

_Anh định..

_Có chuyện gì vậy?

Giọng nói người vừa bước vào cùng lúc cắt lời anh,hướng mắt về phía cửa,cả đám khẽ thở đều,cuối cùng người đề nghị,cũng chịu xuất hiện!

_Nè Korean! Anh từ vườn hoa,trở vào có đúng không?

Ji hỏi,nhìn cô,ai kia khẽ gật đầu,cả đám còn lại ngay tức khắc đứng dậy!

_Có nhìn thấy Khiết Như không hả?

Đồng thanh.

_Có chuyện gì sao? Xảy ra chuyện gì nghiêm trọng à?

Anh bình thân hỏi lại,riêng cả đám kia cực kỳ sốt sắng!

_Chúng ta vừa đi vừa nói!

K.O đề nghị,sau đó tức tốc dẫn đầu,anh mong mình có cơ để giữ chân nó,hoặc có thể là tẩy não nó một lần nữa!

...

Vườn hoa

_Cuối cùng mình cũng đã cắt xong,bây giờ thì chỉ việc đến chỗ của ông ấy là được!

Hướng mắt vào giỏ hoa hồng trong tay,nó cười tươi nhưng người ở phía sau đau đớn,anh tiếp sức cho nó hy vọng,vậy hà có gì dập tắt đi ngọn lửa kia?

_Khiết Như! Em muốn đem hoa đến chỗ ông ấy thật sao?-Là K.O sao? Đưa mắt sang người bên cạnh,nó khẽ gật đầu,sau đó đứng dậy đối diện anh _Anh nghĩ..em có nên suy nghĩ lại không?-Trở mắt vào anh,nó đâm ra ngờ nghệch,hoa cũng đã chuẩn bị,tại sao phải suy nghĩ lại?

_K.O! Anh cũng biết,từ sau khi buổi sinh nhật em diễn ra,em hoàn toàn không có thời gian để gặp ba,vì ông ấy luôn rất bận,em cũng hiểu điều đó,cho nên..muốn tạo một chút bất ngờ! Anh cũng biết,trước đây ba em là một ông chủ cửa hàng bán hoa,điều ông ấy yêu quý nhất,có lẽ là loài hoa vô tri này,do vậy..em không có ý định,sẽ suy nghĩ không đi đến đó!

Tiếng nói cắt sâu ở nơi đáy lòng anh ghi chặt,dù anh có không muốn,cũng không thể ngăn nó nhớ thương ba! Bản thân anh cũng là một đứa trẻ mồ côi,đương nhiên anh cũng biết,mức độ của thương tổn của chuyện này,huống hồ phần trăm may mắn của anh,còn hơn cả nó gấp 10 lần!

_Anh chỉ lo lắng,em sẽ phá hỏng chỗ hoa này thôi! Vì trước giờ,Tiêu tiểu thư,đâu có biết cắm hoa chứ? Phải không nào?

Khẽ bĩu môi,nó nhìn anh lờm không thương tiếc,sống chung lâu ngày,nên cũng hiểu nhau ghê =_=! Được,cứ cho là anh giỏi! Nó bị anh đoán trúng rồi!

...

Cùng lúc dừng cùng nhau,tiếng thở dài phát ra ngay đều đặn,nếu đã định sẵn cuộc chạy đua này sẽ không có hồi kết,thì tất nhiên,vẫn cố gắng gồng mình!

Hai chữ “Tùy Phận” đa phần không rắng ghép!

_Mời mọi người vào trong!

Nhìn vào 3 con người vừa bước vào,Zack vội vàng tắt điện thoại,lý do anh cũng đã biết,còn tâm lý cũng đã chuẩn bị sẵn sàng!

_K.O! Bin! Khiết Như! Ba người đến rồi sao?

Trở mắt vào nơi anh,nó đâm ra khó hiểu,việc nó đến đây,tại sao Zack lại biết? Anh ta có tài bói toán hay sao?

_Zack à? Anh biết em sẽ đến đây từ trước sao? Cho nên..mới hỏi như vậy?

Nắm bắt thời cơ,cô gái nhỏ làm anh cứng họng,nếu ngay từ đầu giả ngốc một chút,có phải đã tốt hơn rồi không?

_Thật ra.. là anh thông báo cho Zack biết trước một tiếng,em nghĩ xem..không phải em muốn tạo bất ngờ cho ba em hay sao? Nếu muốn diễn ra một cách tốt đẹp,thì làm sao,thiếu sự hỗ trợ của Zack được! Đừng không?

Lời lẽ đầy sức thuyết phục của Bin,quả thật khiến nó phải đầu hàng,riêng hai con người còn lại,chỉ nhìn nhau cười nhạt,mọi chuyện càng ngày càng phức tạp,lời nói dối,cũng tăng thêm phần tổn thương!

Trước mắt có vẻ là tốt,nhưng tận trong tim,vẫn lặng lẽ bóp chặt người!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Anh là anh của em !

_Này Ji! Tao cảm thấy có cái gì đó không ổn,hay là..mình đến đó hỗ trợ Bin,K.O và Zack được không? Bảo mấy tên còn lại bỏ việc đi theo mình!

Quay sang Anny,mặt Ji tái nhợt,có phải là đi đánh nhau đâu,kéo đi hết làm gì? Nhưng không đúng,chuyện này còn gây cản hơn cả đánh nhau!

_Thôi vậy cũng được!

_Quá được là đằng khác,haha!

Đưa tay lấy ngay điện thoại ở trên bàn,cô hớn hờ gọi điện thông báo cho từng người,ngồi bên cạnh ai kia,Ji chỉ biết cười gượng! Tài lôi kéo của Anny,quả là khiến người khác không khỏi động lòng =_!=

Đặt đôi mắt ở vị trí người cầm hoa,khóe môi anh lảng lảng mỉm cười nhẹ,nó không giỏi về mảng này,nhưng điệu bộ điều chú tâm từng chút! Có phải,khi quan trọng một người,thì những gì làm cho người đó,điều phải thật hoàn mỹ không?

...

Nhìn bộ dạng lúng túng của ai kia,người con trai lắc đầu từng chút một,ngốc thật,rõ ràng không biết cầm hoa,mà cứ cố làm cho bằng được!

_Khiết Như! Đưa cho anh,em ngồi sang một bên là được rồi!

Quay lại người vừa thốt ra,đôi mắt nó to tròn màu tím nghịch,Bin biết cầm hoa từ khi nào vậy??

...

Đưa tay ra xoa nhẹ vào đầu ai,anh cũng như nó khựng gối xuống cạnh nơi bàn tận tụy,mọi cành hoa cũng được cắm vào bình!

_Bin! Anh dạy cho em,có được không?

_Không được!

_Tại sao? Anh chê em khó tiếp thu à?

Dừng lại ngay,anh quay sang cô bé cứng đầu cười lém lỉnh,không phải là khó tiếp thu,mà là có bao giờ nó chịu làm theo lời người khác,hỏi người ta cho bằng được,nhưng kết quả,vẫn làm theo ý của mình =_!=

_Là lòng kiêu ngạo của em,không cho phép một người như anh chỉ dạy,do đó..anh không dám chắc,mình có được một cô học trò,có nguy cơ trở thành cô giáo của anh!

Mặt ai kia biến dạng sau lời nói của Bin,đương nhiên những gì anh nói điều không sai một chữ,quá hiểu nhau,đôi khi cũng thật nguy hiểm!

_Vậy..em sẽ ngắm anh cầm hoa! Có được không?

_Tất nhiên là được rồi!

...

Vuốt nhẹ nhàng lên mái tóc ai, anh trở thành người cầm hoa tí mỉ, thường thì đây không phải là công việc yêu thích của anh, nhưng vì một người, anh không ngại phá vỡ nguyên tắc sống!

...

Ở cạnh quan sát Bin, con người kia khẽ để tâm từng chút, thỉnh thoảng lại nhìn Bin rồi mỉm cười!

_Anh Bin! Sau này..ai kết hôn với anh, sẽ hạnh phúc lắm, có đúng hông?

Chống hai tay lên cằm, nó đưa đôi mắt ngây ngô đặt ở nơi anh hỏi khẽ, dùng đột ngột việc cầm hoa, Bin sợ ý để gai đâm phải!

_Bin! Anh có sao không? Để em lấy khăn cho anh!

Nó lúng túng lấy vội cả hộp khăn giấy đưa cho Bin, nhìn vào gương mặt xanh xao của ai kia, anh không kiềm được bật cười!

_Khiết Như! Em phải lấy chúng ra, sau đó..đưa cho anh mới đúng chứ?

_VẬY..em phải lấy chúng ra sao?

_Nè nhóc..khi em hoảng sợ, rất đáng yêu đó!-Đưa tay lấy ngay hộp khăn giấy về phía mình, anh để lại một câu nói khắc cốt, sau đó tự tay xử lý vết thương, còn ai kia ngờ nghệch thấy rõ _Được rồi! Anh không sao, hoa cũng sắp cầm xong rồi, không nên bỏ dở thì tốt!-Nhìn anh, nó khẽ gật đầu!

...

_Thấy Khiết Như vui như vậy, tôi lại không nỡ nói ra mọi thứ, cậu nói xem, một khi bí mật đó không giữ được! Có phải..cả người anh này..con bé cũng không nhận không?

Từ phía trên lầu quan sát ai, K.O lo lắng tốt độ, riêng người bên cạnh, chỉ lẳng lặng mỉm cười!

_Anh đừng suy nghĩ quá tiêu cực, có khi..mọi thứ không đi quá xa, nếu con bé biết được, anh hoàn toàn muốn tốt cho nó, thì chắc chắn sẽ hiểu cho anh! Đúng không?

_Ừm, mong là như cậu nói!

Quay lại nhìn vào ai kia, Tiêu Nhiên khẽ gật đầu!

_Nè..Anny! Anny! Hoa cà rốt tao tía có đẹp không hả? Có đẹp hơn của mày không?

Cả căn bếp đông nghẹt người, nhưng một số thành phần chỉ đến góp vui, nhất là nó, ngồi cả năm mới tía được một bông hoa cà rốt, sau đó lại đi hỏi từng người =_ =!

Đối diện ai kia, gương mặt Ji và Anny đánh lại, hoa nó tía cũng được xem là đẹp, hơn hơ!

_Hoa chẳng ra hoa, từ đẹp trong mắt em, chỉ có bao nhiêu đây thôi sao?

Kéo ghế ngồi xuống bên cạnh ai, Korean cầm bông hoa cà rốt trong tay cười khẩy, nó muốn trở thành nữ công gia chánh, chắc cũng hơi khó!

_VẬY anh tía cho tôi xem, người như anh mới không biết thế nào là đẹp đó!

Chỉ thẳng con dao về nơi anh, nó hần học lên tiếng, những người chứng kiến, chỉ lẳng lẽ chau mày!

_Ồ nè Khiết Như! Bỏ dao xuống, mày không sợ, nhưng mà tao sợ, hi hi!

Cô sợ, sợ mất đứa bạn thân, nếu như vậy tương lai sẽ không có đối thủ, không có người lái nhai bên cạnh cô, không có người cho cô ngồi chờ xem kịch bản, sẽ không còn là một team nghịch ngợm nữa, và hơn hết cô sợ ông anh yêu dấu của cô, lại phải vật vờ đi tìm một người như nó =_ =! Và sau đó, lại bảo mình thất tình =_ =!

_Đúng đó! Nguy hiểm lắm!-Đồng thanh, nhìn quanh nó cười cười rồi hạ thấp con dao xuống, ngay lập tức Korean nhận được nhiều cặp mắt đang lườm!

_Nè mặt mọi người, tôi không chấp nhất với anh!-Đặt nhẹ con dao xuống bàn, nó lém lỉnh chạy về phía người đàn ông gương mẫu _Anh Shyz! Trông chúng ngon quá đi!- Quay sang cô bé bên cạnh, lần môi anh mỉm cười, những cặp mắt còn lại dăm dăm về một hướng, có vài người nhìn nhau cười cười!

_Nè Ji! Sắp có đánh nhau, mày sẽ về phía ai hả?-Ghé sát cạnh tai Ji, Anny lên tiếng hỏi khẽ _Nếu về phía Shyz, sẽ có phần thắng hơn, đúng không?- Cô cho ý kiến, nhưng không ngờ bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía mình _Thôi! Tao biết kết quả rồi- Cười tươi nhìn cả đám, ai kia cúi mặt xuống tía hoa, phải

có EB ở đây thì tốt rồi, ít ra cũng có bìa đỡ đạn ^^!

_Nè em gái, chỉ có Shyz mới nấu ngon hay sao? Anh của em, trong mắt em đứng sau Shyz à? -Đề hai tay trước ngực, K.O cau mày, bước về phía anh, nó cười tươi lém lỉnh_Đừng có cười, anh đâu phải là gì của em! -Ai kia giận dỗi cảm thán, riêng ai kia chỉ khẽ kéo kéo áo anh!

_Anh là anh của em!

...

~~~~~

Đôi lời tác giả:

Có vài bạn đọc giả inbox nói với Kỳ rằng, truyện “ Sóng gió cho câu chuyện tình yêu bất diệt “ có sử dụng tên và nick name của bộ truyện mà Kỳ đang viết là giống nhau!

Đúng vậy, mới đầu tác giả còn không tin, nhưng khi đọc được, thì đúng là hao hao giống!

Về phần nội dung cũng có một chút mô phỏng theo truyện của Kỳ! T/g của truyện đó, có quen với Kỳ nhá!

Lúc đầu bạn ấy không có hỏi t/g về phần tên nhân vật, nên khi mình biết được, đã có inbox hỏi bạn ấy! Bạn ấy cũng có nói, truyện bạn ấy lấy tên nhân vật của truyện mình là vì không kịp suy nghĩ ra tên, cho nên.. mới mạo phép làm như vậy!

Về phần nội dung: Truyện của mình và truyện bạn ấy in ra sách là hoàn toàn khác nhau, không phải mình bắt trước bạn ấy, cũng như bạn ấy không bắt trước mình, hai truyện hoàn toàn không cùng một tác giả!

Chốt một câu rằng:

Bộ truyện này.. thuộc quyền sở hữu của mình, cho nên.. các bạn khỏi thắc mắc, tại sao tên nhân vật ở truyện kia có phần giống nhau! Bạn ấy cũng có hứa sẽ xóa truyện kia, chỉ đang chờ admin xác nhận!

Fs: Xém nữa 2 đứa giết chết nhau:3

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Nhìn về nơi em.. là khuất sau.. ánh bình minh !

Ngước mắt lên nhìn Tiêu Nhiên, giọng nói ai, như thêu đốt anh một lần nữa, trong tận con tim, có thứ gì đó, vô hình bóp chặt!

Anh có thể cười, có thể giấu tất cả những mối thất vào trong, nhưng gương mặt không vui, không tài nào giấu được!

...

Một màu âm ỉ bao bọc cả căn bếp huy hoàng, những cặp mắt nhìn nhau sau đó thờ dài nhẹ nhàng, riêng một con người, vẫn háo hức đặt mắt ở nơi anh, cười tình nghịch!

...

Hít thở thật sâu, K.O đưa tay vuốt đều lên mái tóc nó mỉm cười, anh hiểu rồi, anh chỉ có thể nhìn về nơi nó, sau ánh bình minh thôi! Còn hoàng hôn, sẽ là một người khác!

Phải! Em là em gái mà anh yêu nhất, do vậy..-Kéo nó về nơi mình, anh đưa một sang các đấng mỹ nam còn lại cười khẩy Tiểu tiểu thư, mãi mãi là của anh, và đương nhiên.. không có ai, có bản lĩnh cướp em đi mất- Khẳng định chủ quyền, anh nhìn xuống nó mỉm cười_ Khiết Như, em phải ở bên cạnh anh, mãi mãi, có biết không?- Cảnh tượng kia khiến vài thành phần cười khỏ, muốn nói gì thì cứ nói, có cần lừa gạt trẻ con không?

_Ji! Tao đã nói rồi mà, tình hình này, không đánh nhau mới lạ đó!

Ghé sát cạnh Ji, cô lên tiếng cảm thán, người bên cạnh dừng ngay việc tỉa hoa, quay sang cô chau mày!

_Mây còn nói nữa,tao sẽ tía mây thành hoa cà rớt bây giờ!-Ji cánh cáo _Lúc đầu là ai muốn gọi cho bọn họ,thật là... -Ai kia bị chỉ dao về phía mình,liền cười cười đẩy thứ nguy hiểm ra xa!Sao có thể trách cô được chứ? Ji cũng có phản đối lúc đó đâu!

Di chuyển bàn tay lên khuôn mặt mỹ miều kia,nó lém lỉnh bẹo nhẹ,sau đó chạy nhanh về phía Bin,bỏ quên câu trả lời!

_Con bé này..

Khụ khụ

Ho nhẹ một tiếng,Nike bước đến cạnh K.O nén cười,muốn dụ dỗ trẻ con hay sao? Nhưng hình như,kết quả vẫn là con số 0 tuyệt đối!

_Nè K.O! Anh làm anh cái kiểu gì vậy hả? Cường vị của một người anh,không phải là yêu thương em gái hay sao? Đẳng này,anh lại..chỉ muốn giành riêng cho mình,như vậy..không tốt lắm!

_Cậu cũng hiểu rõ vấn đề kia mà,do vậy..nên biết rõ một điều..-Khụng lại một giây,anh ung dung bước đến cạnh bên ai cười nhẹ,ngôn từ phát ra,chỉ vừa đủ hai người _Tôi thích Khiết Như! Thế nên..không bao giờ tôi muốn nhìn con bé trở thành cô nhóc 9 năm trước trong tay cậu! Vũ Khải Nguyên,dù cậu có tốt,có dùng tất cả quãng thời gian ngắn ngủi của mình yêu Khiết Như,tôi cũng dám chắc với cậu một điều rằng,cậu sẽ đau khổ! Con bé sẽ không gì sự hối hận của cậu,mà đem lòng yêu cậu,Shyz là một ví dụ điển hình!-Xiết chặt hai nắm tay,đôi mắt Nike như ánh lên điều gì đó,không phải lời K.O nói hoàn toàn sai,nó và anh là hai con đường thẳng,sẽ không cùng một điểm tụ,cũng sẽ chẳng đi cùng nhau trên đúng một con đường,đường song song làm sao chung lối chứ?

...

Quay về phía Nike đang nhìn,Korean bắt gặp cười khẩy,nội dung cuộc đối thoại của K.O và ai kia,anh cũng đoán biết được vài phần!

_Đồng Khiết Như!-Xoay lại người vừa gọi tên mình,nó bắt gặp khuôn mặt lạnh tanh đang đi về phía nó _Theo tôi ra ngoài!-Nắm vội cánh tay kia,anh cướp người không cần hỏi chủ,riêng về phần nạn nhân,chỉ trở mắt theo cùng!

...

Khuôn viên

Bị lôi như một tù binh,nó cau mày khi được buông vội,đáng ghét,anh ta hại cô tay nó đỏ hết rồi!

Đăm đăm mắt vào nơi con người kia,anh càng khó hiểu,rốt cuộc anh đang giận cái gì,mà hành xử như vậy?

_Có đau không?

_Dĩ nhiên là đau rồi! Anh không thấy nó đỏ hết rồi sao? Anh đứng là..một tên vớ vẩn!-Máng anh xong,nó khẽ quay người bỏ đi,một giây cau mày,khi một người cương quyết giữ lại,anh giữ cho ổn định,sau đó kéo mạnh về phía mình,nơi vòng tay ở phía sau xiết chặt. Vị thế có chút thay đổi,khi chiếc cầm uy nghiêm khẽ định vị nơi chiếc cổ mình,hơi nóng ran cũng phả vào từng chút một! Nó giẫy giụa,và rồi nó bắt lực _Korean! Ở đây là khuôn viên,anh không thấy quá đáng hả?-Hàng mi cong anh im lìm,nơi khóe môi thấp thoáng nụ cười mỉm,sau đó di chuyển đến nơi cổ trắng ngần,hôn nhẹ _Korean! Anh..

_Khiết Như! Em im lặng một chút đi!

_Anh..

_Tôi nói em im lặng,có nghe hay không?

Tiếng gắt làm cô gái nhỏ giật mình,đôi mắt long lanh màu nước nhạt,hai bàn tay cũng ngưng việc tháo tay anh.

_Korean!

_Sao?

_Buông tôi ra! Nếu để mọi người nhìn thấy,sẽ hiểu lầm tôi với anh,có biết không?

_Em sợ..để ai trong số bọn họ nhìn thấy?Là Shyz? Bin? Hay K.O? Thậm chí là Ken? Paul? Hay là..một người nào khác? -Cơ thể nó được thả lỏng ra,nhưng sau đó lại bị xoay về nơi người đối diện,hai bên cánh tay,cũng bị anh xiết chặt _Tôi đã từng hôn em,từng ôm chặt lấy em trước tất cả mọi người,chỉ là..

_Korean!-Lớn tiếng gọi tên anh,nó hùng hồn cắt ngang nơi về cuối _Anh quá đáng lắm rồi,có biết hay không? Tôi nhin anh đủ rồi! Hức hức!-Uất ức,con người kia bật khóc,sau đó dùng sức đẩy anh ra _Anh chỉ muốn lợi dụng tôi,cái gì mà không muốn làm tổn thương em,cái gì mà chỉ muốn tốt cho em,cái gì mà không muốn em khóc,tất cả điều là nguy hiểm,anh thật chất chỉ muốn... Hức hức!Tôi ghét anh!

Lùi lại phía sau,nó như một người điên đang chạy trốn,chạy mãi và chạy mãi,như tránh khỏi những thế lực đang đuổi giết mình!

...

Chúc mn đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ba kí tự !

_Đồng Khiết Như! Em nghĩ trốn đến đây,tôi sẽ không tìm ra em hay sao?

Gương mặt người con trai biến đổi theo câu nói vừa rồi,nơi khoe mắt,ánh lên tia giận dữ,nếu là ở nơi khác,có khi,anh còn mồn mõi đi tìm,nhưng ở đây,anh vốn đã quen thuộc.Muốn thoát khỏi giác quan của anh,trừ khi là một người anh không đặt ở vị trí quan trọng,còn riêng về phần nó,ở hiện tại đã khắc sâu thành!

Ba kí tự anh giữ vững ở một nơi không ai biết,ba kí tự mỗi khi nhắc đến khiến anh phải đau đầu,ba kí tự cho anh nhiều rồi ren khó gỡ,và ba kí tự được định sẵn chỉ có ở hoàng hôn!

...

Không màng lời nói kia,nó vẫn im lặng nhìn ra biển,đôi chân trắng ngần,hòa lẫn vào làn nước lạnh tanh,quần áo chạm lên những hạt cát nhỏ,cũng thay nhau lem vôi,về mặt tiểu cực,có lẽ nó là kẻ đứng đầu!

Luôn đặt ra câu hỏi nhỏ rằng,nếu nơi bạn đến khiến người khác dễ tìm ra,có phải là bản thân vốn ngu ngốc?

...

Câu trả lời và cái quay đầu,anh mãi mong nhưng rồi buông hy vọng,tính cách nhất thời,lại vô tình bộc phát!

...

Cảm nhận từng bước chân đang tiến về,nó thờ dài quay sang bên cạnh cầm lấy giày,sau đó đứng dậy,quay mặt về phía anh!

_Sau này..nếu tôi có bỏ chạy,tôi tuyệt đối không cho anh tìm ra.Hạo Thy Nhật,những gì anh nói,tôi không dám tin một lời nào nữa hết! Từ nay trở về sau,mọi chuyện giữa tôi và anh,chấm dứt tại đây! Sau khi nói rõ với ba,tôi sẽ cùng Tiêu Nhiên trở về Pháp.Nhưng mà lần này..tôi hứa với anh,sẽ không cho anh có cơ hội làm phiền đến cuộc sống của tôi,cho nên..anh đừng lãng phí thời gian vì tôi nữa!

Dứt tình,nó tuôn ra một số biện luận,điều bộ nghiêm túc hơn bao giờ,riêng về phần anh chỉ khẽ khàng chớp mắt,nó dám nói,nhưng anh không dám nghe!

Nó không hiểu thế nào là chịu đựng khi mất đi một người hay sao? Không hiểu cảm giác mất ăn mất ngủ vì một người,sau đó đứng trước mặt tất cả mọi người,nói rằng bản thân người rời đi,hoàn toàn không ảnh hưởng đến mình! Không hiểu,nói dối cũng là một cách rất khó khăn hay sao? Những gì anh làm cho nó,chỉ thiếu từ “yêu” được thốt ra thôi,anh không nói trực tiếp,nhưng qua hành động,tại sao nó không hiểu?

_Tôi không cho phép!

_A!

Buông vôi giày trên nền cát trắng,nó đưa tay ra phía sau lưng anh đẩy xa,nhưng phương pháp này,đều hoàn toàn vô dụng.Nếu như nó cương quyết rời bỏ anh,về phần anh lại cương quyết giữ vững lập trường,có phải mọi thứ sẽ đi quá xa không? Do vậy,dù không quen với việc nhu mì,anh cũng phải học cách nhẫn nại,không suốt mướt nhưng lại có phần suốt mướt!

_Tôi không cho phép em biến mất một lần nữa,thời gian 2 tháng chưa đủ hay sao? Còn 9 năm về trước,cũng chưa đủ hay sao? Đồng Khiết Như,không phải tôi đã từng nói với em rồi sao? Dù 1 tuần,1 tháng,thậm chí là 1 năm,tôi cũng sẽ tìm ra em.Nhưng mà..tôi lại không chịu được,nếu phải nguy trang cho mình thành một người cứng cỏi,tôi cũng là một con người,cũng biết trân trọng những thứ mình đang có,cho nên..tôi không muốn mất đi em!-Từ từ để nó ra xa,anh giữ chặt hai cánh tay nhỏ bé _Một phần cuộc sống..của tôi!-Trợn tròn mắt nhìn vào anh,nó như rơi từ trên cao xuống,không phải thứ anh ta quan trọng,là lòng kiêu ngạo đó sao? Lý nào lại là người cứng đầu như nó?

_...

_Bởi vì..tôi..

Hắc xì

Gạt tay anh ra,nó chau mày đưa tay lên xoa mũi,đáng ghét,ở đây chỉ một lúc,mà bị cảm rồi sao?

Bước đến gần con người kia,anh di chuyển bàn tay lên trán nó đánh mặt,đúng là thân nhiệt,có phần nóng hơn mức bình thường!

_Em bị cảm rồi,theo tôi về nhà đi!

_Không muốn!-Nó hét lớn_Nếu tôi phải về cùng anh,tôi sẽ ở lại đây ngắm biển,anh không phải là một người tốt,tôi sẽ..không.

Khụy xuống nền cát kia,đầu nó ngày một nặng trĩu,cả cơ thể hầu như không còn sức,cũng không thể phản kháng người đang xiết chặt mình!

_Về nhà thôi!

Biệt thự Pink

06:00 pm

Giữ chặt cô gái nhỏ trong lòng,anh tựa lưng vào thành giường im lặng,đôi mắt biết cười,vẫn luôn nhìn về một hướng!

_Đồng Khiết Như! Ba kí tự này,thật sự rất đặc biệt đúng không? Ngoài em ra,tôi không muốn,gọi thân mật với bất kỳ một người nào khác! Nhưng..tại sao..trong mắt em,tôi luôn là một kẻ xấu xa?-Chạm nhẹ lên môi lên mái tóc aì,anh rời ra và di chuyển xuống vùng cổ cần nhẹ,người anh cả đời không muốn tổn thương,có lẽ chỉ có nó,nhưng cách thân mật này,lại vượt xa lời đã hứa.Cảm nhận có chút đau,nó chau mày mở vội mắt,khung cảnh quen thuộc,và mùi hương người xiết chặt bao trùm_Khiết Như,em dậy rồi sao?-Âm thanh vang bên tai,nó giật mình nhìn nơi eo mình bị giữ,anh ta lại muốn gì nữa đây?_Đừng cử động,tôi không làm tổn thương em,chi cần..em ở yên là được!-Thôi phản kháng,nó im lặng tựa vào nơi ngực anh,nhịp tim đập loạn xạ!

_Anh muốn gì đây?

_Ở bên cạnh em!

_Được! Nhưng anh phải buông tôi ra,tôi có thể để anh ở đây,nhưng anh không được chạm vào người tôi! Không được,dừng hành động này!

_Không! Tôi không muốn!

_Anh..

_Em đang bị cảm,tốt nhất đừng nói nhiều,tôi tự biết điều chỉnh hành vi của mình.Đồng Khiết Như,tôi chỉ muốn chiếm thời gian của em một chút,sau đó..sẽ cố gắng để em tự do! Tôi như vậy..không tốt hay sao? Em còn điều gì..không hài lòng?

Rõ ràng hôm nay nó muốn tạo bất ngờ cho ba,nhưng không hiểu sao,mỗi lần như vậy điều xảy ra chuyện,nó ít gặp ba hơn,cũng cảm thấy ông rất xa lạ! Bây giờ điều nó muốn nhất,là có thể đến đó ăn tối cùng ông,nhưng mà..bây giờ..

_Tôi muốn gặp ba! Nếu không phải tại anh,tôi làm sao chạy ra biển chứ? Còn làm tới bản thân bị cảm,tôi thật sự rất ghét anh! Thật sự rất ghét anh,hức hức!

Xiết chặt ai hơn,anh gục đầu xuống cạnh chiếc cổ nó thờ dài,nếu không phải nó cướp lời của anh,làm sao có việc nó chạy ra ngoài chứ? Đầu óc nó,tại sao lại suy nghĩ tiêu cực như vậy,anh đã hôn nó,từng ôm nó,chi là chưa kịp nói thích nó thôi,nhưng không biết nó đã nghĩ gì,khi luôn luôn nói anh không khác nào,một tên đạo tặc!

_Được rồi! Đừng khóc nữa,ba lúc nào mà không gặp được,ông ấy vẫn ở bên cạnh em,chi cần em muốn,vẫn sẽ có thời gian gặp mặt.Nhưng mà..tôi cũng đã từng nói,nếu sức khỏe của em như hôm nay đứng trước mặt ông ấy,ông ấy có vui không? Hay sẽ đau lòng hả? Em nói,ông ấy có vui không?

_Nhưng mà..tôi..

_Khiết Như,tôi nói ít, mong em sẽ hiểu nhiều,cái gì là muốn tốt cho em,không muốn em tổn thương,điều là sự thật.Có thể cách thể hiện của mọi người là khác nhau,không một ai giống ai,nhưng mà..xuất phát điểm,vẫn là muốn em được hạnh phúc.Đương nhiên..tôi cũng như vậy! Đôi lúc,chi để biết nước mắt như thế nào,nó có mùi vị ra sao? Nhưng..khi đã khóc xong,em phải biết lau đi,loại bỏ nó ra một nơi nào khác.Người từng cho rằng em là đối thủ cạnh tranh,có khi..họ cũng rất cần em! Nếu họ làm em khóc,đồng nghĩa,họ cũng đã từng khóc!

...

Fs: Korean:3

Chúc m.n đọc truyện vui về! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Anh !

06:00 am

Chống hai tay xuống nệm cạnh khuôn mặt ai,khỏe môi anh bất giác mỉm cười nhẹ,nhìn trộm người khác đang ngủ,đúng là không quan mình cho lắm!
Nhưng anh không còn cách nào khác,chỉ việc dối lòng đã rất khó khăn rồi,đăng này lại dối đầu với cả đám mỹ nam kia,thì anh càng không thể!

_Thật là.. Giờ anh cũng hiểu được cảm giác này rồi,lý do..em luôn có nhiều người theo đuổi.Khiết Như,anh rất thích em! Từ ngày hôm đó,anh đã rất thích,chỉ là..anh phải cố gắng giả vờ trước mặt em,tận dụng việc làm vệ sĩ để có thể nhìn thấy em.Anh không muốn,mình cùng thích một người với anh của mình,càng không muốn,chặng đường đến bên cạnh em,vật cản chân,luôn dày dặn! Em có hiểu không hả?-Loáng thoáng qua nơi tai,nó chau mày mở vội mắt,cảnh tượng mới bắt đầu, khiến cả hai chết lặng.Mỉm cười thật tươi,Anvert nhanh chóng thu tay về,riêng phần nó,cổ gồng mình ngồi dậy,tên điên này,gióng Korean đi nhầm phòng nữa sao? Đứng dậy chỉnh chu lại nơi áo,anh quay sang nó gãi gãi đầu,gượng gạo cái gì chứ? Trước giờ,không phải anh rất phóng túng hay sao? À không,là đào hoa mới đúng_Khụ Khụ,nói cho em biết,anh chỉ sợ ý vào phòng của em,hon nữa,có thứ gì đó dính trên tóc em,cho nên..anh mới cúi xuống lấy,mọi chuyện là như vậy,ngoài ra,hai chúng ta là trong sạch!-Nhìn bộ dạng luống cuống của Anvert,nó đâm ra khó tiếp thu,nếu chỉ là muốn giúp nó,lý nào lại lúng túng như vậy?

_Có thật là anh không làm gì tôi không? Nhưng mà..lúc này,tôi thấy anh áp mặt rất gần tôi,nếu nói anh không có vụng ý khác,có chết tôi cũng không tin!

_Tiêu Khiết Như!-Tiếng hét của anh,khiến ai kia khẽ giật mình,nói thì nói,có cần gọi cả tên lẫn họ không? _Em nghĩ là anh thích làm gì em sao? Nói cho em biết,người có chiều cao khiêm tốn như em,có xếp hàng,anh cũng không thèm! Chỉ có mấy tên không biết điều,mới đi thích em!-Xiết chặt gấu teddy,khỏe môi nó run run nhìn người vừa mắng mình,ai nói anh ta thích nó chứ,còn dùng cả chiều cao để xúc phạm!

...

Cạch

_Đúng vậy! Chỉ có mấy tên không biết điều,mới có thể làm người khác phải khóc! Tồn Mạn Nam,cậu cũng giỏi lắm-Nơi phía cửa phát ra giọng nói anh, trên chiếc giường uy nghiêm,nó bỗng dưng nín hẳn,về phần ai kia lại chỉ biết thờ dài.Lấn sâu vào trong,Korean nhìn về nơi Anvert cười nhếch,không có ý gì,tại sao lại vào đây? _Ồ đây hết chuyện của cậu rồi,mau ra ngoài đi!-Hắn học đi ra ngoài,ai kia không quên khép chặt cửa,cảm nhận có nguy hiểm,nó lao vội xuống giường,khoảng cách nó và anh,cách xa nhau diệu vợi! _Ai cho em tự ý rời khỏi giường? Mau lên,trở lại giường ngay cho tôi!

Lắc đầu

Có trời mới biết anh ta dở trò gì,nếu như ngày hôm qua thì nó có đường chết,muốn xiết chặt cho nó chết hay sao? Rõ ràng anh ta,đang ngược đãi người bệnh!

_Được! Không trở lại,vậy đề tôi giúp em!

Chôn chân đứng áp vào nơi tường,nó tròn tròn khi bước chân anh đang tiến,mỗi bước đi,khiến ai đó lu mờ!

Dừng lại trước mặt ai,anh nhướn mày như thách thức,đã bị cảm,mà vẫn không hết bệnh cứng đầu! Anh đã làm gì nó sao? Chỉ là.. Ôm lâu hơn mức bình thường thôi,không phải nó chưa bị nghẹt chết hay sao? Còn lo lắng gì chứ?

_Korean..anh không được..

_Không do em quyết định!

_A!

Nhấc bổng nó lên trong vòng tay,anh làm nốt công việc của mình,không muốn trở lại giường,anh cũng đâu ngại giúp!

Như chú mèo bị chủ bế chặt,nó càng vùng vẫy,anh càng giữ chặt hơn,đã từ lâu,ai kia đã định sẵn,là vật sùng!

_Korean! Tôi muốn đi rửa mặt,đánh răng,còn đi ăn sáng,tôi không muốn nằm mãi trên giường,anh có hiểu hay không?

Thoạt nhiên dừng bước,anh hướng mắt xuống cô gái nhỏ mỉm cười,lần đầu tiên anh cười,lần đầu tiên,nó có cảm giác tim mình như trái xươc!

_Được! Tôi rửa mặt cho em,sau đó..đánh răng cho em,sau đó..sẽ chải tóc cho em,cùng em ăn sáng,và sau đó..sẽ..-Bỏ lưng về phía sau,anh đâm đâm vào cô gái trong tay mình nhướn mày,người con trai này,từ bao giờ lại đáng yêu như vậy? _Đồng Khiết Như,em nhìn tôi như vậy,có phải muốn nói,em thích tôi hay không?-Cao ngạo như thường ngày,vẫn giọng điệu khiến người khác nháy mắt,anh không những không có khái niệm mặt dày,mà còn có một tâm can vững chãi_Không đùa nữa,tôi sắp trễ giờ đến công ty rồi,nhưng trước khi đi,tôi muốn..làm tròn bổn phận một người đàn ông nên làm! Đó

là..giúp cô bé cứng đầu như em,rửa mặt!-Trò về khuôn mặt ban đầu,nó thôi không kịp phản kháng,tận tụy đến ngất người,nhưng lại dịu dàng tuyệt đối! Anh! Một khái niệm mới trong nó,Hạo Thy Nhật,rốt cuộc anh là người như thế nào? Một con người từ ngoài vũ trụ mới đến,hay là một người, ở thế kỉ tiếp theo?

_Tiêu Nhiên! Anh xem kia,nó có giống anh không hả? Nhìn buồn cười quá đi! Ahihhi!

Ồ yên trên lưng anh,nó vui về chỉ tay về phía tinh tinh trên đũa,riêng con người bị so sánh kia,lại đâm ra tự ki! Nét đẹp của anh,lại phải tính bằng với đám tinh tinh trong sở thú sao? Thật là.. =.=

_Khiết Như.. hôm nay em không ngoan,một chút,anh nhất định sẽ phạt em!

Nghe đến đây,ai kia tự khắc im bật,K.O lại dùng giọng điệu này ra nói,thì chắc chắn sẽ không nương tay,trước giờ,anh điều quá dung túng nó,dù là việc quá đáng nhất!

Quay mặt nhìn lên chú mèo ngoan,anh cho mình mỉm cười như thường lệ,nếu nó cứ như vậy,làm sao anh có việc đau đầu!

_Được rồi! Nếu muốn anh không phạt,vậy..

Chụt

Chạm nhẹ vào khuôn mặt anh,nó thẳng thừng hôn một cái rõ,lời nói người trước dừng,cả lý trí lẫn trái tim xiết chặt! Nó đã hôn anh sao? Còn rất tự nhiên,phải,một cách thể hiện tình cảm đơn giản,nhưng với anh,lại đau thấu ngàn lần!

Ngay bây giờ,anh muốn đặt nó xuống và hét lớn với mọi người rằng,anh thích nó,và đương nhiên,danh phận anh hai,anh không cần nữa! Tốt nhất,hãy là một người khác,phụ trách làm anh cô gái bướng bỉnh này,về nơi anh,là người cuối cùng ở lại!

_Tiêu Nhiên,anh hai không được giận em,cũng không được phạt em,có biết hay không?

_Ừm! Anh biết rồi! Chúng ta đi tiếp thôi!

_Đồng ý!

...

Dạo quanh sở thú suốt mấy giờ đồng hồ,con người kia thờ dài mệt mỏi,nhưng người mệt mỏi nhất,vẫn là anh chàng có nét đẹp tinh tinh =.=!

_Khiết Như! Anh đưa em về nhà,có được không? Sức khỏe em không được tốt,không nên đi lại nhiều mới phải,nếu không..anh sẽ rất đau lòng!

_Em biết mà! Chúng ta về nhà đi anh! Nhưng em nói trước,cho em ngủ một chút,có được không? Trên bờ vai ấm áp của anh! Được chứ?

_Ừm,đĩ nhiên là được rồi!

Mỉm cười thật tươi,con người kia gục đầu xuống vai K.O nhắm chặt mắt,hai cánh tay vẫn cố định ở cổ anh,riêng phần anh,lại chỉ biết lắc đầu!

Cộc Cộc

Cạch

_Tiêu..-Lời nói bỗng ngưng dần,nó chau mày đưa tay khép vội cửa,nhưng sức lực,có phần yếu hơn anh_Vũ Khải Nguyên,anh rớt cuộc muốn làm gì đây?-Im lặng trước câu hỏi kia,anh làm nốt công việc nó muốn làm,sau đó,tiến đến gần nó hơn! _Tội cảnh cáo anh,ấn tượng của anh trong lòng tôi,từ lâu đã rất xấu,nếu anh không muốn tôi xem thường anh,thì đừng tiến lại đây!-Bỏ ngoài tai những lời nói kia,anh quyết định cùng nó chơi tiến lùi,chạm nhẹ vào chân tường,cùng cùng lúc,chân đối phương cố định_Vũ Khải Nguyên,thật ra anh muốn gì ở tôi chứ?-Đặt nhẹ bàn tay lên khuôn mặt nó,khỏe môi anh bắt giác mỉm cười,khuôn mặt anh hăng ao ước,có thể chạm vào một cách đường hoàng,nhưng thông qua số lần,vẫn xếp sau người có tội!

_Khiết Như,chúng ta làm hòa,có được không? Người khiến em phải mất hết kí ức,em có thể đối đãi một cách rất tự nhiên.Tại sao..về phần anh,em lại luôn hồ hững,hả? Anh và Korean,có khác biệt,đến vậy sao? Cùng là một con người,tại sao anh,lại xếp sau nó hả?

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Crazy love !

_ Vì anh không xứng đáng, đã đủ chưa hả? - Nhìn thẳng vào Nike, nó như một con núi lửa phun trào, mọi thứ, tụ họp lại một câu, làm biến tan, tất cả anh hằng giữ. _ Vũ Khải Nguyên, câu trả lời đó là anh muốn nghe, tôi cũng đã trả lời cho anh rồi, làm ơn.. đừng làm phiền tôi nữa, có được không? - Giọng nói nó nghẹn dần, nơi hốc mắt ẩn hiện vài giọt nhỏ, chúng rí ra và xé nát cõi lòng anh. _ Tôi không hiểu vì sao, anh và mọi người lại ở đây, và tôi cũng không muốn biết lý do đó, nhưng mà.. anh đừng đứng trước mặt tôi, giả vờ hối lỗi nữa, có được không hả? _ Tôi không tin những lời nói của anh, tôi chỉ tin vào những hành động anh dành cho tôi thôi, hức, Vũ Khải Nguyên, anh đi ra ngoài đi! - Khơi lại quá khứ từng ngủ quên, nơi tay ai chỉ nhanh về hướng cửa, nó không muốn gặp anh, không muốn dù chỉ một khắc!

_ Khiết Như! Oán hận anh, em có vui không? Anh hỏi em, em có thật sự vui vẻ không? - Chạm nhẹ vào bức tường, nó sợ sệt khi tiếng anh vừa cất. _ Khiết Như, anh xin lỗi, anh không cố ý lớn tiếng với em, nhưng mà anh.. - Bỏ lưng cầu, Nike tiến hơn đến gần nơi nó, cái va chạm rất gần, tìm nó như đi lạc. _ Phải, anh từng có lỗi với em, nhưng mà.. anh cũng đã trả giá rồi còn gì? Đó là sự dằn vặt em để lại, lương tâm anh cũng đã dày vò anh, bước thêm một bước nữa, sẽ đến gần em hơn, nhưng mà.. khi anh tiến lại cạnh em, thì phía trước anh.. đã có ai đó đến rồi. Em có hiểu, sự dày vò này, còn đau đớn, hơn cả chết hay không? - Sự yếu đuối một lần nữa hiện hành, trên khuôn mặt thanh tú kia, lại thấp thoáng dòng lệ nhỏ. _ Ngay từ đầu, nếu anh đối tốt với em, thì mọi thứ đã quá tốt rồi, có thể giống như Bin, được em gọi một cách thân thiết, có thể giống như Shyz, có được một phần tình yêu của em, có thể giống như Tiêu Nhiên, ở bên cạnh em suốt 9 năm, có thể cùng em đi chơi, có thể cùng em làm bài tập, có thể nấu ăn cho em, có thể..

Cổ họng anh nghẹn ngào, di chuyển bàn tay đến nơi ngực nhăn mặt, chết tiệt, ngay lúc này lại đau tim sao?

Nó không khác gì anh, cũng chan hòa nước mắt nơi khóe miệng, cảm giác đau tột cùng, cảm giác có thứ gì đó bấu chặt!

_ Nói tiếp đi chứ, còn nhiều thứ có thể lắm, tại sao anh không nói hả? - Nó hét, dùng hai tay đẩy mạnh anh ra. _ Có thể đem tôi ra chút giận, có thể dùng tôi như những cô gái bị anh bỏ rơi, anh có biết, bọn họ sẽ ra sao, khi anh làm như vậy không hả? _ Vũ Khải Nguyên, tôi thật sự xem thường anh, hức hức! - Đặt từng bước chân đến trước mặt ai, anh đưa tay kéo nó về phía mình, kẻ thiếu tình thương, luôn đòi hỏi một cái ôm chặt nhất!

_ Em đừng khóc nữa, có được không? Cho dù.. anh có lỗi với tất cả mọi người trên thế giới này, nhưng với em.. anh là toàn tâm toàn ý! Anh dùng bọn họ như món đồ chơi, là vì.. họ muốn ở anh, một người tình hoàn hảo, anh cũng đã từng nói, nếu như.. đó là một cuộc trao đổi, thì người nhận và người cho, không có ý muốn chiếm hữu đối phương! Việc anh đã làm và việc họ muốn, đều đã được thỏa thuận, do vậy.. họ không có quyền đòi hỏi ở anh bất cứ điều gì! Nhưng.. Người cả đời anh muốn chăm sóc, ở bên cạnh yêu thương, là em. Cho nên.. Anh không muốn từ bỏ, càng không muốn, có ai đó cướp mất em! - Từ từ cho nó rời khỏi người mình, Nike giữ chặt hai cánh tay yếu ớt. _ Khiết Như, nếu em đồng ý, anh có thể dùng cả đời để yêu em, vì anh biết, người quan trọng của anh, không phải là người khác! - Nhìn xuống hai bàn tay anh, nó nhanh chóng gạt ra vội, nếu có thể dễ dàng như vậy, hai tháng trước, nó có thể đồng ý lấy Shyz rồi, cứ gì tự hành hạ bản thân chứ?

_ Tôi không quan trọng với anh, anh đừng nói tốt như vậy! Bàn tay của anh, đã từng làm những gì, anh là người hiểu rõ nhất, sau này.. đừng chạm vào người tôi, nếu anh.. không muốn tôi biến mất một lần nữa!

Nhìn bóng dáng kia lướt qua, anh cố chấp giữ chặt bàn tay kia kéo lại, áp vào cả cơ thể Nike, nó cảm nhận một lực đau sau gáy!

_ Khiết Như, anh không muốn làm tổn thương em, nhưng mà.. anh muốn, được ở bên cạnh em! - Nhìn xuống cô bé trong tay mình, anh cúi xuống kiss nhẹ lên vầng trán. _ Chỉ một chút thôi! Anh hứa, khi em không tha thứ cho anh, anh sẽ không làm tổn thương em! - Bề gọn như một chú mèo ngoan, người con trai bước đi về phía cửa, anh không muốn để nó ở đây, không muốn dù chỉ một giây nhỏ!

Cách

_ Anny / Nike.. - Bất giác gọi tên nhau, cô đưa mắt nhìn vào người trong tay anh chau mày, anh ta định làm gì bạn thân của cô đây, còn nó đang ngủ say như vậy! _ Tên gây chuyện này, anh muốn đưa Angel đi đâu vậy hả? Anh không biết, bản thân đang gánh bao nhiêu tội hay sao? Hay muốn thêm một tội, bắt cóc trẻ em nữa hả? - Chấn ngang lối đi, cô lớn tiếng gất gồng, không buông bỏ cô bé trong tay mình, anh tiếp tục giữ khuôn mặt bình thản!

_ Phong Vũ Di, tôi biết, cô sợ Khiết Như không an toàn, nhưng mà.. tôi hứa với cô, tôi không làm tổn thương con bé, phiền cô tránh sang một bên!

_ Ê Ê Ê! Không được! - Bị chặn lần hai, gương mặt Nike tối sầm. _ Vũ Khải Nguyên, tôi đứng là không an tâm, nếu là người khác, tôi còn an tâm giao Khiết Như cho họ, nhưng về anh.. tôi tuyệt đối phải ngăn cản! - Nhấn mạnh 6 chữ sau, cô chắc nịch lời đã nói, như con dao cắm vào lòng, nơi khóe môi hiện lên nụ cười nhạt! _ Ngây người vì nét ngủ ngây ngô, anh không cam tâm khi bản thân bị ngăn cản, chỉ một chút thôi, liệu có là quá đáng?

_ Mặc kệ cô! Tôi không quan tâm!

_ Nè.. Vũ Khải Nguyên, anh đứng lại cho tôi! Tôi cảnh cáo anh, nếu Khiết Như xảy ra bất cứ vấn đề gì, tôi sẽ không tha cho anh! - Nhìn theo bóng dáng kia, Anny tức xanh mặt, không được, cô không thể không theo. _ Nhà họ Vũ thắng tiến, hừ! - Hừ nhẹ một tiếng, cô lòi điện thoại gọi cho ai kia!

Biệt thự Vũ Gia

Cẩn thận từng li, anh đặt cô gái nhỏ nằm gọn lên giường mình, như một thói quen, Nike kéo chăn đắp vội, anh không biết có lúc, mình hóa thân thành Bin, dịu dàng đến mức, bản thân anh, còn cảm thấy bất ngờ! Buồn cười nhất chính là.. Không thích một người ngay từ ánh nhìn đầu, nhưng sau đó, lại đem lòng yêu họ, kì thật, có phải đây là một điều lệ vô hình?

...

Thở rõ một hơi, Nike ngồi xuống bên cạnh nó cười mỉm, thứ anh biết ở hiện tại, là làm hòa với nó, nhưng mà.. chưa gì, anh đã khiến nó không muốn nhìn thấy anh!

_ Có thật.. em không tha thứ cho anh không? Mãi mãi cũng không tha thứ? Kể cả, nhìn thấy anh chết trước mặt em sao? - Di chuyển bàn tay lên khuôn mặt kia, Nike đều đặn vuốt ve từng chút _ Ngủ ngoan! Hôm nay.. anh muốn ở bên cạnh em, một chút thôi, chỉ một chút thôi! - Hạ thấp người xuống bên văng trán ai, anh chạm nhẹ không chạm chừ, mùi hương dầu ngọt ngào, lay động cõi lòng đang đau quặn!

...

Cộc Cộc

Chiếc môi từ từ rời ra, anh đứng dậy đi nhanh về phía cửa, hai con người bên ngoài, mặt biến đổi từng chút!

_ Cái tên không biết điều đó, có giữ lời hứa không vậy? Anny, tao lo quá! Nếu Angel có chuyện gì, chúng ta làm sao ăn nói với K.O đây! - Cả người cô run lên theo những lời vừa cất, người bên cạnh không nói gì, vì cô cũng không biết phải nói gì, tóm lại là đang rối rắm _ Sao lại lâu vậy chứ? - Ji gấp rút lắm lắm, không lo cũng có chuyện lo mà =. =!

Cạch

_ Trả Angel đây! - Đồng thanh.

Trước sự ngạc nhiên của Nike thì cả hai đã chạy nhanh vào lãnh thổ, bắt gặp ai kia đang ngủ say, Anny quay sang Nike cau có! Tên điên này, đưa con gái người ta về nhà, chỉ để ngắm hay sao?? (Ý gì đây =. =)!

_ Anh không làm gì Angel chứ?

_ Không kịp!

_ Vũ Khải Nguyên, anh còn dám dờ giọng này với tôi hay sao? Cái gì không muốn làm tổn thương nó, tốt nhất anh nên làm đúng!

_ Phong Vũ Di! - Quay sang cô, anh khề khàng nhấn mạnh _ Tôi chỉ muốn ở bên cạnh Khiết Như, thì có gì là sai hả? Hơn nữa, tôi không làm tổn thương con bé, cô có gì không hài lòng? - Nhìn thấy anh lớn tiếng với mình, mặt Anny tối sầm ngay lập tức, thật là.. Muốn gì thì đường đường chính chính là được rồi, cần gì phải lên lút!

_ Tôi..

_ Đủ rồi! 2 người im lặng một chút, có được không? Trán Khiết Như nóng quá, hình như là sốt rất cao! Nike, anh đưa nó về, tại sao không để ý hả? - Lấy tay ra khỏi trán ai kia, Ji hướng mắt sang anh chau mày, còn nói là thích người ta, chỉ giỏi nói được. Dừng ngay cuộc đối đầu, Nike nhanh chóng tiến về phía nó dò xét, anh quên mất nó đang bị cảm, tại sao lại mạnh động như vậy? _ Được rồi Nike! Bệnh tim của anh, không thích hợp để lo lắng, tôi nhờ người gọi bác sĩ đến đây là được rồi! Nhưng mà..

_ Tôi biết rồi! Về phía Tiêu Nhiên, tôi sẽ giải thích sau, bây giờ.. nhờ cô gọi điện cho bác sĩ - Cắt lời Ji, anh quay nhanh về phía cô lên tiếng, sau đó quay qua nhìn Anny _ Tôi muốn ở lại với Khiết Như, phiền cô xuống dưới, căn dặn bọn họ nấu cháo cho con bé, được chứ? - Không cam tâm, nhưng cô vẫn miễn cưỡng gật đầu, dù sao cô cũng ở đây, cô không tin Nike dám dờ trò!

_ Anny! Đi thôi!

_ Ừm!

Bước nhanh ra khỏi phòng, cô đưa mắt quan sát một lần nữa, nhìn Nike lo lắng như vậy, cô có chút cảm giác buồn thay!

“ Thật là... “

...

Fs: Nike:3

Chúc mn đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Người duy nhất + em có ghen không ?

“ Căn phòng này..?? ”

Trên chiếc giường uy nghiêm,cô gái nhỏ chau mày quan sát vội,mùi hương có chút gì đó quen thuộc,cũng pha lẫn chút gì đó đau lòng! Hình như..đây là phòng của..

“ Nike? Tại sao mình lại ở phòng của Nike được chứ? Không thể nào! ”

_ A!-Giường dậy một cách mệt mỏi,nó quay sang bức ảnh nơi tủ đầu giường trầm lặng _Đây..không phải là ảnh của mình,lúc nhỏ hay sao? Tại sao..nó lại ở đây?-Rũ bỏ chăn,con người kia nhanh chóng bước xuống giường,sự tò mò,khiến nó luôn muốn biết.Từng hộp tủ được nó lục tung ra,sau đó lại bất ngờ không chổi cãi,nhiều năm qua,tại sao ảnh của nó,lại ở chỗ của Nike? Hơn nữa,anh còn rất tỉ mỉ lưu thành quyển album? _Nike? Tại sao..?-Quy xuống sàn nhà,nó định nhìn giữ quyển album thờ đóc,có thứ gì đó,như vô hình,xiết chặt nơi trái tim đang đập!

_ Vì anh yêu em!-Quay về người ở phía sau,nó khá giật mình vì không có tiếng động,tại sao nó không nghe thấy bước chân anh,tại sao lại..? Khuyết xuống bên cạnh ai kia,Nike đưa tay xiết chặt hai bên tay nó mỉm cười _ Khiết Như,từ khi anh biết em vẫn còn tồn tại,những bức ảnh đáng yêu này,anh đã cố gắng tìm kiếm,và biến nó thành 1 quyển album,mong rằng..có thể được nhìn thấy em qua từng giai đoạn,biết em đã trưởng thành như thế nào? Hơn nữa,học cách yêu những sở thích của em! Khiết Như,anh không mong em sẽ cảm động và tha thứ cho anh,nhưng mà..em phải hiểu cho anh,được chứ?- Nhìn vào vẻ mặt thành khẩn kia,nó im lìm không nói gì,biểu hiện trên gương mặt,chi thấp thoáng ánh nhìn đa vị _Được rồi! Em đang sốt,nên nghỉ ngơi thì hơn,anh đỡ em đứng dậy,có được không?

_ Ừm!

Hiện rõ sự vui mừng,Nike đưa tay kéo ai đó vào lòng cười thành tiếng,cuối cùng anh cũng đã nghe được,nó đồng ý để anh đỡ dậy mà không phản đối,cuối cùng, anh cũng đã nghe được!

...

Khép dần cánh cửa phòng,Ji quay trở về phía Anny cười mỉm,cô cứ tưởng,nó sẽ phát điên khi biết mình ở nhà Nike,nhưng không ngờ,lại im lặng như vậy?

_ Tao không cam tâm,anh ta chỉ toàn lợi dụng bạn thân của mình,tức chết đi được mà!- Xiết chặt nắm tay,mặt Anny biến dạng _ Nhưng mà..người như anh ta,cũng là một người đặc biệt nh? -Nhìn Anny cảm thông,đến phiên Ji cười khổ,thật là..trách người ta,sau đó lại đồng cảm người ta □!

_ Khải Nguyên!

Khựng lại một giây,hai con chữ được nó nhả ra trọn vẹn,lần đầu tiên,nó gọi tên anh không kèm phần oán hận,lần đầu tiên,người phía sau,cảm thấy rất nhẹ lòng!

Bước đến gần ai hơn,Nike đưa tay xoay cô gái kia quay lại phía mình,nhìn vào bàn tay anh,nó tự khắc lùi lại!

_ Chúng ta chưa từng nói chuyện một cách đường hoàng,nhưng hôm nay..tôi muốn kết thúc mọi thứ,anh có thể,giữ khoảng cách,với tôi không? Không được chạm vào người của tôi,không được đứng quá gần,vì tôi sợ,tôi sẽ giết chết anh!

Chạnh lòng,người con trai đưa tay lên nơi ngực gật gật đầu,tim của anh,đang sắp không cầm cự,nhưng lý trí,lại muốn anh phải kiên cường!

_ Được rồi! Anh sẽ cố gắng,sẽ thật cố gắng thôi không đến gần em,vì anh cũng sợ,anh sẽ không chịu được,mà ôm chầm lấy em!

Khoảng cách dài bước chân,nhưng chung quy là xa xôi cách trở,dù anh có bước thêm,cô gái kia cũng sẽ lùi gót lại! Bất kể là 1 centimet hay đã chạm vào nhau,nhưng rõ ràng,cái nú tay,không đến phiên anh đảm nhận!

_ Đừng nói nhiều nữa,tôi không muốn nghe! Việc tôi muốn biết bây giờ là..tại sao,anh lại đưa tôi trở về đây? Không phải,tôi đã nói với anh rất rõ rồi hay sao?-Lần thứ hai nó quay về đây,nhưng lại vào đúng một căn phòng khác,người hai tháng trước đưa nó về là Bin,nhưng người của hai tháng sau lại là người rất bạc.Im lặng trước câu hỏi kia,Nike thu hẹp khoảng cách nhanh chóng,anh cũng đã từng nói với bản thân mình,người anh yêu,không được đứng quá xa anh _Tôi không muốn trở về đây,dù nó có thay đổi như thế nào đi nữa,thì vẫn không thay đổi,đây..vẫn là nhà họ Vũ,lúc nhỏ..tôi đã trải qua ở đây như thế nào,bị anh sỉ nhục như thế nào,tôi rất..hức hức-Để ai kia chạm nhẹ vào cơ thể mình,anh vòng tay xiết chặt bờ vai nhỏ,mỗi một cử chỉ,điều rất cố gắng chu toàn!

_ Dù nó không thay đổi,nhưng mà..tình cảm anh dành cho em,đã hoàn toàn thay đổi! Lúc đó..anh không thích em,nhưng bây giờ,anh rất thích em.Lúc đó..anh ghét nụ cười của em,vì nó khiến anh cảm thấy rất tội tệ,nhưng bây giờ..anh lại muốn,em mỉm cười với anh,vì như vậy..anh cảm thấy rất an ủi.Lúc đó..anh không muốn,em trở thành một thành viên trong gia đình anh,nhưng bây giờ..anh lại ao ước,em là một thành viên của nhà họ Vũ. Với tư

cách, không phải là em gái anh, mà là...-Cho nó rời ra khỏi người mình, Nike đưa tay lau sạch nước mắt tồn đọng. Nữ chủ nhân. của căn biệt thự này, người con gái duy nhất, thuộc về Vũ Khải Nguyên anh, người duy nhất, anh muốn nắm chặt tay, đi đến cuối con đường, người duy nhất, cả đời không thay đổi! Được chứ? -Đặt nhẹ bàn tay vào bàn tay anh, nó phũ phàng gạt ra vội, không thể nào, mãi mãi không thể nào!

_ Những gì tôi muốn nói, cũng đã nói xong, nếu không nhìn thấy tôi, K.O sẽ lo lắng lắm, tôi phải trở về đây!

Kết thúc bằng cái quay đầu, người con trai cố chấp giữ tay ai lần nữa, anh kéo nó về phía mình, sau đó ôm trọn người cần giữ! Ở yên trong vòng tay Nike, nó vùng vẫy nhưng tuyệt vọng, càng cố gồng mình, anh càng cố xiết chặt!

_ Khiết Như, em đừng muốn... thoát khỏi anh nữa, có được không?

Cảm nhận hơi nóng cạnh bên, nó đắm ra lo lắng tốt độ, ở đây là phòng Nike, của trời mới biết, anh ta muốn làm gì?

Thôi không phản kháng anh, hai bàn tay nó lập tức thả lỏng, nơi phía cổ đau dần, vì vết răng Nike vừa chạm.

_ A! Vũ Khải Nguyên, anh đang làm cái trò gì vậy? Dừng lại ngay cho tôi!

Sau tiếng cảnh cáo kia, anh lập tức dừng ngay hành động, anh đang làm cái quái gì vậy? Rõ ràng anh muốn nó tha thứ cho mình mà?

Đưa tay xoay con người kia về phía mình, về mặt Nike bối rối vô kể, riêng phần nó, chỉ muốn giết chết anh!

_ Khiết Như, anh..

...

Cộc Cộc

_ Vũ Khải Nguyên! Anh làm gì bạn tôi vậy hả? Hết giờ nói chuyện rồi, anh định chiếm nó làm của riêng hay sao?

Gạt vội tay anh ra, nó nhanh chóng đi về phía cửa, nếu không có Anny, không biết nó phải làm gì nữa?

Cạch

_ Anny! Chúng ta về nhà đi! Tao không muốn ở đây nữa đâu!

Nhìn biểu hiện của ai kia, mặt Anny đành lại, hướng mắt vào trong, cô đưa tay kéo nó về phía mình!

_ Nói tao biết, anh ta không làm gì mày chứ? Trong thời gian hai người nói chuyện, Nike có làm gì quá đáng không?

Kéo nhẹ mái tóc che đi vết cắn anh, nó vui vẻ nhìn vào cô mỉm cười, không thể được, không thể nói với Anny!

_ Không có! Chúng ta về nhà đi!

_ Vậy thì được rồi! Tao đưa mày về nhà, nếu không nhìn thấy em gái yêu dấu của mình, chắc chắn K.O sẽ không tha cho tao!

Gương mặt cô biến đổi khi nhắc về Tiêu Nhiên, dù anh rất dễ thương, nhưng khi giận lên, sẽ rất rất đáng sợ! Do vậy, đắc tội với tiểu nhân không sao, cô chỉ sợ đắc tội với trai đẹp ^^!

_ Được rồi Anny! Đi thôi!

_ Đồng ý!

Kéo vội tay nó rời đi, cô không quên quay mặt về nơi cửa, có thật, Nike không có làm gì nó không?

“ Chắc là mình đa nghi quá thôi, Nike yêu Khiết Như như vậy, không lý nào làm tổn thương nó, cũng giống như Korean, dù anh ta là một tên khát máu, nhưng cũng đâu làm tổn thương nó chứ? Phong Vũ Di, mày nên đi khám não rồi, toàn suy nghĩ lung tung ”

“ Nike? Anh thật làm tôi thất vọng, vết cắn của anh, chỉ càng làm tôi thêm oán hận anh thôi! ”

Đưa tay sờ lên nơi cổ, gương mặt nó đành lại, quay sang nhìn vào cô bạn thân, Anny chau mày cầm chặt bàn tay nó!

_ Mày làm sao vậy? Cổ bị gì sao?

_ Há? Làm gì có chứ! Tao là... hơi mệt mỗi một chút thôi, mày đừng lo lắng!

_ Chắc tại thân nhiệt cơ thể mày hơi cao, cho nên... mới thấy mệt mỗi, thôi vậy, chúng ta về nhà Korean rồi nghỉ ngơi!

_ Ừm!

Quay sang Anny,nó khẽ gật đầu,xém nữa là không xong rồi,nếu để cô mà biết vết cắn kia,chắc chắn nó lại khó lòng giải thích!

Kéttt

Cạch

Lao nhanh về phía cả hai là chiếc xe BMW màu đen sang trọng,qua khe cửa kia,nó và cô bắt gặp trọn tròn! Người đó..??

_Anny? Tại sao là Korean? Không phải là..? A!

_Sao không được là tôi?

Không ngại thể diện,anh vẫn như thường lệ xiết chặt nó vào lòng,người chứng kiến chau mày,gương mặt dần biến dạng,thử hỏi,trong mắt anh ta cô là cái gì?

_Korean chết tiệt,mau buông Angel ra ngay,anh như vậy,không thấy quá đáng hả?

_Tôi ôm Khiết Như,không phải là ôm cô,cô căng thẳng cái gì chứ?-Chỉ tay vào mình,Anny nhìn Korean cứng họng,cô mà thèm căng thẳng vì tên đại ôn thần này sao? Đúng là quá kiêu kỳ_Đồng Khiết Như,nếu tôi ôm người con gái khác,em có ghen không?

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thống lĩnh !

_Gấu teddy? Cũng có biết,ghen là gì hay không? Nè..sao không trả lời chị hả? Thật là..-Đưa chú gấu to lên đối diện mình,nó lăm bằm một câu hỏi vớ vẩn,thật ra cũng không hiểu lắm,ghen rốt cuộc là gì? Ôm trọn gấu teddy vào lòng,con người kia khẽ trở mình liên tục,đã khuya rồi,vẫn không thể chợp mắt _Đồng Khiết Như,mày làm sao vậy? Nhắm mắt lại,sau đó ngủ mau lên! Không được nghĩ về câu nói điên rồ,của Korean nữa,có biết không?-Áp nhẹ khuôn mặt vào thú nhồi bông,nó cựa mình,sau đó ngoan ngoãn ngủ,không nghĩ đến anh,không được nghĩ đến anh!

...

Cạch

Bước thẳng vào lãnh thổ của ai kia,anh cười khẩy,sau đó khóa trái cửa,đương nhiên,anh không có ý định trở ra ngoài!

_Đồng Khiết Như,em chết chắc rồi!

Cộp

Cộp

Thận trọng đi về phía giường,người con trai bất ngờ khụy xuống cạnh,bàn tay trắng ngần,bỗng dừng lại ở khuôn mặt của ai kia! Thoang thoang mùi hương dâu,Korean di chuyển đến làn tóc vuốt nhẹ,ánh mắt biết cười,dừng ngay nơi khóe môi căng mọng!

“ Thật là.. ”

Dịch chuyển làn môi chạm nhẹ vào vầng trán kia,anh thẳng thừng cường hôn không cần hỏi,anh cũng đã có nói,đã gọi là sở thích,tại sao phải hỏi nó trước khi anh chạm vào?

_Korean! Anh..

Giật mình đẩy anh ra,cô gái nhỏ theo thói quen ngồi dậy,sao anh ta lại tự ý vào đây,còn làm chuyện không hỏi trước nữa chứ? Đúng là quá bỉ ổi!

_Làm sao đây? Tôi nghe nói,một nụ hôn sẽ giúp kéo dài tuổi thọ,do vậy..tôi thử nghiệm xem sao? Em làm gì căng thẳng vậy?

Ung dung đứng dậy đối mặt ai,anh bình thản như chưa từng có chuyện,sờ nhẹ lên vầng trán mình,nó đâm ra phát giãn!

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh ai, anh nhướn mày chỉ tay vào khuôn mặt điển trai của mình cười nhếch.

_ Nếu muốn đòi lại công bằng, thì cứ hôn ở đây là được rồi! Sao hả? Là em hôn tôi? Không chịu thiệt thòi chứ?

Không thể nào, nó không bao giờ hôn kẻ thù, dù hôn anh ta thì đã sao? Người chịu thiệt, vẫn là nó thôi!

_ Không hôn!

_ Vậy sao?

_ Phải! Tôi không thèm hôn anh!

_ Làm sao đây? Vậy.. nụ hôn lúc này.. em không muốn lấy lại hay sao? Đồng Khiết Như em, có thói quen, để người khác, hôn miễn phí à? - Dùng ánh mắt sắc sảo cùng lời lẽ đã kích, anh nắm chắc phần thắng về phía mình, anh không tin, nó sẽ không hôn lại. Tranh đấu nội tâm, nó nhìn vào Korean trừng mắt, rất cuộc có nên làm vậy hay không? Nếu không hôn, không phải nó để anh ta đắc ý rồi sao? Nhưng nếu hôn, sĩ diện của nó, không phải sẽ bị anh ta đánh đổ rồi sao? _ Sao đây? Là hôn hay không?

_ Tôi..

_ Sao?

_ Được, tôi sẽ hôn anh, nhưng không phải là tôi thích anh, mà là muốn lấy lại nụ hôn vừa rồi, hơn nữa..

_ Em nói nhiều quá đó! Mau lên! - Chặn họng ai kia, anh đưa tay chỉ thẳng vào má mình chờ đợi, thời cơ sắp đến rồi, là nó muốn hôn anh! Từ từ áp sát làn môi vào khuôn mặt anh, nó hỗn loạn khép vội mắt, quay sang trở lại người, Korean bất ngờ giữ chặt hai tay cô gái nhỏ. Mở vội mắt ra, nó nhìn anh một cách ngờ ngác, anh ta đổi ý rồi sao? Không muốn nó hôn anh nữa? _ Khiết Như, tôi đổi ý rồi!

_ Thật sao?

_ Đúng vậy! Phải là tôi hôn em mới đúng!

_ S..sao? Ừm Ừm..

Nghiêng đầu xuống cạnh làn môi kia, anh cưỡng hôn không ngần ngại, trợn mắt nhìn người, nó dâm ra chét lặng. Không phải là kết thúc rồi sao? Tại sao lại..??

_ Ừm.. Ừm..

Bịch

Bịch

Vòng hai tay ra phía sau anh, con người kia đánh mạnh vào liên tục, nó muốn anh bỏ ra, ngược lại anh càng giữ! Đặt nhẹ bàn tay nơi vùng cổ ai, người con trai mút tròn chiếc môi nhỏ, đã bao lâu, anh chưa hôn cô gái này? Di chuyển bàn tay còn lại qua vòng eo thon, Korean cẩn thận áp nó nằm xuống giường tư thế hiện tại, thật vô cùng ám muội!

...

Kéo dài tận tâm nhiều giây, nó mới được thoát khỏi làn môi mọng, tim đập liên hồi, khi cánh môi anh rời ra chậm chạp!

_ Korean! Anh..

_ Sao hả? Có muốn tiếp tục không?

_ Không.. muốn!

_ Vậy sao?

Nhìn xuống nơi chiếc cổ trắng ngần, gương mặt anh tối sầm lại, vết cắn đó, chẳng lẽ..

_ A! Anh làm gì vậy?

Mạnh bạo xiết chặt cánh tay ai, anh quên mất đây là người trân trọng, dù có giận đến đâu, anh cũng không nên làm vậy mới đúng, nhưng vết cắn kia, là hiểm nghị lớn nhất!

_ Khiết Như, Nike đã làm gì em? - Đâm dâm vào Korean, nó bất ngờ im lặng, hình như.. đã để anh nhìn thấy vết cắn đó, thảo nào lại trở nên kích động. Nói! Nike đã làm gì em? Hai người rất cuộc đã làm gì hả?

_Anh đừng suy nghĩ lung tung,giữa tôi và Nike không có gì cả! Anh không tin thì mặc kệ anh! A!

Dùng sức đẩy anh ra,cô gái nhỏ nhanh chóng bước khỏi giường,anh ta,cũng có suy nghĩ đó sao? Gương mặt này..thật đáng sợ!

Áp sát vào chân tường,nó sợ sệt kèm theo hơi thở dốc,hình như Korean rất giận,rất giận là đằng khác!

_Đồng Khiết Như,hôm nay em phải nói rõ ràng,Nike đã làm gì em?

Mặt nó trắng bệch nhìn vào anh lắc đầu,không có,tuyệt đối không có!

_Anh bị điên rồi hay sao? Tôi và Nike không có gì cả,nhưng tại sao,tôi phải giải thích với anh chuyện này chứ? Anh đi ra ngoài đi!

_Được!-Nhấn mạnh câu nói kia,anh tiến nhanh về phía nó rục rủa _Nếu em không nói,tôi sẽ trực tiếp làm những việc hai người đã làm! Đồng Khiết Như,là em ép tôi!-Đưa tay kéo nó về phía mình,anh cúi xuống nhắc nhở người cần giữ,trong vòng tay kẻ lạnh lùng,cô gái nhỏ cố van nài từng chút!

_Korean! Anh đừng như vậy mà,hức hức,tôi không muốn,tôi không muốn!-Nhìn vào khuôn mặt lấm lem kia,anh im lặng đặt nó xuống sàn nhà,một tay vòng qua eo,tay còn lại đặt nhẹ lên khuôn mặt _Korean..

_Tôi không phải cố ý muốn làm tổn thương em,nhưng mà..vết cắn kia, khiến tôi phải suy nghĩ,rất cuộc..Nike đã làm gì em?-Giữ chặt chiếc eo kia hơn,anh kéo nó gần hơn về phía mình,vết đỏ hằn sâu,xiết chặt tầm nhìn lớn _Đồng Khiết Như,em là của một mình tôi,tôi không cho phép,có ai đó chạm vào em! Em cũng nên nghe cho rõ,cả đời này..em phải là của tôi!-Nhấn mạnh từng con chữ thốt ra,anh lòn qua mái tóc dài nghiêng đầu xuống,chạm môi lần hai,nó đâm ra hoảng loạn!

...

Cộc Cộc

_Khiết Như,mày ngủ chưa vậy? Tao có mang chè khúc bạch mày thích nè! Tao vào có được không?

Đưa tay cầm lấy chốt cửa,Anny bất giác chau mày,bình thường,nó đâu có khóa trái? Chẳng lẽ..nó cũng đề phòng cô _=

...

Kết thúc màn khóa môi,anh đưa tay kéo nó vào lòng mình,mùi sợ hãi bao trùm,cả căn phòng im bất! Như một đũa vô hồn,nó mặc kệ kẻ thù đang ôm mình,anh ta đã hôn nó,còn hôn rất nhiều lần!

_Korean..tôi ghét anh! Tôi và Nike,không có xảy ra chuyện gì hết,tại sao..anh không tin tôi? Tại sao..anh lại hôn tôi? Tại sao..rất cuộc là tại sao?

Giọng nói dần yếu đi,cơ thể anh,cảm nhận được một luồng sức nóng,hình như..thân nhiệt của nó đang tăng?

_Vi..

Cạch

_Tôi biết ngay là anh mà,thảo nào lại khóa trái cửa,anh không biết,nó đang bị cầm hay sao? Từ khi trở về đây,cả ăn nó còn chưa ăn nữa,anh đúng là quá đáng!

Nhìn lại chiếc khay trên tay Anny,gương mặt Korean dờ khóc dờ cười,đúng là..có phần khiến người khác tức cười,cũng như việc phát điên,cô vì biết nó ghét thuốc,nên mới nói dối là chè khúc bạch,cả cháo cũng chuẩn bị sẵn sàng!

_Đặt chúng lên bàn,sau đó..ra ngoài đi! Mọi chuyện còn lại,tôi sẽ tự xử lý! Nhờ cô nói với Nike,chuyện này..tôi sẽ tính với nó!-Ngu ngơ nhìn vào anh,mặt Anny biến dạng,từ bao giờ,cô trở thành người truyền tin vậy? Miễn cưỡng gật đầu,ai đó đi về phía bàn làm theo lời anh,sau đó,bước nhanh ra khỏi phòng _Khoan đã! Đưa chìa khóa cho tôi! Sau này..nếu thấy cửa đã khóa trái,thì đừng nên tìm cách bước vào!-Ném chìa khóa về chỗ anh,ai đó tròn tròn khi nhìn anh bắt lấy,đúng là,kỹ thuật không ai bằng _Đúng đó làm gì? Mau lên,đi..!-Hừ nhẹ một tiếng,cô nhanh chóng quay đi,trước khi rời khỏi,cô không quên khép chặt cửa!

“Một tên cẩn thận mà! Cả chìa khóa cũng ích kỷ với mình,ta không cam tâm”

_Nhìn sắc mặt anh ta như vậy,liệu Khiết Như có an toàn không đây? Korean ơi là Korean,anh đúng là quá độc tài! Hừ!

Khẽ bĩu môi,ai đó áp vào cánh cửa dò xét,trái lại sự mong chờ,âm thanh cô nghe,chỉ toàn là khoảng lặng _=

“ Sao không có tiếng gì hết vậy? Anh đang làm cái quái gì thế Korean? ”

...

Bên trong

Kê cao gồi để nó tựa vào, Korean di chuyển bàn tay lên mái tóc vuốt nhẹ, nếu không phải tại anh, cô gái kia đâu trở nên thế này?

_Đồng Kiệt Như, bây giờ.. chúng ta chơi một trò chơi, nếu em.. ngoan ngoãn ăn hết cháo mà Anny chuẩn bị, sau đó.. uống hết thuốc, tôi sẽ.. làm theo ý của em, bất kể.. đó là gì, được chứ?

_Không muốn, tôi không bị anh gạt nữa đâu, Hạo Thy Nhật, tôi có chết, cũng không liên quan đến anh!

Buông ra những câu từ, người trước mặt trầm lặng từng chút, hình như.. tính trẻ con trong nó, lại bộc phát nữa rồi!

_Vậy còn ba em thì sao? Ông ấy, có được tính là liên quan không? - Quay lại nhìn anh, nó bất giác im lặng. _Đừng cứng đầu nữa, không có ai, có đủ kiên nhẫn để nuông chiều một kẻ cứng đầu, đặc biệt, là tôi! - Phải, anh là người không kiên nhẫn trong bất kỳ trường hợp nào, nhưng với nó, anh đã quá nhượng bộ! Một phần quan trọng, cũng là một phần thống lĩnh!

Miền cưỡng gặt đầu, nó chịu khó ăn từng muỗng cháo nhỏ, khung cảnh vào giữa khuya, người con trai vẫn tận tụy ân cần!

“Đồ ngốc.. em có giận tôi không?”

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Em là người tôi thích.. mãi mãi là người tôi thích !

Lyric:

Thế giới bé thế nào?

Mình gặp nhau, có phải, muôn đời?

Ngày mà người mang đến, một khúc hát, không thể quên

Bài hát với những, mơ mộng

Bài hát với những, hy vọng

Cho đời ta, chút vui

Cho đời ta, chút thương

Thế giới lớn thế nào?

Mình lạc nhau, có phải, muôn đời?

Dòng người vội vàng qua, người sẽ đứng, nơi đâu chờ ta?

Chờ giữa quán xá, ven đường

Chờ cuối góc phố, năm nào

Xin chờ ta chút thôi, chút thôi

ĐK:

Bình minh đến đón ánh sáng sớm mình hẹn hò, chốn thân quen, ngày xưa

Hoàng hôn xuống, dưới góc phố vắng, mình cười, nói vu vơ, bao chuyện qua

Vì tình yêu ta trao người hết, xin người đừng khiến tim này, mong nhớ..

Hãy hứa sẽ mãi bên ta..

Ngày vẫn thế ảm áp tiếng nói, nụ cười người, với bao nhiêu, buồn vui

Chiều buông nắng, gió vẫn khẽ hát, thì thầm, những khúc hát ca, cho tình nhân

Làm sao khi con tim nhỏ bé mơ hoài, những phút giây, ôm lấy người..

Đời như một giấc mơ mãi không tàn, vì người...

...

Kết thúc đoạn tơ lòng, người con trai trước dương cầm cười nhếch, anh không những biết nó có mặt, mà còn biết được một điều, cô gái kia, đang chăm chú lắng nghe! Chỉ là say mê đến mức, không thốt được nên lời!

“Đồng Khiết Như, em giả vờ không giống rồi, thật là...”

“Giọng hát này...”

Theo lối suy nghĩ mơ hồ, nó quên mất sự hiện diện người trước mặt, anh đang tiến rất gần, còn đang muốn, ăn tươi nó từng chút!

_Sao hả? Đứng hình rồi luôn sao?

Giật mình nhìn vào anh, nó cố gắng che giấu đi khuôn mặt, chết tiệt, lại để Korean phát hiện rồi?

_Như vậy..là đúng rồi! Đây là vẻ mặt bối rối, khi tôi đọc được suy nghĩ của em! Đúng chứ?

Di chuyển bàn tay lên mái tóc kia, anh cất giọng khiêu khích, nhìn chằm chằm vào cánh tay người, nó chau mày gạt ra vội!

_Không biết xấu hổ!

_Vậy sao?-Bình thản như không, anh đáp vội làm nó tức nghẹn_Khiết Như, tôi đưa em đến một nơi!- Quay mặt về phía khác, con người kia không chấp nhận yêu cầu_Được thôi, tôi trực tiếp kéo em đi, là được rồi!-Không cho đối phương phản kháng, anh trực tiếp nắm vội bàn tay mềm, kế hoạch lần này, không được có thất bại!

_Korean..

“Tiêu Nhiên, anh cứ an tâm trở về Pháp, người con gái anh trân trọng, tôi cũng sẽ trân trọng cô ấy, chỉ là.. Cách thức khác với anh thôi!”

...

Cộp

Cộp

Kéo nhẹ vali đến cầu thang, ánh mắt anh, da diết dõi theo từng bước nhỏ, cách anh làm, có quá đáng hay không?

_Tiêu Nhiên, nếu anh đã quyết định, thì cứ làm theo ý của mình, dù sao..anh cũng là muốn tốt cho Khiết Như!-Đặt nhẹ bàn tay lên bờ vai anh, người con trai ở phía sau cười nhẹ, người phía trước thở mạnh ra, sau đó quay lại Shyz gật đầu_Được rồi! Chúng ta ra sân bay thôi, nếu không sẽ trễ giờ, được chứ?

_Ừm!

Vứt bỏ nhiều muộn phiền, hai con người cùng nhau bước đi vội, mỗi dặm chân, điều thống khổ vô cùng!

“Khiết Như, anh xin lỗi em”

_____

_Nè Korean, anh đây cao hơn nữa đi!

Giữ chặt hai bên dây xích đu, người con gái quay lại anh mong mỏi, nó muốn thử cảm giác cao cơ, nhưng Korean cứ thử thách lòng kiên nhẫn của nó!

_Không thích!

_Anh..-Chằm chằm vào khuôn mặt khó coi kia, khỏe mỗi anh bắt giác mỉm cười, nụ cười đẹp tựa thiên thần, mà lần thứ hai nó bắt gặp_Cười gì chứ? Vui lắm hả, đồ thần kinh-Khẽ chau mày, anh bước đến trước mặt nó khụy gối xuống, ánh mắt lạ lùng, hướng lên con người đang giận_Nhìn cái gì, có tin tôi móc mắt anh không?-Không kiên nhẫn hơn, người con trai nhòm người dầy áp sát gần khuôn mặt nó, một tay chống xuống xích đu, một tay chạm đến đường nét hoàn hảo_Korean, um um..

Khóa chặt nơi khoe môi,người con trai làm theo bản năng mút trọn,ngọt ngào,và có chút gì đó khác lạ.Không thể phản kháng lại anh,nó đưa tay xiết chặt nơi áo người đối diện,thật đáng chết,tại sao lại xiết lấy áo Korean?

30 giây cho một nụ hôn,anh rời khỏi một cách chậm chạp,anh cũng không hiểu,minh mắc phải căn bệnh này từ khi nào? Khẽ đưa mắt nhìn xuống nơi áo mình,Korean mỉm cười khi nắm vội,không thích,lý do gì lại xiết?

_Xem ra..là em đang quyến rũ tôi? Đúng không? Đồng Khiết Như?-Không lấy được tay về,nó đưa mắt nhìn anh bối rối,không phải,không phải là như vậy,nó ghét anh như thế,không lý nào muốn quyến rũ anh _Đù rồi,đừng có làm cho mọi người chú ý chứ? Không thấy,chúng ta sắp trở thành tâm điểm rồi hay sao?-Đưa mắt sang nhiều hướng,con người kia há hốc mồm,không xong rồi,thanh danh của nó? _Thật là..nhìn em buồn cười thật đấy!-Cười tươi hơn bao giờ,anh thẳng thừng kéo nó đứng dậy_Không cần xấu hổ, bởi vì tôi..

_Anh gì ơi?-Một tiếng thờ dài phát ra từ anh,sau đó là ánh mắt giết người quay sang cả đám,đây là lần thứ mấy,anh bị chặn họng? Đăm đăm vào đám nữ sinh,nó chau mày quay sang phía khác,cả nữ sinh,cũng nhìn đăm đăm vào Korean? Anh ta có sức hấp dẫn vậy sao? Sao nó không phát hiện vậy? _Anh là anh Hạo Thy Nhật đúng không? Đúng là bọn em không nhìn nhầm,anh có thể cho bọn em xin chữ ký được không?-Ghé mắt vào thiên thần nhỏ bên cạnh mình,anh bất giác khẽ cười nhếch,nó cũng biết khó chịu sao?

_Dĩ nhiên là được rồi!

Trợn mắt quay lại anh,cô gái nhỏ tức đến xanh mặt,anh ta nói đưa nó đi công viên,tại sao lại phô trương trước mặt nó? Lạnh lùng chọc tức ai,người con trai bước đến từng cô gái ký tặng,nếu nó giận,sẽ trực tiếp hét lên thôi!

“Đáng ghét! Cứ ở đó mà ra oai đi, tôi không thèm chấp nhứt với anh,đồ thần kinh ”

Hắn học quay người bỏ đi,con người kia bỗng bất ngờ khựng lại,là tên nào,dám lôi kéo nó đây?

_Tôi nói em được đi sao?-Là Korean? Buông vội bàn tay nó ra,anh nhanh chóng tiến lên phía trước,nụ cười ảm áp,ngay lúc này tắt vội,nếu để nó quay về,chắc chắn sẽ có chuyện_Khiết Như,em có phải đang ghen không? Là ghen khi nhìn thấy tôi..

_Không phải!-Cướp lời anh,nó hét lên một cách rành mạch,cảm giác lúc đó,y như lúc..nhìn thấy Shyz và Đình Đình,nhưng không thể nào,nó lại thích Korean _Anh là gì của tôi chứ? Lý do gì tôi phải ghen,hơn nữa..chúng ta là kẻ thù,tôi tuyệt đối không đi ghen với những cô gái kia-Kẻ thù? Ngắm lại hai con chữ thâm sâu,anh đưa tay xiết lấy hai cánh tay nhỏ!

_Em lầm rồi! Chúng ta không phải là kẻ thù,cả đời này định sẵn,chúng ta không phải là kẻ thù,em là người tôi thích,không có việc..em là kẻ thù của tôi,rõ chưa hả?-Hốc mắt anh đỏ lên,dồn nén bao nhiêu con giận,nếu là kẻ thù,cũng có lúc sẽ yêu _Đây là lần cuối,tôi cho phép em thốt ra hai chữ kẻ thù,em là người tôi thích,mãi mãi là người tôi thích,dù em không thích tôi,vậy được,tôi sẽ tiếp tục thích em,thích em đến lúc,em bằng lòng thích tôi!-Im lặng trước câu nói kia,nó như từ trên cao rơi xuống,cả ngôn ngữ thông thường,cũng biến thành không hiểu,thích? Là thích hay sao?

Sân bay

Đưa mắt vào đồng hồ,người con trai bất giác thờ dài,chỉ đầy 15 phút nữa thôi,anh sẽ không thể ở bên cạnh nó! Anh từng hứa khi rời khỏi,sẽ nói với nó,nhưng thay vì nói,anh lại chọn cách không từ!

_Anh họ,anh đừng lo lắng về Khiết Như,khi sang đến đó,nó cũng sẽ không ngăn cản anh được! Em biết anh rất thương nó,không muốn nó phải tổn thương,vậy nên..anh phải an tâm,bọn em lúc nào cũng yêu thương nó hết!

Đưa tay xoa nhẹ đầu Anny,K.O thoáng chút mỉm cười,dù đôi mắt đã đỏ hoe? Ở bên anh,anh mới thôi lo ngại!

_Anny! Cảm ơn em!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Rời đi !

_Anh..vừa mới nói gì vậy?-Dùng ánh mắt ngây ngô,cô gái nhỏ đăm đăm vào anh khó hiểu,làm sao có việc,tên lạnh lùng này,đi thích nó chứ? Dịch chuyển tầm nhìn vào đồng hồ,khoẻ môi người con trai thôi lo ngại,thời gian chỉ còn rất ngắn,tốt nhất anh nên kéo dài_Korean,tại sao anh không trả lời tôi hả? Anh cứ nhìn vào đồng hồ,rốt cuộc là ý gì đây?-Quay lại nhìn vào người con gái kia,anh bất ngờ kéo nó vào lòng,bàn tay dịu dàng,dẫn đi chuyển lên làn

tóc! _Korean..buông tôi ra,tôi đang hỏi anh một cách nghiêm túc-Cố định hai cánh tay ra phía sau anh,nó đánh vào không thương tiếc,nhưng ngược lại,anh vẫn rất kiên trì!

_Tôi cũng đang trả lời em,một cách nghiêm túc,chỉ là..em không nhận ra thôi! Sao hả? Em là đại đại ngốc hay sao?-Ngưng việc đánh anh,con người kia thả lỏng hai cánh tay xuống,nếu như thế,là Korean thích nó sao? Cho nó từ từ rời khỏi mình,anh giữ lấy nơi vòng eo nhỏ bé,nụ cười nhếch đứng đầu,di chuyển bàn tay lên khuôn mặt xinh xắn Khiết Như..tôi thật sự rất nghiêm túc,khi nói rằng,mình thích em! Nếu không thích một người,tôi sẽ không lãng phí thời gian để ở bên cạnh họ,chiều chuộng tính cách ngang bướng của họ,thậm chí..đổi đầu với người chú tôi rất mực tôn trọng Cả đời này,không ai đoán trước được bất cứ chuyện gì sẽ xảy ra với mình,cho nên..nếu gặp đúng người,tôi sẽ không từ bỏ! Câu trả lời này,đã khiến em hài lòng rồi chứ?-Khóe môi nó hờ ra,để lộ hai chiếc răng thô tình nghịch,không thể nào,tuyệt đối không thể nào _Được rồi! Không cần căng thẳng,em có biết..khi em căng thẳng,tôi lại muốn hôn em không? Đồng Khiết Như,em đang cố quyến rũ tôi à?-Thấp thoáng nụ cười tươi,cô gái nhỏ quay mặt sang phía khác,nó chắc chắn,hôm nay anh ta có vấn đề! Từ sáng có ý đưa nó đến đây,thì đã định sẵn,dây thần kinh của Korean,đã bị hỏng toàn bộ!

Tiếng loa phát thanh vang lên,xé toạc nội tâm anh từng chút,đưa mắt nhìn nhau,cả đám chỉ lẳng lặng thờ dài.Thứ K.O xem trọng nhất,có lẽ là nó,anh cũng biết,đi không từ với anh và nó sẽ như thế nào? Nhưng đứng từ một góc độ khác,Tiêu Nhiên không phải là người đáng trách,vì anh chỉ muốn tốt cho nó,không muốn,nó nhìn thấy anh rồi đi!

Xiết chặt hành lý trong tay,con người kia dần phần trần trở lại,khi biết anh đã đi,chắc mọi thứ cũng đã được giải quyết!

_K.O! Em đúng là không nỡ để anh đi!

Nghe giọng cô mè nheo,kẻ không biết cười cũng lập tức bật cười,quen biết lâu như vậy,anh mới nghe Anny luyện tiếng anh!

_Bỏ đi,anh không quen với cảm giác ngọt ngào này,thay vì luyện tiếng anh,em nên phụ bọn họ đỡ dành Khiết Như,có biết không? Hả?-Chăm chăm vào anh,người con gái khẽ gật đầu _Tôi cảnh cáo các người,nếu để Khiết Như chịu bất kỳ tổn thương nào,tôi sẽ không quan tâm,các cậu là thân phận gì? Trực tiếp đem con bé trở về bên cạnh tôi,các cậu đã rõ chưa hả?-Quay lại cả hội mỹ nam,anh cất lời vàng ngọc,họ nhìn anh,sau đó khẽ mỉm cười!

_Dĩ nhiên rồi -Đồng thanh.

_Như vậy là được rồi,tạm biệt!

_Tạm biệt K.O -Đồng thanh,bỏ lại đằng sau những ánh mắt luyện lưu,con người kia vẫn cất từng bước nhỏ,anh mong,nó không trách anh,anh mong,nước mắt kia,không tuôn rơi lần nào nữa!

“ Khiết Như, anh sẽ sớm trở lại với em, người anh yêu, em phải luôn vui vẻ, có biết không hả? Đồ ngốc, anh xin lỗi, anh thật sự xin lỗi em ”

_Thôi không xong rồi, về phía Angel, chúng ta phải giải thích sao đây mọi người?-Mặt mũi cô biến đổi khi bóng anh dần xa,chưa bao giờ,cô có cảm giác,nơi đáy lòng nặng trĩu,ki thật,chi toàn liên quan đến nó _Nè.. Mọi người sao vậy? Sao tự dưng lại im lặng chứ?-Đưa tay kéo cô về phía mình,EB ra hiệu lắc đầu,ai kia nhìn anh,vội tuân theo ngoan ngoãn!

“Mấy tên này.. Muốn tạo cho mình căn bệnh mới đây mà.. Hừ ”

Trên xe

Nhìn xuống cô bé trong vòng tay mình,người con trai mỉm cười vuốt nhẹ lên mái tóc,lúc này là ai khẳng định với anh,bản thân là kẻ rất khó ngủ,nhưng lúc này,tại sao lại khác xa như vậy?

_Joy! Lái xe về nhà đi!

_Dạ được,thưa Hạo Tổng!

Mỉm cười thật tươi,người con trai phía trước cho xe chạy đi vội,về phần tốc độ,chậm hơn so với mức bình thường,một là kéo dài thời gian,hai là..anh không có quyền làm khác =_=! Nhưng mỗi lần nhìn cảnh này,anh lại đắm ra tự ki =_=! Nếu anh muốn có bạn gái,có cần học hỏi ông chủ anh không?

Đầu tiên là một người cảm ô tốt bụng,sau đó,trở thành một kẻ độc tài,cướp lấy người mình thích?

Song lại già vờ là đối thủ của nhau!

Còn những lúc phát điên,lại chủ động,thống lĩnh người khác?

...

T Miu's K:

Chân lý a~ Chân lý a~

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Người đàn ông tốt !

_Joy! Lái xe đến công ty đi!

Một giọng nam trầm cất lên,khiến anh chàng tài xế trợn mắt,một phút trước còn muốn về nhà,một phút sau,lại thay đổi ý định! Trên đời này,chắc chỉ có ông chủ anh thôi,ngoài ra,rất khó tìm một người nào khác!

_Dạ được!

_Ừm!-Không rời mắt khỏi cô gái trong tay,anh cúi xuống kiss nhẹ lên mái tóc_Một con người,dù bận bịu như thế nào đi nữa,người quan trọng của họ,và công việc của họ,chắc chắn cũng sẽ làm tốt,tôi muốn thử xem,khi em ở bên cạnh tôi,cùng lúc giải quyết công việc,thì sẽ như thế nào?_Anh có lẽ,là một con người kỳ lạ nhất trên thế giới này,người ta chỉ khi nghĩ đến công việc,đã là rất đau đầu,huống hồ,cùng lúc chăm sóc một người khác,nhưng với anh,lại là một thử nghiệm thú vị!

_Dậy rồi sao?-Ngước mặt lên nhìn anh,nó đâm ra bối rối,riêng người con trai,chỉ lẳng lặng chau mày,những gì anh nói,nó đã nghe hết rồi à?_Nếu vậy cũng tốt,đúng lúc thư ký của tôi có việc nghỉ một ngày,nếu em đã dậy,thì đến thế chỗ cô ta là được-Người phía trước cười khò khi giọng anh vừa cất lên,lại là giọng điệu khiêu khích này,nếu anh học theo Korean,có khi sẽ tác dụng ngược mất! Đặt tầm mắt ở nơi anh,cô gái nhỏ đơ ra từng chút,nó lại có điểm phức,trở thành thư ký của anh ta hay sao?_Sao hả? Không thích đề nghị không công này à? Vậy thôi được,sau khi,em làm xong,tôi sẽ đền đáp cho em,được chứ?-Nhượng mày,Korean di chuyển bàn tay lên khuôn mặt nó,nụ cười ảm áp,đi đôi một chút gian tà!

_Nhưng..tôi chỉ biết viết kịch bản,việc của thư ký,làm sao tôi biết làm chứ? Anh nên kiếm người khác thì hơn!-Nhận được câu phủ phàng,mặt Korean biến thành trầm lặng_Tôi muốn về nhà,tôi muốn gặp K.O! Anh đưa tôi về đó,có được không?-Hít thở một hơi sâu,người con trai nhìn vào nó,lạnh lùng!

_K.O sao? Anh của em đi rồi! Vì sợ em,sẽ níu chân anh ta,vì sợ em,khiến anh ta dao động,vì sợ em bật khóc,thay vì..học cách mỉm cười! Đã đủ chưa hả?

_S..sao chứ?

Biệt thự Pink

Cách

_Tiêu Nhiên...-Trở về với kỳ vọng bao nhiêu,cô gái nhỏ lại sa sút thế đấy,căn phòng trống trải,cả vật dụng cá nhân,cũng thay nhau chạy cùng.Buồng vội chốt cửa ra,nó lo lắng bước về phía tủ đầu giường,bức thư trắng mỏng manh,đỉnh kèm chút ươn ướt_Em ghét anh lắm,hức hức-Dò nát bức thư trong tay,nó khụy xuống dưới sàn nhà nắc nhen,phút hồi hận bao trùm,cô gái nhỏ tìm tòi đọc trọn!

Nội dung:

Xin lỗi Khiết Như,thay vì mỉm cười đứng trước mặt em,để thốt ra câu nói,anh rời khỏi,thì anh lại chọn cách,em và anh rất ghét,đó là.. Im lặng,để đối phương oán hận mình,trách mắng mình,thậm chí..sẽ khóc vì mình!

Đó là một trong những lý do,anh hoàn toàn rất sợ,anh từng hứa,sẽ nói với em về việc anh rời khỏi,nhưng em có biết,khi nhìn thấy em,anh lại trở nên yếu đuối hay không?

Trên thế giới này,người anh quan trọng,chắc chắn chỉ có em,mãi mãi chỉ có em,nếu muốn anh lựa chọn công việc và em,người đầu tiên anh hướng đến,chắc chắn là cô bé cứng đầu năm đó!

Em có biết,ngay từ đầu anh gặp em,số phận như cho anh biết một điều,người quan trọng,đôi khi đến rất chậm,nhưng mà..lại ở bên ta rất lâu!

Chăm sóc em,yêu thương em,là trách nhiệm anh đảm nhận,không cho người khác tổn thương em,cũng là việc anh nên làm! Nếu có thể,anh rất muốn,em trở về với anh!

Thế nhưng,anh muốn em ở bên cạnh ba em lâu hơn,sau đó,sẽ đến đón em,cho nên..em tuyệt đối không được khóc,những người còn lại,dù tính cách có như thế nào đi chăng nữa,thì anh biết chắc rằng,họ sẽ không để em tổn thương thành tâm yêu thương em,lo lắng và muốn tốt cho em!

Vậy nên..em phải hứa với anh,ở đó,phải thật sự vui vẻ,có biết không?

Cô bé năm xưa,phải thật sự thoát ra khỏi quá khứ đó,hứa với anh,được chứ? Tính cách bướng bỉnh của em,sẽ có người,bằng lòng tiếp nhận!

Ngoài anh ra,còn rất nhiều người khác,phải không? Giống như câu ba em từng nói,con gái của ông ấy,vốn sinh ra,là để người khác bảo vệ,nâng niu,và học cách kiên nhẫn! Dù em hoàn toàn là một hạt cát nhỏ,những lữ khách du hành,sẽ không vì vậy,mà vứt bỏ đi,có đúng không?

Khiết Như,trân trọng bản thân,tức là..đã trân trọng những người yêu thương em,vì thế..không được,tự hủy hoại bản thân,có nhớ không hả?

Don't cry! I'm here!

Kí tên: K.O!

_Tiêu Nhiên..

Buong lòng bức thư,con người kia im lặng để nước mắt tuôn vội,không được khóc,làm sao có thể không khóc! Cuối cùng,nó cũng hiểu được,cảm giác bị bỏ rơi từ nhiều năm trước,và ngày hôm nay là như thế nào? Cũng hiểu được,khi rời đi,bằng cách tàn nhẫn này,sẽ để lại cho người đối diện ra sao? Cuối cùng,nó cũng đã hiểu,cuối cùng,nó cũng đã hiểu!

_Bây giờ..có lẽ em đã hiểu rồi phải không? Hiểu được cái cảm giác chết tiệt này,là như thế nào,rồi phải không?-Ngước mắt lên nhìn Korean,nó càng khóc to tiếng,hóa ra,là loại cảm giác này? Khụy gối xuống bên cạnh cô gái kia,anh đưa tay kéo nó vào lòng,dù anh rất giận,có thể muốn phát điên,cũng có thể,muốn tự tay giết nó,nhưng mà..anh không thể,bỏ rơi nó,cũng như,nhường cho một người khác _Nếu em đã hiểu được cảm giác ngọt ngào này,thì phải hứa với tôi,không được tiếp diễn nó,một lần nào nữa hết,được chứ?-Vòng tay qua người anh,nó dúi đầu vào khuôn ngực rắn chắc _Phải! Là xiết chặt như vậy,như thế..tôi sẽ không sợ em chạy mất,Đồng Khiết Như,nếu em muốn khóc,thì cứ việc khóc,tôi sẽ không mắng em!- Theo thói quen xiết chặt ai kia,anh để yên cho áo mình ướt đầm,đây không phải lần đầu,có lẽ,cũng không phải tương lai không tiếp diễn,nhưng một người đàn ông tốt,không phải là,việc hứa dùng cả đời lau nước mắt cho người con gái mình thích,mà là,không để cho họ phải khóc,dù bất cứ giá nào!

_Khiết Như..

Đứt dần một dặm câu,cảnh tượng kia,khiến anh phải im lặng,sự thật hiển nhiên,anh đến trễ thật rồi!

Lạnh lùng quay lại phía ai,người con trai giữ chặt nó,trầm lặng!

_Đến rồi sao?

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Hình phạt trẻ không ngoan !

Hít thở thật sâu, người con trai trước mặt anh như ong mề, mỗi bước chân, cũng tiến nhanh về đối diện. Làm sao đây? Anh làm sao có thể, để Korean nhận ra, anh đang bối rối chứ?

_Nè.. Tao đến rồi, mày nên giao người đi chứ? Không cần, phải giữ chặt như vậy!

Để yên hai tay trong túi quần,Zack cố che giấu gương mặt khó xử,chết tiệt,anh sắp phát điên mất!

...

Thằng thím giữ lấy ai,anh đưa mắt nhìn Zack cười khẩy,đến không đúng lúc,còn bảo anh giao người? Trên đời này,có chuyện dễ dàng vậy sao?

_Khiết Như,có muốn đi gặp ba không?-Ở trong vòng tay anh,nó ngoan ngoãn gật đầu, sau đó,cũng từ từ rời vội _Lần này..em trở thành Đồng Khiết Như ngoan ngoãn rồi,như vậy..rất đáng yêu!-Xoa nhẹ đầu ai kia,Korean miễn phí một nụ cười rạng rỡ,lần nào anh cười,nó cũng trở nên lơ đãng,còn ai kia,chi đứng đó chau mày _Đứng lên,có người không vui rồi-Ngoan ngoãn để anh đỡ lên,nó quay sang Zack cười nhạt,để anh nhìn thấy rồi,đúng là..mất mặt!

_Khiết Như,qua đây với anh,anh đưa em đi gặp ba-Đưa tay kéo nó về phía mình,nhưng nhanh chóng bị ai kia chặn lại,hướng mắt vào Korean, Zack chỉ nhận được một nụ cười nửa miệng _Mày...-Ồ giữa hai chàng trai,cô gái nhỏ đâm ra khó chịu, nó đâu phải là món đồ,có cần hai người lôi kéo vậy không?

_Hai người..

_Làm sao đây? Nếu muốn đi, phải là chúng ta cùng đi mới đúng. Không lý nào,lại để Phó thiếu gia này,hưởng lợi một mình,đúng không?-Nhanh chóng gạt tay anh ra,Korean quyết định một mình giữ nó,anh không an tâm,hoàn toàn không an tâm_Khiết Như, chúng ta đi thôi! Em có biết, những kẻ thích lợi dụng, thường rất tỏ vẻ dịu dàng hay không? Há?-Ngước mắt lên nhìn anh,nó tròn tròn đôi mắt,nếu như Korean nói, ngoại trừ anh ta, thì cả đám kia, cũng là kẻ xấu sao?_ Phải rồi! Tôi là người duy nhất còn sót lại, thành tâm và lo lắng cho em, cho nên..quyền chăm sóc em, phải là tôi đảm nhiệm, còn ai kia..-Khựng lại một giây,anh quay sang Zack cười nhếch_Tôi nghĩ không cần đâu-Xiết chặt bàn tay ngoan, anh nhanh chóng kéo nó đi một mạch, nụ cười tươi, vẫn rạng rỡ bên ngoài!

_Phó thiếu gia, Hạo tổng, Tiêu tiểu thư, mời ba người vào trong-Cung kính trước cả ba, cô quản gia cúi nhẹ người chào đón,tiếp theo sau,chi lẳng lẳng mỉm cười. Đặt từng bước chân son,nó bước vào căn phòng khách tráng lệ, cách bày trí hiện tại, khiến nó phải đứng hình_Tiêu tiểu thư, cô có thích chúng không? Một tòa lâu đài với hoa hồng là chủ đạo? Không những vậy, ở sau vườn hoa, còn gieo trồng rất nhiều hoa hồng, mà chủ tịch, muốn tạo bất ngờ cho cô?-Mím chặt môi,nó quay sang cô quản gia gật đầu,bao nỗi vui mừng, đi kèm cùng nước mắt!

_Dĩ nhiên là..hức hức

Bước nhanh về phía ai,anh kéo nó áp sát vào người mình,bàn tay trắng ngần,đặt nhẹ lên làn tóc!

_Được rồi, những gì tôi nói với em, em quên hết rồi sao? Là một đứa trẻ ngoan, thì phải làm sao hả?-Cho nó rời khỏi người, Korean ôn lại tất cả bài đã học, anh cũng đang thắc mắc, giữa nghề bảo mẫu và một tổng tài, anh nên chọn cái nào? Lau sạch những giọt nước lấm lem, con người kia, chờ đợi câu trả lời_Dồng Khiết Như, khi còn đi học, có phải, người thường xuyên bị phạt,là em hay không? Há? Đối với một người lớn hơn mình, khi họ đặt câu hỏi với em, em luôn dùng im lặng, để trả lời hay sao?-Đăm đăm mắt vào anh, nó phát hiện mình nín hãm, cái gì mà thường xuyên bị phạt chứ? Khi đi học, nó chưa hề bị phạt nằn lằn nào nữa là, trừ lúc ở học viện YN!

_Tôi nói cho anh biết, khi còn đi học, tôi rất là ngoan đó, nếu không, anh cứ hỏi Tiêu Nhiên, thành tích của tôi, luôn luôn đứng đầu bảng, nếu anh không tin, thì cứ cho người đi điều tra, tôi không sợ anh đâu!

Gân cổ phản bác lại anh, nó không biết, có vài con người đang bật cười, xem ra, khi nó khóc, anh nên đã kích nhiều thì tốt!

_Tại sao tôi phải mất công điều tra, chỉ để biết thành tích của một cô bé nầm lùn hả? Với lại, đầu óc có chút không bình thường, thích khóc nhè, còn lại thích, vui đùa vào tiểu thuyết nữa? Em nói xem, tôi có nên không?

_Korean! Anh..

_Được rồi hai đứa-Cắt ngang cuộc đấu tranh, người đàn ông từ trên lầu bước xuống, mỗi bước chân, có gì đó nặng nề, đặc biệt là hương hoa hồng, mỗi lần ngửi chúng, y rằng, ông luôn luôn dị ứng. Quay lại nơi ba, con người kia chạy nhanh đến cạnh, vòng tay nhỏ bao trùm, người đàn ông trẻ tuổi_Con gái, đã để con đợi lâu, lần trước, ba thật sự xin lỗi, vì đã không thể đến chăm sóc con, con có trách ba không?-Nhìn xuống đứa trẻ ngây ngô,người đàn ông hỏi khẽ, cái lắc đầu hiển nhiên, cùng lúc buông vội người!

_Dĩ nhiên là không,Khiết Như không hề giận ba, nếu không phải Korean, làm sao con bị cảm chứ? Ba nói xem, anh ta, có phải là một đứa trẻ ngoan hay không?

Khoác nhẹ vào tay ông, nó quay về anh chỉ trích, nhận được lời than phiền, người được một trận cười, đương nhiên cũng là Zack!

_Korean sao?-Nhấn mạnh tên anh,ông quay sang nó khẳng định, ai kia nhìn ông, chỉ lẳng lẳng gật đầu_Đúng là..anh Korean không ngoan, vậy..Khiết Như, con có ngoan hay không?-Theo thói quen gật đầu,nó bất gặp hai cặp mắt kỳ dị, nó ngoan? Nhưng chỉ với một số người_Được rồi, nếu như Korean không ngoan, con có muốn phạt anh hay không?-Mỉm cười thật tươi,nó hướng mắt vào anh gật đầu,đĩ nhiên phải phạt rồi,làm sao không phạt được!

_Không những Korean không ngoan,mà Zack cũng không ngoan,anh ấy,cũng từng nói dối con,con cũng muốn phạt Zack! Ba,có được không?

Mặt cả hai điềm tĩnh như không,nhưng trong lòng,có thứ gì đó khó tả,nếu được tính luôn phần nói dối,có lẽ,ông cũng được tính,là một đứa trẻ không ngoan rồi!

_Dĩ nhiên là được rồi!-Ông đồng ý,sau đó quay lại Korean và Zack mỉm cười_Khiết Như, con muốn hai đứa trẻ không ngoan này,làm gì?-Hướng mắt vào ba,mặt Zack dần tái nhợt,anh là con của ông,nhưng tại sao y như con nuôi vậy? Còn cô nhóc quái dị kia,lại muốn dò trò gì đây?

“Ba à..? Rốt cuộc, ai là con của ba vậy hả? ”

“Đồng Khiết Như.. ”

Xoắn nhẹ hai bên tay áo lên,nó tiến đến trước mặt từng người mỉm cười,trẻ không ngoan,đương nhiên phải chịu phạt!

“Hạo Thy Nhật, Phó Tĩnh Lâm, hai người chết chắc rồi! ”

...

Chúc m.n đọc truyện vui về! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chị gái bất đắc dĩ !

_Korean,nếu anh là con gái,chắc chắn sẽ có rất nhiều người theo đuổi,đúng hông?-Chống hai lên bàn,cô gái nhỏ ngây ngô cất vọi,riêng về phần anh,chi lằng lằng chau mày.Kiếp này,anh đã quá phiền phức khi nhiều người theo đuổi,còn muốn,minh trở thành một mỹ nữ hay sao? Hình phạt oái oăm nhất trên đời này,anh e rằng,chỉ có một mình nó _Chị gái, có muốn uống sữa không? Hả?-Như sét đánh ngang tai,anh nhìn nó trừng mắt,nếu không phải vì Zack,anh đâu ra thế này!

1 tiếng trước

_Cái gì? Làm chị gái của em một tuần?-Bịt kín hai tai,nó nhăn nhó nhìn hai người đối diện,chi là làm chị gái thôi mà,có cần căng thẳng vậy không? _Đồng Kiệt Như, em không thấy mình quá đáng hả? Dù chỉ một giây, tôi cũng không đồng ý-Mím chặt đôi môi, nó cúi mặt im lặng, hình phạt này rất đáng yêu, quá đáng ở chỗ nào?

_Được thôi, nếu Korean không đồng ý,cũng không sao, anh sẽ làm chị gái của em, được chứ?-Nắm bắt tình hình, Zack lên tiếng nhượng bộ, mỗi bước chân, cũng chạm đến nhanh dần_Khiết Như, không được như vậy, em không biết, khi em buồn, sẽ có rất nhiều người, lo lắng và không vui hay sao?-Khụy gối xuống bên cạnh ai,Zack đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc, hành động dịu dàng, khiến người phía sau khó chịu.Ngẩng mặt lên nhìn anh, nó cười tươi, chìa ra ngón tay út_Muốn anh móc ngoéo mới tin à? Em đúng là...Cau mày một giây, anh vui vẻ chơi trò chơi móc ngoéo, riêng kẻ đứng nhìn, chi lằng lằng chau mày. Rõ ràng, Zack đang cố thị uy với anh,nếu vậy,anh cũng muốn đầu thủ!

Đi nhanh về phía ai kia, anh đưa tay kéo nó đứng ngay dậy, nụ cười trên đầu, vẫn ẩn náu bên cạnh!

_Chỉ là chị gái thôi sao?

_Tôi không hiểu ý của anh!

Nghiêng đầu nhìn vào ánh mắt ngây ngô,anh bắt giác cười ním, thật là..chi là chị gái thôi sao?

_Được, tôi đồng ý làm chị gái theo hình phạt mà em vừa đưa ra-Cho nó áp sát gần người mình,anh cúi xuống ghé sát vào cạnh tai,cười khế_Khiết Như, nếu em muốn như vậy, tôi sẽ làm theo, nhưng mà..tôi sẽ vận dụng tất cả bản năng của một người chị gái,để yêu thương và chăm sóc em gái mình,cho nên..một số hành động thân mật, e rằng..không tránh khỏi-Nghe rõ tiếng cười anh, nó nhanh chóng gạt vọi, con người này, rốt cuộc là sao? Anh ta có thể hét lên,chi vì một hình phạt nho nhỏ,nhưng sau đó, lại nhất mực bằng lòng???

_Tôi..

_Hạo tổng, Phó thiếu gia, Tiêu tiểu thư, chủ tịch có lệnh, mời ba người vào dùng cơm!

Cắt ngang cuộc đan xen, cô quản gia cất vọi, quay lại nhìn Amia, nó vui vẻ gật đầu.

Trở về thực tại

Đóng vọi laptop trên bàn,anh đứng dậy bước đến trước mặt nó,mỗi bước chân,phá vỡ vật cản đường. Từ từ đứng dậy đối diện anh,nó tự động buông vọi ly sữa nóng,tên điên này,lại phản đối nữa sao?

_A!-Giữ chặt hai bên tay,Korean khiến nó phải giật mình,cánh môi đỏ mềm,ân lên nụ cười nhẹ_Korean..ở đây là..

_Tôi biết-Anh khẳng định,sau đó thu hẹp khoảng cách gần,bàn tay trắng ngần,lại chạm ngay vào khuôn mặt_Tôi biết,ở đây là nhà của ba em,tôi cũng biết,nếu tôi làm gì con gái ông ấy,thì lúc đó,không những ông ấy,mà còn rất nhiều người khác,không tha thứ cho tôi,cho nên..tôi tự biết cân nhắc.Em không cần phải sợ hãi,cũng không cần phải dè chừng tôi,vì..trước hay sau,em cũng sẽ,là một người tôi thích.Tôi bỏ mặc,tôi không quan tâm,người em thích là Shyz hay là ai khác,tôi chỉ quan tâm,em là người tôi thích,là người..tôi rất thích-Nhấn mạnh nắm từ sau,anh đưa tay kéo nó về phía mình,di chuyển lên đỉnh đầu,bàn tay người vuốt nhẹ_Khiết Như, hình phạt này..không vui đâu,tôi không muốn..làm chị gái bất đắc dĩ của em,em hiểu không hả?-Đặt ở vòng eo anh,nó cố gắng đẩy ra,nhưng trớ trêu,duyên phận người sắp đặt.

Từng nhịp tim,lay động được hình thành,cô gái nhỏ từ từ buông xuôi vọi,dù nó có cố,cũng sẽ không thoát khỏi anh.

Em phải đi đến nơi đâu để thấy con tim được bình yên?

Em phải học đến bao lâu thì mới quên đi được niềm đau?

Phải yêu hết con tim mới thấu đôi ta, cần nhau thế nào?

Hay cuối cùng..chỉ có em yêu anh thật lòng?

Ai từng đi dưới cơn mưa khóc hết nỗi đau vào trong mưa?

Ai từng thức trắng đêm thâu để cố quên đi những ngày xưa?

Từng là tất cả của nhau, đến hôm nay..chỉ còn nỗi đau

Đến cuối cùng, hai chúng ta vẫn phải xa nhau..

_ Là nhạc chuông điện thoại của em sao? Nghe cũng hay đó- Buông vội nó ra, anh cúi người xuống lấy điện thoại, cái tên trong danh bạ, khiến anh phải bật cười_ Của em- Lạnh lùng trao cho ai, anh bước đi về nơi vị trí cũ, ánh mắt hững hờ, vẫn đang cố biểu hiện. Cầm chặt điện thoại trong tay, nó nhanh chóng bắt máy, người bên đầu dây, đang than ngán thở dài.

_ Làm gì lâu bắt máy vậy hả?- Nhìn vào người con trai, nó vội vàng quay sang phía khác, giọng Anny, lại tiếp tục cất trầm_ Nè..mày đang ở nhà của ông ấy với hai tên nguy hiểm đó sao? Có cần tao đến bảo vệ không?- Khẽ đưa mắt xuống đồng hồ, ngay tức khắc nó trầm hẳn, trời cũng vào tối, có lẽ..nên ở lại đây!

_ Không cần, tao tự biết lo liệu mà, hơn nữa..- Khựng lại một giây, con người kia quay lại anh cười cười_ Có ba tao ở đây, tao không tin, có người không nề mặt- Ngược mắt lên nhìn ai, anh cười khẽ một tiếng, đồ ngốc, nó nghĩ, anh không dám làm gì sao?_ A!- Giật lấy điện thoại từ tay ai, Korean khẽ nhướng mày, riêng phần nó, đang khó coi tột độ_ Anh.. trả điện thoại lại cho tôi, mau lên- Giữ chặt hơn bao giờ, anh đưa đến cạnh nơi tai cười mỉm, thật là.. vẫn cứ lo nhiều chuyện!

_ Anny, cô lo lắng thái quá rồi, nếu đã rảnh như vậy, cô nên.. làm tốt nghĩa vụ một người bạn gái của mình, với EB. Về bạn thân của cô, tôi chắc chắn sẽ đối tốt, được chứ?

_ Ô..Nè..Korean..Anh..-Đưa mắt vào màn hình, miệng Anny méo xệch, cô lo lắng cho bạn thân, thì có tội hay sao?_ Cái tên chết tiệt như anh, nếu tôi không lo lắng, thì đâu có dọn đến nhà anh chứ! Dù thế nào đi nữa, tôi cũng không bỏ cuộc. Hãy chờ đấy- Hừ rõ một hơi, cô ngó nghiêng vào trong, hình như, EB đang bận thì phải? Đứng lúc.. cô có thể chửi EB, em có chuyện phải đi, không thể ở lại gặp ba mẹ anh, cho nên.. em đi đấy- Lấy vội balô, cô rón rén rời khỏi, cuộc ra mắt này, xem như.. cô là người thất hứa!

_ Này Amy, em..

Hướng mắt nhìn theo, EB khẽ lắc đầu, cô bạn gái của anh, bao giờ mới trưởng thành đây?_ Phong Vũ Di, hôm nay, anh tuyệt đối không để em trốn thoát- Khẳng định một câu, anh nhanh chóng gọi cho ai đó, gương mặt rạng ngời, pha lẫn nụ cười nhẹ.

“Thật là.. Hai cái tên này, khi không có nhả hứng, đưa mình đi công viên dạo hay sao? Chắc chắn trong chuyện này có vấn đề”

Xen giữa hai chàng trai, nó đưa mắt nhìn từng người trầm lặng, một tên lạnh lùng và một tên khó tính, cứ cho rằng họ không có điểm chung, nhưng hóa ra, vẫn có điểm đồng nhất!

Đó là.. sự im lặng đến đáng sợ, song, lại nói nhiều đến rùng mình, cũng có lúc, mỉm cười như những đứa trẻ, phút trầm lặng và xao lãng không lời!

_ Dừng lại làm gì? Mau đi tiếp đi chứ- Giật mình nhìn anh, nó bất giác đứng hình, tiếng dừng chân rất nhẹ, anh ta cũng nghe rõ hay sao?_ Chân em có vấn đề gì sao? Há?- Đặt mắt xuống đôi chân, nó ngược lên lắc đầu, chân nó rất tốt, có vấn đề gì chứ?_ Nếu không có vấn đề gì, thì mau lên, tôi không thích, những con người chậm chạp, đặc biệt.. là em đó- Trùng mắt nhìn Korean, gương mặt nó biến dạng, riêng phần Zack, chỉ lẳng lặng lắc đầu.

_ Được rồi! Korean không thích những con người chậm chạp, nhưng mà.. anh lại rất thích những con người chậm chạp, vì chậm chạp, là cẩn thận mà, đúng không?

Tiến đến gần nó hơn, Zack đưa tay xoa nhẹ đầu, hành động dịu dàng, khiến ai kia khó chịu.

Nếu không phải vì EB đã nhờ, anh cũng đâu cần, phải mang theo một bóng đèn, cả ngôn từ thốt ra, cũng rõ phần khiêu chiến!

“...”

_ Sao chứ? Đã ra ngoài rồi sao?- Hướng mắt vào Anny, cô quản gia gật đầu, riêng về phía cô, lại phát diện tột độ_ Thật là..- Thở ra một hơi, cô khẽ xoay người, thoáng chút đứng hình, với người đang cười mỉm. Anh ấy...???

_Phong Vũ Di, mau lên, đi gặp ba mẹ của anh!

...

Chúc mn đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Người đứng sau hạnh phúc !

10:00 pm

“ Khiết Như..anh có nên..thật sự có nên..làm phiền đến cuộc sống của em,nữa không hả? Rốt cuộc,là có nên hay không? ”

_Haizzzz, có lẽ..anh nên làm điều này từ sớm,vì tất nhiên,câu trả lời kia,anh hoàn toàn biết được,là như thế nào mà. Thật là..

Thở rõ một hơi,anh tự thuật,những điều trong lòng nghĩ,cánh tay cũng rời dần,nơi cửa phòng vững chãi.

Nếu anh tiếp tục,tức là..khiến mối quan hệ ở hiện tại,càng khó giải quyết hơn,nhưng nếu..wướng mắc vẫn không gỡ ra,thì có lẽ..anh cũng sống không bằng chết.

Cộp

Thấp thoáng hình bóng ai,người con trai ở phía sau lắc đầu,muốn tìm người ta,lại đến vào lúc này? Anh tự hỏi,người con trai kia,là ngốc,hay giả vờ thành ngốc?

_Vũ Khải Nguyên,mày đang làm gì vậy hả?-Bối rối quay lại anh,ngay tức thì,Nike chỉ biết cười gượng,anh quá lộ liễu rồi hay sao? Hay thực tế,vận mệnh tùy người nắm? Bước chậm rãi lại Nike,anh in sâu một nụ cười nửa miệng,rất muốn nói dễ nghe,nhưng lại không làm được_Người ta đã ngủ rồi,mày còn muốn gặp hay sao? Hơn nữa, người gây ra chuyện,luôn luôn.. là người chịu thiệt thòi nhất,đúng là đúng,còn sai..mãi mãi vẫn là sai. Nike! Mày nói xem,có đúng không?-Nhìn thẳng vào Korean,lần mời Nike,ấn lên chút gượng gạo,ừ anh cười,nhưng chưa bao giờ là thật!

07:00 am

_Tạm biệt ba,con sẽ thường xuyên đến thăm ba-Tựa lưng vào nơi xe,đôi mày anh cau lại,chỉ nói tạm biệt,sao lại lâu vậy chứ? Rõ tiếng cười khi,người đàn ông nhìn vào nó gật đầu,cô con gái ngây ngô này,quả thật rất đáng yêu_Khiết Như phải trở về đây,không nói chuyện với ba nữa,nếu không..sẽ có người cảm râm con cho coi-Trầm lặng hơn bao giờ,anh đi thẳng đến nơi nó trùng mắt,có anh ở đây,còn dám lớn tiếng than phiền!

_Korean,bây giờ..bác giao con gái của bác lại cho cháu,nếu con bé xảy ra bất cứ vấn đề gì,bác sẽ không tha cho cháu,đã rõ chưa hả?-Quay mặt sang Korean,nó lè lưỡi trêu chọc,riêng ai kia,chỉ lẳng lặng gật đầu_Được rồi, con mau theo anh về,nhớ là..phải ngoan ngoãn như ở đây,có biết không?-Đưa mắt nhìn ai kia,anh cất tiếng cười khẩy,ngoan ngoãn? Với người như nó sao?

_Dạ ba! Khiết Như biết mà,nhất định,con sẽ ngoan ngoãn,hơn nữa,còn là rất rất ngoan!

Khăng định vô số từ,nó như khiêu khích người bên cạnh,ánh mắt biến kì,đặt nơi cô gái nhỏ!

“ Đồng Khiết Như, là do em nói ”

_Bác trai, bác không cần lo lắng,con bé cứng đầu này,cháu nhất định,sẽ dạy dỗ tốt,cho nên..-Khựng lại một giây,anh đưa tay choàng qua cổ nó nhưong mày,độ nghiêng mỹ miều,lần át tầm nhìn nhỏ_Này nhóc,em nói ngoan ngoãn,thì phải làm được cho tôi,nếu không..cả ba của em,tôi cũng sẽ không nề mặt,rõ chưa hả?-Im lặng trước lời anh,nó chôn sâu vào đôi mắt thu hút,chết tiệt,anh ta rất đẹp trai,cả mùi hương,cũng khiến nó suy sụp,phải chăng,nó có bệnh trong người?

Quan sát cảnh tượng kia,người đàn ông chỉ biết lắc lắc đầu,hai đứa trẻ này,xem ông là không khí hay sao?

_Tôi không muốn nói chuyện với anh,tôi phải trở về đây!

Lúng túng gạt tay anh,con người kia bước vào xe một mạch,tâm trạng bần thần,lý trí dần rối loạn. Nó không thích Korean,tuyệt đối không thích anh!

_Korean, Khiết Như,con bé..

_Cháu hiểu,cũng sẽ cố gắng làm tốt nhiệm vụ của mình,cho nên..bác không cần phải lo lắng,mọi chuyện,cứ để cháu lo liệu-Cắt ngang lời ông,anh nói rõ từng chữ,gọng nói bỗng trầm,tĩnh lặng trong vô tận_Được rồi,cháu phải đưa con nhóc đó về,khi rảnh,cháu sẽ đưa con bé đến thăm bác-Gật đầu nhìn ai kia,ông kèm theo một nụ cười,đáp lại cái gật đầu,anh quay người cất vôi.

Cạch

Ngồi vào trong xe,anh quay sang nó chau mày,phút chốc bất ngờ,ngiêng người về đối diện.Áp sát gần người anh,cô gái nhỏ tròn mắt,tên điên này? Chưa uống thuốc hay sao?

_Korean..anh..

_Có muốn.. tôi thắt dây an toàn cho em không hả? Đồ hậu đậu?

Cộp

_ Sao mình lại..dừng lại ở đây chứ? Rốt cuộc,mình bị sao vậy hả?

Hướng mắt về phía phòng,nó đâm ra khó hiểu,rốt cuộc,tại sao lại đứng trước phòng của Nike? Nó và anh,đâu có gì để nói,ngoài hận thù,thì không còn gì khác!

Thở rõ một hơi dài,con người kia,bắt đầu xoay người vội,nhưng thứ cùng vang,buộc nó phải quay đầu.

Cạch

Bắt gặp khuôn mặt nhau,cả hai như chết lặng,người thì bất ngờ,kẻ thì tỉnh mạch. Nhìn vào hành lý trong tay Nike,nó không nói gì,chung quy là im lặng,về phía anh,lại cố gắng mỉm cười.

_ Khiết Như, em đến tiền anh sao?-Dọc tìm có chút đau,anh di chuyển,từng bước chân đến vôi,nơi khoe mi,đang che giấu ẩn tình_Sao hả? Vui đến không nói nên lời hay sao? Anh rời khỏi,có lẽ..sẽ giải quyết được vấn đề hiện tại,nói anh biết,em có vui không?-Đặt tầm mắt ở nơi Nike,nó im lặng như không thể cất,anh ta sẽ rời khỏi,nhưng là..đi đến đâu? Hít thở thật sâu,anh cố gắng mỉm cười,không gian bao trùm,bầu không khí ngột ngạt. Cứ nhìn sâu vào đôi mắt một người,anh lại tăng thêm phần yếu đuối,cả đời kiêu ngạo,có gì sụp đổ trước một người?_Được rồi,anh phải đi đây,có thể..rất lâu mới trở về,trong thời gian này,không gặp anh,em đừng có nhớ anh đó-Biểu hiện sự vui tươi,người con trai,trước mặt ai quay vôi,cố hòng anh ghen dần,đường tìm đau tốt độ.Cuối cùng,nó cũng không giữ chân anh!

Người đứng sau,mãi mãi là đứng sau,dù đứng trước,cũng sẽ không thành trước.

...

P/s: Sau một thời gian mất tích,ta cũng đã quay trở lại:3 Sorry các bạn đọc giả yêu dấu nhiều nhiều.. Vì đã ra chap trễ.. (lý do: Do lịch trình đi chơi quá nhiều..kèm theo phần lôi kéo của chúng bạn.. Nên ta cứ bỏ bê truyện.. Ahiih)!!

Chốt: Mong m.n đừng bỏ truyện của Như Kỳ:D

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Họ và anh..!

_Vũ Khải Nguyên,anh sẽ đi đâu hả?-Cắt lên tiếng cười khi,người con trai,cổ chôn sâu mi ướt,anh đợi giọng nói này,hầu như,sắp kiệt sức.Bước chậm về phía Nike,nó ở sau trầm lặng,anh ta không nói,là xem thường nó sao?_Anh..

_ Khiết Như,kể từ thời điểm này,em đừng nói gì hết,cứ để anh nói là được-Cắt ngang giọng nói ai,anh từ từ,xoay người lại,ánh mắt hoen dần,chút vị cay xè nhạt_Thật sự..anh đã suy nghĩ rất lâu,trước khi đưa ra quyết định này,có thể gặp được em,là điều anh vui nhất.Từng có một người đã nói với anh,suốt cuộc đời này,anh ta không bao giờ hối hận,về việc làm của mình.Anh ta cũng rất mạnh mẽ,hon nữa,từng rất kiêu ngạo,không khuất phục trước ai.Nhưng mà..suy nghĩ đó của anh ta,hoàn toàn đã kết thúc,khi nhìn thấy..người anh ta tổn thương trở lại,anh ta bằng lòng vì cô ấy hi sinh,anh ta bằng lòng vì cô ấy đánh đổi,thậm chí..là phá hủy nguyên tắc sống của mình.Chi mong,có thể nhận được,sự tha thứ từ cô ấy,nhìn thấy nụ cười của cô ấy,đối đãi với anh ta,một cách trân thành,không phải là..một ánh mắt hờ hững.Khi anh ta quay người bỏ đi,cô ấy..có thể dùng lời lẽ của mình..để níu anh ta lại,khi anh ta yếu

đuổi,cô ấy..lại bằng lòng,ở bên cạnh anh ta.Nhưng tại sao? Những điều anh ta mong,điều ngược lại với hiện thực? Khiết Như,phải chăng,anh ta không xứng đáng?- Xiết chặt hai nắm tay,nó bắt đầu quay người vội,mỗi một câu từ,nó đều nghe rất rõ.

Chuyện cũng đã lâu,đáng lẽ,nó có thể quên đi một cách trọn vẹn.Nhưng không,khi nhìn thấy những con người liên quan,nó lại không làm được.

Dù ở cạnh họ,hằng ngày đối diện,cùng họ cười,cùng họ cãi nhau.Nhưng..nó không thể nào,gạt bỏ đi nguyên tắc đó,cũng không thể đối đãi một cách bình thường,như những con người khác.

_ Có lẽ..câu tha thứ của em,anh mãi mãi không nghe được.Do vậy,cứ hận anh đi,nếu..nó khiến em thoải mái hơn.Khiết Như-Khẽ xoay lại nhìn anh,nó bắt gặp,khoảng cách đang thu hẹp,người nó và Nike,đúng thật sự rất gần _Anh rất muốn giữ khoảng cách với em,nhưng lúc vô tình,anh lại không làm được.Khoảng cách xa nhất,không phải là sự sống và cái chết.Mà nó là..hai con người,dù họ rất gần nhau,nhưng..thực tế,lại không gần như vậy.Em..có biết không hả?-Nhìn chăm chăm vào Nike,nó quên mất,mình đã nhìn quá kĩ,khuôn mặt điển trai,tướng chừng không hề biết.Không bao giờ,nó chịu nhìn vào anh,cũng không bao giờ,nó chịu lắng nghe,những câu từ xuất phát.

Anh ta cũng là kẻ kiêu ngạo,cũng là kẻ đào hoa,là kẻ lăng nhăng,nhưng..lại là người dịu dàng.Cũng là người khiến nó phải đau khổ,cũng là người,khiến nó phải căm phẫn,cũng là người,nó không muốn gặp nhất.Nhưng ở đâu đó,anh ta,lại là người yếu đuối,nhu nhược,và thuộc tuýp si tình.

_Vũ Khải Nguyên,không phải..tôi không muốn tha thứ cho anh,mà thực tế..tôi không làm được.Có thể là như Paul đã nói,nếu tôi không vứt bỏ được oán hận,người đau khổ nhất,có lẽ..chính là tôi.Nhưng mà..anh có biết,hức hức..-Đưa tay kéo nó vào lòng,anh khẽ gạt đầu từng chút một,anh hiểu,anh hiểu nó muốn nói gì _Anh buông tôi ra, Vũ Khải Nguyên,anh..

_Anh chỉ ôm một chút,sẽ ảnh hưởng đến kinh tế nhà họ Đồng của em sao?-Cắt ngang lời nói kia,Nike khiến nó,thôi đẩy anh ra khỏi,khóe môi nở dần,nụ cười duyên kém linh _Khiết Như,anh suy nghĩ kĩ rồi,anh không muốn bỏ đi,nếu anh rời xa em,anh chắc chắn,mình sẽ không sống được. Vì vậy..em hãy tiếp tục hận anh,chỉ cần..để anh..nhìn thấy em,là được-Dịch chuyển làn môi đến mái tóc dài,Nike kiss nhẹ,sau đó,từ từ rời vội _Anh sợ đi..không thể dịu dàng giống như Bin,anh cũng không thể giống như Shyz,có lý do,để được em yêu quý,cũng sẽ giống như K.O,chăm sóc em cả ngày,sau đó,lại nhận được,lời căm on từ em.Và anh cũng biết,mình sẽ không giống Korean,người hay bắt bẻ em,nhưng thực chất..lại là người chu đáo.Đương nhiên,anh không giống họ,thứ anh cho em,là mối hận truyền kiếp,nhưng mà Khiết Như,nếu có thể,hãy đối xử với anh,như với bọn họ,được không?-Để nó ra xa mình,Nike buộc miệng lên tiếng,khuôn mặt bồn chồn,chờ đợi câu nói nhỏ _Khiết Như..

_Tôi đói, tôi muốn đi ăn-Trợn mắt lên nhìn ai,anh ngờ nghệch đến lạ,câu chuyện nghiêm túc,sau lại như thế này? _Anh kỳ lạ thật đó,nếu muốn tôi cho anh cơ hội,thì phải chứng tỏ thành ý chứ? Nhìn tôi,anh sẽ nhạt được vàng hay sao?-Mím cười thật tươi,Nike ôm nó một lần nữa,anh cảm nhận được rồi,là vị ngọt hạnh phúc.

_Cảm ơn em,Khiết Như!

_Không cần! Tôi chỉ nói,sẽ suy nghĩ về cách đối xử với anh,còn phần tha thứ,tôi không có nói.Cho nên..anh đừng có lợi dụng,tôi không phải là gấu teddy của anh-Buông vội nó ra,Nike hào hứng thấy rõ,anh chờ câu nói này,cũng đã 9 năm rồi _Tôi đói,không phải,anh biết nấu ăn sao? Mau lên,nấu ăn cho tôi.Nhưng trước tiên,tôi không muốn,nhìn thấy đồng hành lý này-Nhìn về vật vô tri,Nike bắt giác mỉm cười,tàng đá trong lòng,bỗng nhẹ hơn từng chút.

Phịch

_No quá đi!

Cùng lúc ngã lưng,ba cô nàng quay sang nhau mỉm cười,cũng đã lâu,không no nề như vậy.

_Giờ này..có lẽ K.O đang làm việc đúng không? Anh ấy,không bao giờ chịu ngủ sớm,đúng là..một tên ngốc nghếch. Nhưng mà..tao rất nhớ anh ấy.

Ngược lên trần nhà,nó lên tiếng lẩm bẩm,đôi mắt đờm buồn,khi nghĩ về nơi đó.Anh từng nói,nếu không có nó,anh sẽ phát điên,còn nó,sẽ cô độc mãi mãi.Cảm giác có anh hai yêu thương,đúng là,thật sự rất khác!

_Còn tao,tự dung..lại nghĩ về Tyo,anh ấy cũng sắp kết hôn với Eun rồi,ngĩ cũng lạ..tại sao,không thể buông bỏ? Người vì mình,có thể chịu nằm ở căn phòng ngột ngạt hai tháng,sau đó..lại kết hôn với một người khác,người hoàn toàn,hon mình rất nhiều điểm-Nhìn chăm chăm vào Ji,nó và ai kia bỗng ngồi bật dậy,làm cho cô,cũng khó hiểu ngồi cùng _Yên tâm đi,tao ôn mà-Vòng tay qua cổ cô,nó kéo sát về nơi mình cười khẽ,cảm giác của Ji,nó hoàn toàn hiểu được.Có khi,Tyo cũng như Shyz,điều có nỗi khổ tâm chẳng hạn.

_Theo kinh nghiệm của chị,cung đang rất là buồn,thường thì trong trường hợp này,nữ chính luôn nói mình ổn,nhưng thật ra..là đang rất không ổn.Đằng Diệp,những gì mày thấy,chưa chắc là sự thật,cho nên..tao khuyên mày,nên hỏi rõ anh ấy.

_Đúng vậy! Dù tao rất ghét hành vi sở khanh của anh ta,nhưng suy nghĩ lại,anh ta không phải là vô nghĩa,có thể cứu mày,còn bảo vệ mày,thì..anh ta hoàn toàn đáng để tin tưởng.Nhưng mà..tao không tin tưởng Eun,chị ta thật sự rất đáng ghét.

Quan sát Anny,hai cô nàng bật cười,quả là Anny,luôn luôn rất chính nghĩa.

Clap Clap

Tiếng vỗ tay này??

Hoàn mỹ như chưa từng,anh đứng cười khiêu khích,dáng người ung dung,toát lên nét chết người.

_Sao lại là anh?-Đồng thanh,trùng mắt nhìn Korean, gương mặt nó biến dạng,về phía Ji,chi lẳng lẳng lắc đầu.Cô hiểu,bước tiếp theo là gì _Anny, chúng ta ra ngoài đi, tao có chuyện muốn nhờ mày-Đứng dậy kéo Anny,Ji cười cười thân thiện,riêng về Anny,lại cau có liên hồi.Có chuyện nhờ cô,trùng hợp đến vậy sao?

_Hừ,anh mà động tay động chân,tôi sẽ không tha cho anh- Trước khi rời khỏi phòng,cô không quên căn dặn,nhưng người đứng nhìn,chi ung dung cười khẩy _Anh..

_Được rồi, chúng ta đi thôi!

...

Cộp

Cộp

Đợi cho cánh cửa khép dần,anh tiến nhanh,về phía nơi đối diện,mỗi bước chân,cứ thoăn thoắt đến gần.

_Ngồi yên-Ngoan ngoãn ngồi trên giường,nó bắt gặp,anh đang khụy gối xuống,ánh mắt biết cười,chôn sâu vào một chỗ _Khiết Như,tôi đưa em đến một nơi!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Mọi ý kiến cứ đóng góp cho Kỳ!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Diên Dục Luân !

__Sân bay__

Chăm chú vào đồng hồ,gương mặt cô,trong bất ngờ đánh lại,còn phía Ji,cũng sốt sắng vô cùng.

Ông anh họ của cô,cũng có cùng chuyến bay với Ken và Paul,nhưng lạ thay,không nhìn thấy ai cả.

_Nè Ji..-Ngờ ngạc nhiên nhìn Anny,Ji khe khẽ cười trừ,mỗi khi ai kia nhẹ nhàng,cô lại thấy lạnh lạnh _Addy..là anh hai của EB sao? Nghe nói,anh ấy rất khó chịu hả? Nếu tao trở thành vợ của EB,tao có phải..sẽ chịu rất nhiều áp lực hay không?-E dè hỏi Ji,Anny lấy làm lo lắng,cô cũng không mong,mình giống trong tiểu thuyết.

Nữ chính sẽ gặp khó khăn,trong việc tiếp xúc với gia đình chồng,nhất là,những con người khó tính.Nếu vậy,cô thà mình không lấy!

_Thật ra thì Addy..

_Đằng Diệp / Anny..-Hai giọng nói cùng vang,khiến cho Ji im lặng,cô khẽ quay đầu,kéo theo người bên cạnh.Người con trai đó? Hướng mắt về phía anh,Anny có chút đứng hình,kiếp này,cô có duyên với soái ca thì phải? _Ken! Kia là em gái của cậu sao? Nghe nói,nó và EB đang hẹn hò,đúng không? Hả?-Đối mặt với Addy,Ken bình thản gật đầu,người biết cũng nhiều,sao Addy biết chậm thế? Đúng là..một tên chỉ biết yêu công việc,ngoài công việc ra,anh ta,không còn biết gì khác.

Kéo nhẹ hành lý về cả hai,Addy nhìn vào cô chau mày,dù là chỗ quen biết,nhưng cũng cần,phải lựa chọn tỉ mỉ.

_Anh họ,anh đang nhìn gì vậy?-Lên tiếng giải nguy,cô cảm nhận chút gì đó lạnh lạnh,dù là anh em,nhưng cũng rất xa lạ _Addy..

_Đằng Diệp,em nên biết phép tắc một chút,tên của anh,không phải để em gọi,sau này..đừng để anh nhắc nhở lần thứ hai,rõ chưa hả?-Nhìn lại Addy,Ji ngoan ngoãn gật đầu,riêng về ai kia,cứ chau mày liên tục.Chỉ mới gặp lần đầu,đã cảm thấy khó chịu,nếu phải sống chung,không phải,rất thê thảm hay sao? _Đi thôi,còn muốn anh nhắc à?-Quay sang Anny,Ji cười khô,sau đó,nhìn anh gật đầu,mỗi bước chân,cũng từ từ rời vội.

“Thật là.. Đò khó ư ”

Đôi mắt theo Addy, gương mặt cô, cứ biến dạng từng chút, bản sao xuất sắc, của Korean đây mà!

_Xem ra..em gái anh, lại có thêm một đối thủ rồi, Addy, không giống như EB, cho nên..em hãy cẩn thận- Sự xuất hiện của Ken, buộc cô phải chau mày, có ai như anh, chỉ biết khuyên vô bổ. Bước về phía Ken, Paul bắt gặp ánh mắt cười, hai anh em nhà này, rất đáng yêu khi cãi? _Được rồi, mau về thôi, có lẽ.. Khiết Như, đang rất nhớ anh, nếu vậy..anh làm sao, để con bé chờ anh được chứ?- Kéo vội hành lý đi, anh bỏ mặc, hai con người trầm lặng, ông anh của cô, bệnh nặng đến vậy sao?

“Ken ới là Ken..haizzz..”

_Sao anh lại đưa tôi đến đây?- Hướng mắt ra ngoài khơi, anh bắt gặp ánh mắt cười, anh cũng không biết, huống hồ nó lại hỏi _Tên kia, sao anh không trả lời tôi hả?- Quay lại đối diện ai, người con trai, như thể không muốn cắt, sâu trong ánh mắt này, anh luôn tìm, thứ gì đó quen thuộc _Hạo Thy Nhật, anh..

_Vi em thích nó, cho nên..tôi cũng thích nó, đủ chưa hả?- Đứng lặng nhìn Korean, nó vô thức im lặng, anh ta vì nó, nên mới thích biển sao??? _Thật ra..không phải là tôi không thích biển, mà là..để thích một thứ gì khác, ngoài thứ mình đã thích, thì điều này rất khó. Tất cả..cũng là tại em, tại em..tôi mới trở nên như ngày hôm nay, do đó..em hãy chuộc lỗi của mình đi- Như pho tượng đức thành, con người kia, ngay tức khắc đứng lặng, ừ là bối rối, kèm theo, sự kỳ dị khác thường _Đồng Khiết Như, có ai đó nói, mỗi khi em bối rối, nhìn rất đáng yêu không?- Tròn mắt một to hơn, nó như người từ trên cao rơi xuống, anh ta đang khen, hay bắt bẻ nó đây?

Âm Âm

Chạm nhẹ vào đôi chân, từng đợt sóng cứ xô vào mạnh mẽ, thoáng chút lạnh dần, rồi từ từ rời vôi.

_Khiết Như, tôi muốn hỏi em một chuyện- Hạ thấp chất giọng trầm, khoảng cách anh, dần thu hẹp với nó, hai cánh tay, cũng nhanh xiết tay người. Nhìn xuống tay anh, nó ngược lên cau có, giữ chặt như vậy, sợ nó chạy mất sao? _Trả lời cho tôi biết, đối với Shyz, em là cảm giác gì? Khoảng thời gian hai tháng không gặp chúng tôi, người khiến em nhớ đến nhiều nhất, thật ra..là ai?- Khe khẽ đôi bờ mi, nó cố xua những hình ảnh còn lại, trong hai tháng đó, người nó nghĩ đến, không phải là anh hay sao? _Có phải..là người cầm ô tốt bụng, đã nhường ô cho em, trong khi..anh ta để mình bị ướt, sau đó..còn bị cảm, nhưng..vì lòng kiêu ngạo, anh ta đã không nói với em Còn vô có cường hôn em, trước mặt của chúa, và sau đó, lại chặt vật tìm em. Cô bé, anh ta..đã đánh rơi từ quá khứ? Hay là..vị hôn phu trong trí nhớ của em, dịu dàng, và hết mực chu đáo? Cũng là Shyz, chú họ của tôi?

Cột

_Cà phê của em, còn có một phần bánh gato- Kéo ghế ngồi đối diện cô, Endy thoáng chút chau mày, Anny anh biết, cũng biết buồn hay sao? _Nè..Em sao vậy? Gặp chuyện gì khó khăn à? Nếu vậy..anh không muốn vướng vào đâu- Ngược lên nhìn Endy, cô dờ khóc dờ cười, ngoài anh ra, cô nên tìm ai chứ?

_Endy, em không rảnh để đùa với anh, em đang nói một cách nghiêm túc!

_Sao hả? Là chuyện tình cảm hay sao? Anh nhớ là..em với EB rất tốt mà- Bình thản đáp lại cô, anh không biết, ai kia đang cau có, nếu tốt, đến nhờ anh làm gì? _Được rồi, anh không đùa với em nữa, nói đi, về phần Addy hay sao?- Mỉm cười nhìn Endy, cô khẽ khàng chớp mắt, anh là cứu tinh, là cứu tinh của cô. Dù gì, Endy cũng là anh họ của Addy, có khi, sẽ giúp cô nhiều thứ ^^!

_Bingo! Anh là nhất rồi- Cô hét lên, sau đó, khẽ hạ giọng. _Thật ra..cái tên Diên Dục Luân đó, em thấy rất ngứa mắt ngay từ đầu, cả Ji, anh ta cũng khó chịu. Nếu như em trở thành vợ tương lai của EB, chắc chắn, em sẽ rất khó sống. Endy, anh có cách nào hay không? Nếu có một anh chồng như vậy, không phải..em sẽ rất thâm hại sao?- Cố nén đi tiếng cười, Endy bỗng khẽ khàng đứng dậy, vấn đề nan giải, trong truyền thuyết đây mà.

...

P/s: Addy! Anh chồng khó xơi trong tương lai của Anny (trùng hợp: Cả hai điều có chữ Y đứng cuối nhớ??) ^^

Đến đây thôi nhé m.n, đã để m.n chờ lâu (*Cúi đầu*)!!!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67-2: Mỹ nam xuất hiện (Giới thiệu nhân vật)

Nhỏ!

Như mn cũng đã biết, dạo gần đây, sự xuất hiện của một số nhân vật chưa được Kỳ giới thiệu!!!! À không, lâu rồi mới phải ^^

Không giới thiệu, cũng không có nghĩa, họ đảm nhận vai phụ. Mà là..Ta lười đấy! Ahhi <3 Và sau đây... * kéo màn * sẽ là hội đồng mỹ nam * cúi đầu *!!!

...

1. TRẦN HUY BẢO (25 tuổi)

Nick name: Endy.

- Thành đạt trong nhiều lĩnh vực, cùng với tài năng của mình, Endy không những giỏi về kinh doanh, hiện tại, anh còn sở hữu cho mình, một cửa hàng bánh kem nổi tiếng. Bên cạnh, còn là người thừa kế tương lai của Trần gia, anh họ EB, Addy và Jirou. (Có ai cho em biết, anh Jirou là ai hèm nà? Để ta tự trả lời nào, dĩ nhiên..anh ấy là anh của EB rồi! Còn có ai, thắc mắc về tên anh ấy không? Cmt Kỳ biết nhé)!!!
- Sở hữu gương mặt cute và một body hoàn hảo, ánh mắt biết cười, khi nhìn vào ai đó. Tôn thờ chủ nghĩa độc thân, nhưng hóa ra, anh vẫn ghét cô độc. (Ai rước anh đi giùm em, vừa hoàn mỹ, vừa soái ca:3! Bạn Nhã An ra đây nhận hàng nì, bạn có tâm sự rằng: Muốn rước Endy ^^)!!!
- Hải hước, anh không biết, mình có phải là hải hước hay không? Nhưng mỗi lúc, anh nhìn vào ai, chắc hẳn, người đó sẽ mỉm cười. Anh sẽ dịu dàng với người anh yêu, riêng về người không yêu, cũng sẽ cố dịu dàng (A~ lạ lạ)!!!
- IQ: 400/400.

...

2. PHÓ TÍNH LÂM (17 tuổi)

Nick name: Zack.

- Đại thiếu gia tập đoàn Cẩm Thi, người thừa kế được ba anh tin tưởng, cũng tức là, người cha trên danh nghĩa của nó. Anh vì sự rung động đầu tiên, đã chấp nhận, hi sinh quyền làm chủ. Chịu phối hợp, vì kẻ sách lâu dài (Thật ra..cứ nhầm lẫn với chấp nhận hiến thân =.=).
- Nụ cười là vũ khí của anh, bên cạnh, ánh mắt là tâm điểm giết người, nhưng..hơn tất cả, vẫn là body hoàn hảo, cùng chiều cao: 1m83.
- Là người của công việc, nên đôi lúc, anh luôn đòi hỏi một cách hoàn hảo, do đó, tính cách độc tài, cũng dần được hình thành. Nhưng riêng với một người, anh luôn luôn, là người phải hạ giọng (biết từ nè).
- IQ: 400/400.

...

3. DIỄN DỤC LUÂN (19 tuổi)

Nick name: Addy.

- Người kế vị tập đoàn Diễn Thị trong tương lai, hiện tại, anh là một họa sĩ manga đa tài, anh trai EB, Jirou, và là em họ Endy.
- Xuất sắc về ngoại hình, cùng chiều cao 1m85, bên cạnh, là chàng soái ca đình đám (về tất cả Korean vẫn đứng đầu:3).
- Anh là người lãnh đạm, cần có thời gian rất lâu, để quên đi mọi thứ, đặc biệt về tình cảm, cũng là người si tình, sợ mất thứ gì đó quan trọng. Nhưng..lại là người rất thoáng, thứ anh cần quên, ngay lập tức sẽ quên.
- IQ: 400/400.

...

4. HÀN ĐỊNH THIÊN (17 tuổi)

Nick name: Tyo.

- Con trai cả tập đoàn Thiên Ân, người thừa kế tương lai, cũng là con trai độc nhất. Do đó, anh không có quyền lựa chọn người bên cạnh cho mình, mà là..mối nhân duyên gượng ép.
- Mẫu người đàn ông tuyệt vời, cho tất cả các cô gái, nhưng có lẽ, người may mắn không nhiều. Tuy vậy, vẫn có người, được anh tin yêu, và hết mực chăm sóc. Body hoàn hảo, chiều cao: 1m83.

• Người giống Bin,có lẽ chính là anh,anh dịu dàng giống Bin,và ấm áp như Shyz,nhưng đôi lúc,lại trẻ con nghịch ngợm.

• IQ: 400/400.

...

Đến đây thôi nhé m.n <3 nhiệm vụ giới thiệu của ta đã hết,tạm thời anh Jirou sẽ được ta dành đến phần sau.3 Nếu có thể,sẽ cho anh ấy xuất hiện,nhưng nếu không..sẽ ở lại một nơi nào đó!!! Còn về Eun, vì cô ấy là nv phản diện,cho nên..Kỳ sẽ không nhắc đến ở đây! Nếu bạn nào thấy truyện vòng vo,thì có quyền không đọc nữa nhé,Kỳ không có ép đọc,sau đó..lại quay đầu lại phần hai chữ “ vòng vo ”!

Hóa ra..vẫn có người thích vòng vo đấy chứ!

(Chú ý: Đôi điều bức xúc)

* Cúi đầu *

P/s: Giờ mới phát hiện....truyện của ta nhiều nam nhân đến v ahihi:D

=>Ngoài việc học,ăn và ngủ ra...Kỳ sẽ cố gắng ra

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Sở thích ?

_Hai năm rồi..anh mới trở lại đây, nơi mà anh,thật sự không muốn đến,nhưng mà..đôi lúc,sự thật luôn luôn rất tàn nhẫn.Người chúng ta muốn quên,lại không thể quên được, Thiệu Tiên,rốt cuộc,anh nên làm gì đây?

Quản quái trong tiếc thương,anh cố kiềm,những yếu lòng bộc phát,cánh tay trắng ngần,di chuyển lên bìa mộ.Hai năm rồi,anh mới quay lại nơi đau khổ này,cũng là hai năm,không có sự xuất hiện của cô.

_Hóa ra..anh họ..là vì chị Thiệu Tiên sao? Thảo nào..không muốn em theo cùng-Xiết chặt hai nắm tay,anh đứng dậy cau mày,quay sang cô,là ánh nhìn căm phẫn_Anh họ,em..

_Bây giờ là sao đây? Cả chuyện riêng của anh,em cũng muốn quản lý hay sao?-Mím chặt bờ môi,cô khe khẽ cúi đầu,cô đứng là khờ,khi quyết định theo anh _Đặng Diệp,em chỉ là em họ của anh,đừng để mối quan hệ anh em này,chính thức bị hủy hoại,nhớ cho kĩ đó-Hừ nhẹ rồi quay đi,anh bắt gặp hai con người đối diện,anh họ của anh,cùng cô bạn gái em anh _Thật là..cả anh,cũng muốn cho người ngoài biết về việc riêng của em sao? Buồn cười thật-Hướng mắt về phía xa,Anny khẽ thờ dài,hóa ra Addy,đáng thương hơn cô nghĩ.

_Diên Dục Luân,anh là anh họ của em,không phải là người xa lạ.Còn Anny,trong tương lai,cũng sẽ là người nhà của em.Em đừng vô lý như vậy!

_Phải-Anh khẳng định,sau đó bật cười_Là em vô lý được chưa? Bây giờ,em đi được rồi chứ?-Lẳng lặng thờ dài,anh đưa mắt theo Addy trầm lặng,một kẻ si tình,luôn tạo ra vô bực.

_Chắc anh ta, đã đau khổ lắm nhỉ?-Quay lại Anny,anh bắt giác chau mày,là ai đã máng người ta,sau đó,lại lên tiếng thương cảm? _Nhìn em cái gì chứ? Em nói là sự thật mà,Diên Dục Luân,thật ra..không đáng ghét lắm,chỉ là..luôn không quên được,cô Thiệu Tiên đó,cho nên..mới bất ổn như vậy-Bước đi về cả hai,Ji lẳng lặng cười trừ,anh không đáng thương,thì ai đáng thương đây?

_Korean! Tôi..

Khi bình minh..đã dần trôi đi xa..

Và khi tình ta..mang đâu niềm đau đã bay đi bốn phương trời..

Nắm đôi tay..vì niềm tin giờ đây vụn vỡ..

Cầm chặt niềm tin.. hạnh phúc..

Chỉ cần mong người vui bên đây..

Giờ đây..chúng ta..đã..lướt..qua nhau..

...

Tròn mắt nhìn anh,nó lặng lẽ cười trừ,riêng con người kia,chỉ chau mày buông vôi.

_Sau này..khi ra ngoài với tôi,tốt nhất chuông điện thoại của em,nên chuyển sang chế độ im lặng,thì tốt hơn đó!-Cảm thán một câu dài,Korean khẽ quay người bỏ đi,từng bước chân,cứ như muốn chậm lại_Nhanh lên, tôi không muốn phải đợi em lâu,rõ chưa?-Để hai tay trong túi quần,anh oai vệ đi thẳng,lần môi đỏ hồng,ấn lên nụ cười nhẹ (Kỳ: Có ai đang mỉm cười,khi đọc đến đây không?)_Không nói ra,người em nghĩ đến là ai cũng không sao,tôi biết là được rồi-Quay lại nhìn vào ai,Korean lớn tiếng khẳng định,ánh mắt biết cười,nhìn vào thứ đang giữ_Làm sao đây? Có muốn chuộc lại nó không? Hả? Đồ hậu đậu?-Tắt vôi điện thoại ngay,nó ngờ nghệch sờ nhẹ lên cổ mình,sợi dây chuyền của nó,sao lại ở chỗ anh ta?

_Hạo Thy Nhật, trả nó lại cho tôi!

_Em nói gì? Tôi không nghe rõ,đến gần hơn một chút nữa đi-Hít thở thật sâu,nó tiến nhanh lại phía anh,bàn tay trắng ngần,chia ra ngay trước mặt_Bây giờ là sao đây? Muốn người khác trả đồ,mà em lại có thái độ này sao? Như vậy..không tốt lắm,biết không hả?-Đặt vôi bàn tay vào bàn tay nó,anh nhanh chóng kéo đi,dáng người ung dung,khiến nó phải khiếp đảm

_Khi nào anh mới trả nó cho tôi?

_Không biết!

_Anh..

_Tôi làm sao? Rất tốt, có phải không?

_Tốt cái đầu của anh!-Dừng lại thật nhanh,anh quay lại nó cau mày,thoảng chút thu dần,khoảng cách đang đối diện_Anh..anh muốn làm gì? A!-Kéo nhanh nó vào lòng,anh vòng tay ra phía sau giữ chặt,chiếc cằm nỷ miều,chạm nhẹ lên mái tóc_Anh có buông ra hay không? Nếu không buông,tôi sẽ hét lên đó-Đánh vào nơi ngực anh,nó lên tiếng cảnh cáo,nhưng chỉ nhận lại,tiếng cười khẽ điển hình.

_Làm sao đây? Đây là sở thích của tôi,người khác,cũng có ý kiến hay sao?

---

* Biệt thự Vũ Gia *

Đưa mắt nhìn sang Bin, Nike lấy làm căng thẳng, hộp gia đình, 3 từ anh sợ nhất.

Quan sát hai anh,ông lẳng lẳng chau mày,bình thường không bối rối,sao hôm nay lại vậy?

_Hôm nay..ba muốn tuyên bố một chuyện,hai đứa con,nghe cho rõ đây,trong hai đứa..ai sẽ kết hôn,với cô gái mà ba đã chọn?-Vẻ mặt nghiêm túc này? Hướng mắt thẳng vào ông,cả hai bỗng im lặng,là bất ngờ,kèm theo sự khó xử_Bin! Con hay là Nike?-Lấp liếm từng câu từ,anh hoàn toàn như sục đổ,anh không nghe lắm chứ? Ba muốn anh lựa chọn sao?

_Ba à? Con..

...

P/s: Giờ mới có chap, sr mí tênh yêu:-* có ai muốn hai Oppa kết hôn không? Cùng điểm danh nào hi hi:D

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chỉ một thôi sao ?

“ Không được..mình không được đồng ý, tuyệt đối không được ”

Đưa mắt nhìn sang Bin,Nike bất giác cười nhạt,anh hiểu rõ câu trả lời,cũng như hiểu bản thân.

_Ba à? Con thật sự..

_Được rồi-Cắt ngang câu nói Bin,ông nhanh chóng đứng dậy,về mặt trời đùa,lần này là hiện rõ _Hai đứa trẻ ngốc,ba chỉ đùa với các con,nhưng mà..tài diễn xuất của ba,cũng xuất sắc đấy chứ?-Đứng dậy đối diện ông,cả hai như chết lặng,bệnh tim của Nike,suýt nữa đã không toàn _Lần này..ba chỉ đùa với hai đứa,nhưng không có nghĩa,lần sau không phải là sự thật,cho nên..mau chóng tìm bạn gái đi,ông già này,cũng cần có một con dâu chứ? Đúng không hả?-Lặng lặng bật cười,bao nỗi lo, như nhẹ nhõm từng chút,hóa ra,ba anh cũng biết đùa _Đừng có cười với ba,ba nói là ba sẽ làm,cho nên..hai đứa coi chừng ba đó-Khóe môi thoáng mỉm cười,ông quay người đi vội,nhưng câu nói cả hai,buộc ông phải khựng dần.

_Nếu người đó..là Khiết Như thì sao?-Đồng thanh,quay lại nhìn cả hai,ông như không tin vào tai mình,hai cậu nhóc này,cùng thích một người sao? Bất gặp ánh mắt ông,Bin vội vã gãi đầu,chết tiệt,sao anh lại có thể _Ý của tui con là..sẽ đưa con bé đến gặp ba,cho nên..cho nên..

_Cho nên..ba sẽ không thấy chán,khi nhìn vào hai đứa con,có phải không Bin?-Nhìn lại Nike,anh nhanh chóng gật đầu,nụ cười rạng ngời,bỗng trở nên gượng gạo _Khụ khụ,đứng rồi..không phải ba muốn nghỉ ngơi sao? Vậy..hai đứa con không làm phiền ba nữa,còn về Khiết Như,con sẽ..dành thời gian,để đưa con bé đến thăm ba,được chứ?-Hướng mắt vào Nike,ông bất giác mỉm cười,hai đứa trẻ khờ,luôn che giấu cảm xúc.

_Nếu không đưa được con bé đến gặp ba,ngày hai đứa kết hôn,nhất định sẽ là một!-Cắt vội dặm câu,ông lặng lẽ quay người,nụ cười trên môi,vẫn hiện lên từng chút _Mà nè hai đứa,nếu con dâu tương lai của ba,là Khiết Như,thì ba tuyệt đối đồng ý-Đứng lên từng bậc thang,ông không quên nói vọng,chi có một,ai sẽ giữ được đây?

“Chỉ có một thôi sao?”

“Vũ Thiên Minh,mày đúng là khờ”

_Hai người..là bạn của Ji sao? Tại sao..

_Hẹn anh ra đây,là ý kiến của tôi,không liên quan đến Ji,cho nên Tyo,anh chỉ có quyền trả lời những câu hỏi mà tôi đưa ra,ngoài ra,không được hỏi bất kỳ vấn đề khác-Cắt ngang giọng Tyo,cô nhanh chóng lên tiếng,nó ngồi bên cạnh,chi lẳng lặng lắc đầu,để cô đi cùng,là một việc sai lầm _Bây giờ..anh nghe tôi hỏi đây,anh yêu Ji,có thể bảo vệ nó,có thể cứu nó,trong khi..anh biết mình sẽ xảy ra bất cứ rủi ro nào,nhưng tại sao..về phía gia đình anh,anh lại không thể bảo vệ nó được,còn dám..chuẩn bị kết hôn với Eun? Anh không thấy,mình quá đáng hả?-Nhìn vào Tyo,nó bất giác gật đầu,nó cũng muốn biết,nỗi khổ tâm của anh.

_Tyo..không phải chúng tôi muốn làm khó anh,mà là..muốn tìm hiểu,cũng như..không muốn..Ji phải tổn thương.Nếu anh có lý do,thì mau nói cho chúng tôi biết,có được không?-Quay mặt về phía xa,anh bất giác thờ dài,sau đó,ấn lên nụ cười nhẹ _Anh còn cười,trong khi Ji đau khổ hay sao?-Nhìn vào nó,anh lắc đầu,không,anh cũng là đang bảo vệ.

_Tôi bận rồi,không thể tiếp chuyện với hai người được-Lạnh nhạt đáp lại ai,anh vội vàng đứng dậy,trước khi rời đi,không quên khẽ mỉm cười _Ngày đám cưới của tôi,mong mọi người,có thể đến dự,nếu có thể,tôi cũng muốn nhìn thấy Ji,nói với cô ấy,tôi..là muốn tốt cho cô ấy,dù người trên thế giới này,không tha thứ cho tôi,nhưng..tôi mong cô ấy hiểu-Quay người bỏ đi,anh mang theo nhiều tâm sự,là đau chất chồng,nhưng lại không thể nói.

“Tyo! Anh ta..??”

Dõi mắt theo anh,con người kia,ngay lúc này ngơ ngếch,câu nói đó,rốt cuộc là ý gì?

_Có khi nào..

08:00 pm

Kéo nhẹ đi bức rèm,nó đưa mắt,nhìn toàn cảnh buổi tối,bầu trời thật đẹp,lại xuất hiện rất nhiều sao.Mỗi ngôi sao,chắc hẳn tượng trưng cho một điều gì đó,và mỗi ngôi sao,đều có một linh hồn.

_Mẹ à? Khiết Như nhớ mẹ lắm,con rất sợ..một lúc nào đó,con sẽ quên gương mặt của mẹ,nếu vậy..khi con gặp lại mẹ,con phải làm sao đây?

Bạch

Roi nhẹ từ trên cao,làn nước trong thấm đẫm vào sàn gỗ,màu nước mắt,dù trong suốt,nhưng..lại khiến nó rất đau.

_Biên kịch Tiêu,hình như..cách suy nghĩ của em,đã quá tiêu cực rồi-Mang bộ mặt lấm lem,nó từ từ quay lại,người đang tiến dần,vẫn luôn cười nửa miệng _Một người không nhớ em,tại sao..em lại vì người đó,mà suy nghĩ? Nước mắt..không phải khóc tùy tiện-Đưa vội bàn tay,anh lau đi,giọt nước mắt ướt đẫm,anh,cũng đang tự khuyên mình.

...

P/s: Vậy là Bin và Nike đã thoát khỏi trò đùa của ba hai anh rồi nhé:-* không ngờ.. Nghe 2 Oppa định kết hôn,đồng bào phản đối đến v ahihi ^^ Chắc Kỳ sẽ dễ hai anh Fa dài dài.....!!!

Đến giờ mới có chap:D cho Kỳ sr mí tềnh yêu nhiều nhiều nha:P Ahihi:) Do biết mình có lỗi ^^ cho nên.. Kỳ mới chọn hôm nay để Post chap ^^ vì hôm nay là Valentine hehe:3 mí tềnh yêu sẽ không chấp nhất Kỳ:3

Ai có gấu thì đi chơi với gấu, còn ai Fa ngồi đọc truyện của Kỳ nhé <3 Chúc m.n Happy Valentine <3 (chú ý: Không được vì gấu mù bỏ rơi truyện của Kỳ)!!!

* Hộp nội bộ *

Trân trọng gửi đến Kin's vài dòng tâm sự,của em nó như thế này:3 cũng tức là ta (*cười*)!! Ai là Kin's thì ra điểm danh nhá:

=> Valentine rồi đấy nhé Kin's! Mau mau gửi kẹo cho em..... Nếu không.. Kin's đừng trách em nó...tàn nhẫn a~

#Kỳ

Thân:-*

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ! <3 Đừng để ý đến người tên Kin's ^^

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Giữ lấy người mình thích !

_Mẹ ơi..-Choàng tỉnh sau cơn mơ,nó đảo mắt,nhìn một lúc nhiều thứ,không gian vẫn im lìm,không có gì khác lạ _Đồ ngốc,chỉ là mơ thôi,làm gì..bà ấy,cần đến đây nữa chứ?-Hít thở một hơi dài,con người kia,dùng tay gạt vội nước,lời an ủi,đôi lúc thật dễ nghe.

Cách

_Chịu dậy rồi sao? Tôi cứ tưởng,em sẽ không bao giờ dậy chứ?-Ung dung đối diện ai,anh cất vội câu nói,từng bước chân,vẫn đều đặn đến cùng _Đồng Khiết Như,suốt 9 năm qua,có phải..em..luôn nhớ đến bà ấy hay không? Người..thực tế,không cần em?-Đưa mắt nhìn lên anh,nó khe khẽ gật đầu,nói cách khác,không bao giờ quên được.

_Tôi vẫn muốn..bà ấy có nỗi khổ,khi rời bỏ tôi..là vì..bất đắc dĩ,tôi vẫn muốn..bà ấy tìm lấy tôi,và tôi vẫn muốn..mình gặp được bà ấy,anh có hiểu không?-Ngấn nước dần hiện ra,anh im lìm,quay mặt sang phía khác,làn môi êm,vẫn cố gắng lấp lờ _Được rồi,không nhắc nữa,tôi phải đi rửa mặt,có chuyện gì,một chút..tôi với anh sẽ nói sau-Biểu hiện cái gật đầu,anh từ từ xoay người lại,về phần ai kia,chỉ lẳng lặng mỉm cười.

“Đồ ngốc, nếu em cười..tôi sẽ càng thấy có lỗi,do vậy..hãy đừng cười với tôi”

_Ở đây cũng không thông báo,rốt cuộc,em có xem..anh là anh họ,của em không hả?-Khe khẽ cúi gằm,ji bất giác cười nhạt,cô thật khờ,khi che giấu cảm xúc.Di chuyển về phía cô,Addy bỗng cười khẩy,anh,cũng giống như Ji thôi _Nghe nói,ngày mai là ngày..Tyto kết hôn,chắc hẳn,em đang buồn,vì chuyện đó,đúng chứ?-Im lặng hơn bao giờ,cô cảm lòng cứng cỏi,lộp vò ngực trang,chẳng thể khuất ánh nhìn.Để hai tay trong túi quần,anh đưa mắt,nhìn khung cảnh trước mặt,là vườn hoa,nên thơ mộng biết nhường nào _Cứ tiếp tục im lặng,anh..đi trước đây-Xoay vội người đi,anh không quên,nở nụ cười mệt mỏi,người thương thật sự không dễ tìm

_Addy! Em phải làm sao đây?-Bất chợt dừng chân,anh lên tiếng cười khẩy,làm sao? Thực tế phải làm sao? _Yêu một người rất dễ,nhưng tại sao,khi quên một người,em lại rất khó sống? Rốt cuộc,là tại sao? Tại sao vậy? Hức hức-Đối diện con người kia,anh thờ dài tạm bợ,tại sao? Rốt cuộc là tại sao?

_Ít ra..em còn có cơ hội,để Tyto trở về bên cạnh mình,có thể..để cậu ta,cảm nhận được tình cảm của em,ít ra..em có thể,đứng trước mặt cậu ta,để chúc phúc.Còn anh..thì sao hả? Cả cơ hội..anh cũng không có,huống hồ..trả lời cho em.Đằng Diệp,không gì là không thể xảy ra,cho nên..hãy cố gắng,giữ lấy người mình thích-Nụ cười hiện hữu dần,sau đó,dần tắt lịm,bước chân anh,cũng lui gót nhanh dần _Chúng ta giống nhau,đều là những kẻ si tình,cho nên..em hãy cố lên,chúng tỏ với mọi người rằng,em và Tyto,vốn dĩ là một cặp-Đôi theo bóng dáng anh,cô bất chợt nín hãm,giữ lấy người mình thích,không thể tạo điểm tì.

_Addy! Em hiểu rồi!

Biệt thự họ Tôn

__Phòng khách__

Cộp

Đặt nhẹ tách cafe,ông đưa mắt nhìn sang anh cười khẩy,đã gần ấy ngày,ông mới thấy mặt anh.

__Câu Tôn? Cậu còn biết,đây là nhà của mình sao? Tôi cứ tưởng,cậu quên đây,là nhà của mình rồi chứ?

Khe khẽ cúi đầu,Anvert vội nghiêm giọng,nếu không phải tại ông,anh đâu xa nơi này.

__Ba! Con dù sao..cũng là con của ba,dù tốt hay xấu,vẫn là con của ba.Con về đây,là vì mẹ con,con muốn gặp bà ấy,con cũng muốn biết..tình trạng sức khỏe của bà ấy.Chuyện lúc trước,chúng ta,tạm thời..gat bỏ,có được không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Người thương không thể khác !

__Paris__

09:00 pm

__Cô bé ngốc? Ở đây..em sống,có tốt không? Con bé cứng đầu..mà anh biết, có nhớ.. đến anh,không hả?__Đưa mắt lên bầu trời,anh bắt gặp cười nhạt,đường lối dọc tim,cũng thoáng chút đau dần __Anh thật ngốc,tại sao lúc đó,lại ngớ ngẩn như vậy? Anh có cơ hội mang em đi,tại sao,anh lại không làm được? Không phải..anh không biết ích kỷ,mà là..anh hoàn toàn ích kỷ hơn bao giờ,chi là lúc đó..-Khép chặt hàng mi cong,anh tĩnh lặng,gửi mìn đêm bao bọc,hình ảnh thân quen,cứ đâu đó hiện dần __Xin lỗi, anh lại như vậy nữa rồi, nếu để ông nhìn thấy, lại trách anh vô dụng mất,Khiết Như! Người thương mãi mãi không thể khác,nhưng mà..cách yêu thương,có thể khác đúng không? Chậm lại một chút,nhưng mà..là lâu cả đời,đúng chứ?__Mở vội đôi mắt to,anh nhẹ nhàng,nhìn toàn cảnh lần nữa,mùi sương đêm,cứ xuyên thấu qua nhiều.

__Thằng cháu khờ, nếu cháu nhớ nó, thì cứ việc bay sang đó, tội gì..phải đau khổ như vậy?__Lặng động giữa màn đêm,gọng nói ông,như ánh đèn chói lọi,là anh nhớ nó,anh thật sự nhớ nó.Cúi mặt xuống hồi lâu,anh khẽ cười xoay vội,cái lắc đầu,vẫn luôn luôn thường trực __Suy cho cùng, hai đứa không hề có quan hệ, nếu yêu nhau,cũng là một chuyện đáng mừng,nhưng mà..mọi thứ đối với hai đứa, còn quá sớm,ông cũng hiểu,cháu đang suy nghĩ gì. Là anh em suốt 9 năm qua, có lẽ..con bé..không bao giờ chấp nhận được,người anh mà nó tôn kính, lại đem lòng yêu mình.Điều này..thì ông hiểu rất rõ-Đưa mắt nhìn vào ông,anh lẳng lặng cười nhạt,chậm một chút,hình như đã sai rồi __Cháu nên suy nghĩ cho kĩ, trước khi đưa ra quyết định, cho sự lựa chọn của mình, còn bây giờ..-Khựng lại một giây,ông nhìn vào anh cau có,nhưng sự yêu thương,vẫn không khỏi buồn cười __Đi ngủ mau lên, cháu của ông, nếu trở nên xấu xí, thì ông già này..mãi mãi không có cháu dâu rồi-Nỗi buồn được xua tan,anh bật cười thành tiếng,là ông nói đúng,hay anh đã nghe nhầm?

__Em giống như..một chuỗi giấc mơ dài bất tận, sau khi..anh tỉnh giấc, lại phải mơ lại từ đầu.Chúng không có..một điểm dừng nhất định,cũng giống như em vậy. Dù nước có dịu dàng đến đâu,thì đã có bao nhiêu người..nắm được trái tim của nó? Hả? Nhưng dường như..anh là một trường hợp ngoại lệ,vậy..trở về sau này..anh..có còn,chiếm vị trí đó không?__Lặng lặng rút bàn tay,Shyz đưa mắt,nhìn vào nó cười nhẹ,chính đáng về này,đã khiến anh rung động __Được rồi, anh không làm phiền em nữa, anh ra ngoài trước đây.Cô bé nhỏ, ngủ ngon-Cho cơ thể hạ dần,anh kiss nhẹ,lên vầng trán nháng bóng,về phần ai kia,đang rung cảm từng hồi.

“ Shyz à? Em hiểu những gì anh nói, cũng hiểu được, lý do khiến chúng ta không thể ở bên nhau, nhưng mà..em càng muốn rời khỏi anh, hình như..em lại làm tổn thương anh, tóm lại, dù em ở lại hay rời khỏi,cũng sẽ làm anh đau khổ,rốt cuộc..thì em nên làm gì đây? ”

__Hạo Duy Thần, anh lý trí một chút,có được không?__Mở vội mắt to hơn,anh cúi xuống nhìn cô bé đang khóc,là nó vờ ngủ,để đánh lừa anh sao? __Hức hức, anh tránh xa em ra,thì anh sẽ chết hay sao? 9 năm qua không có em,không phải..anh vẫn ổn hay sao? Người ở trước mặt em hôm nay, và người con trai tốt bụng đó,không phải là một người hay sao? Anh.

__Đừng nói nữa,anh không muốn nghe đâu,những gì em muốn nói,anh điều biết rất rõ.Giống như em đã nói,suốt 9 năm qua,anh điều sống rất tốt,thậm chí..rất tốt là đáng khác.Nhưng mà..anh sống tốt,cũng là vì ai đây? Anh..từng rất mạnh mẽ,từng hứa với bản thân,anh..không muốn,mình trở nên nhu nhược.Nhưng bây giờ thì sao? Mọi thứ..đều ngoài tầm kiểm soát của anh,cả linh hồn của anh,cũng không là,của riêng anh nữa rồi,mà nó..thuộc về nơi em,em hiểu không hả?-Im lặng ngược nhìn Shyz,nó cảm nhận,thứ gì đó mẫn mẫn,là nước mắt,nước mắt của anh sao? __Hi thật là..anh lại khiến em cười chê rồi, anh chỉ sợ ý thôi, lần sau..không khóc nữa, em đừng nhìn anh như vậy, được chứ?-Di chuyển nhẹ bàn tay,nó bôi vội,giọt nước mắt ướt đầm,lau nước mắt cho anh,khái niệm nó chưa từng.

__Xin lỗi anh! Xin lỗi anh, nhiều lắm!

“Đồng Khiết Như..tôi có phải..đã quá ngốc rồi không? Vốn dĩ..em không nên xuất hiện trước mặt tôi,vốn dĩ..là từ 9 năm trước,vốn dĩ..tôi không nên tìm kiếm em,và vốn dĩ..người sai ngay từ lúc bắt đầu,không ai khác..là tôi! Hạo Thy Nhật! ”

Khép chặt bờ mi cong,anh hứng chịu,con gió đêm thổi mạnh,thói quen thức khuya,dường như đã in hằn.

Cộp

Cộp

Lang thang ngoài khuôn viên,cô gái nhỏ,bỗng dừng chân đứng lại,dáng vẻ uy nghiêm,khiến nó phải ngược nhìn.

_ Là anh ta? Anh ta vẫn chưa ngủ sao? Minh cứ tưởng, chỉ có một mình, mình không ngủ được chứ?-Tiến dần đến Korean,nó đưa tay,chạm nhẹ vào nơi áo,nhưng cái bước đi,khiến nó suýt xong đời_Nè..anh như vậy là sao đây? Anh có biết..

_Biết gì hả? Biết là..có một con người không biết điều, định dờ trò với tôi, nhưng mà..lại không thành công, đúng chứ?-Đưa mắt nhìn ai kia,nó bất ngờ im lặng,thái độ này,thật không giống Korean_Không phải..có Shyz ở bên cạnh em sao? Đáng lẽ giờ này..em không nên ra đây mới phải,tại sao..lại ra đây, nhìn khuôn mặt đáng ghét của tôi?-Trầm lặng ở sau anh,trong bất ngờ,nó không thể đối đáp,lúc ở cùng Shyz,anh ta đã nhìn thấy sao? Im lặng của em,chính là câu trả lời tốt nhất cho tôi,Đồng Khiết Như,em và chú của tôi,trông rất xứng đôi đó-Quay mặt về phía ai,anh bắt gặp cười nhếch,hốc mắt cay xèo,cổ kim không bọc phát,là anh ghen sao? Đây là anh ghen sao?

...

P/s: Đến đây thôi nhé m.n:-* sr đã để m.n chờ lâu a~~ Cứ tưởng ta quên cốt truyện luôn rồi ^^ nhưng nhờ sự chèn ép từ mí oppA và mí tênh iu đáng cấp, cho nên..ta cô buồng và ra^^ *cười*

Trình bày một số lý do như sau:

- Vì chuyện * nội bộ * ta đã quảng dt T^T kết quả là không có dt để xài>"< thế nên..chương trình điểm dt của mấy ông được đặt ra ^^ xài ké dt + điểm làm của riêng a~ nhìn chung,ta cứ tự nhiên như vậy:-* chắc không bị mí ông mưu sát đâu ^^ * cười nhe răng *!!!

- Bị cảm T^T là lý do t2 hix hix!!!

- Nhiều công việc đổ dồn vào 1 lúc + tâm lý không ổn định ahuhu(kính mong m.n thông cảm,đừng BỎ truyện e a~ nhà em không ăn BỎ đâu đấy ^^)!!!

---> Gửi đến #Boss Joe một vài câu sau:

- Ip của anh xài rất tốt ặc ^^ có cơ hội..cho em điểm tiếp nhé:-*:-*:-*

Thân)

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tiếp tục tổn thương !

Anvert..con chịu về rồi sao? Mẹ còn tưởng,con không muốn,trở về nhà nữa chứ?-Giữ lấy bàn tay anh,người đàn bà,trên chiếc giường cất giọng,âm điệu thều thào,như không còn hơi sức.Chăm chú vào mẹ hơn,anh im lặng,để cảm nhận hơi ấm,mẹ anh luôn vì anh,mới trở nên như vậy_Cậu Tôn? Cậu xem lời nói của mẹ cậu,không có trọng lượng hay sao? Cậu đã về thăm tôi,tại sao,lại không nói chuyện,hả?-Cúi gằm mặt cười khi,anh ngược lên,nhìn vào bà,thờnhe.

_Dĩ nhiên là không rồi,con luôn luôn,coi trọng lời nói của mẹ,cho nên..con đã quyết định,kể từ ngày mai,con sẽ dọn về đây,cũng sẽ nghe lời ba,quản lý công việc trong tập đoàn,làm tròn trách nhiệm của một đứa con,với ba và mẹ,được chứ?-Nhìn vào đôi mắt anh,bà nín cười,thay một lời ưng thuận,con trai của bà,thay đổi đến thế sao? Từ một người không xem ai ra gì,tính cách kiêu căng,vậy mà hôm nay,lại biết suy tính trước,quả thật,có gì đó lạ lạ.

_Anvert!

_Dạ,có chuyện gì sao mẹ?

_Có phải..con đã có đối tượng rồi phải không? Cho nên..mới thay đổi như vậy? Nói mẹ biết,có phải hay là không?

Đưa tay khẽ gãi đầu,anh bối rối,nhìn vào mẹ cười gương,đối tượng thì đã có,nhưng không phải của anh!

_Giờ này cũng khuya rồi,mẹ xinh đẹp của con,nên đi ngủ sớm thôi,nếu không..ba sẽ lại mắng con,không biết yêu thương,vợ của ông ấy mất!

Vờ hài lòng với anh,bà cố gắng,cất lên tiếng cười nhẹ,không có đối tượng,có gì phải bối rối?

_Cô bé đó..chắc hẳn là rất xinh,đúng chứ?

Lướt ngang qua người ai,anh cảm nhận,thứ gì đó nhói nhói,không muốn tổn thương,vẫn tiếp tục tổn thương.

Xiết chặt hai nắm tay,nó mím chặt,bờ môi hồng uất nghẹn,câu nói của anh,hoàn toàn là đã kích.

_Phải-Bất giác dừng chân,anh im lặng,chờ tình hình tiếp diễn,về phần ai kia,đang cố gắng xoay người_Anh nói đúng rồi đó,tôi và chú của anh,rất xứng đôi với nhau,cũng rất yêu thương nhau,tình cảm từ trước đến giờ,vẫn không hề thay đổi,anh vừa lòng chưa hả?-Gân cổ hết to lên,con người kia,ngay tức khắc quay vội,nó rồi đi,và quyết định chạy đi.

Cúi xuống nhìn vào tay,anh cười nhếch,đưa chiếc hộp lên vội,cái gì đây? Là nhẫn đính hôn à?

_Lúc tôi ra nước ngoài,không phải..tôi đã hứa,sẽ mang thật nhiều quà,về cho em hay sao? Đây..chính là quà tôi muốn tặng,nếu em nhận nó,đồng nghĩa,việc sẽ có tất cả.Nhưng mà..sao lại khó đến vậy? Đồng Khiết Như..chúng ta phải tổn thương nhau,cho đến bao giờ đây?

11:00 pm

Cộp

Cộp

Bước giữa con đường khuya,nó cúi mặt,rồi tiếp tục đi thẳng,cái sở thích quái dị,khi đi chẳng nhìn đường.

_Một bước,hai bước,ba bước..mình cứ đếm như vậy,trời sẽ sáng nhanh thôi!

_Trời còn chưa sáng,em đã mất mạng rồi,còn ở đó,chờ bình minh xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Chàng trai lạ..

“ Giọng nói này..hình như là..có khi nào,là ăn cướp hay không? Nhưng mà..mình làm gì có tiền,để cho hắn cướp chứ??? ”

Mím chặt bờ môi ngoan,nó cúi mặt,chăm chú vào chiếc bóng,ánh đèn khuya hiu hắt,tôn lên vẻ yếu đuối.Quả thật,chỉ quan sát chiếc bóng của anh ta,nó cũng đoán ra,anh ta rất quý phái,đạo mạo,ít nhiều không phải cướp.

_Anh..anh có phải..là cướp không?

Vẫn cúi mặt hỏi anh,nó không biết,người đối diện,vật vờ,vốn đã sợ cướp,tại sao lại ra ngoài?

_Nè..sao không nhìn vào mặt tôi mà hỏi hả? Em sợ..tên cướp này,sẽ ăn thịt em sao?

_Hả?-Giật mình ngược nhìn lên,nó bất giác, gương mặt hoa anh tú,nếu tên cướp nào cũng đẹp,chắc chắn sẽ chết người_Anh..anh..-Ừm,quả là rất đẹp,nhưng so với tên đáng ghét kia,thì còn kém xa,có lẽ,con người kia,sinh ra đã đặc biệt.

_Sao hả cô bé? Bây giờ em đang nghĩ gì,tôi điều biết rất rõ,đẹp trai..đúng là rất phiền phức,có phải không?-Trùng mắt nhìn vào anh,nó bất giác nghẹn lại,tên nào cũng như nhau,điên đến hết thuốc chữa_Mà nè..bé tên gì vậy? Nhà ở đâu? Sao lại đi lung tung,hả?-Bé? Cái từ này,khiến nó suyết mất mạng,15 tuổi,bé ở cái chỗ nào?

_Anh..gọi tôi là bé sao?

_ Ở đây còn ai ngoài tôi với em sao? Đâu..đâu có ai-Vờ đảo mắt xung quanh,khuôn mặt anh,vốn khiêu khích lấy nó,còn phần ai kia,chỉ biết đứng trơ người_Đưa một tí cho vui thôi,em làm gì căng thẳng vậy? Nếu không muốn nói cũng không sao,tôi đưa em đến nhà tôi,nào đi thôi-Vội rút tay lại nhanh,nó bất giác,lùi lại sau vài bước,tên điên này,rõ ràng muốn lợi dụng Ý của tôi là,nếu em không có chỗ nào đi,thì có thể,đến nhà tôi ở tạm,ở đó..an toàn hơn ở đây rất nhiều,cho nên..em không cần phải lo.Tôi lấy danh dự của mình để thề với em,tôi sẽ không làm gì tổn hại đến em,nếu không,tôi chết sẽ không toàn thây,đã đủ chưa hả?-Ngước nhìn chàng trai kia,nó bất giác gật đầu,anh ta đã thề,chắc sẽ không làm trái.

_Được! Tôi đi theo anh,nhưng..nếu anh có ý đồ đen tối với tôi,tôi nhất định,sẽ liều mạng với anh!

Chăm chú vào nơi ai,anh bất giác cười mỉm,chiều cao có hạn này,liều mạng với anh sao?

_ Korean! Chúng ta nói chuyện một chút đi-Lặng lẽ cười nhếch môi,anh xoay nhẹ,về phía sau điềm đậm,chỉ vì một lý do,không muốn Shyz thấy được.Bước chậm về phía ai,Shyz bất giác cười mỉm,chú cháu của anh,có khác mấy kẻ thù_Không ngủ được sao?-Hướng mắt xuống đồng hồ,anh im lặng cười khẩy,một giờ sáng,một giờ sáng rồi sao?

_ Nếu là chuyện về con nhóc đó,thì chúng ta,đừng nên nói thì tốt hơn,được rồi,cháu đi về phòng đây.

Lạnh nhạt lướt qua Shyz,anh cảm nhận,thứ gì đó nhàn nhạt,không đúng,sớm đã nhạt lâu rồi.

_ Ngoài con bé ra,chú không còn gì để nói,cháu có thể nghe,hoặc có thể là không,chú..hoàn toàn muốn có được Khiết Như,muốn con bé,trở về bên cạnh mình,cho nên..

_ Cho nên..chú muốn tôi từ bỏ,có đúng vậy không?-Xoay người về phía ai,Shyz bất giác lắc đầu,anh,tuyệt không có ý đó_Shyz,trước đây..là chú không có cách,để có được người con gái mình cần,sau này..cũng sẽ không có cách,khiến cảm xúc,một con người quay lại,vấn đề đó,không phải..đã rất rõ rồi hay sao?-Vẫn chủ kiến lắc đầu,Shyz im lặng cười nhạt,lý do,vốn dĩ là rất rõ.

_ Thật ra..

_ Nè..hai người còn có tâm trạng đứng ở đây,tán ngẫu được hay sao? Angel mắt tích rồi!

_ Sao?

Hướng mắt vào Anny,mặt cả hai,ngay tức khắc biến đổi,mắt tích? Làm sao có thể chứ?

Kính coong

Kính coong

Khe khẽ bấm chuông,giương mặt anh,trong bất ngờ đánh lại,một hai giờ sáng,mới chịu mò về nhà.

...

Chúc mn đọc truyện vui!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tình ngay lý gian !

-Chắc tôi không bị mami tống ra đường, vì mang em về nhà chứ? Cô bé không rõ danh tính kia-Cồng cục nợ trên lưng, anh kêu trời trách đất, anh vốn sợ mami, nhưng lại thích giúp người_Nhưng mà..tôi không thể làm cách nào khác, nếu để em ngoài đường, tôi cũng sẽ không an tâm, cho nên..-Quay mặt lên phía ai, anh lẳng lặng cười mỉm, bộ dạng ngủ say, đáng yêu hơn anh nghĩ_ Cho nên..sau bình minh hôm nay, chúng ta có thể..sẽ không gặp lại nhau, vì vậy, lần sau khi quyết định bỏ nhà đi, em cũng sẽ có thể..không tìm thấy một người tốt bụng như tôi đâu, rõ chưa hả?-Tựa vào cánh cửa to, người đàn bà đứng uy nghiêm trừng mắt, con trai của bà, tại sao lại có thể..?

_ Hàn Vỹ Nghiêm! Con còn biết, đây là nhà của mình sao?

Giật mình quay lại ai, anh bất giác im lặng, trong tình trạng bây giờ, vẫn không quên giữ nó.

HÀN VỸ NGHIÊM (16 tuổi)

Nick name: Zanbi.

- Con trai út tập đoàn Thiên Ân, em trai cùng cha khác mẹ với Tyo, từ nhỏ đã được bà tin tưởng, yêu thương như chính sinh mạng mình, hiện tại, anh là một trưởng khoa thần kinh nổi tiếng.
- Sở hữu một body hoàn hảo, cùng chiều cao 1m80, mái tóc vàng xoăn, đi kèm đôi mắt đen trong vắt, hình mẫu lý tưởng cho các cô nàng, nếu họ, yêu một cậu nhóc baby.
- Màu tính cách của anh, được phân chia hai loại, ở bên mẹ, là một người nghiêm túc, ở bên người khác, lại là một cậu lạnh lùng. Tốt bụng, nhưng lại vô hờ hững, không dễ bụng, nhưng lại dễ tổn thương.
- IQ: 400/400.

_ Mẹ à? Nghe con giải thích được không? Chuyện không phải..

_ Đã đi lung tung, lại còn dẫn con gái người ta về nhà, nếu đồn ra ngoài, thì còn gì là sĩ diện của Hàn gia nữa hả? Con thật.. khiến mẹ rất thất vọng!

Nhìn theo bóng dáng kia, anh tức khắc im lặng, anh và nó, thật sự trong sáng mà.

03:00 am

Ầm Ầm

Trước làn sóng bập bênh, Ji đưa tay, thả rơi những hạt cát, 3 giờ sáng, cũng sắp bình minh rồi.

Ngày cô không muốn, cũng sắp sửa đến, cái giây phút đau lòng kia, không mong cũng diễn ra.

Thời gian sẽ khiến mọi kí ức bị nhào nát đi, những tổn thương, rồi cũng sẽ biến mất, nhưng mà, nó lại giống hình xăm hơn, dù có rửa nước, cũng sẽ không trôi được.

_ Danh phận, quan trọng đến vậy sao? Có thật.. nó quan trọng hơn tình cảm không? Vì cùng cố địa vị của mình, mà người ta cũng có thể, hy sinh hạnh phúc của con trai mình sao? Tyo, xem ra.. chúng ta không có nợ rồi, sau ngày mai, rồi mọi thứ sẽ chấm dứt, có phải không? Hức hức- Vật vã trong cơn đau, cô cúi mặt, để nước đầu rơi vội, là đau tốt cùng, nhưng dường như bất lực _Addy! Em nên làm gì đây? Giữ lấy người em thích, bằng cách nào hả anh? Hức hức-Đứng lại ở phía sau, anh đưa tay, nhưng rồi chợt rút lại, đối diện cô, anh nên nói gì đây?

_ Nếu đã tìm đến đây, thì tôi cũng có thể biết được, cậu yêu Ji rất nhiều, nếu đã yêu nó, thì cậu nên làm tròn trách nhiệm của mình, đừng khiến người khác đau lòng nữa-Giật mình quay lại sau, cô và anh, bắt gặp nhau khó xử, riêng kẻ nối dây, chỉ lẳng lặng bật cười _ Một đứa khóc, còn một đứa đau khổ, cả hai đứa, không thấy quá lãng phí thời gian hay sao? Anh nghĩ.. hai đứa cần nói rõ mọi chuyện, có gì vướng mắc, thì cứ giải quyết cùng nhau, còn cái hôn sự vớ vẩn của Tyo, cứ để anh giải quyết được rồi-Cười khi vừa dứt câu, Addy vội quay bước, làm người nối dây, với anh cũng có ích.

“Diên Dục Luân! Mày có nên đổi công việc hiện tại, thành chuyên gia tư vấn hôn nhân hay không hả? Thật là...”

Cộp

Cộp

Cộp

_ Đồng Khiết Như, rốt cuộc, mày bỏ đi đâu vậy hả? Còn bọn họ nữa, bây giờ đã mấy giờ rồi, sao vẫn không thấy ai về hết vậy? Tôi mà biết ai khiến Angel bỏ đi, tôi sẽ không tha cho người đó, hừ-Đi qua đi lại nhiều lần, cô phát điên, khi nhìn vào mọi thứ, gần 4 giờ sáng, lại không thấy ai về _Haizzz, ở đây nói chuyện với 4 bức tường chắc mình phát điên quá, hết Ji rồi tới Angel, trời ơi..tôi sống làm sao đây?-Bất giác không nói gì, cô ngó nghiêng, ra bên ngoài cau có, cô có hét lên, cũng vô dụng mà thôi _Không được, mình cũng phải đi tìm, nếu không, mình cũng sẽ không yên tâm! Đúng vậy, mình nhất định phải đi mới được-Khăng định lại câu từ, cô nhanh chóng, lấy áo khoác rồi khỏi, đợi cũng không là cách, chỉ bằng tự nhờ mình.

06:00 am

Khe khẽ mở mắt ra, nó bắt gặp, người con trai trước mặt, vẫn là dáng vẻ đó, cùng lễ phục trên người.

_ Anh..là ai vậy?

Xoay người lại nhìn ai, Zanbi khẽ cười mỉm, anh đẹp trai đến mức, nó không nhận ra sao?

_Chú rể thì cần phải có cô dâu chứ, em nói xem, có đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Thanh lý nước mắt !

Cách

Bắt gặp cảnh thân quen, anh cúi mặt, cất lên tiếng cười nhẹ, một ngày không có nó, nhà cũng không phải nhà.

“Ừm, tôi thua tính cách ngang bướng của em rồi, đồ đại ngốc!”

_Korean ơi là Korean, bây giờ..anh mới biết hối hận, thì có quá muộn hay không vậy? -Không phản kháng lại cô, anh quay lại, nơi phía sau cười khẩy, anh hối hận, biểu hiện rõ vậy sao? _Tôi nói cho anh biết, cái bộ mặt bình thân của anh, khiến tôi rất phát điên, anh biết rõ, nó và Shyz, đã kết thúc, tại sao anh còn lờ ra nói, anh không biết, nó là người như thế nào hay sao? Anh không biết, Đồng Khiết Như mà chúng ta quen, nó rất dễ tổn thương hay sao hả? -Gân cổ hết to lên, cô phản kháng, những gì mình cần nói, riêng kẻ đối phương, chỉ bình thân mỉm cười_Hạo Thy Nhật, anh..

_Đừng hét lên ở trước mặt tôi, chúng ta..là gì của nhau sao? Hả? Hơn nữa, cô không phải là tôi, làm sao cô hiểu được, những gì mà tôi đã làm? Về bề ngoài, là toàn bộ con người họ sao? Cô..thật quá xem thường tôi rồi-Im lặng trước lời anh, cô bất chợt khó hiểu, câu nói đó, rốt cuộc là ý gì? _Tôi không muốn tốn nhiều thời gian của mình nữa, kiếp này..tôi không muốn mình sống lãng phí, do đó, những gì tôi làm, điều là có ý nghĩa, Phong Vũ Di, hiểu người khác, chỉ bằng tự hiểu mình, như vậy..cô sẽ thấy thoải mái hơn đó-Quay vội người bỏ đi, anh cảm nhận, có gì đó nặng trĩu, hiểu quá nhiều, có khi sẽ mệt mỏi.

“Những lời của anh ta, không phải là vô lý, không hiểu quá nhiều, có khi..sẽ tốt. Coi như, lần này tôi phục anh, nhưng mà..về chuyện của Angel, tôi vẫn sẽ tính với anh, hãy chờ đó tên kiêu ngạo”

_Bin! Con đang có tâm sự sao? Đến nỗi, người cẩn thận như con, lại không khóa cửa phòng? Nói ba biết, có phải là..

_Ba à? Không phải là chuyện của Khiết Như đâu-Quay lại cất lời ông, anh bất chợt, trong thâm tâm oán trách, không phải, tại sao lại biện lời? _Thật sự..là con..

_Ba có nói, là gì Khiết Như sao? Con..như vậy, còn nói là không nghĩ đến? Trong lòng, luôn có hình bóng của nó, tại sao, luôn tỏ ra mình ổn chứ? Từ nhỏ đã vậy, những thứ mà Nike thích, hầu như, con đều nhường cho em, kể cả bây giờ, con cũng muốn nhường, người con gái con yêu sao? Ba..không hiểu nổi 2 đứa-Chăm chú nhìn vào ông, Bin bất giác im lặng, từ nhỏ, đến bây giờ? _Đừng nghĩ là ba không nhìn ra, ngay từ đầu, con đã thích con bé, có đúng không? Những lần Nike gây ra tổn hại đến Khiết Như, là lúc đó, con cũng cảm thấy đau, sau này, tình cảm có gì đó đổi hướng, nhưng mà..con lại đau lòng, khi biết nó, chỉ xem con là anh trai, đúng không? Thậm chí..là có thể, yêu một người khác? Đúng chứ? -Đáp lại cái gật đầu, anh quay vội, về phía trước cười nhạt, anh, đã bị đoán đúng rồi.

“Bin..anh đang thương hại em sao? Anh muốn nhường con bé cho em, chỉ để chứng minh, mình cao thượng hay sao? Có thật..là em vô dụng, không theo đuổi được cô gái mà mình thích, hay không? Hả?”

Vô hồn quan sát Bin, Nike lẳng lặng cười nhạt, từ nhỏ cho đến lớn, từ nhỏ đến lớn sao?

_Sao hả? Làm phù dâu, trong hôn lễ của anh anh sao? Tôi không nghe lầm chứ? Anh hết người đùa rồi à? -Nhìn gương mặt xinh xắn kia, anh bất giác cười mỉm, mới đầu thì không có, nhưng bây giờ lại có _Anh nên nhớ cho rõ, anh cho tôi ở nhờ nhà của anh, cũng không có nghĩa, tôi phải thực hiện cái yêu cầu vớ vẩn này, tôi còn có rất nhiều việc, tôi phải về nhà đây-Rời khỏi được vài giây, nó bất giác dừng lại, về nhà sao? Nó làm gì có nhà _Đồng Khiết Như, nhà của mày, đâu phải ở đó, anh ta..cũng không phải là Tiêu Nhiên, anh ta..cũng sẽ không đợi mày giống Tiêu Nhiên, không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau-Quan sát khuôn mặt ai, anh bất giác đứng dậy, mỗi bước chân, cứ thoăn thoắt đến gần.

_Ê! Sao không đi nữa hả? Hình như..ai kia không có nhà thì phải? -Quay lại nhìn trừng anh, nó vô tình, để ai kia phát hiện, hốc mắt đang đỏ, cùng thứ gì đó dính kèm_Nề..đừng có khóc chứ? Tôi..không gọi đồ con gái khi khóc đâu-Lúng túng nhìn vào ai, anh phát sốt, với tình trạng hiện tại, là anh nên ôm nó, hay tìm lấy thứ gì?

_Ai nói với anh, tôi không có nhà chứ? Đồ thần kinh, hức hức.

Lớn tiếng quát to lên, nó nhanh chóng, chạy vội đi không hện, nhưng tiếng người đẩy cửa, buộc nó phải khựng dần.

Cách

Trợn mắt

Bịch

Thứ gì đó đang roi...

...

P/s: Đến đây thôi nhé m.n) đã để m.n chờ lâu a~ (cúi đầu)!!! Gần đây..Kỳ cũng có ra 3 sản phẩm mới ^^ nếu ai mền truyện thì có thể ghé thăm, 3 sản phẩm có tên như sau, đều là thể loại NP nhé <3 mong mn ủng hộ:3:3

1. Hoàng đại ngọc! Tôi, hay là bọn họ?

2. Tiểu bắt điểm! Em sẽ là cô dâu của ai?

3. Là ai.. Có được ai?

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Thanh lý nước mắt (part 2)

_Di Trương, di đang làm cái gì vậy? Đó là soiree cho phù dâu, di phải giữ cho cẩn thận chứ? Nếu vậy bản thì sao đây?-Cúi xuống nhặt gói đồ, anh đưa mắt, nhìn vào nó cười mỉm, nghe nói là phù dâu, đến mức đứng thờ người_Dồng Khiết Như, mau lên, không còn nhiều thời gian đâu, em mau thay bộ soiree này, sau đó, cùng tôi đến nhà thờ-Cấn chặt bờ môi ngoan, đôi hàng mi, nó ướt đầm vì nước, người phụ nữ đó, thật sự không thể nào.

_Hức hức, anh nói..đây là ai hả? Là di Trương thật sao?

Chỉ nhẹ về phía bà, bàn tay nó, như run rẩy từng chút, còn về phần ai kia, chỉ bình thần mỉm cười.

_Đúng vậy, là di Trương, người giúp việc của nhà tôi, em có quen biết bà ấy sao? Lại còn khóc lóc nữa chứ? Nếu người ngoài không biết, cứ nghĩ, em mới gặp lại mẹ của mình đó.

Trùng mắt quay lại anh, khoe môi nó, đang lấp lửng từng chút, không nói được, vì cổ họng nghẹn ngào.

_Bà ấy..không phải là di Trương gì hết, hức, mà bà ấy..là..mẹ ruột của tôi, là mẹ ruột của tôi, hức hức.

Rầm

Nhìn cánh cửa đóng sầm, người đàn bà, bỗng bất giác khụy xuống, 9 năm không gặp, mọi thứ thay đổi rồi.

_Di Trương à? Như vậy là thế nào hả? Tại sao con bé..lại nói đi là mẹ nó chứ? Còn nói đến kích động như vậy? Di thật ra..là ai hả?

Dùng đôi mắt dần hoen, người đàn bà, nhìn về anh cười khẩy, nếu như được chọn lại, đã không phải thế này.

_Nếu đổi lại là cậu, cậu có kích động khi biết, người từng bỏ rơi mình suốt 9 năm, là mẹ ruột của mình không? Khi cậu nhìn thấy bà ta, lại biết được, bà ta trở thành một người ở, thì lúc đó, cậu sẽ thế nào hả?

Vội lùi lại phía sau, anh bất giác, cảm nhận tim khó thở, một người không liên quan, tại sao phải xao lòng?

“Mình bị gì thế này? Tại sao..lại có chút nhói tim chứ?”

Sao không thể..quên đi?

Sao tim còn nhớ..những kỉ niệm?

Sao không thể..yêu nhau..như đã từng?

Bao yêu thương ngày xưa đâu?

Bao câu yêu trọn kiếp mãi không rời?

Đề giờ riêng anh thôi.

Ngồi ngẩn ngơ nơi đây nhìn em.

...

_Tyo! Là điện thoại từ mẹ anh sao? Sao anh..không nghe hả? Ngày trọng đại của một người con gái, mà không có chú rể sao?-Đưa mắt sang phía Ji, anh bất giác, phát ra tiếng cười nhẹ, là ai đã đau lòng, khi biết anh cười hả? _Anh đừng cố cười nữa được không? Bây giờ..em đang rất hối hận, suy cho cùng, em cũng không xứng với anh, Eun..có lẽ sẽ thích hợp hơn, cho nên..nhân lúc vẫn còn thời gian, anh mau đến nhà thờ, hoàn tất hôn lễ với chị ta đi, đừng vì em, mà trở thành, một đứa con bất hiếu, có biết không hả?-Chỉ biết cười thật tươi, anh đưa tay, đặt lên làn tóc mỏng, cái vuốt ve, như chút bỏ muộn phiền.

_Em có nghe nói, người yêu nhau, rồi cũng sẽ ở bên nhau không? Đôi lúc..là thời gian họ ở bên nhau, lại lâu hơn, những chuyện tình đẹp khác, chúng ta cũng được xem, là một mối tình đẹp, dù như thế nào đi nữa, vẫn sẽ ở bên nhau, cho nên..em đừng suy nghĩ nhiều, không phải..Addy đã hứa giúp rồi sao? Mọi thứ..cứ dễ thuận theo tự nhiên vậy, được chứ?

An tâm hơn phần nào, cô ngã đầu, vào bờ vai vững chắc, yêu nhau, rồi sẽ tìm thấy nhau, mất nhau, rồi cũng tìm thấy nhau, mọi thứ..đều tùy vào vận sự.

_Chủ tịch Liên, ông đúng là một người hiểu lý lẽ, tôi không sai lầm, khi quyết định đến gặp ông, chỉ là..khiến ngày vui của con gái ông, lại trở thành, ngày vui không có chú rể, cả ba của mình, cũng không thể đến dự, tôi thành thật xin lỗi.

Đối diện với Addy, người đàn ông, chỉ lẳng lặng tặc lưỡi, đưa con gái cứng đầu, ông cũng đành hết cách.

_Addy! Tôi không trách cậu, vì đã khiến hôn sự con gái tôi rối ren, thật ra..tôi cũng không tán thành hôn sự này, vì tôi cũng vô tình biết được, người Tyo thích, không phải là Eun, tôi đã thử khuyên nó rất nhiều lần, nhưng nó lại không nghe lời tôi, sự việc hôm nay, coi như là bài học cho nó, sau này..tôi sẽ không cho phép, nó làm phiền đến chuyện tình cảm của em gái cậu và Tyo, cho nên..cậu cứ an tâm, được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Thanh lý nước mắt (part 3) !

“Người đó! Không thể nào! Bà ấy không phải! Không phải mẹ của mình đúng không? Không thể nào! Không thể nào!”

-Không thể nào!-Dừng trước bờ biển xanh, nó lớn giọng phủ nhận. Chín năm không gặp, có thể không phải bà! Nhưng, cảm giác khi nhìn vào đôi mắt đó, nó lại không thể chối cãi. Bà! Là người nó hận nhất. Cũng là người, mà nó mong chờ nhất. Nó phản chấn trở lại, không phải là vì muốn gặp bà sao? Nó vượt qua tất cả, cũng không phải là vì bà hay sao?-Hức hức, Đồng Khiết Như! Mây thật sự rất ngu ngốc! Mẹ mây ở kia, tại sao? Lại không chạy đến ôm bà ấy? Tại sao? Lại một mực chạy đi? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao? Hức hức-Khụy xuống, nó nắm chặt cát trong tay. Mỗi hình ảnh trong đầu, lại xuất hiện một lần nữa. Yêu thương, được định sẵn không thể gạt. Nhưng mà tổn thương, vẫn không thể khước từ. Đứng trước bà, nó lại có hai cảm giác trái ngược. Vừa hận, cũng đồng nghĩa vừa thương. Mọi quan hệ mẹ con, thì mãi mãi, không bao giờ thay đổi. Thử hỏi, ai lại chọn được, người đã sinh ra mình?

Ầm Ầm

Tiếng sóng biển, cứ thay nhau đổ vào bờ. Chúng ập mạnh, rồi phút chốc dừng hẳn. Thoạt tiên yên tĩnh, nhưng thoáng chút lại ồn ào. Cứ thế, mỗi giai đoạn trải qua, nó đều ném trọn hẳn. Cảm giác đôi tay đang lạnh, nhưng lát sau, lại từ từ ấm dần.

Ngẩng mặt, nó ảo não nhìn ra xa, rồi vô hồn đứng dậy. Khụy gối lâu dưới lớp cát, khiến nó khó vận hành. Từng bước đi, ngay lúc này, cũng khó cất.

-Em đừng cố nữa! Có cảm thấy đau không?-Giọng nói này! Như thêu đốt nó một lần nữa. Thân quen đến mức, nó không dám quay đầu-Anh biết! Em không dám quay đầu lại nhìn anh. Vì em sợ, anh sẽ nhìn thấy em đang khóc, đúng không? Và..cũng vì là anh biết! Cho nên, sẽ không nói thêm lời nào nữa. Cứ khóc, nếu em thấy mình sụp đổ-Đề nước mắt thi nhau, nó cười nhạt, rồi vô hồn xoay vệt. Người trước mặt, vẫn đứng đấy mỉm cười.

-Eun! Con vẫn ổn chứ?

Bước vào căn phòng cô, ông hỏi. Cô im lặng, tay xiết chặt bộ soiree, rồi cười nhạt:

-Đám cưới mà không có chú rể! Ba nghĩ...con có ỏn không?-Ngẩng mặt, Eun hét lớn-Là con sai khi tranh giành tình yêu của người khác! Là con đáng đời! Là con đáng đời đúng không? Là con đáng đời đúng không? Hức Hức-Nhìn cô, ông thở dài, rồi quay về hướng cửa. Một cậu thanh niên, đã đứng đây bao giờ. Nhìn ông, anh bất giác gật đầu.

-Eun! Con đón xem là ai đến?-Quay lại cô, ông hỏi. Khi giọng ông vừa dứt, cô lập tức quay đầu. Nhưng sau đó, lại vô hồn cười nhạt. Người cô mong thì mãi mãi không xuất hiện. Còn người cô xua đuổi, thì lại xuất hiện trước mặt cô. Đây! Giống với một câu nói: "Theo tình, thì tình chạy. Còn chạy tình, thì tình theo "-Được rồi! Nếu Minh Duy đã đến, thì ba ra ngoài trước đây-Ông cười nhẹ, rồi bước nhanh ra khỏi phòng. Trước khi rời đi, ông không quên, nhìn vào Rryn, với hàm ý "Nếu muốn làm con rể tôi! Thì nhanh nhanh một chút. Tôi chờ ngày này, cũng đã rất lâu rồi! "

Khi cánh cửa đóng sầm, Rryn tiến chậm, đến trước cô cười nhẹ. Mặt Eun thoáng ngẩn ngơ, khi Rryn khụy xuống gần. Hành động đó, thật làm cô liên tưởng

-Ai bảo với em, đám cưới không có chú rể, là một chuyện buồn! Hả?-Anh hỏi, cô tròn mắt-Thật ra, đó lại là một chuyện tốt đấy chứ! Ít nhất, nó cho em biết một điều rằng: Người yêu em, họ vẫn còn có cơ hội cho em hạnh phúc. Mà không phải là anh ta! Đồng ý, làm...cô dâu của anh chứ?

-Ê Ê Korean! Anh đã tìm được Khiết Như chưa? Sao nó không theo anh về hả? Còn cái team đẹp trai kia đâu? Sao tôi không nhìn thấy họ?-Vừa mới đặt chân vào nhà, cô đã hỏi tới tấp. Dù không ưa Anny, nhưng anh vẫn mỉm cười. Trong nụ cười này, cô phát hiện hàm ý "Nếu cô muốn biết! Thì tự đi mà tìm "-Được rồi! Tôi không muốn làm phiền anh nghỉ ngơi! Dù sao...anh cũng đâu quan tâm đến sống chết của bạn tôi! Còn khiến nó mất tích nữa chứ! Vậy...anh cứ ở đó, mà giả vờ mình ỏn đi nha! Hứ-Vênh mặt, cô lướt ngang người anh. Nhưng cái xiết tay, khiến ai đó cau mày.

“Mình biết ngay là không có chuyện tốt mà ”

-Cô vừa mới nói gì? Có giỏi thì nói lại cho tôi!

Anh hỏi, giữ chặt cổ tay cô hơn. Còn cô, chỉ quay lại cười trừ.

“Tôi nói là, anh rất rất nhẫn tâm! Một tên xấu xa độc tài! Hạo Thy Nhật! Tôi cực kỳ ghét anh ”

...

P/s: Sau một thời gian ngưng lặn:3 Hôn thê của thiếu gia cũng đã trở lại:3 những lời đồn thổi chỉ khiến ta phẩn chấn hơn:D cảm ơn vì đã đồn đoán:) vì ta biết mình thật sự trong sạch <3 mon mọi người đã theo dõi truyện!!! À quên! Bé " Khả Nghi " ra nhận hàng giùm #Kỳ nha ^^ có " Thanh lý nước mắt p3 " của em rồi đây:-*

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ <3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Người không tư cách !

Bây giờ, di định làm gì đây? Trong lòng di, có thật sự, muốn nhận lại con bé không?

Giữ chặt tách cafe trong tay, bà im lặng. Một mình và muốn nhận, thì có tác dụng gì? Huống hồ, nó lại rất hận bà. Có khi, lại muốn bà mãi biến mất!

-Nếu là cậu, cậu có tha thứ cho người đã bỏ rơi mình không?-Bà hỏi, Zanbi khẽ cúi mặt. Câu hỏi này, thật sự rất khó để trả lời. Anh từ nhỏ có cha lẫn mẹ, lại còn rất hạnh phúc. Thì làm sao, có thể biết được chứ?-Năm đó, tôi tuyệt tình với con bé như vậy. Thì có lẽ, quay lại là không thể nào rồi-Nén lại, bà cười nhạt. Sau đó, khẽ đứng dậy nhìn Zanbi-Tôi muốn xin nghỉ việc! Hôm nay, sẽ là ngày cuối tôi phục vụ gia đình cậu. Tiền công của tháng này, tôi sẽ không lấy đồng nào. Mong cậu chấp thuận yêu cầu của tôi-Anh đứng dậy, nhìn vào bà lắc đầu. Nhưng ý chí của bà, khiến anh phải thừa nhận. Anh, không thể làm gì khác.

-Di có thể suy nghĩ lại không? Di là mẹ của con bé! Điều này không thể thay đổi. Huống hồ, chuyện đó đã qua cách đây chín năm. Có chuyện gì, hai người cũng phải nói rõ chứ!

Anh luống cuống, nói một lúc nhiều lời. Khi nói ra, mới biết mình thật lạ. Mới gặp nó, sao lại quan trọng nó?

Im lặng trước lời anh. Người đàn bà, ngay lúc này quay vội. Quá khứ, thì hãy cố chôn vùi.

“Hàn Vy Nghiêm! Mày không thể đứng trơ mắt nhìn bà ấy bỏ đi được! Nhưng mà, mày phải làm gì đây? Mày đâu phải, là gì của con nhóc đó chứ? Thật là..”

“Đồng Khiết Như! Rốt cuộc, thì em đang ở đâu đây? Sao cứ phải, khiến anh khó thở đến vậy? Sao cứ phải, dồn anh vào đường cùng? Sao cứ phải, khiến anh sống không bằng chết? Há?”

Dừng trước cửa phòng nó, Ken thở dài. Theo thói quen, chính là sẽ gõ cửa. Nhưng khi anh định gõ, thì lại chột khựng dần. Cái câu hỏi ngớ ngẩn, lại lần nữa hiện diện. Nếu anh gõ cửa, thì ai sẽ mở đây? Câu đầu tiên mà nó hỏi, có phải là "Tên đàn độn! Anh nhầm phòng phòng rồi phải không? " Hay "Đang yên đang lành, anh gõ cửa làm gì chứ? ". Thấy vậy, anh vội rút tay lại. Nụ cười nhạt, lại lần nữa chấp chôn.

Cộp

-Bản thân mày ngốc nghếch thì đã đành đi! Tại sao? Lại khuyên người khác hả?-Dừng lại phía sau Ken, Nike hỏi. Anh đang chờ câu trả lời, nhưng dường như không thấy-Được rồi! Có muốn uống một chút không? Tao mời-Anh đề nghị, rồi bất giác mỉm cười. Nếu là anh của ngày trước, cũng sẽ phát điên tìm nó thôi. Nhưng bây giờ, lại kiên nhẫn hơn trước. Vì sự kiên nhẫn của anh, chính là giới giả vờ. Dù không ổn, cũng sẽ bảo mình ổn.

-Hi-Ken cười, rồi quay lại nhìn Nike-Đừng đùa nữa thằng kia! Tao biết mày không ổn! Vậy đi, lần này để tao mời-Ken đề nghị, Nike gật đầu. Riêng một người, ở phía xa cười khẩy.

-Vui như vậy, không muốn có bạn đi cùng sao?

Chát

-Hàn Định Thiên! Cậu còn dám đưa con nhỏ này về nhà sao?-Nhìn vào cô, bà quát. Cái tát vừa rồi, cũng là anh chịu phạt. Vì mấy ai, muốn người mình thích chịu đau-Có chí khí lắm! Không hổ danh nhà con của vợ lớn. Được! Nếu cậu đã muốn rời khỏi đây, thì tôi không ngăn cản! Nhưng việc chia tài sản. Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng hòng có được bất cứ thứ gì! Đã rõ chưa hả?-Xiết chặt bàn tay cô, anh nhìn bà cười nhẹ.

-Sao cũng được! Nếu mẹ thật sự thấy vui, với đồng tài sản đó! Còn con, thì chỉ cần người con thích. Như vậy, là đủ lắm rồi!-Anh đáp xong, thì quay sang Ji-Đằng Diệp! Chúng ta đi thôi!-Xiết chặt bàn tay anh, cô gật nhẹ đầu. Nụ cười hạnh phúc, lại lần nữa xuất hiện. Tìm được một người yêu mình đã khó khăn. Huống hồ, một người, xem mình là tất cả!

-Anh 2! Anh không được đi! Nhà này là nhà của anh mà!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Cường hôn !

Sự xuất hiện của Zanbi, như khiến anh phải trùng bước. Dù không cùng một mẹ, nhưng lại rất ân cần. Lắm lúc, cái ranh giới kia, cũng đã được gạt bỏ. Và từ khi nào, anh cũng không hề biết.

-Anh 2! Trước khi quyết định bỏ đi, anh có từng nghĩ đến ba không? Ba kì vọng ở anh như thế nào? Anh quên hết rồi sao?-Bước đến cạnh Tyo, anh hỏi. Sau đó, nhẹ nhàng quay sang Ji-Còn người con gái anh thích! Anh có cảm thấy mình quá ích kỷ không?-Đưa mắt nhìn vào cô. Anh bắt gặp, con người trong sâu thẳm. Anh ích kỷ, thật sự rất ích kỷ-Em nói không sai chứ? Anh rất ích kỷ anh 2 à! Nếu anh muốn cho người con gái anh yêu hạnh phúc. Thì phải hứa với em. Không được vì những lời nói của mẹ mà bỏ đi. Căn nhà này, cần có sự hiện diện của anh! Và em, cũng cần có anh trai nữa. Nếu không, thì sẽ rất mất mặt-Rồi quay lại nhìn Tyo, Zanbi khẽ mỉm cười. Bàn tay anh, vội giữ ngay hành lý.

-Hàn Vy Nghiêm! Em.

-Anh 2! Chúng ta là người một nhà mà. Anh mang họ Hàn, thì em cũng vậy thôi!

Hướng mắt vào Tyo, anh nhướng mày.

-Endy! Tại sao, em lại vô dụng như vậy hả anh?-Nó hỏi, mắt ảo não nhìn ra xa. Cái khu vườn mệnh mông, chỉ chứa đủ hai người. Anh cười tươi, khẽ đưa mắt nhìn nó-Anh im lặng, nghĩa là đúng phải không?-Quay lại đối diện anh, nó hỏi tiếp. Endy chỉ lắc đầu, đưa tay nắm lấy tay nó, cắt giọng:

-Em không vô dụng!-Anh khẳng định, sau đó giữ chặt tay nó hơn-Do đó, anh sẽ đưa em trở về nhà họ Hạo. Ở đó, có rất nhiều người đang đợi em. Em đừng vì tổn thương, mà làm người khác đau khổ. Như vậy, là hành vi rất ích kỷ-Gạt vội tay anh ra, nó bắt giác xoay người.

Nếu cho nó trở về đó. Thà nó, trở về Pháp còn hơn! Ít nhất, vẫn có người chờ đợi nó quay về. Vẫn có người, không chấp nhất nó. Và..vẫn có người, đồng ý ở bên nó.

-Trình Huy Bảo! Em còn tưởng, ngoài bọn họ ra. Anh là người hiểu em nhất! Nhưng mà, em đã sai trăm trọng rồi!

Cúi gầm mặt, nó nói. Người phía sau, chỉ bắt giác cười trừ. Anh thở dài, rồi tiến gần đến sau nó. Hai bàn tay, vẫn ở yên trong túi quần. Dáng vẻ dù ung dung, nhưng chứa đầy tâm sự.

-Về nhà đi! Tất cả đều đợi em!-Ngẩng mặt, nó bắt giác xoay người. Khóe môi khẽ hở ra, đôi chân dần lùi lại. Tại sao? Sao lại là anh ta?-Trong những người đã gặp. Thì em, chính là đứa cứng đầu nhất! Là đứa, luôn luôn thích bỏ chạy. Là đứa, không chấp nhận sự giáo huấn của ai. Là đứa, tôi luôn luôn phải tìm kiếm. Là đứa, luôn muốn tôi gục ngã nhất. Nhưng cũng là đứa, mà tôi muốn giữ nhất! Theo tôi về nhà đi-Anh vừa nói, vừa di chuyển về phía nó. Còn nó, cũng vì thế mà lùi-Đứng lại! Nếu em còn tiếp tục trốn tránh tôi, tôi nhất định sẽ ra tay với em. Em cũng biết, sự kiên nhẫn của tôi mà, đứng không? Há?-Anh nói, nó bắt giác dừng lại. Cái khoảng cách cả hai, gần lại trở nên gần. Lúc bấy giờ, nó mới chợt phát hiện: Trong đôi mắt kiêu ngạo kia, có gì đó rất lạ.

Dường như là u buồn thâm khắc, nhưng dường như lại không phải. Anh ta dù lạnh nhạt, nhưng lại rất ân cần.

-Không thể nào! Tôi không muốn quay về nhà của anh-Nó khước từ, sau đó khẽ xoay người-Tôi cũng không muốn, mình trở thành, kẻ khiến mối quan hệ giữa anh và Shyz xáo trộn-Nói rồi, nó xoay lại nhìn anh-Cho nên, anh đừng ép tôi, có được không? Ngay từ lúc tôi quyết định bỏ đi, tôi đã không muốn trở lại nơi đó. Tại sao? Anh lại chạy đến đây tìm tôi? Trong khi, chúng ta, không là gì của nhau chứ? Anh đừng lãng phí thời gian nữa, có được không?-Nhìn thẳng vào mắt nó, anh cười khẩy. Rồi một bàn tay, cũng kéo nó lại gần. Tay còn lại, thì giữ chặt eo nó. Góc nghiêng đầu của anh, cũng hạ xuống gần kề. Trong phút chốc, nó đâm ra hoảng loạn-Korean! Rốt cuộc, anh xem tôi là gì hả? Là người khi anh cần, thì lợi dụng hay sao?-Nó hét, rồi cố gắng thoát khỏi anh. Nhưng sức khỏe, lại không cho nó làm vậy. Anh càng giữ chặt hơn, và ghì sát nó vào người-Anh..

-Nếu không muốn, thì theo tôi về nhà đi! Tôi hứa, sẽ không làm em tổn thương!

-Tôi..

-Không nói lần thứ hai! Em muốn tôi hôn em, hay ngoan ngoãn theo tôi về nhà? Há?

-Nhưng tôi..tôi không muốn! Anh đừng ép tôi, có được không?

Anh cười khẩy, rồi bắt giác nghiêng đầu. Hai cánh tay, cũng xiết chặt lấy nó. Làn môi anh, lại thống lĩnh điên cuồng.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Học cách yêu đơn phương !

Sao rồi hả? Em thấy bản thân mình đã ổn hơn chưa? Há?-Đưa mắt nhìn toàn cảnh xung quanh, Nike bắt chợt im lặng. Anh ổn hơn, thì có lợi ích gì? Huống hồ, anh chỉ uống một chút rượu. Muốn chết, cũng đâu chết sớm như vậy!-Anh chỉ muốn nhắc nhở em một điều rằng: Sức khỏe của em đã không tốt, thì đừng nên uống quá nhiều rượu. Còn nữa, đừng để bản thân phải hối hận về những quyết định sau này của em. Anh cũng không có ý muốn nhường Khiết Như cho em, chỉ vì thương hại. Vì anh biết, anh không có quyền làm điều đó! Con bé yêu ai, anh cũng sẽ chúc phúc. Chỉ vậy thôi!-Nói rồi, Bin lặng lẽ xoay người. Người trước mặt, cũng vô thức cười khẩy. Nike hít thở thật sâu, rồi quay lại nhìn theo Bin.

-Anh 2! Đấu tranh công bằng đi!-Dừng lại, Bin khẽ cười, sau đó quay đầu lại phía Nike-Anh dùng tư cách là người anh trai, mà Khiết Như kính trọng để quan tâm con bé. Còn em, sẽ dùng sự chân thành, để bảo vệ người em thích. Cho đến khi.. Con bé tìm được người thích hợp với nó. Thì lúc đó, chúng ta hãy kết thúc cuộc theo đuổi này, được chứ?-Nhìn Nike, Bin bắt giác gật đầu. Cái không khí trời đêm, lúc này chợt âm đạm.

Câu hỏi chung mà họ đặt ra cho đối phương là: " Phải chịu đựng đến khi nào? Và.. Bao giờ có can đảm vứt bỏ? "

Đơn phương, chưa chắc là đau khổ. Nhưng, cũng không có nghĩa là hạnh phúc. Thường thì, hạnh phúc luôn đi kèm với đau khổ. Chủ yếu ở đây, là cách yêu của mỗi người.

-Nè Angel! Sao mày vẫn chưa ngủ? Bộ mày..không vui khi gặp lại bọn tao sao?-Ngước lên nhìn Anny, nó lắc đầu. Sau đó, quay mặt về hướng khác-

Được rồi! Không chịu nói thì thôi! Để tao thức cùng mày!-Nói xong, cô ngồi xuống chiếc xích đu cùng nó. Miệng cười tươi, hít thở bầu không khí trong lành-Mày có biết, Korean thích mày không?-Cô nói, mắt có ý cười. Còn ai kia, chỉ vô hồn im lặng. Nó đứng dậy, rồi bất giác xoay người.

Thấy lạ, cô nhanh chóng đứng dậy hỏi:

-Angel! Từ khi trở về đây, tao thấy mày rất lạ! Nói tao biết, anh ta đã uy hiếp mày chuyện gì đúng không?-Đưa tay giữ lấy cánh tay nó, cô kéo về đối diện mình-Cầu xin mày đó Angel! Mày đừng im lặng nữa có được không?-Cô hét, nhìn cô nó lắc đầu-Đồng Khiết Như! Mày..

-Anny! Em làm gì mà lớn tiếng vậy hả?-Ken từ trong đi ra, cướp lời. Anh nhìn nó, rồi đưa tay kéo về phía mình-Cho anh mượn bạn em một chút! Khuya rồi, em mau vào trong ngủ đi! Còn cãi lời, thì coi chừng anh đó!-Nhìn vào Ken, cô hậm hực gật đầu rồi bỏ đi.

Khi bóng cô dần khuất xa, Ken nhìn nó cười mỉm.

-Anny đi rồi! Anh chính thức được ở bên cạnh em. Dành chút thời gian cho anh đi!

-Sao?

-Em đừng hỏi gì hết! Cứ đi theo anh là được! Nhớ đó, là không được nói gì hết!

-Được rồi!

Cộp

-Diễn thiếu gia! Mời cậu dùng cafe! Nếu không còn gì khác, tôi xin phép đi trước!

Cô nói, rồi quay người bỏ đi. Đưa tay cầm tách cafe lên xem, anh bất giác mỉm cười.

Loại cafe đắng ngắt này, tại sao anh lại thích?

PHÍA BÊN NÀY

-Ken! Tại sao anh lại đưa em đến quán cafe chứ?

Ngồi đối diện với Ken, nó hỏi. Ai kia nhìn xung quanh, rồi bất giác nhướn mày.

-Anh có nghe nói, khi ta thay đổi thói quen, thì sẽ thấy thoải mái hơn. Do đó, anh muốn đổi không khí một chút. Không phải, em rất ghét cafe sao? Vậy từ bây giờ..hãy thử uống và cảm nhận nó một chút. Cũng giống như..khi ta từ bỏ một người trong quá khứ vậy. Hãy cứ để, người đó ở lại một góc nào đó trong trái tim. Còn ở hiện tại, hãy chấp nhận một người mới. Biết đâu, lại là một điều hữu ích sau này. Hiểu không?

Nó cười khi, đưa mắt nhìn xung quanh. vô tình, lại ghé mắt sang bàn Addy. Nhìn tách cafe trên tay anh, nó bất giác nghiêng đầu.

Hình như, anh ta không nỡ dùng thì phải!

-Ken! Anh có thấy, người con trai đó rất lạ không? Anh ta, chỉ nhìn vào tách cafe trên tay mình, nhưng lại không chịu uống. Rốt cuộc, thì đó được gọi là gì hả?

Theo lời nó, anh đưa mắt nhìn về phía Addy. Quan sát hồi lâu, Ken thoáng chút cau mày.

Người đó, không phải là..

-Diễn Dục Luân!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Ngoại Truyện 1: Baby Siêu Ngốc

Trước khi được đưa đến nhà Bin. Nó đã từng nằm bất động trong bệnh viện suốt một tuần. Bác sĩ cũng đã nói với gia đình Bin rằng: Nó có chứng mất trí nhớ tạm thời. Về mọi ký ức trước kia, sẽ hoàn toàn biến mất.

Vì vậy, đó cũng là một lý do để gia đình anh nhận nuôi nó. Ngoài ra, họ còn có một ngụ ý khác. Vừa muốn nó trở thành con gái nhà họ Vũ, vừa để bù

đắp một phần cho tai nạn vừa rồi. Và..cũng vừa, là hôn thê chính thức của Khải Nguyên.

Sau cái dự định quái quỷ kia, thì mọi thứ cũng từ đó bắt đầu:

Sau thời gian nằm bất động trên giường. Nó cũng dần dần khôi phục lại thể trạng. Chỉ có điều, mọi thứ xung quanh thật xa lạ. Khi nó mở mắt ra, lại là một căn phòng lớn nồng nặc mùi thuốc. Nó như muốn nghẹt thở, nhưng cũng nhờ sự nghẹt thở kia, mà nó được tỉnh lại an toàn.

-Đây..là đâu vậy?

Giọng nói hồn nhiên của một đứa trẻ lại cất lên. Song theo đó, là tiếng cạch của cửa phòng. Đôi mắt nhìn người đang bước vào, nó bất giác cười mỉm:

Trước mặt nó ngay lúc này, là một cậu con trai tầm 8 tuổi. Cậu ta sở hữu mái tóc màu tím, và nốt ruồi dưới mắt rất đặc biệt. Dù là không biết rõ lắm, nhưng khi cậu ta bước vào, nó lại cảm thấy rất an toàn. Cũng dường như, là quen biết lúc từ trước.

Đôi mắt đáng vẻ gầy rộc của nó, cậu bé lấy làm tiếc. Nếu không phải là vì trò đùa kia, nó cũng đâu nằm trên giường lâu như thế. Nhưng dù là cậu có lỗi thì đã sao? Cậu xin lỗi, cũng không phải là một cách giải quyết.

Vì vậy, cậu sẽ không bao giờ nói xin lỗi với nó. Nếu có thể, chỉ là sự quan tâm đặc biệt thôi!

-Em có nhớ, chuyện gì đã xảy ra với em không?-Cậu bé hỏi. Nghe xong, nó lắc đầu. Nó còn không biết, nó là ai nữa là-Vậy sao?-Cậu nhướn mày, sau đó ngồi xuống đối diện nó. Di chuyển bàn tay lên vầng trán kia, ai đó vội mỉm cười. Nụ cười nhếch môi, như che giấu đi mọi thứ-Cuối cùng cũng hạ sốt. Không uống công, tôi đã chăm sóc em những ngày qua! Bây giờ có thể nói, không còn là lọ lem nữa rồi!-Tròn mắt, nó nhìn chăm chăm vào người con trai kia. Lọ lem, không còn, có nghĩa là ý gì?

-Anh đang nói gì dạ?

-Không hiểu sao?-Không đáp, nó gật đầu-Vậy sau này em sẽ hiểu! Vậy nha đồ trẻ con! Tôi không có thói quen, phải nói đi nói lại cho một đứa ngốc nghếch! Hứa?-Cậu nhướn mày, rồi từ từ đứng dậy. Để hai tay trong túi quần, cậu bắt đầu cúi người xuống-Nhìn em rất baby đấy! Nhưng mà baby này, lại ngốc nghếch quá chừng! Vậy thì bây giờ, tôi sẽ gọi em, là baby siêu ngốc nhé! Cái tên này, trong rất hợp với em đó!-Nó lăm bằm lại cái nick name cậu ta đặt, rồi bất giác cau mày. Người ta như vậy, lại bảo là siêu ngốc sao?

Đúng rồi! Anh ta là siêu ngốc!

-Anh đã đặt nick name cho tôi. Để chứng minh nhĩa ý của tôi, tôi cũng sẽ đặt cho anh một nick name. Để xem, phải gọi là gì đây?

Nó cười tươi, cố suy nghĩ ra cái tên gì đó. Còn phần ai kia, chỉ chăm chú vào lúc nó mỉm cười.

-Không cần nữa! Tôi chỉ muốn, mình là một phần bí mật của em thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ngoại Truyện 2: Khó

Korean! Bác nghe nói, con bé đã tỉnh lại. Vậy bây giờ, con bé sao rồi hả?

Vừa bước ra khỏi phòng nó. Cậu đã nhìn thấy gương mặt sốt sắng của mẹ Bin. Nhìn vào bà hồi lâu, cậu bé khẽ lắc đầu:

-Em ấy không sao hết! Nhưng người có sao lại là cháu! Nếu không còn chuyện gì khác. Bác có thể vào trong với con bé rồi. Cháu xin phép đi trước đây!

Cúi đầu xuống trước bà, cậu nói rồi nhanh chóng bỏ đi. Quay người nhìn theo hướng Korean, mẹ Bin chột thờ dài:

-Thằng bé này! Hôm nay nó làm sao vậy? Cả nói chuyện, cũng không chịu nói rõ ràng!

BIỆT THỰ HẠO GIA

Về đến nhà. Cậu đã bắt gặp ngay khuôn mặt trầm ngâm của ông nội. Đưa mắt nhìn vào ông, cậu bé vội cúi đầu:

-Cháu có biết, ông muốn nói với cháu chuyện gì không?

Sau khi nghe ông hỏi, cậu liền ngẩng đầu lên. Ánh mắt u buồn, ghé về thứ trước mặt.

-Nếu ông đã quyết định. Thì còn hỏi ý kiến cháu làm gì? Dù sao, cháu cũng không có ý kiến. Trờ về đó cũng tốt! Ít nhất, cháu không cần phải nhìn sắc mặt của ông mà sống!

-Cháu..

-Hạo Thy Nhật! Cháu có biết mình đang nói chuyện với ai không?-Giọng của Shyz cắt ngang cuộc đối thoại của cả hai. Từ trên lầu, anh nhanh chóng đi xuống. Đi đến phía Korean, anh bắt gặp cau mày-Mau lên! Mau nói xin lỗi ông!-Anh ra lệnh, ánh mắt thiếu kiên nhẫn. Còn Korean, chỉ bắt gặp mỉm cười:

-Cháu không làm được! Nó thật sự rất khó! Dù là ông cũng vậy thôi!-Korean khẳng định, sau đó quay lại nhìn ông-Ngày mai, cháu sẽ về Luân Đôn như ông mong muốn. Vì vậy, trong thời gian cháu không có ở đây. Ông đừng cảm thấy quá nhàm chán đó!-Nói xong, cậu cúi xuống lấy hộ chiếu rồi quay lại đối diện Shyz-Khi cháu quay lại đây. Cháu mong, chúng ta sẽ có một mối quan hệ tốt đẹp! Còn bây giờ, cháu đi đây!-Rồi quay người bỏ đi. Cậu có cảm giác như mọi thứ sụp đổ. Mối quan hệ tốt đẹp mà cậu nói, nó có thật sự tốt đẹp không?

Vì ông, cậu biến thành đứa không có mẹ. Vì ông, cậu hoàn toàn không có được tình thương của cha. Nếu đem so với những đứa trẻ khác. Thì cậu, có được tính là bất hạnh?

Xiết chặt hộ chiếu trong tay. Cậu nhanh chóng trở nhanh về phía phòng. Nét mặt ở hiện tại, vẫn không có gì là khác biệt. Cậu không khóc được - Và cũng chẳng tài nào cười được!

-Chắc thằng bé, vẫn còn có thành kiến với ba!-Shyz cảm thán, rồi quay lại nhìn ông-Vì đã đẻ, mẹ nó phải rời khỏi nó!-Gật nhẹ đầu, ông đối diện ánh mắt u buồn của Shyz, rồi bảo:

-Nếu có một ngày, ba cũng làm vậy với con. Con có giống Korean, mà oán hận ba không?

Trầm ngâm hồi lâu, Shyz bắt gặp mỉm cười:

-Nếu có ngày hôm đó xảy ra. Thì người oán hận ba, không chỉ có riêng con đâu. Mà người oán hận ba nhiều nhất, vẫn là bản thân của ba thôi! Vì vậy, con cũng đừng mong muốn có ngày đó. Nếu không, chúng ta đều sẽ oán hận lẫn nhau.

Nói rồi, anh cũng nhanh chóng bỏ đi. Khép chặt đôi mắt suy tư, ông lẳng lặng lác đầu:

“Ba cũng không mong, quá khứ đó, sẽ lại được lặp lại”

-Bin! Anh muốn đón nó về nhà mình thật sao? Anh nên nhớ, anh cũng chỉ là con nuôi trong gia đình em thôi đó! Nếu không phải vì ba mẹ em thương hại anh. Anh cũng chỉ là một đứa không cha không mẹ thôi! Còn ở đó, có lòng bao dung người nữa chứ!

Người vừa thốt ra những lời này là Nike. Cậu bé bằng tuổi Bin và cũng là con trai trưởng nhà họ Vũ. Nhưng trong một vụ tai nạn tình cờ, thì ba mẹ Bin đã qua đời. Vì thương xót Bin, nên ba mẹ Nike đã nhận nuôi cậu. Tính theo về ngày sinh, thì Bin lớn hơn Nike. Vì vậy, cậu bỗng chốc trở thành con trai trưởng nhà họ Vũ. Tính cách lương thiện và hiền lành của Bin, khiến cậu rất được lòng mọi người. Nike vì vậy, cũng không mấy thích cậu.

Vì trong suy nghĩ của Nike " Bin chính là người đánh cắp tất cả! Vì nếu Bin không xuất hiện, thì cậu đã có tất cả rồi! "

Nhưng mà, Nike lại không biết rằng: Người đáng ganh tị nhất, vẫn phải luôn là Bin mới đúng. Vì cậu không có gia đình, không có một người thân. Nhưng thay vì làm giống cách Nike đối với mình, thì Bin lại biết cách đối xử hơn. Cậu nhường nhịn Nike, và xem Nike như em ruột của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Ngoại Truyện 3: Đồng Khiết Như

Nghe thật rõ lời kết luận của Nike, Bin lúc này chỉ im lặng. Cậu đưa ánh mắt ám áp nhìn vào đứa em trai, rồi bỗng mỉm cười:

Nếu dao động trước lời sỉ nhục của người khác. Thì chính chúng ta, đã để họ thấy khuyết điểm của mình rồi. Chính vì vậy, sự bao dung, chính là một phương pháp hữu hiệu.

-Anh thì sao cũng được! Cái đó không quan trọng! Nhưng con bé, em cũng biết rồi đó! Con bé rất bất hạnh kìa mà. Mẹ chúng ta, cũng rất muốn bù đắp cho nó. Vì vậy, khi con bé đến ở cùng chúng ta. Em có thể, đối xử nhẹ nhàng với nó, như đối với em gái mình được không?

Bin thuyết phục. Nghe xong, Nike bỗng nhiên cười nhếch:

-Được! Em sẽ cố gắng đối xử với nó thật tốt! Tốt đến mức, nó sẽ không thể ở lại được lâu. Anh cứ chờ đó đi!

Vênh mặt, Nike đáp rồi quay người bỏ đi. Dõi theo bóng dáng cao ngạo kia, Bin hết cách lắc đầu:

“ Vũ Khải Nguyên! Sau này, em tuyệt đối đừng hối hận! ”

-Bây giờ, con bé đã quên hết tất cả! Anh có thể yên tâm, mà giao nó lại cho chúng tôi! Tôi hứa, sẽ chăm sóc và nuôi dạy con bé thật tốt! Cũng sẽ không bao giờ nói ra, việc tôi đã từng gặp anh. Về tên của con bé, tôi xin phép được giữ lại. Vì cái tên đó, rất hợp với con bé! Nhưng mà từ bây giờ trở về sau. Tên con bé, sẽ là: Vũ Khiết Như!

Ba từ cuối được bà khẳng định một cách nhẹ nhàng. Nhưng đối với người đàn ông trước mặt, rõ ràng như dao cứa vào lồng ngực. Ông có thể đành lòng để đứa bé ở cùng mình từ nhỏ, gọi người khác là cha mẹ sao? Ông đành lòng, chịu đựng con đau này về sau sao?

-Các người có chắc, sẽ cho con bé một gia đình hạnh phúc không? Sẽ có chắc, không xem nó là đứa con nuôi không?

Vừa nói, ông vừa ứa nước mắt.

-Tôi hứa! Tôi lấy danh dự của mình để hứa với anh! Chúng tôi, sẽ tuyệt đối yêu thương con bé!

Cười nhẹ, người đàn ông trước mặt bà quay lại. Trong tay ông lúc này, đang xiết chặt thứ gì đó. Khẽ khàng đưa ra trước mặt bà, ông cất giọng:

-Sợi dây chuyền này, rất quan trọng đối với con bé. Tôi mong cô, có thể trao lại cho nó. Và cũng mong cô, có thể giữ đúng lời hứa của mình. Nếu con bé có xảy ra bất trắc gì, thì tôi nhất định, sẽ liều mạng với các người!

Đưa tay nhận lấy sợi dây chuyền hình con hạc giấy từ ông, người đàn bà khẽ gật đầu.

-Tôi hứa với anh!

“ Thì ra con bé, tên thật là: Đồng Khiết Như sao? Vậy người đó, đúng thật là cha của con bé rồi! ”

Vì nghe được toàn bộ cuộc đối thoại kia. Nên trong lòng Bin lúc này, càng trở nên lo ngại. Cậu không biết, mình có vô tình nói ra với nó không? Và cũng không biết, bản thân phải đấu tranh đến khi nào?

Cộp

Cộp

-Đến nhanh như vậy sao? Minh có nên..

-Bin! Mây cũng đến đây sao?

Tiếng bước chân của người đằng sau cũng dừng lại. Cái câu nói của Bin, cũng vì lời nói ai kia mà ngừng. Cậu thờ dãi, rồi từ từ quay lại:

-Korean! Sao mày cũng ở đây? Mày là đến thăm Khiết Như sao?

-Khiết Như?-Cậu ngạc nhiên-Mày nói con nhóc đang nằm trong đây, là tên Khiết Như sao?-Thấy không giấu được Korean, Bin bắt gặp gật đầu.

-Phải! Là Đồng Khiết Như!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Ngoại truyện 4: lỗi yêu thương

Thì ra, mọi chuyện là như vậy! Thảo nào một tuần qua, không có ai đến nhận cô bé đáng thương kia!-Đề hai tay lên lang cang, Bin quay sang nhìn Korean khó hiểu. Nói như vậy, thì một tuần qua, Korean đều ở bên cạnh nó sao? Đoán được có người nhìn mình, cậu bỗng khẽ chau mày-Nhìn tao làm gì? Mày có biết, mày đang nói một bí mật động trời với ai không? Nếu một ngày nào đó tao không vui, chắc chắn sẽ nói ra. Lúc đó, mày không sợ mày

bị ảnh hưởng à? - Quay lại đối diện Bin, Korean nhướn mày. Trong lời nói, có gì đó khiêu khích. Biết được vụng ý trong câu nói kia, Bin bất giác mỉm cười:

- Tao đã nói ra với mày, thì tao cảm thấy rất an toàn. Vì tao biết được, mày không phải là loại người đó!

- Nếu tao phải thì sao?

- Sẽ không như vậy đâu! Đặc biệt, nếu là người mày thích! Dù đó là một bí mật khiến mày đau đến chết, mày cũng sẽ không nói! Đúng không? - Nhìn sâu vào đôi mắt Bin, cậu bé trước mặt gật đầu. Cả hai ở hiện tại, không khác nào là người lớn. Có lẽ, là cả hai có cùng một hoàn cảnh. Nên thấu đáo lẫn nhau, là điều rất bình thường - Vì tao với mày, là cùng một loại người mà! - Bin cười, rồi vỗ nhẹ vào vai Korean.

- Tao sắp đi rồi!

- Sao?

- Không tin đúng không?

- Đúng vậy! Tại sao lại đi?

- Không nói được!

- Nếu vậy.. Hôm nay mày đến đây, có phải là..

- Ừm. Tao muốn chào tạm biệt con bé! Nhưng mà khi gặp mày, và biết được mọi thứ. Thì tao lại không muốn chào tạm biệt nó nữa! - Korean cảm thán, rồi bất giác xoay người - Tao không thích cái gì quá đáng thương xuất hiện trước mặt mình. Đặc biệt, là cái người bị tao hại phải nằm đó. Bây giờ, lặng lẽ rời khỏi đối với tao, có lẽ là cách tốt nhất! - Rồi quay trở lại đối diện Bin - Do đó, mày phải ở lại bù đắp tình thương cho nó thay tao đó. Một ngày nào đó, nếu có cơ hội, tao sẽ quay lại tìm lại mày. Và lúc đó, tao sẽ giành lại nó! Còn bây giờ, thì tạm biệt! - Nói xong, cậu nhanh chóng bỏ đi.

Ngẫm lại câu nói kia, lần mới Bin thấp thoáng một nụ cười. Cậu cũng quay đầu, nhìn về đám mây bông bành trước mặt.

“ Đồng Khiết Như! ”

Cách

Hướng mắt vào cô bé đang ngủ say. Người đàn ông, ngay lúc này rơi lệ. Ông đưa tay lau vội, rồi đóng nhẹ cánh cửa phòng.

Khi cánh cửa phòng khép lại, thì cũng cùng lúc Bin xuất hiện. Cậu đưa tay cầm chốt cửa, rồi khe khẽ đẩy vào:

Hướng đôi mắt vào bên trong, cậu bất chợt im lặng. Người đàn ông trẻ bước đến giường nó, rồi từ từ ngồi xuống:

- Khiết Như! Ba thành thật xin lỗi con! Vì ba, không phải là một người cha tốt! Không một người cha nào mong muốn, con của họ, lại gọi người khác bằng cha. Nhưng, có một số lý do, thì họ mới làm như vậy. Do đó, khi con lớn lên. Không được oán hận, người đã sinh ra mình có biết không?

- Nhất định, con bé sẽ hiểu nỗi khổ tâm của bác mà!

Bin chen ngang, rồi từ từ bước vào trong. Đối diện Bin, ông bỗng khẽ cau mày:

- Cháu là..

- Cháu là Thiên Minh! Con trai trưởng nhà họ Vũ. Sau này, cháu sẽ thay bác chăm sóc Khiết Như! Vì vậy, bác không cần phải lo!

Cười nhẹ, ông quay mặt lại nhìn nó rồi gật gật đầu:

- Vậy từ giờ trở đi, cháu phải chăm sóc nó thật tốt, có biết không? Con bé ngốc nghếch này, thật sự rất yếu đuối! Người hiểu nó, sẽ lại càng đau khổ hơn! - Đưa bàn tay lên khuôn mặt xinh xắn kia, ông vén đi những sợi tóc mai, rồi quay lại nhìn Bin mỉm cười - Sau này, khi mà cháu biết mình đã đau khổ vì nó, thì có quyền từ bỏ. Nhưng mà bác có một yêu cầu.. - Ông bỏ lửng câu, làm Bin càng khó hiểu.

- Yêu cầu sao?

- Đúng vậy! Yêu cầu của bác chính là: Dù là khi cháu đã có hạnh phúc riêng cho mình, hay là con bé đã tìm được hạnh phúc của nó. Thì cháu phải luôn luôn nhớ, không được bỏ rơi nó. Vì nó, rất sợ cái cảm giác cô đơn. Hiểu không?

Không đắn đo suy nghĩ nhiều, Bin vội vã gật đầu. Người đàn ông hít thở thật sâu, rồi từ từ đứng dậy.

- Bác định đi thật sao?

-Ừm. Bác phải đi thôi! Cháu hãy nhớ, những gì mình đã hứa đó! Dù đúng thật, nó có phần quá đáng!

Ông tiếc nuối, Bìn lắc đầu.

-Không có! Nó không hề quá đáng một chút nào hết! Bác cứ việc yên tâm mà rời khỏi đây! Cháu sẽ yêu thương, và chăm sóc con bé thật tốt.

-Vậy thì bác yên tâm rồi!

Nói rồi, ông nhanh chóng bỏ đi. Khi cánh cửa đã khép dần, Bìn bắt ngờ thờ nhẹ. Sau cậu cứ cảm thấy, có gì đó chẳng lành.

Trở lại nó.

Sau khi ông đã rời khỏi. Bìn từ từ thay thế chỗ của ông. Cậu ngồi xuống bên cạnh giường, và đưa tay đặt nhẹ lên má nó.

-Dĩ nhiên, anh sẽ chăm sóc tốt cho em rồi! Đồng Khiết Như!

Nhìn xuyên qua cửa sổ hướng vào phòng. Người đàn ông, ở bên ngoài cười nhẹ. An tâm, thì ông cũng được gọi là an tâm rồi!

“ Con gái! Ba thành thật chúc con hạnh phúc! ”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Ngoại truyện 5: bước tiếp đi

Sau hai ngày nương náu ở nhà họ Vũ. Nó lại tiếp tục số phận không người thân. Khi nó vật vã nhất, và thống khổ nhất. Thì lúc đó, trời đã cho nó cơ hội gặp được Shyz.

Anh là người dịu dàng, và sở hữu một trái tim ấm áp giống như Bìn. Khiến cho nó có cảm giác, mình được anh xem là cả thế giới.

Nhưng mà..

Vì sự ích kỷ của ba anh. Đã lần nữa xô nó ngã xuống, và cùng cái thời điểm đó, lại có người đồng ý kéo nó lên.

...

Dưới cơn mưa ngày hôm đó. Chính mắt tất cả đã chứng kiến nó nằm trên mặt đường. Ở bên cạnh, còn là một dòng máu tươi đang hòa lẫn dưới nước mưa.

Lúc này, Shyz như mất hết lý trí, vội chạy ồa đến bên cạnh nó. Anh dùng sức xiết chặt cơ thể bé nhỏ trong tay, và lặng lẽ để nước mắt vội chảy dài:

-Khiết Như! Cho anh xin lỗi có được không? Hức, anh xin lỗi!

-Từ bao giờ, anh.. lại giống như một đứa trẻ vậy? -Nó thều thào hỏi, giọng nói có chút run. Nó còn tưởng, khi nó biến mất, không được thấy anh nữa chứ! Nhưng không ngờ, anh lại xuất hiện-Đừng khóc! Em chỉ là ngủ thôi mà! Chỉ là, giấc ngủ này.. nó lâu hơn bình thường thôi! Không sao hết! Thật sự không sao mà! Anh...-Không còn nghe được giọng nói kia, mọi thứ xung quanh anh dường như bị sụp đổ. Xiết chặt cơ thể nó, anh vội vã gạt đầu:

-Không sao! Đúng vậy! Em sẽ không sao hết!

-Kỳ lạ! Tại sao tự nhiên, tim mình lại đau đến vậy?

Di chuyển bàn tay lên ngực trái, Bìn lo lắng. Nike xoa xoa đầu gối, quay sang Bìn cau mày:

-Anh không cảm thấy, ba mẹ rất không công bằng sao? Tại sao lại vì nó, mà bắt chúng ta quỳ gối suốt cả đêm chứ!

Đúng vậy, cậu cảm thấy rất bất công. Hơn nữa, là đầu gối đang khó chịu. Còn Bìn khi vừa nhắc đến nó, cậu bỗng khẽ lắc đầu:

-Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào có chuyện đó được!

Cậu lớn tiếng phủ nhận, rồi cố gắng đứng dậy. Sau khi đã đứng lên, Bìn khép khiêng bước ra ngoài. Dõi mắt theo thái độ gấp rút của Bìn, Nike cũng cố đứng dậy. Cậu bỏ theo sau anh trai mình, bằng một cách khó hiểu.

Rốt cuộc, thì Bin đang lo lắng điều gì?

DƯỚI NHÀ

Nhìn thấy mẹ đang ngồi ở Sofa bật khóc. Bin và Nike lấy làm lo lắng. Phía bên cạnh còn có cả ba cậu, ông cũng chỉ còn cách an ủi bà:

-Em đừng lo lắng mà! Nhất định, con bé sẽ không sao đâu! Bây giờ, chúng ta sẽ đến đó với Shyz, hứa?

Nghe thấy câu nói của ba, Bin từ từ bước xuống. Cậu nhìn ba, rồi đưa mắt nhìn sang mẹ:

-Ba mẹ! Con bé ba mẹ nói, có phải là Khiết Như không? Con bé đã xảy ra chuyện gì hả?

Ngước đôi mắt đỏ hoe lên nhìn vào con trai, bà vội vã lắc đầu:

-Mẹ..

-Anh đừng hỏi nữa! Chắc chắn, nó đang rất hạnh phúc! Đầu bằng chúng ta, phải quỳ gối cả đêm chứ!

Nike vọt miệng cướp lời. Đưa mắt nhìn vào Nike, ông nhanh chóng đứng dậy. Thái độ ở hiện tại, có chút không bình thường.

-Bin và Nike! Hai đứa nghe cho rõ những lời ba nói đây. Khiết Như! Con bé hiện tại.

BỆNH VIỆN ZEUS

-Tôi thành thật chia buồn cùng cậu! Tôi không thể, cứu được người cậu thích! Nhưng nếu cậu không thể chấp nhận việc con bé đã ra đi, thì tôi không còn cách nào khác! Hạo Duy Thần! Tôi mong cậu đừng cảm thấy có lỗi với con bé nữa! Nếu con bé biết, nhất định sẽ không vui đâu!

Người con trai trước mặt Shyz nói, rồi đưa tay vỗ nhẹ vào vai anh. Đưa đôi mắt đỏ hoe về K.O, Shyz liên tục lắc đầu:

-Tôi không tin con bé đã biến mất! Cậu đang nói dối tôi có đúng không?-Anh gạt, K.O khẽ lắc đầu-Nếu việc đó là sự thật, tại sao cậu, lại không cho tôi gặp con bé chứ?-Anh tiếp tục hỏi. K.O khẽ thở dài, rồi bỗng vội gạt đầu:

-Đó là quyền lợi của bệnh nhân! Tôi không thể làm khác được! Trước khi đưa vào phòng cấp cứu, con bé đã từng nhờ tôi. Nếu có chuyện gì xảy ra với nó, thì hãy để bệnh viện lo liệu. Nó không muốn, phải mang ơn bất kỳ ai. Đặc biệt là cậu và nhà họ Vũ. Do đó, tôi thành thật xin lỗi!

Thần thờ lù lại phía sau. Shyz như không tin vào tai mình. Anh không tin! Tuyệt đối không thể tin. Đến phút cuối cùng, nó vẫn không muốn anh nhìn thấy sao?

Cái gì mà mang ơn? Nó cảm phần và không muốn dựa vào anh vậy sao?

-Hi! Khiết Như! Con bé không thể nào đâu! Làm sao, con bé có thể như vậy mà đi chứ! Không thể nào!

Shyz cười, hai nắm tay ngay lúc này xiết chặt. Dù anh có không tin, nhưng sao lại đau vậy?

-Nếu là tôi, tôi cũng sẽ không tin giống như cậu. Nhưng mà thành thật xin lỗi! Tôi chỉ có thể làm cậu thất vọng thôi!

Nói rồi, K.O lặng lẽ quay người đi. Anh cũng không hiểu sao, mình cũng có một chút nhói. Là vì trách nhiệm gánh vác lời hứa kia, hay không nỡ nhìn người con trai đó đau lòng?

-Hạo Duy Thần! Hãy dùng sự mạnh mẽ của cậu, mà cố gắng bước tiếp đi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Ngoại Truyện 6: Bình Minh Tím

Anh là bác sĩ, anh có bốn phận bảo vệ những bệnh nhân của mình. Nhưng mà anh không ngờ, cũng có lúc, anh lại gây tổn thương cho người khác! Còn nữa, lại tiếp tay để nói dối những người quan tâm em. Rốt cuộc anh cũng không biết, điều anh làm, là đúng hay sai nữa!

Một giờ sáng. Khi tất cả vẫn còn say giấc. Thì có một người, vẫn lặng lẽ ở bên cạnh nó. Anh đứng đối diện khuôn mặt kia, và cũng trong vô thức mỉm

cười:

“ Bình minh của những ngày tiếp theo, chắc chắn, nó sẽ đẹp hơn bây giờ! Ngủ ngoan! ”

Cộp

Cộp

...

Xoay người, anh bỏ đi nhanh về phía cửa. Nhưng khi anh vừa đẩy ra, thì bỗng chợt giật mình:

Người trước mặt anh là..

-Ông ngoại! Sao ông lại ở đây?

SÁNG HÔM SAU

Mở mắt. Anh đón nhận cái bầu không khí cô quạnh. Vì sự biến mất của cô gái kia, anh như uống phải một liều thuốc độc vậy. Chúng rất đắng, nhưng lại không ngấm vào cơ thể ngay khi uống. Mà là, cứ từng giây, từng phút dầy vò anh.

-Đồng Kiệt Như! Ở đây của anh, thật sự rất đau đó!

Di chuyển bàn tay lên ngực trái, Shyz nói, rồi bất giác cười lớn. Nhưng đi kèm trên mắt anh, là những giọt nước mắt không màu. Anh cúi thấp người, tay xiết chặt lên lưng ghế:

-Nếu anh cứ tiếp tục với công việc dầy vò bản thân. Thì những ngày tháng sau này, anh sẽ rất khó sống đó!

Giọng nói này? Rõ là giọng của Bin. Cậu đến được một lúc lâu, khi Shyz còn nhìn ra cửa sổ. Và những lời lẽ đau đớn của anh, cậu nghe không hề xót.

-Mặc kệ anh! Em về đi!

-Em đã đến đây được một lúc rồi! Cũng nghe rất rõ, tình cảm anh dành cho Kiệt Như. Nhưng mà, anh có chắc, là con bé khi ở bên cạnh anh sẽ hạnh phúc không? Có khi, con bé biến mất, cũng là một cách giải thoát cho nó. Người ở lại như chúng ta, thì vẫn phải sống tiếp mà, không phải sao?

Cười nhạt, Shyz từ từ quay lại nhìn Bin. Cậu nhóc 8 tuổi trước mặt anh, giờ lại biến thành một ông già rồi!

-Cho là anh ổn thì đã sao? Người quan trọng, là nằm ở đây!-Anh đáp, tay chỉ vào nơi ngực trái của mình-Em không hiểu! Mãi mãi cũng không hiểu! Bây giờ, em chưa thích một ai đó. Nhưng nếu khi em đã thích một ai đó rồi, thì em sẽ không nói như vậy nữa! Em cứ tin ở anh đi!-Nói rồi, anh nhanh chóng lướt qua Bin. Xoay lại nhìn theo Shyz, Bin bỗng mỉm cười:

“ Em biết cảm giác đó chứ Shyz! Vì người em thích, là người anh quan trọng nhất mà! ”

-Minh..vẫn còn sống sao!?

Sau những tiếng đồng hồ mê man. Nó hầu như không còn một tí sức. Cả việc ngồi dậy, cũng khó hơn bình thường. Nó nhớ, đây là lần thứ hai nó vào nơi đáng sợ này. Lần trước là vô tình, còn lần này là cố ý. Nó còn tưởng, chỉ cần một cú đâm trực diện của chiếc xe hôm đó, là nó có thể không vương bận mà ra đi. Nhưng không ngờ, số phận vẫn tiếp tục trêu đùa nó.

Cạch

Rồi cánh cửa phòng bệnh được đẩy vào. Đối diện nó, không ai khác ngoài chàng bác sĩ điển trai đó. Anh ta trong chiếc áo blouse trắng, nhìn rất giống với thiên thần. Chỉ tiếc là, anh ta không có cánh.

Nhìn thấy nó tỉnh dậy, anh vui vẻ mỉm cười. Trông thấy nụ cười kia, nó bất giác khép chặt mắt. Trong đầu lại hiện lên, cái hình ảnh con người đó. Anh cũng giống anh ta, đều thật sự rất tốt. Chỉ có nó, là một đứa không tốt.

-Em làm sao vậy? Sao lại nhắm mắt hả?-Bước đến cạnh giường nó, anh cúi thấp người hỏi. Mùi hương lạ vậy quanh, khiến nó chợt giật mình. Cảm giác khi ở bên anh ta, thật sự rất an toàn-Nào, mau mở mắt ra đi! Anh đưa em đi ngắm bình minh tím, có chịu không?-Bình minh tím? Nó nhủ thầm, rồi từ từ mở mắt ra. Đối diện khuôn mặt kia, K.O khẽ nhướng mày:

-Anh..đưa em đi ngắm bình minh tím thật sao? Nhưng mà..

-Không sao! Anh là bác sĩ mà! Nếu anh đã hứa đưa bệnh nhân của mình ra ngoài, thì chắc chắn sẽ bảo vệ thật tốt! Cho nên em yên tâm! Không mất sọi

tóc nào đâu!

Anh cười, di chuyển nhẹ bàn tay lên tóc nó. Nó vừa nghe anh khẳng định xong, liền bắt giác gật đầu:

-Dạ được!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Ngoại truyện 7: Anh sẽ ở bên em

Âm Âm

Âm Âm

Phút chốc, cả hai cũng đã kịp đến nơi mà mình muốn đến. Nhưng chỉ tiếc một điều rằng: "Bình minh tím mà K.O đã nói, hoàn toàn đã biến mất " Nó có gì đó buồn rười rượi, nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười. Không sao! Đây đâu phải là lần cuối đâu mà nó phải lo chứ! Dù sao đi nữa, sau khi nó khỏe lại, nó sẽ vẫn có thể nhìn ngắm bình minh thôi.

Thấy nó không nói gì, anh thở dài, rồi đi đến trước mặt nó khụy xuống. Đưa tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ kia, K.O vội mỉm cười:

-Anh xin lỗi Khiết Như! Anh đã không thực hiện được lời hứa là để em nhìn thấy bình minh tím. Nhưng mà, anh có thể hứa với em. Nhất định sau này, anh sẽ để em thật hạnh phúc. Có chịu không? -Anh hỏi, nó nhìn anh hồi lâu rồi im lặng. Hạnh phúc, hạnh phúc là gì vậy? Có ai, có ai trả lời cho nó không? Nếu nó đồng ý với anh, cũng đồng nghĩa với việc, sẽ khiến nó trở thành gánh nặng của anh không? K.O tốt như vậy, sao nó có thể để bản thân lụy lụy anh chứ! Không! Nó không thể làm như vậy đối với anh! -Khiết Như! Em trả lời anh biết có được không? Em sẽ đi cùng anh, trở về Pháp có đúng không? Trở về đó, sống cùng ông anh và anh. Ông của anh, rất có thiện cảm với em. Chỉ cần em nói một câu thôi, được hay không? -Róm nước mắt đối diện anh, nó bắt giác gật đầu:

-Dạ được! -Nó đáp, rồi vươn người về phía trước ôm chặt cổ anh -Em sẽ theo anh về Pháp. Nhưng mà K.O, em khát nước, anh có thể mua cho em được không? -Nói rồi, nó từ từ để anh ra xa. Cười nhẹ nhìn vào ai kia, anh bắt giác gật đầu:

-Được rồi! Anh đi mua nước một chút. Em ở lại đây, không được đi lung tung đó. Nếu anh quay lại mà không nhìn thấy em, anh sẽ giận em, có biết không?

-Dạ được! Em sẽ đợi anh quay trở lại mà!

Nhểnh môi, nó cười. K.O đáp lại bằng một nụ cười, rồi đứng dậy quay người đi. Đưa mắt nhìn theo bóng dáng anh, nó nghẹn ngào.

“Hức, K.O em xin lỗi! Anh hãy tha thứ cho em có được không? Em hoàn toàn không muốn nói dối anh đâu. Nhưng mà, em không thể hại anh phải hao tổn công sức vì em. Hức, em thành thật xin lỗi anh! Tạm biệt anh, K.O!”

Bóp

* Xoảng*

Lý nước từ trên cao rơi tuột khỏi bàn tay Bìn. Cậu bé đứng lặng im, rồi đưa mắt nhìn vào thứ đang vỡ. Tại sao, chỉ một việc nhỏ như vậy, cậu cũng bắt cần được chứ!

-Minh.. Đúng là vô dụng mà!

Cậu tự mắng, rồi cúi xuống thu gom lại tất cả mảnh thủy tinh. Nhưng cũng cùng lúc đó, Bìn lại sợ ý để mảnh thủy tinh đâm phải. Để mắt hướng vào vết máu tươi, Bìn bắt giác mỉm cười:

-Khiết Như! Cuối cùng thì anh cũng đã hiểu. Vì sao, em lại hận nơi đây như vậy rồi! Thì ra, khi bị một mảnh thủy tinh đâm vào, nó thật sự không đau đớn như ta nghĩ. Mà cảm giác đau hơn, là bị cái cánh người khác ruồng rẫy và bỏ rơi mình. Bây giờ, thì anh cũng đã hiểu rồi!

Cộp

Cộp

...

Từ ngoài phòng khách bước vào. Nike bấy giờ, cũng đã nghe rõ từng chữ một mà Bin nói. Cậu bé để yên hai tay trong túi quần, sau đó đi chuyển đến cạnh Bin. Đến gần, ai kia khẽ khụy gối xuống, rồi cũng đưa tay nhặt từng mảnh thủy tinh đang vỡ. Khó hiểu với hành động của Nike, Bin cau mày:

-Em định dở trò gì nữa đây?

Dừng lại. Nike đưa mắt nhìn Bin, rồi cười khẩy:

-Muốn cá cược không?

-Gi?

-Không có gì! Chỉ là, một suy nghĩ vớ vẩn thôi! Nếu sau này chúng ta lớn lên, ngộ nhỡ, cùng thích chung một người con gái. Anh có vì thương đứa em trai này, mà nhường cô ấy cho em không?

-Ai nói anh thương em?-Bin hỏi, sau đó vội đứng dậy-Còn nữa, sẽ không bao giờ có ngày đó xảy ra đâu. Vì người anh thích, con bé đã đi rồi!-Nói xong, Bin quay người bỏ đi trong sự khó hiểu của Nike. Sao chứ? Người anh trai cậu thích là nó sao? Thật sự là con bé cậu cực kỳ căm phẫn đó sao?

-Khiết Như! Em đang ở đâu vậy? Mau trả lời anh biết đi! Khiết Như! Rốt cuộc, em có nghe anh gọi hay không vậy? Khiết..-Một tiếng "Bịch" thần thò rơi vội xuống nền cát trắng. Anh ngạc nhiên đến độ, như thể chẳng tin vào mắt mình. Anh chỉ đi một lúc thôi, tại sao nó lại trở nên như vậy? Có phải cái thời điểm đó, nó đã cố tình lừa gạt để anh đi-Khiết Như! Em đừng đi ra đó, nguy hiểm lắm!-Bỏ mặc lời anh, nó vẫn cố gắng dùng sức bước khó khăn ra dòng nước sâu. Không thể được! Nó không thể quay đầu lại. Nếu không, K.O sẽ giống như Hạo Duy Thần thứ hai. Và theo cái suy nghĩ tiêu cực kia, nó ngày một cố bước nhanh hơn nữa. Lúc bấy giờ K.O, cũng đã kịp đến gần. Anh đưa tay nắm chặt cánh tay nó, rồi kéo mạnh về phía mình. Áp mặt vào người anh, nó lớn tiếng bật khóc:

-Hức hức, sao anh lại cứu em hả? Hức, em sẽ luyện lựu anh. Sẽ khiến anh mất mặt, sẽ là một gánh nặng cho anh về sau. Sẽ là..

-Anh không quan tâm đến những điều mà em vừa nói. Cho nên, em đừng lấy nó làm cái cớ uy hiếp anh!

Cướp lời, anh nhẹ nhàng buông nó ra. Đưa mắt nhìn lại cơ thể ướt nhem của mình, anh nhìn nó nhường mày:

-Cơ thể của anh vì em mà ướt hết rồi! Vì vậy, em mau chịu trách nhiệm đi!

-Hả?

Nó tròn mắt. Nghe xong, ai đó khẽ bật cười. Anh đưa tay đặt nhẹ lên tóc nó, sau đó xoa một cái nhẹ:

-Nhóc con! Từ giờ, anh sẽ ở bên cạnh em! Cho nên, dù trời có sập xuống đi nữa. Em cũng không có gì phải sợ. Đã nhớ rõ chưa?

Nó không đáp lại lời anh, mà chỉ hướng đôi mắt đờm buồn vào khuôn mặt của K.O. Hồi lâu sau, nó mới khẽ mỉm cười:

Đương nhiên, là nó đồng ý rồi! Có người bảo vệ, và yêu thương vẫn tốt hơn là tự mình bơ chài mà. Tại sao, nó lại không đồng ý chứ!

End Ngoại Truyện:))

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hiểu lầm đáng yêu của..

Lấy làm hiếu kỳ. Nó quay lại nhìn vào cái khẩu hình của Ken. Dường như, Ken biết rất rõ về cái con người đó.

-Anh Ken! Anh ta là ai vậy?-Nó hỏi-Anh có quen người tên Diên Dục Luân đó sao? Còn, biểu lộ sự ngạc nhiên như vậy nữa!-Nó thắc mắc hỏi tiếp. Nghe xong, Ken quay lại thờ dãi. Đương nhiên, là anh biết cái tên đấy là ai rồi. Vì trong tương lai, sẽ là anh chồng của em gái anh mà.

-Không giấu gì em. Diên Dục Luân đó, chính là anh trai của EB. Bọn anh đã có gặp nhau vài lần rồi. Điển hình, là cuộc chạm mặt ở sân bay với Anny-Ken giải thích, sau đó chỉ tay về phía Addy-Như em cũng nhìn thấy rồi đó. Nếu so với anh ta, thì anh vẫn dễ thương hơn nhiều mà phải không?-Ai kia nhường mày. Nghe xong, nó bất giác mỉm cười. Phải nói một điều rằng: " Khi ở bên cạnh Ken, nó hoàn toàn như trở về được chính mình. Trước vẫn như vậy, và bây giờ vẫn vậy "

-Được rồi Ken! Anh là một người rất dễ thương, dễ thương nhất có chịu không?-Nó cười-Bây giờ cũng đã khuya rồi. Chúng ta có thể về nhà được rồi

chứ? - Nó đề nghị, rồi nhanh chóng đứng dậy. Nhưng cũng cùng lúc đó, thì Ken đã đưa tay giữ chặt cánh tay nó. Hành động của anh, bị ai đó ngắm ngầm. Addy chau mày, rồi đứng dậy bỏ đi nhanh về phía bàn của Ken.

- Khiết Như! Không phải lúc này em đã nói, anh là người dễ thương nhất sao? Nếu đã như vậy, thì ở lại với anh một chút được không?

Nói rồi, Ken theo bản năng đứng dậy. Đưa mắt nhìn vào cánh tay anh, nó có chút hiểu kỳ. Tại sao Ken lúc này, và bây giờ lại khác nhau đến vậy chứ?

- Nhưng bây giờ..

- Phong đại thiếu gia! Tôi thật không ngờ, cũng có lúc cậu lại vô si đến vậy! - Ngờ ngàng, cả hai quay nhanh về người đang bước tới. Nó nhìn Ken, rồi nhìn sang Addy chau mày. Ý của anh ta, có nghĩa là gì? - Mau buông tay con bé ra ngay! Nếu không, thì cậu đừng trách tôi! - Anh cảnh cáo. Nghe xong, Ken lấy làm tròn mắt. Nhưng không hiểu sao, anh cũng đã kịp buông tay nó ra. Còn nó, như không hiểu chuyện gì.

- Anh.. đang nói gì vậy?

Nó thấp thỏm hỏi Addy. Quay sang cô gái trước mặt mình, anh có vẻ chẳng hài lòng:

- Diên Dục Luân! Anh đang nói cái quái gì vậy? Tôi.. mà anh nói là vô si sao?

Ken hỏi, bằng điệu bộ khó coi. Ôi trời! Có ai nói cho anh biết, chuyện gì đang xảy ra không vậy?

- Cậu làm gì thì tự bản thân cậu hiểu lấy! - Quay lại Ken, anh đáp. Rồi quay lại phía nó - Còn em, tốt nhất là để tôi đưa em về nhà. Đừng có ở đây, mà lời kéo kéo đến khó coi như vậy! - Nói rồi, anh đưa tay giữ chặt cánh tay nó kéo đi. Đưa mắt nhìn lại phía Ken, nó cầu cứu. Bằng ngược lại, Ken chỉ có thể hít hà:

- Diên Dục Luân! Anh được lắm! Dám nói tôi vô si. Còn anh, thì được coi là tốt bụng và trong sáng rồi!

- Giờ này không chịu ngủ. Cô ra đây làm gì chứ? Nếu muốn dạy dỗ tôi, thì cô tốt nhất nên biến đi!

Không lấy làm bất ngờ với câu nói của anh. Anny khẽ thờ dài, rồi nhanh chóng bước gần hơn một chút. Di chuyển tầm mắt ra ngoài xa như ai kia, cô cất giọng hỏi:

- Anh ngắm sao một mình, không thấy quá vô vị à? Hay là, đó chỉ là lý do thứ nhất của anh?

Cười nhếch, Korean khẽ đưa mắt nhìn sang cô gái ở bên cạnh. Không phải duy nhất anh biết đọc cảm nghĩ của người khác. Mà đến cả cô gái lạnh chanh này, cũng học lõm được kiến thức a.

- Đừng để ý đến tôi đang suy nghĩ gì. Bởi vì thứ cô nên để ý đến bây giờ, chính là mối lương duyên tốt đẹp của cô với EB. Bởi vì tôi vô tình biết được. Addy, dường như có thành kiến với cô thì phải!

Ngờ ngàng, cô quay lại nhìn anh cau mày. Sao anh ta biết vậy trời? Ai nói để cô phải mất mặt vậy?

- Nè, Korean! Ai nói với anh..

Kitttt

Tiếng xe dừng lại cắt ngang câu nói của Anny. Khi nghe thấy tiếng xe, cả hai liền nhanh chóng ngoảnh xuống. Nhìn xuyên qua cửa xe, Anny khẽ chau mày. Người trong xe, không phải là nó sao? Còn người bên cạnh, không phải là Addy mà cô bảo khó xoi đây sao? Sao nó và anh ta, lại quen biết nhau chứ?

- Nè, Korean..

Cô gọi, nhưng đáp lại cô chỉ là một khoảng không. Khẽ quay lại phía sau, Anny có vẻ tức xì khói. Người thì không thấy đâu hết. Cả trước khi bỏ đi, cũng không chịu nói với cô một câu nào. Hại cô, có cảm giác sợ ma a -_-

“Korean đáng ghét! Hừ ”

BÊN DƯỚI

Đưa mắt nhìn sang cô bé bên cạnh mình, Addy lấy làm khó xử. Ban đầu, anh cứ tưởng Ken làm hại nó. Cho nên, mới đột ngột đến giải vây. Nhưng mà anh lại không ngờ, chỉ mình anh hiểu lầm mọi chuyện. Giờ anh phải làm gì, để tránh mất mặt đây?

- Tôi xin lỗi! Vì đã hiểu lầm em là loại người đó. Em sẽ không vì sự hiểu lầm nhỏ này. Mà cho rằng, tôi là một kẻ hồ đồ đúng không?

Anh từ tốn hỏi. Nghe anh xin lỗi xong, nó có chút giật mình. Quay lại đối diện Addy, nó lúng túng:

“Mình phải nói gì với anh ta đây? Có nên nhắc anh ta là một kẻ hồ đồ không? Nhưng mà anh ta có nói, là vì sợ mình bị kẻ xấu bắt nạt kia mà. Đồng

Khiết Như! Mày phải nói thế nào đây? ”

-Tôi..

Cộc Cộc

Cộc Cộc

Giật mình, nó từ từ quay lại phía cửa xe. Xuyên qua làn kính mỏng của cánh cửa kia, nó bắt gặp đứng hình. Người đó, không phải là Korean sao?

P/s: Hôn Thê Của Thiếu Gia đã trở lại ==))

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Lựa chọn một trong hai - điều bất an tao muốn nói

-Đồng Khiết Như! Em mau xuống xe ngay cho tôi!

Mất hết kiên nhẫn, anh quát lớn. Nhìn vào gương mặt giận dữ của Korean, nó sợ sệt đẩy vội cửa xe ra. Bước xuống rồi đối diện với anh, nó lấy làm lo lắng. Không biết, anh ta đang nổi điên vì chuyện gì?

Từ từ hạ con thịnh nộ xuống, Korean khẽ đưa tay kéo nó sang một bên. Bước chậm chạp về phía Addy. Ai kia chống tay lên cửa xe, sau đó khẽ cười nhếch. Lúc bấy giờ, Addy cũng từ từ cho cửa xe hạ xuống:

-Diễn đại thiếu gia! Cảm ơn anh đã có lòng tốt, đưa vợ sắp cưới của tôi về nhà lúc tận khuya. Làm sao đây? Tôi có nên dùng thành ý khác để trả ơn cho anh không?

Vợ sắp cưới? Như vậy là ý gì?

Bình tĩnh đối diện với Korean, Addy khẽ mỉm cười. Hình như, anh gặp phải đối thủ rồi.

-Hạo Tổng! Nếu cậu đã nói cảm ơn tôi. Thì coi như, đây là thành ý lớn nhất rồi. Tôi không nhất thiết, phải để cậu tốn công phí sức. Nếu không còn việc gì khác, thì tôi đi được rồi chứ?

Addy từ tốn đáp. Nghe trọn câu trả lời của anh, ai kia khẽ mỉm cười. Sau đó, nhanh chóng thu tay lại. Để yên hai tay trong túi quần, Korean gật nhẹ đầu:

-Không tiễn!

Cho xe lui dần về phía sau, anh nhanh chóng để chiếc xe quay đầu, rồi lái đi. Khi mọi thứ đã ngày một khuất xa tầm nhìn, nó bắt gặp xoay người. Vì nếu nó ở lại, nhất định sẽ cãi nhau bán sống bán chết với Korean cho mà xem. Nhưng người tính, làm sao bằng trời tính chứ! Khi nó đứng lúc vừa bước đi, thì Korean đã nhanh chóng giữ được. Anh dùng sức kéo nó về phía mình. Tiếp theo sau, là xiết thật chặt vòng eo nó. Chạm nhẹ lên môi lên mái tóc kia, anh bắt gặp thờ phào. Đường như khi anh ôm nó như thế này, thì mọi giận dữ đều biến mất. Giống như một câu nói rằng: " Dù anh ta có giết tất cả người trên Thế Giới này đi nữa. Thì anh ta, cũng sẽ không bao giờ giết chết người mà anh ta yêu "

-Em có biết, khi em đi với người lạ, sẽ rất là nguy hiểm hay không?

Anh hỏi, rồi từ từ buông vội nó ra. Khẽ quay lại đối diện anh, nó cười khẩy:

-Vậy anh, không phải là người lạ đối với tôi sao? Anh có biết, tôi đang mạo hiểm tính mạng của mình, khi ở nhà, kẻ từng muốn giết chết tôi hay không?-Đành thép, nó hỏi. Anh nghe thấy, liền có chút đau lòng. Không phải anh đã từng nói, mọi thứ đã chấm dứt rồi hay sao?-Hạo Thy Nhật! Có thể, là anh hoàn toàn không cố ý. Cũng như trong thời gian vừa qua, những gì anh làm cho tôi, là đều xuất phát từ đáy lòng. Tôi cảm nhận được điều đó. Nhưng mà, tôi lại không thể đối diện anh một cách tự nhiên. Bởi vì tôi rất sợ, phải đứng giữa anh và Shyz. Tại sao, người chịu đựng sự mệt mỏi đó, lại là tôi chứ? Hức-Nói đến đây, nó không kiềm được bật khóc. Anh hít thở thật sâu, sau đó tiến gần hơn một chút. Di chuyển hai cánh tay đặt lên bờ vai gầy guộc kia, Korean khẽ mỉm cười. Dĩ nhiên nụ cười của anh ngày lúc này, chính xác là một nụ cười chân thật nhất.

-Vậy tôi hỏi em. Trong trái tim của em bây giờ, tôi có một chút vị trí nào không? Nếu so với hôn phu lúc nhỏ của em. Thì tôi và chú ấy, ai là người, mà em muốn ở bên cạnh nhiều nhất? Hả?

Không gian dường như bắt đầu dừng lại từ lúc anh thốt lên câu hỏi ngớ ngẩn này. Nó đã từng nói với anh, nó ghét sự lựa chọn. Vì bất kỳ điều gì khi lựa chọn, rồi cũng sẽ có cái giá của nó. Nó - Chính là một minh chứng rõ nhất. Vì chỉ có thể lựa chọn một, nên nó không có mẹ. Vì phải lựa chọn, mà nó trở nên rất khó sống. Nhưng tại sao đến phút cuối cùng, vẫn chỉ có thể là chọn một chứ? Con người ta không thể ích kỷ, để có thể chọn hết tất cả được sao?

Ở bên cạnh ai nhất? Nó muốn ở bên cạnh ai nhiều nhất?

Ngước đôi mắt đầm lệ lên nhìn anh, nó mím chặt môi lắc đầu:

-Tôi không muốn lựa chọn. Anh đừng ép tôi có được không? Hức, tôi cực kỳ ghét lựa chọn! Anh không biết rõ điều đó hay sao?-Nó vừa khóc vừa hét-Ngày hôm nay, tôi đã gặp được người mà tôi muốn gặp suốt 9 năm qua. Nhưng mà, khi đứng trước bà ấy, tôi lại không thể nào chấp nhận được sự thật. Anh có biết, tôi rất muốn chạy đến ôm bà ấy không? Nhưng mà tôi, hức, tôi..-Nó khóc, cổ họng như nghẹn lại. Vòng tay ra phía sau cơ thể bé nhỏ kia, anh kéo sát nó vào người. Anh có một nỗi lo lắng tốt độ. Không phải vì sự xuất hiện của bà, sẽ phá tung mọi sắp đặt anh bày ra. Mà là, một nỗi sợ hãi báo trước.

Đưa hai tay xiết chặt vòng ra phía sau anh, nó ngay lúc này, xiết chặt Korean như hơn bao giờ hết. Bước ra chứng kiến cảnh tượng đang xảy ra, Anny khẽ bật khóc. Cô phải làm sao? Làm thế nào mới đứng đây?

“ Ông trời ơi! Con phải làm thế nào thì mới đứng đây? ”

Đắn đo hồi lâu. Cô cắn răng, rồi mạnh dạn đi nhanh về phía nó. Nhìn thấy gương mặt biến đổi của Anny, anh bắt gặp chầu mày:

-Khiết Như! Tao có chuyện quan trọng, cần thông báo với mày. Chuyện này, có liên quan đến mẹ mày. Bà ấy..

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Điều cần nói, thật sự khó

SÁNG HÔM SAU

08:00 am

TẠI SÂN BAY

Sau một lúc chen lấn giữa hàng người tấp nập. Thì cuối cùng, người con trai ấy cũng được hít thở bầu không khí ở bên ngoài. Đưa mắt đảo một vòng xung quanh của thành phố, rồi ai kia bỗng bất giác mỉm cười. Cũng đã mười năm rồi còn gì. Thời gian đúng là trôi qua nhanh thật. Sau mười năm, anh mới có thể trở về đây. Cũng là sau mười năm ở nước ngoài, mà anh quên bèn những kỉ niệm đẹp đẽ ở nơi này. Nghĩ kĩ, anh cũng thật vô tâm nhỉ?

-Mọi thứ sau mười năm đều đã thay đổi đi rất nhiều! Không biết bây giờ, ba mẹ có khỏe không?

Kitt

Rồi dừng lại trước mặt anh, là một chiếc xe Lamborghini màu xanh nhạt. Người ngồi bên trong khẽ đưa mắt hướng ra bên ngoài mỉm cười. Sau đó, nhẹ nhàng đẩy cửa xe ra rồi bước xuống. Lúc bấy giờ người con trai kia, cũng mới vừa quay lại nhìn thẳng về người vừa bước ra. Đối diện nhau, cả hai đều cười khẩy:

-Sao đây? Không muốn em đến đón anh trở về nhà hay sao?

Ai kia hỏi, với giọng điệu móc họng. Tiếp sau đó, là bước đến trước mặt Yan. chàng trai có vẻ bề ngoài nhã nhặn, và có một body hoàn hảo. Bên cạnh, anh còn rất trí thức khi khoác lên chiếc kính cận cho mình. Đưa tay đẩy nhẹ gọng kính lên, Yan đáp lại Rinjin bằng một nụ cười âm áp:

-Đương nhiên là không rồi! Nếu như em trai anh có lòng tốt muốn tiết kiệm tiền để đi taxi của anh. Thì người làm anh như anh, sao có thể từ chối chứ! Đúng không?

Yan đáp. Nghe thấy giọng điệu đối đáp bình thản của ai kia, Rinjin tâm phục gật gù:

-Được thôi! Không những em trai anh tiết kiệm tiền cho anh. Mà hơn hết, em sẽ tình nguyện làm tài xế đưa anh về nhà. Nhưng mà em nói trước..

-Được rồi! Anh hiểu của ý em!-Anh cất lời, sau đó di chuyển hành lý của mình sang bên Rinjin. Rồi nhanh chóng bước vào xe. Nhìn thấy đồng hành lý được giao, Rinjin bắt gặp cau mày. Không phải chứ? Chuyện này cũng muốn anh làm sao?-Không phải ai đó đã nói, làm tài xế đưa anh về nhà sao? Mau lên, anh còn phải nghỉ ngơi nữa! Nếu không..

-Được rồi! Em đâu hẹp hòi như vậy chứ!

Quay lại Yan, Rinjin lên tiếng cắt ngang lời anh. Sau đó, nhanh như chớp thực hiện cái nhiệm vụ thiêng liêng cao cả của mình. Ngồi trong xe hướng mắt vào đồng hồ, Yan bắt gặp cười nhẹ. Thắng em trai này, từ bao giờ lại thay đổi đến vậy?

BỆNH VIỆN ZEUS

Sau khi nó nhận được thông báo của Anny. Thì từ lúc đó trở đi, nó điều tức trực bên chiếc giường lớn của bà. Và cũng từ cái giây phút đó, mà nó như biến thành một con người khác. Trầm lặng, và ôm hết bao phần lỗi vào người mình. Nếu như nó có thể nhận lại bà từ khi ấy thì quá tốt rồi.

Hướng mắt vào người con gái yếu ớt trước mặt mình, anh bất giác thở dài. Đúng là một đứa trẻ cứng đầu. Dù anh có khuyên như thế nào, nó cũng không chịu nghe lời anh. Từ hôm qua đến giờ, nó đã ăn gì sao? Thậm chí, nó còn chưa có chộp mắt nữa. Dù nó là Robot, thì cũng cần phải có thời gian bảo trì chứ? Không phải ai đó đã nói, mình là một con sâu ngủ hay sao?

-Nếu anh cảm thấy phiền, thì anh cứ về nhà của mình đi. Tôi có thể trụ được mà. Hơn nữa, tôi không muốn anh vì ở đây với tôi, mà bỏ bê công việc của mình đâu. Tôi muốn chờ mẹ tôi tỉnh lại! Tôi muốn chờ bà ấy tỉnh lại!

Đưa tay giữ chặt bàn tay người phụ nữ nằm bất động trên giường, nó nói. Korean nghe xong, anh lại cảm thấy có gì đó đau lòng. Không phải anh thấy phiền khi ở đây với nó. Mà thực tế, nó có ngồi lì ở đây, thì mẹ nó cũng không bao giờ tỉnh lại nhanh như vậy. Cuối cùng, anh phải làm sao để nó hiểu ra đây?

-Đồng Khiết Như! Em nghe tôi nói có được không?-Nói rồi, anh đưa tay kéo nó dậy đối diện mình. Hai cánh tay anh bấy giờ, cũng xiết chặt hai bên cánh tay nó, hấp tấp. Nhìn anh, khóe môi nó cứ run- Tôi biết là em rất đau lòng, rất đau lòng là đằng khác. Nhưng mà, sự thật luôn luôn rất tàn nhẫn em có hiểu hay không? Không phải Zanbi đã có nói rồi hay sao? Mẹ em, tỉ lệ phần trăm tỉnh lại là rất thấp. Hơn nữa, cũng có nguy cơ là không bao giờ tỉnh lại. Em làm ơn thông suốt một chút có được không? Em cứ ngồi ở đây không ăn không uống, người đau lòng nhất là ai hả? Có phải là mẹ em không?- Từ nhẹ nhàng đến lớn tiếng, anh nói. Nhìn sâu vào anh hơn, nó lớn tiếng bật khóc. Tất cả là tại nó. Nếu nó có thể nhận lại bà, thì làm sao có việc bà bỏ đi mà xảy ra tai nạn chứ? Dù nó không chấp nhận được thì đã sao? Không phải, nó rất muốn gọi bà một tiếng mẹ hay sao? Tất cả là tại nó! Là tại nó!

-Korean, hức, tôi.. Là tôi đã hại bà ấy có phải không? Nếu tôi không về nhà Zanbi. Thì bà ấy sẽ an toàn có đúng không? Nếu tôi không có chấp, thì sẽ tốt đúng không? Hức, nếu..

-Không phải là lỗi của em!-Cắt lời, rồi anh kéo nhẹ nó vào người. Di chuyển hai tay ra phía sau anh, nó xiết chặt người con trai trước mặt hơn bao giờ hết. Anh ta dù nói là không quan tâm, nhưng từ cái thời điểm đó, anh ta luôn ở bên cạnh nó. Tại sao, người nó ghét lại luôn ở bên cạnh nó những lúc nguy khốn nhất chứ?-Được rồi! Em cứ khóc đi. Tôi sẽ không mắng em. Nhưng mà em có thể nghe tôi nói hay không? Đó không phải là lỗi của em. Từ trước đến giờ, em luôn luôn là người vô tội không phải sao? Chuyện này, chỉ là ngoài ý muốn thôi. Nếu em thương mẹ em, muốn nhận lại bà ấy. Thì cách tốt nhất bây giờ em có thể làm là. Chăm sóc bản thân thật tốt có được không? Như vậy, mẹ em sẽ nhanh chóng tỉnh lại. Vì bà ấy cũng như em, cũng rất muốn nhận lại người thân của mình. Có hiểu không?-Đề nó ra xa mình một khoảng, anh hỏi. Đưa tay lau nhẹ nước mắt đi, nó bất giác gật đầu:

-Tôi hiểu. Nhưng mà tôi rất sợ..

-Điều em sợ, tôi có thể hiểu được mà! Nhưng mà em yên tâm, mẹ em sẽ không sao đâu! Tin tôi một lần có được không?

-Korean.. Tôi tin anh! Nhưng.. Tôi vẫn rất sợ. Nếu như bà ấy không tỉnh lại, tôi phải làm sao đây? Tôi..

-Được rồi Khiết Như!-Anh nói, sau đó gật nhẹ đầu-Nếu em đã bằng lòng tin tưởng lời của tôi. Thì em phải phần chấn lại chứ. Ngoài bà ấy ra, không phải em chỉ còn có một mình. Em còn có ba, có bạn thân của em. Và còn có.. Những người yêu thương em. Trong đó có cả tôi. Tôi hứa, sẽ không bỏ rơi em. Cho nên, em cũng phải hứa với tôi. Đừng tự trách mình nữa, có được không?-Rồi di chuyển bàn tay lên mái tóc kia, anh tiếp tục hỏi. Hướng mắt vào bàn tay đang đặt ở trên tóc mình, nó ngoan ngoãn gật đầu:

-Tôi hứa với anh. Từ bây giờ, tôi sẽ phần chấn trở lại. Cũng sẽ chăm sóc bản thân thật tốt. Như vậy, thì mẹ tôi sẽ không lo lắng cho tôi nữa. Lúc đó, thì bà ấy sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

-Như vậy là đúng rồi! Bây giờ, tôi đưa em về nhà! Còn về phía mẹ của em, tôi tự có sắp xếp của mình. Do đó, em không cần phải lo.

-Được rồi!

Đáp xong, nó chậm rãi bước theo anh ra khỏi phòng. Nhưng trước khi đi, nó vẫn không quên nhìn vào bà lần nữa. Nó rất muốn bà mau chóng tỉnh lại. Suốt chín năm qua, nó vẫn chưa hề có ý định từ bỏ bà. Dù như thế nào đi nữa, nó vẫn phải nhận lại bà.

Rồi hướng mắt về con người ở trước mặt. Nó lại có gì đó biết ơn anh. Nhưng làm sao đây? Nó phải thốt ra lời cảm ơn anh ta như thế nào? Ba từ đó khi nói với anh ta, nó lại cảm thấy rất khó khăn.

Rồi khỏi phòng bà được mấy bước, thì nó chột khựng lại. Nghe thấy tiếng bước chân chột dừng, anh chau mày quay lại. Sao vậy? Lại hết ngoan ngoãn theo anh về rồi sao?

-Đồng Khiết Như! Em làm sao vậy? Sao không đi tiếp? Hay là.. Chân em có vấn đề gì?

Anh hỏi, điệu bộ có chút lo lắng. Quan sát kĩ anh hơn, nó lúng túng mở lời:

-Korean! Tôi muốn nói là tôi..

-Sao?

-Ồh. Thật ra thì, chân tôi đúng là có chút tê. Chắc là do hôm qua đến giờ không cử động. Nhưng mà không sao. Tôi vẫn ổn. Chúng ta đi tiếp tục thôi!

Đáp rồi, nó nhanh chóng bỏ đi lướt qua anh thật nhanh. Khẽ quan sát điệu bộ lúng ta lúng túng của ai kia, anh bất giác mỉm cười:

-Đồ ngốc! Chỉ là ba từ cảm ơn anh thôi, nó khó đối với em đến vậy sao?

-Hàn Vũ Nghiêm! Mày đúng là.. Nếu như mày có thể ngăn cản bà ấy ngay từ đầu. Thì đã không xảy ra chuyện như bây giờ rồi! Thật là..

Đứng một mình trên sân thượng, ai đó lẩm bẩm. Người ở phía sau nhìn thấy cảnh tượng kia, chỉ khe khẽ lắc đầu. Anh bước chậm rãi về phía Zanbi, sau đó nhẹ nhàng đặt tay lên vai ai đó. Giật mình, Zanbi vội vàng quay lại người bên cạnh. Đối diện người con trai kia, Zanbi khẽ thở phào:

-Tiền bối! Anh là đến an ủi em sao? Nếu vậy, thì em khuyên anh nên bỏ ý định đó đi. Em không ổn hơn tí nào nếu như anh an ủi hay khuyên nhủ đâu!

Thu nhanh tay về, Doãn Minh khẽ để hai tay trong chiếc áo blouse dài trắng toát rồi cười nhẹ. Cậu nhóc này, xem trọng anh quá rồi!

-Ai nói anh đến đây, là để an ủi hay khuyên nhủ em vậy?

Nhìn Iku, Zanbi chau mày:

-Thế tiền bối không phải vì em mới lên đây sao?

-Tất nhiên!

Anh bình thản đáp, rồi hướng mắt về cuối chân trời thềm thang ngoài kia cười:

-Em còn tưởng..

-Tưởng.. Anh có thời gian để đến an ủi em sao? Nếu như vậy, thì em quá đề cao anh rồi! Anh, rất lười khi an ủi người khác đó!

Ai kia phũ phàng đáp. Nghe xong, Zanbi thở nhẹ ra rồi quay mặt về phía khác. Nói chuyện với cái con người này, hình như tâm trạng anh càng thêm trầm trọng hơn a.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Nói đi, là em đang đau lòng?

-Ừm. Tôi biết rồi!

Đưa nhẹ miếng snack vào mồm, nó quan sát điệu bộ tự cao kia nhíu mày. Không phải chứ? Anh ta lại phải đi công tác nữa sao? Nếu như vậy, ai sẽ cãi nhau với nó đây? Còn nhiều chuyện nó vẫn muốn nói với anh ta lắm. Chẳng hạn là lời cảm ơn kia. Nhưng làm sao đây? Làm thế nào nó cũng không thể nói được. Cứ nghĩ đến, mà đã đau đầu rồi.

Kết thúc cuộc gọi, anh quay lại nhìn vào ai kia thờ dài. Sau đó, tiến về phía sofa rồi ngồi xuống cạnh nó. Nét mặt có chút thất thần. Thấy lạ, nó bèn nhích lại gần anh hơn, rồi bất giác nghiêng đầu:

-Korean! Anh làm sao vậy? Có phải.. Anh sẽ ra nước ngoài công tác nữa không?-Im lặng, anh lại tiếp tục thờ dài. Nó mất kiên nhẫn, cũng thờ dài theo ai kia-Không nói thì không nói. Tôi ăn xong rồi, tôi đi lên phòng đây!-Nói rồi, nó nhanh chóng đứng dậy. Nhưng khi vừa mới đứng lên, thì nó đã bị ai kia kéo xuống. Ngồi phịch xuống Sofa, nó quay sang anh chau mày. Lúc bấy giờ người con trai kia, mới chịu đưa mắt nhìn sang nó. Nhưng, lại có gì đó rất buồn.

-Em đừng đi!

-Sao?

Nó có chút ngạc nhiên khi anh thốt ra ba từ này. Nếu nó không chạy đi, thì không phải sẽ bị anh xem là vật để chúc giận hay sao? Bình thường tâm trạng anh không tốt, luôn chửi phải là quát tháo rồi đuổi người bên cạnh mình đi hay sao? Sao hôm nay, anh lại hiền mắt kiểm soát vậy? Cảm nhận được gì đó là lạ, nó vội vã nhích xa ra. Nhưng cũng vừa đúng lúc đó, nó lại bị anh kéo về phía mình một lần nữa. Ngã đầu trong vòng tay ấm áp kia, nó bất giác cau

mày. Hình như mỗi lần gần Korean như vậy, nó điều sẽ chịu thiệt một cái gì đó.

-Tôi nói là em đừng đi. Em nghe không hiểu sao? Tôi là đang dùng ngôn ngữ Việt để nói chuyện với em đó!

Anh đáp, vẻ mặt có chút khó coi. Nghe xong, nó sợ sệt gật gật đầu:

-Nếu muốn tôi ở lại, thì anh buông tôi ra có được không?

Ngước lên nhìn anh, nó lí nhí nói. Khi câu nói của ai kia vừa dứt, thì anh đột ngột cúi xuống. Chạm nhẹ làn môi vào môi anh, nó bất động chỉ trợn mắt. Kéo dài tầm mười giây, ai đó vội rời ra. Còn nó, vẫn trong tình trạng chết lặng. Di chuyển bàn tay rần rần chắc lên khuôn mặt người con gái đối diện mình, anh cười nhạt:

-Korean! Rốt cuộc anh bị làm sao vậy? Anh sao có thể..

Dịch chuyển ngón tay lên khóe môi ai kia, anh lại mỉm cười. Bây giờ, tâm trạng anh thật phức tạp. Có nên, nói cho nó biết không? Nhưng nếu nó biết, thì nó sẽ phản ứng thế nào? Liệu nó, có đau lòng như trong tưởng tượng anh không?

-Hôn em sao?-Anh hỏi, nó im lặng-Nói em biết cũng không sao, cuộc gọi lúc này là của trợ lý của ba tôi. Ông ấy thông báo cho tôi biết, tôi sắp phải kết hôn. Nhưng người con gái đó, không phải là người tôi thích-Anh bình thản đáp, sau đó thì nhanh chóng thu cánh tay mình về. Hụt hẫng khi cánh tay kia rời ra, nó như biết bản thân mình vừa mất phương hướng. Kết hôn? Anh ta sẽ kết hôn sao? Nhưng tại sao, nó lại có chút buồn buồn vậy? Đáng lý ra, nó phải vui lắm chứ?

-Vậy sao?-Nó lạnh lùng hỏi, trong giọng nói có chút run-Vậy tôi chúc mừng anh sẽ có một kết cục viên mãn-Nói rồi, nó nhanh chóng đứng dậy quay người đi. Nhưng kỳ lạ hơn, lần này anh không hề giữ nó lại. Cười nhạt, nó bắt giắc dừng bước, rồi quay lại đối diện Korean-Tên mặt lạnh xầu xa như anh cũng có ngày sẽ kết hôn sao? Tôi không nghĩ, cũng có lúc anh lại kết hôn đó!-Nói đến đây, cổ họng nó có chút nghẹn. Nhưng không, nó vẫn kiên trì nói tiếp. Còn anh, vẫn kiên trì lắng nghe:

-Tôi xầu xa, chứ đâu có xầu xí đúng không? Không phải những phụ nữ bây giờ, điều rất thích một người đàn ông có địa vị. Thậm chí, là xầu xa một chút hay sao?

Đứng dậy, anh bình thản đáp lại nó. Đúng rồi! Nó có chút run, nhưng vẫn cố mỉm cười:

-Àh, thì ra là như vậy sao?-Nó nhướn mày, hai nắm tay xiết chặt đến đỏ hơn. Sau đó, đưa mắt nhìn xuống dưới chân mình. Là chiếc lace chân kĩ xảo mà anh ta tặng trong ngày sinh nhật nó sao? Hình như, bây giờ đã đến lúc không cần giữ món quà này rồi. Hít thở thật sâu, nó ngước mặt lên tặc lưỡi-Nè tên xầu xa! Nếu như anh sắp kết hôn, thì anh nên, đưa chìa khóa để mở chiếc lace chân này ra đi. Còn nữa, ngôi biệt thự này, anh nên thay đổi một chút đi. Màu sắc quá trẻ con này, không thích hợp với hai người đâu!-Nói rồi, nó nhanh chóng quay người đi theo hướng lên lầu. Vừa đi, nó vừa đưa tay lau vội nước mắt. Tại sao lúc này, nó lại rất muốn khóc chứ?

Đổi mắt nhìn theo bóng dáng kia, anh lại chột cười:

-Nói đi, là em đang đau lòng?

“Sao lại lâu vậy chứ? EB! Anh muốn em chờ đến biến thành một con hươu cao cổ luôn sao?”

Cầm những túi to túi nhỏ bước ra từ trung tâm thương mại, cô chau mày. Không phải là anh đang nói sẽ đến ngay sao? Hại cô, phải đứng chờ cả buổi -
- Biết vậy, đã lôi nó đi theo cho bằng được rồi - - Đúng là cô ngốc thật - - Mà nhắc đến nó mới nhớ. Không biết từ sáng đến giờ nó bị gì nữa, luôn luôn tự nhốt mình ở trong phòng. Dù cô có gõ cửa tài nào, nó cũng không chịu mở - - Thật là..

-Không lẽ nó và Korean, đang xảy ra chuyện gì sao? Nhưng không đúng! Chuyện gì là chuyện gì chứ?

Kitt

Tiếng thắng xe của ai đó làm cô giật mình. Nhưng không, người vừa hạ cửa xe xuống, lại làm cô bất ngờ hơn. Trong anh ta cực kỳ đẹp trai a. Hơn nữa, còn có vẻ ngoài rất lạnh nhạt. Nhìn chăm chăm vào ai kia, cô bất giác chau mày. Trời ạ! Sao không phải là EB chứ? Cô hy vọng bấy nhiêu, thì càng thất vọng như thế đấy - -

Hướng mắt vào người con gái nhìn chăm chăm mình, anh tỏ ra khó chịu:

-Bây giờ có lên xe hay không?

-Đi. Dĩ nhiên là lên rồi!-Đáp rồi, cô nhanh chóng mở cửa rồi ngồi vào hàng ghế sau. Khẽ quan sát con người ở trước mặt, cô cười khẩy. Tại sao, lại là tên Diên Dục Luân này đến đón cô đến nhà anh ta chứ? Còn EB yêu dấu của cô đâu?-Ồ.. Anh..

-Từ giờ cho đến nhà tôi. Phong tiểu thư cô, nên giữ im lặng một chút. Như vậy, sẽ yên tĩnh hơn nhiều đó!

Cô định hỏi tại sao lại là anh ta đến đón cô. Nhưng chưa kịp nói hết câu, thì ai kia đã một mực nói hết. Nghe anh nói xong, cô hậm hực gật đầu:

“Được lắm! Hãy đợi đấy anh chồng khó xơi! Ahaha ”

-Mình nhất định phải tháo nó ra! Mình không muốn đeo nó một chút nào hết! Hức, mình không được khóc!-Sau nhiều giờ tìm cách tháo chiếc lắc dưới chân ra. Thì nó có cảm giác như cả cơ thể không còn sức. Nó cũng không biết tại sao nữa. Khi muốn tháo cái vật vô tri kia ra, thì ngược lại nó không tài nào làm được. Cứ thế, nó bất lực ngồi bệt xuống sàn nhà, nước mắt giàn giụa-Tên mặt lạnh xấu xa! Tôi hận anh! Tại sao anh lại không đưa chìa khóa cho tôi chứ? Anh sắp kết hôn, tại sao lại không bỏ cái tính cổ chấp kia. Đừng để tôi tháo ra được. Nếu không, anh sẽ biết tay tôi! Hức-Vừa tựa lưng vào chân giường, nó vừa lăm bằm mắng anh. Người bên ngoài vừa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng ai đó đang khóc liên cau mày. Là nó buồn vì chuyện anh kết hôn sao?

Rồi cho bàn tay đặt lên chốt cửa, ai kia càng khó coi hơn. Bình thường không khóa cửa, sao hôm nay lại khóa cửa chứ? Nó muốn tránh mặt anh cả đời luôn sao?

“Đồng Khiết Như ”

Cộc Cộc

Bên trong vẫn không phát ra tiếng động gì. Nó nhìn ra cánh cửa kia, rồi phớt lờ không nghe thấy. Mặc kệ là ai, nó không muốn gặp ai hết.

Cộc Cộc

Màn gỗ cửa lần thứ hai.

Bên trong vẫn trước sau như một.

Cộc Cộc

-Đồng Khiết Như! Em mau mở cửa cho tôi nhanh lên!-Nghe thấy giọng của ai kia, nó cau mày rồi từ từ đứng dậy. Bây giờ, nó có nên mở cửa cho anh ta không?-Tôi đếm từ một đến ba. Nếu em không mở cửa thì đừng trách tôi! Một..

Cạch

-Rốt cuộc anh muốn sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Nói đi, là em đang đau lòng? (2)

Nhìn chăm chăm vào con người trước mặt mình, nó hét. Ai kia vừa nghe xong, liền im lặng không nói gì. Anh đảo mắt nhìn xung quanh, rồi gạt mạnh tay nó ra. Sau đó tiến thẳng vào bên trong. Quay lại quan sát dáng người cao ráo kia, nó trừng mắt:

-Trả lời tôi biết, anh muốn sao mới vui đây? Phòng của tôi, tôi không cho phép anh vào!

Nó tiếp tục gắt. Người trước mặt nghe rõ từng chữ, thì đôi mày thanh tú chột nheo lại. Không phải chứ? Đây là nhà của anh mà. Để hai tay ra sau lưng, anh quay lại nhìn nó cười khẩy:

-Phòng của em sao? Nhưng tôi nhớ không nhầm, đây là nhà của tôi mà. Em.-Chỉ tay vào nó, rồi chỉ tay vào mọi thứ xung quanh-Ở đây, là phòng của em thật sao? Đồng Khiết Như! Em có nhầm lẫn hay không?-Di chuyển hai tay lên trước ngực, anh bước lại gần nó hỏi. Xiết chặt hai nắm tay, khỏe môi nó run run. Tại sao, tại sao nó lại ở đây chứ? Tại sao, nó lại ở đây để anh ta sỉ nhục như vậy chứ?

-Hạo Thy Nhật! Tôi ghét anh! Hức, nếu đã như vậy. Thì tôi sẽ đi có được chưa? Ngay từ đầu, tôi không nên ở lại đây! Hức hức-Nói rồi, nó nhanh chóng quay người đi. Nhưng khi vừa quay đi, thì đã có một cánh tay kéo nó lại. Áp mặt vào khuôn ngực anh, nó ngày một khóc to hơn-Hức, Hạo Thy Nhật! Tôi ghét anh! Anh mau buông tôi ra!-Vừa nói, nó vừa liên tục đánh vào người anh. Còn ai kia, chỉ xiết chặt lấy nó rồi mỉm cười. Hình như, ai đó đang đang rất đau lòng thì phải?

-Khiết Như! Em ghét tôi đến vậy sao? Nhưng mà khi nghe tôi kết hôn. Không phải, em đã khóc hay sao? Nói đi, là em đang đau lòng đúng không?

Anh hỏi, rồi từ từ để nó ra một khoảng. Đưa nhẹ bàn tay lau sạch nước mắt trên khuôn mặt kia, anh bất giác nghiêng đầu. Nhìn hành động của anh, nó sợ hãi khép chặt mắt. Hai bàn tay yếu ớt lúc này, cũng phớt chốc xiết lấy hai bên áo anh. Khẽ đưa mắt nhìn vào bàn tay người con gái kia, anh cười, rồi di chuyển làn môi lên trán nó kiss nhẹ.

“Đồ ngốc! Em nghĩ, tôi sẽ làm tổn thương em như Shyz sao? Không đâu! Em hoàn toàn sai trăm trọng rồi cô bé à! Tôi đã có hứa, thì tuyệt đối sẽ làm tròn lời hứa của mình”

-Hình như, em rất quan trọng tình trạng của mẹ người con gái đó! Nói xem, có phải thích người ta rồi không?

Vẫn phong thái ung dung khi nhìn vào Zanbi, Iku bất chợt lên tiếng hỏi. Khi nghe anh hỏi xong, gương mặt ai kia bỗng đỏ bừng. Cái tên tiền bối này, sao lại hỏi chuyện này chứ? Mà nghĩ cũng lạ, anh đâu phải là con gái, e then cái gì chứ?

-Tiền bối à? Cái câu hỏi này, hình như không phải chuyên môn của em. Hay là.. Chúng ta chuyển sang vấn đề khác đi, ha! Điển hình là.. Anh có muốn ăn trưa không? Hôm nay, em sẽ mời anh. Dù sao, bây giờ cũng trưa rồi mà! Há?

Nắm bắt thời cơ, ai kia chuyển sang chủ đề khác. Chăm chú vào Zanbi hơn, Iku khẽ mỉm cười. Thôi nào! Cứ giả ngốc với anh.

-Nếu em muốn đi ăn, thì cứ đi một mình đi. Anh còn có công việc phải làm. Anh đi trước đây!

Nói rồi, Iku khẽ quay người bỏ đi. Quay lại nhìn theo bóng dáng người con trai vừa rời khỏi một cách vội vã, Zanbi lắc nhẹ đầu:

-Giống như tiền bối đã nói, mình thích cô gái đó thật sao? Ôi trời! Điều này không thể nào xảy ra với mình được! Tuyệt đối không!

Phịch

Ngã lưng xuống chiếc giường rộng thênh thang, Nike hướng mắt lên trần nhà mỉm cười. Dù có đi bất cứ đâu đi chăng nữa, thì nhà của mình, vẫn là một nơi thoải mái nhất.

Đẩy nhẹ cánh cửa vào, Bin nhìn điệu bộ của ai kia lắc đầu. Cũng đã lâu rồi, anh không thấy thẳng nhóc này cười tươi như vậy. Có lẽ một phần, là nhờ vào cô ngốc đặc biệt kia.

Cộc Cộc

-Vũ thiếu gia! Kê hèn này, có thể vào được chứ?

Nhận ra giọng nói Bin, Nike nhanh chóng ngồi bật dậy. Đối diện khuôn mặt tươi tỉnh của anh trai, Nike cười nhẹ rồi gật đầu:

-Coi nào, sao lại khách sáo vậy?

Thở nhẹ ra, Bin khẽ khàng để hai tay trong túi quần. Sau đó, từ từ tiến thẳng vào bên trong. Nụ cười tươi của anh, bỗng bất giác dừng lại khi nhìn thấy bức ảnh ở trên tủ đầu giường. Hóa ra, thì ai kia cũng như anh.

-Ừ thì..

Biết Bin đã nhìn thấy, Nike cúi mặt cười trừ:

-Khụ, này Bin! Em muốn uống một chút rượu. Anh có thể, hoàn thành việc này với em không?

Giọng nói Nike có chút biến đổi khi đặt ra câu hỏi này. Nhưng người vừa nghe xong, lại tỏ ra bản thân đang khó chịu. Nhìn Nike, anh trực tiếp lắc đầu:

-Ngoại trừ điều này, em có thể yêu cầu với anh điều khác kia mà. Vốn dĩ, rượu sẽ không giúp em ổn hơn đâu! Hơn nữa, sức khỏe của em.

-Ừm-Nike cắt lời, rồi đứng dậy đối diện Bin. Ngay bây giờ, anh thực sự sắp trở thành một thẳng ủy mị rồi-Nếu đã như vậy, thì em muốn ra ngoài một chút! Chắc anh, sẽ không sợ em đi lạc chứ?-Cười nhẹ, Bin lắc đầu. Sau đó, đặt nhẹ bàn tay lên vai Nike.

-Hay là.. Chúng ta đến nơi đó đi. Cũng đã lâu, chúng ta vẫn chưa đến đó mà. Biết đâu khi đến đó. Tâm trạng em sẽ ổn hơn!

-Ừm. Vậy chúng ta đi thôi!

Nhìn Nike, Bin gật đầu.

-Nói như vậy, là anh sẽ không phải kết hôn với người con gái đó, đúng không?

Tựa lưng vào người Korean, nó xiết chặt gấu teddy hỏi. Ai kia sau khi nghe xong, liền nhìn xuống bộ dạng ai đó đang hành xác con vật vô tri kia mỉm cười. Thiệt tình.. Anh là dùng tiếng Việt để nói chuyện với nó mà - -

-Em muốn tôi nói bao nhiêu lần mới hiểu đây? Tôi không cần phải kết hôn với cô ta. Mà thậm chí, tôi cũng không cần biết cô ta xinh đẹp như thế nào đã được chưa? Bây giờ, thì em đã yên tâm mà đi ngủ rồi chứ?

Anh cúi xuống hỏi, sau đó di chuyển hai bàn tay xiết chặt nó. Khẽ quay sang cạnh khuôn mặt điển trai kia, nó ghé sát kiss nhẹ. Cảm nhận có một thứ gì đó chạm vào, anh bỗng đứng im lặng. Phải nói làm sao đây? Cái cảm giác ngọt ngào này. Hình như, là nó đang cam tâm tình nguyện khi hôn anh.

Từ từ di chuyển lần môi ra, nó quay mặt về phía khác rồi khép chặt mắt. Lần này, nó có manh động quá không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Đã là nỗi lòng của anh

-Anh hai! Lúc này khi dùng cơm. Hình như, em có vẻ thấy anh không được vui. Có phải là anh.

Chống hai tay lên lạng cang, người con trai trước mặt EB khẽ thở dài. Anh cũng vì tiếng thở dài này, mà bất chợt im lặng. Nếu anh hỏi tiếp, thì câu trả lời sẽ thế nào đây? Rồi bước đến gần Addy hơn, anh đưa mắt theo hướng nhìn của anh trai mỉm cười. Hôm nay, trời nhiều sao hơn anh nghĩ. Cũng đã rất lâu, anh và Addy không có thói quen gần gũi như bây giờ. Một phần, là vì tính cách trầm lặng của ai kia.

-Nói đi, anh khó ưa lắm đúng không?

Đang yên đang lành thì Addy đột nhiên lên tiếng hỏi. Nghe xong, EB quay sang anh trai cau mày. Đến bây giờ, ông anh của anh mới nhận ra mình khó ưa sao?

-Àh, thật ra thì.. Diên Dục Luân trong mắt em, không khó ưa cho lắm! Nhưng mà cái tính cách của anh. Chính là nguyên nhân trọng điểm, khiến anh không có bạn gái đó!-Đề hai tay trước ngực, EB nhướn mày, sau đó quay mặt về phía xa hít thở một hơi dài-Nhưng mà Addy này..-Giọng ai kia bỗng trầm đi khiến người bên cạnh có gì đó khó hiểu. Không phải lúc này, còn là một con người vui vẻ hay sao?

-Nói đi, anh vẫn đang nghe!

-Nếu như một ngày nào đó, em.

RUNG.. RUNG.. RUNG

-Khoan đã, anh có điện thoại!

Giọng của Addy và chuông điện thoại cắt ngang câu nói của EB. Quay lại nhìn anh trai, anh gạt nhẹ đầu rồi bước sang phía khác. Bây giờ, có lẽ anh đừng nói thì tốt hơn.

Cộp

Cộp

“Tại sao mình lại đến đây?”

Đứng bên ngoài Vũ Gia, nó đưa mắt nhìn vào trong thở dài. Nó đã từng sống ở đây, rồi từng bước vào lãnh địa bên trong ngôi biệt thự sang trọng này. Nhưng mà, chỉ bằng một khoảng thời gian rất ngắn. Lý do hôm nay nó đến đây, nó cũng không biết rõ nữa. Vì sau khi đột ngột hôn Korean, thì nó đã rất khó xử khi đối diện anh. Chỉ còn cách duy nhất là, phải đi đâu đó để thư giãn. Và rồi, cái nơi mà nó đặt chân đến, lại là nơi diễn ra cái hồi ức đau lòng này. Bây giờ, nó thật sự rất phân vân. Nó có nên bấm chuông, và vào thăm người nó từng gọi là ba không?

-Hay là thôi đi! Mình, không nên làm phiền ông ấy thì tốt hơn. Biết đâu khi mình vào đó, mình lại không biết phải nói gì. Như vậy lúc đó không phải, sẽ khiến cả hai khó xử sao?

Lắm bấm rồi, nó nhanh chóng quay người đi. Nhưng khi vừa quay đi, thì nó đã bắt gặp hai con người đối diện. Nhìn cả hai, nó bất giác thụt lùi. Không phải muốn hù chết nó chứ? Nửa đêm, xuất hiện lại không chịu lên tiếng a.

Quan sát điệu bộ tái xanh của ai kia, Nike không kiềm được cười nhẹ:

-Đã đến rồi sao không vào nhà? Hay là.. Chuông cửa nhà anh quá cao? Hả?-Bước đến cạnh nó, Bin để hai tay trước ngực nhướn mày. Nhìn vào anh rồi nhìn lại chuông cửa nó đánh mặt. Phải ha. Dù nó muốn bấm chuông, thì cũng đâu bấm được chứ-Được rồi không đùa nữa! Có muốn vào trong thăm

ba không? -Anh hỏi tiếp. Quay lại đối diện Bin, nó khước từ:

-Em không vào đâu! Bây giờ, em phải về nhà của Korean rồi. Anh Bin xú ngủ ngon nha!

Đáp xong, nó nhanh chóng lướt sang người của Bin. Nhưng cũng cùng thời điểm đó, Bin đã đưa tay giữ nó lại. Hướng mắt về phía xa, nó thở rở một hơi dài:

-Anh đã từng nói, ở đây cũng là nhà của em không phải sao? Nếu như em đã chạy đến đây, thì em cũng nên theo anh vào trong đi. Ba anh muốn gặp em. Ông ấy trong từng giây từng phút luôn rất nhớ đứa con gái bé bỏng của ông ấy năm đó. Em, không phải là loại người tuyệt tình như vậy đúng không?

Cổ họng nó như nghẹn ứ khi quay lại nhìn vào Bin. Bây giờ, nó cũng không biết mình có phải là loại người đó không nữa. Rất khó xử.

-Bin! Em..

-Khiết Như! Vào trong với anh và Bin có được không? Coi như, là bọn anh cầu xin em có được không? Một chút cũng được mà!

Lần này đến lượt Nike, anh như thể muốn cầu xin nó. Quay lại phía Nike, rồi nhìn lại Bin nó miễn cưỡng gật đầu:

-Được rồi!

-Sao hôm nay lại muốn tao uống bia với mày chứ? Không phải ai đó đã nói, sẽ không đi lại con đường cũ sao?

Ngồi đối diện Anny, Ji nhìn bộ dạng một tay chống cằm một tay xoay xoay lon bia của ai kia lên tiếng hỏi. Mà theo như cô biết, thì sau khi trận say lần trước thì đã có người nói sẽ không uống bia nữa. Nếu không tên của người đó sẽ được viết ngược lại. Vậy mà hôm nay, lại mang điệu bộ thể thảm này -

-Tao cũng đâu muốn chứ! Nhưng không hiểu sao, thái độ của EB gần đây rất lạ. Tao đang nghĩ là..

-Anh ấy có người khác sao? -Ji cướp lời. Bềnh tỉnh, Anny lấy lại tinh thần nhìn vào Đằng Diệp cau mày. Cô có nói là nghĩ vậy sao? -Không đâu cô nương! -Đề hai tay lên bàn làm gương mặt nghiêm túc, Ji nói -Tao biết rất rõ tính cách của EB. Anh ấy, sẽ không bao giờ như vậy đâu. Chắc chắn là vì công việc nhiều quá. Hoặc là..

-Công việc nhiều thì đã sao? Không phải Korean và Shyz, cũng có một khối công việc hay sao? Nhưng mà Angel, vẫn được họ ưu tiên hàng đầu không phải sao?

Chưa cho Ji nói xong thì ai kia đã cướp lời. Nhìn Anny, Ji khẽ nhún vai:

-Làm ơn đi Anny! Korean và Shyz là một mình chứng khác. Còn EB, anh ấy là một người hoàn toàn khác. Mày không nên gộp lại để nói có biết không?

-Cô nhường mày, sau đó kéo những lon bia bên Anny sang phía mình -Cho nên, mau đi hỏi rõ anh ấy đi. Nghe chưa? -Nói rồi, cô mang những chất giết người kia bỏ vào trong. Quan sát lại phía bàn trống không, Anny mặt mày gục đầu xuống. Rốt cuộc thì cô phải làm sao đây?

Cộp

Cộp

...

Tiếng bước chân của ai đó cũng đúng lúc dừng ở bên ngoài cửa hàng cà phê thú cưng của cô. Anh lặng lẽ quan sát Anny, sau đó khẽ cười nhạt:

“Xin lỗi Anny! Anh không nghĩ, em lại có lúc yếu đuối như thế này. Đặt lòng tin vào một nửa của mình quá nhiều. Thì khi thất vọng, nỗi đau chắc chắn sẽ rất tăng đúng không? Đây, được gọi là nỗi lòng sao? ”

“Cường hôn mình xong rồi lại muốn bỏ chạy. Trên đời này, có chuyện dễ dàng như vậy sao? ”

Đứng ngẩn mình trước gương, ai kia bỗng đưa tay sờ lên má rồi cau mày. Sao lúc này, gương mặt anh lại đỏ đến vậy? Là ngại ngùng và e thẹn khi được nó hôn sao? Nhưng không đúng! Không phải, anh đã từng hôn nó rất nhiều lần mà không biết ngại sao? Chết tiệt! Rốt cuộc lại cảm giác này là gì?

-Đồng Khiết Như! Em nhất định phải chịu trách nhiệm với nụ hôn này! -Nhấn mạnh rồi, anh nhanh chóng quay người bỏ đi. Nhưng khi anh vừa quay đầu trở lại phía sau, thì cũng là lúc anh đối diện khuôn mặt điềm tĩnh của Shyz. Nhìn Shyz, Korean cười nhẹ một tiếng -Có việc sao? -Anh hỏi, giọng điệu có chút hồ hững. Đối diện khuôn mặt có gì đo đỏ của cháu trai, Shyz khó xử gật đầu:

-Chú nghe nói, ba cháu muốn cháu kết hôn mà phải không?

-Phải thì đã sao? Không phải thì đã sao?

-Không sao hết! Chỉ là..

-Chỉ là.. Chú đang thất vọng, vì cháu đã hủy bỏ hôn sự kia chỉ vì một người. Cả đời này, người mà hai chúng ta cùng theo đuổi. Lại chỉ có thể là một người. Cho nên, là chú không cam tâm. Hoàn toàn không cam tâm có đúng không?-Lời lẽ hóc búa như gì đó đâm thẳng vào tim Shyz. Phải. Anh chưa nghĩ, bản thân anh lại không cam tâm đến thế này-Cơ hội chỉ có một. Cũng như kiếp này đã định sẵn. Một người, không thể có mặt trong một trái tim đầy tổn thương và bị si nhục đến hai lần. Đó cũng là lý do duy nhất, buộc chú chỉ có thể lùi chứ không thể tiến. Sau này Khiết Như, hãy để cháu chăm sóc đi!-Nói rồi, anh nhanh chóng lướt qua Shyz. Xiết chặt hai nắm tay, Shyz đau đớn quay mặt về phía khác:

-Khiết Như! Nói đi, anh phải làm sao đây mới đúng đây?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Đã là nỗi lòng của anh (2)

09:30 pm

BIỆT THỰ VŨ GIA

Ầm Ầm

Ầm Ầm

Mưa..

Từ cửa sổ căn phòng lúc nhỏ nhìn ra bên ngoài trời đang mưa, đôi môi nó bất giác chọt mím cười. Nó bước vào đây là vì bất đắc dĩ. Và khi nó muốn về nhà nhất, thì cũng là lúc trời bất đắc dĩ mà mưa. Bây giờ ngoài ở lại đây ra, thì nó cũng không còn có sự lựa chọn nào khác. Không phải là vì mọi người không tốt với nó, mà là vì nó rất sợ hãi khi đối diện với những cái tốt của mọi người. Đơn giản, là nó không biết phải làm sao thôi.

Cạch

Rồi tiếng cửa nhanh chóng được ai đó đẩy vào. Bất gặp người con gái đứng trầm tư bên cửa sổ kia, anh vô thức cười nhẹ. Vì nơi này xa lạ, cho nên nó không ngủ được sao? Mà cũng phải. Làm sao có ai an tâm đi ngủ khi ở nơi đó đã từng diễn ra những chuyện không vui với mình chứ!

Cho cánh cửa phòng từ từ khép lại, Nike cẩn thận lê bước về phía nó. Từng bước chân, điều luôn rất chậm chạp. Vì anh, anh là đang để nó không nghe thấy tiếng bước chân của mình.

Hồi lâu, nó rõ một hơi dài, rồi bất ngờ xoay người lại. Nhìn thấy gương mặt Nike, nó trợn mắt vội lùi lại. Không phải lại muốn nó yếu tim mà chết chứ -_-

-Anh.. Anh vào đây làm gì?

Nó lắp bắp hỏi. Nhìn ai kia, anh cười rồi bước đến gần hơn. Khoảng cách giữa cả hai bây giờ, chỉ tầm một cen-ti-mét. Di chuyển bàn tay trắng ngần lên mái tóc buông dài kia, anh lắc đầu:

-Anh không phải là có ý đồ xấu xa như em đã nghĩ đâu. Vì anh đã từng khiến em sợ hãi. Khiến em phải khó xử khi nhìn thấy anh. Thậm chí, là em đã từng rất hận anh. Cho nên, anh rất muốn giống như Bin. Giống như anh ấy, có thể là một người bình thường khiến em cảm thấy được an toàn khi ở bên cạnh. Em có hiểu điều đó không?

Anh từ tốn hỏi. Đưa mắt nhìn vào bàn tay Nike, nó cười nhạt, rồi đưa tay gạt bàn tay anh ra:

-Những gì anh muốn bù đắp cho tôi, cũng đã quá đủ rồi. Tôi, không thể nào quá gần gũi với anh giống như đối với Bin. Vì anh là anh, còn Bin là Bin. Mãi mãi, sẽ không thể giống nhau được. Nếu anh không muốn tôi tránh xa anh, thì đừng chạm vào người tôi. Trời cũng đã sắp tạnh mưa rồi, tôi về đây!

Nói rồi, nó nhanh chóng lướt qua Nike. Đưa tay ra định giữ cánh tay nó, nhưng anh chột rụt lại. Bây giờ, anh phải làm sao đây?

“ Khiết Như! Anh không thể ”

PHÍA DƯỚI

Bước ra đến khuôn viên, nó đưa hai tay lên che đầu rồi chau mày. Trời đã tạnh mưa cái gì chứ! Hình như, mưa ngày một lớn hơn. Nếu bây giờ nó về nhà Korean, thì phải đi bằng niềm tin sao? Nhưng mà nếu quay lại, nó phải đối mặt Nike thế nào đây?

-Khíét Như!-Là giọng của Nike đang gọi nó thì phải. Quay lại phía sau, nó lần nữa chau mày. Người xuất hiện trước mặt nó đúng thật là Nike. Hôn nữa, trên tay anh còn đang cầm một chiếc ô màu xanh. Bước gần đến nó hơn, anh như thể là Korean thứ hai đứng che mưa cho nó. Nhìn sâu vào đôi mắt đượm buồn kia, nó cảm nhận được gì đó nặng nề. Anh cứ vậy, rồi cẩn thận nắm lấy bàn tay nó lên đặt nhẹ chiếc ô vào-Anh sợ em sẽ bị cảm. Cho nên, anh muốn em giữ lấy ô này. Đáng lẽ, phải là anh hoặc là Bin đưa em về mới đúng. Nhưng mà anh biết, em chắc chắn sẽ không đồng ý để anh và Bin làm như vậy. Nhưng còn về thành ý này, em nhất định phải nhận lấy có biết không?-Xiết chặt chiếc ô trong tay, nó nhìn anh gật đầu:

-Ừm. Tôi biết rồi! Bây giờ, tôi về nhà trước đây! Cảm ơn anh vì đã kịp thời đưa ô cho tôi! Ngủ ngon!

Lần đầu tiên nó cảm ơn anh. Lần đầu tiên nó chúc anh ngủ ngon. Lần đầu tiên nó không ruồng bỏ tâm thành ý của anh. Và đây là lần đầu tiên, anh cảm thấy tâm hồn mình rất ấm áp. Rồi giữ chặt chiếc ô hơn, nó lặng lẽ quay người. Đứng hững hờ dưới cơn mưa ngày một lớn hơn, anh nhìn theo bóng dáng nó cười mẫn nguyện:

-Anh.. Anh cảm nhận được rồi!

-Cha! Đây là gì vậy hả? Cũng không tồi chút nào! Yan, anh được lắm!

Vô tình phát hiện những bức ảnh chụp được trên bàn làm việc của Yan, Rinjin đâm ra trầm trồ. Hóa ra trời mưa tối hôm qua, đã có người đi săn lùng cho bộ sưu tập mới. Mà ông anh trai của anh cũng lạ. Có bao giờ anh thấy, Yan chụp ảnh về con gái bao giờ đâu? Kỳ lạ, mà cô bé này nhìn rất quen mặt. Hình như, anh đã thấy ở đâu đó rồi!-Nếu mình không nhầm, thì đây là..

Cách

Giọng nói của Rinjin bị tiếng cửa phòng tắm của ai đó làm cắt ngang. Quay lại nhìn anh trai, anh cảm lấy số hình giờ lên trước mặt Yan như bóng mây. Nếu trong em trai phần khích bấy nhiêu, thì ngược lại Yan càng khó coi. Anh tiến nhanh về phía Rinjin, sau đó giật lấy số hình về tay mình, cảnh cáo:

-Sau này đừng tùy tiện đụng vào đồ của anh nữa. Em có biết em như vậy, sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh không?

Quan sát điệu bộ và thanh âm của Yan, Rinjin khẽ thở dài:

-Được rồi! Sau này, em sẽ không đụng vào những thứ liên quan đến công việc của anh. Nhưng mà..-Khựng lại, ai kia khẽ xoa cằm, rồi nghiêng đầu nhìn trừng trừng vào Yan-Từ bao giờ Trịnh Hy anh, lại có thói quen chụp hình người khác vậy hả? Hôn nữa, còn lại là một cô bé vô cùng xinh xắn như thế này. Nếu em không nhớ nhầm, đó là cô cháu gái tập đoàn K&K mà. Nghe nói con bé, là một biên kịch rất xuất sắc. Với lại, còn là em gái ruột của Tiêu Nhiên. Trịnh Hy, anh đã có xin phép cô bé đó, trước khi đưa những bức ảnh này vào bộ sưu tập sắp tới của mình không vậy?-Rinjin trình bày, sau đó trêu ghẹo hỏi Yan. Khi nghe tận tường câu chuyện kia, Yan nhìn lại những bức ảnh trong tay mỉm cười. Anh không nghĩ, thay đổi thói quen chụp ảnh cũng phải hỏi ý người khác a. Hôn nữa người con gái tối hôm qua, lại là một người rất khí chất đến vậy. Rồi đưa mắt nhìn Rinjin, Yan cười khẩy:

-Những gì em biết cũng không ít ha. Thảo nào, lại là một luật sư bào chữa rất giỏi. Nhưng mà tốt nhất, đừng nên tra khảo anh. Đã rõ chưa?

Như bóng mây, Yan nói. Nhìn anh trai, Rinjin bắt gặp mỉm cười. Lần này Yan đã để anh nắm được cán của mình rồi.

“Hả? Sao mình lại ở phòng của Korean chứ? Hôm qua mình nhớ là..”

Tỉnh dậy giữa căn phòng quen thuộc đôi mắt nó bỗng mở to hân. Sau khi hôm qua Nike đưa ô cho nó, thì sau đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đến sáng tỉnh dậy, nó lại ở phòng của Korean?

-Mình..

Đưa ngón tay trở lên mũi, nó cẩn nhẹ, sau đó hồi tưởng..

TỐI HÔM QUA

Sau khi nó rời khỏi Vũ Gia, thì suốt dọc đường nó điều đã đi thẳng. Hầu như, chưa từng dừng lại một lần nào. Vì trời mưa khá to, nên đường không lấy một taxi. Bên cạnh đó nó còn thể thảnh thơi, khi quên bên là không mang theo điện thoại. Thành ra, nó chỉ còn biết một mình mà mò về. Nhưng đi được một đoạn, thì..

Hắc xì

Di chuyển ngón tay lên xoa xoa mũi, đôi mày nó chột nheo lại. Không phải là nó bị cảm nữa chứ?

-Không được! Mình không thể bị cảm được! Nhưng mà bây giờ, làm sao để trở về đó đây? Biết vậy, mình đã ở lại Vũ Gia rồi. Đúng là ngốc thật mà!

Hắc xì

Màn xoa mũi thứ hai khiến nó đâm ra mệt mỏi. Bây giờ, đầu nó lại cảm thấy rất nặng nề. Hôn nữa, chân cũng đang lạnh run bần bật lên. Trong cơ thể, lại

có gì đó rất lạnh. Không lẽ, nó phải dầm mưa suốt một đêm nay sao?

“Đại đại ngốc! Mày không xui xẻo như vậy đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Cọc đi tìm trâu hay trâu đi tìm cọc? + tin anh một lần nữa có được không?

Không hổ danh là ngốc. Mau lên, theo tôi về nhà đi!

Giọng nói này..

Sau khi nghe được giọng nói quen thuộc truyền thẳng vào nơi tai, nó theo thói quen liền nhanh chóng quay mặt lại phía sau. Nhìn thấy người con trai đang cầm chặt chiếc ô màu đen trong tay, cô gái nhỏ trước mặt anh mỉm cười. Dù trời mưa rất to, nhưng anh ta vẫn tìm ra nó sao? Nó phải là cảm kích anh, hay thật sự cho rằng anh là một tên đeo bám tài giỏi?

-Korean!

Rồi buông vội chiếc ô trong tay ra, nó như một con thiêu thân tự động chạy đến ôm chặt người đối diện. Bây giờ, nó thật sự rất rất sợ. Nếu như người nó ôm chặt hôm nay không phải là Korean thì sẽ thế nào đây?

Trầm ngâm nhìn xuống cô bé vì sợ hãi mà ôm chặt lấy mình, anh cười:

-Ừm. Bây giờ, là cọc đi tìm trâu sao? Hay phải nói, là trâu đi tìm cọc nhỉ?-Anh hỏi, giọng điệu có chút đậm chốt. Sau đó, di chuyển bàn tay rắn chắc của mình lên tóc nó, rồi vuốt nhẹ-Em có còn nhớ cái khung cảnh âm ỉ này không? Cái thời điểm của vài tháng trước đó. Cũng là dưới cơn mưa tầm tã giống như ngày hôm nay. Và lúc đó, đã có một cô bé đâm thẳng vào người tôi. Nhưng mà cô bé ấy của ngày hôm nay, lại là chủ động ôm lấy tôi. Em nói xem, đó được gọi là gì vậy? Hả?-Anh tiếp tục hỏi. Nghe người con trai kia hỏi xong, nó cũng giống như lúc đó buông anh ra rồi lùi lại phía sau. Đưa đôi mắt bối rối nhìn vào Korean, nó đâm ra ngượng ngùng.

Ai muốn ôm anh ta chứ! Còn nói cái gì cọc đi tìm trâu hay trâu đi tìm cọc đến khó nghe như vậy. Chỉ vì nó sợ, cho nên mới ôm anh ta thôi.

-Tôi.

Hắc xì

Đứng quan sát điệu bộ xoa mũi của ai kia, anh không kiềm được bật cười. Sau đó, di chuyển đến gần hơn với nó một chút, rồi xòe vội bàn tay ra nhưong mây:

-Không muốn bệnh ngày một nặng hơn, thì mau nắm lấy tay tôi đi. Nếu không, tôi sẽ bỏ em ở đây dầm mưa đến sáng đó!

Anh cảnh cáo. Nhìn anh, nó sợ sệt gật đầu:

-Ừm. Tôi sẽ theo anh về nhà mà!

Nói xong, nó từ từ đặt nhẹ bàn tay mình vào tay người con trai kia. Xiết chặt bàn tay nó hơn, anh gian manh kéo cô bé trước mặt về phía mình. Đột ngột áp gương mặt vào người Korean, nó tròn mắt:

-Nếu như em đã ngoan ngoãn như vậy. Thì từ bây giờ, chuyển sang ngủ phòng của tôi đi. Tôi đảm bảo, em sẽ được an toàn. Sao hả? Điều kiện không tồi chứ?

TRỞ VỀ THỰC TẠI

Tựa lưng vào thành giường, nó đặt hai tay xuống chiếc chăn rồi vô thức xiết chặt. Tối qua, nó và Korean lại ngủ chung trong một phòng sao? Còn trên một chiếc giường nữa?

“Tên này chuyển sang ăn chay rồi hay sao? Khi mình ngủ, có thật là anh ta không làm gì mình không?”

Cạch

Rồi tiếng cửa phòng tắm được đẩy ra làm nó giật mình. Quay lại phía sau, đôi mắt nó ngày một to hơn hẳn. Vì trên người của người con trai mà nó nhìn

thấy, chỉ có duy nhất một mảnh khăn trắng quấn ngang. Quan sát khuôn mặt đỏ bừng của ai kia, anh cười khẩy rồi từng bước tiến lại. Ngồi bất động nhìn Korean, gương mặt nó ngày một đỏ hồng. Anh ta, là đang quyến rũ hay đã kích nó đây?

-Anh..

-Sao hả? Tội qua em ngủ có ngon không?

Anh chủ động quan tâm. Nhưng thực tế trong câu nói này, lại có một hàm ý khác. Rõ ràng anh rất muốn hỏi: "Tội qua em ôm chặt tôi như vậy, là ngủ có ngon hay không?" Nhưng khi lên tiếng hỏi, thì lại chuyển sang một câu nói bao hàm khác. Còn người đối diện nhìn anh, sau đó chỉ cúi đầu:

“Đồ khó ưa này là đang muốn hại mắt mình hư hay sao? Sao anh ta không chịu ăn mặc đàng hoàng một chút chứ! Thật là..”

-Anh.. có thể vào trong thay đồ, trước khi bước ra đây nói chuyện với tôi được không?

Vẫn giữ nguyên hiện trường, nó lần lượt thốt ra lời đề nghị với Korean. Nghe xong, người con trai trước mặt nó bỗng bất ngờ hạ thấp xuống. Chồng hai tay xuống nệm, rồi áp gương mặt mình vào gần ai kia hơn, anh cười. Còn nó, như bất động tại chỗ. Nếu bây giờ nó ngược mắt lên, thì nhất định sẽ có nguy cơ đụng chạm với Korean a. Nhưng không lẽ nó cứ để yên cho cổ mình đang mỏi sao?

-Hóa ra trong mắt Đồng Khiết Như em, Hạo Thy Nhật tôi, rất khiếm nhã khi không có trang phục trên người sao?-Anh hỏi, sau đó đặt nhẹ lên môi mình lên trán nó tầm 10 giây rồi rời ra-Sao cũng được! Nhưng mà, nếu em muốn bắt bẻ hay đề nghị người khác. Thì tốt hơn hết, nên nhìn thẳng vào người đó một lần chứ! Nếu không nhìn, có khi, đối phương lại cho rằng em không tôn trọng anh ta có biết không?-Ai kia tiếp tục dùng lời lẽ đã kích. Xiết chặt chiếc chăn đang giữ hơn, nó theo thói quen ngẩng mặt lên nhìn. Bây giờ khoảng cách của cả hai, đang thực sự rất gần. Trầm tĩnh nhìn sâu vào đôi mắt lạnh lùng của anh, nó bần loạn. Sao nó lại có cảm giác tim mình đập loạn nhịp chứ?

-Korean! Anh có thể, tránh xa tôi ra một chút có được không? Nếu không, tôi sẽ đi về phòng của mình. Tôi nhất định, sẽ không làm phiền đến anh, có được không? Còn nữa, tôi..

-Em nói nhiều quá đó! Mau lên, im lặng một chút đi!-Nó đang nói thì bị anh cắt lời. Đưa mắt nhìn khuôn mặt đáng sợ kia, cô gái nhỏ trước mặt anh gật đầu. Rồi di chuyển bàn tay lên khuôn mặt xinh xắn kia, anh lại chột cười-Khiết Như! Tôi muốn em!-Nó chưa kịp liên tưởng hết câu nói của Korean, thì đã bị anh phủ lên môi mình một nụ hôn. Chúng không quá thô lỗ như những lần trước, mà lại có thứ gì đó rất ngọt ngào. Dùng sức xiết chặt chiếc chăn trên người hơn, đôi mắt nó ngày một cam chịu khép chặt lại.

“Mình, tại sao?”

Cộp

“Đây là..”

Đặt nhẹ tách cafe lên bàn. Zack ghé mắt nhìn sang bức thư được đặt bên cạnh đĩa trái cây, rồi cầm lên chau mày. Lại là những dòng quan tâm ngắn ngủi qua một bức thư để bù đắp tình thương cho anh sao? Thật là..

-Quản gia!

Anh lớn tiếng gọi. Nghe thấy giọng của anh, cô quản gia liền xuất hiện cúi đầu:

-Dạ thiếu gia! Cậu có việc gì cần tôi làm sao?

Cô từ tốn hỏi. Quay lại nhìn vào cô quản gia, anh giờ thứ đang cầm trên tay, rồi cười khẩy:

-Cái này lại là những thứ hay ho của bà ấy nữa sao? Tôi phải nói bao nhiêu lần, thì bà ấy mới hiểu đây? Nếu muốn quan tâm tôi, thì tại sao không gọi điện cho tôi chứ?

Nói rồi, anh bước đến gần cô quản gia hơn. Sau đó, đưa ra trước mắt cô nhường mày:

-Thiếu gia cậu muốn..

-Đừng vậy! Giống như mọi năm, cô cứ đem nó quảng đi đâu thì quảng đi. Tôi không cần biết là bên trong viết những gì. Tôi chỉ cần biết một điều là, tôi không muốn nhìn thấy nó nữa. Cô đem nó biến khỏi mắt tôi đi!-Anh chắc nịch đáp. Nhận lấy bức thư từ tay anh, cô quản gia khó xử gật nhẹ đầu-Còn việc này nữa, tôi muốn nói với cô. Khi nào bà ấy có muốn gửi thư cho tôi. Thì cô cứ như mọi khi mà làm. Tốt nhất, đừng thông báo hay để bất kỳ chỗ nào tôi nhìn thấy được. Đã rõ chưa? Còn bây giờ, tôi có công việc phải ra ngoài. Nếu ba tôi có hỏi, cứ nói với ông ấy là công việc phải đi là được rồi!-Nói rồi, anh nhanh chóng quay người bỏ đi. Đưa mắt nhìn theo bóng dáng anh, cô bắt giác thờ dài:

-Tại sao lại ra nông nỗi này chứ? Rõ ràng mọi chuyện không phải như vậy mà thiếu gia!

-Ah! Mình cắt trúng tay rồi!

Nó lăm bắm rồi nhìn vào ngón tay đang chảy máu cau mày. Lần đầu tiên nó muốn tự xuống bếp nấu ăn. Nhưng mà không ngờ, cả việc thái cà chua nó cũng dễ bị cắt trúng nữa. Không lẽ cả đời này, nó không thể tự mình nấu ăn hay sao?

-Khiết Như! Em có sao không vậy?

“Shyz sao?”

Nhận ra giọng của anh, nó nhanh chóng quay người lại. Nhìn anh, nó lắc đầu, sau đó đưa ngón tay đang bị thương ra sau lưng:

-Em không có sao hết! Nhưng mà Shyz, sao anh lại đến đây vậy? Bệnh của ba anh, ông ấy khỏe rồi sao?

Nó hỏi. Nghe thấy những lời quan tâm kia, anh tự khắc cười trừ. Người từng khiến nó ra nông nổi này, vậy mà nó vẫn còn quan tâm hỏi han ông sao? Rồi tiến gần đến nó, anh đưa tay cầm lấy cánh tay đang bị thương của nó ra cau mày:

-Sao lại dỗi anh là không sao? Tay của em bị thương rồi kìa. Mọi người và Korean đâu hết rồi hả? Sao lại để em một mình xuống bếp tự xoay sở chứ? Em có biết nấu ăn cũng là một chuyện rất nguy hiểm hay không?

Nó chưa kịp hoàn hồn, thì ai kia đã một phen xối xả. Quan sát gương mặt giận dữ của Shyz, nó sụt sùi:

-Sao anh lại mắng em?

Nó hỏi, giọng có chút run. Cười tươi, Shyz đưa tay kéo nhẹ người con gái kia vào lòng mình. Sau đó, di chuyển làn môi mình lên mái tóc nó kiss nhẹ. Rồi dần dần cúi mặt đến gần nơi tai nó:

-Khiết Như! Nghe anh nói đi có được không vậy? Anh không phải là muốn mắng em. Mà thật sự, anh rất đau lòng khi nhìn thấy em bị thương em có biết hay không? Ba anh không sao! Nhưng người có sao là anh đây này. Anh mất chín năm để chờ đợi em, vì anh không muốn thanh xuân của mình quá nhạt nhẽo khi không được ở bên cạnh người con gái mình thích. Những thứ anh nợ em, anh cũng sẽ bù đắp lại tất cả. Chỉ cần, em tin anh một lần có được không? Tin anh một lần nữa có được không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Thanh xuân của anh, ai là người bù đắp?

“Thanh xuân của anh ấy là vì mình mới trở nên như ngày hôm nay sao? Nhưng ngoài từ chối lời đề nghị đó của Shyz ra, mình còn có thể làm gì khác hay sao? Mình, không thể nào quay lại với Shyz được. Mình không thể! Mình thật sự không thể làm như vậy! Shyz, em phải làm sao đây? Em có nên rời khỏi đây một lần nữa không hả anh?”

Đưa đôi mắt hướng vào người con trai đang tận lực nấu ăn, nó lần nữa để nước mắt ướt đầm trên khuôn mặt. Vết thương ở tay nó không sao, vì Shyz đã kịp thời sơ cứu. Vậy còn thanh xuân vốn dĩ đã mất của anh, nó làm sao để có thể bù đắp đây?

-Hức, Hạo Duy Thần! Anh đừng tốt với em như vậy nữa có được không? Nếu anh cứ tốt với em, hức, em sẽ thấy mình thật sự rất có lỗi. Anh có biết hay không vậy hả?

Đứng sau lưng anh nó hét kèm theo chất giọng khàn đặc. Người con trai dừng ngay việc nấu ăn, sau đó bình thần quay lại đối diện nó. Nhìn ai kia, anh cười nhẹ, rồi lắc đầu:

-Anh tốt với em, không phải là anh đang muốn lấy lòng em đâu. Chỉ là, đó là bản chất trong một con người nếu họ yêu em thật sự thôi. Vì nếu không quan tâm một người. Không dành thời gian ở bên họ và hiểu họ. Thì có lẽ, anh ta không xứng đáng với bất kỳ cô gái nào rồi. Việc mà anh làm, đó cũng là một phần bổn phận của anh. Khiết Như..-Khựng lại rồi, anh cẩn thận đặt bước chân về phía nó. Dừng trước mặt cô gái nhỏ kia. Shyz di chuyển bàn tay mình lên khuôn mặt nó lau đi những giọt nước mắt, rồi mỉm cười-Bây giờ anh hỏi em. Em phải trả lời thật lòng cho anh biết có được không? Nhớ là, không được dối anh đó!-Anh nói. Nhìn Shyz, nó bất giác gật đầu:

-Em biết rồi anh!

-Ừm-Shyz gật đầu, sau đó khẽ quay người về phía khác. Trong ánh mắt, có gì đó khá ưu phiền-Có phải, là em thích Korean đúng không? Thậm chí, còn có một cảm giác rất đặc biệt khi ở bên cạnh nó? Và có phải từ giây phút Hạo Thy Nhật bước vào cuộc sống của em. Thì Hạo Duy Thần anh, đã biến thành một kẻ ngoài lề rồi không? Trả lời cho anh biết, có đúng như vậy không? Dù câu trả lời của em ra sao, anh cũng sẽ tôn trọng quyết định đó của em!-Nghe rõ mồn một lời Shyz, nó như mất phương hướng lùi lại về phía sau. Bây giờ, nó phải trả lời với anh thế nào mới phải đây?

“Mình phải nói làm sao để Shyz hiểu bây giờ? Thật sự, mình không muốn luôn cứ vướng phải vào nhà họ Hạo của anh ấy. Nhưng mà tại sao, người

mình thích đến lúc này, lại liên quan đến người nhà họ Hạo chứ? Đồng Khiết Như! Mày làm ơn sáng suốt một chút có được không? ”

-Duy Thần! Em.

Em đừng đi xa quá, xin em đừng đi em mà

Một lần này nữa thôi, để anh được ôm lấy

Được chăm sóc em, được bên em mỗi ngày

Để từng khoảnh khắc, mãi có em ở đây..

Chuông điện thoại của Shyz cắt ngang câu trả lời của nó. Đưa mắt nhìn ai kia, nó bất giác thở phào. Cũng may là anh đúng lúc có điện thoại, nếu không nó cũng không biết phải trả lời thế nào rồi.

Rồi trầm ngâm lấy điện thoại ra xem, Shyz cau mày. Số điện thoại này, không phải là của Zack sao? Sao tự dưng, Zack lại đột nhiên gọi cho anh chứ?

-Zack! Có chuyện gì vậy?

Anh hỏi, trong câu hỏi có chút thấp thòm. Đứng quan sát giọng điệu và gương mặt của Shyz, nó lấy làm khó hiểu nghiêng đầu:

“ Tại sao nhìn Shyz có gì đó rất lạ vậy? ”

-..

-Đến đó bây giờ sao? Nhưng mà..

Khựng lại, anh quay lại đối diện nó lo lắng. Nếu bây giờ anh đến đó gặp Zack, nó phải ở nhà một mình. Như vậy, anh làm sao an tâm đây? Còn về phần Zack, nếu Zack mà suy nghĩ đại dốt thì không phải anh cũng có trách nhiệm hay sao? Rốt cuộc, anh phải làm sao mới đúng đây?

-Shyz! Zack có chuyện cần gặp anh sao? Nếu vậy thì anh mau đến đó đi. Nhờ đâu anh ấy có chuyện quan trọng cần nói với anh thì sao. Em ở nhà một mình được mà!

-Nhưng mà Khiết Như, anh.

-Shyz! Anh không tin em sao? Em có thể ở nhà một mình được. Với lại, em sẽ gọi cho Ji hoặc Anny đến đây. Cho nên, anh cứ việc an tâm mà đi gặp Zack có được không?

Nó cướp lời, trong câu nói hùng hồn thuyết phục Shyz. Vì không còn cách thoái lui, nên anh chỉ còn biết miễn cưỡng gật nhẹ đầu:

-Được rồi Khiết Như! Anh sẽ đến gặp Zack. Nhưng mà em phải hứa với anh, là phải gọi cho Ji và Anny đến đây có biết không? Còn nữa, thức ăn anh cũng đã chuẩn bị xong rồi. Bây giờ, em có thể dùng bữa. Nhớ là, phải bảo vệ mình thật tốt có nhớ không?

Shyz chau mày căn dặn. Đưa đôi mắt lém lỉnh đối diện anh, nó cười tươi như một bông hoa tháng mười. Ngoài đồng ý ra, nó không còn có lựa chọn nào khác sao?

“ Shyz! Em rất khó hiểu. Tại sao anh là một người rất tốt, nhưng lại lãng phí thanh xuân của mình vì em chứ? Rồi sau này, ai sẽ là người bù đắp lại tất cả sự thiếu thốn cho anh? ”

BỆNH VIỆN ZEUS

-Anh họ, anh đừng như vậy có được không? Anny chắc chắn sẽ không sao đâu mà! Anh phải tin tưởng vào bác sĩ chứ! Chắc chắn, Anny sẽ không sao!

Đứng trầm ngâm nhìn vào căn phòng cấp cứu vẫn còn sáng đèn, EB vô thức xiết chặt hai nắm tay đến đỏ lên. Bây giờ, anh hoàn toàn sụp đổ trong thế giới nhỏ của mình. Nếu anh có thể đứng để cô chạy ra ngoài thì đã quá tốt rồi. Tất cả cũng là tại anh.

“ Anny! Anh xin lỗi! Anh thật sự xin lỗi em! ”

Người bên cạnh anh ngay lúc này là Ji. Cô đứng bên cạnh anh, sau đó khẽ lắc đầu. Dù cô có khuyên nhủ ông anh này thế nào đi nữa cũng vô dụng. Cô cũng biết là anh rất đau lòng, cũng giống như cô lúc mà nhìn thấy Tyo bị thương. Nhưng mà nếu lúc đó cô yếu đuối, thì ai sẽ là người đau lòng nhất đây? Còn về phần Anny, tính cách của Anny không phải rất mạnh mẽ sao? Tại sao lại ra nông nổi này chứ?

-Nếu như Anny có chuyện gì xảy ra, anh phải ăn nói làm sao với Ken đây? Nó nhất định sẽ không tha thứ cho anh!

Anh đau khổ cất giọng. Đưa mắt nhìn vào khuôn mặt đau khổ của EB, Ji thở rồ một hơi dài:

-Anh à, em có điều này thật sự không hiểu. Anh và Anny rõ ràng rất yêu nhau. Tại sao đột nhiên, anh và Anny lại xảy ra xung đột chứ? Hơn nữa, nó còn mạnh động chạy ra ngoài đến xảy ra tai nạn hả?

Cô thắc mắc hỏi. Quay lại nhìn cô em gái bé bỏng của mình, anh do dự. Anh không thể nói lý do đó. Nếu không, mọi người nhất định lại sẽ lo lắng lẫn hai cho anh. Nhưng nếu anh không nói ra, có phải là một sự lựa chọn tốt không?

“Không được! Mình không được nói chuyện này với Ji”

-Vì anh nói với Anny, anh muốn kết thúc mối quan hệ với cô ấy. Cho nên.

-Diễn Bảo! Anh diễn rồi hay sao? Anh và Anny khó khăn lắm mới đi đến ngày hôm nay, tại sao anh lại muốn từ bỏ tất cả chứ? Anh đã từng khuyên em, nên tiếp tục nếu thật lòng quan trọng nhau sao? Sao hôm nay anh, lại khiến em thất vọng như vậy hả?-Cô cướp lời gắt lớn, sau đó khẽ hạ giọng-Anh họ, anh không phải là loại người đó đúng không? Em biết, anh còn tình cảm rất nhiều với Anny. Nhưng mà vì lý do gì đó khó nói, cho nên anh mới muốn kết thúc với nó đúng không? Trả lời em biết đi, có phải như vậy không anh?-Ji tiếp tục hỏi. Trầm ngâm nhìn sâu vào đôi mắt Ji, EB chợt quay mặt về phía khác, đôi lòng:

-Em đừng tra tấn anh giống như đang hỏi cung tội phạm có được không? Anh không có lý do nào khó nói hết. Đơn giản, anh chỉ muốn kết thúc hết tất cả. Những tình cảm suốt trước đó, anh thật sự rất mệt mỏi. Em có hiểu hay không vậy?

-EB..

Sụp đổ, Ji khẽ đưa bàn chân lùi lại phía sau. Tại sao EB trước mặt cô hôm nay, lại thay đổi đến như vậy? Không phải anh đã từng nói. Dù anh không lãng mạn, nhưng chưa từng ghét bỏ hay mệt mỏi với tình cảm đời thường hay sao?

“EB! Anh khác lúc trước rồi!”

PHÍA BÊN NÀY

-Nếu muốn bà ấy tỉnh lại, thì phải đưa bà ra nước ngoài sao? Nhưng nếu là như vậy, mình có nên đi cùng với mẹ không? Mình rất muốn ở bên cạnh chăm sóc bà ấy. Nhưng mà, bọn họ có cho mình rời khỏi đây không? Đồng Khiết Như! Rốt cuộc mày phải làm sao mới đứng đây?

Sau khi nghe được những lời nói của Zanbi, thì suốt dọc đường đi nó luôn tỏ ra rất khó xử. Một phần, nó muốn ở bên cạnh với mẹ nó. Nhưng một phần, nó lại luyến tiếc những thứ tốt đẹp ở nơi này. Dù gì ở đây, nó cũng còn những con người đối đãi với nó rất tốt. Nếu nó ra nước ngoài một lần nữa, chắc hẳn họ sẽ rất đau lòng. Và đây, cũng chính là điều nó trăn trở lớn nhất.

-Mình quyết định rồi, mình sẽ..-Rồi dừng lại, nó tròn mắt nhìn về hai bóng dáng ở phía xa nghiêng đầu. Kia là EB, còn người bên cạnh không phải là Ji sao? Sao họ lại đứng trước phòng cấp cứu buồn bã chứ?-Đặng Diệp!-Nó lớn tiếng gọi, sau đó chạy nhanh về chỗ cả hai. Nghe được giọng của ai kia, cô nhanh chóng quay đầu. Đối diện nó, Ji vừa mừng vừa sợ:

-Khiết Như! Sao tao gọi điện thoại cho mày không được vậy? Mày có biết là Anny, nó..

Nhìn gương mặt khó coi cộng thêm câu nói nửa vời của cô, nó lấy làm lạ chau mày:

-Ji! Mày bình tĩnh một chút có được không? Nói tao biết, rốt cuộc thì Anny làm sao hả? Điện thoại của tao, tao để quên ở nhà rồi. Cho nên, tao không biết là mày gọi. Nói tao biết đi, Anny làm sao hả?

Nghe nhắc đến Anny, nó bắt đầu cuống cuống hỏi tới tấp. Nhìn nó rồi nhìn lại EB, cô bất ngờ im lặng. Thản thờ đưa đôi mắt vào phòng cấp cứu kia, nó như hiểu ra được gì đó. Không lẽ, người ở bên trong là Anny sao?

-Mày hiểu rồi đúng không? Anny đang ở bên trong! Tao tin rằng, nó sẽ không sao hết!

BIỆT THỰ PINK

Về đến nhà, Korean liền theo thói quen mà đi tìm kiếm nó. Nhưng tìm mãi không thấy đâu, nên ai kia tỏ ra chút bức mình. Anh dừng lại ở phòng khách, sau đó cúi người xuống cầm lấy chiếc Iphone màu hồng nhạt trên bàn lên chau mày. Điện thoại thì ở đây, còn người thì đã chạy đi đâu rồi chứ?

-Đồng Khiết Như! Em rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi hả?

Anh lăm bắm, sau đó vô tình phát hiện thứ hay ho trong điện thoại của nó. Không phải là anh cố tình vào xem đâu. Chỉ là cái lúc anh định đem điện thoại nó cất hộ, thì đột ngột nhìn thấy tin nhắn rác. Sau khi đã xóa xong, gương mặt điển trai kia lại lần nữa biến đổi. Lần này, nó sẽ hết đường trốn với anh rồi.

“Đồng Khiết Như! Em quá lộng hành rồi! Để xem lần này, tôi giải quyết em ra sao!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Lỗi định mệnh

-Mày nói sao chứ? Việc Anny bị thương, là gì EB đề nghị chia tay với nó sao? Nhưng mà EB rất yêu Anny, việc đó là không thể nào!

Nó như không tin vào tai mình khi nghe được những lời tường thuật từ miệng Ji. Dù Anny và EB rất ít khi thể hiện tình cảm thân mật như những cặp đôi khác. Nhưng mà nó biết, họ vốn dĩ là yêu và quan tâm ngấm đẫm đối phương. Nếu đã như vậy, thì không lý nào EB làm tổn thương cô bạn bé bỏng của nó mới đúng chứ! Chuyện này rốt cuộc là sao đây?

Thở dài rồi, Ji hướng mắt về phía chân trời xa xôi kia lắc đầu. Cô là em họ của EB từ nhỏ còn không tin anh là loại người đó. Huống hồ, lại là nó. Trong chuyện này, nhất định là có ẩn tình. Thế nhưng, EB lại cương quyết nói dối cô. Rốt cuộc, thì anh có nỗi khổ gì chứ?

“EB! Tại sao lúc này, đưa em như em lại không hiểu được anh hả? ”

Cộp

Cộp

...

Rồi tiếng bước chân của ai đó đang ngày một tiến nhanh về phía cả hai. Khi nghe được tiếng bước chân của ai kia, nó và Ji theo thói quen quay đầu lại. Nhìn thấy người đối diện là Iku, nó đưa mắt sang Ji cau mày. Nếu nó nhớ không nhầm, anh ta chính là tiền bối của Zanbi. Nó cũng đã từng gặp qua Iku, trong lúc mẹ nó được Zanbi điều trị. Hướng mắt về phía con người nhả nhận kia, cô quay lại nó cười khi:

-Hay là, tụi mình xuống xem Anny ra sao đi. Chắc là, anh ấy cần yên tĩnh khi ở trên sân thượng này. Mình không nên chiếm chỗ bất hợp pháp như vậy!

Ji đề nghị, sau đó khẽ nháy mắt. Quan sát hành động của cô, đôi mày thanh tú của nó lần nữa chau lại. Cái gì mà chiếm chỗ bất hợp pháp chứ? Ở đây là sân thượng của chung kia mà.-.

-Được rồi! Chúng ta đi thôi!

Nó gật đầu rồi cùng cô nhanh chóng bỏ đi. Cùng lúc lướt qua nhau, nó và anh như cảm nhận được có thứ gì đó lạ lạ. Dừng lại ngược chiều với Iku, nó quay lại nhìn phía sau anh cau mày. Rốt cuộc, tại sao lại có cảm giác quen thuộc này chứ?

“Tại sao khi đối mặt với anh ấy, mình lại cảm thấy rất quen. Hình như, đã như quen biết trước đó vậy? Không lẽ, mình mắc bệnh gì sao? ”

“Tìm mình tại sao lại đau vậy? Từ khi nhìn thấy cô bé này, mình lại có cảm giác rất khó thở. Hạ Doãn Minh, rốt cuộc mày bị sao vậy? ”

Vì hành động dừng đột ngột của nó, mà khiến Ji có chút tò mò. Cô cũng đứng lại thật nhanh, sau đó quan sát biểu hiện từng người một. Một người thì im lặng, còn một người suy tư là sao đây? Chả nhẽ, nó lại bị trúng tiếng sét ái tình với người con trai nhả nhận đó sao?

Rồi vô thức bước gần hơn đến Iku, nó thở rờ một hơi dài. Bây giờ, nó nhất định phải hỏi rõ anh ta.

-Anh..

-Tôi giúp gì được cho em?

Cắt ngang lời nó, người con trai kia nhanh chóng quay lại. Chạm mặt Iku, nó bất giác đứng hình. Cảm xúc này, sao lại rất giống khi nó nhìn thấy Shyz lúc đó vậy? Nhưng rõ ràng, nó và anh ta đâu quen biết nhau. Nếu nó hỏi anh ta đường đột như vậy, thì có quá khiếm nhã không?

-Tôi.. Tôi định nói là, bảng tên trên áo của anh bị lệch thôi! Cho nên, tôi mới dừng lại để nhắc nhở anh.

Nó luống cuống bịa ra một lý do khi nhìn thấy bảng tên trên áo anh. Là " Hạ Doãn Minh " trường khoa khoa thần kinh sao? Đúng là một cái tên và là một con người rất đẹp.

-Vậy sao?-Người con trai trước mặt nó bình thản đáp, sau đó cúi xuống chỉnh chu lại bảng tên trên áo mình, rồi hướng mắt về phía nó mỉm cười-Cảm ơn em! Nếu không có em nhắc nhở, chắc tôi đã không nhận ra điều này rồi! Cô bé, em thật sự rất chu đáo đó!-Di chuyển hai tay đặt nhẹ vào túi quần, anh lên tiếng tán thưởng. Nghe xong lời khen của Iku, hai má nó bỗng bất giác ửng hồng. Đây là lần đầu tiên có một người bảo rằng nó chu đáo. Bởi lẽ những người khác chỉ biết nói: "Nó là hậu đậu và phiền phức thôi "

Đề cô tựa lưng vào chiếc gối được anh kê cao, EB ngồi xuống đối diện Anny khẽ cười nhạt. Bây giờ, trong cô thật sự rất nhột nhạt. Hơn nữa, tâm trạng dường như cũng không thể nào ổn hơn. Nếu như mọi thứ có thể quay trở về lúc đó thì quá tốt rồi.

Khẽ đưa bàn tay rần chắc xiết chặt lấy bàn tay cô, anh cúi xuống che giấu đi cái nét mặt khó coi của mình.

Rồi di chuyển bàn tay đang đau rất vì vết thương ra, cô đặt lên bàn tay rần chắc anh mỉm cười:

-Nói là anh sai rồi, anh thật sự là mất lý trí khi nói kết thúc với em đi. Nói là, anh vẫn muốn chúng ta tiếp tục có được không hả EB?

Sau nụ cười âm ập của mình, Anny khi nói xong lại cảm nhận được gì đó mẫn mẫn ở khóe miệng. Cô khóc sao? Sao lúc này cô lại yếu đuối như một đứa trẻ vậy?

-Anh xin lỗi! Anh không thể mang lại hạnh phúc cho em Anny à! Anh biết làm em tổn thương là anh. Làm em hi vọng rồi đến thất vọng cũng là anh. Nhưng mà, kết thúc sớm đi, thì không khiến em phải hối hận về sau này.

-Em không hối hận! Mà mãi mãi cũng không hối hận!

Cô gắt lớn, cảm xúc có phần rất kích động. Đưa hai tay giữ chặt lấy vai cô, anh lắc đầu:

-Được rồi Anny! Em mới vừa tỉnh lại đó! Em đừng kích động như vậy có được không? Được rồi là anh sai, là anh sai có được không?

Nói rồi, anh đưa tay kéo nhẹ cô vào lòng. Từ từ di chuyển hai bàn tay ra sau lưng anh, cô theo thói quen ôm lấy. Nếu cô không có EB ở bên cạnh, cô chắc chắn sẽ rất khó thở. Dù thường ngày cô là đứa mạnh mẽ nhất trong ba đứa. Nhưng mà ở một góc nhỏ khác, cô cũng chỉ là một đứa con gái thôi. Cũng cần sự bảo bọc của người khác như là một ngôi nhà vững chắc để chống chọi những khi mưa gió. Cũng biết đau lòng, và cũng biết yếu đuối nữa.

“ Anny anh xin lỗi! Ngoài ba từ này ra, anh phải nói thế nào với em đây? ”

-EB, em thật sự rất yêu anh! Yêu anh rất nhiều là đằng khác. Vì vậy, chúng ta mãi mãi không được kết thúc đó!

Cô nói, trong lời nói cũng vô cùng cương quyết. EB lúc này không nói gì, mà chỉ vô thức gật đầu. Hơn ai hết anh cũng không muốn kết thúc mối tình đẹp đẽ này. Nhưng mà, phải trách rằng là " Định Mệnh "

Tại sao anh lại gặp cô, rồi lại làm tổn thương cô?

Ủ rũ đưa tay khép nhẹ cánh cửa kia, nó một hồi rồi thờ dài. Anny trong mắt nó lúc này hoàn toàn thay đổi rồi. Liệu đây, có phải là một kết cục tốt đẹp cho cả hai chăng?

Cộp

Cộp

...

Tiếng bước chân của ai đó cũng cùng lúc này dừng lại ở sau nó. Đưa mắt nhìn Korean, Ji quay lại nó cười nhẹ rồi nhanh chóng bỏ đi. Nếu cô ở lại, thì sẽ chết rất khó coi a.

-Ji à! Chúng ta về nhà đi!

Sau một lúc suy tư, nó cũng quyết định quay đầu lại gọi cô. Nhưng không, người lúc này đối diện nó lại là một con người khác. Đưa hai tay đặt nhẹ vào túi quần, anh nhìn nó mỉm cười. Đảo mắt tìm kiếm Ji, đôi mày thanh tú của nó đậm ra chau lại. Ji bỏ đi đâu rồi chứ? Sao lại bỏ chạy trước vậy a?

-Đừng tìm nữa! Bạn của em nếu so với em, thì đúng là biết điều hơn nhiều đó! Người ta nói biết khó mà rút lui. Chính là một người rất thông minh. Sao hả? Ở đây hết chuyện của em rồi. Muốn ở đây làm gì đã cần mũi sao?

Anh hỏi, giọng điệu đầy vẻ móc họng. Quay lại đối diện anh, nó giờ nắm tay lên hừng hờn:

-Anh có tin tôi sẽ đánh anh không? Đồ thần kinh!-Nó mắng. Nghe xong, anh cau mày rồi đưa tay nắm lấy cánh tay nó kéo về phía mình, sau đó áp mạnh nó vào tường. Đưa đôi mắt cùn con nhìn anh, đôi môi nó bất giác cười nhẹ-Korean! Tôi biết là tôi sai rồi. Anh.. Buông tôi ra có được không?-Như anh nói, nó nhanh chóng biết khó mà rút lui. Nhưng khi nghe cô gái kia nói xong, anh phũ rồ khước từ:

-Đến lúc này, em mới biết mình đã sai rồi hay sao? Có quá muộn rồi không vậy hả?

Anh nhướng mày. Sau đó, từ từ buông nhẹ cánh tay mà mình đang xiết ra, rồi di chuyển hai tay xuống cạnh eo nó chống vào tường. Quan sát hành động ám muội kia, nó đậm ra lúng túng:

-Ở đây là nơi công cộng đó! Anh không biết hay sao hả? Mau lên, tránh xa tôi ra đi! Nếu không, tôi sẽ..

-Tôi mặc kệ ở đây là nơi công cộng hay là không. Tôi chỉ cần biết, nếu tôi không dạy dỗ em. Thì tôi chính là một thằng ngốc đó!

Nói rồi, anh theo thói quen nghiêng đầu xuống cạnh làn môi nó mút nhẹ. Mỗi thao tác, đều hết sức nhẹ nhàng. Rồi đưa hai cánh tay đặt nhẹ lên eo anh, nó gồng mình đẩy Korean rời khỏi mình. Đưa tay sờ lên môi, con người trước mặt anh bật khóc:

-Hức, anh.. anh..

Nó tức đến không nói nên lời. Còn về phía Korean, anh khẽ đưa tay di chuyển lên bờ môi đỏ mọng của mình rồi mỉm cười:

-Tôi đã có nói, khi em khóc thật sự rất khó coi rồi mà! Đồng Khiết Như! Em cứ thích khóc mãi miết như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Lỗi định mệnh (2)

“Tôi.. Tôi định nói là, bảng tên trên áo của anh bị lệch thôi! Cho nên, tôi mới dừng lại để nhắc nhở anh ”

-Hi, thật là.. Không ngờ cũng có lúc, Hạ Doãn Minh mình phải để một cô bé nhắc nhở. Haizz.. Phải nói là vui hay buồn đây?

Mười giờ đêm. Vẫn có một người con trai, đứng lặng lẽ ở ban công ngắm lại câu nói cũ mập mờ trong trí nhớ. Anh chống hai tay lên lan can, sau đó nhìn ra xa mỉm cười.

Anh thật sự không hiểu tại sao, mình lại có ấn tượng với cô bé đó dù mới gặp lần đầu. Hơn nữa, còn có cảm giác gì đó rất quen thuộc. Không lẽ, cái được gọi là định mệnh là đây sao?

Cạch

Rồi tiếng đẩy cửa của ai đó đưa anh trở về thực tại. Bất ngờ quay lại phía vừa mới phát ra tiếng động kia, anh từ ngạc nhiên đến thần thờ. Người đó..

-Mẹ! Khuya rồi sao mẹ vẫn còn chưa ngủ nữa?-Anh hỏi, sau đó tiến nhanh về phía bà-Mẹ có chuyện muốn nói với con sao? Là chuyện gì vậy mẹ?-Anh tiếp tục hỏi. Người phụ nữ trước mặt Iku cười nhẹ, rồi đưa tay kéo anh ngồi xuống giường:

-Không lẽ ngoài có chuyện cần nói với con ra. Người làm mẹ như mẹ, không thể quan tâm con hay sao?

Bà phớt lờ câu hỏi của anh mà chuyển sang một câu hỏi khác. Nhìn vào mẹ hồi lâu, anh phủ định bằng một cái lắc đầu:

-Dĩ nhiên là con không có ý đó rồi! Con chỉ là đang thắc mắc, tại sao giờ này mẹ vẫn chưa ngủ thôi. Hơn nữa còn..

-Iku..

Bà cướp lời, rồi đưa tay nắm lấy bàn tay anh đặt vào tay mình. Ánh mắt và sắc mặt hoàn toàn biến đổi. Quan sát hành động của mẹ mình, anh đâm ra lo lắng. Rốt cuộc, mẹ anh hôm nay làm sao vậy?

-Mẹ à? Mẹ có gì muốn nói với con sao? Hay là, mẹ có gì không được vui? Nói cho con biết có được không?

-Không đâu! Mẹ chỉ là..-Khựng lại một giây, bà nhìn vào nét mặt ngây ngô anh rồi miễn cưỡng cười-Mẹ chỉ là, muốn hỏi con đã quen với cuộc sống ở đây chưa? Dù gì khí hậu ở đây, cũng hoàn toàn khác xa ở bên đó. Mẹ đang lo lắng, con sẽ không thể thích nghi được thôi. Nếu vậy, mẹ thấy rất đau lòng đó!-Nói xong, người phụ nữ trước mặt anh khẽ đứng dậy quay nhẹ về phía khác. Không phải! Vốn dĩ bà không phải nói vấn đề này. Nhưng tại sao khi nhìn thấy nét mặt ngây ngô của Iku, bà lại không đành lòng chứ?

Rồi đứng dậy bước đến gần mẹ hơn. Anh đưa hai tay ra đặt lên đôi bờ vai thanh mảnh của bà cười khi:

-Con là con trai của mẹ. Đương nhiên là không yếu ớt như vậy rồi. Hơn nữa, khí hậu ở đây cũng rất tốt. Lại còn có thể mỗi ngày gặp mẹ yêu của con. Vậy nên, làm sao có việc con cảm thấy khó thích nghi chứ! Mẹ nói có phải không?

Anh nũng nịu lên tiếng hỏi. Di chuyển bàn tay lên đặt nhẹ vào tay anh, bà quay lại gạt đầu:

-Nếu cậu đã thương tôi như vậy. Thì mau chóng kiếm cho tôi một đứa con dâu đi. Nói không bằng chứng, mẹ tuyệt đối không tin đâu!

“Cảm ơn em! Nếu không có em nhắc nhở, chắc tôi đã không nhận ra điều này rồi! Cô bé, em thật sự rất chu đáo đó! ”

Vì mãi mê nghĩ đến câu nói của người con trai kia, mà nó quên bèn việc có một người đang đặng đặng sát khí nhìn mình. Từ chiều đến giờ nó đã ăn gì sao? Cả đến giờ ăn, mà đầu óc cũng suy nghĩ về người khác được - _ - Anh có nên xử lý nếu biết hắn ta là ai không?

“Anh ta là thật lòng khen mình chu đáo hay sao? Nếu vậy, mình có nên tự hào hay không đây? Trước giờ, ai cũng nói mình hậu đậu hết. Nhưng chỉ có anh ta là bảo mình chu đáo. Hạ Doãn Minh, tôi phải là cảm kích anh, hay nói anh không biết nhìn người đây? ”

BỐP

-Hả?-Tiếng ai đó đập thẳng lên bàn làm nó giật mình. Ngước mắt lên nhìn gương mặt khó coi của Korean, nó lấy làm ngạc nhiên. Đang giờ ăn tối, sao anh ta lại không vui chứ?-Anh làm sao vậy? Sao tự dưng lại nổi giận? Ai làm anh giận hay sao hả?-Nó hỏi, rồi trưng bộ mặt đầy ngây thơ ra. Đưa đôi mắt đỏ rục vào ai kia, anh tức đến không nói nên lời.

-..

-Rốt cuộc anh làm sao vậy?-Đứng nhanh dậy, nó hỏi tiếp. Ai kia không nói gì, chỉ hần học bỏ đi theo hướng lên lầu. Nhìn theo sau, nó chau mày-Korean! Anh không ăn tối với tôi sao?-Nghe tiếng nó gọi, Korean bỗng bất ngờ khựng lại. Hơi ngoảnh mặt lại phía sau, anh cười khẩy:

-Tôi no rồi! Muốn ăn thì em tự ăn đi!

Nói xong, anh tiếp tục công việc bỏ đi. Xiết chặt hai nắm tay đến đỏ lên, nó quay lại nhìn vào đồng thức ăn trên bàn thờ dài. Rốt cuộc hôm nay anh ta làm sao vậy không biết? Đầu tiên là muốn ăn tối, sau đó lại tức giận bỏ đi. Haizzz.. nó phải sống sao với cái tính cách trái chiều của tên tổng tài đáng ghét này bây giờ?

MỘT LÚC SAU

Cộc Cộc

-Tên xấu xa mở cửa! Anh mau mở cửa cho tôi đi!-Đứng trước cửa phòng ai kia, nó liên tục gõ cửa. Nhưng người ở bên trong, vẫn không phát ra động tĩnh gì. Rồi đưa mắt nhìn lại chiếc khay nhỏ chứa thức ăn trên tay, đôi mày thanh tú nó tiếp tục chau lại. Tại sao nó phải mang thức ăn đến tận mặt cho anh ta chứ? Anh ta ăn hay không thì có liên quan gì nó đâu. Phải rồi! Nó không cần phải quan tâm anh ta có no hay không?-Được thôi đồ xấu xa! Tôi mang đi không cho anh ăn luôn. Đáng ghét!-Nói rồi, nó ung dung quay người bỏ đi. Nhưng cũng cùng lúc đó thì:

Cạch

-Em quan tâm tôi đến vậy sao? Nếu vậy, thì mau vào đây đi!

Anh gọi. Nghe thấy lời anh, nó theo thói quen dừng lại. Rồi quay bộ mặt khó coi về phía Korean, nó nhếch môi cười đều:

-Anh đừng có mơ nữa! Tôi sẽ đem chúng đi đồ hết! Để xem tối nay anh ăn gì? Hừ!

Nó vênh mặt, sau đó tiếp tục công đoạn quay người đi. Vừa bước đi, ai kia vừa mỉm cười. Lần này thì anh ta sẽ biết sự lợi hại của nó ngay thôi. Ở trong phước mà không biết hưởng, thì nó sẽ cho anh ta đau đớn một chút.

-Đồng Khiết Như em đứng lại đó cho tôi!

Anh quát lớn. Nghe xong, nó bất giác dừng lại. Sau đó, quay mặt về phía người đang bước đến mình, rồi nghiêng đầu:

-Sao?

-Tôi nói là em được rời khỏi đây hay sao hả? Đúng là quá quái mà! Mau lên, đem thức ăn vào trong đi! Nếu không, em sẽ chết rất khó coi đó!

Anh lớn tiếng ra lệnh kèm theo đe dọa. Đưa bộ mặt không cam tâm nhìn Korean, nó không khuất phục gật đầu:

-Được rồi! Trong cái nhà này, anh là nhất có được chưa? Đồ mặt lạnh xấu xa!

Nói rồi, nó dồn bao nhiêu tức giận khi bước vào phòng của Korean. Khẽ đưa mắt nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn đang xông vào lãnh địa của mình, anh lấy làm phản kích:

“Lần này tôi sẽ dạy dỗ em, cho đến khi em biết thế nào là ngoan ngoãn ”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Vật cản trở?

Nè Ji, tình trạng của Anny sao rồi hả? Sao chưa gì, mà em trở về đây rồi?

Vừa nhìn thấy cô em họ trở về trong bộ dạng bơ phờ thì Addy đã buột miệng lên tiếng hỏi. Cô đưa mắt nhìn ông anh điển trai, liền nở nhẹ một nụ cười. Sau đó, giữ chặt hai bên quai đeo balô rồi từ tốn ngồi xuống Sofa đối diện anh:

- Đã ổn hơn rồi anh à. Hơn nữa ở đó còn có EB chăm sóc nó 24 trên 24. Cho nên, em sẵn tiện về đây trước. Vì em không muốn làm kì đà cản mũi họ.

Cô đáp. Nghe thấy câu trả lời từ miệng Ji, Addy trong bất giác mỉm cười:

- Vậy thì được rồi! Hai đứa nó tình cảm trở nên thân thiết như vậy cũng rất tốt!

Nói rồi, ai kia tiếp tục công việc hướng mắt vào laptop đặt trên bàn. Ji đảo mắt nhìn quanh, rồi nghiêm túc nhìn lại Addy. Cô nghĩ, thỉnh giác cô không có vấn đề chứ? Addy từ khi nào lại dễ chịu như vậy?

- Như vậy nghĩa là, anh không phản đối hai người họ tiếp tục qua lại với nhau sao? Hình như em thấy, mối thất của anh với Anny đã được gỡ rồi thì phải!

Thắc mắc, cô dò xét. Những ngón tay được đặt trên bàn phím của anh, ngay lúc này cũng dừng hẳn. Mối thất, nghĩa là sao?

Rồi ngẩng mặt lên nhìn Ji, anh chau mày:

- Rốt cuộc em muốn nói gì?

- Thì là.. Trước giờ anh đâu có xem Anny là em dâu tương lai của anh đâu. Hai người mỗi lần gặp nhau, đều như nước với lửa vậy đó. Hơn nữa, anh không vui khi nhìn thấy Anny cho lắm. Cho nên, em nghĩ anh luôn có thành kiến với nó!

Cô cẩn thận giải thích. Gật nhẹ đầu nhìn Ji, Addy vội vàng đóng nhanh laptop lại:

- Đúng là ban đầu anh có một chút khó chịu khi nhìn thấy Anny. Nhưng mà có một người, đã thuyết giáo cho anh biết. Thế nào để học cách tiếp nhận người khác. Cho nên, anh là đang tập mở lòng với những người xung quanh. Anh nghĩ, đây không phải là một thay đổi lớn khiến mọi người phải tán thưởng. Nhưng mà anh mong, mọi người có thể thấu hiểu lẫn nhau. Như vậy là đủ rồi! Nếu không còn việc gì khác, thì em lên phòng được rồi!

Trầm ngâm, anh ra lệnh. Dù không biết người đã có gan thuyết giáo Addy là ai, nhưng trong lúc này Ji chỉ có thể ngoan ngoãn gật nhẹ đầu. Sau đó, cô đứng dậy bỏ đi theo lời anh. Nhưng đi được mấy bước, thì cô chợt khựng lại. Rồi quay lại nhìn vào dáng vẻ tĩnh lặng kia, Ji khẽ cười. Rốt cuộc thì anh họ khó ưa của cô cũng đã chịu thay đổi. Và anh, cũng đã hoàn toàn trở thành một con người khác xa với lúc trước. Nhưng mà người khiến anh thay đổi lớn đến vậy là ai chứ?

“Nhìn bộ dạng của Zack bây giờ. Thì mình cũng đủ biết, cuộc sống của một đứa trẻ suốt mười bảy năm không có mẹ ở bên cạnh, là như thế nào rồi. Thảo nào, Korean lại oán hận ba đến vậy! Haizzz.. Thật là..”

- Đến rồi sao? Uống với em một chút đi!

Lắc nhẹ ly rượu vang trên tay, Zack hướng mắt về người con trai đứng trước mặt mời gọi. Bây giờ với Shyz mà nói, anh chỉ muốn đánh cho thẳng em họ này tỉnh rượu ngay thôi. Nhưng mà, anh lại không ra tay được. Dù gì nổi lòng của Zack, anh cũng biết được vài phần mà.

Rồi đưa tay giật lấy ly rượu vang trên tay ai kia, Shyz đưa lên môi uống cạn một hơi dài. Sau đó, anh đặt mạnh xuống mặt bàn:

- Như ý em muốn. Còn giờ về nhà thôi! Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi hay không? Muốn uống cho chết hả?- Anh gắt, Zack bắt giác im lặng- Anh biết là em không vui. Không cam tâm khi làm một đứa từ nhỏ đến lớn không có mẹ. Nhưng mà em đã từng nghĩ qua. Em như vậy với Khiết Như, trong hai đứa ai tệ hơn ai hả?-Shyz tiếp tục gắt. Khẽ đưa đôi mắt đỏ đỏ lên nhìn Shyz, Zack cười cười. Cũng phải! Nếu so với nó, thì anh tốt số hơn nhiều rồi. Ít ta anh còn có ba. Có một địa vị vững chắc. Có nhiều sự ưu ái từ mọi người. Làm cho người khác phải ngưỡng mộ. Nhưng còn nó, nó đáng thương hơn anh gấp trăm gấp ngàn lần. Vậy bây giờ anh tuyệt vọng, anh yếu đuối cho ai xem đây?

..

- Im lặng cái gì chứ? Lời anh nói quá đúng hay sao? Em so với những người khác, thì hoàn toàn may mắn hơn nhiều rồi. Nếu ai cũng tuyệt vọng như em ngày hôm nay. Thì chắc trên thế giới này không còn một ai tỉnh rồi. Phó Tính Lâm anh nói cho em biết. Em như vậy rất nhu nhược em có biết hay không?

- Nếu như anh không còn chuyện gì muốn tôi làm nữa, thì tôi đi về phòng của mình được rồi chứ?

Giữ chặt chiếc khay chứa thức ăn trong tay, nó hướng mắt về con người đang bình thản đắm đắm vào laptop bực dọc hỏi. Trông anh ta cứ như một ông Hoàng ấy. Thật sự không xem lời nó nói ra gì mà. Hơn nữa, còn tiện thể xem nó là ôsin nữa chứ ==! Thật không thể chịu đựng được mà ==!

Rồi di chuyển tầm nhìn về ai kia, anh cười khẩy, rồi nhanh chóng đứng dậy:

- Sao vậy? Em là đang ghen. Khi tôi chỉ quan tâm đến công việc, mà không ngó ngang đến em sao?

Kiều ngao, anh nói. Nó vừa nghe xong, hai con ngươi liền trợn đến nỗi to hơn. Không phải chứ? Cái tên mặt dày này?

..

- Cũng phải! Bởi vì lẽ đó, mà có một người luôn luôn cứ tơ tưởng đến tôi. Cho nên, avata mà người đó dùng. Chính là ảnh của tên đáng ghét này. Làm sao đây? Người đó là ai nhỉ?

Nói rồi, anh tiện tay lôi từ trong túi ra một chiếc điện thoại màu hồng nhạt. Tiếp theo sau, là cầm lên giờ ra trước mặt nó nhướng mày:

- Trả..

- Trả cho em sao?-Anh tiếp lời, nó không nói gì chỉ theo ý anh gật đầu- Đồng Khiết Như! Em nói em không thích tôi, vậy những thứ này chứng minh được điều gì đây? Nói đi, em thích tôi đúng không?-Ai kia tiếp tục hỏi cung, rồi bất giác tiến gần hơn một chút. Nó vì bước chân anh, mà cũng sợ hãi lùi lại sau. Luôn luôn miệng giải thích:

- Anh bị ám đầu hả? Điện thoại là của tôi, tôi để ảnh của ai mà không được chứ! Mà anh không biết hay sao? Đôi lúc để ảnh người khác, cũng sẽ tạo sự mới mẻ mà. Hơn nữa, tôi..

- Em làm sao?

- Tôi..

Lời nói của ai đó bị gương mặt ai kia áp gần mà trở nên im bật. Anh chống một tay lên tường, tay còn lại thì di chuyển lên khuôn mặt nó vuốt nhẹ. Sau đó, nhìn xuống thứ nó đang cầm cười khẩy:

- Em không thấy, nó cản trở chúng ta làm việc hay sao hả?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 100: Nỗi sợ hãi tột cùng

Cộc Cộc*

Cộc Cộc

Tiếng gõ cửa từ ai đó vang lên khiến nó nghe xong liền thở phào. Bây giờ, thì nó sẽ không bị Korean lấn át nữa a. Nhưng ngược lại, có một người đang đang đẳng sát khí. Anh trừng mắt nhìn nó, rồi hần học đi nhanh về phía cửa. Khẽ nghiêng đầu nhìn theo sau, nó mừng rỡ mỉm cười:

“A Men! Nếu không mình chắc chắn bị anh ta mưu sát rồi!”

Cạch

Rồi mở rộng cánh cửa ra, anh nhìn người trước mặt chau mày. Không phải cô ta đang bị thương rất nghiêm trọng hay sao? Sao lại được bác sĩ cho xuất viện sớm thế? Hơn nữa, ngày đầu tiên ra viện đã đến chộc tức anh. Nếu vì không nể mặt Ken, chắc anh đã tổng khứ cái cô gái phiền phức này ra khỏi nhà từ lâu rồi. Thật là..

- Hello Hạo Tổng đẹp trai! Sao hả? Anh bất ngờ có đúng không?-Nghiêng đầu, cô hỏi. Sau đó, ngó nghiêng nhìn vào trong. Trông thấy nó đang trưng mặt nhìn mình, Anny cười tươi quay lại Korean nhướng mày- Ấydza! Anh là thấy tôi bị thương, nên mới muốn đỡ trò đùa bại với bạn tôi có phải không? Nhưng mà anh yên tâm đi. Dù tôi có còn nữa cái mạng đi nữa, thì tôi cũng sẽ không cho anh đạt được mục đích của mình. Do đó, anh nên bỏ ý định đó đi!-Cánh cáo xong, cô quay lại nhìn nó mỉm cười. Nó nhìn cô cười tươi, rồi nhanh chóng tiến lại. Trong khi đó, có một con người không kiềm chế được tức giận mà bỏ đi. Di chuyển tầm mắt theo sau anh, nó quay lại cô thở dài:

- Anny! Sao mày lại được về sớm vậy? Sức khỏe đã ổn chưa?

Lo lắng, nó lên tiếng hỏi han. Anny nghe được những lời quan tâm này, cô chỉ có thể biết mỉm cười. Sức mạnh của tình yêu, đương nhiên khiến cô mau khỏe lại rồi.

- Dĩ nhiên! Phong Vũ Dĩ tao, đầu có thể cứ nằm ở phòng bệnh quái gỡ đó chứ! Tao sẽ bị tự kỷ mất thôi. Do đó, tao mới trở về đây gặp mày! Mà nè...- Đang nói thì cô chợt khựng lại khi nhìn thấy thứ nó đang cầm- Từ bao giờ, mày trở thành ôsin của anh ta vậy? Nói xem, anh ta có làm gì mày nữa không?-Cô tra khảo. Nhìn Anny, nó vô thức lắc đầu:

- Không có đâu mà! Tao tự biết bảo vệ bản thân. Nhưng mà mày mới xuất viện, sức khỏe vẫn còn chưa ổn đâu. Mau lên, theo tao về phòng đi!

Nó đề nghị, rồi quay lại khép cái căn cứ uy quyền kia. Quan sát bộ dạng tí mỉ của ai kia, cô miễn phí một nụ cười. Đường như, nó đã khác xa với Đồng Khiết Như hậu đậu lúc trước rồi.

- AAAAAAAAAAAAAA..

Tiếng la thất thanh từ ai đó. Tiếp theo sau, là bộ dạng ngồi bật dậy xiết chặt chân vào người. Sao anh ta lại ngủ trên giường nó được chứ? Không phải nó đã khóa cửa trước khi đi ngủ rồi hay sao? Sao lại có thể chứ?

Bao nhiêu dấu chấm hỏi quanh quẩn trong đầu nó hiện ra. Nhưng nó không biết rằng, người con trai đang nằm bên cạnh mặt mày đang cau có. Anh từ từ mở mắt ra, rồi lạnh lùng đưa tay kéo mạnh nó xuống giường. Sau đó, di chuyển cả phần cơ thể mình lên trên người nó. Tư thế hiện tại cực kỳ ám muội. Quan sát từng hành động của anh, nó bất ngờ co rúm lại. Rồi di chuyển bàn tay rần rần chắc lên khuôn mặt mịn màng kia, anh cười khẩy:

- Sợ tôi cái gì chứ? Tôi ăn thịt em được sao?

Nói rồi, anh cẩn thận cúi xuống đặt chiếc môi lên vành tai nó cắn nhẹ, rồi từ từ nhả ra. Cảm nhận ở vị trí tai hơi đau, nó theo bản năng giãy giụa:

- Anh đang làm cái quái gì vậy? Mau buông tôi ra đi!- Vừa nói, nó vừa không ngừng giãy giụa. Anh vì biết được vụng ý kia, nên đã xiết chặt hai cổ tay nó xuống ga giường- Đau! Anh..

- Im lặng đi! Nếu không muốn tôi mạnh tay với em!

Anh gắt, ánh mắt có chút thiếu kiên nhẫn. Nó nghe xong, liền im lặng không nói gì. Thấy vậy, anh liền nghiêng đầu xuống cạnh làn môi nó. Nhưng, vẫn giữ một khoảng cách an toàn, rồi nói tiếp:

- Hôm nay tôi muốn em thừa nhận cảm xúc của chính mình. Rằng bấy lâu nay đối với tôi, em là thích chứ không có hận. Nói đi, em thích tôi đúng không?

Từ từ khép chặt đôi mắt, nó kiên định lắc đầu:

- Tôi không thích anh! Vốn dĩ không thích anh! Những gì anh làm với tôi, từ đầu đến cuối tôi đều không thể tha thứ cho anh. Anh đã hại tôi trở nên ngày hôm nay, tôi tuyệt đối không ngu ngốc đi thích kẻ thù của mình. Cho nên, anh đừng tốn công ép buộc tôi. Tôi tuyệt đối không bao giờ có tình cảm với anh!-Nó hét, rồi từ từ mở đôi mắt đầm nước ra nhìn anh- Anh biết rõ tôi là một đứa rất cứng đầu mà. Cũng biết rõ, tôi là một đứa thù rất dai. Nếu như hôm nay anh làm gì tôi, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh! Kết cục này, là điều anh muốn có phải không? Vậy được, anh muốn làm gì tôi thì tùy anh!- Nó tiếp tục nói những lời đã kích anh. Nghe xong, đôi mày người con trai ngày một nheo lại. Anh mạnh bạo xiết chặt hai cổ tay nó hơn, sau đó hạ thấp làn môi xuống vùng cổ nó, cắn mạnh. Cảm nhận được vị trí ở cổ đang đau lên, nó không chịu đựng được giãy giụa. Không phải! Nó không muốn chuyện này xảy ra với nó một chút nào hết. Không muốn! Nó tuyệt đối không muốn!

Rồi từ từ rời khỏi vùng cổ bị anh cắn đến rướm máu kia, anh quay lại nhìn vào khuôn mặt nó cười khẩy:

- Sao chưa gì mà em đã không chịu được rồi hả? Đây chỉ là bước mở màn thôi. Không phải, em đang muốn chúng ta tiến xa hơn sao? Đồng Khiết Như!

Korean nhấn mạnh tên của nó xong, thì nghiêng đầu xuống mút nhẹ làn môi nó. Nụ hôn kéo dài trong tầm mười giây, rồi anh chủ động buông nó ra. Gương mặt, vẫn giữ với thái độ lạnh lùng:

- Tôi không thích chiếm đoạt một người không có khả năng chống cự lại tôi. Mọi thứ đến đây kết thúc đi. Lần sau nếu em còn khiêu khích tôi, tôi nhất định sẽ không để em bước xuống giường được. Đồng Khiết Như, đây là lần cuối tôi nhường em! Em nên nhớ cho rõ đó!

Anh hần học cảnh cáo, rồi nhanh chóng bước xuống giường. Sau đó, thì quay người bỏ đi. Từ từ ngồi dậy nhìn theo sau, nó sợ hãi khóc thành tiếng. Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ? Tại sao Korean lại đối xử với nó như vậy? Không phải anh đã từng nói, sẽ không làm tổn thương nó sao?

“Không được! Mình không thể ở lại đây nữa rồi! Mình không thể ở lại đây! Nếu không, mình sẽ rất khó thở! Không được! Korean.. Hức Hức ”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Đưa ra quyết định

- Em đã suy nghĩ kỹ rồi sao? Em thật sự muốn cùng bà ấy trở về với Tiêu Nhiên, như những gì em đã suy nghĩ từ trước đúng chứ?

Đứng bên cạnh Zanbi trên sân thượng ngay lúc này không ai khác, chính là nó. Sau khi nghe được câu hỏi của anh, nó chỉ biết quay lại cười trừ. Sau những gì đã xảy ra, thì nó cũng đã đưa ra một phương án kỷ lưỡng cho mình. Nó không thuộc về nơi này. Nơi quá nhiều người vắng kín cuộc đời nó. Một mình nó, thì sẽ không chăm sóc chu tất cho mẹ. Chỉ bằng, nó trở về ở bên cạnh Tiêu Nhiên. Ít ra, vẫn còn có anh làm điểm tựa vững chắc. Những ngày tháng ở bên anh sau này, nó sẽ cảm thấy bình yên hơn.

Rồi hít thở thật sâu, người con gái trước mặt anh quay lại nhìn về khoảng trời xa mỉm cười. Nụ cười chân thật, và đẹp nhất mà anh đã từng thấy.

- Giống như những gì anh đã nói. Tôi đã quyết định rất kỹ trước khi đến gặp anh. Lâu rồi tôi không trở về nơi đó, chắc hẳn Tiêu Nhiên rất nhớ tôi!- Khẳng định rồi, nó quay nhanh lại đối diện Zanbi- Do đó, tôi sẽ quay về nơi vốn dĩ mới thật sự thuộc về mình. Còn về phần thủ tục, anh đã hứa thì không được nuốt lời đó! Với lại chuyện này, chỉ có hai chúng ta biết. Nếu anh để người thứ ba biết tôi sẽ rời khỏi đây, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh có biết không?- Hùng hồn, nó cảnh cáo. Đứng ngẩn ngơ hồi lâu, anh theo bản năng gật đầu.

Cái gì mà nơi này không thuộc về nó chứ? Nếu nó rời khỏi đây, thì anh còn biết vấn vương ai đây? Chăm sóc mẹ nó chỉ là một phần trong dự định gặp nó của anh. Đưa ra quyết định để bà rời khỏi đây cũng vì anh không muốn nhìn thấy nó đau khổ. Nhưng mà, anh hoàn toàn không cam tâm. Anh thật sự không cam tâm để nó rời khỏi anh.

Vậy nên, anh phải làm sao mới đúng đây?

“Hàn Vỹ Nghiêm ơi là Hàn Vỹ Nghiêm! May đúng là một tên ngốc nhất trên đời mà!”

“Tại sao mình lại cứ có cảm giác quen thuộc khi nhìn vào cô bé đó chứ? Rốt cuộc là tại sao vậy? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?”

Cộc Cộc

- Tiền bối! Em vào có được không?- Tiếng gõ cửa kèm theo giọng của Zanbi làm anh giật mình. Rồi hướng mắt nhìn về phía xa, Iku theo phản xạ thở dài khi thấy Zanbi từ bên ngoài bước vào. Quan sát nét mặt khó coi của anh, người con trai trước mặt khẽ chau mày, rồi nhanh chóng đóng cửa lại- Nè tiền bối, anh có tâm sự sao? Là tương tư cô gái nào vậy hả?- Đến gần ngồi xuống đối diện Iku, anh hỏi. Nghe cái câu hỏi móc họng của Zanbi, khuôn mặt anh ngày một thay đổi lớn:

- Có sao?

Iku khó coi hỏi lại. Zanbi cười nhẹ, sau đó khẽ gật đầu:

- Đương nhiên! Mà nè tiền bối..

Đang nói thì ai kia chợt khựng lại khi nhìn thấy sắp hồ sơ bệnh án trên bàn. Cái đó không phải là hồ sơ bệnh án của mẹ nó sao? Sao thứ đó lại ở đây?

- Sao?

- Em thắc mắc tại sao anh lại giữ hồ sơ bệnh án của mẹ con bé chứ? Không lẽ anh không biết, đó là bệnh nhân của em hay sao? Hơn nữa, người khiến anh suy nghĩ từ nãy đến giờ. Có phải là Khiết Như không?

Lấy làm hiếu kỳ, Zanbi lên tiếng hỏi tiếp. Đúng lúc người bên ngoài vừa đi ngang phòng làm việc của Iku, liền khựng lại cau mày. Hình như, nó nghe được ai đó đang nhắc đến nó thì phải.

- Căn phòng này..

Rồi hướng mắt nhìn lên cửa phòng, nó lẩm bẩm. Rõ ràng đây là phòng của người đó mà. Hơn nữa, giọng nói đó cũng rất quen thuộc. Không phải nó vừa đàm đạo với anh ta sao? Tên Zanbi xấu xa này, lại không giữ lời hứa đi nói với người khác ư? Nếu nó không dạy dỗ anh ta, tên nó sẽ đổi ngược lại.

- Thật ra anh..

Cộc Cộc

Tiếng gõ cửa một lần nữa cắt ngang lời Iku. Hướng mắt nhìn vào anh, rồi nhìn lại phía cửa, Zanbi khẽ chau mày. Ai lại không biết điều gõ cửa vậy chứ?

- Chuyện này vẫn chưa xong đâu! Đợi em xem là ai cái đã!

Nói xong, anh chủ động đi mở cửa. Đưa mắt nhìn theo bóng Zanbi, Iku vội cười nhẹ. Đồ ngốc! Anh bị đe dọa mà trưởng thành sao?

Cạch

Cánh cửa được mở toang. Và đúng như dự định, gương mặt Zanbi đã biến đổi thành 360 độ. Tại sao người gõ cửa lại là nó chứ? Xém nữa, anh đã nằng cho nó một trận rồi ==

- Khiết Như! Sao lại là em vậy? Em.

- Câu hỏi này là tôi hỏi anh mới đúng. Sao anh lại nhắc đến tôi khi nói chuyện với người khác chứ? Không lẽ anh đã quên, vừa mới hứa với tôi chuyện gì sao?

Cướp lời, nó mắng. Người bên trong vừa nghe thấy giọng nó, liền nhanh chóng đi ra xem tình hình. Đối diện cô nắm lùn trước mặt rồi nhìn sang nét mặt khó coi của Zanbi, Iku cau mày:

- Hai đứa rốt cuộc có chuyện gì vậy? Sao lại nói chuyện lớn tiếng như vậy hả?

Anh hỏi, giọng điệu có chút không hài lòng. Nó lúc này cũng nhìn chăm chăm vào Iku, sau đó bỗng trở nên cứng họng. Tại sao nó lại có cảm giác thân quen chết tiệt này nữa rồi? Tại sao người đó lại là Hạ Doãn Minh anh ta? Rốt cuộc là tại sao chứ?

“Cô bé này, tại sao?”

Tương tự nó, anh cũng không thể nói thêm được lời nào. Có gì đó quen thuộc, nhưng anh lại không thể ngộ ra đó là gì. Rồi từ quan sát nó đến Iku, Zanbi bất giác cười nhạt:

“Là như vậy sao? Thật là..”

- Ah~ dứt cho em nhanh lên!

Vâng, không ai khác ngoài giọng của Anny. Cô hiện tại đang thực hiện câu châm ngôn "Há miệng chờ sung" a. Mà cái người buộc phải thay Ken chăm sóc cho cô, chính là EB. Quan sát nét mặt hấp tấp của ai kia, anh không kiềm chế bật cười. Riêng có vài người ở phòng khách khi nghe tiếng nói nũng nịu kia, liền theo phản xạ chau mày:

- Thiết tình.. có cần khoa trương vậy không?

Cho miếng snack vào mồm, Anvert lên tiếng lầm bầm. Anh phải nói là đang cực kỳ ngứa mắt nha. Đã vậy, mà nữ chính còn không có nhà nữa chứ ==

Rồi nhìn sang nét mặt khó coi của em trai, Korean khẽ lắc đầu rồi đứng dậy bỏ ra khuôn viên. Nếu anh còn ở đây, thì nhất định sẽ phát điên lên thôi. Căn cứ của anh, từ khi nào biến thành trại trẻ mồ côi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Nụ cười của anh, là câu trả lời tốt nhất cho tôi [end]

KÍTTT

Cho xe dừng lại trước phần lãnh địa của Korean, Iku quay sang bắt gặp khuôn mặt trầm ngâm của nó liền mỉm cười. Anh cũng không biết rõ, tại sao bản thân lại vô thức tự cười nữa. Hơn nữa, cảm giác ngọt ngào khi xe dừng lại cũng tăng nhanh. Phải chăng, anh quá dành sự ưu ái cho cô bé này? Ngược lại với Iku, tâm trạng nó càng thêm hỗn loạn khi trông thấy nụ cười đó của anh. Tại sao tự dưng Iku lại cười như vậy với nó chứ? Huống hồ, nó còn quá giang anh về đây. Nói cách khác, nó rất sợ cảm giác rung động với người con trai khác. Bởi vì mỗi lần như vậy, thì anh ta sẽ có một phần vương mắc trong lòng nó. Tóm lại, nó là không biết phải đối mặt với người đó thế nào. Ra sao à? Đương nhiên điều đó nó chắc chắn không biết rồi.

- Đồng Khiết Như, là tên của em sao?-Anh hỏi. Giật mình ngược lên nhìn anh, nó theo thói quen gật đầu. Vì trông lúc nhìn thấy nụ cười của Iku, nó đã kịp cúi gập xuống- Àh, một cái tên rất dễ thương!-Anh vẫn tiếp tục đọc thoại. Nhìn vào khuôn mặt đang có chút e ngại của đối phương, nó bất giác cười nhẹ. Đây là lần thứ hai anh ta khen nó rồi đấy! Nó có nên hỏi, anh có thật lòng khi đặt ra câu kết luận hay không?

- Cảm ơn anh! Nhưng hình như, anh có quá lời rồi phải không?!

Theo thói quen, nó từ tốn khi đặt câu hỏi với người lạ. Người con trai ở đối diện nó cười khi, rồi cũng như nó từ tốn đáp:

- Dĩ nhiên! Đó là những lời thật lòng nhất của tôi. Do đó, em đừng lấy làm lo lắng. Hạ Doãn Minh tôi, sẽ không là loại người nói dối để lấy lòng người khác đâu. Đến nhà của em rồi. Em mau vào trong đi!

Anh nhắc nhở. Nghe anh nói xong, nó liền quay lại nhìn vào trong thờ dài. Đây là nhà của nó sao?

- Tôi biết rồi!

Nó hờ hững đáp, rồi tháo nhẹ dây an toàn ra khỏi người mình. Sau đó, thì nhanh chóng đẩy cửa xe bước xuống. Người bên trong cũng vừa đứng lúc bước ra. Bất gặp hình ảnh của Korean từ bên trong nhìn ra mình, nó lại lần nữa khó xử. Liệu rằng anh ta có như lần trước nói những lời ngọt ngào đó để an ủi nó không? Hay là, sẽ lại phát điên lên tra khảo nó? Ủ, anh ta là ai vậy? Sao lại đưa em về? Rốt cuộc giữa hai người là mối quan hệ gì? Nhưng không! Lần này cũng là con người ấy, vẫn là về đạo mạo anh tuấn khiến người ta phải ngước nhìn. Nhưng mà, lại có gì đó rất khác. Korean cười nhếch môi khinh bỉ nó, rồi nhanh chóng quay trở lại bên trong. Đưa mắt nhìn theo bóng dáng ngày một khuất xa tầm nhìn của mình, nó mỉm cười trong nước mắt. Đây là câu trả lời mà trước khi nó muốn đưa ra quyết định cho bản thân sao? Vậy được! Nó chiều anh vậy! Hãy một lần nữa phát điên khi nó rời khỏi đây, hay là bình thân cũng được. Nó không quan trọng. Không quan trọng với bất kỳ ai. Mạnh mẽ cũng được. Nhu nhược cũng được. Với nó không sao hết!

“Sao tất cả mọi chuyện đã xảy ra. Nếu tình huống ngày hôm nay giống như ngày hôm đó. Thì tôi nhất định sẽ bắt chấp tất cả, mà ở lại nơi hạnh phúc cùng có sự đau khổ này. Nhưng mà anh không làm vậy. Anh đã cho tôi biết câu trả lời của anh. Vậy được Korean, tôi sẽ rời khỏi đây. Hức, tạm biệt anh!”

Quệt nước mắt, nó như một con thiêu thân không còn đường lui chạy vụt đi. Bất ngờ trước sự rời đi của nó, Iku nhìn vào trong, rồi bất giác thờ dài. Anh có nên đuổi theo nó không? Người con trai lúc này với nó là mối quan hệ gì? Tại sao khi nhìn thấy cậu ta, nó lại không chịu được đến nỗi khóc lóc mà chạy đi?

“Bây giờ mình phải đi đâu đây? Trong nhất thời, mình không biết phải làm gì hết. Nếu như có K.O ở đây, thì mọi thứ đã tốt đẹp hơn rồi! K.O, là em gái có lỗi với anh hai. Là em không thể thực hiện lời đã hứa, không được sa ngã trước người khác với anh. Bây giờ em rất rồi. Em thật sự rất rồi. Hức, K.O, em rốt cuộc phải làm sao đây anh?”

Sau những cuộc chạy không màng đến tính mạng, nó cũng kịp dừng lại trước công viên. Nơi bao hồi ức tốt đẹp lại ùa về. Nó còn nhớ rất rõ lúc đó, nó đã gặp Shyz ở đây. Đây là nơi mà anh đã nhặt được sợi dây chuyền và trả lại cho nó. Cũng là nơi, mà nó đã chủ động ôm chặt anh. Là nơi lúc nhỏ nó cùng Bin dạo chơi. Và nơi đây cũng là nơi, Korean đã đến cướp lấy nó. Mọi thứ, bây giờ phải chấm dứt thật sao? Cái hồi ức và những kỷ niệm tốt đẹp ấy?

Nghĩ rồi, nước mắt nó theo cơn đau rơi hối hả. Người ở phía sau đứng lúc dừng lại, sau đó khẽ nghiêng đầu nhìn về cô bé đang đứng trước mặt mình. Hình như, đó là cô nhóc dưới mưa hôm đó không phải sao?

Rồi bước đến gần hơn, anh đặt tay lên vai nó mở lời:

- Nè cô bé, em đang có tâm sự sao?- Câu hỏi kia làm nó giật mình. Quay lại đối diện Yan, nó bất ngờ im lặng. Nó đâu quen biết anh ta đâu- Anh là Trịnh Hy. Nói chuyện với nhóc một chút có được không?-Người con trai đạo mạo đối diện nó tiếp tục mở lời. Nhìn vào anh hồi lâu, nó bất giác gật đầu:

- Được rồi!

- Rốt cuộc thì câu trả lời của em, chính là khi nhìn thấy tôi đau khổ mới vui sao? Đồng Khiết Như! Ngưng làm tổn thương nhau, chúng ta sẽ chết sao?

Cầm lấy bức ảnh người con gái được đặt trên tủ đầu giường lên xem. Nói thật, anh lúc này cảm thấy đau tận tột. Rõ ràng là rất thích nó, tại sao anh không thể nói ra? Rõ ràng không muốn làm tổn thương nó, tại sao anh cứ mãi tự mình lấy dao khuấy sâu vào? Tại sao? Rốt cuộc những gì không nên anh cũng đã làm. Nèn, anh cũng đã làm. Giờ đây là lúc kết thúc tất cả sao? Không! Anh không cam tâm. Anh thật sự không cam tâm. Giả như lúc đó, anh có thể như lúc đối diện với Addy thì quá tốt rồi. Bây giờ không nhìn thấy nó, thì người đau khổ nhất là ai đây?

Rồi bước chậm chạp đến phía sau Korean, Anny đặt hai tay lên hong chau mày. Sau đó, phát ra tiếng thờ dài thường thục:

- Anh và Khiết Như, lại xảy ra chuyện gì nữa rồi sao? Tôi đã nói rồi mà không chịu tin. Nếu anh thích nó, thì nên chứng minh thành ý chứ! Nếu một ngày nào đó, nó không còn ở bên cạnh anh giống như câu chuyện vài tháng trước. Thì tôi nói cho Hạo Thy Nhật anh biết, anh chắc chắn sẽ hối hận! Chắc chắn sẽ hối hận!

Cô tức giận phát ra những lời đã kích anh. Nhưng không! Anh lúc này cũng chỉ giữ nguyên với khuôn mặt bình thân, sau đó quay lại đối diện với Anny:

- Cô có biết không? Một người dù bề ngoài lạnh lẽo và tàn nhẫn như thế nào đi nữa. Thì trái tim của họ, cũng chỉ là được làm bằng máu mà thôi. Do đó cứ như cô nói. Nếu tua ngược câu chuyện vài tháng trước. Thì chắc chắn tôi sẽ rất hối hận. Rất hối hận là đằng khác. Nhưng mà cô có biết rằng. Sức nặng của tôi trong lòng của Khiết Như. Vốn dĩ chẳng là cái đinh gì hết. Vậy tại sao, tôi lại phải hối hận hả?

Nói rồi, anh đặt lại bức ảnh lại vị trí cũ rồi quay người bỏ đi. Nhìn lại bức ảnh trên tủ đầu giường, rồi quay lại nhìn theo bóng dáng anh, cô lần nữa thờ dài. Là anh tự nói không đau. Khi khóc cũng có thể tự lau. Và cả khi nói dối, cũng là một người rất bình tĩnh. Cô khâm phục. Thật sự khâm phục anh.

- Tôi mong những lời này của anh, đừng bao giờ để Khiết Như nghe được. Nếu nó nghe được. Thì tôi dám cá với anh, anh chắc chắn sẽ hối hận!

Cô hét lớn với theo. Nhưng những lời nói lúc này của cô, cũng chẳng mãi mãi gì người vừa mới từ đây rời khỏi. Nhưng người đứng nghe nốt câu chuyện kia, chỉ còn biết run rẩy mà mỉm cười. Dường như nụ cười lúc đó của anh, chính là câu trả lời tốt nhất cho bao sự rối ren trong đầu nó ở hiện tại. Người ta nói: " Hạnh phúc nhất, là khi nhìn thấy người mình thích mỉm cười " Nhưng ở một điểm khác. Chỉ một nụ cười của người đó thôi, thì cũng sẽ là một câu

trả lời tốt nhất.

Broken heart!

[Hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Status: Không có anh, em vẫn cứ là em!

Không có anh, em vẫn cứ là em!

- Tim vẫn đập 70 lần 1 phút:)
- Vẫn mạnh mẽ và có chút bướng bỉnh=))
- Miệng vẫn cười, nước mắt không rơi..
- Không có anh, em cũng thế thôi!
- Thích phấn son, thích điệu đà làm dáng *_*
- Thích bật mỗi một bài hát không thay đổi ^_~
- Tiếng phone reo tay vẫn bấm rất nhanh O_O
- Không có anh, em vẫn chỉ là em^3^
- Mất xoe tròn khi thấy chàng trai đẹp 8-)
- Vẫn tự tin bước ra đường vui vẻ:P
- Vẫn ngượng ngùng khi ai đó làm quen:D
- Không có anh, thì em cũng đẩy thôi!
- Chỉ có điều nói dối nhiều hơn trước:)
- Học được cách giấu cảm xúc điều luyện:))
- Nhớ anh nhiều, nhưng miệng vẫn nói "KHÔNG"=)

#Cùng thư giãn khi không có chap mới để đọc nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: PHẦN II: TÂM CAN BẢO BỐI CỦA TỔNG TÀI

Người ta nói: "Hạnh phúc nhất, chính là khi nhìn thấy người mình thích mỉm cười" Đúng! Chính xác là câu nói này. Nhưng mà ở một điểm khác. Chỉ một nụ cười của người đó thôi, cũng sẽ biến thành một câu trả lời tốt nhất. Dù cho đôi lúc, đó chỉ là một sự hời hợt vô tình.

Tâm Can Bảo Bối Của Tổng Tài sẽ nối tiếp *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* Phần 2.. Vẫn mong all sẽ ủng hộ:-* Lâu ngày không đụng đến bàn phím, chả biết có bị lợc nghề hay không? Ai đọc xong cái đoạn này, thì chờ mờ tờ nhận xét tỏ biết nhé!

VĂN AN:

Sau những lần làm tổn thương đối phương. Thậm chí, là cả việc lừa dối vì anh biết đó là lời nói thiện chí. Nhưng mà, nếu con người ta nói dối một lần, thì tất yếu sẽ có nhiều lần sau. Vậy nên, anh phải làm sao khi con đường phía trước mình đi quá chằng chịt? Và người bị anh làm tổn thương từ ngày này qua ngày khác, lại là một cô bé rất cứng đầu? Cái được gọi là " Tâm Can Bảo Bối " gì đó của anh, liệu có tồn tại mãi mãi khi nó quyết định rời xa anh không? Và những con người khác cùng anh, liệu có thể ngăn cản bản tính kia trỗi dậy? Hay.. Sẽ lại dùng thời gian còn lại, để suy xét về cái cách đối xử của mình?

=> ĐÔI LỜI TÁC GIẢ:

- Thứ nhất: Hmm.. Đầu tiên cho tớ sr các cậu vì đã để các cậu chờ ss2 nhé. Nhưng mà, tớ thật sự có chuyện riêng rất rất là quan trọng mới ra trễ ==))
Thế nên, chưa gì đã có người chèo kéo đọc giả của tớ hưởng ứng mua xăng rồi!)) Lạnh cả người a.. *Đùa đấy*

- Thứ Hai: Đạo này cứ seo đấy! Tớ đột nhiên chuyển sang thích Ending phải thật thật sự buồn ^^ Nói tóm lại là càng lâm ly bi đát càng tốt, haha *Cười lớn* Do đó, nếu mà ss2 khi Ending nó có đi lệch hướng thì các cậu nhớ thông cảm cho tớ ^^ Vạn sự tùy tâm mà ==))

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 105: Vấn vương tơ lòng của anh

Nè công chúa nhỏ, sao hôm nay em lại có nhã hứng đến thăm anh vậy? Hà?

Đứng xoay lưng về phía nó, Endy vừa tự tay pha cà phê vừa hỏi. Anh cũng đang sắp không hiểu được nó rồi đây này. Mỗi lần nó có chuyện không vui, hình như đều chạy đến tìm anh. Nhưng mà hôm nay, anh lại cảm thấy nó có gì đó rất khác. Giống như là, nó đến để nói tạm biệt với anh thì đúng hơn. Nhưng song đó, lại có gì đó mập mờ không phải lắm. Nói tóm lại, cái nội dung kia, giống như được viết theo một kiểu kết thúc mở vậy.

Rồi cúi mặt nhìn xuống đĩa bánh kem hương dâu trước mặt mình, nó cười nhạt. Phải làm sao đây? Lúc này nó phải trả lời Endy như thế nào đây? Nó có nên nói, sau này nó sẽ không bao giờ được thưởng thức bánh kem hảo hạng này của anh nữa không? Và cũng sẽ, không bao giờ để anh làm thùng rác cho nó nữa. Nói tất cả từ sau giây phút này, sẽ hoàn toàn mãi mãi biến mất. Nói anh phải, mau chóng tìm được một phương hướng cho mình.

- Khiết Như, em rốt cuộc là làm sao vậy?

Không chịu được cái không gian im lặng của hiện tại, anh nhanh chóng quay người về con người ở đối diện lên tiếng. Nó lúc này nhận thức được anh đang hiểu kỳ, cũng liền nhanh chóng ngẩng mặt lên, sau đó cười gượng gạo:

- Em có làm sao đâu anh! Chỉ là.. Mỗi khi mà tâm trạng em không tốt, thì anh lại có lòng tốt để em thưởng thức bánh kem miễn phí. Em là đang nghĩ, phải làm sao để trả ơn cho anh thôi!

Nắm bắt được lý do, nó lúc này mới từ tốn giải thích. Endy vốn dĩ cũng không tin lời nó lắm, nhưng anh chỉ còn biết cười trừ. Thật ra nếu anh có hỏi, nó cũng sẽ không bao giờ trả lời anh đâu. Thôi thì, cứ để mọi thứ thật tự nhiên đi.

- Nói hay hơn cả hát. Thảo nào, mấy tên phiền phức kia, lại rất thích em!-Đỡ hai tay trước ngực, anh nhìn nó nhướng mày, rồi quay lại cầm lấy tách cà phê vừa mới pha xong mỉm cười- Nếu như mỗi lúc mà em không vui lại chạy đến tìm anh. Thì người làm anh như anh, không phải sẽ không có thời gian quen bạn gái hay sao hả?-Rồi quay lại nhìn nó, ai kia lên tiếng trên ghế. Nó trầm ngâm một lúc lâu, sau đó đứng dậy đối diện anh, lắc nhẹ đầu:

- Sẽ không có đâu! Bởi vì sau này, anh nhất định sẽ có thời gian quen bạn gái. Đến lúc đó, sẽ không có ai làm kỉ hà cảm mũi của anh nữa-Nó đáp, trong giọng nói có chút run. Anh như ngộ ra được điều bất thường, liền nhanh chóng đi về phía nó. Đặt nhẹ tách cà phê vẫn còn nghi ngút khói cùng mùi hương nhẹ nhẹ tỏa ra lên bàn, anh nhìn nó chau mày. Rốt cuộc, câu nói đó là ý gì chứ?- Endy, anh đừng nhìn em như vậy có được không? Nếu anh cứ tiếp tục nhìn em bằng ánh mắt kỳ lạ đó, thì không những sau này anh không quen được bạn gái. Mà cả những người thích anh, cũng sẽ không dám đến gần anh. Vì trông anh bây giờ, thật sự rất khó coi!-Nói đến đây, nó trong phút chốc lại bật cười trên anh. Người con trai đối diện cũng bật cười, rồi bước lại đến gần nó, hai tay chống lên hông:

- Vậy anh hỏi em: Làm sao để đối phương biết được, tình cảm mà mình dành cho người đó hả? Và làm sao biết được, thế nào là bản thân đã thích người đó rất nhiều? Rất nhiều là đáng khác! Thậm chí.. Khi người đó vui, bản thân chúng ta cũng rất vui?

Câu hỏi này, không phải là đang làm khó nó hay sao? Thế nào để người đó biết được mình thích người đó? Và thế nào để biết, là bản thân đã thích người đó rất nhiều? Liệu đó có giống như anh đã nói. Chỉ khi nhìn thấy người đó mỉm cười, thì chúng ta cũng sẽ cảm nhận được niềm vui không? Và khi người đó lạnh nhạt với mình, thì lúc đó mình tưởng chừng cả Thế Giới kia đã sụp đổ?

Nó bất giác thở dài, rồi suy tư quay mặt về phía khác. Sao trong lúc này, nó lại cảm thấy trong lòng đang có thứ gì đó đè nặng vậy? Endy nghiêng đầu nhìn sang biểu hiện khó coi của nó hồi lâu, sau đó lắc nhẹ đầu. Nó còn không biết rõ cảm xúc thật của mình, thì làm sao có thể trả lời câu hỏi vắn vơ này của anh chứ!

- Được rồi Khiết Như! Chuyện này không quan trọng đến mức em phải suy tư như vậy đâu. Cà phê sắp nguội rồi, em mau chóng thưởng thức đi. Người

được anh tự tay xuống bếp pha cafe không có nhiều đầu đồ! Em còn không biết tận dụng, thì không phải đã lãng phí của trời rồi sao? -Kiều ngao, anh nói, rồi đi chuyển vòng ra sau lưng nó- Công chúa nhỏ của anh, thử xem tài nghệ này của anh xem sao. Nếu so với mấy tên phiền phức kia, thì anh đã đạt một trăm điểm chưa hả?-Rồi đặt nhẹ hai bàn tay rấn chắc lên bờ vai nó, Endy tiếp tục nói. Sau đó, anh cẩn thận đẩy nhẹ nó đến chiếc ghế mình đã kéo ra trước đó, rồi để nó ngồi xuống. Nó lúc này nhìn vào tách cafe trên bàn, rồi quay mặt lại nhìn anh gật đầu:

- Em biết rồi anh!

“Kỳ lạ thật! Đáng lý ra giờ này khi biết Khiết Như chưa về, thì anh ta phải sốt sáng lắm chứ? Sao có thể ở đó, mà bình tĩnh làm việc như vậy a? Trong chuyện này, nhất định có vấn đề. Phong Vũ Di mình, sẽ phải đi điều tra thôi. Haha ”

Cầm bịch Snack từ trong bếp bước ra, Anny vừa đi vừa thả bỏ vào mồm. Bên cạnh đó, cô cũng không quên việc dán mắt vào xem nhất cử nhất động của Korean. Cơ mà anh ta siêu phẩm ghê. Làm việc từ sáng đến trưa, rồi từ trưa đến chiều không mệt ả? Cô có nên nói, anh ta là một loài sinh vật hiếm cần bảo vệ không?

Rồi một bước, hai bước đến cạnh ngó vào laptop của ai kia, Anny như được mở rộng tầm mắt. Không phải anh ta chứ? Cũng có lúc anh ta đi đọc truyện tranh chăm chỉ đến vậy sao? Thảo nào, lại không thêm quan tâm bạn cô đang ở đâu. Được lắm! Thù này cô sẽ trả giùm nó.

- Nhìn đủ chưa? Tôi thiết nghĩ, cô đang có thời gian nhìn trộm người khác như vậy. Vậy mà tại sao, lại không có thời gian đi lo chuyện của mình?

Ngước con ngươi lạnh lùng lên nhìn cô, anh hỏi với giọng khiêu khích. Anny nhếch môi một cái, rồi bước sang chiếc ghế bên cạnh ngồi phịch xuống:

- Chuyện của tôi, thì phải nói là lưỡng toàn kỳ mỹ nha. Từ công việc, gia đình đến tình cảm. Tôi có gì phải lo chứ?-Cô bình thản đáp, sau đó cho ngay miếng Snack khoai tây vào mồm, rồi cười tươi nhìn lại anh- Người cần lo cho mình là anh mới đúng. Không phải anh rất yêu Khiết Như hay sao? Vậy rồi cuộc, nó đã đi đâu rồi hả? Anh không sợ, nó xảy ra bất trắc gì sao?-Nói đến chuyện có liên quan đến nó, gương mặt bình thường của anh bỗng chuyển sang bất bình thường. Nó thì có sao chứ? Người có sao mới thật sự là anh đây này. Suốt ngày chạy hết chỗ này đến chỗ khác. Nó muốn đi, anh có thể trói nó lại hay sao?

-...

- Ê! Anh làm sao vậy?

Quan sát nét mặt trầm ngâm của anh, cô không nhịn được tò mò tiếp tục hỏi. Korean lúc này không nói gì, chỉ đóng vùi laptop rồi đứng dậy bỏ đi. Chau mày nhìn theo sau, Anny méo xệch miệng. Biểu hiện tẻ như vậy mà nói không có chuyện gì xảy ra, cô sẽ đi bằng đầu xuống đất.

- Minh.. có nên gõ cửa không? Nếu như gặp anh ta, rồi mình sẽ làm gì? Tự nhiên, lại vô lý đến giải thích chuyện giữa mình và Iku là không có gì sao? Nhưng mà, tại sao mình lại làm như vậy chứ? Đồng Khiết Như, mày sáng suốt một chút có được không? Không phải Korean đã nói rất rõ rồi hay sao? Dù mình làm bất cứ thứ gì, anh ta cũng sẽ không bao giờ như lúc trước mà để ý đến nữa. Tốt nhất, mình nên dừng tự chuốc phiền phức.

Nó đã suy nghĩ rất lâu khi quyết định đến tìm Korean để giải thích mọi thứ. Nhưng mà khi thật sự đứng trước căn phòng này, nó lại không thể hạ quyết tâm thôi không suy nghĩ. Nếu nó giải thích, thì anh ta có nghe không? Hay là, nó lại tự đứng đó chuốc phiền toái cho mình?

Rồi đưa tay đặt nhẹ lên chốt cửa, nó bất giác khép chặt mắt:

“Nếu cửa khóa, mình sẽ không làm phiền anh ta. Và ngược lại, nếu cửa không khóa, mình sẽ giải thích. Một, hai, ba ”

Cạch

Sau ba tiếng đếm, cánh cửa phòng của anh lúc này cũng được mở toang. Nó đưa mắt nhìn vào bên trong, sau đó chột thờ dài. Căn phòng vốn dĩ không có một ai hết. Đây có phải, là ý trời rồi hay không?

Cộp

Cộp

- Em tìm tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Cái được gọi là cố chấp

PARIS

05:30 pm

Hoàng hôn trên biển. Cái không gian và cảm giác thật cô độc khi chỉ có một mình đứng đối mặt với biển khơi. Anh còn nhớ rất rõ: Khi những lúc mà tâm trạng anh tệ hại nhất. Thì lúc đó, lại luôn luôn có một người chạy đến ôm chặt lấy anh từ phía sau. Thậm chí cô bé đó còn ngáy ngủ nói với anh rằng: " Đồ ngốc! Sau này bắt kể những gì mà anh làm, dù là vô tình hay cố ý làm tổn thương em. Em cũng sẽ vì thời gian qua anh đã rất tốt với em, mà sẽ không tính toán mọi thứ " Anh thiết nghĩ, lúc đó chỉ là một câu nói vô thức được phát ra thôi. Mãi mãi, nó sẽ không bao giờ đặt anh vào tình thế ray rứt đó. Nhưng mà đến hôm nay, lời nói vô tri kia cũng đã vì vô thức mà được hình thành. Nếu như cứ mãi mãi tiếp tục như thế này, thì anh rất sợ mình sẽ càng lún sâu hơn. Người ta nói đúng. Nói dối được một lần, thì sẽ có nhiều lần sau tiếp diễn. Thậm chí, những lời nói dối kia lại dần biến thành một thói quen vô cùng xấu. Nhưng nếu lời nói dối đó là lời nói dối thiện chí, thì có đáng được đôi phương tha thứ không?

Thả hồn vào bốn bề khung cảnh lạnh lẽo của hiện tại, Tiêu Nhiên dùng ánh mắt chứa đầy rẫy sự đau buồn của mình nhìn ra xa. Ở nơi đó, nó lúc này đang làm gì? Có nhớ đến anh không? Thậm chí, là có quên bèn việc ăn uống chỉ vì lo lắng cho những chuyện vợ vẫn đã xảy ra không? Có cười nhiều như những lúc ở bên anh không? Và có chịu tổn thương, từ những con người đang ở bên cạnh không? Nếu anh đã lo lắng như vậy, thì tại sao vẫn không có đủ dũng khí kéo nó về phía mình chứ?

- Tiêu Nhiên! Cậu làm gì ở đó vậy?

Là giọng một người con gái đang hỏi anh. Tiêu Nhiên lúc này thờ ơ ra, rồi quay lại đối diện cô lúc đầu, đi kèm theo đó là một nụ cười nhạt nhẽo. Đó là Tang Du, cô bạn thân duy nhất là nữ thời trung học của anh. Cô không những giỏi về kinh doanh, mà còn có một gương mặt rất xinh đẹp. Thậm chí hình mẫu bạn trai mà cô đề ra, chính là mẫu người giống Tiêu Nhiên. Bề ngoài thì có vẻ cô cố gắng giữ khoảng cách với anh, nhưng thật ra, cô đã có tình cảm với anh từ lúc còn đi học. Chỉ là, anh không bao giờ để ý đến việc cô thích anh. Và trong lòng Colbie cũng biết rất rõ, anh chỉ coi cô như là cô em gái của mình. Còn về người anh thích, lại là một người khác. Đôi lúc tạo hóa cũng rất thích trêu ngươi. Người mình thích thì luôn kiếm cách né tránh mình. Còn người mình xem như là rác, thì lại dùng toàn bộ tâm sức bên cạnh. Định nghĩa này, nên gọi tắt là gì đây?

Rồi bước đến gần hơn với K.O, Colbie chủ động lùi từ phía sau ra hai vé xem phim dở dành anh. Cô biết tâm trạng anh không tốt, cho nên cô đã cố gắng cất công tạo bất ngờ này. Nhưng Tang Du đâu biết rằng: Khi nhìn thấy hai vé xem phim trên tay cô, cũng là lúc tim anh như bị ai đó đang bóp chặt. Là phim hoạt hình sao? Chết tiệt! Anh đâu còn là trẻ con mà dở dành kiểu quái gở này chứ! Giống một người. Anh lại nhớ đến một người rồi.

- Tôi biết đây không phải là thể loại cậu thích. Nhưng mà K.O này.. Cậu có từng nghĩ qua, việc sẽ thay đổi thói quen của mình không? Điển hình là: Khi chúng ta, buông bỏ một thứ mà mình đã từng rất nặng niu chẳng hạn. Mà thay vào đó, là tiếp nhận một thứ mới mẻ khác?

Cô gợi ý. Thật ra thì cô rất muốn nhờ hai vé xem phim này, mà có can đảm chủ động tỏ tình với anh. Tuy nhiên, cách này lại có phần ngu ngốc thật. Nhưng mà thà nói ra, còn đỡ hơn là phải giấu kín trong lòng. Dù kết quả như thế nào đi chăng nữa, cô cũng sẽ cố gắng tiếp nhận nó.

Giống như cô nói, anh cũng đã từng nghĩ qua việc đó rất nhiều lần. Nhưng mà khi đã quen với một cái gì đó đã gắn bó từ rất lâu, thì trong nhất thời làm sao có thể thay đổi chứ? Người ta nói: " CÁI CŨ KHÔNG ĐI, THÌ LÀM SAO CÁI MỚI ĐẾN " Thế nhưng không một ai biết rằng: Cái cũ luôn luôn là duy độc, và có giá trị liên thành của riêng nó. Do đó, dù cái mới tốt và giá trị hơn cái cũ gấp bội lần. Thì anh vẫn sẽ cố chấp giữ lập trường của mình, quay đầu lại chọn cái cũ.

- Nếu mọi thứ đều có thể dễ dàng như lời cậu nói thì quá tốt rồi! Vậy thì mọi người cũng không cần, phải có lúc cảm thấy bản thân thật vô vị. Cứ gò bó trong một thể giới mà chỉ có một mình họ mới hiểu. Rồi lại lắm lúc, tự suy ngẫm về những gì mình đã làm-Tiêu Nhiên đáp bằng giọng trầm uất, rồi xoay lưng lại với cô- Tang Du, một người nếu đã mang sự cố chấp để khỏa lấp bản thân. Thì cậu có cố gắng thay đổi họ một trăm hay một ngàn lần đi nữa, thì người cảm thấy chán nản vẫn là cậu mà thôi. Vì vậy, trước khi khuyên nhủ một ai đó, thì cậu nên tự đề ra cái câu hỏi này cho mình. Cậu đã từng, đã từng đặt bản thân vào trường hợp người được khuyên nhủ đó chưa?-Im lặng, cô hoàn toàn không thể cất lời trước câu hỏi khó của anh. Có chứ! Cô cũng như anh đã từng nghĩ qua rất nhiều lần. Nhưng mà giống như anh đã nói. Đã là cố chấp, thì ai đó có khuyên một trăm lần, hay một ngàn lần cũng vậy thôi.

Rồi lẳng lẳng xiết chặt hai vé xem phim trong tay đưa ra phía sau, Colbie cười nhạt gât gât đầu:

- Tôi hiểu rồi!

Ánh nắng chói chang của buổi trưa dần dần tắt khi nhường chỗ cho hoàng hôn. Trên con đường đông nghẹt của thành phố, giữa hàng ngàn xe cộ đang chạy. Nó, vẫn một mình không biết phải đi đâu và về đâu. Trong đầu lúc bấy giờ, lại xuất hiện hình ảnh của người con trai ấy. Nó nhớ anh. Nó muốn quay về nơi đó với anh. Tiêu Nhiên, anh có đang đợi nó không? Anh giờ ra sao rồi? Có chịu lo lắng cho bản thân giống như cách mà anh đã lo lắng cho nó không? Anh thường bảo nó ngốc. Nhưng trên thực tế, người ngốc nhất phải là anh mới đúng.

Dừng lại, nó ngay lúc này dừng lại trước một cửa hàng bánh kem thật to. Thông qua làn cửa kính mỏng manh kia, nó cũng đã kịp bắt gặp được nhiều chiếc bánh thật bắt mắt. Bây giờ đã là tháng bảy rồi còn gì. Nếu nó nhớ không nhầm, hai ngày nữa chính là sinh thần thứ mười tám của Bìn. Bình thường anh đối với nó cũng không tệ. Vậy nếu nó bỏ đi lúc này, thì ai sẽ nói câu Happy Birthday với anh đây? Đồ ngốc! Sinh nhật vui vẻ?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 107: Em - anh xứng đáng được hạnh phúc

- Con như vậy là có ý gì đây?

Người đàn ông ngồi ở Sofa tỏ ra hiếu kỳ khi nhìn thấy đơn từ chức mà cậu con trai vừa đặt lên bàn. Thằng nhóc này đang suy nghĩ cái quái gì trong đầu vậy? Chỉ mới nhận chức được vài hôm, thì đã muốn thoái lui rồi sao? Uống công, ông đã cố gắng dài công để sắp xếp mọi thứ. Thật là..

Rồi nhẹ nhàng ngồi xuống Sofa đối diện ba, Bin ngay lúc bấy giờ mỉm cười. Từ nhỏ thì anh đã được nhà họ Vũ xem như con ruột mà nuôi nấng trưởng thành. Đến khi trưởng thành, anh lại càng không thể nhận ân huệ từ họ nữa. Thứ nhất, anh không thể tiếp nhận một thứ khi mà nó không phải là của mình. Thứ hai, người mà đáng nhận danh tước đó, phải là Nike mới đúng. Còn anh, chỉ là một đứa con nuôi thôi.

- Con đã từng, từng suy nghĩ chuyện này rất nhiều lần trước khi ba đề nghị với con. Nhưng mà lúc đó, con vốn dĩ không có cách từ chối. Con không phải là con cháu nhà họ Vũ. Vì vậy..

- Chỉ vì việc đó mà con muốn thoái lui? Chỉ vì việc đó, mà con muốn phụ gây thành ý mà người nuôi nấng con trưởng thành đã đề ra hay sao? - Ông cắt lời, sau đó thì nhanh chóng đứng dậy- Bin, ba biết rõ con đang suy nghĩ cái gì trong đầu. Con vì sợ Nike sẽ không hài lòng, cho nên mới cố tình làm vậy đúng không? Nhưng mà con có biết, Nike nó không phải là loại người hẹp hòi đó không? Nó đã đến tìm ba, và cũng muốn bù đắp lại những thiếu thốn mà con đã gánh chịu. Hai đứa nếu đã biết nghĩ cho nhau như vậy, thì tại sao còn có việc muốn đùn đẩy trách nhiệm hả? - Khuôn mặt Bin biến đổi dần sau những câu nói của ba. Nike đã chủ động đến tìm ông ấy chỉ vì muốn bù đắp cho anh sao? Còn anh, thì vẫn muốn trả lại những gì mà anh đã nợ Nike từ nhỏ.

- Con..

- Anh không cần phải cảm thấy mình đã mắc nợ em nhiều thứ. Vì từ trước đến giờ, người mà thật sự có cái cảm giác mắc nợ người khác, phải là em mới đúng- Trước sự e dè của Bin, thì ai đó vừa mới từ trên cầu thang bước xuống cướp lời. Anh cẩn trọng đặt bước chân về phía ba, rồi cúi người xuống cầm lấy đơn từ chức mỉm cười. Sau đó, giờ lên trước mặt Bin- Cái này, tạm thời em sẽ giữ lại giúp anh. Coi như, anh là đang làm thuật tập đi. Còn em, sẽ là người tạm thời quan sát anh. Nếu như anh làm tốt, thì em sẽ không quan tâm đến việc có mặt tờ giấy này. Còn không, không cần anh phải viết đơn từ chức đâu. Lúc đó, em sẽ trực tiếp nhờ ba loại trừ anh! - Nike nhướn mày cảnh cáo. Bin cười nhẹ một cái, rồi nhanh chóng đứng lên đối diện đứa em trai của mình gật đầu. Thằng bé ngộ nghĩnh ngày nào, giờ đã trưởng thành thật sự rồi sao? Đúng là thời gian, sẽ làm thay đổi đi mọi thứ. Và mọi thứ, cũng sẽ biến đổi theo thời gian.

Nó đứng đấy nhìn cả ba cười tươi, mà trong lòng lúc bấy giờ lại có gì đó đau đớn khó tả. Giả như, giả như gia đình nó cũng có thể đoàn kết như vậy thì quá tốt rồi.

CỬA HÀNG CAFE THỨ CUNG

07:00 pm

Ngồi nghiêng đầu nhìn sang vẻ mặt suy tư của Anny, Ji khẽ đưa miếng snack khoai tây vào mồm rồi cau mày. Tình yêu đang thăng hoa thế kia, vậy mà cũng có chuyện làm Phong Vũ Di ừ dột sao? Cô có nên dùng vốn văn chương sâu xa điệu vợi của mình, để đã thông tư tưởng cho Anny không?

- Đây, không phải mà và EB đã làm hòa rồi sao? Hơn nữa, Addy cũng đã chấp nhận cho hai người rồi mà. Sao tự dưng, nhìn mặt mày đáng sợ vậy hả? Bộ có chuyện gì, khó giải quyết hay sao?

Đương nhiên là khó giải quyết rồi. Nếu biết được vấn đề ở đâu, thì cô có cần ngồi suy nghĩ vậy không?

Rồi chống cằm nhìn sang Ji, cô bắt giác lắc đầu:

- Không phải là chuyện đó đâu. Chuyện này có liên quan đến Angel và Korean. Tao thấy hai người đó cứ sao sao ấy. Angel thì hình như có gì đó đang giấu tao. Còn Korean, thì tự nhiên lại đổi tính đi đọc truyện tranh. Tao có hỏi, nhưng mà không ai chịu trả lời tao hết. Mà nghĩ có tức không chứ?

Ai đó vừa nói vừa bức xúc. Ji nghe xong những lời mà Anny vừa thốt ra, liền không kìm chế được bật cười - mặc cho ai đó đang lườm cô không thương tiếc.

- Còn cười?

- Àh, không cười không cười nữa!

Ji xua tay chịu thua, sau đó đẩy nhẹ ly sữa nóng của mình sang Anny nhướn mày:

- Tao không thích sữa!
- Thì thử uống xem sao!
- Tại sao tao phải uống khi tao không thích nó chứ?

Anny bắt đầu cáu. Ji thở mạnh một hơi ra, rồi đưa tay gõ vào trán mình vài cái. Trời à! Cô thật không thể chịu đựng khi cứ dùng hàm ý để nói chuyện với Anny mà.

- Thì mày thử nghĩ xem. Nếu một người không thích đọc truyện tranh giống như là Korean, thì tại sao đột nhiên lại thay đổi đi đọc chúng chứ? Chuyện này chỉ có một thôi..

Cô tiếp tục dùng hàm ý. Anny lúc bấy giờ như ngộ ra được gì đó, liền cho lần môi tạo hân một đường cong. Cuối cùng, thì cô cũng tóm được cái đuôi của anh ta rồi.

- Hahahaha, tao hiểu rồi!

Ai đó đắc ý cười lớn. Người bên ngoài vừa mới bước đến cửa đã nghe tiếng cười bá đạo của Anny, liền nhìn xuống hai chiếc hộp bánh kem trên tay mình, rồi nhìn vào trong lắc đầu:

- Nè hai đứa, cười no rồi thì không cần ăn bánh kem có đúng không?

-
- Sắp tới không có dịp gì quan trọng, tại sao em lại chủ động tặng quà cho anh hả?

Bin lấy làm lạ khi nhìn thấy nó chủ động tặng quà cho mình. Nhưng không! Cái câu hỏi của anh, lại dường như là một phụ đề khiến nó nghe trong lòng mình nhưic nhối. Kể cả ngày sinh nhật của mình, mà Bin cũng có thể quên bén đi sao? Nhưng như thế cũng tốt, nó không muốn anh biết được vụng ý khi nó tặng món quà này.

Rồi đưa tay nhận lấy chiếc hộp được buộc ruy băng màu hồng nhạt kỹ càng từ tay nó, Bin cười. Nó lúc này nhanh chóng rút tay lại, rồi thở mạnh một hơi ra:

- Thì là, em chỉ muốn cảm ơn anh, vì thời gian vừa qua đã rất tốt với em thôi. Nhưng mà em cũng phải nói trước với anh. Món quà này anh không được mở ra xem đâu đó. Sau hai ngày nữa, anh mới được mở ra xem có biết không? Nếu như em biết anh hứa mà không giữ lời, thì em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!

Nó lớn tiếng uy hiếp. Bin nhìn nó bằng nét mặt hoài nghi, rồi bất giác gật đầu. Con bé này thật lạ. Tại sao tặng quà cho anh, nhưng phải đợi tận hai ngày sau mới được xem chứ? Hay là, nó muốn tạo cho anh bất ngờ?

- Ừm, anh hứa mà. Tạm thời, anh sẽ không xem có được không?-Bin nhướn mày, sau đó đưa tay kéo nó ngồi xuống giường- Nếu như em không muốn về, thì có thể ở lại căn phòng này. Anh đã từng nói: Mọi thứ đều sẽ không thay đổi. Cho dù, đó là những điều nhỏ nhặt nhất. Lúc trước căn phòng này như thế nào, thì bây giờ nó vẫn được giữ nguyên như cũ. Vì vậy, em cứ việc mà từ từ dần thích nghi với nó. Vì em, xứng đáng có được hạnh phúc!-Nói rồi, Bin di chuyển bàn tay của mình lên đầu nó xoa nhẹ. Nó đưa tay giữ lấy bàn tay còn lại của Bin, liền gật gật đầu:

- Anh cũng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Thương lượng?

Thật sự là rất khó, nếu như muốn thay đổi cái được gọi là "THỐI QUEN" của mình. Nhưng nếu khi bản thân bạn quan trọng một ai đó, thì dù khó thế nào cũng sẽ thay đổi được. Và anh - chính là một minh chứng điển hình.

NGÀY HÔM SAU

Sau khi từ Vũ Gia trở về biệt thự Pink, thì nó đã theo bản năng mà chạy ủa lên phòng để tránh mặt một người. Ở đây, nó cũng đã bắt gặp căn phòng mình thay đổi đến độ phải bật ngửa. Hoa sao? Từ khi nào trong phòng nó lại có những bình hoa hồng nhỏ nhỏ xinh xinh này vậy chứ?

Phải. Vốn dĩ nó rất thích hoa hồng. Nhưng mà có một người đã nói: "HOA CỦA ANH TA CHỈ ĐƯỢC MỨC Ở NGOÀI VƯỜN THÔI. CÒN TRONG CÁI LÃNH ĐỊA NÀY, THÌ MỘT CÀNH NHỎ CŨNG KHÔNG ĐƯỢC XUẤT HIỆN" Và cũng vì lẽ đó, mà chưa bao giờ nó dám mang

chúng vào. Nhưng nếu những thứ này đã xuất hiện ở đây, thì liệu rằng có phải là người đó mang vào không?

Rồi đưa tay chạm nhẹ vào bình hoa hồng được đặt ở trên bàn, nó mỉm cười. Đã lâu rồi, cũng đã rất lâu rồi nó chưa cảm nhận được nụ cười thật sự của bản thân như vậy. Anh ta quan tâm nó, liệu rằng có quá trễ rồi không đây?

- Thích chứ?

Giọng nói phát ra rất gần làm nó giật mình. Cái giọng này.. Nó nhận ra đây là giọng của ai mà. Từ từ xoay người lại nhìn Korean, nó bất giác gật đầu. Khôn kiếp! Trốn cũng không trốn được là sao?

- Thích. Tôi thật sự rất thích!

Nó ngượng ngùng đáp. Korean cười khẩy một cái, rồi di chuyển đến gần nó hơn:

- Vậy.. Em có thích tôi không?

Người con trai trước mặt đặt nghi vấn. Mẹ nó, sao anh lại hỏi câu này chứ? Trong khi Thy Nhật có chút tò mò, thì hai bên má của nó đã từ hồng chuyển sang đỏ. Thích? Thích cái tên đáng ghét này sao?

- Tôi.. Mà tại sao tôi phải thích anh chứ?-Cụt hứng. Gương mặt như được tiếp thêm hy vọng của Korean ngay sau câu hỏi của nó phát ra bỗng vụt tắt. Nó rõ ràng thích anh. Anh cũng có tình cảm với nó. Vậy tại sao nó còn không thừa nhận chứ? Nếu như nó không thừa nhận, vậy câu chuyện này khi nào mới được kết thúc đây? Hay là thực tế nó muốn, truyện được viết đến vài thế kỷ khác?- Hạo Thy Nhật, anh nên biết rõ hơn tôi mới phải chứ. Khi một người muốn lấy lòng một ai đó, thì đầu đơn giản như vậy có đúng không? Cho nên tôi khuyên anh, đừng tốn thời gian của mình nữa!-Nó tiện thể khuyên nhủ. Sau đó, thì quay người bỏ đi vào WC. Korean lúc này đặt vội hai tay lên hong, rồi bất giác thở dài. Con ranh này rất được. Để xem anh giải quyết nó ra sao!

DUỐI NHÀ

- Nè Ji, mày nghĩ thử xem, Khiết Như có xiêu lòng trước sự thay đổi của tên mặt lạnh đó không hả?

Người vừa phát ngôn không ai khác ngoài Anny. Cô và Ji đang tranh thủ luyện cờ caro ấy mà. Ji ngồi ở đối diện ngẩng mặt lên nhìn Anny, sau đó cô ranh mà mỉm cười:

- KHÔNG ĐỜI NÀO!

Ai đó tỏ vẻ chắc nịch đáp. Cô và nó là Bff của nhau cũng khá lâu rồi. Cho nên nhất cử nhất động của nó cô đều biết rất rõ. Điển hình là: Khi được người khác tỏ ra bản thân mình là một phần tất yếu của đối phương, thì đương nhiên không chịu xiêu lòng dễ dàng như vậy rồi. Nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ cho đối phương ủy mị mà van xin dưới chân mình mới thôi. Nhưng mà như thế, liệu có tàn nhẫn quá không nhỉ?

Người vừa từ trên cầu thang bước xuống nghe được đoạn đối thoại của cả hai lúc này liền khựng lại. Anh thông minh cả đời, sao nhất thời lại ngốc như vậy chứ? Nếu muốn nó xiêu lòng trước anh, thì làm sao có thể thiếu hai con nhỏ ranh chanh này. Được rồi. Anh nhanh chóng chuyển khai kế hoạch thôi.

Cho lần môi tạo thành một đường cong, Hạo Thy Nhật tiến đến gần cả hai bằng những bước chân chậm rãi. Khi cảm nhận được sự xuất hiện của anh, cả hai không hẹn mà nhìn lại cười trừ:

- Chào Hạo Tổng đẹp trai! Anh có nhã hứng chơi cờ caro với chúng tôi à?

Anny vọt miệng hỏi. Anh trầm ngâm nhìn vào đồng hồ điện trên bàn, rồi ném con người lạnh lùng vào Anny:

- Tôi không có hứng thú với những trò trẻ con này. Nhưng mà, tôi có chuyện cần thương lượng với cô và Ji!

- Thương lượng?-Anny đứng dậy hét lên. Cô có nghe lầm không? Hay là dây thần kinh của anh ta có vấn đề?- Hạo Thy Nhật, anh đã đi khám bác sĩ chưa vậy hả?-Cô hỏi, tay chỉ chỉ vào đầu anh- Nếu như chưa, thì tôi khuyên anh..

- Tôi bây giờ tỉnh táo hơn bao giờ hết. Cho nên tôi lặp lại câu hỏi của mình, cô có muốn thương lượng hay không?

Anh cất lời, nghiêm giọng hỏi Anny. Anny lúc này nhìn sang Ji, chỉ nhận được cái gật đầu từ cô bạn. Mà Ji này cũng lạ. Chưa biết anh ta muốn làm gì mà đã đồng ý rồi sao? Hừ! Thế thì trực tiếp cầm dao giết cô đi. Rồi quay lại nhìn vào Korean, cô cũng phối hợp gật gật đầu:

- Được. Tôi đồng ý với anh!

#End chap 106:3

#Ngán ngán a.-.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 109: Đã là mối tình đầu

Sao hôm nay, chị lại chủ động đến đây tìm tôi chứ?

Tại cửa hàng cafe thú cưng của Anny. Sự xuất hiện của Eun lúc này, như khiến Ji có gì đó hiếu kỳ đến tột độ. Cô còn nhớ cách đây không lâu, cô và Eun vì chuyện của Tyo mà xảy ra một chút vấn đề. Theo cô biết với tính cách của Eun, thì sẽ không bao giờ muốn nhìn mặt cô mới đúng chứ. Nhưng không ngờ hôm nay, Liên Tinh Trúc lại chủ động muốn gặp cô. Hơn nữa, nét mặt của chị ta khi nhìn vào cô, còn thể hiện sự thành khẩn đến lạ. Nó bấy giờ trong trang phục hầu gái đứng bên cạnh Anny, khẽ đưa mắt nhìn sang bàn đối diện chau mày. Nếu như nó nhớ không nhầm, người đó không phải là tình địch lúc trước của Ji sao? Sao người lúc đó và người hôm nay, lại khác xa một trời một vực vậy chứ?

Nếu như nó có chút tò mò về sự thay đổi của Eun. Thì người đứng bên cạnh nó lúc này, lại tỏ ra có gì đó vô cùng khó chịu. Bấy giờ trong đầu cô lại liên tưởng đến lúc mới biết Eun. Con người chị ta dù không ác như phù thủy, nhưng mà cũng gần giống như vậy. Với lại ở đây là địa bàn của cô. Nếu Eun dám ra tay với bạn thân của cô, thì Phong Vũ Di cô sẽ không bao giờ tha thứ cho người đó.

Quay lại Ji và Eun. Sau khi Tinh Trúc nghe được câu hỏi có chút mỉa mai của Ji, thì cô lại cảm thấy có một chút buồn cười. Thứ nhất: Là vì cô biết chắc: Ji không mong muốn nhìn thấy sự xuất hiện của mình ở đây sau mọi chuyện đã xảy ra. Thứ hai: Nếu như cô nói ra hai từ "XIN LỖI" trước mặt cô bé này, thì liệu có được sự đồng thuận từ Ji không?

Rồi nhìn sâu vào đôi mắt Ji hơn, Eun khẽ mỉm cười:

- Chị biết. Chắc hẳn em vẫn còn có cái suy nghĩ rằng: Chị là một người ích kỷ. Là người chỉ biết dùng thủ đoạn để tranh đoạt tình yêu của người khác. Nhưng mà, con người rồi cũng sẽ có lúc thay đổi. Chỉ là, là tiêu cực hay tích cực thôi. Trải qua chuyện lần trước chị mới hiểu được một điều rằng: Tình yêu, vốn dĩ là phải tự nguyện từ hai phía. Nếu chỉ xuất phát từ một phía, thì khi có được sẽ không có nghĩa lý gì cả. Cho nên Ji.. Em có thể tha thứ cho những gì mà chị đã gây ra không?

Câu nói cô vừa kết thúc cũng là lúc dấu chấm hỏi trong đầu Ji ngày càng to. Con người rồi sẽ thay đổi. Chỉ là, nó sẽ theo chiều hướng nào thôi. Nếu Eun đã nói muốn cô tha thứ cho chị ta như vậy, thì cô có nên thử một lần tha thứ cho Eun không?

Khó xử. Cô nên đáp lại bằng ngữ khí gì đây?

Thấy Đằng Diệp có vẻ trầm ngâm, Eun cười nhẹ rồi tiếp lời:

- Dường như chị đã quá đường đột rồi đúng không? Chị có thể hiểu, cảm giác bây giờ của em như thế nào mà. Không sao đâu! Dù gì đi nữa, chị cũng đã nói ra những vướng mắc ở trong lòng mình rồi. Em có tha thứ hay không, chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa. Nhưng mà..

Rồi khựng lại một giây, Eun lúi từ trong ví mình ra một tấm thiệp màu đỏ đặt lên bàn trước sự ngỡ ngàng của cả ba. Đó là thiệp cưới, cô không nhìn nhầm chứ? Vậy là Eun sắp kết hôn sao?

- Đây là..

- Hai tuần sau chị sẽ kết hôn với Rryn. Người con trai mà chị luôn muốn trốn tránh trong thời gian vừa qua. Và cũng chính người đó, cho chị biết được một điều rằng: Dù cả Thế Giới này có không thích chị đi chăng nữa. Thì anh ấy, vẫn đồng ý đón nhận chị. Lần trước coi như không tính. Nhưng lần này, chị mong em và Tyo có thể thành tâm chúc phúc chị. Nếu không còn gì khác, thì chị về trước đây!

Nói rồi, cô đứng dậy sau đó quay người bỏ đi trước sự khó hiểu của Ji. Cô từng nghĩ mình sẽ khó chịu khi nhìn thấy Eun. Nhưng mà không phải. Cô lúc này lại thấu hiểu cảm giác lúc đó của Eun là như thế nào. Vì quá yêu một người, cho nên mới muốn dùng mọi cách để kéo người đó về phía mình. Nhưng mà cũng đồng thời ngộ ra một điều rằng: " THỨ KHÔNG THUỘC VỀ MÌNH, CÀNG CỐ GIỮ, THÌ SẼ LẠI CÀNG BIẾN TAN THÔI "

Đưa tay cảm lấy tấm thiệp màu đỏ thắm trên tay, Ji khẽ cười, sau đó quay lại nhìn vào hai cô bạn nhường mày:

- Sao hả? Có muốn đi chung không?

Ji hào hứng hỏi. Anny cười đều một cái, rồi nhanh chóng quay sang nó:

- Đi không?

Không. Câu trả lời của nó đương nhiên là không rồi. Ngày mai nó sẽ rời khỏi Việt Nam. Rồi khỏi tất cả những hồi ức đau buồn lẫn đẹp đẽ này. Nhưng mà đây là bí mật. Là bí mật của nó và Zanbi thôi. Nó không thể nói với bất kỳ ai hết. Vì nếu như nó nói ra, mọi người sẽ kiên quyết giữ nó lại. Bây giờ, nó nên làm sao mới đúng đây?

Rồi quay lại nhìn Anny, nó bất giác gật đầu:

- Dĩ nhiên là phải đi rồi! Nhưng mà chỉ có một tấm thiệp mời, chúng ta đi thì có phải sẽ khó coi lắm không?

Cốc. Nó vừa hồi xong, thì cũng là lúc được Anny ban thưởng một cái "CỐC" vào trán. Đúng là baby siêu ngốc thời hiện đại mà. Cô đang cực kỳ thất vọng, tại sao lại có người đặt cái nick name đúng bản chất của cô biên kịch này như vậy chứ?

Ở phía xa nhìn lại nó và Anny, Ji bật cười rồi nhanh chóng tiến lại:

- Làm sao mà chỉ có một tấm thiệp này chứ! Cô ngốc của tôi ơi. Mày quên các mỹ nam nhà mình là ai rồi sao?

Cô như rồng mây, nó vẫn còn có chút chưa hiểu lắm. Cái gì mà các mỹ nam nhà mình chứ?

- Đúng rồi! Mày cứ đợi đi. Sẽ có người tự mang thiệp mời đến từng nhà thôi. Lúc đó, mình chỉ cần ngồi hưởng thụ là được rồi. Đến lúc đó tao và EB của tao..

- Đủ rồi!

Ji và nó đồng thanh. Về sau thì khỏi nghĩ cũng biết Anny muốn nói gì. Ji quay sang nó cười khì, rồi cả hai khẽ đập tay tán thưởng. Anny vì cụt hứng, nên cô tỏ ra có chút bức mình. Đáng ghét! Nếu giết người mà không ở tù, thì cô sẽ giết nó và Ji trước a.

Đưa tay nhận lấy hộ chiếu từ trợ lý, Paul lúc bấy giờ lại tỏ ra do dự. Đồ đàn! Thời gian ở đó tận ba năm đấy! Anh đã sáng suốt khi đồng ý yêu cầu này từ ba chưa? Một tháng với anh đã quá dài rồi. Huống hồ, thời gian cứ tăng vọt đến ba năm. Khốn kiếp! Tại sao anh lại ngu ngốc đồng ý cái điều kiện vô lý này chứ? Tương lai mù mịt, hay là tươi đẹp đang chờ anh? Và ở nơi đó, làm sao để có thể để anh nhìn thấy nó hằng ngày đây?

- Thiếu gia, cậu có tâm sự sao?

Người đàn ông trung niên đứng trước mặt anh lo lắng hỏi. Paul đưa mắt nhìn ông, rồi nhanh chóng lắc đầu:

- Không có! Nhưng mà lại có!

Anh trả lời như không trả lời. Một câu trả lời ngắn gọn nhất mà anh đã từng thốt ra. Vị trợ lý càng khó hiểu hơn, nhìn vào Paul hiểu kỳ:

- Lại là vì tiểu thư Tiêu sao? Àh không đúng! Tôi nên nói là Đồng tiểu thư mới phải!

Dường như người đàn ông này quá hiểu rõ về anh nhỉ? Cả nỗi lòng của anh, mà cũng có thể để ông nhìn ra sao? Đồ đàn! Thật mất mặt chết được!

Rồi thở ra một hơi thật sâu, Paul quay mặt sang phía khác cười nhạt:

- Cứ vậy mà bị đoán trúng. Tôi làm người quá thất bại rồi đúng không?

Anh hỏi, giọng có chút u uất. Người đàn ông đứng đối diện cười nhẹ, rồi bất giác lắc đầu:

- Từ giờ đến lúc bay vẫn còn tám tiếng. Nếu thiếu gia cảm thấy bản thân vẫn còn một chút vương vấn, thì nên tìm người tháo nó đi. Tôi tin chắc, cậu sẽ tìm được người mà!

Ông không đáp lại lời Paul mà chỉ lặng lẽ chuyển sang một vấn đề khác. Anh vừa nghe xong, liền bất ngờ quay lại ông:

- Có nghĩa là..

- Đúng vậy! Tháo chuông, thì phải tìm người buộc chuông chứ! Thời gian cũng không còn nhiều nữa, mong thiếu gia sẽ có thể tìm được câu trả lời cho mình.

- Được! Tôi biết mình nên làm gì rồi!

Sau khi câu nói của mình vừa kết thúc, thì cũng là lúc anh như một con thiêu thân chạy vụt đi. Từ từ di chuyển từng bước chân dần lên, người đàn ông nhìn theo sau lắc đầu:

“Đã là mối tình đầu, thì rất khó quên có đúng không vậy thiếu gia?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Kế hoạch phá sản

“ VÉ XEM PHIM ”

Ba con chữ hiện lên to đùng trước mặt nó sau khi được Anny tận tay đưa cho mình. Chuyện này là sao đây? Nếu cô muốn nó đi xem cùng cô, thì phải là 3 vé mới phải chứ? Chả nhẽ Anny không tính luôn phần của Ji sao?

Rồi nhận lấy vé xem phim từ Vũ Di, nó giờ lên trước mặt cô chau mày:

- Chuyện này là sao đây?

Cô biết là nó sẽ hỏi mà. Nhưng không sao! Cô đã có chuẩn bị hàng tá lý do rồi. Haha, nghĩ lại cô thậm ngưỡng mộ trí thông minh của mình nha.

- Thì là vé xem phim chứ sao!-Cô đáp, rồi đi vòng vòng quanh người nó- Tao biết là mày định hỏi tại sao chỉ có hai vé thôi đúng không? Bởi vì rất đơn giản..-Khựng lại, cô nhìn vào nó cười tươi như một bông hoa tháng mười- Ji tối nay có cuộc hẹn quan trọng với Tyo. Cho nên, nó không thể nào đi cùng chúng ta được. Còn EB thì lại bận giải quyết một số công việc ở nước ngoài, cho nên tao phải tìm người đi cùng thôi!-Anny tỉnh bơ tiếp tục giải thích. Nghe đến đây, gương mặt nó tối sầm. Thì ra là không có ai đi cho nên mới nhớ đến nó sao? Hạ lưu! Cô thật sự rất hạ lưu! Uống công nó đã xem cô là bff tốt nhất ở trên đời. Đáng tiếc, thật là quá đáng tiếc!

Hạ vội cánh tay đang cầm vé xem phim xuống, nó nhanh chóng quay người bỏ đi trước sự thích thú của Anny. Cô biết chắc chắn nó sẽ không vui mà. Nhưng thả vậy còn hơn nó biết cô đang lừa nó. Giờ thì kế hoạch B, cô đành phải nhờ vào sự may mắn của Korean thôi.

***

- Đáng ghét! Lại xem mình là thể thân thôi sao?

Sau khi trở về phòng, nó liền như uống nhầm thuốc ném mọi thứ ở trên giường xuống sàn nhà với thái độ khó chịu. Korean sau khi nhận được thông báo đã chuyển khai xong kế hoạch A, thì anh đã trực tiếp lên phòng nó xem tình hình. Và cái nhìn đầu tiên khi anh bắt gặp chính là: Có một con nhỏ đang không vui ngồi trên giường mặt nhăn mày nhíu. Thy Nhật lúc này ho nhẹ lên một tiếng, rồi cho cánh cửa phòng khóa chặt lại. Làm việc trọng đại, nên đề phòng có kẻ xâm nhập gia cư bất hợp pháp là phải rồi.

Rồi quay lại nhìn vào người con trai mang đầy nét kiêu ngạo đang tiến đến gần mình, nó lúc này càng khó coi hơn đứng đấy đối diện anh:

- Ai cho anh vào đây hả? Mau biến khỏi phòng của tôi!-Ai đó lớn tiếng hét, tay chỉ thẳng về phía cửa. Korean không tỏ ra chút xiu lay chuyển gì, chỉ biết nó càng đuổi thì anh lại phải càng tiến. Và làm đúng như bản năng, anh lúc này cũng đã đến gần hơn với nó, khoảng cách hiện tại chỉ còn đúng 1 centi-mét thôi- Lờn tôi nói anh nghe không rõ hả? Tôi nói anh không được bước vào đây! Anh mau ra ngoài cho tôi đi!-Ai đó kiên trì tiếp tục hét, hai cánh tay không ngừng đẩy đẩy anh. Korean lúc bấy giờ để yên cho nó dòn mình về phía cửa, sau đó thì lật ngược tình thế. Anh đưa tay tóm lấy hai bên cổ tay nó, rồi xoay người lại áp nó vào chân tường, đầu hơi nghiêng một chút:

- Anh thật ra muốn làm cái gì hả? Mau thả tôi ra đi!

Nó hét, cả phần cơ thể cũng đang cố gãy giữa thoát khỏi anh. Mà đến bây giờ thì anh mới để ý, nó hôm nay thật quyến rũ khi chiếc đầm trễ vai này, tất cả làn da mịn màng đều phô bày một cách rõ ràng nhất. Anh cũng là đàn ông thôi, đương nhiên cũng không tài nào kìm chế khi có một món hời xuất hiện ở trước mặt mình rồi.

Nó dường như đoán được bước tiếp theo Korean định làm gì, cho nên đã cố gắng phản ứng kịch liệt hơn. Nhưng khi nó càng phản ứng, thì phía dưới bụng lại cảm nhận một lực đau âm ỉ. Không lẽ, ngày đó cũng đã đến rồi sao?

Nhấn mặt, nó thôi vùng vẫy trước Korean. Anh hiện tại nở rõ một nụ cười gian tà, rồi hạ thấp khuôn mặt xuống cạnh bả vai nó hôn nhẹ, sau đó di chuyển đến vùng cổ với hành động tương tự. Nó đứng yên chịu trận mà nước mắt thấm đẫm vai áo anh. Cảm nhận được sự bất thường, anh dừng lại rồi nhanh chóng buông nó ra:

- Em bị làm sao vậy?

Còn làm sao nữa cái tên hạ lưu này! Nó không đáp lại anh câu nào, mà chỉ di chuyển bàn tay lên vùng bụng dưới nhấn mặt. Mẹ kiếp, tên này chậm hiểu đến vậy sao?

- Em..-Anh nhìn biểu hiện khó coi của nó ngập ngừng- Ngày đầu tây sao?-Trong thấy Korean khó khăn khi thốt ra 4 từ đó nó vừa đau vừa buồn cười. Nó có nên nói anh ta quá chậm hiểu rồi không?

- Ra ngoài!

Nó nhấn mạnh hai từ ra ngoài, sau đó chỉ tay về hướng cửa. Anh nhìn theo hướng nó chỉ, rồi quay lại lắc đầu:

- Không được! Tôi phải xem em có sao không?

- Anh..-Tức chết đi mất! Nếu có sao là nó chết mất xác từ lâu rồi. Tên này cứ lo lắng thái quá!- Tôi thật sự không sao mà! Anh mau ra ngoài đi!-Ai đó

chắc nịch khẳng định, giọng nói có phần yếu đi. Nếu tên chết tiệt này không ra ngoài, chắc nó sẽ phát điên lên mà chết mất. Cái gì cũng thông minh, sao lúc này lại nghe không hiểu lời nó chứ?

***

- Nè, sao rồi hả Korean? Khiết Như có giận tôi lắm không?

Cô vừa thấy ai đó từ trên lầu bước xuống thì đã hồn hờ chạy đến hỏi. Cô còn mặt mũi hỏi anh câu này sao? Bây giờ anh thật mất mặt chết được! Mà cũng không đúng. Nhìn sắc mặt nó khó coi như vậy, thì làm sao tôi nay có thể đi xem phim cùng anh chứ? Ngày đầu tây cái quái gì? Có cần đến ngay lúc trọng đại này không?

Ném ánh mắt hình viên đạn vào Anny, anh thở rõ ra một hơi dài:

- Kế hoạch tạm thời bị phá sản. Tôi nay có lẽ Khiết Như sẽ không thể đến đó được. Cũng đồng nghĩa với, việc cô và Ji yêu cầu tôi sẽ không có hiệu lực-Korean đáp lại một cách gọn ghẽ, sau đó chỉ tay về hướng lên lầu- Bởi vì con nhóc đó đang...-Gương mặt ai đó biến đổi sau khi suy nghĩ đến ba từ đó ở trong đầu. Bực mình, tại sao lại không thể nói ra được chứ?

Đứng đối diện khuôn mặt đang đỏ ửng lên của Korean, Anny trong lúc này cười lớn. Haha, cô biết rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi. Thảo nào hôm nay nó lại có những biểu hiện khó coi đến vậy.

- Không cần phải nói tiếp về sau đâu! Chuyện đó là một chuyện rất bình thường. Cho nên, anh không cần phải lo lắng cho nó. Còn nếu như anh không an tâm, thì tôi sẽ lên xem nó ra sao. Được chứ?

Vũ Di cho ý kiến. Anh hướng mắt nhìn vào cô hồi lâu, rồi bất giác gật đầu. Dù sao nếu là Anny thì cũng dễ hơn anh gấp bội lần. Huống chi, giữa anh và nó thật sự quá khác biệt.

- Được rồi! Cô mau lên đó xem thử con bé ra sao đi!

- Yes Sir!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Quá đủ rồi ! với em như vậy là đủ rồi !

Không phải chuyến bay của em sắp bắt đầu rồi sao? Sao lại có thời gian đến đây vậy hả?

Có vẻ như anh đã quá thừa thãi khi đặt ra câu hỏi này khi bản thân biết quá rõ câu trả lời rồi. Paul đến đây là để gặp nó, chứ không phải là đến tạm biệt với anh. Hơn nữa, còn đến là vì một chuyện rất quan trọng.

Vừa mới bước vào phòng khách, thì Paul lúc này đã đối diện ngay ông anh họ của mình. Ban đầu, anh cũng từng nghĩ qua sẽ đối mặt với Korean. Nhưng mà anh vẫn không ngờ, ngưỡng cửa này thật sự không dễ qua như dự tính.

Rồi đi chuyển bàn tay đang đeo đồng hồ lên, Paul nhìn vào cười nhạt, sau đó hướng mắt lại anh trai:

- Korean, em tự biết sắp xếp thời gian của mình. Cho nên, anh không cần phải nhắc nhở em. Hơn nữa lý do em đến đây, anh cũng biết rất rõ mà không phải sao?-Paul đáp, anh đi chuyển đến gần với Korean hơn một chút- Em đến là tìm Khiết Như. Em muốn trước khi trở về quản lý công việc của gia đình, có thể nói lời tạm biệt với con bé. Thời gian dài đến tận 3 năm, em không muốn mình xảy ra bất cứ nuối tiếc gì!-Nuối tiếc sao? Cũng phải! Một người đi, thì anh bớt thêm một nỗi phiền phức. Nếu đã như vậy, thì anh nên đồng ý để Paul gặp nó sao? Nhưng mà tình trạng của nó bây giờ thì.

Ngẫm nghĩ trước lời khản khản của em trai, Thy Nhật thở rõ ra một hơi, rồi bước đến đứng song song với người con trai bên cạnh mình. Hai cánh tay từ từ đi chuyển vào túi quần, phần đầu hơi cúi xuống:

- 15 phút. Anh cho em 15 phút để nói lời tạm biệt với con bé. Sau 15 phút kết thúc, em nên biết mình phải làm gì rồi đó!

Có vẻ như anh đã quá ích kỷ chăng? Nhưng mà anh không cần ai hiểu cho mình. Vì một khi họ là mình, thì sẽ tự khắc hiểu tại sao anh lại làm như vậy.

Cho làn môi nở ra một nụ cười thật tươi, Paul hơi nghiêng mặt sang Korean gật nhẹ đầu:

- Quá đủ rồi! Với em như vậy là đủ rồi!

***

HÀN GIA

Hôm nay Zanbi không có ca trực, cho nên anh đã ở nhà làm một đứa con ngoan. Không những là chỉ nói ngoài miệng thôi đâu, anh lúc này cũng đã xắn tay vào bếp cùng với những người làm ở trong nhà. Mẹ anh từ trên lầu đã bị mùi hương dẫn dụ của thức ăn, cho nên bây giờ cũng đã bước vào bếp. Cả đám người hầu vừa quay sang nhìn thấy bà, ai nấy cũng từng người một cúi gập xuống:

- Phu nhân!

Tất cả đồng thanh. Nghe được tiếng người hầu thốt lên hai chữ "PHU NHÂN" anh bất ngờ quay lại nhìn vào mẹ gái đầu:

- Là mẹ sao? Sao mẹ lại vào đây vậy?

Ai đó bối rối đến đỏ hết cả mặt hời. Bà Hàn lúc này không nói gì, chỉ hướng mắt vào cả đám người hầu ra hiệu lui đi. Sau khi đợi cho tất cả người hầu lui đi, bà mới bước đến cạnh con trai cười nhẹ:

- Từ nhỏ đến giờ, con đã có bao giờ vào bếp đâu. Sao hôm nay lại chủ động nấu thức ăn cho cả nhà vậy hả?

Người phụ nữ trước mặt anh hiểu kỳ gặng hỏi. Mặt Zanbi bây giờ đỏ như quả cà chua, sau đó đưa tay ra phía sau gáy cười trừ:

- Con..

- Nói mẹ biết: Con có chuyện khó nói muốn nói với mẹ đúng không?

Bà tiếp tục gặng hỏi anh. Vỹ Nghiêm như bị mẹ nhìn thấu hết mọi thứ liền không chối cãi gật nhẹ đầu. Anh rất muốn nói với mẹ anh, anh muốn ra nước ngoài cùng với nó chăm sóc mẹ nó. Nhưng mà, anh lại rất khó mở lời. Cho nên, anh đã cố gắng tự tay xuống bếp nấu ăn cho cả nhà. Vì một phần anh cũng biết trước, điều đó quá vô lý nếu muốn mẹ anh đồng ý để anh đi.

- Con đúng là có chuyện muốn thương lượng với mẹ. Chuyện này là..

Rung.. Rung.. Rung

Chết tiệt! Có cần phá hỏng bầu không khí ngay lúc này không? Anh nhìn mẹ nhe răng cười một cái, rồi lay hoay tìm điện thoại. Hai con chữ trên màn hình hiện lên, khiến cho Zanbi có một chút bất ngờ. "Tiên Bối" Iku gọi cho anh làm gì?

***

- Đằng Diệp!

Một giọng nói quen thuộc vang lên ở phía sau làm cô giật mình. Là giọng nói của một nam nhân. Trên đường đi tới giờ anh luôn đi theo cô. Chỉ là, cô chưa bao giờ đề ý đến việc có người luôn theo sát mình. Nào là lúc từ cửa hàng cafe thú cưng của Anny, cho đến khi cô vừa từ trong trung tâm bách hóa bước ra.

Sau khi nghe được có người đang gọi mình, Đằng Diệp trong lúc này dừng lại. Cô từ từ xoay người lại nhìn vào người con trai vừa gọi mình, sau đó khẽ nghiêng đầu. Anh ta trông thật đạo mạo. Trang phục từ đầu đến chân đều vô cùng chỉnh tề. Nhưng mà, người đó cô chưa hề quen bao giờ. Sao anh ta lại biết tên của cô chứ? Còn nữa, ánh mắt kia có gì đó rất u buồn. Rốt cuộc thì người con trai này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Cạn chữ duyên

“Mình muốn trở về những ngày trước”

“Mình muốn mỗi giây mỗi phút đều không cần phải suy nghĩ mà sống”

“Mình muốn ở bên cạnh anh và ông. Mình muốn mãi mãi là một đứa không biết mình là ai. Tại sao cái mơ ước này lại không thể nào thực hiện được chứ? Ngày mai mình rời khỏi rồi, tại sao bây giờ mình lại không cam tâm? Ở nơi đây, rốt cuộc có thứ gì khiến mình phải lưu luyến chứ? Đồng Khiết Như, mày thật ra bị sao vậy? Làm ơn tỉnh táo một chút có được không?”

- Anh họ nói sức khỏe em không được tốt, tại sao em lại không ở trong phòng nghỉ ngơi mà ra đây hả?

Đây là sân thượng. Nó cũng không nhớ mình đã đứng ở đây bao lâu cho đến khi Paul lên tiếng nhắc nhở. Anh bước đến gần bên cạnh nó hơn, còn nó thì đang cúi húi che giấu đi đôi mắt đang đỏ đẫm của mình.

- Paul, anh đừng bước tới!

Khiết Như luống cuống lên tiếng cảnh báo. Paul cũng vì câu nói này của nó mà đột ngột dừng lại. Cô bé này cũng thật lạ, nó cứ muốn trốn tránh anh cả đời sao?

Cười cười, người con trai ở phía sau gật gật đầu:

- Được rồi anh không bước đến! Nhưng mà, nếu cứ đứng ở một khoảng cách xa như vậy để nói chuyện, anh thật sự rất không quen đó!

Không quen? Câu này nó đã nghe bao nhiêu lần rồi nhỉ? Tên nào cũng muốn đến gần để lợi dụng nó hết. Thật chất có tên nào là không ma mãnh một trăm phần trăm đâu?

Rồi thở mạnh ra một hơi, Đồng Khiết Như quay lại nhìn vào người con trai đang đứng đối diện mình mỉm cười. Nụ cười ảm áp, nhưng có gì đó rất miễn cưỡng. Không sai, dù là miễn cưỡng nhưng anh thật sự đã từ lâu động lòng.

- Có một người đã từng nói: Nếu như cuộc đối thoại giữa hai người diễn ra, nhưng nếu họ không đối mặt với nhau, thì chắc chắn một trong hai người đó sẽ có một người rất khó chịu. Cũng tương tự việc, họ buông bỏ thói quen được tiếp xúc bằng cự ly gần với một ai đó vậy. Dù ban đầu họ có không vui, rất khó chấp nhận. Nhưng mà, rồi thời gian sẽ làm họ quên hẳn người đó đã từng xuất hiện trước mặt mình, anh có hiểu hay không?

Vừa nói, nó vừa bước đến gần với Paul thêm một chút. Mỗi bước chân đều rất chậm như chẳng muốn chạm đến người con trai này quá nhanh. Anh nhìn nó cứ chậm chạp tiến lại mình mà trong lòng cứ đau nhói. Cả đời này anh thông minh, giáo hoạt, vậy mà phải thua một cô nhóc vừa lạnh lùng vừa ngang bướng này sao? Không! Mọi thứ không thể như vậy được!

- Có thể là anh đã hiểu, chỉ là đang cố gắng xua đuổi chúng đi thôi đúng không? Cho dù ở chương này có nhạt, nhưng mà đó cũng chỉ là một cái diễn biến để đúc kết thành một tác phẩm hoàn thiện hơn. Con người là như vậy. Khi anh biết được câu trả lời, thì cũng đồng nghĩa anh không muốn tiếp nhận nó. Bởi vì sự thật, thường luôn luôn rất đau lòng mà. Anh nói có đúng không?

Người con gái ở đối diện tiếp tục hỏi, cả ngôn ngữ cũng thốt ra một cách trơn tru. Nếu như anh còn không hiểu, thì anh nên nói mình là một gã ngốc rồi. Chỉ là giống như những gì mà nó nói: Khi biết được câu trả lời cho bản thân, thì cũng là lúc anh lại cứ lẩn tránh câu hiện thực tàn nhẫn này. Thành ra, câu chuyện được kéo dài, không bao giờ có một hồi kết viên mãn.

Nhìn vào gương mặt nó hồi lâu, Paul tiến đến thu hẹp cái khoảng cách đứng giữa cả hai chỉ còn tầm 1 cen-ti-mét lắc nhẹ đầu:

- Nếu như cứ sống trong ảo tưởng mà hạnh phúc, anh nhất định sẽ không bao giờ muốn đấu tranh với hiện thực. Nhưng mà một câu chuyện nếu quá dài, bố cục sẽ cũng vì những chi tiết quá lặp đi mà lặp đi lặp lại đến rời rạc. Cho nên từ bây giờ trở về sau, anh sẽ làm theo những gì mà em nói. Coi như kiếp này, anh vì thuận theo ý của em mà tồn tại đi. Khiết Như, bắt kể là sau này em có muốn ở bên ai đi chăng nữa. Thì anh vẫn muốn nói với em một điều rằng.

Cổ họng anh đang nói đến đây bỗng nghẹn lại. Ban đầu có thể anh rất hào hứng, nhưng mà câu đó thật sự rất khó để thốt ra. Chúc phúc? Làm sao anh có thể chúc phúc nó một cách tự nhiên đây? Ông trời ơi, tại sao lại thích người không nên thích chứ?

Quay mặt về hướng khác diểm đi một phần nước mắt của mình, Paul lấy hết can đảm mỉm cười khi quay đầu lại nhìn nó nói:

- Em nhất định phải hạnh phúc! Hạnh phúc thay cả phần của anh, có được không?

***

- Sao giờ này vẫn còn chưa nói chuyện xong nữa chứ? Tên đó định định cư ở trên đó luôn à?

Người ta nói quả là không sai mà. Cô gái này thích lo chuyện bao đồng. Khổ chủ như anh còn không tỏ thái độ gì, huống chi là một người không liên quan như cô chứ. Đưa mắt nhìn bộ dạng nhìn đồng hồ rồi đi tới đi lui của Vũ Di, Korean ở đối diện lắc lắc đầu. Anh thở hắt ra một hơi, sau đó đứng dậy bỏ đi theo hướng dẫn đến phòng sách trong sự khó hiểu của Anny. Tên này uống lộn thuốc rồi hay sao? Bạn của cô sắp bị người khác cướp đi, thế mà tên này còn có tâm trạng đi đọc sách à? Thật không thể hiểu nổi!

- Nè, anh đi đâu vậy hả?

- Phòng sách!

Thy Nhật quay lại bình tĩnh đáp. Anny lúc này nổi máu xung thiên lên. Đọc cái đầu của anh ta chứ đọc.

- Thế còn Angel thì sao? Anh không lên đó xem nó như thế nào rồi hả? Đồ...-Biết mình đã nói sai, cô nhanh chóng khựng lại rồi chỉ chỉ lên phía trên cười cười- Nếu anh bận thì tôi tự đi coi nó vậy! Hìhì-Ai đó tiếp tục cười, về mặt vô cùng khó coi. Anh nhìn cô nhếch môi một cái, rồi sẵn tiện phán một câu khiến cô tức xì khói.

- Thần kinh!

Nói xong, anh quay người bỏ đi trước con thịnh nộ đang đè nén của Anny. Cô như thế mà anh ta bảo cô thần kinh sao? Được lắm! Đừng mơ sau này cô

giúp cho anh!

***

“ Bạch ”

Một quả bóng từ đầu lao thẳng đến chân nó rồi dừng lại. Khiết Như còn chưa kịp cúi người xuống nhặt lấy, thì đã có một cậu nhóc tầm 6 tuổi đến mang bóng chạy đi. Nó lúc này mới kịp quan sát được thấy cả bọn nhóc đang háo hức chơi bóng, trong lòng lại nhớ đến cái hồi ức không vui đó. Nếu như lúc đó nó không kiên trì mang mẹ về, thì làm sao nó lại gặp được mấy tên ôn thần kia chứ! Suy cho cùng, đó cũng là một giấc mơ vừa đẹp vừa đáng sợ mà nó đã từng trải qua. Còn bây giờ thì, cũng đã đến lúc nên đóng lại hết tất cả rồi.

- Anh biết là em vẫn còn để trong lòng chuyện cũ. Nhưng mà cũng đừng vì vậy, mà em khiến những người quan tâm em phải ôm hốt độn khi em quyết định đưa ra một cách lựa chọn tiêu cực là rời bỏ mọi người. Khiết Như, làm như vậy không vui một chút nào đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Trả hết nỗi niềm (Thiên Minh Khiết Như)

Bin sao? Tại sao anh ấy lại xuất hiện ở đây chứ?

Khiết Như khi vừa nhận ra được giọng nói của Bin liền lấy làm lo lắng. Tại sao Bin lại biết nó đang ở đây? Tại sao Bin lại nói ra những lời khó hiểu đó? Không lẽ như anh ấy đã biết, nó sắp sửa rời khỏi nơi diễn ra hồi ức tươi đẹp này rồi sao?

Hàng vạn câu hỏi cũng không bằng cái quay đầu nhìn lại anh. E sợ, ngồn ngộn, khiến nó như không còn đủ dũng khí để đối diện với người con trai đang đứng trước mặt mình. Rồi nhếch môi, Vũ Thiên Minh cầm chắc tờ giấy trong tay còn in hằn rõ nước mắt giờ lên trước mặt nó lác lác đầu. Anh thất vọng! Anh thật sự rất thất vọng! Thì ra cho từ đầu cho đến cuối, Đồng Khiết Như mà anh biết vốn dĩ chỉ có ý nghĩ lừa dối anh. Muốn tốt cho anh, tại sao không tiếp tục ở bên cạnh anh để làm tròn cái từ “ Tốt ” mà nó đã từng nói?

Khiết Như sững người khi nhìn thấy bức thư mình viết nằm hằn trên tay Bin, cổ họng không thể thốt ra lời.

- Anh..

- Nếu như ở chương một là anh dành tất cả bao sự yêu thương của mình để chở che cho em, thì ở chương này, anh thật sự phải buột lòng mà mắng em một lần đó. Khiết Như, em thật sự quá ngốc! Em thật sự rất ngốc đó!

Khiết Như vẫn không thể mở lời khi có người đã không hiểu cho mình ở trước mặt trù dập. Anh mắng nó cũng đồng nghĩa với việc tự lấy dao tự xẻo đi một phần da thịt trên cơ thể của mình vậy. Không phải đau bình thường, mà là đau đến không có bất cứ ngôn ngữ nào tả được.

Rồi mím chặt đôi bờ môi lại với nhau, nó cúi mặt như hành vi của những tên phạm tội hối lỗi. Bin lại cười, nụ cười mà chỉ có những người trong cuộc mới thấu hiểu.

- Em có biết thế nào là tự tay lấy dao xẻo đi một phần da thịt trên cơ thể của mình không? Chính là người mình không muốn tổn thương nhất cả đời này, mình lại không còn cách nào khác đi tổn thương họ đó. Nếu như anh không vô tình phát hiện thứ đi cùng món quà của em tặng. Anh còn cho rằng: Em sẽ ở đây cùng đón ngày sinh nhật với anh. Nhưng mà anh đã lầm..

Bin khựng lại trong tuyệt vọng, nụ cười mím trên đôi môi anh giờ đây cũng vì cái câu nói vừa rồi mà trở nên gượng gạo hẳn. Anh từng nghĩ nó sẽ cùng đón sinh nhật cùng với anh. Anh từng nghĩ, dù cả Thế Giới này không cần đến anh, nó cũng sẽ là một người duy nhất cần anh còn sót lại. Nhưng mà anh đã lầm! Một sự lầm tưởng rất lớn! Thì ra người mà hằng giờ muốn bỏ rơi anh nhất - cũng chính là người anh xem như tính mạng của mình. Là nó, người đó không ai khác là nó..

***

Tại biệt thự Diên Gia. Đẳng Diệp trở về nhà với cái bộ dạng thất thủ khiến Addy nhìn thấy mà không khỏi lo lắng. Không phải khi đi cô còn rất vui vẻ hay sao?

Bước vào phòng khách ngồi phịch xuống Sofa, cô ngửa cổ nhìn lên trần nhà thờ dài. Tâm trạng giờ đây thật sự rất tệ hại nha.

Thấy em gái có vẻ không được vui, Dục Luân từ trong bếp bước ra quan sát cô hồi lâu rồi lên tiếng:

- Có chuyện gì đang xảy ra với em vậy?

Giật mình, cô bối rối quay lại đối diện anh cười khổ. Còn chuyện gì phiền phức bằng chuyện này nữa chứ. Cô nên nói là cực kỳ đau đầu đây.

- Anh họ, anh có tin vào chuyện hứa hôn giữa hai gia đình khi là bạn thân lâu năm của nhau không?

A, nghe cô hỏi thế anh cũng biết mức độ nguy hiểm của chuyện này rồi. May mà anh không phải như cô a. Bình thần cười tươi trên nỗi đau của cô, Addy thư thả ngồi xuống Sofa đối diện với em gái gật gật đầu:

- Có chứ!

- Vậy thường thì họ có lấy nhau không vậy anh?

Con nhóc này còn hỏi được cơ à? Đương nhiên là tỉ lệ kết hôn sẽ xảy ra rất cao rồi. Cô không phải là một fan ngôn tình hay sao còn hỏi anh?

Thở rõ ra một hơi, người con trai kia lại tiếp tục gật gật đầu:

- Em không nghe nói, áo mặc không qua khỏi đầu hay sao? Thường thì mức độ yêu thương nhau sau khi kết hôn sẽ rất cao nha! Anh nghĩ lần này em không qua khỏi rồi!

Addy tỏ rõ thái độ trêu chọc cô. Đằng Diệp vừa nghe xong liền tái xanh mặt mũi. Tình cảm cô và Tyo sau bão giông giờ cũng đã nhìn thấy được mặt trời, không lẽ mặt trời này cô không thể nhìn thấy được lâu sao? Không thể cứ áo là sẽ không qua khỏi đâu. Bây giờ là thế kỷ XXI rồi, làm gì có chuyện cổ hủ đó nữa chứ!

- Đúng là thường thì áo sẽ không mặc qua khỏi đầu. Nhưng mà nếu em kiên trì, nó cũng sẽ qua một cách dễ dàng thôi! Với lại thể thức bây giờ là con đặt đầu cha mẹ phải ngồi đó. Em còn lo lắng mấy lễ thôi cô hủ đó trời buộc mình nữa à?

Giọng ai đó thánh thót từ bên ngoài vọng vào, âm điệu dường như ủng hộ theo cách nghĩ của cô. Mà nếu như cô nghe không nhầm, thì đây chính là giọng nói của Trịnh Hiếu Quân mà. Ngọn gió nào thổi tên này đến đây?

***

- Cái gì? Anh nói vì anh biết Khiết Như sắp rời khỏi đây, cho nên đã cãi nhau một trận với nó sao? Bây giờ cả anh cũng không biết nó đã đi đâu rồi hả? Bìn ơi là Bìn, sao anh lại nhất thời hồ đồ vậy?

Vâng, người vừa hét âm lên không ai khác ngoài Anny. Cô ngay sau khi nhận được điện thoại từ chỗ Bìn, thì đã không chịu được mà oán trách anh một trận. Mà cũng phải thôi! Ai bảo anh lại làm tổn thương cô bạn thân bé nhỏ của cô chứ. Nào tập trung tập trung, bây giờ nó có thể chạy đi đâu được đây? Còn cái tên không biết trời biết đất này nữa, anh chê cô chưa đủ lo lắng hay sao hả? Giờ mấy tên này đang ở sân bay tiễn Paul hết rồi còn gì? Cô mà lạng quạng thì chết rất khó coi nha! Phong Vũ Di ơi là Phong Vũ Di.. Sớm muộn cô cũng chết sớm vì phiền phức cho xem!

..

- Em biết mình phải làm sao rồi. Anh cũng đừng vì vậy mà quá lo lắng nha! Chắc chắn nó chỉ đi đâu đó thôi!

..

- Được, em biết rồi. Tạm biệt anh!

Cô đáp rồi nhanh chóng tắt điện thoại. Ngồi phịch xuống Sofa, Anny thở thườn thượt rõ bộ dạng thê lương. Tình hình này cô biết chạy đi đâu để lòi đầu nó về đây? Cả ngày cô ăn rồi không có chuyện gì làm đi tìm người cho anh chắc? Được lắm! Đợi khi cô tìm được nó về cô sẽ giáo huấn cho Bìn một trận mới được!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Nhật ký của Khải Nguyên - Tiêu Nhiên trở lại

“Ngày 5/3/2008, tự nhiên trong nhà mình lại đột ngột có thêm một thành viên mới nữa mới buồn cười chứ. Còn là em gái của Vũ Khải Nguyên mình sao? Mình không thích điều đó một chút nào. Con nhỏ đó thì có gì hay ho mà khiến ba mẹ lẫn cả Bìn dành thời gian quan tâm, trong khi mình mới là người cần được họ quan tâm nhiều nhất chứ? Khiết Như, tao thật sự rất ghét mày đó!

Ngày 6/3/2008, lần đầu tiên trong đời mình bị con ranh đó lớn tiếng cãi lại mình. Không hiểu sao mình vì câu nói của nó mà trở nên rất tức giận. Đúng lúc mình đang muốn dạy dỗ nó thì Bìn lại xuất hiện. Lúc đó mình rất muốn hét lớn rằng: Vũ Thiên Minh, anh rốt cuộc là khắc tinh hay anh trai của tôi vậy? Nhưng mà mình lại không làm được.

Cũng là ngày hôm đó, haha, cuối cùng thì Vũ Khải Nguyên mình cũng đã có cơ hội dạy dỗ cho con nhỏ đó một bài học vì tội dám tự tiện vào phòng

mình. Cái bộ dạng khi cố gắng kìm chế không được khóc của nó thật sự rất tức cười. Lúc đó mình thật sự rất hả hê mà nói với bản thân: Vũ Khải Nguyên, mày đã đánh bại được nó rồi!

Và cuối cùng thì mình cũng đã khiến con nhỏ đó phải rời Vũ Gia. Kết quả là bị mami phạt quỳ gối một trận vì không biết thông cảm cho người khác. Nhưng mà ba mẹ không phải mình, làm sao hiểu được trong lòng mình nghĩ gì? Mình rất muốn tiếp nhận nó, nhưng mà mình lại làm không được.

Ngày 7/3/2008, đứa bé trước đó hai ngày bị mình đối xử không tốt đã biến mất. Cảm giác của mình khi được biết tin nó không còn thật sự rất khó tả. Mình lại càng bất ngờ hơn khi biết nó là hôn thê được ba mẹ chọn cho mình. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Hôn thê 6 tuổi của một thằng nhóc lêu lổng như mình sao? Vũ Khải Nguyên, mày đã từng nghĩ qua sau này lớn lên sẽ kết hôn với một đứa mày ghét cay ghét đắng không? Không! Chuyện đó không bao giờ xảy ra với mình!

Nếu sau này khi lớn lên, ngộ nhớ, chúng ta cùng thích chung một người con gái. Anh có vì thương đứa em trai này, mà nhường cô ấy cho em không?

Một câu hỏi vớ vẩn nhất được thốt ra từ miệng mình sao? Mình cũng không biết tại sao lại hỏi Bin như vậy nữa. Nhưng mà mình lại biết được một điều rằng: Mình thật sự rất muốn nói lời xin lỗi với Khiết Như sau những gì mình đã gây ra. Nói với con bé: “Mình rất muốn ở bên cạnh con bé”

Ngày 8/3/2008, Khiết Như, nếu như em sống lại, anh nhất định sẽ đón nhận em, cho em một gia đình hoàn chỉnh nhất.

Ngày 9/3/2008, Khiết Như, sao em không trở lại?

Ngày 10/3/2008, Khiết Như, anh lại bắt đầu nhớ em rồi. ”

- Anh muốn đón nhận tôi sao? Phải nói là tôi có cho anh cơ hội đó không mới đúng chứ. Vũ Khải Nguyên, khi mất đi rồi thì anh mới biết trân trọng, có quá muộn rồi không?

Nó vừa cảm lấy quyền nhật ký trên tay vừa luôn miệng nói lấy Vũ Khải Nguyên. Nike bấy giờ đứng lúc từ bên ngoài mang sữa vào cho nó đã nghe rõ mồn một từng con chữ. Cười nhạt, chàng ta giữ chặt ly sữa vừa mới pha bước đến cạnh Khiết Như.

Anh biết là mình không xứng đáng để nó tha thứ sau tất cả những gì đã diễn ra, nhưng mà con người ai mà không có ít nhất một lần sai lầm trong đời chứ? Điều quan trọng nhất là người đó đã biết cố gắng bù đắp mọi tội lỗi của mình hay chưa thôi.

Khiết Như, cậu bé hiếu thắng của 9 năm trước đã chết từ cái ngày cô bé mà cậu ta trù dập biến mất rồi. Còn người mà em đang đối diện hôm nay, đó chính là một Vũ Khải Nguyên hoàn chỉnh. Cả đời này dù tốt hay xấu anh ta cũng chỉ sống vì em, sống vì một mình em thôi. Em hiểu điều đó chứ?

- Chắc là em đang cảm thấy, anh là một người viết nhật ký nhạt nhẽo nhất từ trước đến giờ phải không?

Giọng nói phát ra ở bên cạnh khiến Khiết Như giật mình gấp nhanh quyển nhật ký còn đang đọc đang dở lại như cũ. Rồi đặt quyển nhật ký của Nike lại ngay ngắn lên bàn, nó quay gương mặt đang lúng túng lẫn tức giận đối diện Vũ Khải Nguyên.

Anh chợt cười, cúi xuống nhìn vào ly sữa mình đang cầm trước khi trao cho nó. Nhận lấy ly sữa còn đang ấm vừa mới pha từ tay của Khải Nguyên, gương mặt xinh xắn của Khiết Như trong phút chốc đanh lại. Quá khứ không vui lại ủa về rồi sao? Nhưng nó sẽ không như Vũ Khải Nguyên làm vỡ chiếc ly này biến chúng thành những mảnh thủy tinh rồi xô anh ta ngã như cách anh ta đã làm với nó đâu. Vì nếu nó làm như thế thì khác gì tên hỗn đản ngày trước chứ?

Thấy nó im lặng không nói gì, người con trai ở đối diện lại lần nữa khơi gợi:

- Khiết Như, nếu như lúc đó anh..

- Chuyện đã qua rồi, anh đừng nhắc lại nữa!

Nó cướp lời, ngược đời mắt đỏ đỏ như sắp khóc lên nhìn anh. Nike thấy nó như vậy mà tim đau như dao cứa. Anh không những làm sai chỉ một lần, mà hầu như làm sai tất cả mọi chuyện từ khi người con gái anh yêu quay trở lại. Làm nó tổn thương, rồi tự tay làm tổn thương cả mình.

Rồi hít thở một hơi thật sâu, nó giữ chặt ly sữa tươi trong tay quay mặt sang hướng khác mỉm cười:

- Vũ Khải Nguyên, đúng là quyển nhật ký đó của anh rất nhạt nhẽo đó! Vì nó không hề có những trang tiếp theo, có chăng chỉ là những tờ giấy trắng vô nghĩa. Trả lời tôi biết đi, 9 năm qua anh đã sống như thế nào sau khi biết tin tôi biến mất vậy? Còn nữa, tại sao trong nhật ký, những trang tiếp theo chỉ toàn là giấy trắng?

***

Tại biệt thự Pink. Bầu không khí hiện tại vô cùng căng thẳng khi có sự xuất hiện của Tiêu Nhiên. Anh ngồi đối diện với Anny nhưng không nói câu nào. Điều này làm cho Phong Vũ Di không ngừng đưa tay lau lau mồ hôi hột đang chảy. Nhìn cái gì mà nhìn? Cô có phải là thủ phạm khiến em gái yêu dấu của anh ta mất tích đâu cơ chứ! Hơn nữa đã có mấy tên đó đi tìm rồi còn gì? Anh muốn ăn tươi nuốt sống cô mới vừa lòng hả dạ sao?

- Khụ, anh họ, anh có khát nước không để em đi lấy?

Sau nhiều phút căng thẳng cô cũng đã lấy lại tinh thần lên tiếng hỏi Tiêu Nhiên. Người con trai ở đối diện vẫn không nói gì, ném ánh mắt hình viên đạn vào

mặt cô lờm nguyền. Trời à, tại sao lúc đầu cô không đi luôn theo mắt tên đó cho rồi? Giờ ngủ cũng không được, mà ngồi tiếp chuyện K.O cũng không xong a. Phong Vũ Di ơi là Phong Vũ Di! Ngày tàn của mày đến nhanh như vậy sao? Huhu, cô vẫn còn luyến tiếc cái Thế Giới tươi đẹp này lắm!

- Hìhì, người ta nói khách đến nhà không trà thì cũng nước, để em đi lấy nước cho anh nha!

Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách.

- Anh không cần nước, người anh cần là Khiết Như!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Nói khi anh còn có thể

K-Khiết Như sao?

Cô dừng lại, khẩu hình khó nhọc mở ra vừa đủ bao hàm tên gọi của Khiết Như. Sao lạ vậy? Cô có phải là người khiến nó bỏ đi mất dạng đâu mà khó xử như vậy chứ? Phong Vũ Di, không phải khi còn ở phần một cô là người không thích trốn tránh Tiêu Nhiên dù đó là vấn đề nan giải như thế nào hay sao chứ? Phong độ của cô đã chạy đâu mất rồi?

“Bây giờ mình cứ tạm thời kéo dài thời gian cũng không phải là cách, chỉ bằng nói rõ với anh ấy việc không tìm thấy Khiết Như đi. Được rồi, dù kết quả mình có bị anh ấy mắng cho một trận cũng nhất định sẽ xứng đáng mà ”

Nghĩ rồi cô xoay nhanh người lại đối diện với dáng vẻ đạo mạo của Tiêu Nhiên mở lời:

- Nghe này K.O, thật ra thì Angel nó..

- Anny, mày đang nói chuyện với ai vậy?

Đúng lúc Khiết Như từ bên ngoài bước vào lên tiếng giải vây cho Anny, cô cũng không hơi đâu nói rõ với K.O quay lại nhìn Khiết Như mỉm cười. Tạ ơn trời! Cuối cùng thì ông cũng nghe được lời cầu nguyện của con mà đưa nó quay trở về đây rồi!

- Con nhỏ này, còn ai vào đây được nữa chứ, thì chính là..

- Ở đây không còn chuyện của em nữa đâu, vào trong đi!

Tiêu Nhiên cướp lời, thốt ra câu nói nhàn nhạt khiến Anny cứng họng quay lại nhìn anh trai chau mày. Bây giờ là tình hình gì đây? Khi không cần thiết thì muốn đuổi cô đi cho anh rảnh nợ à? Tiêu Nhiên anh thật là..

“Được lắm Tiêu Nhiên ”

- Dạ, vâng!

Anny đồng ý gật nhẹ đầu.

Dù không mấy cam tâm nhưng Vũ Di vẫn tuân theo lời anh trai rồi đi trước khi Khiết Như tiến lại gần người con trai đang xoay lưng lại phía mình. Anh ta là ai vậy? Sao trên đời này lại có một người đàn ông hoàn hảo như vậy chứ? Hơn nữa, nếu đứng từ một góc độ khác để phân tích thì anh ta đích thị rất giống với Tiêu Nhiên. Nhưng mà làm sao có thể chứ! Tiêu Nhiên của nó không thể nào thay đổi nhiều đến vậy! Vì thực chất K.O của nó không bao giờ vác lên mình chiếc kính cận nặng nề như thế này! Rốt cuộc thì người con trai này là ai?

“Chỉ một chút nữa thôi, anh nhất định sẽ kiên nhẫn để chờ em tiến đến gần với anh, Khiết Như.. ”

Tiêu Nhiên vẫn đứng đấy, lắng nghe từng nhịp đập thốn thức của trái tim trong lúc đợi Khiết Như chậm rãi tiến đến gần chỗ mình. Sang phần hai rồi, anh muốn nó vẫn trẻ con như lúc đầu, đáng yêu như lúc đầu ở đằng sau ghì chặt ôm lấy anh. “Tiêu Nhiên, anh vẫn ổn đấy chứ? ”. Như thế với anh là đã quá đủ rồi!

Và đúng như dự đoán, Khiết Như quả là cũng chẳng hề khác gì so với suy nghĩ của Tiêu Nhiên dừng lại ở phía sau anh mỉm cười, buông ra 9 từ mà cả đời này anh chưa từng nghĩ đến.

- Anh là ai vậy? Tôi có quen anh không?

***

“Đúng là tức chết đi được mà, tự nhiên lại bị Tiêu Nhiên cho ăn bơ. Đáng lý ra anh ấy phải cho mình nói chuyện riêng với Khiết Như một chút chứ! Mình còn chưa hỏi nó đã bỏ đi đâu suốt buổi chiều hôm qua nữa mà! Thiệt tình..”

Đang lúc ngồi trên giường cảm rằm thì..

RUNG.. RUNG.. RUNG

Huh? Đó không phải là số điện thoại của Đằng Diệp hay sao chứ? Ha, nhỏ bạn này cũng biết gọi đúng lúc ghê! Đúng lúc thì cô cũng đang muốn xả giận!

Phong Vũ Di mừng rỡ cười tươi cầm lấy điện thoại ngã phịch xuống chiếc giường của mình.

- Nghe này Ji, tao có chuyện này muốn tám với mày nè. Chuyện là..

- Khoan đã Anny, trước tiên mày hãy nghe tao thông báo một tin này cái đã. Tin đó có liên quan đến Diên Bảo!

Diên Bảo? Anh ấy chả nhẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Anny không còn hơi đâu tám chuyện với nhỏ bạn thân ngồi bật dậy luống cuống:

- Nói nhanh cho tao biết có được không? Diên Bảo của tao làm sao hả? Rốt cuộc thì có chuyện gì đã xảy ra vậy Đằng Diệp?

Vũ Di ở đầu dây bên đây không nắm rõ được tình hình lấy làm cuống lên trong khi người ở đầu dây bên kia là Đằng Diệp không đủ dũng khí thốt ra quay lại nhìn Dục Luân lắc đầu:

- Em không thể anh à! Em thật sự không thể nói ra sự thật tàn nhẫn đó đối với Anny được!

Ji do dự, câu nói hàm ý của cô không khác gì một loại kim nhọn đâm vào tim của Vũ Di từng chút. Cái gì mà sự thật tàn nhẫn? Cái gì mà không thể cho cô biết? Rốt cuộc thì Ji đang nói cái gì vậy?

- Ji, mày vẫn còn ở đó đúng không? Nói tao biết đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi chứ! Rốt cuộc thì Diên Bảo của tao anh ấy bị làm sao? Há?

***

SÂN THƯỢNG

- Khiết Như, nơi này vẫn chào đón anh chứ?

Câu hỏi này rốt cuộc muốn ám chỉ điều gì?

Khiết Như vẫn không nói gì đứng bên cạnh kẻ bên với K.O nhìn ra xa gật nhẹ đầu. Từ lúc anh ấy không từ mà biệt đến nay cũng đã khá lâu rồi, mọi thứ cũng dường như đã được đi theo một quỹ đạo khác. Nó cũng không còn biết nên vui hay nên buồn khi Tiêu Nhiên mà nó biết thay đổi nhiều như vậy nữa. Tiêu Nhiên, anh có còn là Tiêu Nhiên mà nó từng yêu quý nữa hay không?

- Tiêu Nhiên / Khiết Như..

Cả hai không hẹn mà cùng thốt ra tên của nhau khiến đối phương không khỏi không ngại ngùng. Hết nó nhìn anh rồi đến anh nhìn nó cười giả lả. Sao lạ vậy? Sao nó cảm thấy mình và Tiêu Nhiên thật xa lạ không còn giống như trước nữa chứ?

- K.O à, em..

- Khiết Như, lần này hãy để anh nói đi có được không? Nếu như anh không nói ra điều này, anh nhất định sẽ không còn cơ hội để nói nữa. Thật ra..

Tiêu Nhiên đang nói đến đây thì đột ngột khựng lại, ánh mắt chân thành dán chặt vào Khiết Như trước khi lén ranh đem cô bé đang đứng ở đối diện kéo sát vào người mình, đầu hơi gục xuống kề bên vành tai nó nhả ra những lời mà luân thường đạo lý không cho phép:

- Người anh thích không ai khác chính là em, Đồng - Khiết - Như!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Khiết như, chân thành của anh đâu phải em không biết?

Boong, một âm thanh va đập thật mạnh vang dội trong đầu của Khiết Như. Thích nó sao? Nó không nghe nhầm chứ? Người anh trai mà nó luôn trân trọng và ở bên cạnh suốt 9 năm qua lại đem lòng yêu thích nó hay sao? Không đâu, Tiêu Nhiên anh đang nói gì vậy?

- T-Tiêu Nhiên à, e-em.

Khiết Như luống cuống, tay chân của cô nàng mềm nhũn ra sau lời thổ lộ từ đáy lòng của Tiêu Nhiên. Trước giờ nó chưa từng nghĩ đến chuyện này, lại huống hồ gì anh còn là anh trai của nó nữa kia chứ? Đừng đùa, đây đâu phải là ngày cá tháng tư đâu!

Nha đầu ngoan, ca ca đã làm em sợ hãi rồi!

Tiêu Nhiên biết được câu trả lời thật sự trong lòng của Khiết Như thuận theo tiểu nha đầu nhanh chóng để Angel rời khỏi mình, khóe miệng nở ra một nụ cười tuyệt hảo trấn an nha đầu ngốc:

- Bào bối, đã làm em sợ rồi! Anh hai chỉ nói đùa với em thôi, em đừng để trong lòng!

Khiết Như vẫn còn chưa hết run rẩy lại bị ca ca xỏ mũi dẫn đi không thể thốt nên lời. Mồ, đùa cái gì mà như thật vậy cơ chứ? Làm nó cứ tưởng là Tiêu Nhiên thật lòng thích nó nữa rồi! Phù, cũng mai đi chỉ là câu nói đùa của ca ca!

K.O cố gắng tỏ ra là mình ổn lại nói thêm:

- Còn nói mình là một biên kịch rất xuất sắc sao? Nha đầu này, cả việc nhìn ra người đó là thật lòng hay đang diễn em cũng không biết hay sao chứ?

Tiêu Nhiên nhướn mày, hai cánh tay khur khur để trước ngực tỏ vẻ ranh ma đùa giỡn khiến mặt tiểu nha đầu đỏ ửng lên. Đúng rồi! Tại sao với thật hay là diễn nó cũng có cùng một cảm giác là bối rối vậy cơ chứ? Còn nữa, tại sao khi K.O rút lại cái lời nói thích nó nó lại có cảm giác rất buồn? Đồng Khiết Như, rốt cuộc mày bị làm sao vậy?

Nhìn anh trai, Khiết Như lấy làm xấu hổ cười cười trừ:

- Anh hai mới về chắc vẫn còn mệt, vậy Khiết Như không làm phiền anh nữa! Một chút nữa anh ngủ ngon nhé!

Nói rồi Khiết Như nhanh chóng chạy vụt đi khuất xa tầm nhìn của Tiêu Nhiên.

Chàng ta lúc này mới dám dỗi mắt nhìn theo sau bóng dáng cuống cuống chạy đi của nhóc con mắt đỏ hoe cười cười. Rõ ràng đó là lời thật trong lòng anh muốn nói mà, tại sao lại không thể cho đó là lời thổ lộ chân thành chứ? Khiết Như, chân thành của anh đâu phải em không biết?

***

- Nè nhóc con, mới sáng sớm em đã chạy đi đâu như ma đuổi vậy hả? Có chuyện gì cũng phải đi từ từ đã chứ! Nè Khiết Như, anh..

Anh cái gì mà anh? Người ta có thèm nghe mày nói câu nào đâu kia chứ? Hời, biết vậy ngay từ đầu anh đã không trở về để nhận lấy đau thương rồi!

Vũ An tỏ ra thất thểu nhìn lại chiếc tạp dề màu xanh dương tuyệt đẹp đang khoác lên người mình lắc lắc đầu, nghĩ kỹ lại anh mới thấy mình thật sự rất ấu trĩ. Dù anh có tranh giành Khiết Như với bọn họ thì có tác dụng gì?

Cùng lúc này thì..

- Hức hức.. Anh hai yêu dấu của em, hức.. Anh nhất định phải đòi lại công bằng cho em. Hức hức, nếu không em sẽ không sống nữa đâu.. Huhuhu..

Vũ Di vừa nói vừa mang khuôn mặt thảm khốc của mình tiến lại chỗ Ken vòng tay xiết chặt anh, trong khi Phong Vũ An vẫn còn chưa biết được có chuyện gì đang xảy ra thì bên ngoài cũng kịp lúc có một người đang luống cuống chạy nhanh vào. Kia là..

- Anny em nghe anh nói đi được không? Em, Ji và kẻ cả anh hai của anh đã hiểu lầm anh rồi! Anh và Juli thật chất không có gì cả, cô ấy chỉ là bạn thân của anh thôi!

EB giải thích, Ken bị kẹt bởi cái ôm cứng nhắc của Vũ Di nhìn Diên Bảo nheo mày. Gì? Cái gì hiểu lầm? Cái gì mà còn có cả cô gái có tên là Juli ở đây? Không phải cô ta là bạn gái trước kia của Diên Bảo hay sao chứ? Anh mới đi có ít ngày mà tên này đã không biết điều dám bắt cả hay tay rồi à? Được lắm! Lần này anh sẽ chơi khô máu với EB!

Không nhận được câu trả lời từ Vũ Di, Diên Bảo quay sang ra hiệu cho Vũ An bằng một cái nhướn mày nhưng anh lại không ngờ hiểu lầm giữa anh và Anny đã nặng giờ thêm đến lượt của Vũ An. Ken nhà ta hùng hổ kéo Anny ra khỏi mình, sau đó dán mắt vào em gái chau mày.

- Nói anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại có phần của Juli ở đây?

***

“Khiết Như, mẹ em mất tích rồi, chuyến bay của chúng ta tạm thời bị hoãn lại. Em mau đến bệnh viện nhanh đi”

Rõ ràng chính anh ta đã bảo an ninh ở bệnh viện rất tốt kia mà, tại sao chỉ còn một chút thôi mà mẹ nó lại mất tích cơ chứ? Ai là người đã đưa bà ấy đi?

Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

Cách

- Hàn Vy Nghiêm, anh mau giải thích đi, chuyện mẹ tôi mất tích là sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Đi xa giới hạn

Anh họ, không biết bây giờ EB với Anny sao rồi nữa? Em rất lo lắng nếu như họ hiểu lầm nhau thì sao anh?

Đặng Diệp vừa nói vừa không ngừng lượn qua lượn lại trước mặt của Dục Luân, lại bị Addy tiện tay đem cô ngồi xuống bên cạnh mình, thở hắt một hơi dài:

- Đặng Diệp nghe này, EB không phải là trẻ con, chuyện của nó em không cần phải quá lo lắng đâu!

Dục Luân bình tĩnh nói như không có chuyện gì xảy ra, lại bị em gái nhìn mình khước khước từ:

- Em hiểu chứ anh họ, nhưng mà em cũng rất hiểu tính cách của Anny, nó sẽ không dễ dàng nghe lời EB giải thích đơn giản như vậy đâu. Hơn nữa là..

Cô khựng lại, mặt không dám nhìn thẳng mặt Dục Luân. Hơn nữa là chuyện này do cô và anh gây ra rồi còn gì? Biết vậy lúc đó đã điều tra kỹ lưỡng trước khi thông báo cho Anny biết rồi! Cô đúng là ngốc mà!

Dục Luân biết rõ Đặng Diệp định nói gì đứng dậy gật gật đầu:

- Anh hiểu rồi, anh sẽ cùng em đến chỗ của Anny!

- Thật vậy sao anh họ?

Đặng Diệp mừng quýnh đứng nhanh dậy hỏi Dục Luân, hai mắt cô sáng rỡ như vừa nhặt được vàng, lại được Diên Dục Luân đồng tình:

- Tất nhiên rồi, không phải trước giờ anh luôn dạy em sống là phải có trách nhiệm hay sao chứ?

Rồi quay lại nhìn cô:

- Tuy nhiên trong chuyện này, anh sẽ không bao giờ nói lời xin lỗi đâu. Rõ chưa hả?

Đặng Diệp gật nhẹ đầu. Không xin lỗi cũng không sao, chỉ cần anh cùng cô đến chỗ Vũ Di nói rõ mọi chuyện là đủ rồi!

- Được rồi anh họ!

***

Cộc Cộc..

- Anh hai, em vào có được không?

Khải Nguyên ở bên ngoài gõ cửa, bên trong Thiên Minh vừa nghe thấy là giọng của em trai liền rời khỏi bàn làm việc tiến đến mở rộng cửa cho Nike. Nhìn Bin, Nike nhướn mày:

- Sao vậy? Anh không được khỏe trong người sao?

Thiên Minh vờ ớn lạnh nhẹ đầu:

- Tối qua do mãi bận suy nghĩ đến công việc, cho nên anh không thể ngủ được thôi!

Bin viện cớ, căn bản anh không muốn Nike biết đến lúc đó anh và nó đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà có điều này Vũ Thiên Minh không thể ngờ được rằng: Em trai anh hoàn toàn rất hiểu anh.

Vũ Khải Nguyên nhếch môi lên, anh ta tiến sâu vào bên trong phòng làm việc của anh trai, lại dùng mắt quan sát từng vật dụng trước mặt mình gật gật đầu. Rõ ràng mọi thứ ở đây rất gọn gàng, đâu giống với một người bị áp lực công việc mà bỏ bê mọi thứ bê bối chứ? Chắc chắn điều làm Vũ Thiên

Mình đoán chắc duy nhất chỉ có một người thôi. Nếu như anh suy đoán không nhầm, đó chính là..

- Căn bản anh sợ em biết được điều mình lo lắng trong lòng có phải không?

Nike đi guốc trong bụng Bin, thần sắc anh ta không được mấy hài lòng quay người lại nhìn anh trai của mình, lại bắt gặp khuôn mặt khó xử của Thiên Minh. Đúng vậy! Nếu anh nói với Nike chuyện nó có ý định rời khỏi đây thì sao? Vũ Khải Nguyên có vì chuyện này mà kích động hay không? Khoan hãy nói đến phía của Thy Nhật, người cổ chấp như Korean liệu sẽ xử lý việc đó như thế nào?

Vũ Khải Nguyên thấy Thiên Minh im lặng lại lên tiếng đã kích anh:

- Anh hai, có chuyện gì lo lắng không thể nói với em hay sao chứ? Hay là trước giờ anh chưa từng xem em là em trai của anh đây?

Không hề! Chuyện đó anh chưa từng nghĩ qua! Trước giờ dù có uất ức như thế nào anh cũng chưa từng có ý nghĩ xem Nike không phải là em ruột của mình, thằng nhóc này đang dự tính gì trong đầu đây chứ?

Thiên Minh nhanh chóng phản biện lời Khải Nguyên:

- Anh chưa từng có suy nghĩ đó như em nói, dù chúng ta không phải là anh em ruột, nhưng mà trong tư tưởng của anh..

- Vậy tại sao anh lại không nói điều mình đang lo lắng chứ?

Nike gắt, Bin lắc đầu:

- Căn bản chuyện này anh không thể nói ra, bởi vì..

- Bởi vì sao? Bởi vì nó có liên quan đến Khiết Như có đúng không?

Vũ Khải Nguyên lần thứ hai cướp lời, anh đánh trúng trọng điểm là Khiết Như khiến cho Vũ Thiên Minh không thể nói nên lời, chân nhanh di chuyển đến chỗ Bin.

- Vũ Thiên Minh, không phải em đã nói chúng ta đấu tranh công bằng rồi hay sao? Anh còn lo em sẽ giành mất Khiết Như của anh hay sao chứ? Anh thật sự không có lòng tin với em trai của mình đến vậy sao?

Bin lắc đầu, vẻ mặt của anh khó coi hơn bao giờ trả lời điều vướng mắc của Khải Nguyên:

- Được rồi, nếu như em đã muốn biết như vậy thì anh sẽ nói cho em biết. Thật ra mọi chuyện là..

TRƯỚC ĐÓ..

- Bin, coi như là em năn nỉ anh có được hay không? Để em yên ổn mà rời khỏi Việt Nam cùng mẹ em có được không? Trước giờ em chưa từng cầu xin anh điều gì, chỉ duy nhất lần này anh có thể cho em toại nguyện không?

Vũ Thiên Minh căn bản không thể nghe lọt tai những lời cầu xin của Khiết Như quay lại nhìn Angel cương quyết lắc lắc đầu. Anh đã từng để mất nó hai lần rồi, nhưng lần này tuyệt đối không thể nào!

- Khiết Như, miễn là em muốn, điều gì anh cũng có thể đồng ý với em, nhưng riêng chuyện này thì tuyệt đối không được. Em làm như vậy thật sự rất ích kỷ!

Vũ Thiên Minh từ chối thẳng, lại nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Khiết Như như oán hận trút vào mình. Người con trai này là Vũ Thiên Minh mà nó từng biết trước đây sao? Là người con trai trước giờ đáp ứng mọi điều nó muốn dù là quá đáng nhất hay sao? Vũ Thiên Minh, anh ta liệu có còn là Vũ Thiên Minh trước đây không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.